

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LISETTE MARSHALL

RUINS OF SEA AND SOULS

FAE ISLES
book 3

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

RUINS OF SEA AND SOULS

FAE ISLES - BOOK 3

OceanofPDF.com

Li sette Marshall

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2023 yazar Lisette Marshall

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, tanıtım metinlerinde ve/veya kitap eleştirilerinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ASIN: B0BHL9R2X4

Kapak tasarımı: Aziz Jüpter

Editör: Erin Grey, The Word Faery

www.lisettemarshall.com

www.facebook.com/LisetteMarshallAuthor

www.instagram.com/AuthorLisetteMarshall

OceanofPDF.com

Steph'e,
Tabii ki bu hikayede gerçekten önemli
olan tek tanrıça olan

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

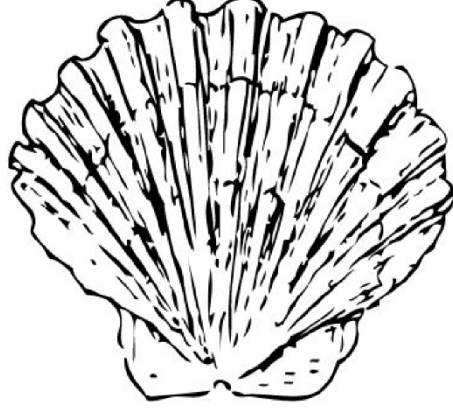
[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Teşekkür](#)

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Kütüphanede yine uyuyakalmışım.

Uyandığımda odayı uğursuz bir sessizlik içinde buldum; kemerli pencerelerin ardındaki tarlalar karanlıktı, sonsuz kitap rafları gölgelerle örtülmüştü ve okuma masalarının üzerinde gümüş gibi parıldayan kürelerden başka hiçbir şey tarafından aydınlatılmıyordu. Tanrı bilir ne kadar zaman önce böyle bir masanın üzerine, yanağımı kitaba dayamış, ağzımın kenarındaki salyanın kaşıntısıyla beceriksizce yığıldığımı anlamam bir anımı aldı.

Yarı bilinçli bir inilti benden kaçtı. Zera'nın merhametli kalbine şükürler olsun ki, isteksiz yastığım olan ansiklopedi nadir ve eski bir el yazması değildi. Üzerine salya akıttığım için Lyn kafamı koparırdı.

Ancak o zaman, durumun bu en acil tehlikesini analiz edip bir kenara bıraktıktan sonra, omzumu dürten parmakların farkına vardım.

Önce karanlığa, sonra da Creon'un üzerimde yükselen kanatlı silüetine göz kırptım. Rüyalarımın karmakarışık dünyası beni bırakmaya niyetli değildi ve gerçeklik yavaş yavaş içime sızdı - yüksek not yığınları, mürekkep lekeli parmaklar, parşömenler ve deri ciltli kitaplara çılgınca göz atma gerçekliği. Karanlık oda. Parmaklar. *Okuma salonuna kısa bir yolculuk*, demiştim. *Işıklar sönmeden döneceğim*, demiştim.

"Oh," diye mırıldandım halsizce. " kaç?

Creon'un parmakları omzumdan kayboldu. *Geç*, diye kuru bir işaret yaptı. Ona ters ters baktım. "Bunu tahmin etmişim, teşekkür ederim.

Sessiz bir kahkaha attı. *Yatağa mı geliyorsun?*

Boğuk bir lanetle kendimi oturur pozisyona sürükledim, tutulan boynumun, tutulan omuzlarımın, tutulan omurgamın itirazları karşısında irkildim. Bu sert okuma taburelerinde kambur durarak geçirdiğim saatler vücuduma zarar vermeye başlamıştı. Önümde, defterimin açık sayfaları hâlâ acı verici bir şekilde boştu.

Belki de önceki gece beş saatten fazla uyumalıydım. "Bir dakika içinde işim bitecek," dedim, beceriksizce kalemimi kapıp

Parmaklar. 'Sadece şu son özeti bitirmem gerekiyor, sonra-'

Em. Yanımda dizlerinin üzerine çöktü - diz çökmüş Sessiz Ölüm. Artık o kadar yeni bir görüntü değildi ama yine de beni sinir bozucu bir şekilde kolayca susturuyordu. Sağ eli sözlerini şekillendirirken sol eli çıplak dizimi sıkıca kavradı; gözleri dışarıdaki gece kadar karanlıktı ve sadece nazik bir tehdit olarak tanımlayabileceğim bir şeyle parlıyordu. *Uyku zamanı. Yeterince şey yaptın.*

"Neredeyse bitirdim," dedim, umduğumdan daha az inançla. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken, ona dün gece, ondan önceki gece ve ondan önceki gece de aynı şeyi söylediğimi tatsız bir şekilde hatırladım.

Neredeyse bitirmek üzereydim ama bir şekilde "bitirmek" tanımını, parmaklarımın onu kavramasına izin vermeyen kaygan bir balık gibi ellerimin altında değişmeye devam etti.

Panikliyorsun, Creon beni bilgilendirdi.

Haklı olduğu gerçeği beni sorunun kendisinden daha çok rahatsız etti. 'Kalkanlarını yukarıda tutman gerekiyor. Duygularımı tekrar örneklemeye kalkarsan Naxi bundan hoşnut olmaz.

Kalkanlarım gayet iyi durumda. Alaycı bir gülümseme dudaklarını sıyırdı. Ama sırf daha fazla Peri metni okumak için kendine işkence ediyorsun. Bir şeylerin ters gittiğini anlamak için iblis hislerine ihtiyacım yok.

Güldüm, lanet olsun ona. 'Bir olduğundan değil. Sadece onları ikna etmek için elimizde yeterince şey olduğundan emin değilim.

Ya yeterlidir ya da değildir, Em. Elini dizimden çekerek masanın kenarına daha rahat yerleşmek için geldi. Karanlık kanatları arkasına huzursuzca yayıldı, benimle dünya arasında bir kalkan oluşturdu - ikimizi burada karanlık kozamızda saklıyor, gölgeleri uzak tutmak için başımızın üzerindeki gümüşü küreden başka şey yok. Bu son birkaç saatte yapabileceğimiz hiçbir şey fark yaratmayacak.

Bu da içimi rahatlatırdı, eğer bunun daha başlamadan mahvolduğum anlamına geldiğine dair içimi kemiren, acıtan bir şüphe olmasaydı. Birkaç saat. Ve sonra dostlarımız ve müttefiklerimiz bir kez daha Gezgin Kanadı'nda toplanacak, son iki hafta içinde bulduğumuz planları ve istihbaratı paylaşacaklardı...

Ve teklifimi yapmak zorunda kalacaktım.

Çaresiz, imkansız teklifimi.

Zaten iki kez ertelemiştim. Bir ay önce, kendime yeterince söylemiştim, dışarıda daha fazla bilgi olabileceği ihtimalini göz ardı etmemiştim.

Orada. İki hafta önce kendime henüz tatmin edici bir argüman geliştiremediğimi, kucaklarına atmak üzere olduğum karmakarışık sorunlarla kimsenin beni ciddiye almayacağını ve eğer bu kadar çok heyecan yaratmak istiyorsam en azından onlara *yapılandırılmış* bir karmaşa sunmam gerektiğini söylemiştim.

Başım dönene kadar plan yaptım, tartıştım ve karşı argümanlar geliştirdim ama yine de yeterli görünmüyordu.

Birdenbire onları bilgilendirmek zorunda olmadığımız konusunda benimle hemfikir olacağınızı sanmıyorum. Creon her zamanki gibi zihnimi okuyarak imzaladı.

"Bunu yapamayız," dedim sertçe. Keşke yapabilseydik - yapabilmeyi ne kadar çok isterdim. 'Bana ne kadar güvendiklerini biliyorsun. Eğer aniden ortadan kaybolursam...'

Omuz silkti. *Geri geleceksin.*

'Bize nasıl ulaşacaklarını bilmiyorlar. Bu arada bir şey olursa ne yapacaklar?'

Boş bir tehdit değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk - Beyla'nın kahvaltıda bize anlattığı hikâyeler her geçen gün daha da endişe vericiydi. Anne'nin yandaşları insan adalarını ziyaret ediyor, her ihanet belirtisinde ölümle tehdit ediyorlardı. Kuzey adalarındaki Alvesler silahlanıyordu. Büyülü konvoylar Yeraltı'nı ziyaret ediyor, yeni ittifaklar için pazarlık yapıyordu. Anne'nin ilk saldırısına kadar haftalar geçebilirdi - şanssızsak günler de geçebilirdi - ve eğer geçtiğimiz haftalarda yaptığımız araştırma doğruya yakın bir şeyse, İttifak'ın bana bildiklerinden bile daha fazla ihtiyacı olabilirdi.

Bu koşullar altında gizlice kaçmak... verdiğim söz bile o kadar değerli değildi.

Biliyorum, Creon ben bunları daha kelimelere dökmeden eliyle işaret etti. Onlara sormak istiyorsun. Bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiyorum. Sadece... Tereddüt etti, baktı

en az kırııcı ifade için. *Anlaşmazlıklarının konunun sonu olması gerekmediğini unutmayın.*

Çünkü beni yatağıma zorlukla zincirleyebildiler. Çünkü müttefiklerimizin görüşlerini her zaman görmezden gelebilir ve savaşın giderek yaklaşmasına lanet ederek dışarı çıkabilirdik.

"Yine de bir karmaşa olur," dedim, bir lanete dönüşmek için kaşınan kısa bir nefes çekerek. "Bu yüzden riske girmeyelim. Şu son özeti bitireyim, sonra-

Kitabımı çevirip kapattı.

"Hey! Daha da dikleştin. "Beni itaatsiz bir çocuk gibi yatağa gönderemezsiniz, Majesteleri!

Seni yatağa göndermeyeceğim. Gülümsedi, soğuk ışık ve yüz hatlarının üzerinde oynayan keskin kenarlı gölgelerle şahin gibi bir hareket; kanatları daha da açıldı, gümüş ışıklı kadifeden tembel bir yayılma. *Seni yatağa çekiyorum. Tamamen farklı bir oyun.*

Dirseklerimi masanın üzerine koyarak alay ettim. "Şimdiye kadar çoğunlukla yumruklarımı burnuna çekiyorsun.

Yüzünde bir sırıtma belirdi. *Bu ön sevişme sayılır, değil mi?*

"Piç. Kelime biraz fazla kısıp çıktı. 'Yoluma çıkmayı bırak. Unuttuysan diye söylüyorum, bunu senin için yapıyorum.

Tek bir kalp atışı bile unutmadım, diye imzaladı, eğlencesi azalıyordu. *Ve ne kadar minnettar olduğumu biliyorsun. Yarın denersen ve kabul etmezlerse, söyleyecek işaret bulamayacağım kadar minnettar olacağım.*

İşaretler. Kelimelerle değil. Çünkü eğer başarısız olursam ...

Kahretsin, şimdi bunu düşünmemeliyim. 'O zaman neden bunu bitirmeme izin vermiyorsun? Söz veriyorum, işim biter bitmez yatağa geleceğim.

Tereddüt etti, sonra bir elini yüzüne sürdü, sol parmakları masanın kenarına sıkıca kenetlenmişti. Tırnaklarının altında koyu renkli bir şeyin izleri vardı - kurumuş kan, midemde bulantılı bir hisle fark ettim. Belki de eğitim için Edored'a katılması konusunda daha fazla endişelenmeliydim, her ne kadar alf, Altın Saray savaşı sırasında hayatımı kurtaran çekilmez kanatlı pislige kalıcı bir zarar vermeyeceğine dair yüksek sesle ve ikna edici bir şekilde yemin etmiş olsa da.

"Sadece yapabileceğim her şeyi yapmış olmak istiyorum," dedim güçsüzce. 'Bu fikri reddetmelerini ve biraz daha çabalasaydım daha iyisini yapabilirmişim gibi hissetmelerini istemiyorum.

Yapabileceğin en iyi şey uyumak. Bir elini kaldırdı ve keskin nefes alışımı kesti. *Em, bunu senin yaşadığından daha uzun süredir yapıyorum. Entrikalar. Planlar yapıyorum. Her değişkeni, her kötü şansını hesaba katmaya çalışıyorum. Uykusuzluk başarı şansımı bir kez bile artırmadı.*

Ona o kadar da yorgun olmadığımı söylemeye çalıştım ve esnememi bastırmak zorunda kaldım. Kaşlarını kaldırarak gösterişli bir şekilde masaya geri yerleşti.

Eee?

Onu görünce, bitmek bilmeyen Faerie edebiyatının cazibesi bir anda azaldı. Kahretsin, o lanet özete gerçekten ihtiyacım var mıydı? Kıtanın son yaşanabilir günleriyle ilgili bölümleri yaklaşık beş kez okumuştum. O da öyle. Daha ayrıntılı notlara ihtiyacımız olmadığına inanıyorsa, ben kim oluyordum da itiraz ediyordum?

Yatağında beni yumuşak battaniyeler, güçlü kollar ve fenerlerinin huzur veren ışıltısı bekliyordu.

"Lyn, Tared ya da lanet olası Agenor, Sophronia'nın veba çalışması hakkında daha fazla bilgi isterse," diye homurdandım, taburemden kalkarak, "cevabım elimde olmadığına kimi suçlayacağımı bileceğim.

Garip bir şekilde, bu tehditten hiç de caymış görünmüyordu. *İnandırıcı bir şekilde affetmen için yalvaracağıma söz veriyorum.*

Yine de onu yumruklamaya çalıştım.

Kaçmadı bile. Ne kadar hızlı olursam olayım, parmakları bileğimi havada yakaladı ve yumruğumu parmak eklemlerimle keskin elmacık kemiği arasında iki santim kalacak şekilde durdurdu. Sonra boştaki elini belime doladı ve beni kendisine doğru itti; başparmağı tutsak bileğimde yavaş daireler çizdi, her okşayışı kolumu alaycı bir yoğunlukla diken diken ediyordu.

Sert vücudunun benimkiyle buluştuğu her noktada sıcaklık birikirken, en iyi hamlem olmadığını kabul etmek zorundaydım.

"Uyumamı istediğini sanıyordum? Sıkılmış dişlerimin arasından çıkardım.

Belimi serbest bıraktı, parmakları hala alt kolumun etrafında çelik gibi sıkıydı. *Bu amaca ulaşmak için bunun daha nazik bir yol olacağını düşündüm.* Bir kıkırdama. *Ama seni kütüphaneden tekmeleyerek ve çılgılık atarak çıkarmamı tercih edersen söyle.*

"Yine adam kaçırmaya mı başvuruyorsun? Ne kadar da Fae'ce."

Çok az insanın takdir ettiği ince bir sanat. Kelimeleri imzalarken bir şekilde uygun bir şekilde alçakgönüllü görünmeyi başardı; bu, ödüllü bir boğanın zayıf görünmeye çalışması kadar imkansız bir başarı. *Açık ara en sevdiğim kurban olduğunu bilmekten memnun olacaksın.*

Son direncim de kırılarak homurdandım. "Dalkavuk.

Buna karşılık beni kollarının arasına aldı, sert göğsüne öyle zahmetsizce yasladı ki ciyaklamaya bile vaktim olmadı. Dizlerimin ve sırtımın altındaki kolları bir kafes gibiydi - güçlü, güvenli bir kafes, yorgun uzuvlarımı bırakmaya, kitapları okuma masasında bırakmaya ve kaburgalarının altındaki kalbinin yavaş nabzından ve alnımı öpmek için eğildiğinde nefesinin sıcaklığından başka hiçbir şeye odaklanmamaya ikna ediyordu.

Tehlikeli bir teslimiyet... ama nefesim kesildi ve bedenim onun tutuşuyla çöktü.

Kanatlarını içeri sokarak kitaplık labirentinde kolayca ilerledi ve menteşelerde en ufak bir gıcırtı bile olmadan odadan çıkıp ıssız ana koridordan geçerek kütüphanenin ön kapısından çıktı. Yeraltı'nın halka açık bölümlerine, sadece köşelerdeki loş ışıkların en derin karanlığı uzak tuttuğu yerlere.

Hiç ses çıkarmadı. Benim ek ağırlığımı taşıırken bile, ayakları kedi patileri gibi sessizce taşın üzerinde ilerliyor, bizi içgüdüsel bir rahatlıkla gölgeden gölgeye taşıyordu. Onun kollarında güven içinde, yorgun başımı göğsüne yasladığımda, bir akşam esintisi kadar görünmez olan karanlıkta süzülüyor gibiydim. Birkaç düzine metre ötede, gürültülü bir grup Alves yolumuzu kesti. Çenesinden keçi kanı damlayan bir vampir geçip gitti. Hiçbiri bizi fark etmedi. Onlara zarar vermek isteseydik, Creon'un bıçakları kaburgalarının arasına girene kadar farkına varmazlardı.

Burada, Yeraltı'nın göreceli güvenliğinde müttefiklerle çevrili olsa bile, oynayacağı en tanıdık rol her zaman bu olacaktı - gecenin içinde sinsice dolaşan, hiçbir kraliçeye veya taca itaat etmeyen yalnız bir avcı.

Skeire ailesinin evinin rünlerle kaplı ön kapısına varana kadar beni taşıdı, sonra beni ayağa kaldırdı ve Tared'in üç ay önce Yeraltı'na döndüğümüzde isteksizce ona verdiği anahtarı çıkardı. İçeri girdiğimizde oturma odası karanlıktı, Beyla'nın haritaları ve Lyn'in masanın üzerindeki kitapları yarınki toplantıya hazırlanan tek kişinin ben olmadığının kanıtıydı. Gölgelede hiçbir şey kıpırdamıyordu ama her an ortaya çıkma tehlikesi Creon'un odasına varana kadar bir metre arkasından sessizce yürümeme neden oldu.

Omzumun üzerinden birkaç temkinli bakış attıktan sonra onu takip etmek için harekete geçtim. Bildiğim kadarıyla gecelerimi nerede geçirdiğimi bilen tek kişi hâlâ Lyn'di ve eğer yarın onları istediğim yere götürme şansım olmasını istiyorsam, diğerlerinin bunu öğrenmesi için olabilecek en kötü an buydu.

Em, Creon imzaladı, gözleri yüzüme kilitlendi. Panik yapmayı bırak.

"Paniklemiyorum," diye fısıldadım, boğazım sıkılmıştı. "Sadece ben senin suratını yerken Edored'ın geçip gitmesi çok rahatsız edici olurdu.

Hayatında daha kötülerini gördüğünü garanti edebilirim. Duvara yaslanmış, kanatları sırtında gevşek bir şekilde uzanırken duruşu aldatıcı bir şekilde soğukkanlıydı. Gülümsemesi ikna edici olmaya çok yakındı. Ama kelimeleri çok hızlı bir şekilde imzaladı ve bu konuşmayı onu gerçekten kayıtsız bıraktığına inanmam için daha önce çok kez yapmıştık. *Bir gün nasıl olsa anlayacaklar. Beklemek durumu daha iyi hale getirmeyecek.*

"Ama olabilir! Bunu da daha önce söylemiştim - anlaması için yalvarmıştım. Şu an ile önümüzdeki birkaç ay arasında çok şey değişebilirdi. Bu çılgın görevi geride bırakmış olabilirdik ya da tamamen vazgeçmiş olabilirdik. Müttefiklerimiz ona daha çok güvenebilirdi. Benim sağduyuma biraz daha fazla inanabilirlerdi.

Tüm bu lanet savaşı geride bırakabilirdik ve en azından dünyanın kaderi artık benim sinir bozucu derecede ince omuzlarımda olmazdı.

Beni izlerken kendi omuzları gerildi, dudaklarımdan tek bir kelime çıkmadan düşüncelerimin çizgisini biliyordu. Zaten ondan nefret ettiklerini söylemişti. Dünyanın geri kalanı zaten hayatı bizim için karmaşıklaştıracak kadar mutluysa, en azından kendimiz için işleri bu kadar karmaşıklaştırmayı bırakamaz mıydık?

Şu anda bunu düşünmek istemiyordum. Hele ki ertesi sabah zihnimin kenarlarında kımıldamaz bir kaya gibi belirmişken.

"Sadece uyumamız gerekmiyor mu? Nefes aldım. 'Geceyi dinlenerek geçirmemi istedin. Tüm bunları konuşmak için daha iyi zamanlar olacak.

İç çekti. Ama kapıyı benim için tuttu.

Arkadaki oda rahatlatıcı bir şekilde tanıdıktı; sıradan Yeraltı mimarisi, alf mobilyaları ve yepyeni fae büyü izlerinin bir karışımıydı. Mobilyaların çoğu aylar önce gelişimizden beri değişmemişti, kaba ahşap ve kumaşlar. Yine de alf ışıkları yok olmuştu ve onların yerine, Creon'un tavan tonozlarına yerleştirdiği vitrayların arkasından dingin bir parıltı yayılıyor, odayı çivit mavisini ve güvercin grisinin dumanlı tonlarına boğuyordu. Etkileyici bir silah cephaneliği bir köşede özenle sıralanmıştı; masa ve koltuklar geçtiğimiz haftalarda üzerinde çalıştığımız kitap ve parşömen yığınları tarafından kuşatılmıştı.

Sinirden bir yumru daha yuttum. Onca emek boşa gitmiş olabilirdi.

Creon bu his karşısında hemen tepki vermedi - bir başka yeni değişiklik. O halde kalkanları hâlâ ayaktaydı - ayaktaydı ve beni bu kadar küçük bir mesafeden uzak tutacak kadar güçlüydü. Bu sefer beni sadece bir ya da iki kalp atışı için kurtardı: kapıyı kapatıp bana döndüğü anda, yüzümdeki gerginlik karşısında gözleri kısıldı.

Hala bilgeliğimin dipsiz kuyusuna ikna olmadınız mı? İmzaladı.

Bir kahkaha attım. "Edored'la eğitime gitmeye karar vermene neden olan o dipsiz kuyu mu?

Tedbir meselesi. Omuz silkerek yanımdan geçti ve sol eliyle gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, parmakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki

Mürekkep çizgileri derisinin altında kayıyordu. *Yarınki toplantıya geleceğini sanmıyorum.*

Ona baktım.

Gömleğini önce önden, sonra kanatlarının altından rahatça gevşetmeye devam etti ve koyu renk kumaşı omuzlarından silkti. Çoğu gün, günahkârca yontulmuş göğsünün ortaya çıkması beni eldeki tartışmadan uzaklaştırmaya yeterdi, ama süregelen paniğim ve Edored'in dahil olduğu herhangi bir şeyin doğasında var olan alarm duygusu, mürekkep lekeli kasların gergin çıkıntılarını bir anlığına görmemi engelledi.

"Ne?

Bütün işi senin yapmana izin vermeyeceğim, diye ekledi gömleği en yakın koltuğun üzerine atarken.

"Sen..." Şaşkın bir nefes aldım. 'Antrenmanda sana meydan okumasını sağladın... böylece... ne yapabilecektin? Kafasına vurmak için mi?

Yaralı bir kaşını kaldırdı, eğleniyordu. *Ben bundan daha kurnazım.*

"Yani onu kurnazca ama nahoş bir şekilde yaralayabilirsin," diye düzelttim kendimi, kelimeleri söylerken anlamaya başlamıştım, "böylece her zamanki gibi acıyı uyuşturmak için çok fazla içecek, böylece çok derin uyuyacak ve yarın çok geç uyanacak? Tanrı aşkına, Kreon.

Gülümsemesi bana bir anda, yetişkin erkeklerin yukarıdaki dünyada onun adını duyduklarında neden ürperdiklerini hatırlattı. Sessiz Ölüm yine iş başındaydı - bilmeliydim. Yüz otuz yıl boyunca Anne'yi porselen burnunun dibinde engelleyerek hayatta kalmamıştı ki, bir avuç kızgın alves aylarca süren çalışmayı işe yaramaz hale getirmekle tehdit ettiğinde arkasına yaslanıp otursun.

"Pekala. Yatağın kenarına çöktüm ve ona alaycı bir sırıtış göndererek örgümü şakır şakır çekiştirerek gevşetmeye başladım. 'Endişelenecek bir rakip eksildi. Bu şüpheli yöntemleri haklı çıkarıyormuş gibi davranacağım.

Hiçbir zaman lekesiz ahlaklı bir erkek olduğumu iddia ettiğimi sanmıyorum, diye imzaladı çömelip bıçaklarını çizmelerinden çıkarırken, sonra da çizmelerini gevşetirken. Birkaç dakika boyunca parmakları bu işlerle meşgul oldu; sonra hoş bir şekilde ekledi, *Ama eğer o piç hakkında çok suçlu hissediyorsan, yarın onu erkenden sahanda yumurta ve zencefil çayı ile uyandırmakta özgürsün.*

Homurdandım. 'Öğleyi iki saat geçe uyandığında ona sempatik bir şekilde zencefil çayı yapacağım ve tartışmayı çoktan hallettik. Kullanılmayan odalarda sessizce zincirlediğiniz ya da tarlalarda bayılttığınız başka biri var mı?

İç çekti ve botlarını kenara iterken başını salladı, kanatları çıplak sırtının arkasında gerildi.

'Ne kadar da nazıksınız,' dedim.

Koyu renk gözlerindeki parıltıda hiçbir yumuşaklık yoktu. *Kendine bunun bir nezaket meselesi olduğunu söyleme. Grubun yarısı yarın gelmeye soru sorardım.*

"Mm-hmm," dedim, ciddiyetle başımı sallayarak. 'Ve eğer o soğuk hesaplama olmasa, planlarımız uğruna hepsini bir saniye bile düşünmeden bitirirdin, tabii ki.

Tabii ki. Yanımdaki yatağa uzandı ve bacak bacak üstüne atarak bakışlarımı karşıladı. Gözlerindeki bakış yarı kahkaha, yarı acı bir samimiyetti. *Bazen ruhumun ahlaksız derinliklerini gerektiği kadar ciddiye almıyorsun gibi görünüyor, kaktüs.*

Başımı eğdim, örülmemiş saçlarım omuzlarımın etrafında dağılmıştı. "Ah. Senin o taş kalbin, aşkı ya da herhangi bir duyguyu hissetmekten aciz mi? Bunu unutmakla aptallık ettim.

Gülümsemedi. *Çürümüş bir piç olduğumu inkar edemem.*

"Tabii ki çürümüş bir piçsin. Elbisemi başıma geçirirken sözlerimi bastırıyordu; yeşil kumaş belli belirsiz mürekkep ve ter kokuyordu ve

O sabah masamda döktüğüm ayı. "Ama bu, yemekte Hallthor'un şakalarına güldüğünü görmediğim anlamına gelmiyor.

şimdi kıkırdadı, her ne kadar soluk soluğaa çıkan seste pek mizah olmasa da. *Naxi hakkındaki izlenimi ürkütücü derecede doğruydu.*

Öyle. Ve ne kadar inkâr etmeye çalışsan da bazılarından hoşlanıyorsun. Gözlerini kapattı. *Uyumayı planlamıyor mıydık?*

"yleydik," diye itiraf ettim, i amaşıımı çıkarıp bir köşeye fırlattım. "O zaman pantolonunu çıkarmak için yardıma ihtiyaın var mı?

Yardıma ihtiyaı yoktu, ama yine de ona yardım etmekten mantıksız bir zevk aldım, sağlam siyah kumaşı sıyrarak in in kaslı uyluk ve baldırlarını ortaya çıkardım, damarların ve tendonların derisinin altında şiştiğı noktaları öptüm. Nihayet son giysisini de çıkardığımda, yarı sertleşmiş siki tam teşekküllü bir ereksiyona dönüşmüştü.

Yarı kapalı gözlerini gördüğümde gerginliğim biraz daha azaldı.

Uyumak mı? Kuağına tırmanıp ona sarıldığımda işaret etti.

"Emin misin? diye mırıldandım.

Beni pt.

Taklalarımız hızlı ve dağınıktı ve her nasılsa gülerek ve nefes nefese battaniyelerimizin içine yığılırken sol gzmdeki tohumu silmemle sona erdi. Birkaç dakikalığına dünyadaki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi geldi, başarısızlık ihtimali bile kenarlarda alakasız bir nottan öteye gidemedi.

Sonra Creon birkaç hızlı el hareketiyle ışıkları söndürdü ve gecenin karanlığında aciliyet duygusu iliklerime kadar işledi.

Vücudunun kollarımdaki hissini biliyordum. Göğsünün bana karşı nasıl yükselip alçaldığını, teninin saten yumuşaklığını ve nasırlarının pürüzlü yerlerini, battaniyenin altında kayarken kaslarının dalgalanmasını biliyordum. Kanatlarını etrafıma nasıl sardığını, beni dışarıdaki dünyadan nasıl koruduğunu, beni sonsuza dek avucunun içine nasıl hapsettiğini biliyordum.

Ama en önemlisi, sessizliği biliyordum.

Karanlıkta, parmaklarının şekilleri gözlerimden saklanırken, bir kez daha tamamen sessizdi, nefesinin fısıltısı ve vücudumdaki elleri dışında o yıldırım hızındaki zihninde neler olup bittiğini bana anlatacak hiçbir şey yoktu. Ve tabii ki hiç şikâyet etmedi. Elbette bana endişelenmememi söyledi. Elbette üç ay önce Sunstone Körfezi'nin sularında elinden kaçan itirafı, sesini şiddetle ve umutsuzca özlediğini asla tekrarlamadı. Ama söylemediği her şey gecenin gölgelerinde yankılandı ve nefesi yavaşlayıp sığılaştıktan sonra çok uzun süre uyudum, zihnim dönüyor, planlarımı ve argümanlarımı tekrar tekrar gözden geçiriyordu.

Bana gereksiz yere endişelendiğimi söyleyebilirler.

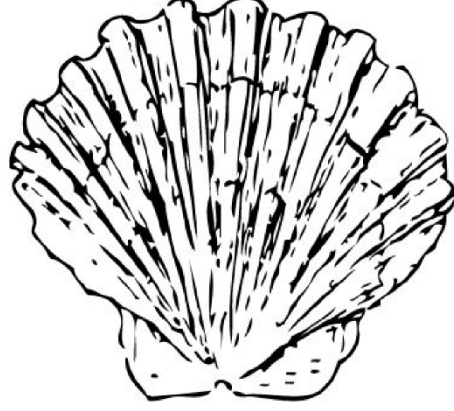
Teorilerimin hiçbirinin mantıklı olmadığını söyleyebilirler.

Onlar olabilir ...

Ama çok geç olmuştu ve ben çok yorgundum. Tüylü bir ağırlık düşüncelerimi boğdu, onları rüyaların bölgesine geri çekti; planlarım yarım kalmış bir şekilde uykuya daldım, vaatlerimi paramparça edebilecek güne fark edilmeden kaydım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

Aylar süren toplantılardan sonra bile - hatta doğum günü kutlamama katılması için Konsey'den izin almak için yeri göğü inlettikten sonra bile - Agenor'u Gezgin Kanadı'nın tanıdık mekânında, omuzlarına zakkum sarılmış, ipek gömleği doğru yerlerinden katlanmış halde görmek hâlâ tuhaftı. Beyla, Creon ve beni ışıkla ıslanmış toplantı odasına soktuğunda Agenor bir gezginin defterini karıştırıyordu. Onu toplantı için Altın Saray'dan alan Thorir ortalıkta görünmüyordu. Büyük ihtimalle, orada görevli diğer alflere göz olmak için hızla kaleye dönmüştü.

"Günaydın, Em. Agenor'un gülümsemesi yorgun ama samimiydi, nereye bakacağımı bilemediğim bir yumuşaklık parıltısı vardı. Yine de Creon'a döndüğü anda bu gülümseme yüzünden kayıp gitti ve onu selamlamak için başını sallamaktan başka bir şey yapmadı.

"Günaydın," dedim. "Gemiler nasıl?"

Gemiler, yaklaşık üç hafta önce gecenin köründe Altın Saray civarında ortaya çıkan ve adayı kuşatan Ay Ana filosuydu. O zamandan beri hiçbir yeni müttefik kaleye ulaşmayı başaramamıştı, ki bu sessiz muhafızın asıl niyetinin bu olduğundan şüpheleniyorduk; hem Creon hem de Agenor'un tahmin ettiği gibi, filo kaleye doğrudan saldırmak için bir girişimde bulunmamıştı.

Henüz.

"Her zamanki gibi barışçıl," dedi Agenor, sanki bir düzine savaş gemisinin onu kilitlemesi önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkerek. 'Asıl zorluk alflerimizin onlara saldırmasını engellemek. Bu haftalarda neler yaptınız?

'Eğitim. Okuma.' *Bağları koparmak* - ama bunların hepsini birkaç dakika içinde duyacaktı ve sürprizi ele vermek için bir neden yoktu. Planlarımın akıl almazlığı onların en büyük avantajı olabilir. "Sıra dışı bir şey yok.

Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama o anda Naxi toz pembe bir fırtına ve tiz haykırışlarla odaya daldı ve omzuma kısa bir dokunuşla yanımdan geçip gitti. Bir süre sonra Lyn ve Tared belirdi; onlara şu anki hayatının yirmili yaşlarının başında, çilli, bön bir anka erkeği olan Cas eşlik ediyordu. Bana doğru bakışlarından, benim hakkımda konuştuklarından şüphelenmiştim ama Tared'in hızlı sırtışı ve Lyn'in parlak selamlaması bunun nedenine dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Kanım dondu. Dikkate almadığım bir şey var mıydı?

Yeraltı'nın gayri resmi hükümetinin çoğu duyma mesafesindeyken, bunu sormak için berbat bir an gibi görünüyordu. Kükreyen sinirlerimi yuttum ve harita masasında Creon'un yanına oturdum. Her zamanki özenle hazırlanmış kayıtsızlık havasıyla sandalyesinde uzanıyordu.

Onu Tared ya da Agenor'la birlikte bir odaya sürükledim - tüm küçümseyici bakışları ve keskin sözleri önceden işe yaramaz hale getiren tembel bir yenilmezlik duygusu.

Valeska odaya süzüldü, mor saçları perinin küçük boynuzlarının etrafında dönüyordu. Nanya yarım dakika sonra onu takip etti, siyah dantel ve deri korsesinin içinde her zamankinden daha sert görünüyordu. Masaya giden yolu takip ederken Creon'un gözlerinde şüpheli bir parıltı vardı, sert omuzlarının daha büyük bir sorunun belirtileri olduğunu düşündüren bir odaklanma - ama ben soramadan Naxi kazağının tüylü kolunu ona doğru savurdu ve "Kalkanlar!" diye tısladı.

Kreon gözlerini devirdi ve kadın yüksek sesle gülerek onu başının tepesinde kibirli bir şekilde okşadı. Sanki küçük bir kuzu, şık siyah bir pantere kıkırdıyormuş gibi, ama gülümsemesindeki keskin dişlerin parıltısı pek de kuzu gibi değildi.

"Kaytarmaya başlayamam," dedi parlak bir sesle ve sonra daha alçak bir sesle ekledi, "ama evet, bir şeye çok üzülüyor.

Nanya'ya dönüp baktım; üzgün görünmekten çok öfkeli görünüyordu ve harita kaplı duvarlara sarsılmaz bir kararlılıkla bakıyordu. Arkasında Lyn, Tared ve Cas'a fısıldadığı acil konuşmadan başını çevirip bakışlarımı karşıladı. İblis güçlerinden yoksun olması belli ki onun da aynı şeyi fark etmesini engellememişti.

"Başlayalım mı?" dedi yüksek sesle, Valeska ve Agenor'un kitap raflarının yanındaki kibar sohbetini bölerek.

Nanya sarsılarak uyanmış ayağa kalktı. "Edored'i beklemiyor muyuz?"

Edored kahvaltıda yoktu ve Tared bile ballı bal likörü hakkında bir şeyler mırıldanıp yarı sarhoş kuzenlerini uyandırmak için boynunu riske atmayacağından şüpheliymiş gibi görünmüyordu. Nanya,

Ancak bu açıklamadan hiç hoşlanmamış görünüyordu, parlak kırmızı dudakları o kadar gergindi ki arkalarındaki dişlerinin şekillerini görebiliyordum.

"Hoş olmayan haberlerin mi var? Lyn acı verici bir ihtiyatla sordu. "Oldukça.

Şirketin geri kalanı da hemen yerlerini aldılar - Naxi ve Valeska Creon'un yanında, Agenor ve Beyla benim yanımda, Lyn, Cas ve Tared masanın diğer tarafında.

Nenya, sanki Edored beklenmedik bir anda ortaya çıkacakmış gibi kapıya son bir kez baktı ve sonra, "Dün gece Ubrit'ten döndüm," dedi.

Uzak vampir topluluklarının yaşadığı adalardan biri ve hükümdarı imparatorluğa karşı savaşa katılmayı hemen kabul eden birkaç adadan biri, güvenlik endişeleri ve intikamlar lanet olsun. Ama Nenya'nın söylediği bir sonraki şey kısık bir sesle, "Kralın şüpheleri var," oldu.

Donmuş sessizlik onun tek cevabıydı.

"Onunla görüşmeyi planlamıyordum bile," dedi ve sandalyesine çökerken gözlerini kapattı. 'Ancak son üç gün içinde, talep ettiğiniz gibi birkaç adayı daha ziyaret ettim ve hepsi de bir hafta öncesine kıyasla destek sözü verme konusunda çok daha tereddütlü davrandılar. Bu yüzden merak ettim...'

"Anne işe karışıyor muydu? Lyn, yüzü çilden çok kaşlarını çatarak konuştu.

"Hayır. Bakar.

Diğerleri masanın etrafında topluca kaskatı kesildi - *Agenor* bile kaskatı kesildi. Bakar. Daha önce hiç duymadığım bir isim... ama Nenya'nın dudaklarından bir lanet gibi döküldü.

"Kim?" dedim, kendimi sinir bozucu derecede genç hissederek.

"Majesteleri, Bakar Sefistim, Kralların Kralı ve kalan tüm vampir bölgelerinin teorik hükümdarı. Nenya gözlerimin içine bakmadı. 'Ayrıca, olduğu gibi

öyle olur, vericim.'

"Senin-

"Beni vampir yaptı," diye açıkladı, alışılmadık bir sabırsızlıkla sözümü keserek.

"Ah," dedim utanarak. Sesinin tonundan ilişkinin pek de sevinç kaynağı olmadığı anlaşılıyordu - Naxi çok *üzgün* olduğunu fısıldamıştı. Bunun nedeni İttifak'ınkarşılaştığı güçlükler miydi, yoksa Majestelerinin bizzat bu işe karışması mıydı?

"Yani hâlâ hayatta mı? Agenor mırıldandı ve Tared *de maalesef* kelimesine şüpheli bir şekilde benzeyen bir şeyler homurdandı.

Nenya ikisine de ters ters baktı. 'Son birkaç yüzyılını Gar Temen'de geçirdi. Çoğu zaman dünyevi meselelerle ilgilenmez. Fikir sahibi olmasını hiç beklemiyordum.

"Tam olarak neye kızgın? Cas temkinli bir şekilde sordu.

Hiçbir fikrim yok. Ubrit'te acı verici bir şekilde belirsizdiler, sadece yeni bilgilerin kendilerine ulaştığını ve daha yüksek bir otoriteyle olan taahhütlerini yeniden gözden geçirmek zorunda olduklarını tekrarlayıp durdular. Bakaru planların kendisinden memnun olmayabilir. Belki de önce ona gelmediğim için kızgındır.

Lyn gözlerini ovuşturarak, "Kendini suçlama," dedi. 'Eğer önce ona gitseydin, zamanını boşa harcadığın için sana çok kızardı. Önceki savaşın tamamını görmezden geldikten sonra bu konuyla ilgileneceğini tahmin etmek imkânsızdı.

Agenor'a baktım. Omuzlarında, Zakkum zarif siyah başını kaldırmış, boncuk gözleriyle konuşmayı takip ederken dili bir içeri bir dışarı gidip geliyordu.

"Eğer savaşa katılmadıysa," dedim, "onu nereden tanıyorsun ki?"

Agenor omuz silkti; bu hareket ona sinirli bir tıslama kazandırdı. 'Ben doğmadan önce Korok'a çoktan yemin etmişti. Muhtemelen ben doğmadan çok önce.

Tanrılar bana yardım etsin. Hayat, tanıdığım en yaşlı fae erkeğinden bile daha yaşlı, vefasız, tanrılara inanan vampir krallar olmadan da yeterince karmaşıktı - kazanmamız gereken bir savaşı kazanmamıza yardım etmeye isteksiz vampir krallar.

Yanımda, Creon oturmuş Nanya'yı yakından inceliyordu ve bu sefer Naxi bile ona güçlerini kilit altında tutmasını söylemedi.

"Peki ne yapacağız? Lyn söyledi.

"Vampirlere ihtiyacımız var," dedi Cas, kemikli omuzlarını her zamanki garip, özür dileyen ifadesiyle kamburlaştırarak. Bir yetişkini bile çocuksu gösteren dalgalı kıvıllı saçları vardı ve hiç şu anki kadar dalgalı görünmemişti. 'Anka kuşu büyükleri hala... bunu nasıl söylesem ...'

"Akıl almaz derecede yararsız mı?" diye sordu Tared, nedense bana bakarak.

Cas onun bakışlarını takip ederek bana tedirgin bir sırıtış gönderdi. "Sanırım bu her şeyi açıklıyor, evet.

Benim hakkımda konuşuyorlardı, lanet olsun onlara. Sandalyemde geriye doğru çöktüm ve "Yardımsever olmamanın benim şahsımla bir ilgisi var mı, yoksa hepiniz benim güzel yüzümü biraz daha sık görmeye bu kadar hevesli misiniz?" diye çıkıştım.

"Em..." dedi Lyn, ama sırıtışı bile çok kısıtlıydı, anlatılmamış bir sır parıldıyordu.

"Ah," dedi Valeska, faremsi yüzü parlayarak. 'Yüce Tanrım. Anka kuşlarıyla aynı hikâyeyi mi anlatıyormuş?

Tared arkasını döndü. 'Ne? Periler de mi?'

"Ne hikâyesi? Dudaklarımdan çok tiz bir sesle döküldü. "Yapmamam gereken bir şey mi yaptım?

"Hayır," dedi Lyn kasvetli bir şekilde. 'Ya da... sanırım önlenebilecek bir şey değil. Ama görünüşe göre Anne'nin elçileri etrafta dolaşıp insanlara...' Gözleri Creon'a kaydı, bir tehdit olduğunu tahmin eden bir bakışla ve tekrar bana döndü. 'İnsanlara senin tamamen Sessiz Ölüm'ün hain etkisi altındaki akılsız, neredeyse insan bir kız olduğunu unutmamalarını hatırlatıyorlar ve imparatorluktan ne kadar nefret etseler de, oğlu yönetirken gerçekten daha iyi olacağını düşünüyorlar mı?

Ona baktım.

Creon - bir şeye *hükmediyor* musun?

Oh, lanet olsun. Zavallı ruhlar bu hikayeye inanırlardı, değil mi? Bir yıl önce ben de bunu sorgusuz sualsiz kabul ederdim. Elbette Sessiz Ölüm, dizginlenemez zulüm arzusu yüzünden kendi halkına ihanet edecek kadar çürümüştü - bunu kim kabul etmez ki? Ve benim hakkımda bildikleri tek şey...

Aptal küçük Emelin, Fae fahişesi. Beni *düşünmekle* suçladıklarını hayal et.

Cas sanki birinin ona bağırmasını bekliyormuş gibi sandalyesinde kambur oturuyordu. Nanya birinin kafasını koparmaya hazır görünüyordu. Tared, Lyn'in varlığının, kılıcını çekip eski düşmanını oracıkta benim şerefim için düelloya davet etmemesi için son sebep olduğu izlenimini veriyordu. Ama her bakışmamızda onların bakışlarının farkına varıp dayanılmaz bir şekilde yana döndüğümde Creon daha dik bile oturmamış, soğuk ve karanlık gözlerle etrafı süzüyordu.

Savunma girişiminde bulunmadı. Dudaklarındaki belli belirsiz memnuniyet ifadesinden, ona iltifat ettiklerini düşünebilirdim.

"Su perisi adalarını telaş sardı," dedi Valeska, o kıpırdamadan durunca; ellerine bakarken kollarını oynattı. "Yirmi yıl önce Tolya kraliçesini nasıl öldürdüğünü unutmamışlar.

Kreon Agenor'a döndü, kaşlarını sözsüz bir meydan okumayla kaldırdı.

"Ah. En azından babam boğazını temizlerken biraz mahcup görünme nezaketini gösterdi. 'Bu özel olay için beni suçlamak zorunda kalabilirsiniz. Sanırım bu kimseyi yatıştırmayacaktır.

Bir an için Naxi'nin onu ısıracığını düşündüm. Valeska acı bir şekilde, 'Ama en azından parmaklarını ve sonra da geri kalanını kesmek için gelmedin,' dedi.

Tanrılara şükürler olsun ki Creon duygularımı bastırmayı öğrenmişti, çünkü içimden geçen soğuk ürpertiye hissetmesini istemezdim. Cas kusacak gibi görünüyordu. Beyla ve Tared'in yüzleri, Nanya'nın gözlerindeki buz gibi parıltının yansıttığı soğuk alf öfkesinin benzer maskeleriydi.

Söz konusu zavallı kraliçeyi parçalara ayırmak. Bu acıyı çekmek ona neye mal olmuştu?

"Suçlu kim olursa olsun, bu durumla ilgili bir şeyler yapmamız gerekecek," dedi Lyn kararlı bir şekilde, kimse su perisi parmaklarını detaylandırmadan önce dikkat dağıtmak için bariz bir girişimde bulunarak. 'Tüm potansiyel müttefiklerimiz çabalarımıza katılma riskini almaktansa imparatorluğun muamelesine maruz tercih ederlerse hiç şansımız kalmaz. Gish'ten gidip Bakaru ile konuşmasını isteyelim mi, yoksa-'

"Lütfen Gish'e sormayın," dedi Nanya kabaca. 'Bakaru'nun Yeraltı'ndaki ana kaynağının o olduğundan şüpheleniyorum. Eğer kaçınabilirseniz ona daha fazla cephane vermeyin.

Agenor bir küfür mırıldandı. "Sanırım Gishkim'den bahsediyoruz? Bakaru'ya sahip olmasını istemediğimiz bilgiler veriyorsa, onun hakkında bir şeyler yapmamız gerekmez mi?"

Mantıklı bir soru, diye düşündüm; hayal kırıklığına uğradım, Lyn suratını ekşitti. 'Gish her zaman bizim tarafımıza sadık olmuştur. Tesadüfe bakın ki vampir tarafına da sadık, ama bu onu kovmak için bir neden değil. Biz bir bağlılığız, krallık değil.

Agenor bir kaşını kaldırarak, "Bu da bana pek pratik gelmiyor," dedi.

'Alternatif bana etik dışı geliyor,' diye karşılık verdi. 'Kendini seçim.'

Akıllıca sustu.

"Ben giderim," dedi Nanya, çenesi öylesine sıkılmıştı ki yüzündeki yara izleri gerilmişti. 'Gish için endişelenme. Bakaru zaten beni görmek isteyecektir, eğer tüm bunlara karıştığımı biliyorsa - bunu geciktirmenin bir anlamı yok.

Lyn ve Tared'in bakışları, bu ziyareti, tercihen sonsuza dek ertelemenin çok mantıklı olduğunu gösteriyordu. Ama onlar itiraz edemedi. Cas mırıldandı: "Ya Anka kuşları? Drusa seni soruyordu, Lyn. Belki de sen-"

"Drusa," dedi Lyn, biraz soluklaşarak, "gidip kendini becerebilir.

O anda onun geçmişi hakkında en ufak bir fikrim olmadığını fark ettim - aynı evde aylarca kaldıktan sonra bile, nasıl olup da İttifak'a geldiğini, neden bu gömülü yere taşındığını ve takımadaların diğer ucundan gelen bir alf ailesine katıldığını bilmiyordum. Görünüşe göre bunu bilmeyen tek kişi bendim; Agenor'un neşesiz gülümsemesinde bile bir anlayış belirtisi vardı. "Gözden kaçırdığım bir itiraz yoksa" - belli ki hiçbir şeyi gözden kaçırmayı beklemiyordu - "yardımcı olabilir miyim?"

Cas gözlerini kırptırdı. "Sen mi?

Agenor, Oleander'ın alaycı bakışlarını görmezden gelerek omuz silktili. 'Drusa ile birkaç kez görüştüm. Benden hoşlanmıyor olabilir ama sanırım tüm saygıma rağmen Kreon'u tahta çıkarma girişimlerine katılmayacağımı biliyor.

Bugünlerde saygı dediğimiz şey bu mu? Creon not defterine bir şeyler karaladı. Tared sert bir sesle, "Size hatırlatmama gerek var mı?" dedi.

"O kadar hevesle geliştirdiğin itibarın olmasaydı şu anda başın belada mıydı Hytherion?

Alay ettim. 'Anne'nin emirlerini yerine getirmeyi reddetseydi ve bir yüzyıl önce ölseydi başın çok daha fazla belaya girerdi. Akılsız küçük bir insan olarak hayatta kaldığım için beni de mi suçlayacaksın?

"Ah, kes şunu! Lyn küçük ellerini havaya kaldırarak patladı. 'Bu bizi hiçbir yere götürmüyor, Tanrı aşkına. Bence Drusa sana yeterince saygı duyuyor Agenor, bu yüzden iyi bir amaç uğruna onların bitmek bilmeyen saçmalıklarına katlanmak istiyorsan şansını dene. Perilere gelince...' Valeska'nın bakışlarıyla karşılaştı ve yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen üzerlerine daha fazla Fae fırlatmaktan daha iyi bir çözüm bulmamız gerekecek.

"Em neden gidip onlarla konuşmuyor? Beyla önerdi, sesi gözleri ve gümüş sarısı saçları kadar ürkütücü derecede hafifti. 'Zeki görünmekte oldukça iyidir. Onları herhangi bir fae parmağı altında olmadığına ikna etmenin en kolay yolu bu olabilir.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Oh, Zera bana yardım et. Beni diplomatik bir ziyarete *göndermeyeceklerdi*, değil mi? "Şey-

Lyn gözleri parlayarak, "Aslında bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," dedi. 'Bu senin için uygun mu Em? Naxi ya da Valeska seninle geliyorsa?

"Bana güvenmeyin," dedi Naxi neşeyle. 'Bana, beni fırlatabileceklerinden daha fazla güvenmiyorlar. Ve kol kasları-'

"Bakın," diye araya girdim, göğsüm endişeyle gerildi, "bunun çok acil olduğunu anlıyorum ve elbette yardım etmek isterim, ama ben de birkaç konuyu araştırıyorum ve sanırım..." Nefesimi içime çektim. İşte buradaydı. Ya hep ya hiç, her şeye değerdi. "Şu anda yapmam gereken daha önemli şeyler olabilir. Sakıncası yoksa.

Bu, diplomatik misyonlarla ilgili tüm önerileri bir ya da iki kalp atışı için bastırdı.

"Ah," dedi Tared, bir eliyle sarı saçlarını tararken ve koltuğunda arkasına yaslanırken sesinde bir eğlence kıvılcımı vardı. "Sonunda bu hafta neden iki kez antrenmana gelmemeye çalıştığınızı öğrenebilecek miyiz?"

"Sadece bir kez," dedim kızgınlıkla. 'Ve o da kitaplarımı okumak için yanıp tutuştuğumdan çok, bir gün önce pazularımı parçaladığın içindi. Ama evet - bu ciltlerle ilgili.

Agenor başını bana doğru çevirdi. Ona henüz araştırmamdan bahsetmemiştim ve bunu bilerek yapmışım; bu konu üzerinde düşünmek için zaman harcamasına ve beni bu proje üzerinde çalışmaya iten şeyin Creon'un etkisi olduğu sonucuna varmasına ihtiyacım yoktu.

"*Bağlar* mı?" tekrarladı, kalın sesinde biraz şaşkınlık vardı.

"Evet. Destek, onay ve yardım için Creon'a bakma isteğimi bastırdım. Stratejiyi tartışmıştık. Bu planı ben sunacaktım, bu argümanı ben öne sürecektim, çünkü yeterince dinleyicimiz onun söylediği her kelimenin ardındaki bencil güdülerden şüphelenecek ve daha büyük bir iyilik için yaptığım savunmaya çok daha kolay inanacaktı. "Onları araştırıyorum ve şu ana kadar gördüklerime göre... Sanırım düşündüğümüzden daha büyük bir sorunumuz var.

Gözler daraldı. Parmaklar gerildi. Nenyâ alay etti ve "Her zamanki gibi" diye mırıldandı.

"Kendini açıklayabilir misin, Em? Lyn tombul kollarını masanın kenarına dayadı ve çenesini kollarının üzerine indirdi.

'Eğer her şeyi doğru anladıysam...' Sandalyemde kamburlaştım, üzerime ani bir sükûnet çöktü. Canı . Her şeyi doğru anlamıştım. Sahte tevazumla kimi kandırmaya çalışıyordum? 'Şimdiye kadar hep bağların sadece Anne'yi koruduğunu varsaydık, değil mi? Büyünüz ona zarar veremez, bu yüzden hiçbiriniz kemik salonuna girip onu ateşe veremezsiniz - sonuçta oldukça basit.

Beklediler, ne bir onay ne de bir itiraz geldi.

"Sorun şu," dedim. 'Ophion Altın Saray'da Creon'un iblis büyüünden kurtuldu. Lyn, onu görür görmez yüzüne doğru bir ateş patlaması göndermeye çalıştığını ama başaramadığını söylüyor - yorgunluktan olduğunu düşünmüş, bu yüzden onun yerine sırtına dalmış, bu beni kurtardı. Ama Creon'un büyüyle birleşince...'

"Bağlarımızın Ophion'u da koruduğunu mu varsayıyorsun? Lyn sözlerini yavaşça bitirdi, kehribar rengi gözleri kapalı olabilecek kadar ince yarıklar halindeydi.

'Bence Anne'ye doğrudan tatsız sonuçlar doğuracak kadar yakın olan herkesi ve her şeyi koruyorlar. "Ona zarar vermeme" tanımının düşündüğümüzden daha geniş olduğunu. Kendimi toparladım ve parmak uçları Oleander'ın ince bedeninde hareketsiz duran Agenor'a döndüm. "Ona karşı döndüğünden beri hiç yakın müttefiklerine karşı büyü kullanmayı denedin mi?

"Ben... hayır, ama..." Tereddüt etti, sonra Creon'a başını salladı. "Deiras'ı sen öldürdün. Birkaç on yıl önce. Achlys ve Melinoë onu kesinlikle özlemişlerdi, yani bu sana sorun yaratmış olmalı, değil mi?

Creon omuz silkti ve bıçağına vurdu. İşin içinde büyü yok.

"Ah. Agenor neşesiz bir kahkaha attı. 'Yine de, eğer kişisel çevresindeki herkes bağlara dahilse, bu yakın zamana kadar ikimizin de korunuyor olması gerektiği anlamına gelir- Ah. Gözleri aniden genişledi. 'Tanrılar yardımcımız olsun. *Bekle.*

"Geri dönen anılar var mı? Kuru bir sesle söyledim. "Creon'da bunlardan birkaç tane vardı.

Agenor dudaklarını araladı, sonra aniden çenesini ovuşturarak arkasını döndü. "Kuşkusuz rakiplerimin oldukça zayıf büyücülere dönüştüğü birkaç durum oldu ama ben hep..." Creon'a bir sonraki bakışı daha şaşkıncı. 'Korku ve gerginlik de bu etkiyi yaratabilir. Bağlayıcı büyü olmak *zorunda değil.*

Creon kalemini aldı. *Onun adına orada olduğumu düşünerek beni Altın Saray'ın altında yakaladığında kırmızın bozulmuştu. Korktuğunda renklerini kaybeder misin?*

Agenor ona baktı. "Lanet olsun. Kreon kıkırdadı.

'Ve hiçbir zaman çok fark edilmediyse mantıklı,' dedim hemen. 'Anne kendinden başka kimseyi umursamaz, bu yüzden birbirlerine saldıran fae'ler ona nadiren bağları çağrıştıracak kadar zarar verdi - birkaç düzine hayatı umursamayacak kadar çok olduğu sürece değil. Diğer büyülü halklar ancak Son Savaş'tan sonra bağlandı ve o zamandan beri çoğu Kızıl Saray'a hiç yaklaşmadı. Bağlamaların etkili olabileceği birkaç vakada, hedeflenen kurbanlar, rakiplerini felç eden şeyin sadece varlıkları olduğuna inanacak kadar kibirli piçlerdi ...'

Tared bir kahkaha attı. Agenor bana vakur bir bakış attı.

"Ama Şimdi savaş var, anlıyor musunuz? Onları görmezden gelerek devam ettim. 'Şimdi aniden ordularını kaybetmeyi ve kendini korumayı önemsiyor ve kim bilir bunun bağlama büyüsü üzerinde nasıl bir etkisi olabilir? Artık aktif olarak hayatta tutmak istediği daha fazla insan olup olmadığını kim bilebilir?"

'Sorunu görmeye baŐlıyorum,' dedi Nanya, sesi alçak ve uğursuzdu. 'Bildiğimiz kadarıyla Kızıl Saray'ın duvarları da bağlayıcılarla korunuyor, eğer onları kaybetmek istemiyorsa. Eğer tüm savunmaları tek başına aÇmak zorundaysa, bağlanmamış bir büyücü bizi hiçbir yere götürmez.

"Aynen  yle.

Masadan Şaşkın bakışlar geçti. Dört, beş kalp atışı boyunca nefesimi tuttum ama yine de kimse itiraz etmedi.

"Sanırım bir planınız var? Naxi sandalyesinde daha da dikleŐerek konuştu.

"Şey..." Kanlı iblis gözleri. Bir sonraki aŐamayı daha dikkatli anlatmayı planlamıştım ama artık bundan kaçış yoktu. "Ophion'un cevapları aklımdan çıkmıyor - bize Anne'nin bir bağı kırabildiğini söyledi, yani bu bir *Şekilde* mümkün olmalı. Ama bilmediğimiz çok Şey var - neden bağladığı insanların bir parçasını alıyor, büyü nasıl kontrol altında tutuluyor ve güçlerinizi geri almak kaybettiğiniz diğer Şeyleri de geri almanız anlamına mı geliyor. Yani...' Acı gerçeği haftalar önce kabul etmiş olsam da, bunu yüksek sesle söylemek yine de acı veriyordu. "Yani onları kırmak için bir planım yok.

"Bunda utanılacak bir Şey yok," diye mırıldandı Lyn - çok nazikti, çünkü haftalarca hararetli sorularıma cevap verdikten sonra daha fazlasını umduğunu biliyordum. 'Birçoğumuz bu konuyu araŐtırdık. Yapabileceğimiz fazla bir Şey yok.

"Biliyorum," dedim. 'Bunu ben de kabul etmek zorunda kaldım. Bu yüzden benim önerim uzmanlara sormak olacaktır.

'The...' Gözlerini kırıştırdı ve başını kaldırıp Creon'a baktı, sanki gülecek ve şaka yaptığımı doğrulayacaktı. 'Sen neden bahsediyorsun? Bağlama büyüü söz konusu olduğunda uzman diye bir şey yoktur, bütün mesele de bu zaten.

"ilahi bir büyü, değil mi? Ben de öyle dedim.

İki kalp atışı boyunca geniş kehribar gözleriyle bana baktı. "Em.

"Cevapları *tanrılara* mı sormak istiyorsun? Nanya sert bir sesle konuştu. 'Cehennem hepimizi alır. Ölüleri diriltmek biraz fazla iddialı olabilir, Emelin.

'Olabilir,' dedim sesimi sakinleştirmeye çalışarak, 'eğer bahsettiğimiz şey gerçekten ölüleri diriltmekse. Agenor? Biliyor musun...'

"Güzel soru," dedi kasvetli bir şekilde. 'Mükemmel bir soru, gerçekten. Eğer cevabını bilseydim, burada oturuyor olmazdık sanırım.

'Onlara ne olduğunu sen de bilmiyor musun? Tanrılara yani?'

"HayırBen..." diye küfretti. "Korok kesinlikle öldü ve geri gelmeyecek. Ama diğerleri... Size hayatım boyunca söyleyemem.

Bir an sessiz kaldık.

"Sen de oradaydın," dedi Tared, bu birkaç kelime göz kamaştırıcı bir suçlamaydı. 'Onu öldürdüğü ve tüm kıtayı o lanet olası vebayla lanetlediği gün. O kadar insan arasında senin ne olduğunu bilmen gerekmiyor mu?

"Olanların bir *kısmını* biliyorum. Agenor gözlerini kapattı; anılarını daha iyi görmeye mi çalışıyordu yoksa onlardan kaçınmaya mı, emin değildim. "Planları, eğer daha sonra bana anlattıklarını doğru anladıysam, Korok'un yaşam gücünü diğer tanrıların güçlerini çalmak için kullanmaktı. Eğer her şey planlandığı gibi gerçekleşseydi, Achlys ve Melinoë o günün sonunda dört tanrının büyüüne sahip olacaktı.

Cas ağzından bir küfür kaçırıldı. Etrafımızdaki çoğu yüzün rengi solmuştu; sadece Creon bir şekilde hikayeye hiç şaşırmamış gibi görünüyordu, bunun herkes için olduğu kadar onun için de yeni olduğunu bilmeme rağmen.

Bunların hiçbirini ben de duymamıştım - ama mantıklı geliyordu, hem de çok mantıklı. "Ve bu umduğum gibi olmadı.

Agenor alaycı bir tavırla, "Hayır," dedi. 'Hepsi oldukça deneyse, anlamalısınız. Bunu tek başlarına planladılar - bildiğim kadarıyla, her şeyin cehenneme döndüğü ana kadar planlarından başka kimsenin haberi yoktu. Düşünmeyi seviyorum... şey.

Bilseydi bir şeyler yapacağını düşünmek hoşuna giderdi. Bunun yerine, Anne korumaya yemin ettiği tanrıyı öldürürken, sevdiği bir kıtayı yok ederken, tam da arzuladığı barışı kazanmışken başka bir savaş başlatırken kenara çekilmişti.

Bu noktayı atladım.

"Bildiğim iyi oldu," dedim ve bunu Tared'i bile söylemek üzere olduğunu bildiğim alayından uzaklaştıracak kadar sert bir şekilde söyledim. "Çünkü bu, Sophronia'nın vebanın ilahi büyüyle bağlantılı olduğu teorisine büyük bir inandırıcılık kazandırıyor.

Agenor gözlerini ovuşturarak, "Veba kesinlikle ilahi büyüyle bağlantılı," dedi. "Achlys ve Melinoë güçlerin tanrılardan çekildiğini ama başka hiçbir şeye bağlanmadığını varsaydılar. Yani bunun yerine, o büyü sadece ...'

"Haydutluk yaptı.

"Evet.

Yoluna çıkan tüm yaşamı yok ediyor. Bizim veba olarak bildiğimiz şey haline geliyor. İç çekti. "Evet.

"Ama bu, kesin olarak bildiğimiz tek şeyin tanrıların büyülerinin bir kısmını kaybettikleri anlamına geliyor," dedim, kelimelerimi özenle tartarak. "Tüm güçlerini kaybetmiş olmaları gerekmiyor ve çarpışmanın etkisiyle *öldüklerini* varsaymak için özel bir neden yok.

"Hayır," dedi Beyla sessizce, "ama bu oldukça tehlikeli bir girişim için zayıf bir temel, öyle değil mi?"

'Dahası da var,' dedim, bu itirazı bir kenara bırakarak. 'Daha fazla alf çeliği bulmak için Orin'in dağlarında kaybolmaya çalışan bir alften bir seyahat raporu buldum. Veba büyüü onu yakmaya başlamadan önce fazla uzağa gidememiş ama orayı koruyan iki beyaz kurt gördüğünden bahsediyor.

Agenor'un nefesi kesildi. "Ah, lanet olsun. Orin.'

"Evet. Zera'nın güvercinlerinin görüldüğü yerler de var. Bunların tamamen güvenilir olduğundan değil, çünkü elbette herkes ömür boyu aşk ve mutlulukla kutsanmak ister, ancak birden fazla görgü tanığı olan birkaç vaka buldum ve bu vakalarda kutsama alanların şaşırtıcı derecede uzun ve mutlu bir yaşam sürdükleri görülüyor. Elderburg kıyılarına yakın seyreden denizciler geceleri şarkı söyleyen garip sesler duyduklarını söylüyorlar...'

"Denizci masalları," dedi Nanya sertçe.

"Sözde tam olarak ne söylüyorlar? Agenor söyledi.

'Farklı diller konuşsalar bile gemideki herkes şarkıları anlayabiliyor. Bu da bana sihir gibi geliyor.

Tekrar küfretti. "Inika. Aşağıda cehennem var. Hiçbir fikrim yoktu.'

"Yani bunun mümkün olduğunu kabul ediyorsun? Bu sözleri bağırmamak, onu sinir bozucu derecede iyi dikilmiş mavi gömleğinin omuzlarından tutup ihtiyacım olan cevabı verene kadar sarsmamak için tüm irademin son kırıntısını harcadım. "Hâlâ hayatta olduklarını mı?

"Sanırım öyle," dedi, sesi hala şaşkın geliyordu, "ama bu öylece...

"Onları aramaya mı
gideceksin?" "Em,"
dedi Lyn.

"Ne? Sandalyeme geri düştüm. Kalp atışlarım baş döndürücü bir şekilde kaburgalarımaya çarpıyordu. 'Bu karmaşanın nasıl çözüleceğini bilen biri varsa o da tanrılarıdır. Bildiğimiz kadarıyla, bunca yıldan sonra ziyaret edilmekten mutlu olacaklardır.

"Kıtaya erişilemez," diye hatırlattı Tared, gülümsemesi her zamanki kadar doğal değildi. 'Eğer veba daha ilk adımı atmadan derinizi yakıp yüzerse tanrı bulmakta zorlanırsınız.

"Ama az önce vebanın ilahi bir büyü olduğu sonucuna vardık. Lyn'e döndüm. 'Ve *Büyücünün Özet*i'ne ve bana ödünç verdiğin öncesi dünyanın küflü tarihine göre, tanrıların büyüüne karşı koyabilecek tek büyü...'

Sertleşti. "İblis büyüü.

Kreon bir bıçak çekip hepsini oracıkta öldürseydi, daha fazla sessiz kalamazlardı.

Onlar akıllarını başlarına toplayıp, ne hakkında en ufak bir fikrim olmadığı gibi akıllıca ama pratik olmayan endişelerini dile getirmeden önce, 'Evet,' diye devam ettim. 'Plan oldukça basit, gerçekten. Kıtaya uçmak. Biz tanrıları ararken vebayı uzak tutmak için iblis büyüü kullanmak. Onları bul ve birkaç soru sor. Bağlardan kurtulun. Zafer ve herkes için sonsuz mutluluk, son. Sorusu olan var mı?'

İlk konuşanın Tared olmasını beklemiyordum ama o kadar ani öne eğildi ki sarsılarak geri çekildim. Dirseklerini masanın yüzeyine işlenmiş haritanın kenarına dayadı ve yavaşça, "Etrafta dolaştırdığın o *bizle* tam olarak kimi kastediyorsun, Em?" diye sordu.

"Creon ve ben mi?" dedim, sanki ortada bir sorun yokmuş gibi yeterince dikkatli bakarsam bunu sorun yapmaması için dua ederek. "Yeraltından çok fazla insan göndermeye gücünüzün yeteceğini sanmıyordum.

"Tekrar düşünmenin zamanı geldi. Gözleri tehlikeli, buz gibi bir sessizliğe bürünmüş olan Creon'a kaydı - tıpkı taşan bir volkanı gizleyen bir buz tabakası gibi. "Yapmayacaksın-

"Onunla tek başına seyahat etmek mi? Keskin bir kıkırdamayla bitirdim. "Ne yapacağını sanıyorsun, ayak bileklerime mi bakacak?

Naxi yüksek sesle güldü, sesi yüksek ve melodikti. Hâlâ gülebilen tek kişi oydu. Beyla ve Nanya sandalyelerinin kenarına tünemiş, ters ters bakıyorlardı; Cas ve Valeska gergin bakışlar attılar; Agenor hayatında ilk kez Tared'le tamamen aynı fikirde görünüyordu.

Lyn'in bana bakışında bir özür vardı, "Bilekler bir yana, bunun kamusal görünümünü düşünmeliyiz, Em" dedi.

"Hangi halk bakışı? Alay ederek söyledim. "Veba diyarının ortasında dedikoducu bir grupla karşılaşacağımızı sanmam.

"Yokluğunuz Yeraltı'nda fark edilecek," dedi Nanya. Sesi de omuzları kadar sertti. "Gish ve Valdora gibilerin bu konuda sessiz kalmasını beklememelisin.

'Kesinlikle,' dedi Lyn, ellerini kızıl saçlarına gömerek, 've bu, Anne'nin olaylara bakış açısını mükemmel bir şekilde doğrulayacak. Belli ki İttifak'ın Creon üzerinde hiçbir kontrolü yok! Ya da Em üzerinde, bu konuda! Öyleyse neden planlarımızdan herhangi birine güvenelim ki... Kahretsin, şimdiden söylediklerini *duyabiliyorum*.

"Peki ne öneriyorsun? Sesim üzerindeki hakimiyetim beni terk ediyordu. Tüm o argümanlar ve karşı argümanlar, büyümlü gereklilikler ve hesaplanmış riskler ve şimdi beni düşünmediğim tek bir komplikasyon yüzünden durduracaklardı - lanet olası kamuoyu? "Yanımıza lanet olası bir refakatçi almamız mı?

"Ben de gelebilir miyim? Naxi sarı buklelerini sallayarak başını kaldırdı.

Hepimiz ona göz kırptık.

"Bu o kadar da tuhaf değil, değil mi? Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme gönderdi. 'Eğer vebayla başa çıkmak için iblislere ihtiyacınız varsa, etrafta bir tane daha olmasının zararı olmaz. Creon'un ara sıra uyumaya ihtiyacı olabilir. Elimden geldiğince ayak bileklerine bakmayacağıma söz veriyorum.

Lyn bir anlık gergin kahkahasını avucunun içinde bastırdı. Creon'un sırtışı alaycı ama minnettardı, satır aralarındaki sözleri onun da duyduğunun açık bir işaretiydi - *Senin şu ilişkine engel olmayacağım.*

"Pekâlâ," dedim zayıfça. Başka biri öneride bulunmaya başlamadan önce - Tared ya da Agenor öneride bulunmaya başlamadan önce - hızlı karar verme zamanıydı. Naxi'yi yanıma almak aklımdaki şey değildi ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Lanet olsun, tam bir arkadaşları topluluğu da olabilirdi. 'Bu oldukça mantıklı bir öneriye benziyor? Üçümüz gidersek hepiniz plana katılır mısınız?

"Yanında hiç alves getirmeyi düşünmüyor musun? Beyla söyledi. Oh, lanet olsun.

"Fena bir nokta değil," dedi Nanya kollarını kavuşturarak. 'Bilinmeyen bir tehlikeye girmeniz gerekiyorsa, hızlı bir şekilde çıkabilmelisiniz. Gerekirse gelecekte oraya geri dönebileceğimizden emin olmak da iyi olur.

"Evet," diye denedim, "ama-

"Zaman yaratabilirim," diye araya girdi Beyla ve gözlerinde sık sık görmediğim bir parıltı vardı - ortaya çıkarılacak yeni ufuklar düşüncesine karşı bir açlık. 'İblislerin gerçekten de vebayı uzak tutabildiğini önceden teyit ettiğimiz sürece, size eşlik etmekte bir sakınca görmüyorum.

Bu da her şeyi çok daha karmaşık hale getirirdi - gizli bir ilişkiyi günün yirmi dört saati saklamaktan başlayarak

mahremiyet. Yine de, eğer ödöl kırık bir bağlama olsaydı - eğer ödöl Creon'un sesi ve dünyadaki her büyüdü dışının doğurganlığı olsaydı ...

En fazla birkaç hafta. Ne kadar zor olabilir ki?

"Bu seni daha mutlu eder mi? Hâlâ söylenen her kelimedenden dolayı mutsuz görünen Tared'e söyledim.

"Bunların hiçbir i güvenli bile değil," dedi ve Creon'a ters ters bakarak tüm bu tehlike için kimi suçladığına dair hiçbir şüphe bırakmadı. 'Madem birilerinin bu meseleyle ilgilenmesi gerektiğinde ısrar ediyorsun, o zaman o tanrıların ve bağların peşine bir başkası düşse daha iyi olmaz mı?

Başka biri Creon'un sesine öncelik vermezdi. Creon'un sesi *dışında* her şeye öncelik verirlerdi. "Başka birini göndermenin pek mantıklı olduğunu sanmıyorum.

Bir kaşını kaldırdı.

"Elinizdeki tek bağlanmamış büyücü benim," dedim, bu cümle şimdiden sıkıcı bir klişe gibi görünüyordu. 'Bağlı bir kişinin bir bağı kırmasının mümkün olup olmadığından emin değilim. Kulağa renk büyüyle renk değiştirmeye çalışmak gibi geliyor - çok kötü bir fikir. Bize yardım bile edemeyecek biri için neden riskli bir yolculuğu boşa harcayasınız ki?

Agenor'un boğuk laneti, iki hafta önce gecenin köründe aklıma geldiğinde umduğumdan daha sağlam olduğunu gösteriyordu.

Tared başladı, 'Ama-'

"Tared," dedim gözlerimi devirerek. "Sen yetişkin bir kadına nereye gidip gidemeyeceğini kimsenin söylememesi gerektiğini düşünmüyor muydun?

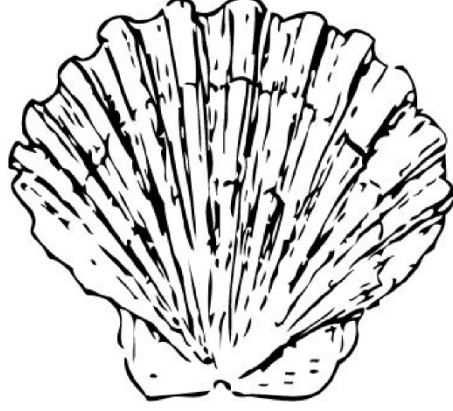
Gülümsemedi - gülümsüyormuş gibi bile yapmadı. "Size hiçbir şeye izin vermiyorum ya da yasaklamıyorum, ama *birilerinin* burada sizin iyiliğinizi düşünmesi gerekiyor ve-

Creon'un eli tekrar defterine gitti. Kaslarının her seğirmesi hesaplanmış, kusursuz hareketlerdi ama yine de kaleminin parşömen üzerindeki hareketleri, aynı şekilleri kanla çizmeyi tercih edeceği izlenimini veriyordu. *Onu güvende tutmam konusunda bana güvenmiyorsan, söylemen yeterli.*

"Ne var biliyor musun? Lyn aceleyle konuştu, çünkü Tared'in tam da bunu ve muhtemelen daha kötüsünü söylemek üzere olduğu orada bulunan herkes için açıktı. 'Bu şu anda vermemiz gereken bir karar değil. Cas, yaşlılara Agenor'un onlarla konuşmak istediğini söyle. Nanya, lütfen Bakarü konusunda nasıl yardımcı olabileceğimizi bize bildir. Valeska, Em'in zamanı olup olmadığını ve bu kanlı bağlar konusunda ne yapacağımızı öğrenene kadar perileri sakın tut. Katkılarınız için hepinize teşekkür ederim ve Em' - sesinde olumsuz bir yanıtla tahammülü olmayan bir ateş parıltısı vardı - 'biraz konuşabilir miyiz?

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Beyla, Cas, Nanya ve Valeska'yı kendi diplomatik görevleri için uğurladı. Naxi Tared'e bir bakış fırlattı, sonra sandalyesinden fırladı ve yeni büyü ve keşfedilmemiş topraklar ve şüphesiz okunacak kitaplar olduğu ve Creon'un neden onunla birlikte gelmediği ve böylece buna birlikte iblisler olarak bakabilecekleri üzerine tıkrıtlı bir monologa daldı.

Söz konusu iblis, kaşlarını eğlenerek kaldırarak oturduğu yerden kalktı - *iblisler bir araya geldiğinde*, bu bakış "*kimi kandırıldığını sanıyorsun?*" derdi.

Naxi ona keskin dişli bir sırıtışla karşılık verdi. "Geliyor musun?"

Sessiz bir kıkırdamayla Creon bana döndü, o kadar kısa bir süre tereddüt etti ki, alışkın olduğum o imkansız fae zarafeti olmasa fark edilmeyecekti.

Cesetleri gömmek için yardıma ihtiyacınız olursa, Tared ve Agenor'a başıyla işaret ederek, bana haber verin, diye imzaladı.

Bir kahkaha attım. "Yapacağım.

Lyn'e yarım bir gülümseme gönderdi, diğer ikisini tamamen görmezden geldi ve Naxi'nin, babasının iblis arkadaşlarının bir zamanlar ona kıta hakkında anlattığı bir hikâye hakkında yüksek sesle ve heyecanla gevezelik ederken onu bileğinden tutup dışarı sürüklemesine izin verdi. Meşe ağacından yapılmış ağır kapı kapanır kapanmaz Naxi'nin sesini bastırdı ve Wanderer's Wing'i gergin bir sessizlik banyosunda sırlıklam bıraktı.

Diğerlerine döndüm. Lyn sandalyesinin kenarına tünemişti. Tared dirseklerini masaya dayamış, yüzünü ellerinin arasına almış, öne eğilmişti. Agenor, Creon'un az önce içinden kaybolduğu rün işlemeli kapıya bakıyordu; Oleander'ın önce kucağına, sonra da Beyla'nın oturduğu yere doğru ilerlediğini fark etmemiş gibiydi.

"Sorduğum için başışlayın," dedi ben daha konuşmadan, kapıdaki kaşları daha da çatılmıştı, "ama bu ikisi arasında bir şey yok, değil mi?

Kendi nefesimde boğuldum. "Creon ve Naxi arasında mı?

Agenor bana göz kırptı. Belki de sesim biraz fazla tiz çıkmıştı. Lyn, "Eminim," dedi, dudakları titriyordu.

'Creon ile Naxi arasında böyle bir şey yok, Agenor. Onun çıkarları başka yerde yatıyor.

"Naxi'nin bile ahlaki bir pusulası var," diye mırıldandı Tared nefesinin altında.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Tared," diye tısladı Lyn, kahkahası göz açıp kapayıncaya kadar buharlaştı. 'Tanrı aşkına. Bu fikrini yeterince sık dile getirdin, sence de öyle değil mi?

Agenor hâlâ biraz şaşkın görünerek, "Pek de yanlış sayılmaz," dedi. 'Ama her halükarda Naxi'nin adına rahatladım.

Konuşmaya cesaret edemedim. Ciğerlerimden alevler çıkmasından korktuğum için nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Sadece Lyn fark etmiş gibiydi, bakışları kendimi tutmam için sessiz bir yalvarış gibiydi.

Masanın diğer tarafında, Agenor mutlulukla devam etti, 'Bağlamaları tartışmak için beni burada mı istiyorsunuz, yoksa ortadan kaybolmamı mı tercih edersiniz?

Tared sandalyesini itip ayağa kalkarken ve elleri ceplerinde yüksek pencerelere doğru yürürken ekşi bir sesle, "Merak etme," dedi. 'İçimde bir kez olsun aynı fikirde olabileceğimize dair garip bir his var. Em -'

"Gerçekten beni öldüreceğini mi düşünüyorsun?" diye zorlayarak söyleyebildiğim en kibar cümleyi kurabildim. "Altın Saray'da hayatımı kurtardıktan sonra, hâlâ oturup vebanın beni yakarak öldürmesine izin vereceğini mi düşünüyorsun?

"Hayır. Tared pencere kenarına yerleşti, etrafındaki ışık titreşimleri tarlaların gün ışığına yakın aydınlığında yoğunlaşıyordu. "Seni diğer her şeyden yeterince koruyacaktır, bundan hiç şüphem yok.

Oh, olsun. Ufacık ve yırtık görünen Lyn'e baktım ve kendimi "Beni *ondan* korumaktan mı endişeleniyorsun?" demeye zorladım.

Tared omuz silkti. "Birinin bunu yapması gerekiyor. "Ve benim bunu yapabileceğime inanmıyor musun?

Buna cevap vermedi.

Agenor kollarının manşetleriyle uğraşıyordu, parmaklarının çevik hareketleri her zamanki gibi sakın görünse de çenesi her zamankinden daha sertti. Sessizliğinde zımni bir anlaşma havası vardı. Lyn'in gözleri geri fırladı ve

Üçümüzün arasında gidip gelirken alt dudağını sıkıyor, çılgınca bu konuşmadan bir çıkış yolu arıyordu.

Kurtar beni. *Creon*'dan.

Sandalyeme geri yaslandım ve Tared'in gördüğünü, Agenor'un gördüğünü görmeye çalıştım. Yirmi bir yaşında, kendini dostluk ya da şefkat göstermeyen bir erkeğin arkadaşı olarak gören, hayatı buna bağlı olduğunda en yakın müttefikleriyle işbirliği yapmayı bile zor başaran bir insana yakın. Onlara mağrur bir kibirden başka bir şey göstermeyen, kendisinden bildiğim kırılmalardan eser olmayan ve nedense beni etkilemek için çaba sarf ediyor gibi görünen bir erkek.

Karşılıklı hoşgörüyü geçen bu son aylarda, bana iyi davranmasının dünyanın geri kalanını yavaş yavaş onun özünde çürümüş biri olmadığına ikna edebileceğini ummuştum. Ancak şimdi bunun onları çok daha kötü bir şeye ikna etmiş olabileceğini fark ettim: onun özünde çürük olduğuna ve bana karşı bir ajandası *olduğuna*.

Ve duyarlı aile üyelerinin varlığı, beni sandıkları masum genç kız gibi kendimi ona atmaktan alıkoyan tek şeydi.

Bu sadece kamuoyunun Tared'in dudaklarının etrafındaki endişe çizgilerini oyması değildi. Birkaç gün fazla yalnız kaldığımız anda, deneyimsiz ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde Creon'un acımasız oyunlarına teslim olacağım korkusuydu.

Tanrılar bana yardım etsin.

"Bence," dedi Lyn sonunda, "ikiniz de Em'i biraz hafife alıyor olabilirsiniz.

Hem sağduyumu hem de tam teşekküllü bir ilişkiyi onlardan aylarca gizleme yeteneğimi hafife alarak - ama bunu yapmak zor olurdu

İkinci noktayı açığa çıkarmadan onları ilk noktaya ikna etmek ve onlara Creon'un yatağında geçirdiğim geceleri anlatmak, kimsenin bizi vahşi doğaya tek başımıza gönderme hevesini artırmayacaktır. Agenor'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, beni Sessiz Ölüm'ün hilelerinden ayırmak için Altın Saray'a sürüklemeyi tercih ederdi.

"Bozulmamış masumiyetim konusunda bu kadar endişeli olmanız beni duygulandırdı," dedim sınanırcasına, "ama sizi temin ederim ki bu benim için bir strateji meselesinden başka bir şey değil. Onun yatağına girmek için bir fırsat aramıyorum ve açıkçası sizin için biraz aşağılayıcı-"

Tared başını pencere çerçevesine yaslayarak, "Hakaret kastım yok," dedi. "Yani sana değil.

Homurdandım. 'Ama sen onun şehvet düşkününü niyetleri olduğuna ikna oldun? Bazılarınıza tuhaf gelse de, dünyadaki her fae erkeği yoluna çıkan her genç kadının üzerine atlamaya kararlı değildir.

"Bu," dedi Agenor buz gibi bir sesle, "belden aşağı vurmaktır.

Lyn biraz merhamet içeren bir sesle kıkırdadı. Tared kendine hızlı bir sırtış izni verdi ama şöyle dedi: 'Beni onun iyi niyetine ikna etmeye çalıştıkça beni daha çok endişelendiriyorsun Em. Genelde insanlar hakkında bu kadar umutlu olmazsın.

'Peki, tamam - tetikte olacağım ve kalbimle herhangi bir zalim oyunun içine çekilmediğimden emin olacağım. Ya da başka bir parçamla. Mutlu musun?'

Agenor yüzünü buruşturdu. "Geriye hala oldukça önemli olan kamuoyu meselesi kalıyor.

"Peki neden kamuoyunun görüşlerinden *ben* sorumlu oluyorum? Sesim yükseldi; onunla aynı fikirde olmaya fazlasıyla meyilli görünen Lyn'e bir el salladım. 'Neden gidip o lanet perileri ziyaret etmiyorsun ve onlara Creon'u sadece güçleri için kullandığını ve ona izin vermeyi aklından bile geçirmeyeceğini söylemiyorsun?'

tahtın yakınında bir yerde? Konsey neden amacımızın tüm imparatorluğu dağıtmak olduğuna dair resmi bir açıklama yapmıyor, yani diğer büyülü halklar için fae'leri kimin yöneteceğinin bir *önemi* bile yok? Neden-'

"Sonunda," dedi Agenor gözlerini kapatarak, "savaşın tamamen sembollerden ibaret olduğunu anladım.

"Ben bir *sembol* değilim," diye tersledim. "Sen bağlanmamış bir büyücüsün.

'Ben yaşayan, nefes alan bir bireyim. Şu anda oldukça öfkeli bir bireyim.

"Uyarı için minnettarım," dedi kuru bir sesle, başını kaldırarak. "Em, biliyorum

Bunların hiçbirisi hoş değil, ancak doğru kalpleri kazanmak savaşın yarısıdır ve insanlar isterseniz de istemeseniz de ne yaptığınıza bakacaklardır. Anneyi kör ettiniz. Meçhule karışmayı umuyorsanız, korkarım bu kötü bir başlangıç olur.

Lyn gözlerinde pişmanlık dolu bir yalvarışla başını salladı.

"Özellikle de Anne'nin kendisi sizi halkın gözüne sokmaya kararlı görünüyorsa," dedi Tared acımasızca. 'Seni saklamak sadece onunla aynı fikirdeymişiz gibi görünmemize neden olur.

Keşke kulağa bu kadar mantıklı gelmeseydi. "Ama-

Agenor burnunun kenarını ovuşturarak, 'Tatsız gerçek şu ki, çetin bir savaş veriyoruz,' dedi. 'İnsanları bir asırdan fazla bir süre boyunca ezildikten sonra savaşçıya dönüştürmek zor - sanırım bunun için kendimi suçlamalıyım - ve şansın bizden yana olmadığını bildiklerinde daha da zor. Umutlarını dayandıracakları *bir şeye* ihtiyaçları var ve bizim onlara güçlü bir bağısız büyücünün hoş sürprizi dışında sunabileceğimiz pek bir şey yok.

"Birkaç güçlü fae lordumuz var," diye mırıldandım, kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda zayıflığı duymuştum.

"Hainler arkasında toplanılacak kötü semboller olurlar. Tared ekşi bir şekilde alay etti. "Özellikle de geçen yıl hâlâ çocukları diri diri yakan hainler.

"Ama-

"Em. Nefesini içine çekti. "Bu eğlenceliymiş gibi davranmayacağım. Hepimiz eğlenceli olmadığını biliyoruz. Bir yüzyıl boyunca dünyanın altında saklanmak da eğlenceli değildi, eğer bilmek istiyorsan. İmparatorluğun sınırlarında yavaş yavaş yok olmak yukarıdaki dünyadaki hiç kimse için eğlenceli olmadı. Görünüşe göre Creon da su perisi kraliçelerini lokma lokma doğrarken eğlenmiyordu. Birkaç köyü ziyaret etmek ve herhangi bir fae suikastçısını herkesin önünde putlaştırmamak çok mu büyük bir fedakarlık?

Oh, lanet olsun.

Dudaklarımı araladım ama kelimeler dökülmedi. Masanın diğer tarafında Lyn gözyaşlarına boğulmak üzereydi ama aynı fikirde değildi ve daha nazik bir şekilde ifade etmesini dilediğini biliyordum.

Agenor gözle görülür bir şekilde Tared'in burnunu nasıl kırmadığını merak ediyordu. Birisi zavallı babama dürüstlüğün ve açık sözlülüğün birçok avantajından bahsetmeliydi.

"Bunu anlamadığımdan değil," dedim ve sesimin bu kadar boğuk diledim. Yalvarmanın bir faydası yoktu. Haftalarca çalışmak onlar için pek bir şey ifade etmeyecekti - yüzyıllarca daha kötüsünü yaşadıktan sonra. "Ama bu bağlardan kurtulmamız gerektiğini düşünüyorum ve kamuoyunun bizi sonunda savaşı kaybetmemize neden olabilecek tercihlere itmesini istemem.

Tared bir küfür mırıldandı. "Bağlardan kurtulmamamız gerektiğini söylediğimi hiç duymadın.

"Ama sonra...

"Bunu mümkün kılmanın yolları olabilir," dedi Lyn, dizlerini göğsüne çekerken bukleleriyle oynuyordu. Yüksek, sert arkalıklı sandalyesi

küçük figürünü cüceleştirdi. 'Senin fikrin değilmiş gibi davranmanın sakıncası yoksa, Em...'

Yüzümü buruşturdum. 'İhtiyacım olan son şey daha fazla ilgi. Seni suçlayabiliriz.'

"Mantıklı bir aday olacağımı düşündüm," dedi alaycı bir gülümsemeyle. 'Dünyaya bu konuyu tesadüfen bulduğumu ve Tared'le birlikte peşinden gitmeye karar verdiğimizi söyleyebiliriz. Kimse yeni ve pervasız bir görev üstlenmemizden şüphelenmez.

Tared kıkırdadı ama sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"Ve sonra Konsey'e sana ihtiyacımız olduğunu çünkü senin bağlanmamış bir büyücü olduğunu, Creon ve Naxi'ye ihtiyacımız olduğunu çünkü onların iblis olduğunu ve Beyla'yı orada istediğimizi çünkü onun bir gezgin olduğunu ve kıtayı görme fırsatını elinden alırsak Tared'i sessizce zehirleyebileceğini söyleyeceğiz. Sevimli asistanı bir kez daha kutudan canlı çıkan küçük bir sihirbaz gibi kollarını iki yana açtı. "Bu kimseyi telaşlandırmaz, değil mi?

Agenor, odanın kuytu köşelerini yavaşça keşfeden Oleander'a bir bakış atarak, "Yine de zaman alacak," dedi. 'Achlys ve Melinoë sonsuza dek beklemeyeceklerdir. O gemileri Altın Saray'ın etrafında tutmak pahalı bir çaba - onlar tüm ciddiyetleriyle saldırmadan önce bir ayımız olabilir, ama daha uzun sürmez ve bir hafta kadar da kısa olabilir.

Lyn omuz silkti. 'O zaman kısa bir yolculuk yapmamız gerekecek. On gün mü? Eğer o zamana kadar bir şey bulamazsak, endişelenmemiz gereken daha acil şeyler olacak.

On gün. Başımın döndüğünü hissettim. Koca bir kıta, hayatımda hiç görmediğim kadar çok toprak - ve *on gün* içinde saklanan tanrıları bulmamız mı gerekiyordu?

"Sanırım bu işe yarayabilir," diye itiraf etti Tared bariz bir isteksizlikle, "ama ...!"

"Ama? Lyn kaba bir şekilde konuştu.

Nefesinin altında küfretti. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Evet, tabii seni *gerçekten* rahatsız eden şeyin ne olduğunu söylemezsen. Başını ona doğru eğdi, kehribar rengi gözleri hem endişe hem de sabırsızlıkla parlıyordu. "Tereddüt ediyorsun. Neden?"

"Sen..." Agenor'a baktı, sonra inledi ve bacaklarını pencere pervazından sarkıtıp yüzünü tamamen ona döndü. "Veba diyarında on tam gün boyunca hayatımı Creon'a bağlamamın gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun Lyn?"

"Seni *öldürmez*," dedim sertçe. 'Bunu yapmak için fazlasıyla fırsatı vardı, eğer planlıyor olsaydı-'

"Beni öldürmeyi planladığını söylemiyorum," diye araya girdi Tared. 'Ama benimle veba büyüğü arasındaki tek şey oysa, kayması ne kadar kolay olabilir ki?"

"Tared..." diye başladı Lyn.

"Bunu daha önce de söylemiştin," dedi Agenor, Tared'i daralmış yeşil altın gözlerle inceleyerek. 'Seni öldürmediği başka birini öldürme riski olmayacağını söylemiştin. Sormama izin verirseniz, sizi öldürmek istediğine tam olarak neden bu kadar ikna oldunuz?"

Tared omuz silkti. "Uzun ve tatsız bir hikaye.

Agenor gömleğindeki hayali bir toz parçasını silerek, "Çok bilgilendirici," dedi. 'Korkarım benimle bilmece gibi konuşuyorsun. Creon söz konusu olduğunda varsaymaya cesaret edebileceğim pek bir şey yok, ama *çok* yanılmıyorsam, seni hayatta tutmaya oldukça kararlı olduğuna yemin edebilirim.

Tared soğuk bir sesle, "Korkarım fena halde yanılıyor olmalısınız," dedi.
"Hayır-

"Eğer ölmeni isteseydi," diye araya girdi Agenor, sözleri daha kesik kesikti,
"sesini çıkarmayabilirdi, öyle değil mi?

Ona baktık.

Gözlerini kırptırdı, şaşırmıştı. 'O hikayeyi bilmiyor musun? Onu nasıl bağladıklarını?'

Lyn ve Tared sanki bir emir almışçasına bana doğru döndüler; Lyn'in gözleri iri, Tared'in gözleri kısıktı, yüzlerindeki söylenmemiş sorular tuhaf bir şekilde aynıydı.

'O...' Agenor'a döndüm, kelimeler bir kez daha beni terk etti - Kreon'un *sesi* mi? Onun sesinin tüm bunlarla ne ilgisi vardı ki? "Anne'nin onu alf çeliğine hapsettiğini çünkü sözde İttifak'tan kaçtığında önüne çıkan herkesi katletmediğinden şüphelendiğini söyledi. Ve ona ya ölme ya da kendisini bağlamasına izin verme seçeneği sunmuş. Bu... olan şey bu değil mi?

Agenor yavaşça, "Olanlar bunlar," dedi. "Birkaç ayrıntı ver ya da al.

"Biraz daha açık olabilir misiniz? Tared tersledi.

"Onu sorguladılar. Derin bir nefes. "Dürüst olmak gerekirse, gerekli olduğunu düşündüğümde çok daha uzun süre. Hikayesi yeterince ikna ediciydi - sadece eve gitmek isterken zamanını aşağılık solucanları öldürmekle harcamayacaktı vesaire vesaire. Her zamanki dil. Achlys ve Melinoë'nin birkaç dakika sonra onu serbest bırakmamasına hepimiz şaşırdık.

Yutkundum. Masanın diğer tarafında Lyn, gözleri fincan tabağı gibi yuvarlak Agenor'a bakıyordu.

"Ama sonunda tatmin olmuş görünüyorlardı," diye devam etti, sesi yorgun geliyordu, "ve ona gitmesine izin vereceklerini söylediler... ama sadece mahkumlarından kurtulduktan sonra.

Lyn'in nefesi kesildi.

Faewood sahilinde bana *savaştan sonra bizi esir tuttuklarını* söylemişti. Tared'e bir bakış attım ve onu pencere kenarında donmuş, ince parmakları avuçlarını pençelerken buldum. *Bizi öldürmesini bekliyorduk.*

"Ve bu," dedi Agenor, derin sesi artık uzak bir yankıya dönüşmüştü, "o zaman kırıldı.

Nefes almaya cesaret edemedim.

"Onu hayatımda tam olarak bir kez yalvarırken gördüm. O öğleden sonra. O lanet olası savaşın her anının toplamı kadar sinir bozucuydu. Çenesini sıktı, bakışlarını Lyn'e dikti. "Ona ne yaptığını bilmiyorum ama seni öldürmelerine izin vermedi - nereye gittiğin ya da hayatınla ne yapacağın umurunda olmadığını ama onu onca ay hayatta tuttuktan sonra ölmene dayanamayacağını söyledi.

Lyn bayılacak gibi görünüyordu. "Ve yine de Anne onu oracıkta öldürmedi mi?

"Ona bir daha nasıl güvenilebileceklerini sordular. O da kendisini bağlayabileceklerini söyledi.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Bunu onlarca yıldır istiyorlardı. Bu yüzden yemi yuttular ve bir pazarlık yaptılar. 'Savaştan sonraki bir yıl ve bir gün boyunca kendi seçtiği kişilere bedensel zarar verilmemesi ya da tutsak edilmemeleri karşılığında' - derin bir nefes - 'büyüsünün bağlanması. "Beş isim için pazarlık yaptı.

"Kim?" Tared ısırdı ve bu bir soru değildi.

'Nenkhet. Anaxia. Cas. Lyn. Agenor yüzünü pencereye döndü, büzülmüş dudakları özür dilemeye yakındı. "Ve sen.

Tared'in yüzündeki dehşet Lyn'in küçük acı feryadına da yansıdı.

Agenor'a görmeyen gözlerle baktım, düşüncelerim kontrolden çıkmıştı. *Beş isim*. Birkaç dakika önce masanın etrafında toplanan grubun neredeyse tamamı. Kreon'a ters ters bakan ve Anne'nin kötü propagandası yüzünden onu suçlayan aynı insanlar.

Ölmüş olacaktı.

Eğer büyüünü ve sesini feda etmeseydi, annesini öldürme planından hemen o anda ve orada vazgeçmeseydi, bir daha asla savaşmayacaktı.

Zera bana yardım etti. Neden bana *söylemedi*?

"Yani," dedi Agenor, Tared'i bakışlarından ayırmadan sandalyesinin arkasına yaslandı, kanatları rahatsız edici bir şekilde tahtaya yaslandı. "İkinizin arasında her ne olduysa, eğer seni pasif bir şekilde öldürmek isteseydi-

Tared cümlemin ortasında kayboldu.

Lyn bir an sonra onun adını haykırdı, sanki bu onun boş pencere kenarında yeniden ortaya çıkmasını sağlayacakmış gibi sandalyesinden sıçradı. O uzak durdu. Etrafında dönerek ellerini havaya kaldırdı ve içten bir '*Siktir*' çekti.

"Ah," dedi Agenor, sesi hafifçe eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Alf onuru, sanırım?" "Lanet olası hayat borçları," diye tersledi Lyn, önce pencereye sonra da ona bakarak.

'Creon'a borçlu olmak onun duygularını hiç de yumuşatmayacak. Inika hepimize lanet olsun, sanki yeterince karmaşık değilmiş gibi - Creon neden bunların hiçbirini bize söylemedi?

Düşüncelerim kendi cevaplarını şekillendirirken gözlerimi kapattım. Kurbanlarının acılarını dindiren iblis güçlerinden kimseye bahsetmemesiyle aynı nedenden dolayı. Aynı sebepten dolayı, bir şeytanla iletişim kurmanın herhangi bir yolunu aramamıştı.

Yüz otuz yıl - sessizlik içinde acı çekmek, denemek, ihtiyaç duymak ve başarısız olmaktan çok daha tercih edilirdi.

Kalbim ağrıyordu, boğucu, boğucu bir acı.

"Ne kadar değişiyor? Agenor şöyle diyordu. 'Tüm bu plan hakkında ne düşündüğünüzden emin değilim ama Konsey kabul ettiği sürece ...!'

"Herkesi ikna etmeye çalışacağım," diye mırıldandı Lyn ve başımı kaldırdığımda bana öyle özür dilercesine bakıyordu ki dayanamadım. 'Tared'in ya da diğerlerinin on günden fazla bir süreyi kabul etmesini beklememelisiniz. Dürüst olmak gerekirse, bundan daha fazlasını kabul eder miydim, onu bile bilmiyorum-'

'-daha yapacak çok işimiz var,' diye bitirdim sözümü. 'Evet. Eğer çok az zamanımız varsa, en azından bizi kıtaya hızla yaklaştıracak bir alfimiz var mı?

"Ah. Bana baykuş gibi göz kırptı, sonra sırttı, neşesiz, sıcaklıktan yoksun bir sırıtış. 'Bunun için endişelenme. Çıkış orta holün üstünde.

"Ne?

"Çok merdiven var ama," diye ekledi, masanın yanından geçip kapıya doğru ilerlerken. 'Sizi yukarı uçuracak kanatlı birini bulmanızı tavsiye ederim. Başka bir şey var mı? Çünkü yoksa gidip Tared'le konuşmalıyım.

'Biz...' Şaşkın bir kahkaha attım. "Yüce Tanrım. Şu anda kıtanın altında mıyız?

"Evet. Lyckfort'un hemen altında. Kapıya doğru döndü, kolu tutmak için uzandı. "Birazdan görüşürüz. Akşam yemeğine kalacak mısın, Agenor?

Gözlerini tavandan indirdi ve bir an nerede olduğumuzu unutmuş gibi başını salladı. "Pardon?

"Akşam yemeği," diye tekrarladı kuru bir sesle. "Davetiye.

"Ah. Muhtemelen yapmamalıyım. Kalede bana ihtiyaçları var. Yine o hüzünlü bakışını tavana, üstümüzde aniden bir adı olan dünyaya gönderdi - Lyckfort. "Ama beni bilgilendirmeye devam et, eğer istersen." diye eklerken sesi garip bir şekilde zayıf çıkıyordu.

"Yapacağım," dedi. "Görüşürüz, Em.

Cevabımızı beklemeden çıkıp gitti.

Arkamı döndüğümde Agenor sandalyesine çökmüş, şakağını alışılmadık bir sertlikle ovuyordu. Gülümsemesi sulu bir eserdi ve dudaklarının etrafındaki yepyeni çizgileri telafi etmeye yetmiyordu.

Gidip Creon'u aramak istedim. Ona sorular sormak, sarılmak ve aptal olduğunu ama aynı zamanda *benim aptalım* olduğunu ve tesadüfen hayatımda tanıma şerefine eriştiğim en cesur kişi olduğunu söylemek istiyordum. Ama Creon muhtemelen Yeraltı'nın kim bilir hangi ıssız köşesinde Naxi ile iblis büyüü yapıyordu ve ben babam olması gereken erkeği iki haftada bir birkaç saatten fazla görmüyordum.

Ve Lyn'in son ifşaatıyla ilgili bir şey onu, benim lanetli bir kıtada ölü olabilecek tanrıları aramak için yaptığım çılgınca plandan bile daha fazla sarsmış görünüyordu.

"Oraya gittin mi?" dedim yavaşça, tahmin yürütmeye çalışarak. "Lyckfort'ta mı?

"Evet. İçini çekti ve sandalyesinden kalktı, ya gözlerimden kaçıyor ya da kitaplıkların arasında Zakkum'u arıyordu. "Eskiden çok güzel bir şehirdi.

Eskiden öyleydi. Bu kelimelerde dayanılmaz bir melankoli vardı - hayatı boyunca ziyaret ettiği ve bir daha hiç görmediği tüm yerler, tanıdığı ve kaybettiği tüm insanlar.

Babamın üzüntüsüyle ilgili bir şey beni oldukça savunmasız bıraktı. Tıpkı aylar önce onu hiç düşünmeden doğum gününe davet ettiğim gibi.

Bu planı bir an için gözden geçirdim, kelimeleri tam olarak düşünmeden önce kendi kendime konuştuğumu duydum. "Gelmek ister misin?"

Sertleşti. "Kıtaya mı?"

"Görünüşe göre herkes ve büyükanneleri geziye katılıyor," dedim alaycı bir şekilde.

En yakın kitap reyonunda diz çöküp siyah pulları görebilmek için etrafına bakınırken kıkırdadı. "Korkarım Altın Saray'da günlerce bensiz yapamazlar.

"On gün kalmak zorunda değilsin. Ben de ayağa kalktım, ayaklarımın altındaki zemini yılanlara karşı ihtiyatlı bir şekilde taradım. 'Sadece Lyckfort'a. Onlara araziye tanımamıza yardımcı olmak için orada olduğunu söylersek kimsenin sorun çıkaracağını sanmıyorum. Kulağa nasıl geliyor?"

"Aman Tanrım, Em," dedi bir kahkaha atarak. "Bazen annenin kızına çok benziyorsun.

Neyse ki o anda Oleander ortaya çıktı; iki yığın yarı çürümüş gezgin defterinin arasından küçük kafasının çıkması beni bir cevap bulmak zorunda kalmaktan kurtardı. Agenor tekrar ayağa kalkıp yılanını omuzlarına doladığında, ikimiz de o yüklü sözleri hiç söylememiş gibi davranmaya hazırдық.

Annenin kızı, hayatımda hiç tanışmamış olsam da - ama belki de fae'ler arasında yaşayan bir insan, insanlar arasında yaşayan bir yarı fae'den çok farklı olmazdı.

"Benimle birlikte fae mahallesine bir göz atmaya geliyor musun? Agenor söyledi. Vakit geçirmek için daha iyi bir yol düşünemedim ve onu her zamanki gibi ıssız olan Inika'nın mahallesinin labirentine kadar takip ettim. Lyn ve Tared'in etrafındaki gruptan gelen bazı ince dürtüklemelerden sonra, Konsey hızlı bir şekilde Altın Saray kuvvetlerinin kalede kalması durumunda burada barındırılması gerektiğine karar vermişti.

boşaltılması gerekiyordu; sadece çok sayıda evi dolduracak neredeyse hiç Anka kuşu yoktu, aynı zamanda Orin'in mahallesindeki alveslerden de en uzaktaydı.

Yarım yamalak döşenmiş odalarda bir tur attık, nerelerde eksikler olduğunu ve bunların Altın Saray'dan getirilip getirilemeyeceğini not ettik. Bir buçuk saat içinde işimiz bitmiş, kendimizi ve elimizdeki listeleri Zera'nın mahallesini Inika'nın mahallesinden ayıran geniş koridorda bulmuştuk. Oleander huzursuzdu. Agenor'a mı bulaşmıştı yoksa onun sabırsızlığı mı Oleander'ın omuzlarında kıpırdanmasına neden oluyordu bilemiyordum ama her kim kimi etkiliyorsa, Oleander daha fazla burada kalacak gibi görünmüyordu.

Her zamanki gibi işine döndü. Planlarına ve sorumluluklarına.

"Peki," dedim, hayal kırıklığının mantıksız kıvılcımına karşı kendimi destekleyerek. Bir buçuk saat boyunca yönsüz bir şekilde sohbet ettikten sonra Lyckfort'a geleceğini bile teyit etmemişti. 'Bu durumda, sanırım -'

"İyi düşündün," diye sözümü kesti, bir cinayet itirafı gibi ağzından kaçırıldı, hiçbir kuralı ya da protokolü olmayan bu kelimeleri tökezleyerek söyledi. Düğmeleri ilikli ve omuzları dikti, tedirginliğini üzerine tam oturmayan bir gömlek gibi giymişti. "Bağlamalardan bahsediyorum. Gerçekten çok ilginç bir plan... eğer işe yararsa... eğer onları bir şekilde bulmayı başarırırsanız...'

Sesi, ardında söylenmemiş ama muhteşem imalar bırakarak uzaklaştı.

"Ah," dedim, aklıma başka bir şey gelmiyordu.

Boğazını temizledi. "Yardım edebileceğim bir şey varsa...

"Bu ancak bir plan," diye mırıldandım, birdenbire böylesine akıl almaz bir güvenle sunmayı başardığım önerilerdeki boşlukların acı verici bir şekilde farkına vardım. Hayal kırıklığını kabullenmek kolay olmuştu. Bu yakıcı şimşek

Utanla karışık umut dolu bir gurur, çarpan kalbimi zapt etmek için çok daha büyük bir mücadeleydi. "H   çözmemiz gereken çok Şey var.

"Var mı?" Sonunda başını hafifçe eğerek bakışlarımla buluştu. şüphecilik değil. Daha ziyade... bir davet. "Bana  yle geliyor ki temel unsurların çoğunu yerine getirmişsiniz.

Ona. Her Şeyi planlayan ve bunu bin yıldan fazla bir süredir yapan Lord Agenor'un kendisine.

Kendimi elikleştirerek çenemi hafifçe kaldırdım. "Hangi parçaların eksik olduğunu hissediyorsun?

Gözlerinde bir onaylama titreşimi vardı ya da belki de sadece ayaklarımızın altındaki bu daha güvenli zeminin verdiği rahatlamaydı. İş ve strateji - baba ve kızı oynamak çoğu zaman yeteneklerimizin ötesine bile bunu yapabiliirdik.

"Lyn'in önerdiği büyük şirkete katılıyor musunuz?

'Sanırım bu bizi daha az esnek yapacak,' dedim yavaşça, 'ama en azından hepsi güvendiğim insanlar ve hiç gitmemekten çok daha iyi. Yani o grupla gidebiliriz. Sadece hareket kabiliyetimizin azalmasını ve zaman kısıtlamasını telafi etmek için net bir varış noktasına ihtiyaımız var.

"Evet. Dudaklarını büzdü ama her nasılsa h   gülümsüyor gibiydi. "Peki gideceğiniz yer neresi?

"Bende bir tane olduğunu mu varsayıyorsun?

Bu kez gerçekten bir gülümsemeydi, kk ama açıktı. "Yanılıyor muyum?

Ağzımı açtım, sonra bir kahkaha patlattım. 'Oh, kahretsin. Sen beni kmsemekte ısrar ederken sessizce plan yapmak çok daha kolaydı.

"Rahatsızlık için içtenlikle özür dilerim," dedi kuru bir sesle. 'Ama onca insan arasından Sophronia'yı okuma zahmetine girdiğinizi hayal etmek zor,

Kıtaya vardığınızda tam olarak kimi bulmak istediğinizi bir an bile düşünmeden.

"Elbette bunu düşündüm. Arkasındaki duvarlara baktım - Zera'nın çiçekleri ve Inika'nın alevleri. Ne kadar da uygun. 'Ama emin değilim - dikkatli olmak istiyorum. Sanırım buradaki herkes kendi tanrısını aramak isteyecektir ve zaten zamanımız kısıtlıyken teolojik tartışmalara hiç ihtiyacımız yok.

Yavaşça başını salladı. "Akıllıca.

"Teşekkürler. Yanaklarım ısınyordu. Lanet olsun. 'Ama... şey, Etele delirdi, bu yüzden Creon'u oracıkta öldürmese bile herhangi bir yardımı olacağından şüpheliyim. Ve alflere göre, Orin vebadan önce zaten münzevi biriydi. Bulunmak istemeyen bir tanrıyı aramak kulağa berbat bir fikir gibi geliyor, her ne kadar muhtemelen yeterince hoş biri olsa da.

Agenor, "Onu her zaman çok hoş bir arkadaş olarak görmüşümdür," dedi, "ama evet, gücünün zirvesindeyken bile onu bulmak haftalar alabilir. Katılıyorum.

"O zaman geriye Inika ve Zera kalıyor. "Evet.

"Ve ben..." Tereddüt ettim. "diğerine tercih etmek için herhangi bir neden bulamadım, gerçekten. Görünüşe göre ikisi de deli ya da kötü niyetli değil.

"En azından hiçbir zaman öyle olmadılar. Gözlerinde uzak anıların ışıltısı vardı, benim en çılgın hayallerimin bile çok öncesindeki bir zamana bakıyordu. 'Inika daha fevri ve daha çabuk sinirlenen biriydi. Bu hem bir avantaj hem de bir dezavantaj olabilirdi. Zera daha nazikti ama denetleyemeyeceği şeylere karışması daha az olasıydı. Tanrılar Savaşı'nda tarafını en son seçen oydu.

"Peki ne önerirsiniz?

Bunu düşünerek bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hangi öneriyi almayı tercih edersiniz?"

Bir kahkaha attım.

"Zera. "Neden?"

'Çünkü...' Omzumun üzerinden baktım. Duyma mesafesinde kimse yoktu. 'Dürüst olmak gerekirse, bunun arkasında büyük bir stratejik mantık yok. Cathra'nın insanların ataları veba vurmada önce Zera'nın şehirlerinden birinde yaşıyordu. Hayatım boyunca ona dua ettim. Başka birinden iyilik dilenirsem kendimi ikiyüzlü hissederim.

Tek bir kez, acı verici bir yavaşlıkla başını salladı.

"Ama bunun yerine Inika'yı aramam gerektiğini düşünüyorsanız," diye aceleyle ekledim, kelimelerim dilime dolanmıştı, "o zaman tabii ki-

"Hiçbir şey düşünmüyorum.

Oleander kuşkuyla tısladı.

'Bu...' Yılına bakarak yüzünü buruşturdu. "Peki, birkaç şey düşünüyorum. Hiçbiri olumsuz değil. Eğer Zera hayattaysa, hala bin yıl önceki gibiyse, kişisel bir bağlantı muhtemelen masasına getirebileceğiniz en iyi argüman olacaktır. Ne de olsa o bir tanrıça-'

"Aşk," diye bitirdim. 'Ve... zıttı nedir? Nefret mi?"

"Aşk ve keder," diye mırıldandı, gözlerini kaçırarak. "Her ne kadar ikisinin aynı şey olduğunda ısrar etse de.

Sağ eli yumruk şeklinde sıkılmıştı. Bileğinin iç kısmında parlayan küçük siyah pazarlık izine bakmaktan kendimi alamadım - bir celladın düşmek üzere olan baltası kadar güven verici bir yaşam belirtisi.

"Anlıyorum," demeyi başardım.

"Yani. Boğazını temizledi ve başını sallayarak kendini toparladı. 'Zera'nın ormanındaki tapınağı hedefleyebilirsiniz. Mantıklı bir hedef olur.

Aramaya başlamak için uygun bir yer ve Lyckfort'a da nispeten yakın. Eğer bu kararınız yüzünden size sorun çıkaran olursa...' Dudaklarının kenarlarında hafif bir titreme oldu. "Onları bana gönderin. Yardımcı ve tamamen tarafsız uzman görüşümü bildireceğim.

Homurdandım. "Ne kadar da Fae'ce.

"Bunu en iyi şekilde kullan," dedi kuru bir sesle, geri adım atarak. 'Gitmem gerekiyor. Daha fazla kalamayacağım için üzgünüm ama yapabileceğim başka bir şey olursa beni haberdar edin. Ve ... Em?'

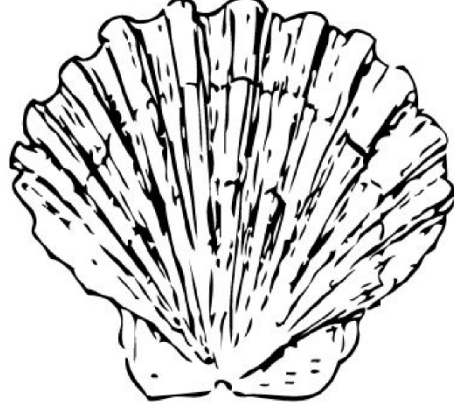
"Evet?

'Sen...' Dudaklarını kısa bir çizgi halinde bastırdı. "Ciddi miydin? Lyckfort konusunda mı?

Gözlerimi kırptım. "Ben *o kadar* zalim değilim.

'Hayır,' diye alaycı bir şekilde itiraf etti. 'Sadece Kızıl Saray'da yüzyıllardır yaşadığım için mahvoldum. Ayrılacağın zaman bana haber ver. Orada olmaya çalışırım.

Bölüm 4

Creon'u yatak odasının köşesindeki koltuklardan birinde uzanırken buldum, gözleri elindeki parşömene sabitlenmişti, kaşlarının arasında küçük bir çatıklık vardı. Muhtemelen takımyıldızların hareketleri hakkında çetrefilli bir soruydu - ama notlarına bir göz atıp bu şüpheyi doğrulayamadan, parşömeni bir daha bakmadan en yakındaki kitap yığınının içine itti.

Ve?

"Tared ve Agenor," dedim, dramatik bir iniltiyle kendimi onun yanındaki sandalyeye atarak, "bozulmamış masumiyetim ve senin gibi vahşi bir hayvanın saf ve bozulmamış zihnim üzerindeki korkunç etkisi konusunda endişeliler. Görünüşe göre - sıkı durun - *baştan çıkarılmaya* yatkın olabileceğim fikrine kapılmışlar.

Yaralı kaşı yavaşça alnının yarısına kadar anlamlı bir konuma tırmandı. *Tanrılar bu imkânsız fikri nereden aldıklarını biliyorlar.*

Benden acı bir kahkaha kaçtı. 'Senin stratejini izlemeli ve onlar etraftayken sana kibirle bakmalıydım. Kimse senin zalim hileler dışında bir şeyle ilgilenebileceğini düşünmemiş gibi görünüyor.

Tabii ki hayır. Daha dik oturup sol dirseğini kalçasına dayadığında kanatları tehlikeli bir şekilde parladı. *İblislerin sevgi ya da empati hissetmediğini herkes bilir.* Dudaklarının köşelerinde hoş olmayan bir seğirme vardı.

"Bu doğru mu ki? Dedim.

Tam kan iblisler için, evet. Melezler... Omuz silkti. Bu değişir. Naxi çok az empati hisseder. Ben ölçeğin daha sorunlu tarafındayım.

Naxi hakkında daha fazla şey öğrendikçe daha da korkutucu olmaya başladı. Thysandra'yla aralarında ne geçtiğini de o kadar çok merak ediyordum. "Her neyse, onlara yatağına girmek için bir yol aramadığımı söyledim, ki sanırım bu teknik olarak doğru.

Gülüşünde hiç mizah yoktu. *Onlara hikayenin tamamını anlatmadın mı?*

Ne? Tanrım, hayır.' Ona göz kırptım. 'Eğer bilselerdi seninle gitmeme izin vereceklerini düşünmüyorsun, değil mi? Agenor beni bir kuleye kilitlemeyi tercih ederdi.

Ona iyi şanslar dilerim, Creon kuru bir şekilde imzaladı. *Sanırım bir kule kaybedecek.*

Gülme ya da babamla aramda geliştirmeyi başardığım anlayışı mahvetme yeteneklerime olan inancından zevk alma havasında değildim. 'Yine de çok rahatsız edici olurdu. Şu an gerçekten ertelenecek bir an değil.

Başını sallayarak ve iç çekerek bana hak verdi.

"Yani," dedim, gözlerimi ondan ayırmamak için sandalyenin dolgulu yumuşaklığına yanlamasına gömüldüm. 'Lyn bunu dünyanın geri kalanına bir

ve bunun için bizim büyümüze ihtiyacı var. Tared bunu kabul etmek istemedi ama ...'

Kelimeler dilimde kurudu. *Ama senin sesin. Bağlayıcılığın.*

O badem gözleri kısıldı, dudaklarımın söyleyecek doğru şeyi bulmakta nasıl zorlandığını incelerken derinliklerinde bir soru taşıyordu. Her bir uzun kirpiğini, saçlarının ipeksi pürüzsüzlüğünden kaçan her bir saç telini ayırt edebileceğim kadar yakındı. Nefes kesici derecede tanıdık bir görüntü ve yine de ...

O cephenin ardında daha kaç sır saklıydı - asla bilemeyeceğim kaç dehşet, kaç fedakârlık?

"Agenor..." Yutkundum. "Agenor bize Anne'nin seni neden bağladığını anlattı. Bir göz kırpması için bile olsa kaskatı kesildi.

Sonra sandalyesine geri çöktü, o dolgun, şehvetli dudakları sert bir çizgiye dönüştü ve imzaladı, *İsimlerle mi?*

Başımı salladım.

Anlıyorum. Omuzları gevşemedi. *Bu bir şeyi açıklıyor.*

Bu neyi açıklıyordu - Tared'in aile evinde perişan ve öfkeli bir halde kaybolduğunu mu hissetmişti? Bu soruyu daha sonra sormak üzere hızla büyüyen meseleler yığınınna ittim ve onun yerine "Neden hiçbirine söylemedin?" diye sordum.

Neden onlara söyleyeyim ki? Jestler artık çok hızlı geliyordu.

'Savaş sırasında kaçıp gittiğine ve onları bir daha düşünmediğine ikna olmuşlardı! Eğer hayatlarını kurtardığını *bilselerdi...*'

Çok az, çok geç. Omuz silkti - sert bir omuz silkme, her zamanki kedi zarafetine hiç benzemiyordu. *Birkaç saat önce kendimi toparlamış olsaydım onları kurtarmama gerek kalmayacaktı ve bunu unutmayacaklar çünkü ben duygusallaştım ve bir avuç hayat için Anne'yi sona erdirme planımdan vazgeçtim.*

"Onların hayatları," diye belirttim.

Bunun bir önemi var mı? Müttefiklerinden bazılarını canlı canlı yaktım, Em. Zaten benden hoşlanmayacaklar ve kendimi onların fikirlerine karşı savunmasız bırakmanın herhangi bir şeyi nasıl geliştireceğini göremiyorum.

"Arkadaş olabilirler," dedim güçsüzce. "Arkadaşlarımla olmasını oldukça iyi bir gelişme olarak görüyorum.

Tereddüt etti, sonra ayağa kalktı, odanın diğer tarafındaki masaya doğru yürürken omuzlarını hızla atarak kanatlarını salladı. Benden . Zihinsel kalkanlarının yeni sınırına karşı çalkalanan ve öz kontrolünü parçalayan duygularımdan uzakta. Kendimi onu takip etmekten alıkoymak için bacaklarımı vücudumun altına sıkıştırdım; masadaki sandalyeye çöküp derin bir nefes aldıktan sonra, *"Üç buçuk asır boyunca kendimden başka kimseye güvenmeden yaşadığımı anlamalısın, Em."* diye imzalarken gözlerim her hareketine kilitlendi.

Omurgamda bir gerginlik hissi dans etti. Onun yaşını unuttuğumdan değildi. Sadece Yeraltı'ndaki diğer herkes daha da yaşlıydı ve on iki yüzyıl yaşamış bir babanın yanında, Lyn ve Tared'in beş yüz küsur yıllık yaşlarının yanında, bazen Creon ve ben neredeyse aynı yaştaymışız gibi geliyordu.

Rakamlarla ifade edilmekten çok, burada ne yaptığımızı ne kadar az bildiğimizle ifade edilen bir yaş. İpucu olmayan bir yaş.

"Hepsi güzel de," dedim, "bana nasıl güveneceğini buldun. Yüzünde bir sırıtma belirdi. *Beni buna zorladın.*

"Peki neden seni birkaç kişiye daha güvenmeye zorlayamıyorum? Avuçlarımı yüzüme sürdüm ve ekledim, 'Günün her dakikasında yenilmez fae prensini oynamak zorunda olmasaydın bu yolculuk çok daha kolay olurdu.

Sen... Sihir, kanatlar ve sivri kulaklar bir yana, artık yenilmez bir fae prensi gibi görünmüyordu. Hâlâ aynı zayıf, kaslı vücut, hâlâ bir zamanlar onu aşırı derecede olumlu bir portre olarak düşünmeme neden olan o muhteşem, keskin kenarlı yüz - ama bu yüzey katmanlarının altını görmeyi öğrenmiştim ve dudaklarının etrafındaki gergin çizgileri ve parmaklarının düzensiz hareketlerini okumak zor değildi. Gerçekten de o yolculuğa yarım ev halkıyla çıkmamızı istiyorsun.

Evet. Hayır. Belki.

"Onları yanınıza almamanız için bir neden var mı? Dedim, boğazım kurudu.

Onlara ne kadar güvendiğini söyleyen de hâlâ onlardan sır saklamakta ısrar ediyorsun. Hareketlerinde ısırmacı bir kesinlik vardı. Günün her dakikasını bir izleyiciyle geçirmek zorunda kalırsak bu ilişkiyi saklamak daha kolay olmayacak. Haftalar sürebilir.

"En fazla on gün," diye mırıldandım, bu onun argümanlarının en önemsizine karşı mümkün olan en zayıf karşı . "Bunu on gün boyunca saklayabilmeliyiz, değil mi?

Kalkanlar olsun ya da olmasın, bakışlarının delici ağırlığı beni tuzağa düşmüş bir geyik gibi yakaladı. *Sen istediğin için mi yoksa onlar istediği için mi?*

bu sorunun cevabını bile bilmiyordum - bu çelişkili fikirler karmaşasında yükümlülükler ve istekler, ihtiyaçlar ve görevler arasında ayırım yapamıyordum. Yapmamı istiyorlar mıydı? Evet, ama beni saklamak için değil, uygunluk ya da ebeveyn beklentileri uğruna değil. Sadece bir savaşı kazanmak için ve benim de çabaladığım asıl şey bu değil miydi?

"Sorun çıkarmak istemiyorum. Bu cümlelerin hayatımın ilk yirmi yılını yankılamasından nefret ediyordum. Buraya hepsini kurtarmak için gelmişken, neden her şeyi yeniden karmaşıklaştıran oluyordum? 'Şimdiden çok şey ters gidebilir. Eğer

İttifak'ı en iyi tanıyan insanlar seninle yalnız çıkararak potansiyel müttefikleri caydıracağımı düşünüyor, bunu riske atmak istemiyorum.

Creon başını salladı ama bu hareketin pek inandırıcılığı yoktu. "Hâlâ sadece ikimizin gitmesi gerektiğini düşünüyor musun?"

Bilmiyorum. Bakışlarını kaçırdı, alnını ovuşturdu ve yere bakarak ekledi, *Ne yaparsak yapalım bu bir risk. Birlikte gizlice çıkarsak ortalığı karıştırırız. Öte yandan, yarım bir orduyla kıtayı dolaşmaya çıkarsak...*

Bir kahkaha attım. "Sen ve Tared birbirinizi öldürmediğiniz sürece pek bir şey ters gitmez.

Daha yavaş olacağız. Başını kaldırdığında kıkırdadı - neşesiz bir kıkırdama ama gözlerindeki ışık geri gelmişti. *Ve tabii ki hafta bitmeden kendini kollarıma atma riskin de var.*

"Pislik," dedim homurdanarak. "O kadar da karşı konulmaz değilsin.

Kanatları imalı bir şekilde kaydı. *Bana gayet iyi karşı koyabileceğini söylediğin fae partisi hatırlıyor gibiyim.*

Ve sonunda kendimizi bir duvara yaslanmış, elbiseleri yırtılmış ve dişleri dökülmüş, kızıışmış hayvanlar gibi sevişirken bulmuştuk. Serin ve acilen ihtiyaç duyduğum nefesi içime çektim ve "Diğer tarafa bakma konusunda pratik yaptım" dedim.

Gerçekten mi? Gülümsemesi en tehlikeli türdendi, duygusal, kibirli ve baştan aşağı vahşiydi. Görüntüsü içimde rahatsız edici bir şekilde batıyor, aşağı inerken anlamsız şehvet kıvılcımlarını yakıyordu. *İlerleme kaydediyor musun?*

"Planlarımızı tartıştığımızı sanıyordum," dedim kısık sesle, sesimin tonu ihtiyaç duyabileceği tek cevaptı.

Öyleydi, onayladı, boştaki elini saçlarında gezdirirken dikkatimi çekmeyi asla başaramayacağını çok iyi biliyordu. Koyu ipek teller

yüzünün etrafında dans ediyor, yüz her keskin çizgisini vurguluyordu.

Zekice bir gözlem.

"Henüz bir planımız bile yok! Ama bedenimin umurunda değildi, kalçalarımın arasındaki sıcaklık baştan çıkarma önerisinden başka bir şeyle derinleşmiyordu. Zera bana yardım et, gerçekten umutsuzdum. "Mola verip her şeyin yoluna gireceğini ummanın sırası değil!

Lyn parçalarını çalana kadar yapabileceğimiz çok az şey var. Her nasılsa, parmaklarının hareketleri bana aslında şu anda yapabileceğimiz çok şey olduğunu söyledi. *Yüz otuz yıldır sesim olmadan yaşıyorum. Birkaç dakika daha onun tatlı tonlarını özleyebilirim.*

Bu oyunu o kadar kolay oynuyordu ki - o kadar kolay kazanıyordu ki. Aklıma gelen ilk can simidine sarıldım, zihnimin kendini mutlu bir coşku vaadine sabitlemesini engelleyecek herhangi bir şeye ve başardım, 'Peki ya bekleyemezsem? Ya sesinin neye benzediğini öğrenmek için çok sabırsızsam?

Yüksek sesle ve ciyaklayarak, gözünü kırpmadan karşılık verdi ve bir hanımefendinin fino köpeğinin havlamasını anımsattı. Bu yeterli mi?

Kendime rağmen bir kahkaha patlattım. "Yalancı.

Kendinden çok emin görünüyorsun. Sandalyesinde arkasına yaslandı, kaslı bacakları gözümü onların tepesine çekmek için tasarlanmış gibi görünüyordu. *Ne tür bir ses bekliyordun?*

"Sıvı seks," diye önerdim kuru bir şekilde.

Korkarım bir eşeğin anırmasına daha yakın. Peltek.

Ağzımı kapattığım elim, içimde kabaran histerik çığlıkları bastırmaya yetmedi. "Öyle değil!

Peki sen nereden biliyorsun? Öne doğru eğilip dirseğini kalçasına dayadığında omuzları lezzetli bir şekilde gerildi.

"Eğer sesin ciyaklayan bir gayda gibi çıksaydı Edored bu konuda asla sessiz kalmazdı! Bu argüman pek bir etki bırakmamış gibi görünüyordu, bu yüzden o karşılık vermeden önce ayağa kalktım ve ekledim, 'Ve eğer anıran bir eşek gibi ses çıkarsaydın, sesini geri istemezdin bile. Utanç verici gerçeğin farkında olan herkesi sessizce öldürürken sonsuza kadar dramatik ve gizemli bir sessizlik içinde yaşardın.

İkna edici, diye itiraf etti, sırtıışı alaycı bir hal aldı.

'Ben çok ikna edici bir insanımdır, Majesteleri. Peki, bir plan yapacak mıyız?'

Neden? Tek bir işaret; bir meydan okuma gibi görünüyordu.

'En fazla on günümüz var,' dedim çabucak. Eğer bu tatsız yeni gerçeğe tutunursam, bunu nasıl halledeceğimizi bulmadan önce beni yatağına zor çekerdi. 'Ve daha büyük bir grupla daha yavaş seyahat edeceğiz. Bu da nereye gittiğimize dair net bir fikrimiz olması gerektiği anlamına geliyor ve-'

Haftalardır durmadan çalışıyorsun, diye araya girdi. Sandalyede uzanmasına rağmen, gözlerindeki kolay baştan çıkarıcılığı daha keskin bir şeyin titreşimi kırdı - yemyeşil kadifeyi doğruca kesen bilenmiş bir bıçak gibi. *Kendine dünyanın kaderinin senin ellerinde olduğunu söylemeyi bırak. Nefes almalısın.*

Kolçakları tahmin ettiğimden daha sıkı kavradığım için küçük ve beyaz boğumlu olan ellerime bakmaktan kendimi alamadım. "Elimizdeki tek bağlanmamış büyücü benim.

Elimizdeki tek yarı iblis Fae prensi benim. Omuz silkti. *Agenor elimizdeki tek tanrı yeminli büyücü. Tared... yani, sözüm ona, beyni olan birkaç Alves'ten biri. Naxi ise-*

"Biliyorum, ama bu farklı! Öfkeli bir nefes aldım ve yatak odasının duvarlarının ardındaki dünyayı çılgınca işaret ettim. 'O lanet olası bağlardan kurtulana kadar, hiç kimse Anne'yi aşağı indirmeyecek ve hiç kimse de senin sesine öncelik vermeyecek, bu yüzden-'

Em, diye araya girdi ve her nasılsa sadece o iki harfi görmek bile içimi pelteye çevirdi. *Buraya gel.*

Yumruklarımı sıktım, kaşlarımı çatarak ona baktım. "Yapmam gerektiğini sanmıyorum. Sorgulayan bir kaşını kaldırdı.

"Kucağına otursam aptalca baştan çıkarıcı ve... *kaslı* olacaksın," diye homurdandım, "ve sonra yanlışlıkla kanatlarına dokunacağım-

Yanlışlıkla, diye tekrarladı kuru bir sesle.

"-ve sonra o *surat* ifadesini yapacaksın ve ben farkına bile varmadan dizlerimin üzerine çökmüş olacağım," diye inatla devam ettim, "ve sonra iki saat boyunca birbirimizi beceriyor olacağız ve hala bir planımız olmayacak.

Kıkırdadı. *Henüz olumsuz bir sonuç duymadım.*

"Yardım etmiyorsun, Creon!

Kesinlikle yardım ediyorum. Sadece senin istediğin şekilde değil.

"Bazen o bilgelik kuyunun kurumasını diliyorum," diye mırıldandım, kolçakları daha da sıkı kavrayarak. Gülümsemesi bir siren çağrısıydı, denizcilerin geceleri Elderburg kıyılarında duydukları şarkılar gibi ölümcül ama karşı konulmaz. "Bu durumda tüm planlarımı mahvetmeden yardım edemez misin?

Nasıl isterseniz. Kanatlarını açarak biraz daha dik oturdu. *Ama sadece gelip burada benimle otursan.*

"Kanat okşamak yok," dedim, ona uyarıcı bir bakış göndererek. 'Kazara ya da başka bir şekilde. Ve yanan yüzler de yok.

Söz veriyorum. Eğlence dudaklarını büktü. İstenmediği sürece, hiçbir şekilde çekici ya da kışkırtıcı görünmemeye çalışacağım. Tabii bu büyük bir çaba gerektirecek.

"Pislik. Ama pes ettim.

Beni kucağına çekerken baştan çıkarmadı ya da alay etmedi, hızlı öpücükler vermedi, dudaklarını alnımda gezdirmemi. Sadece beni kucağında neredeyse iş gibi bir hareketle çevirdi, böylece odanın diğer tarafındaki boş duvara baktım, aramızda yarım kol boyu mesafe vardı, sırtım ona dönüktü.

Bocaladım, hayal kırıklığının anlamsız sızısını elimin tersiyle ittim. "Sen ne-

Ellerini üst kollarıma doladı. Başparmakları kürek kemiklerimin üzerinde gezindi, sonra aynı anda aşağı doğru bastırarak kaslarımın sert, acı verici düğümler halinde gerildiği noktaları buldu.

Acı omurgamdan aşağıya ve kollarıma yayıldı. "Ow!

Ellerini yarım santim kaydırıp hareketi tekrarlarlarken nefesi bir kıkırdamaya dönüştü. Yıpranmış bir çığlık attım, refleks olarak ondan uzaklaştım - ama gitmeme izin vermedi, başparmakları omuzlarımın üzerinde acımasız daireler çizmeye devam ederken beni kucağında , basınç gövdemin her lifine yayılınca kadar gerginlik çizgilerini izledi. Nefes nefese kalmama yetecek kadar acı veriyordu, parmaklarının nasırlı uçları yumuşak keten elbisemde sertleşiyordu - ama kaslarım yavaşça dokunuşunun gücüne teslim oldu.

Haftalardır kan akmayan yerlerime kan geri aktı. Sert kütüphane taburelerinde geçirdiğim onca saat... Kitaplarımın üzerinde uyuyakaldığım onca zaman, okuma masalarının üzerine çöktüğümde omurgam doğal olmayan şekillere bürünüyordu...

Parmaklarını bu kez koltuk altlarımin hemen üzerinde, işkence gören kaslarımin yepyeni bir bölümüne sokarken, dişlerimi sıkarak, 'Anlaşıldı,' dedim. 'Ve yemin edebilirim ki en çok neremin acıdığını bulmak için iblis güçlerini kullanıyorsun, seni zalim, kalpsiz ...!'

Arkamdan bir kakhaha attı ve ben sızlanana kadar boynumla omuzlarımin arasındaki sert bölgeyi ovdu.

Ama nihayet acı, onun dokunuşuyla saatlerce tutuşup sönen ateşler gibi hissettirdikten sonra dinmişti; önce donuk bir sızıya dönüştü, sonra rahatlatıcı, sonra da *hoş* bir hale geldi. Daha derin nefes aldım ve omuzlarımin artık acı verecek kadar gergin olmadığını, gerginliğin sonunda vücudumdan atıldığını fark ettim.

Yine de durmadı.

Bu... Gözlerimi kapadım, avuçlarımin tenimdeki derin baskısının, dokunuşunun sert sateninin tadını çıkarıyordum. Ona iyi olduğumu söylemem ve işimin başına dönmem gereken an bu andı, değil mi? Oyalanmak için hiçbir bahanem yoktu. Yarın ayrılacak olsak da, ben burada, alacakaranlık fenerlerin ve sonbahar kokularının bu güvenli kucağında otururken insanlar yanlış planlar yapıyor olsa da.

Ama elleri sıcak, güçlü ve rahatlatıcıydı, omuzlarımi sarsılmaz bir yoğunlukla yoğuruyordu. Ve yüzünü göremesem de, kanatlarını göremesem de, giysilerinin keten ve derisinin altında şişen tüm o aptal kasları göremesem de...

Arkamda nefesi giderek daralıyordu.

Vücudum bu sese büyük bir hevesle tepki verdi, jilet gibi keskin bir beklenti içimi delip geçti. Oh. Oh. Eğer nefesi kesiliyorsa - eğer kucağındaki yumuşak ağırlığımi benim onun kalçalarındaki o sert çıkıntıları hissettiğim kadar hissediyorsa

altımda - o zaman kesinlikle kendini sadece omuzlarımla sınırlamazdı?

Bir karıncalanma vücudumdan aşağıya doğru ilerledi ve beni aniden ve çaresizce el değmemiş göğüslerimin, elbisemin çakıllı meme uçlarımla üzerindeki fırçasının farkına vardırdı.

değil mi?

Ama elleri olduğu yerde kaldı, güçlü parmakları yüzyılların sabrıyla boynumu ve omuzlarımı ovuyor ve sıkıyordu. Titredim, ona daha da yaklaştım, yontulmuş göğsüne daha da yaklaştım, yükselip alçaldı, yükselip alçaldı, beni uykulu ve çok ama çok huzurlu hissettiren yavaş bir tempo.

Yorgun olduğumu fark ettim. İliklerime kadar işlemiş bir yorgunluktu bu, bir gecelik iyi bir uykunun tekrar kovalayamayacağı kadar ağırdı.

Ve neden bana *dokunmuyordu*?

İstediğim o aptalca söz... Kendimi yeniden kontrol edemedim dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Dokunuşunun sıcaklığı omuzlarımdan karnıma ve daha aşağılara doğru yayılıyor, daha fazlasını, daha *derinleri* arzuluyor ama elleri beni takip etmiyordu. Ona daha sıkı bile. Popomu kasıklarına sürttüğümde ve cevabım için tahrik olmasının tanıdık sarsıntısını aldığımda bile, nefesi şakağıma çarparken bile.

Zera bana yardım et, yanıyordum.

"Creon. İnlemeye yakındı. Dönen parmaklarının hipnotize edici bir ritmi vardı, her türlü aciliyet duygusunu kemiklerimden sıyrıyordu. "Creon... Ben ..."

Elleri omuzlarımda durakladı. Sözsüz, işaretsiz bir soru.

"Kütüphaneye geri dönmeliyim. İşe geri dönmeliyim. Düşünceler hala oradaydı, ama bulanık ve odaklanmamıştı - haritalarla ilgili bir şeydi ve o kadar da umursayabileceğim bir şey değildi. "Yapamam..."

Sıcak bir el boynum boyunca kayarak çenemi ve çenemi okşadıktan sonra dudaklarımın üzerine sıkıca yerleşti ve sözlerimin geri kalanını boğdu.

Son bir meydan okuma hamlesiyle parmağını ısırđım.

Yanlış hamle. Tadı günah gibiydi, tam olarak adlandıramadığım miskli ve tuzlu bir şey gibiydi - tohumunun tadının dilimde belli belirsiz bir yankısı. Kahkahasının göğsünü titrettiğini, parmağının sertliğinin ağzımın derinliklerine doğru ilerlediğini hissettim ve tepesinde kör edici bir sıcaklık tutuşurken son savunmalarım da parçalandı. Tekrar ısırđım, şimdi daha sert. Creon karşılık olarak omzumu bıraktı, serbest kalan eli bacaklarımın arasına kaydđ ve talepkâr bir güçle eteğimi yukarı çekti.

İç çamaşırımın altına yaptığı ilk vuruş beni sıırıslıklam etti.

Ona doğru eğildim, inlemelerim ağzımdaki eline karşı boğuklaştı. Ödölüm, ikinci bir parmağın narin alt çizgimin altından kayması oldu; dudaklarım boyunca, kaygan giriş yerimin onun dokunuşu için titreştiğı ve sıkıldığı yere kadar uzun, tadını çıkaran bir çizgi çizerken beni zahmetsizce kucağında tuttu. Orada bekledi, zıplamadan önce bir kedi gibi hareketsiz kaldı - harekete geçmemi, kabul etmemi bekledi.

Beni alsın, beklemesini istemedim. Mantıklı seçimler yapmak için bir fırsat, yapmam gereken diğeri her şeyi hatırlamak için zaman istemedim. Yorgun zihnim basit ve boş bir kayıtsızlığı, dünyadaki başka herhangi bir şeyi önemsemediğimi unutturan bir sayıklamayı arzuluyordu. Eğer *nazik* olmakta ısrar ederse ...

Başımı omzuna yaslayarak elini yüzümden çektim ve mırıldandım: "O zaman okumaya geri döneyim, olur mu?"

O tepki veremedi ben atladım.

Sessiz Ölüm'den titreyen bacaklarım ve dağınık eteklerimle kaçarken fazla uzaklaşmayı beklemiyordum - ama o daha da hızlıydı, gecenin kendisi kadar kaçınılmaz bir avcıydı. Bir hareket parıltısı, bir kanat şaklaması ve ben kapıya varmadan hemen önce beni yakaladı. Elleri sahiplenici bir şekilde belime dolandı, beni rün oymalı tahtaya doğru itti; vücudunun ağırlığı sırtıma yerleşti, beni sıcaklık, güç ve tatlı sonbahar kokusundan oluşan bir kafese hapsetti. Ellerini omuzlarıma iki yanına yerleştirdi. Ereksiyonu aç bir şekilde baskı yapıyor, kulağımın dibindeki sert nefesine mükemmel bir eşlik ediyordu.

'Toplanıyorum...' İnliyor muydum, gülüyor muydum yoksa hıçkırıyor muydum? Nefes nefese ciğerlerime doldu, sesim o pürüzsüz ahşap ve sıcak kas hapisanesinde gıcırdadı. "Anladığım kadarıyla okumaktan yana değilsiniz, Majesteleri?

Sert nefesi hırlamaya yakındı. Körü körüne kanatlarını tutmaya çalıştım ama parmakları bir sonraki anda bileklerime kilitlendi. Kollarımı arkamdan çekerek bir eliyle yerlerine sabitledi. Diğer eli vücudumla kapı arasına girdi ve karnımın üzerinde yavaş bir iniş başlattı - aşağı, aşağı ve ...

Nefes almayı unuttum.

Aşağı.

O en hassas tomurcuğu öyle bir okşadı ki yıldızlar gördüm, bu dokunuş bana bugün okumayacağımı, akşam yemeğine kadar tekrar oturabilirsem şanslı olacağımı söyledi. Eğer bu bir cezaysa, ödül gibi hissettirdi. Eğer bir ödülse ...

İyi bir taneydi.

Kapıya doğru yığılırken gözlerimi kapattım. Parmakları nefesimi tutmama izin vermiyor, inleyemeyecek kadar bitkin düşene kadar hızlı ve ateşli darbelerle beni okşuyordu. Vücudunun ağırlığı beni boyun eğmeyen tahta ile güçlü göğsünün daha da boyun eğmeyen duvarı arasına hapsetti; yanağım kapıya yaslanmış, bileklerim parmaklarının mengenesine sıkışmış, arzularımın güçsüz bir esiriydim.

Ve tanrılar yardımcım olsun, bana bunu hissettirdi.

Parmakları mutluluk veren bir işkence aletiydi, paramparça olacağımdan emin olana kadar en hassas noktamın etrafında dayanılmaz daireler çizerek kayıyor ve dönüyordu. Onun dokunuşunun merhametine kalmış nefessiz bir kurbandan başka bir şey değildim... Ben patlamak üzere olan bir bardak, o ise beni o imrenilen kırılma noktasına kadar ısıtan ateşti.

Parmaklarını son bir kez çevirdi ve ben parçalandım, doruk noktam içimi parçalayıp beni kemiksiz ve beyinsiz bırakırken rahatlamayla hıçkırarak ağladım.

Yine de Creon beni bırakmadı, nefesi boynumun çukurunda ağırlaştı. Eliyle cinsel organımı kavradı, beni kucakladı, parmak uçları sıırıslam olmuş etimin üzerinde gezindi, ta ki saliverilmemin son seğirmeleri yatışana kadar. Ancak o zaman parmaklarını bileklerimden çözdü, beni çevirdi ve sersemlemiş bir bez bebek gibi göğsüne bastırdı. Koyu renk gözlerinde nefes kesici, aç bir tür zafer parıldıyordu.

Okuma zamanı o zaman? diye işaret etti ve bunun bir meydan *okuma* olduğunu anlayacak kadar aklımı toplamam için birkaç kalp atışı geçmesi gerekti.

"Ne... mektuplar nedir? Başardım.

Karanlık bir kıkırdama. *Biraz dikkatin mi dağıldı, kaktüs?*

Dikkatimi dağıtacak ne olduğunu bile unutmuştum. İttifak'ın diplomatik bağları olmayan büyücüsü ve Agenor'un mükemmel itaatkâr kızı... zihnimin soğuk ve katı bir köşesinden hâlâ bana bağıyorlardı. Ama

Creon buradaydı, bana sarılmıştı, beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyan o gece sırlıklam olmuş gözleriyle beni izliyordu ve her nasılsa bakışları onların ötesine kayıyor gibiydi.

Etele'nin anma töreninde bana "*Ben senin lanet seyircin değilim*" demişti.

Yıkılabilirdim. Pes edip pes edebilir, teslim olup güneş doğana kadar aptal, anlamsız küçük bir kız olabilirdim ve o bunu asla bana karşı kullanmazdı.

Bıraktım. Kalbimin kontrolü ele almasına izin verdim ya da uzuvlarımda için için yanan bu şehvet bulutundan hangi parçam sorumluysa, "Aklıma bir şey geldi," diye mırıldandım.

Creon bir kaşını kaldırdı, sol eli omurgam boyunca tembel, kıvrımlı çizgiler çiziyordu.

'Eğer sana on gün boyunca dokunamazsam...' Avucumu göğsüne dayadım, bir ürperti bastıramadım. On gün boyunca onun için bir yabancıyı oynayacaktım. Beni bu çözümü kabul etmeye iten şey neydi? "Belki de o pantolonu üzerinden çıkaramayacağım tüm zamanlar için bir avans almalıyız, ne dersin?"

İçinden kopan kahkahayı duymak için adam öldürebilirdim - yüzünü doğal olmayan güzellikteki katil cephesinden, hayatla parıldayan, tamamen kendisine ait ve ağlayabileceğim kadar neşeli bir ifadeye dönüştüren bir ışık. *Şimdi çok dikkatli ol, Em.*

Bir kahkaha attım ve gömleğinin ilk düğmesini gevşettim, gözlerindeki bakış cam kenarlı bir uyarıya dönüşürken bakışlarını tuttum. "Yoksa?"

Yoksa, diye imzaladı, parmaklarının hareketleri vitrayların ve fenerlerin dumanlı ışığında nefes kesici bir zarafete *sahipti, medeni görünme çabalarımдан vazgeçebilirim ve seni o kadar sert becermekten başka çarem kalmaz ki bunu en az on gün boyunca hissedersin.*

Vücudum, göbeğimin hemen altındaki isimsiz bir çekirdekte sıkılmış bir yumruk gibi gerildi. Bir sonraki düğmeye geçtim, ellerim aniden titriyordu ve fısıldadım, "Bu utanç verici olmaz mıydı?"

Korkunçtu. Gülümsemesi en kutsal tapınak bakirelerini bile günaha sürükleyebilirdi. Masum bir genç kızın günlerini sadece sikimi düşünerek geçirecek kadar yozlaşması korkunç bir kader.

"Kendimi savunmak için," diye mırıldandım, onu soymak için aceleyle bir düğmesini koparıırken, "bu düşünecek çok şey var.

Beni öptü.

Bu alaycı bir öpücüktü, ikna edici bir öpücüktü, daha fazlasını vaat eden ama gerçek tatmini ulaşamayacağım bir yerde tutan bir öpücüktü. Belki de bir uyarı öpücüğüydü, ama eğer öyleyse, bu uyarıyı dikkate almadım - çünkü o benim lanet seyircim değildi ve artık mantıklı seçimler yapmaktan, kendimi tutmaktan ve dünyayı kurtarmaktan bıkmıştım. *On gün* - ama bugün değil.

Bu gece olmaz.

Ellerimi saçlarına gömdüm, onu kendime çektim, dudaklarıma hırlayana kadar sivri kulaklarının kenarlarını okşadım. Kapıya doğru tökezledik, tesadüfen oradan geçenlerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Kutsal bir an için, umurumda değildi - sıcak ağzı ve bana karşı yarı çıplak vücudu ve parmaklarının dokunduğu her noktaya kıvılcım fırtınaları gönderen kükreyen uyarılma dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Saçlarını bıraktım, sol kanadını bulmak için omzunun arkasına uzandım ve ilk denememde üst kenarın gergin kadifesini buldum.

Ve sonra artık öpmüyor, yutuyordu; artık uyarmıyor, sahipleniyordu; o ilk okşayış, teninin altındaki canavarı dizginleyen son ipleri koparmaya yetmişti. Elleri aynı anda her yerdeydi, elbisemi yırtıyor, popomu tırmalıyor, kalçalarımı . Kanadını okşadım

Yine alt dudağımı bir çığlık attırarak kadar sert bir şekilde ısırdı, acı ve zevk lezzetli bir unutuş girdabında birbirine karıştı.

Sadece ikimizin yaşadığı bu dünyada hiçbir iş yoktu, hiçbir beklenti ve zorunluluk yoktu. Sadece tırnakları tam olarak doğru acıyla omurgamı tırmıklıyor, sadece parmak ularımin altındaki kanadı her inlememde titriyordu. Sadece parmakları i amaşırımı kenara çekiyor, ihtiyaım olan tüm akılsız güçle hazır ıslaklığıma sokuluyordu.

On gün.

Beni parmaklarıyla becerirken pantolonunu tuttum, onu öptüm, vücutlarımız buruşuk giysiler, terli ten ve sıcak, nefes nefese bir karmaşa içinde kapıya dolandı. şişkin serbest bırakmak için acele ettiğimden bazı düğmeleri kalıcı olarak gevşedi ve bu da umurumda değildi. Sikinın avucumdaki kavurucu sateni, olmaya çalıştığım pratik, mantıklı, itaatkâr, bağlanmamış büyücünün son parçalarını da yok etmeye yetmişti - *ona* sahip olabileceksem göreve ne ihtiyaım vardı?

Artık yatak için çok uzaktaydık. Sandalye ya da masa için çok uzaktaydık. Ben kapıya yaslanırken i amaşırımı yırttı ve bir bacağıma kaldırıp kalçasına dolayarak parmaklarının ulaşabildiği her hassas, neredeyse ağrıyan noktaya daha iyi erişmesini sağladı. Yeterli değil, yeterli olmaya yakın bile değil ...

"Creon. İsminin tadı dilimde kaba bir yakarış gibi, teninin misk kokusu kadar gnahkrdı. "Daha fazla.

İki parmağını içime soktu ve eğer diğer eli belime dolanmasaydı, eriyen kemiklerim beni ayaklarının dibine yığacaktı. İki elimi de zonklayan sikinın etrafına sardım ve canını acıtacak kadar sertleşene kadar itişlerinin ritmiyle onu sağdım. Nefes alıp veriyordu.

Ağzıma karşı nefes nefese mücadele ediyor, parmaklarının darbeleri acımasızca derine iniyor.

"*Daha fazla,*" diye inledim.

Parmaklarını çıkardı, beni eğitilmiş bir dansçı gibi çevirdi ve kalçalarımı kendisine doğru çekerek beni eğdi. Eteğimi kıvrıp tek bir güçlü darbeye içime gömülürken, beni o kadar derinlemesine, o kadar mükemmel bir şekilde doldururken, iki elimi kapıya dayayarak ayakta kalmaya çalıştım.

Evet.

Bu.

Tekrar içime girdi, o kadar derine girdi ki sanki göbeğime çarpacakmış gibi hissettim, vücudumda havaya, düşüncelere ya da sessizliğe yer kalmayana kadar beni içine aldı. İlkel bir parçam onun adını haykırıyor, *hıçkırıyordu*. Tırnaklarım parmaklarımın altındaki tahtaya batıyordu. Hiçbir şey kaydetmiyordum, sadece onun kaya gibi sert kolanının içimde hareket ettiğini, beni ve her şeyimi sahiplendiğini, görkemli bir şekilde ittiğini hissediyordum.

"Tanrılar," diye inliyordum, "tanrılar, *Creon,*" ve sonra aniden her şey değişti ve onun kollarında yatıyordum, oraya nasıl geldiğimi bilmiyordum, artık içimde olmadığı *ve şimdi* ona ihtiyacım olduğu dışında hiçbir şeyden emin değildim. Onu tırmaladım ve parmaklarımın altında gergin omuzlarını buldum, kanatları tepki olarak alevlenirken kaslarında hareket vardı.

Beni yatağına indirirken yumuşak çarşaflar sırtımı okşadı. Beni yatağına taşıdı. Hızlı hareketlerle beni battaniyesine yerleştirdi, bacaklarım yatağın kenarından sarkıyordu ve elbisemi başımın üzerine çekmem için beni serbest bıraktı. Benden uzaklaşırken içimden bir küfür savurdum. Bedenim onun dokunuşu olmadan çıplak ve boş görünüyordu, görüşüm şehvetten bulanıklaşmıştı.

İşaretlerinin şekillerinin ortaya çıkması biraz zaman aldı. *Dikenli mi oluyor, kaktüs?*

Yırtık pantolonunun üzerinden muzaffer bir savaşçı gibi dimdik duran sikine uzandım, koyu bronz rengi alacakaranlıkta arsızca parlıyordu. Creon kedi gibi kolaylıkla elimden kurtuldu ve düğmeleri açık gömleğini gövdesinden sıyırdı. Mürekkep lekeli teninde belli belirsiz bir ter pırıltısı parlıyor, vücudunun her bilenmiş kenarını vurguluyor, botlarını ve pantolonunu yavaşça ve özenle çıkarırken her hareketini vurguluyordu.

"Bu," diye nefes aldım, dirseklerimin üzerine çıkarak, "işkence.

Yüzüne düşen uzun saç tellerinin arasından bana kurt gibi sıırttı ve kıyafetlerini bir kenara fırlattı. *Benim uzmanlık alanım.*

Tamamen çıplaktı, bir şekilde tehditkâr siyahlar içinde olduğundan daha da muhteşemdi, vücudunun her santimi savaş ve zafer için şekillenmişti. Tekrar bana yaklaştığında ağzım kurudu; önümde diz çöktüğünde bacaklarım kendiliğinden ayrıldı, uzuvlarımda en ufak bir direnç kalmamıştı.

"Belki de..." Sesim boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. "Belki de Agenor'un neden benim sağduyum konusunda endişelendiğini anlayabiliyorum.

Sırıltısı daha da keskinleşti. *Korkarım Agenor neler yapabileceğini çok iyi biliyor.*

Buğulu zihnimin bir ana ihtiyacı vardı - çünkü babam Creon'u İttifak onu ele geçirmeden önce, Lyn'den önce, hala sevgili edindiği ve muhtemelen bunu Kızıl Saray'dan bildiğim tüm ihtiyatsızlıklarla yaptığı bir zamanda tanıyordu... Ve sonra Creon'un parmakları uyluklarımda arasındaki o hassas sinir demetine dokundu ve bu belirsiz ve alakasız düşünce dizisi çok daha büyük bir farkındalığa dönüştü.

neler yapabileceğini en hızlı ve zevkli şekilde öğrenmek üzereydi.

Vücudumun sıırsıklam hatlarına tapınırcasına dokunuşları o kadar tüy gibiydi ki, beni kapıya sıkıştırıp benimle hoyratça oynamasına hiç benzemiyordu. Gossamer okşamaları, tekrar tekrar, her hassas noktayla alay ederek, derimin altındaki yanan ateşten tamamen yeni bir acı çağırıyordu. Çok geçmeden beni tekrar yalvarttı ve kıvrandırdı, vücudumdaki her lif, ulaşamayacağı bir yerde tuttuğu o kemik kıran zevk vaadinin peşinden koşuyordu.

Sonunda beni serbest bıraktığında, o kadar yaklaşmışım ki, parmaklarının tek bir iyi niyetli imdiklemesinden başka bir şey gerekmedi. Serbest bırakma çığ gibi büyüdü, beni titrer ve nefes nefese bıraktı ve ...

Merhamet için yalvarıyor.

Çünkü doruk noktamın titremeleri geçmeden başını kalçalarımın arasına gömdü ve dilini daha önce iki kez delirttiği aynı noktaların üzerinde gezdirdi.

Zevk iğleşti, acıyla o kadar yakın dans eden vahşi bir his ki aralarındaki çizgiler tamamen bulanıklaştı. Dudakları hassas bedenimi nazikçe okşuyor, salıverilmemin son dalgaları yatışana kadar öpüyor ve burnunu sokuyordu. Sonra bir şekilde bir sonraki patlama içimde hayal ettiğimden daha derin bir yerden yükselmeye başladı bile - her hassas noktayı yeniden bulurken dilinin zekice vuruşlarıyla yüzeye çekildi. Uzun süren bir  p c k. Adını haykırmama neden olan bir dizi kısa küçük yalama, ben yaklaşana kadar, çok yaklaşana kadar ve o benim zevkimin çekirdeğinden uzaklaştı, dudaklarımın çizgilerini tekrar keşfetti ...

Ona, eğer o bu işkenceye son vermezse trajik bir şekilde yerinde yok olacağımı söyledim ya da nefes nefese kalışlarımın arasında söylemeye çalıştım.

Hemen.

Buna karşılık olarak dilini içime soktu, derin ve açgözlü bir şekilde içti ve ben tekrar boşaldım.

Ciğerlerimde nefes kalmamıştı. Beynimde kan yoktu. Ama sonunda üzerimden geçip kalçalarımın arasına indiğinde içgüdüsel olarak sert omuzlarına tutundum ve sırılıklam olmuş darlığıma attığı ilk darbeyi hem çılgınca bir mutluluk hem de ölümcül bir korku hissiyle karşıladım. Beni tekrar boşaltırsa ölebilirdim, onarılamayacak bir noktaya kadar parçalanabilirdim - ama tanrılar, bu muhteşem bir ölüm şekli olurdu.

Ve her nasılsa bedenim henüz tükenmemişti. Her nasılsa içime giren sikiğin lezzetli sürtünmesi -şimdi her santimim bu son orgazmların azabıyla zonkladığı için çok daha yoğun- uzuvlarımda uyuyan bir ateşi, kendi adımları hatırlamadan önce onun ritmini tanıyan ilkel bir içgüdüyü uyandırdı. İçime doğru itti ve ben de ona doğru eğildim. Geri çekildi ve tırnaklarımı omuzlarına geçirerek aşağı doğru pençeledim. Sertçe nefes verdi ve kendini tekrar içime soktu, şimdi daha hızlıydı ve bunun harikulade baskısı ayak parmaklarımda beklentiyle sıkıca kıvrılmasına neden oldu ...

Yine mi?

Tekrar.

Bedenlerimiz birbirine kaynaşırken bakışlarımız kilitleti ve kendi coşkumun onun koyu renk gözlerindeki parıltıya yansıdığını görebiliyordum, uzun kirpiklerinin kendini tekrar tekrar içime gömerken kapanma şeklinden. Nefes alış verişlerimiz ortak bir çılgınlık ritmine dönüştü. Aleti beni inanılmaz derecede gerdi, her darbesi beni bir kırılma noktasına yaklaştırdı, ta ki hissetmekten başka bir şey yapamayana kadar.

hisler beni yıkadı ve tutkusu beni nereye götürüyorsa oraya teslim oldum.

Doruk noktam bir canavarın serbestçe pençelemesiydi, ıstırap ve her şeyi tüketen mucize eşit miktarlarda. Ona o kadar sıkı sarıldım ki canım yandı ve o da benimle birlikte koptu - son bir kez daha içime girdi ve dudaklarından zahmetsizce okuduğum sessiz bir hırıltı çıkardı, kör edici bir çılgınlığın dalgaları arasında çırpınırken beni tohumuyla doldurdu.

Diğer her şey bulanıktı. Dünya... savaş, her neyse... umurumda olup olmadığını, neden umursayacağımı unutmuştum. Vücudu kollarımda sıcak ve katıydı, alnıma değen dudakları kuş tüyü gibi yumuşaktı ve kucağında yuvarlanıp omzunu öptüğümde tadı arzu ve sonsuz yaz geceleri gibiydi.

Kalbim daha yumuşak bir ritme dönerken birbirimizin kollarına dolanmış, sessizce nefes nefese yatıyorduk.

Sonunda başımı kaldırdığımda, vitraylı fenerin dumanlı ışığında yarı gözlerle beni izliyordu. Bakışlarımız buluştuğunda dudaklarında bir gülümseme belirdi - küçük bir gülümseme ama yine de nefesim kesildi.

kadar avans yeter mi? dedi parmakları.

Homurdanmam bile nefes nefese kaldı. "Beni kıta taşımak zorunda kalabilirsin.

Güldü. Elinden kurtuldum, doğruldum ve omuzlarımı yuvarladım, ağrımadan nasıl hareket ettiklerine, vücudumun her bir lifinin haftalarca zamana karşı yarıştığını aniden nasıl unuttuğuna hayret ettim.

Creon sorularımdan daha hızlıydı. *Uçmayı öğrenmek*, diye imzaladı kuru bir sesle, *sırt kaslarının nasıl zorlanabileceğine dair çok hızlı bir derstir.*

"Bu çok şeyi açıklıyor. Bir elimi omuzlarının zayıf çıkıntıları üzerinde kaydırdım, sonra kanatlarının başlangıcındaki kordonlu tendonlar üzerinde gezdirdim.

derisinin altındaki güç. Geri çektiğimde parmaklarımda kan izleri vardı. "Oh.

Bakışlarımı takip etti ve tembel bir kıkırdama çıkardı, tırnaklarımın bıraktığı kesikleri iyileştirmek için omzunun üzerinden hızlı bir mavi kıvılcım fırlattı. Kontrol etmek için üzerine atladığımda, ona verdiğim izlerden eser yoktu.

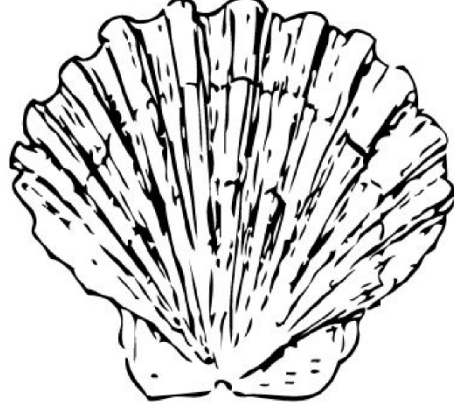
Şifa için mavi.

Ve ben onu iyileştirecektim -Anne'nin, vebanın ve yoluma çıkan kamuoyunun canı cehenneme- hepsini iyileştirecektim, o tanrıların lanetlediği bağları kıracak ve o tanrıların lanetlediği savaşı kazanacaktım.

Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Lyn mucizevi bir işçiydi.

Ertesi sabah Creon'un yatak odasından sıvıştığımda, oturma odasından gelen yüksek sesli konuşmalar bana hemen üç şey anlattı. Birincisi, Lyn gece boyunca Konsey'i bir araya getirmeyi başarmış ve tanrıları aramak için kıtada en fazla on gün geçirme izni almıştı. İkincisi, o ve Tared bavullarını çoktan hazırlamışlardı. Ve üçüncüsü, Edored konuyu duyacak kadar uzun bir süre için yatağından çıkmıştı.

Beklendiği gibi, sesi mutsuz geliyordu.

Creon'un nahoş stratejileri için kanlı tanrılara şükürler olsun; Tared bile bu çılgın maceraya katılmaya karar verdiğine göre, alfin atıp tutmalarının başarabileceği çok az şey vardı. Yine de, alf kılıçlarına ve anlık anka ateşi patlamalarına karşı temkinli bir şekilde oturma odasına girdim.

İçim rahatladı, henüz kimse ölümün eşiğinde görünmüyordu. Tared kahvaltısını yapıyordu, suratı asık ama sakın görünüyordu. Onun yanında Lyn masanın kenarına oturmuş, ayaklarını bankın üzerine uzatmış, Edored'le bir süredir tartışıklarını belli eden bir ses tonuyla tartışıyordu. Naxi köşedeki pelüş koltuklardan birine gömülmüştü, Ylfreda da birinin aptalca kendini yaraladığına işaret eden bir kızgınlık ifadesi taşıyordu. Son olarak Beyla masanın en ucundaki yerini almış, ayaklarının dibinde çantaları, sırtında kılıçları, topluluğun geri kalanının bu saçmalığı bitirip yollarına devam etmesini bekliyordu.

Beni ilk fark eden Tared oldu. Yanındaki koltuğa başıyla işaret ederken bana hızlıca bir sırtış gönderdi ve omuzlarımdan küçük bir ağırlık düştü.

'... yüzyıllardır orada değil! Edored bağırıyordu. 'Bütün aileyi cehenneme sürüklüyor olabilirsin, Lyn tatlım ve-'

"İşte bu yüzden etrafta iki alf ve iki iblis olacak, Edored'cığım," diye araya girdi Lyn, *sevgilisi* ateşi donduracak kadar soğuktu, "ve neden biz-

"*Lanet olası Hytherion?* Tared'in hayatının
O mu?"

"Günaydın, Em," dedi Tared kuru bir sesle, kuzeninin küfürlerini etkileyici bir soğukkanlılıkla duymazdan gelerek, ben onun yanına çökerken. Agenor'un önceki günkü ifşaatları her neye yol açıtıysa, dalgalar her zamanki yüzeysel umursamazlıkla çoktan yumuşatılmıştı. "Bir kez daha tüm Yeraltı'nı çılgına çevirmeyi başardığını bilmekten memnun olacaksın.

Bir kahkaha attım. "İşte böyle günler için yaşıyorum.

Bana ekmek, peynir ve tereyağı uzatırken belli belirsiz bir sırtışla başını salladı. Diğer tarafında, kıpkırmızı kıvılcımlardan oluşan uğursuz bir telaş patladı.

Sesi soğuk ve kırılmış olsa da Lyn'in küçük figürü.

"Tam olarak neden gelmeye karar verdin? İnce peynir dilimleri keserken Tared'e sessizce ekledim.

"Çok fazla seçeneğim yok," dedi ve bana ekşi bir omuz silkme hareketi yaptı. 'Seni odana kilitlemek prensiplerime aykırı. Yetişkin gözetimi olmadan vebalı topraklarda dolaşmana izin vermek de prensiplerime aykırı. Yani-'

Ayak parmaklarına vurdum. Bu onu oldukça neşelendirmiş görünüyordu; küfrü o ana kadar söylediği her şeyden daha güçlü çıktı.

"İyi! Edored aynı anda patladı ve kapıya öfkeli bir el hareketi savurdu. 'Nasıl istersen öyle olsun! Ne zaman gidiyoruz?'

"*Biz* mi? Lyn tekrarladı, genç sesi çatlıyordu.

"Evet? Edored agresif bir şekilde geri çekildi ve beni ilk kez fark etti. Bana verilen tek selam hızlı bir homurtu oldu. 'Orin'in hatırı için *birinin* bu çılgınlığa göz kulak olması gerekiyor. Ne zaman gidiyoruz?'

'Öğlen, ama Edored-'

Çok geç - çoktan sinsice uzaklaşmıştı, odasına giderken karşılaştığı her kapıyı çarpabilmek için kasıtlı olarak odasına gitmiyordu. Oturma odası onun gürültülü itirazlarının yokluğunda iki kat daha büyük ve on kat daha sessiz görünüyordu.

"Pekâlâ," dedi Beyla, ürkütücü sesi kuşkulu bir şekilde eğleniyordu. 'O zaman yedi oldu.

"Bu konuda. Boğazımı temizledim. 'Agenor'un Lyckfort'a gelmesinin bir sakıncası var mı? Bize yolu göstermek için... bilirsin işte?

Lyn bana ters ters baktı, parmaklarının ucu hâlâ belli belirsiz tütüyordu. "Anladığım kadarıyla onu çoktan davet etmişsin?

"Bu konuda *ince* davranmaya çalışıyorum Lyn," dedim kızgınlıkla.

Masadan aşağı atlayıp yüzünü ovuştururken neşesiz bir şekilde sırttı. "Naxi? Senin ve Creon'un arada sırada uyumak zorunda kalacağınızı varsayarsak, kaç kişiye veba büyüünden koruyabileceğini düşünüyorsun?

"Sekiz iyi olacak," dedi Naxi parlak bir sesle. Ancak o zaman sol yanağındaki kızarıklığı fark ettim, sanki derisinin üst tabakası gece boyunca yıpranmış gibiydi; sağ eli keten sargılarla sarılmıştı, bileği bitkisel bir merhemle kaplıydı. "10'a kadar olan hiçbir şeyin bana fazla sorun çıkaracağını sanmıyorum.

"Ne halt ediyordun sen? Dedim ki.

Ylfreda, Naxi cevap vermeden önce sert bir şekilde, "Yukarıdaki dünyaya gizlice giriyor," dedi, "ve herhangi bir yardım ya da talimat almadan veba büyüyle başa çıkmaya çalışıyor. Başka kimsenin onu örnek almamasını öneririm. Bu yanıkların şakası yok.

"Bu kadar endişelenme Freddie," dedi Naxi, sağlam eliyle görünmez endişeleri bir kenara iterek. 'Ben gayet iyiyim. Ne yaptığını bildikten sonra o büyüye karşı koymak oldukça basitmiş meğer - lafı açılmışken, Creon uyandı mı? Gitmeden önce ona tekniği göstermeliyim.

"Genellikle bu saatlerde uyanık olur," dedim, kısa bir süre önce onu uyanıkken öptüğüm gerçeğini kibarca geçiştirerek. Dışarı çıkarken hınzırca sırtması, satır aralarındaki kelimeleri yeterince net duyduğunu gösteriyordu.

Ylfreda ayağa kalkarken inledi ve artık sargı bezlerini köşedeki çantasına attı. 'Eğer başka biri kendini intihar girişimine atmaya karar verirse-'

Tared, 'Asla yapmayız,' dedi.

Ona ters ters baktı. 'On gün içinde buraya bir kömür parçası gibi gelmesen iyi edersin, Thorgedson. Ve tanrılar aşkına, Edored'in kayıp hazineleri ya da ejderha yumurtalarını aramak için dolaşmadığından emin ol, olur mu?"

"İçimde *biraz* mantık var, Freda," dedi alaycı bir şekilde ve kadın oflayıp pufladı.

hiçlişe karıştı.

"Gidip Agenor'u getireyim," dedi Beyla ve kimse cevap veremedi ortadan kayboldu.

Geriye sadece Lyn ve Tared kalmıştı ve ben ekmeğimi çiğneyip kaçınılmaz soruların gelmesini beklerken ikisi de uğursuz bir sessizlik içindeydi.

Ama Lyn sonunda içini çekip oturduğunda tek söylediği, 'Biz ayrılmadan önce birileri Nanya'yı kontrol etse iyi olur. Bakaru'yu görmeye gitmesini istemeyiz ve... bilirsiniz.

'Olur,' dedi Tared, muhtemelen altta yatan mesajı da duymuştu: ya Creon hakkında ya da kendisinin davet edilmediği gizli kadınsı seyahat tavsiyeleri hakkında benimle konuşmak istiyordu. Bana hızlıca gülümseyerek ayağa kalktı, 'Ben dönmeden savaş çıkarmayın,' diye ekledi ve bir alf evinde birkaç ay geçirdikten sonra son derece doğal gelmeye başlayan o şekilde ortadan kayboldu.

Oturma odasının kapısını kontrol etmek için omzumun üzerinden baktım. Edored kapıyı ustalıklı çarparak kapatmıştı; kapı hâlâ kapalıydı.

"Pekala," dedim.

"Pekâlâ. Lyn'in gülümsemesi, bankta bana doğru dönüp ayaklarını kısa bedeninin altına katlarken dalgalandı. O kısacık anda yorgun görünüyordu. Neredeyse kendimi suçlu hissedecektim, ama sonra kendime onun da kamuoyu hakkındaki endişelerinden sorumlu olduğunu hatırlattım. 'Bir dahaki sefere böyle bir şey yapmak istediğinde bana önceden haber ver, olur mu? Biraz daha hazırlıklı olsaydın Konsey'le başa çıkmak çok daha kolay olurdu.

"Bunun Konsey'le bir ilgisi olmaması gerekiyordu," dedim, biraz fazla sert bir şekilde.

İnledi. "Biliyorum. Creon planların değişmesinden memnun mu?"

'Aşağı yukarı.

"Umduğumdan da fazla," diye mırıldandı, bana yandan bir bakış göndererek. 'Bu... onun uzmanlık alanı değil, Em. İnsanları kastediyorum.

"Merak etme," dedim suratımı ekşiterek, "bana haftada yaklaşık iki kez bunu söylüyor. Biz hallederiz.

Zorlukla ikna olmuş görünüyordu ama araştıramayacak kadar da yorgundu. "Peki ya sen? Omuz silktilim. "O lanet bağları kırmamıza yardımcı olduğu sürece.

Şüpheli bakışları bana gerçek önceliklerimin nerede yattığını sorguladığını gösteriyordu - ama yine de o an başka soru sormadan geçti. Ne de olsa son birkaç saatini Tared ile diplomatik konuşmalar yaparak, Edored ile kavga ederek ve Konsey ile didişerek geçirmişti. Hedeflerimiz büyük ölçüde örtüştüğü sürece bu listeye başka bir gergin konuşma eklemeyeceğini tahmin ediyordum.

Şimdi tek söylediği, 'Tared ve Agenor böyle davrandıkları için üzgünüm...'

erkekler.'

Bunun üzerine kıkırdamama engel olamadım. "Sorun değil. Beni acilen kurtarılması gereken bir kurban olarak görmelerindense, talihsiz bir aşka tutulmuş saf bir genç kız olarak görmelerini tercih ederim. Ya da Yeraltı'nın geri kalanının bilse muhtemelen düşüneceği gibi bir canavar...'

"Bir noktada," dedi Lyn, kehribar rengi gözleri iri ve temkinli bir şekilde, "öğrenmek zorunda . Şimdi bu konuda yalan söylemenin o zaman işe yarayacağından emin değilim.

Rahatsızlık hissini elimle ittim. Creon'un sözlerine çok yakındım, tüm kalbimle gerçek olmamasını umduğum bir şeye çok yakındım. 'Ben lanetliyim

Şu anda hoş olmayacağından eminim ve gelecekte nasıl olacağını kimse bilemez.

"Evet, ama-

"Toparlanmaya başlamalıyım," dedim kaba bir tavırla, kahvaltım hâlâ elimdeyken ayaklarımı bankın diğer tarafına doğru salladım. Bir zayıflık itirafı daha. Ve lanet olsun, ne kadar ödeyeceğimi bilmeden zaman ödünç alıyordum - ama koca bir kıtayı taramak için sadece on günümüz vardı, seyahat arkadaşlarım arasındaki barış zaten yıpranıyordu ve bu, aşk hayatımın gerçeğinin müttefiklerim arasındaki dengeyi nasıl değiştireceğini öğrenmek için mümkün olan en kötü an gibi görünüyordu.

"Çantayı hafif tut," dedi Lyn, omuzları çökmüştü ama bastırmıyordu. Gerçekten çok yorulmuş olmalıydı. 'Çoğu zaman yürüyeceğiz. Atlara binmeye çalışmanın bir anlamı yok. Beyla yiyeceklerle ilgileniyor, bu yüzden erzak için biraz yer ayırın - oh, ve kıtada gecelerin daha soğuk olduğunu unutmayın.

"Doğru," dedim, Agenor'a tam olarak ne kadar *soğuk* olacağını sormalı mıyım diye düşünerek. "Ben de Creon'a eşyalarını toplatayım.

İçini çekti ve başını salladı, ben kapının koluna uzanana kadar ellerine baktı. Ancak son anda başını kaldırdı ve kırmızı bukleleri etrafa saçıldı.

"Em?

Sesinde ipin koptuğu, saatlerce düşünüp taşındıktan sonra çaresiz ve fevri bir kararla bir kenara atıldığı bir ton vardı. Elimi bıraktım, ona doğru tam olarak döndüğümde Tared'i göndermesinin gerçek nedenini öğrenmek üzere olabileceğimi fark ettim.

Birdenbire genç göründü - gerçekten, gerçekten genç. Bunca ay boyunca onu paniklemiş, duygusallaşmış ve çelişkiler içinde görmüştüm, ama onu nadiren görmüştüm...

Güvensiz mi?

"Ne oldu? Dikkatlice söyledim.

"Haddimi aşıyorsam söyle," dedi çok hızlı konuşarak. 'Anlıyorum - gerçekten anlıyorum - alınmadım, söz veriyorum. Ama bunu uzun zamandır düşünüyordum ve sadece... şey, eğer hiç sormazsam, ben-'

"*Lyn*. Neşesiz bir kahkahayla kollarımı kavuşturarak kapıya yaslandım. 'Sen neden bahsediyorsun? Eğer çocuklarıma senin adını vermemi istiyorsan, üzülerek söylemeliyim ki çocuk sahibi olmayı hiç bu kadar düşünmemiştim.

"Hayır! Hıçkırıklara benzer bir iniltiyle yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Tanrılar bana yardım etsin. Sadece... Acaba... Acaba mümkün mü...' Nefes alarak başını kaldırdı. "Kullandığı el dilinin bir kısmını öğrenmeye çalışmamın sakıncası var mı? Creon yani?

"Ben ... ne?

Bana paniklemiş bir bakış fırlattı. "Gerçekten sorun değil, sen-

"*Sakıncası* var mı? Şaşkın bir kahkaha attım ve yarım adım öne çıktım. "Zera'nın sevgi dolu kalbi için neden sakıncası olsun ki?

"Şey," dedi, yine çok hızlı bir şekilde, "eğer bu sadece ikiniz için bir şeyse - içeriden gizli bir şeyse - hiçbir şeye karışmak istemem-

"*Lyn*, bu onun *sesi*! Sanki Creon'un sessizliğiyle dayanışma içinde olduğumu göstermek istercesine kendi sesim kesildi. 'Eğer dünyayla *iletişim* kurmaya ihtiyacı varsa, paylaşılan sırlar umurumda değil. Lütfen öğrenin. Hepsini öğrenin. Ev halkının geri kalanını da bunu kavramaya zorlayın. Onunla iletişim kurmak için gizli bir yola ihtiyacım olursa, yeni bir şey bulurum, tamam mı?

"Ah. Gözlerini kırptırdı, beklenmedik bir dirençle karşılaşınca omuzları düştü. "Bu... Oh. Sadece düşündüm de... Bunu hiç önermemiştin.

'Onunla arana mesafe koyuyordun,' dedim ve bunu suçlayıcı bir şekilde söylememek için kendimi zor tuttum.

"Evet," diye itiraf etti, dudaklarında acı çizgiler vardı. "Öyleydim. Ama artık bununla işimin bittiğine karar verdim.

Gözlerimi kırptım. "Şimdi mi?

'Agenor'un dün bize anlattıklarından sonra. Onun bağlayıcılığı. Uzaklara baktı, omuzları beş yüz küsur yaşına göre fazla genç bir jestle kamburlaşmıştı. "Bu... Tanrı aşkına, Em. Hücrelerinden çıkmasına izin verdiğim gün bana, Anne'nin ona bir daha elini sürmesi halinde kalbine bıçak saplayacağıma söz verdiğim sürece onun için ne planladığının umurunda olmadığını söyledi. Ve sonra o... o...'

Sonra geri döndü. İki yaşından beri ona işkence eden ve bunun bir onur ve iltifat olduğuna inandıran Yüce Leydi'nin ellerine geri döndü. Öldürmeye ve sakat bırakmaya, bir daha asla yaşamak istemediğini fark ettiği hayata geri döndü.

Yutkundum ve 'Evet' dedim.

"Onu aylarca oyaladıktan sonra," diye patladı Lyn, kelimeler o kadar hızlı dökülüyordu ki, onları çok uzun süre içinde tuttuğunu anladım. "Tared ona söyledikten sonra... ona söyledikten sonra...

"Evet.

"Ve tabii ki o bir aptal! Elbette dünyanın geri kalanına karşı tanrıların lanetlediği yenilmez fae prensi rolünü oynamayı bırakmalı ve elbette bize neden geri döndüğünü, bunca zamandır iblis güçlerini nasıl kullandığını anlatmalıydı ama...' Nefesini içine çekti, yüzünü ovuşturdu. "O çok fazla fedakârlık yapmış bir aptal ve *hepimiz* bir yüzyıl önce yaptığı hatalar için onu cezalandırmaya devam edemem.

O zamanlar aptal gibi davranıyordum, anlıyor musun? Bu yüzden ondan kaçmayı bırakmamın zamanı geldi. Özellikle de önümüzdeki bir buçuk hafta boyunca birlikte seyahat edeceksek.

Gölmeyi başardım. "Ve buna rağmen Tared ikinizin bu yolculuğa katılmasını kabul etti?"

"Beni Creon'dan uzak tutan asla Tared olmadı," dedi dudakları hafifçe titreyerek. 'Onun hakkında kötü düşünme, Em. O kimsenin özgürlüğünü kısıtlayan biri değildir. Ona bundan sonra geceyi Creon'un odasında geçirmek istediğimi söylesem yıkılırdı ama beni durduramazdı. Sadece...'

"Onun parçalanmasını istemezsin," diye sessizce bitirdim.

"Hayır. Ağzını ince bir çizgiye bastırdı ve bakışlarımdan kaçmak için masaya baktı. 'Beyla'yı Son Savaş'tan önce tanıdığımı unutmamalısın. Onu gürültülü, neşeli ve her zaman oyuna hazır olduğu zamanlardan tanırdım. Tared'in böyle bir değişim geçirdiğini *düşünmek* bile beni-'

"Bekle - Son Savaş mı?" İki adım daha ilerledim ve tekrar oturdum, bavullarımı toplamaya başlamak üzereymişim gibi davranmaktan kesinlikle vazgeçmişim. "Özür dilerim, konunun bu olmadığını biliyorum ama ölenin Tared'in kardeşi olduğunu sanıyordum?"

"Bered'e bağlı değildi," dedi Lyn üzüntüyle. 'En azından ilk aşamaları geçemedi. Bir süre onun yasını tuttu ve Skeire olayından birkaç on yıl sonra bir arkadaşımıza aşık oldu. Byggvir. Ona bağlandı.

Ona bakakaldım, aniden şiddetli, ezici bir mide bulantısı hissiyle ne olduğunu anladım. "Ve sonra Son Savaş'ta mı öldü?"

Lyn başını salladı, gözleri şüpheyle parlıyordu. "Oh, Tanrım. Ben... Hiçbir fikrim yoktu.

"Her ikisinin de kılıcını taşıyor. Skeire'in saldırıya uğradığı gün kendi kılıcını kaybetti, bu yüzden Tared ona Bered'in kılıcı Sunray'i verdi. Elindeki kılıçla gözlerini sildi.

Çilli elinin tersiyle hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyordu. "Ve Byggvir öldükten sonra Buzkıran'ı sakladı, iki kılıçla savaşmayı öğrendi. Onlarca yıl boyunca onu sabahları yataktan kaldıran tek şey eğitim oldu.

Beyla'yı gürültülü ve neşeli hayal etmeye çalıştım, battaniyelerinin altında büzülmüş ve ölmüş olmayı dilediğini hayal etmeye çalıştım ve ikisini de başaramadım.

"Özür dilerim Em," diye mırıldandı Lyn ben sessiz kalınca, gözlerindeki yaşları tekrar silerek. Alışkın olduğum yorulmak bilmez küçük anka kuşu için çok fazla gözyaşı. Tanrı aşkına, bu endişelerini en son ne zaman birine dile getirmişti? 'Bu karmaşayı sen istemedin. Sadece şunu söylemeye çalışıyorum... Benden istemese bile Tared'i güvende tutmak için yapabileceğim çok şey var.

'Ama Creon'dan sonsuza dek kaçmak değil,' dedim yavaşça.

Hafifçe hıçkırarak güldü. "Onunla hiç sevişmek istememiş olsam bile, benim için çok şey ifade ediyor. Eğer beni görmekten çok fazla nefret etmiyorsa, birlikte olup olamayacağımızı öğrenmekten mutluluk duyarım... bilirsiniz işte. Gergin bir omuz silkme. "Arkadaş mı?

"Seni görmekten nefret etmiyor," dedim, çünkü başka ne söyleyebileceğimden emin değildim ve bu en azından söylenmesi gereken bir şey gibi görünüyordu.

"Ah. Sesli bir şekilde yutkundu. "Güzel.

Bir süre sessizce oturduk, hiçbir şeye bakmadan, yüzyılların karışık tarihini ve bitmek bilmeyen yanlış anlamaları düşündük.

Sonunda "Toplanmaya başlasam iyi olacak" dedim ve Lyn sanki onu sarsarak uyandırmışım gibi düşüncelerinden sıyrıldı.

"Evet. Muhtemelen.

Çenesini ellerinin arasına almış, hüznü gözlerini inatla başımın arkasındaki duvara dikmiş, küçük ve kederli görünüyordu. Ona sarılmak istedim.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum ama bir kucaklaşmanın, dünyada herkesten çok sevdiği insanın etrafında yıllarca parmak uçlarında dolaşmasını çözebileceğinden ve aklım Beyla'nın ürkütücü sesinde ve yüzeysel gülümsemelerindeyken, kendime en ufak bir inandırıcılık derecesiyle bile güvence verebileceğime güvenmiyordum.

Ayağa kalkarken tek söylediğim 'Her şey için teşekkürler Lyn' oldu. "Sana da Em," dedi gözlerini silerken. "Sana da.

Bilinmeyen bir bölgede birkaç gün hayatta kalmak için gerekli olan şeyleri toplamak sadece birkaç dakika sürdü: çelik hançer, hafif giysiler, Naxi'nin doğum günümde bana verdiği tüylü kazak. Sağlam bir deri su şişesi, küçük bir battaniye rulosu. O an çantam hâlâ hafif geliyordu ve tüm gün yürüdükten sonra artık eskisi kadar hafif gelmeyeceğini bilsem de başucumda duran küçük kitap yığınının özlemle bakmaktan kendimi alamıyordum.

Elbette çoğu Lyn'indi ve onun değerli hazinelerini dışarıdaki ıslak, kumlu dünyaya sürüklediğim için beni asla affetmezdi. Ama yığının en tepesinde, hayatım boyunca sahip olduğum ilk iki kitap vardı, ikisi de doğum günü hediyesiydi - Creon'un bir şekilde eline geçirdiği *Yıldızlar Ansiklopedisi*'nin zengin resimli bir kopyası ve Phyron'un *Güç ve Ayrıcalık Üzerine İncelemeler*'inin iyice küçültülmüş, fareli kahverengi bir baskısı. Bana İlahi Çağ siyaset felsefesinin etkili bir başyapıtı olduğu söylenen bu sonuncusu, daha önce Agenor'a ait olmasaydı ve kenarlarında onun ve annemin notları bulunmasaydı, akıl almaz derecede sıkıcı olurdu.

Ev halkının geri kalanıyla tekrar yüzleşmeye henüz tam olarak istekli olmadığım için yatağıma uzandığımda kendimi o küçük kitaba uzanırken buldum. Kitabı rastgele bir sayfadan açtım; bu sayfa, ünlü Phyron'un vergi sistemlerinin adilliği konusundaki düşüncelerini ortaya koyduğu bölümün başlangıcıydı.

Pantolonundaki *yılan mı*, karalamıştı annem bölüm başlığının hemen üstüne, el yazısı küçük ve son derece , *yoksa beni gördüğüne sevindin mi?*

Kendimi toparlayıp devam etmeden önce birkaç dakika histerik bir şekilde kıkırdamama izin verdim.

Onun sözlerini kendi kaleminden okumak tuhaf bir rahatlık veriyordu - onun sesini duymaya en çok yaklaştığım andı. Neredeyse her sayfada ortaya çıkıyor, argümanların altını çiziyor, Agenor'un Anne'nin politikalarını savunmaya yönelik gönülsüz girişimlerini azarlıyordu. Bazen mürekkep karalamalarının ardında onu duyar gibi oluyordum, kuru bir şekilde eğleniyordu ve yine de idealleri ve fikirleri konusunda son derece korumacıydı.

Neredesin sen? Odamın sessizliğinde, Creon'un bile beni duyamadığı zamanlarda parşömene birden fazla kez fısıldamıştım. *Neden geri gelmiyorsun?* Çünkü Altın Saray'daki savaşın üzerinden aylar geçmişti, Agenor'un imparatorluğa sırtını döndüğü haberi takımadalarda bir yangın gibi yayılalı aylar olmuştu ve annem hâlâ bir yaşam belirtisi vermemişti.

Neden?

Phyron'a göre, *zaman zaman bireyin istekleri, ait olduğu kolektifin çıkarları karşısında ikinci planda kalmalıdır.*

Allie bu cümlelerin son kelimelerinin altını çizmiş ve yorum yapmıştı,

Not: İnsanlık, çıkarları olan kolektife ait OLMADIĞINDAN

Öncelikli olarak, bu açlıktan ölmeme isteğimizi gözden düşürmek için berbat bir argümandır.

Kazara bir onaylama homurtusu çıkardım.

Kapının çalınması okumamı yarıda kesti. Bir pişmanlık hissiyle *Risaleler*'i kitap yığınının üzerine geri ittim; bilmediğim topraklarda gecenin geç saatlerinde annemin notlarını okumak ne kadar rahatlatıcı olsa da, bu küçük cilt kaybetme ya da zarar verme riskini göze alamayacak kadar değerliydi.

Creon koridorda beni bekliyordu, saçları arkadan bağlı, çantası omzundaydı. Seyahat planlarımıza karşı hâlâ bir endişe duyuyorsa bile bunu iyi saklıyordu.

Hazır mısın?

"Her zaman," dedim, oturma odasından duyulmayacak kadar sessizce. Köşede Naxi, Lyckfort'u ilk görüşüyle ilgili gevezelik ediyordu, yüksek tınısı Agenor'unkine benzeyen derin bir sesle değişiyordu. "Edored'e olanları duydun mu?"

Creon omuz silkti. *Çok can sıkıcı olursa burnuyla ilgileneneceğinize güveniyorum.*

Güldüm, parmak uçlarımda yükselip yanağına hızlı bir öpücük kondurdum, sonra hızla geri sıçradım ve onu oturma odasına kadar takip ettim. Tanrılara şükür, Edored henüz ortalıkta görünmüyordu. Beyla da yoktu ama bir noktada geri dönmüş olmalıydı, çünkü Lyn ve Naxi'yle seyahat rotalarını tartışan gerçekten de Agenor'du.

Odanın diğer tarafında, Nanya koltuklardan birinde sessiz ve sert bir şekilde oturuyordu, omuzlarında uzun kadife bir seyahat paltosu ve kucağında dolu bir çanta vardı. Yanında Tared bir nota kaşlarını çatarak bakıyordu - belki de daha fazla Konsey sorunu? Sormamaya karar verdim. Zaten yeterince hoşnutsuz görünüyordu.

"Ben olsam kesinlikle Zera'nın tapınağını hedeflerdim," dediğini duydum Agenor'un, Creon'un arkasından içeri girdiğimde, o hoş ama kendinden emin ses tonuyla, tartışmadaki tüm itiraz alanlarını bir şekilde ortadan kaldırmıştı. 'Inika'nın da yardımcı olup olamayacağını düşündüm ama aklınızda bulunsun...'

Sırıtişımı bastırarak Creon'a döndüm. Odaya adım attığımız anda Sessiz Ölüm'e dönüşmüştü - gözlerinin etrafındaki kahkaha kırışıklıkları gitmiş, düşüncelerinin gerçekliği donmuş gibi bir gülümsemenin ardına gizlenmişti. Omuzları tam olarak *gerilmemişti*, ama kapı direğine karşı durgun duruşu artık çevresinde mükemmel bir şekilde evinde olan bir erkeğin telaşsız güveni değildi. Aksine, odadaki herkesi bir parmak hareketiyle öldürebileceğini bilen bir erkeğe dönüşmüştü.

Zihnindeki her düşünce aniden bacaklarımın arasındaki aynı parmakların anısına geri döndüğünde bir kalp atışı için söylemek üzere olduğum şeyin izini kaybettim.

Gülümsemesi çok anlamlı bir hal aldı.

Tanrılara şükürler olsun ki Edored bir anda ortaya çıktı, çünkü en azından onun gelişi beni ailenin gözü önünde yapmış olabileceğim aptallıktan korumaya yetti. Yüksek sesle, "Günaydın, Burun Kırık- Ah, Nen!" diyerek odaya daldı.

Çok hoş anılarımın kolay yemine lanet ederek arkamı döndüğümde, alf, sahibinin dönüşüyle neşelenen sadık bir köpek gibi Nanya'ya doğru sıçramıştı bile. Daha önceki öfkesi unutulmuş gibiydi. "Senin de geleceğini bilmiyordum!

"O değil-" Tared notundan başını kaldırmadan başladı.

"Birazdan Gar Temen'e gideceğim," diye sertçe araya girdi Nanya, yüzü her zamankinden daha da solgundu. "Valdora'nın beni Rhudak'a götürmesini bekliyorum.

Ortaya çıkan sessizlikte Lyn'in Zera'nın ormanlarının ulaşılması zor arazisi hakkında bir şeyler söylediğini duydum ve kıyıya yakın yaşayan bir tanrıça aramak daha pratik olmaz mıydı?

"*Gar Temen'e* mi gidiyorsun? Edored tekrarladı ve eğer Nanya az önce ona onursuz bir korkak demiş olsaydı, bundan daha şaşkın görünemezdi.

Tared sonunda notunu katlayıp cebine koydu, Creon'a Agenor'un açıklamalarının onu yatıştırmaya yetmediğini gösteren bir bakış fırlattı ve kuzenine döndü. 'Bakaru vampir krallar arasında sorun yaratıyor. Birinin onunla konuşması gerekiyor.

"Bu da ne? Edored'in şaşkın bakışları karşısında, Nanya'nın seyahat planlarının ortaya çıkmasının ölümcül bir ihanet olduğuna inanabilirdim. "Neden kimse bana bundan bahsetmedi?

Nanya, "Bu konuyu konuştuğumuzda içkinin etkisiyle uyuyordun, göt herif," dedi ama sesindeki sertlik donuktu ve omuzlarının dikleşmesi her zamanki dik duruşunun zayıf bir taklidiydi. "Pek ilgileneceğini düşünmemiştim.

"Orin'in lanet olası gözü, Nen," diye homurdandı Edored, en yakındaki banka çökerken çantasını bir kenara fırlattı. 'Bilseydim sana birkaç güzel tahta kazık yapardım...'

"Tahta *kazıklar* mı? Sesi yükseldi.

"Bunların nesi var? Sırtışı her zamanki gibi çiğ ve sınırsızdı ama Nanya bir kez olsun gözlerini devirmedi ya da öfkeyle başını sallamadı. Tam tersine - dudaklarının kenarlarında seğiren bir *gülümseme* miydi bu?

Creon'a bu ikisinin arasında ne haltlar döndüğünü sormam gerekiyordu.

"Tahta kazıkların bir vampiri yere sermek için çok az işe yaradığını şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi," dedi Nanya, sesini kuşkulu bir kahkaha kaplamıştı. "Ve açık olmak gerekirse onun kafasını kesmeyeceğim.

'Biliyorum,' dedi Edored neşeyle. 'Ama o piçin göğsüne bir kütük saplarsan bir mesaj vermiş olursun, değil mi?

Creon yanımda kıkırdadı, görünüşe bakılırsa Tared'in az önce ona yönelttiği soğuk bakışları hiç umursamamıştı.

Nanya çaresiz bir kahkaha attı ve 'O benim vericim! Ona bir şey göndermek bile istemiyorum-'

"Benden bir mesaj iletebilir misin? Edored, sırtışından kan dökme niyeti damlayan bir öneride bulundu.

"*Berbatsın.* Ama solgun yanaklarına bir parça renk gelmişti ve sonunda koltuğunun yastıklı ketenine yığıldı, artık kötü şöhretli vampir kral her an odaya dalabilecekmiş gibi kenarda tünemiyordu. 'Hepiniz bu konuda çok fazla yaygara koparıyorsunuz. Sadece birkaç günlüğüne. Tamamen iyi olacağım.

Hem Tared hem de Edored kuşkulu görünüyordu. Dilimi ısırđım ve sorularımı susturdum - eğer Nanya hepsiyle yüzleşmek üzereyse, Bakaru Sefistrim'in hangi dehşetleri yapabileceğini sormanın sırası değildi.

Beyla bir süre sonra iki devasa yiyecek sepetiyle geri döndü ve içindekiler hızla herkesin çantasına paylaştırıldı. Lyn gibi bana da bir kucak dolusu hafif yiyecek verildi: iki somun ekmek, bir torba mercimek, biraz kurutulmuş elma şeritleri. Edored kendisine verilen daha ağır peynir, balkabağı, tereyağı ve soğan paketlerinden şikayet ettiğinde, kimsenin kendisinden gelmesini istemediğı nazikçe hatırlatıldı.

'Ama sadece ileri geri gidip gelemez miyiz-'

"Yapacağız," diye araya girdi Beyla, kırılgan sesi onu susturmaya yetecek kadar sertti. 'Bu bize tam on gün yetmez. Ama oradaki vahşi yaşamın ne kadarının vebadan kurtulduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok ve ben boş bir mideyle solma riskini göze alamam.

Edored kaşlarını çattı. "Ama-

Creon iç çekerek yaralı elini Alfin bavuluna uzattı, tek kaşını kaldırarak, *"Eğer narin omuzların birkaç soğanı kaldıramıyorsa, bu konuda biraz daha olgun davranmaktan mutluluk duyarım"* dedi.

Edored, "Siktir git," diye homurdanarak soğanları kendi çantasına attı. "Benim için başka balkabağınız var mı Bey?

Ondan sonra her şey şaşırtıcı derecede hızlı gelişti.

Son haritalara bakıldı, son su şişeleri dolduruldu ve sonra aniden *yola* çıktık, sanki bu bir gün önce kucaklarına attığım yarım yamalak bir plan değilmiş gibi, sanki art niyetli küçük bir fae veledinin hayal ettiği bir görev değilmiş gibi. Önce Tared, Lyn ve Naxi'yi de yanına alarak gözden kayboldu. Beyla Edored'e bir bakış fırlattı, sonra Agenor ve Creon'u bileklerinden yakalayıp gözden kayboldu - muhtemelen Edored'in eline fırsat geçerse iki fae erkeğini okyanusun ortasına bırakma isteği duyabileceğinin farkındaydı.

Edored, Nanya'ya elini omzuma atıp vedalaşırken, 'Sen de onu ısır,' dedi ve o da gözden kayboldu.

Nanya'nın inandırıcı olmayan gülümsemesi gördüğüm son şeydi. Sonra oturma odasının tanıdık hatları etrafımızda bozuldu, yerini siyah granitten oluşan acımasız bir palete ve uzaktaki ışıkların soluk parıltısına bıraktı.

Tavanda asılı duran birkaç sulu alevden başka hiçbir şeyin aydınlatmadığı bir tür karanlık galeriye çıktık. Solumda, dar bir merdiven toprağın derinliklerine doğru kıvrılıyordu, ilk birkaç basamak hariç hepsi gölgeyle örtülüydü. Önce

Bana göre, sıra sıra yontulmuş kemerler bu balkonun kenarını işaretliyordu ve bunun arkasında ...

Hiçbir şey.

Edored beni bıraktı ve ben de grubun geri kalanını görmezden gelerek korkuluklara yaklaştım. Aşağıya baktığımda, beklediğim ama asla tam olarak anlayamadığım şeyi buldum - Yeraltı'nın merkezi salonu.

Aşağıdan bakınca şehrin ne kadar derin olduğunu hiç anlamamıştım; salonun yüksekliğini tahmin etmek zordu, üst yarısının çoğu gölgeyle gizlenmişti. Şimdi, tavanın hemen altındaki bu galeride dururken, uyumsuz Konsey koltuklarından oluşan daire altımda bir bebek evinin içi gibiydi, alflerin ve perilerin hareket eden birkaç figürünü bu mesafeden tanımak imkansızdı.

Daha uzağa eğildim, pürüzsüz duvarlara oyulmuş balkonları ve pencereleri seçebilmek için gözlerimi kısarak baktım. Arkamdan Lyn sertçe, "Em?" dedi.

"Geliyorum! Gözlerimi uçurumdan ayıramayarak geri bağırdım. Derinliği hiç ölçen olmuş muydu? Oraya kadar inmek için çok uzun bir halat gerekirdi; Cathra'nın balıkçı teknelerinin demir halatları işe yaramazdı. Belki de Creon yavaşça aşağı uçarsa, bir ölçüm halatını birkaç kez gevşetip yeniden takabilirdi?

Sanki düşündüğümü duymuş gibi yanımda belirdi, dirseklerini o zahmetsiz fae zarafetiyle koyu renkli taşa dayadı. *Aşağı atlamamaya çalışmanı öneririm, kaktüs.*

"Madem bu kadar kibarca sordun..." diye mırıldandım ve o da kıkırdadı. "Ne kadar derin olduğunu düşünüyorsun?

Kabaca bir milin üçte biri mi? Biraz daha dik durup konuyu düşündü. Bir şey düşürerek hesaplayabiliriz.

Gözlerimi kırptım. "Yapabilir miyiz?

Standart ivme falan. İvme kelimesini hecelemesi gerekiyordu; bu kavram için bir işarete hiç ihtiyacımız olmamıştı. Şu çok hassas Phurian saatlerinden birine ihtiyacımız olacaktı ama Edored'i uçurumdan aşağı atsam ve yere çarpmasının ne kadar sürdüğünü ölçseniz...

Bir kahkaha patlattım. 'Bir gün senin biyografini yazacağım ve adını da *Cinayet ve Matematik*'

Tanrısal fiziğimi yeterince tanımlamaya özen gösterdiğin sürece, diye kuru bir şekilde imzaladı ve sol eliyle beni kenardan geri çekti. Parmakları üst kolumda sıkıca duruyordu, ağırlıkları kemiklerimin iliklerine güven verici bir şekilde yerleşiyordu. *Ama bu yolculuğu geride bırakana kadar bekleyelim. Bekliyorlar.*

Oh, lanet olsun. Bir an için bizi izleyen gözleri, o lanetli kamuoyunu, Tared ve Agenor'un bu görevi sonlandırmak ve beni Creon'un yolundan çekmek için herhangi bir neden beklediklerini unutmuştum. İtaatkâr bir şekilde kenardan uzaklaşıp iffetli ve masum görünmeye çalışsam da, parmaklarının manyetik çekimini takip etme ve kucağına atlama refleksi acı verecek kadar güçlüydü.

Kolumu kavrayışından çektim, parmaklarının geride bıraktığı açlık dolu hayalet baskıya sessizce küfrettim. Sessiz kütüphane koridorlarının ve yatak odalarının mahremiyetinde geçen aylar gardımı düşürmüştü. Gizlilik alışkanlığına geri dönme ve oraya gerçekten çok çabuk ulaşma zamanı.

Konuşmadan yürümeye devam ettik. Önümüzde, salonun baş döndürücü derinliklerinden alçak bir tünel uzanıyordu; diğerleri koridorun alçak, çelik kaplamalı bir kapıyla sonlandığı en uzak noktada sessizce toplanmıştı. Üç ağır sürgü Yeraltı'nın çıkışını kapatıyordu, aralarında iki anahtar deliği vardı. Ağır kilitler alf çeliğinden yapılmıştı ve fae büyüüne karşı dayanıklı olacak şekilde dövülmüştü.

Kapının altındaki aralıktan tek bir güneş ışığı süzüldü.

Güneş ışığı.

O kalın ahşap, demir ve çelik tabakanın ardında kıta bizi bekliyordu - veba bizi bekliyordu.

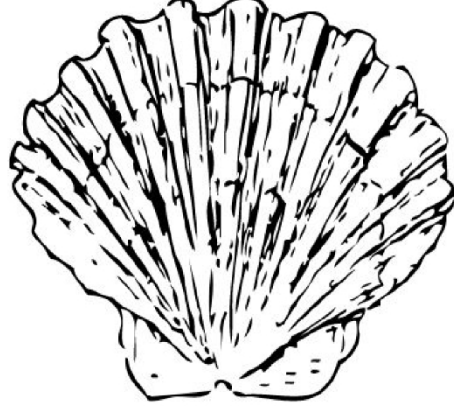
Arkadaşlarımın hareketsiz gerginliğini görünce - *Edored*'in solgun ve gergin görüldüğünü görünce - ani bir korku pençesi bağırsaklarımın derinliklerine saplandı. Ama şimdi tereddüt etme zamanı değildi, geri dönme zamanı değildi.

Creon'a uzanmamak için tırnaklarımı avucumun içinde sıktım ve çenemi yukarı kaldırdım, cehenneme kadar güvenle takip edebilecekleri korkusuz küçük yarı fae gibi görünmeye özen gösterdim. "Sanırım biri anahtar getirmiştir?"

Bu büyüyü bozdu. Naxi tüylü ceketinin cebinden iki anahtar çıkardı, ikisi de Lyn'in kolları büyüklüğündeydi, Tared ise sürgüleri kenara çekti. Kapı gıcırdayarak bir parça açıldı, paslı menteşelerinin çıkardığı feryat gömülü sessizlikte sağır ediciydi.

Kör edici güneş ışığının bir şeridi aralıktan içeri düştü ve Tanrıların Savaşı'ndan beri hiçbir canlının girmeye cesaret edemediği yere ilk kez baktım.

Bölüm 6

İlk başta, ışığın yakıcılığından ana hatlardan başka bir şey seçemiyordum: yüksek cepheler ve zarif bir caddenin genişliği, hepsi acımasız öğle güneşinin altında acıya ve beyazlığa indirgenmişti.

Yine de Edored'in boğuk küfürleri yeterince anlamlı bir açıklamaydı.

Sadece birkaç kalp atışı sonra, gözlerimdeki son yaşları kırıştırtırken, onun alf gözlerinin göz kamaştırıcı güneş ışığında bile çoktan tanıdığı şeyi gördüm: bir mezarlık.

Lyckfort bir zamanlar büyüleyici bir şehir olmalıydı, Lyn'in kitaplarındaki resimlerden ve eskizlerden bildiğim İlahi Çağ mimarisinin mücevheri. Ama önümüzde çürüyen harabeler uzanıyordu; tuğla teras evler dökülüyor, yüksek pencereler kırılıyor, panjurlardaki son boya lekeleri de dökülmeye yüz tutuyordu. Yabani otlar ve sarmaşıklar kaldırım taşlarının üzerinde büyümüş, sokakları kendilerine mal etmişlerdi. Kaldırım taşlarına tırmanmışlardı.

Çeşmeler ve heykeller de, altlarındaki mermerler çatlamış ve , yüzleri ve süs motifleri gün ışığında bile artık tanınmaz hale gelmiştir.

Ve her yerde, hâlâ çoğunlukla insan şeklinde olan ama tepeden tırnağa kömür gibi simsiyah yanmış cesetler vardı.

Onlara baktım, boğazımın arkasında safra yükseliyordu. Veba kurbanları cadde boyunca dağılmış halde yatıyordu; bazıları tek başlarına, bazıları çocuk yaştaki refakatçileriyle, bazıları da çürümeye yüz tutmuş çuval ve sepet kalıntılarıyla çevrelenmiş, kaçışlarının ortasında yakalanmışlardı. Başlarına gelecekleri anlamış olmaları mümkün değildi. Üzerlerine çöken ölümcül büyü karşısında şaşırmış olmalılar, şehirlerinden kaçıp denize doğru yola koyulacak vakitleri yoktu, ama çabuk olsa bile - ve çabuk olması için dua ettim ...

Bu yanıkların şakası yok, demişti Ylfreda.

"Kalkanları yerleştirdim," dedi Naxi hafifçe, neşeli sesi bir cenaze törenindeki şenlikli vals gibi sarsıcıydı. 'Creon, dener misin- Tanrı aşkına, lanet kıtanın yarısını bir anda korumaya gerek yok, gösteriş budalası. Biraz yumuşat şunu.

Bir anlık duraksamadan sonra Creon bir soru soracakmış gibi başını eğdi.

"Hâlâ biraz abartıyorum," dedi Naxi keskin dişli bir sırıtışla, "ama ben Sanırım alışırsın. Herkes dışarı çıksın. Sevgili prensimiz burası ile Elderburg arasında vebayı uzak tutuyor, sanırım.

Creon umursamaz bir kıkırdamayla onu dışarı kadar takip etti. Sokaktaki bakışlarında şok ya da tiksinti yoktu; bir başka ustanın eserini hayranlıkla seyreden bir ressam gibi çevresini tararken gözlerinde sığ bir meraktan başka bir şey yoktu. Etrafta böyle dolaşırken, tanıdığım kalbinin her bir kırıntısı aşılmaz bir kalkanın ardına gizlenmişti, uzun boyu bu kalkanın içine kolayca karıştı

Korkunç bir büyü gösterisi - zaten onlardan çok fazla görmüş olan bir şehirde başka bir terörden başka bir şey değil.

Bu manzara nefesimi kesmemeli, onu karanlığa kadar takip etmemi istememeliydi... ama tanrılar merhamet etsin, kalbimin teklemesini inkar edemezdim.

Sonra Tared'in gri gözlerindeki dizginlenemez nefreti, Agenor'un şakağındaki kas seğirmesini, Edored ve Beyla'nın ellerini kılıçlarının etrafında sıkma şeklini gördüm ve tedbirsiz baygınlığımdan bir sarsıntıyla uyandım. Burada durup Creon'un Lyckfort'un tüm çorak topraklarını tek bir bakışla fethetmesini izlemek her ne kadar hoş olsa da, bu kimseyi onun beni baştan çıkarmaya çalışmadığına ya da benim baştan çıkarılmayı beklemediğime ikna etmeyecekti.

Sendeleyen bir Beyla'yı iterek geçtim ve büyümüş kaldırım taşlarına adım attım.

"Em! Agenor arkamdan tısladı.

Ama güneş ışığına çıkıp Lyckfort'un taze havasını ilk kez ciğerlerime çektiğimde bana işkence eden bir büyü çarpmadı. Esintinin tadı tuhaf bir şekilde tozluydu, hayatım boyunca soluduğum yakındaki denizin tuzlu keskinliğinden yoksundu - çevremdeki tuhaflığı, her nasılsa, sokaktaki yanmış cesetlerin görüntüsünden bile daha somut bir şekilde hatırlatıyordu.

Omuzlarımı çelikleştirdim ve arkamdan gelen alflerin mırıldanmalarını duymamış gibi davrandım. Creon'u kaldırım taşları üzerinde takip ederken kendime mantıklı ve pratik olduğumu hatırlattım. Ona baktığımda, daha bir gün önce aklımı başımdan alan erkeği görmüyordum. Dünyanın görevine sadık bir kurtarıcısı olarak, sadece bir silah gördüm.

"Veba size çok fazla sorun çıkarmıyor mu? Mantıklı ve pratik bir şekilde söyledim.

Şaşırtıcı bir şekilde yapılabilir. Kelimeleri imzalarken bana bakmadı, herhangi bir tehdit ya da hareket olup olmadığını anlamak için kırılmış pencereleri taradı. Ancak o zaman şehrin ne kadar hareketsiz olduğunu fark ettim - sarmaşıkların arasında kaçışan fareler, açık pencere kenarlarına yuva yapan kuşlar yoktu. Duygusal bir kalkan gibi, ama hepinizi içine almak için biraz daha genişletmek zorundayım. Şu cesetlerden birine bakmamın sakıncası var mı?

"Bu benim yerimde kalmam için bir öneri mi? Yavaşlamadan söyledim.

Denemeye değerci, diye alaycı bir şekilde imzaladı.

Homurdanarak onu ilk yanmış cesede kadar takip ettim - dört uzvu ve bir kafası olan bir gövde olarak tanınabilirdi ama daha fazlası yoktu. Yosunlu kaldırım taşları üzerindeki şeklinden, bu şanssız insanın önünün mü arkasının mı olduğunu bile anlayamadım.

Creon çizmesinden bir hançer çıkardı ve tereddüt etmeden korkunç kalıntıların yanına diz çöktü, kararmış, parçalanmış deriyi bıçağının ucuyla dürttü. Kül taneleri, için için yanan bir ateşin küllerinden toz gibi etrafa saçıldı.

Boğazımda bir kez daha yükselen safraya rağmen başka tarafa bakamayarak, "Oldukça yanmış," dedim.

Ama Creon başını salladı, cebinden deri eldivenlerini çıkardı, ardından hızlı ve tecrübeli bir hareketle bıçağının yarısını bir zamanlar uyluk olduğu tahmin edilen yere sapladı. Cesedin yanmış, pulu andıran dış tabakası mide bulandırıcı bir çatırtıyla yarıldı ve alttaki insan etinin lekesiz pembeliği ortaya çıktı; vebadan çürümüş derinin sert kabuğu çürümeyi dışarıda tutuyordu.

'Iyy,' dedim.

Bana sırtıttı ve eldivenlerini eline geçirmek için bıçağı bıraktı.

Seni uyarmıştım.

"Buna gerek var mı? Agenor arkamdan, beklediğimden daha yakın bir yerden seslendi. Onu iki çift ayak sesi daha takip etti - biri hızlı ve hafif, diğeri telaşsız ve kasıtlı. Lyn ve Tared. "Sizi ne kadar eğlendirse de, zavallılar yeterince acı çekti.

"Sempati göstermekte biraz geç , değil mi? Tared soğuk bir şekilde konuştu.

"Tanrı aşkına, ikiniz de," diye mırıldandı Lyn. "Creon, bu soruşturmanın amacı tam olarak nedir?

Diz çöktüğü yerden kalkmadı, eldivenlerini çıkarmadı. Bana dönerek, *"Bu veba büyüünün ne kadar zarar verici olduğunu öğrenmeye çalışıyorum"* diye imzaladı.

'Sadece dış tabakayı yakıyor,' dedim yavaşça, diğerlerini görmezden gelerek ve kaşlarımı çatarak ayaklarının dibindeki kesik bedene baktım. 'İyice - ama sadece dış tabakayı. Sence deriden başka bir şey onu durdurmak için yeterli olur mu?

Araştırmaya değer. İşine geri döndü ve hızlı ama titiz bir şekilde kömürün bir santimetrekaresini soyarak altındaki savunmasız eti ortaya çıkardı. Tüylar ürpertici bir işti ama yine de gözlerimi kaçırmayı başaramadım. Eldivenli parmaklarının çevik hareketlerinde, güneş ışığına karşı kömürleşmiş deri parçasını incelerken gözlerindeki konsantrasyon parıltısında tuhaf bir şekilde hipnotize edici bir şey vardı.

"Lütfen onu çiğnemeye başlamayın," dedim, Ildhelm'de bir madeni paranın değerine karar vermeye çalışan bankacıları hatırlatarak.

Kıkırdadı ama tavsiyeye uydu, deri parçasını bir kenara koyarak cesedi ters çevirdi ve şimdi ölü insanın yüzü olduğunu anladığım şeyi ortaya çıkardı. Ağız ve gözler, normalde düz olan yüzeyde korkunç delikler bırakmıştı; burun nereye gittiyse, hiçbir iz bırakmamıştı.

Agenor yanımda belirttiğinde, çenesi kendini her zaman kirli işlerden uzak tutmuş bir erkeğin hoşnutsuzluğuyla sıkılmış bir halde, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Em, görmek istediğine emin misin-

Omuz silktim. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeyi tercih ederim.

Lyn ve Tared küçük çemberimize katıldılar, adamın yüzü soğuk bir öfkeyle gerilmişti, kadınınki ise iğrenme ve hayranlık karışımı bir kaş çatmayla buruşmuştu. Creon hiç şaşırmadan bıçağını ölü insanın yanağına sapladı ve bileğinin hızlı, pratik dönüşleriyle deriyi oymaya başladı. Bıçağının altından çıkan grimsi beyaz kafatasında hiçbir tanrısal büyü izi yoktu.

Tared bir küfür mırıldandı ve gözlerini ayırıp sokaktaki diğer cesetlere baktı. "Patlamaya bu kadar yakinken birçoğunun kaçacak zamanı olduğunu sanmıyorum.

"*Burada* mı oldu?" dedim, içimdeki ürpertiye bastıramayarak. Hiç kimse bana Korok'un ölümünü ayrıntılı olarak anlatmamıştı; tarih kitapları o meşum gün hakkında son derece muğlaklı, muhtemelen görgü tanıklarının çoğu artık rapor veremediği için.

Agenor sadece başını salladı - sert, gergin bir hareket.

"Tam olarak nerede? Lyn gözlerini kısarak etrafına bakındı. 'Büyünün kaynağından uzak durmak isteyebiliriz, eğer hâlâ kaynayan bir şey varsa. Şehrin dışında bir yerdeydi, değil mi?

"Ben..." diye başladı Agenor, sonra duraksadı.

O kadar aniden durakladı ki Creon bile deri yüzme işinden başını kaldırıp baktı, gece karası gözleri babamın yüzünde gezinirken daraldı. Agenor ona baktı, kaşları tekrar çatılana kadar ifadesi garip bir şekilde boştu.

"Ben... emin değilim," diye bitirdi, bu ifadenin tuhaflığını kendisi de açıkça duyuyordu.

"*Emin* değil misiniz? Tared tekrarladı. Sözlerindeki sertlik, fikirleri hakkında hiçbir şüpheyi yer bırakmıyordu; *olumsuz* kelimesinin yeni bir tanımını gerektirebilirdi. "Koca bir tanrıyı havaya uçurdunuz ve nerede olduğundan emin değilsiniz-

"Hatırlatmaktan nefret ediyorum," diye araya girdi Agenor, sesinde alışılmadık bir ısıklık vardı, "ama Korok'un ölümü o günün tek kayda değer olayı değildi. Lyckfort'a barış görüşmeleri için geldiğimi hatırlıyorum. Bir şeylerin çok yanlış gittiğini fark ettiğimi ve her şey yerle bir olmadan önce en azından *bazı* vatandaşları dışarı çıkarmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Aradaki her şey...' Yine durakladı ve yine gözlerinde bir anlık camlaşma oldu - anılarını umutsuzca arayan ve hiçbir şey bulamayan bir erkeğin bakışı. "Her şey bulanık.

Lyn bile kuşkulı görünüyordu ama hiçbiri konuşmadan Creon ayağa kalktı ve deneğinin sakatlanmış cesedini kaldırıp taşlarının üzerinde bıraktı. Aşağıya son bir kez bakarak, "*Oldukça çirkin*" diye imzaladı.

"Özenli bir incelemeyle bunu teyit edebilmenize sevindim," dedim. 'Belki gerçekten ölü olup olmadıklarını da iki kez kontrol edebilirsin?

Etrafta başka kimse olmasaydı, yüzüme bir kanat savuracağından, sonra da merhamet dileyene kadar beni öperek intikamını alacağından şüpheleniyordum. Şimdi, kendilerini benim onurumun savunucuları olarak atayan iki erkeğin yakın incelemesi altında, Creon kayıtsızlıkla başka bir şeye izin vermiyordu. *Giysiler derilerinin içinde eridi. Derinlere ulaşmasa bile, battaniyeye sarınmanın bu büyüden kurtulmak için yeterli olacağını sanmıyorum.*

Yüzümü buruşturdum. "İğrenç. Bildiğim iyi oldu yine de.

Yavaşça başını salladı. *Suya bakmalıyız. Adalara ulaşmamasının bir nedeni olmalı.*

'Ama sen ve Naxi yine de onu uzak tutabilirsiniz...'

Bir şeyler ters giderse seçenekleriniz olmasını istiyorum.

Agenor, daralmış gözlerle konuşmamızı izlerken, "Vardıkları sonuçları hepimizin anlayabileceği bir şekilde özetlemek isteyen var mı?" diye sordu.

suyun vebayı durduran bir bariyer olduğu fikrini ortaya atıyordum ki Edored elinde kılıcı, çocuksu bir heyecanla parlayan gri gözleriyle caddenin diğer tarafından koşarak yanımıza geldi. "Beyla ejderha izleri bulduğunu düşünüyor!

Erimiş giysileri aniden unutarak, Naxi'nin bizi beklediği dar bir ara sokağa kadar onu takip ettik. Moloz yığınları sokağı kaplayan kuma barikat kurmuştu. Burası bir zamanlar dükkanlarla dolu canlı bir yer olmalıydı; boyalı ahşap tabelalar hala cephelerden kasvetli bir şekilde sallanıyor, zincirlerinin gıcirtısı inleyen insanları anımsatıyordu. Ancak kapılar vitrinlerden çürümüş, kırık pencerelerin arkasındaki mallar toz haline gelmiş ve buranın eski ihtişamından geriye kalan tek şey, arada sırada geride kalan madeni paraların parıltısıydı.

Burada daha az ceset vardı. Görünüşe göre kimse postunu kurtarmak için berbere koşmamıştı.

Beyla'yı bir balkonun çürüyen korkuluklarına tırmanırken bulduk, kül sarısı örgüsü keşfettiği yerlerden çoktan tozlanmıştı. Bizi görünce aşağı atladı ve bir kedi gibi on metre aşağıdaki kum ve molozların üzerine indi.

"Çatı katındaki odada bir yuva var," diye rapor verdi, kimse yıkılmanın eşiğindeki binalara tırmanarak ne halt ettiğini sormadan önce. "Yaklaşık çift kişilik bir yatak büyüklüğünde, bir ejderha için büyük görünüyor - ama sonra

Yine...' Gri seyahat paltosunun cebinden bir şey çıkarıp Lyn'e uzattı. "Bundan ne anlıyorsun?

Lyn'in parmaklarındaki nesne güneş ışığını yakalayınca Agenor'un nefesi yanımda kesildi. Bu bir teraziydi - pürüzsüz, altın rengi ve yaklaşık olarak elimin tamamı büyüklüğündeydi.

"Belki de," diye önerdi Tared, "buradan defolup gitmenin zamanı gelmiştir.

"Eski bir yuvaydı," dedi Beyla, ona alaycı bir gülümseme fırlatarak. 'Ve bunun bir ejderhaya ait olduğundan da *emin değilim*. Öncelikle soyları neredeyse tükenmiş durumda - ve bu kadar büyüyeceklerini sanmıyorum.

"Değiller. Agenor, eski yuva olsun ya da olmasın, buradan kurtulmayı hâlâ umursamadığı izlenimini veriyordu. "Şimdiye kadar gördüğüm en büyüğü bir koyun kadardı ve çoğu ondan çok daha küçüktü. Bu...' Yüzünü buruşturdu. "Karşılaşılması hoş olmayan bir yaratık.

"Ama bir ejderhaninkine benziyor, değil mi?

"Bu bir ejderha pulu," dedi şakağını ovuşturarak. "Buna hiç şüphe yok. Soru şu-'

"Veba büyüğü olabilir," diye önerdi Lyn, yakındaki bir tuğla ve taş tozu yığınının üzerine oturup kaşlarını çatarak ölçeğe bakarken. 'Altın Saray'da Etele'nin kanının isabet ettiği yerden sürünerek çıktığını söylediğin kol büyüklüğündeki solucanlar gibi. Ya öldürür ya da korkunç boyutlara ulaşır - bu ikili doğaya oldukça iyi uyuyor.

Agenor daha da mutsuz görünüyordu.

"Ee," dedi Edored, "bir ejderha mı avlayacağız? Tared uzun süre acı çeken bir inilti çıkardı.

"Önce şehirden çıkmamızı öneririm," dedi Beyla, keşfedilmemiş birçok pencereye hüznü bir bakış atmasına rağmen. 'Günleri boşa harcamanın anlamı yok

Yapacak daha iyi işlerimiz varsa bu labirentin haritasını çıkarırız ve en azından açık alanda bizim için gelen ejderhaları görürüz. Daha sonra her zaman geri dönebiliriz.

Edored, Lyn ona bir avuç kıvılcım fırlatana kadar nefesinin altında homurdansa da kimse bu mantığa itiraz etmedi.

Geldiğimiz sokağa geri döndük ve oradan batıya doğru yürüdük; bakımsız parkların, yıkılmış köprülerin, yabani otlarla dolu kanalların ve sokaklar boyunca terk edilmiş arabaların yanından geçtik. Çatıların üzerinde bir tapınak yükseliyordu, evden bildiğim kutsal binaların o tanıdık beşgen şeklinde inşa edilmişti. Mermer merdivenlerde hâlâ küçük adaklar yığılıydı, yırtık pırtık kurdeleler sonbahar esintisinde dalgalanıyordu.

Orada daha da fazla ceset vardı, kaldırıma saçılmış, yanmış yüzlerinde çılgılık atan ağızlarının olduğu yerde derin delikler görünüyordu. Lyckfort sakinleri, büyü üzerlerine çökerken tanrılarının korumasına sığınmış olmalı; tarihin hatırladığı kadarıyla onları güvende tutan tanrıların bir daha asla onlara yardım etmeyeceğini bilmiyorlardı.

Yıkım labirentinde ilerledikçe Agenor'un yönlendirmeleri gittikçe kıvrıldı, ta ki konuşmayı tamamen bırakıp sadece gitmemiz gereken yeri işaret edene kadar, her hareketinden ve ifadesinden dehşet akıyordu. Arkamdaki grubun çoğu da benzer şekilde sessizdi. Naxi ise pembe-sarı bukleleri ve uçuşan etekleriyle bir telaş içinde oradan oraya sürükleniyor, Creon ise sanki sıkıcı bir sonbahar panayırını ziyaret ediyormuşuz gibi parmaklarının arasındaki bıçağı dikkatsizce sallayarak yanımda dolaşıyordu.

Orada sadece ikimiz olsaydık, kendinden emin sakinliği rahatlatıcı olurdu. Şimdi, diğerlerinin gözleri boynumuzdayken...

"Belki de," diye mırıldandım, sokakta birbirine sarılmış iki insanın yanmış şekillerine bakarak, "biraz daha az görünmeye çalışmalısın ... öldürücü."

Bıçağını kemerindeki kılıfına geri soktu, sonra bana döndü, bir kaşı diğerinden biraz daha yukarıdaydı. *Küçük bir cinayet kimseyi öldürmez. Bu seni rahatsız ediyor mu?*

"Öyle olmadığını biliyorsun. Çantamın ağırlığını omuzlarımda daha da sıkılaştırdım, kitap getirme isteğime boyun eğmediğim için şimdiden minnettardım. "Düşünüyorum da, eğer senin hakkında biraz daha iyi düşünmelerini istiyorsan..."

Parmakları o kadar ince bir şekilde gerilmişti ki Lyn'in bile fark edeceğinden şüpheliydim. *İnsanlara ölümüne işkence ederek geçen üç yüz yıl boyunca başkalarının hakkımda ne düşündüğünü umursayarak hayatta kalmadım. Onlar kendi hoşnutsuzluklarıyla gayet iyi başa çıkabilirler. Bunu onlar için yapmama gerek yok.*

"Ama-

Omuz silkti, sözümü kesti. *Agenor sana neden gelmek istediğini hiç söyledi mi?*

Bir savaş koçunun kararlı gücüyle ilerleyen babama baktım, çenesi fiziksel olarak acıtacak kadar sıkılmıştı. Yüzyıllar önce aceleyle kaçtığı ve bir daha hiç görmediği bu şehirde bulmayı umduğu her neyse, cesetler ve büyümüş evler arasında onu bulamamış gibi görünüyordu.

'Yapmadı,' dedim nefesimin altında. "Neden?"

Görünüşe göre -Kreon bir an onun sözlerini düşündü, parmakları işaretler arasında hareketsizce sallanıyordu- *şok olmuştu.*

Yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım. "Bazı insanlar cesetlerle dolu bir şehri oldukça şok edici bulabilir.

Creon alaycı bir ifadeyle, *daha kötülerini de gördü ama daha az üzüldü,* dedi. *Ve bunun ne kadar kötü olacağını bilmesi gerekirdi. Buranın durumuna şaşırması için hiçbir neden yok.*

Şaşırdın mı? Yüzü iblis büyüünün yardımını olmadan okunamayacak kadar taş kesilmiş olan Agenor'a bir bakış daha attım. Ama kanatları sırtında gergin bir tuval gibi duruyordu - elinden gelse dünyaya göstermeyeceği kadar gergin.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim bir parça gerginlikle. 'Ona daha sonra sorabilirim. Sen hala buralardayken bana söylemez.

Kreon yavaşça başını salladı ve bıçağıyla oynamaya devam etti.

Sonunda sokaklar boşalana ve şehrin dış duvarları önümüzde belirene kadar sessizlik içinde, uçsuz bucaksız bulvarlardan sonra uçsuz bucaksız meydanlara doğru yürüdük. Evlerin çoğuyla aynı kırmızı tuğladan inşa edilmişlerdi ve güneşin, rüzgârın ve üzerlerinde gezinen inatçı sarmaşıkların gücü altında ufalanıyor olsalar bile, eski ihtişamlarını hayal etmek kolaydı - otuz fitlik devasa bir taş, ejderha olabileceğini düşündüğüm yontulmuş yaratıklarla çevrili kapı.

Agenor hâlâ konuşmuyordu ve sağıma baktığımda Creon bakışlarımı karşılamadı. Gözlerimi tekrar önümdeki dünyaya çevirdim ve şehrin ıssızlığının ötesinde beni bekleyen manzaraya ilk bakışımı yakaladım. Karmakarışık yeşil bir çöl, ara sıra yıkılmış barakalar ve çiftlikler ve bunların ötesinde ...

Dağlar.

Ne gördüğümü fark ettiğimde ayaklarım engebeli bir kaldırım taşına takıldı. Creon yeterince hızlı davranarak beni ayakta tutmak için üst kolumdan tuttu.

Zar zor fark ettim. Ufuktaki pürüzlü, mavi-grimsi şekiller bana bakıyor, beni ayıran mesafeyle alay ediyor gibiydi.

Biz.

Mesafe.

Bir yerde hiç bu kadar çok toprak görmemiştim. Günlerce, günlerce ve günlerce yürümüş olmalıydım, o keskin kenarlı zirvelerle aramızda katı topraktan başka bir şey yoktu, kıtanın sonsuz genişliğini bölecek en sığ koy bile yoktu. O dipsiz ufka bakakaldım, düşüncelerim manzarayı bildiğim haritalarla - coğrafyanın sert ve soğuk gerçekleriyle - eşleştirmek için dönüyordu. Bu, üzerinde durduğumuz kara parçasının sadece bir parçasıydı. Doğuda denize giden yol en az beş kat daha uzun olmalıydı - *beş kat* - ve çok daha fazla toprak güney ve batıya doğru uzanıyordu ...

Aklımın almadığı o devasa yüzeyde dört lanet tanrı dolaşıyor olabilirdi ve ben onları bulmak istediğime karar vermiştim.

On gün içinde.

Zera bana yardım et. Bu çılgınlığı neden kabul etmişlerdi ki?

Ama grubun geri kalanı yanımdan geçip giderken ne bir "biz sana söylemiştik" ne de bir "geri dönme vakti geldi o zaman?" mesajı aldım. Tared ekşi bir şekilde eğlenmiş, Lyn ise endişeli görünüyordu. Beyla içini çekti, uzun ve derin bir özlemin sesiydi bu ve Anaxia'yı seyahat edilmemiş onca mil boyunca başka bir görev için ayrılmaya ikna etmesinin ne kadar süreceğini merak ettim.

Agenor, "Eskiden ormanın kenarına varmak için yaklaşık üç saat yürümek gerekirdi," dedi, kelimeleri zorlukla gibi gergindi. Düşmek üzere olduğumu ya da Creon'un ellerini üzerime koyduğunu fark edip etmediğini merak ediyordum. 'Yolların eskisinden daha kötü durumda olacağını varsayıyorum, bu yüzden şimdi daha uzun sürebilir. Eğer hedefiniz- Durun, size göstereyim...'

Annelerinin peşinden yüzen ördek yavruları gibi kapıdan geçerken onu takip ettik. Duvarın ötesinde bizi daha fazla otla kaplı tarla bekliyordu. Isırgan otları ve dikenlerden oluşan yumaklar hala ayakta duran her evi ya da barakayı boğuyordu ve ...

"Orin'in lanet olası gözü," diye mırıldandı Edored yanımda, adımlarının ortasında donakaldı. "*O da* ne?

, kavrulmuş kara topraktan oluşan bir yama, inatçı yeşilliği bozarak her yönde yarım mil boyunca uzanıyordu.

Kara toprak merkezde aşağıya doğru eğimli, uyuyan bir yanardağın kraterini andıran bir şekil oluşturunuyordu. Ama tanrılar yardımcım olsun, kıtada hiç yanardağ yoktu, değil mi? Bu çukuru şekillendiren bir orman yangını mıydı? Özellikle hoşnutsuz bir ejderha mı? Tanrıların Savaşı sırasında bir savaş mı?

Naxi, melodik sesini bozmadan, 'Burada daha güçlü,' diye bilgi verdi. "Veba büyüü.

"Korok," dedi Lyn nefes nefese. Ve hemen anladım.

O krater... Katı toprağı çökertecek kadar güçlü bir patlamanın - yaşam ve ölüm üzerinde hüküm süren bir yaratığı öldürecek kadar güçlü bir büyüünün - şekillendirdiğı bir yara. Kül ve korların arasında parıldayan siyah kristallere, bir tanrının son nefesini verdiğı noktayı işaret eden en alçak noktaya bakarken soğuk terler omurgamdan aşağı süzölüyordu. Yanlış giden tek bir büyüülü deneyin bir çağın sonunu getirdiğı ve binlerce masum insanın ölümüne yol açtığı yer.

Agenor nadir görülen bir açık , "*Siktir*," diye mırıldandı. "Hafıza geri mi dönüyor? Tared acı acı konuştu.

Sessizlik çok uzun sürdü. Agenor'un dudakları bir, iki kez ayrılıp kapandı, gözleri şaşkınlık dolu bir parıltıyla yanmış ıssızlığa yapıştı. "Ben... Ben...

"*Hatırlamıyor* musun? Edored dedi, sesi o kadar yüksekti ki irkildim. 'Sen burada değil miydin? Kaltağın onu öldürdüğü gün?

"Öyleydim, ama...

"Eh, bu hoş olmalı," diye mırıldandı Beyla. "İstedğin zaman bir şeyleri unutabilmek.

"Öyle bir şey yok," diye tersledi Agenor, düğmeli fae lordunun son parçası da elinden kayıp giderken. Onu delici gözlerle inceleyen Creon'a baktım, artık o kadar da etkilenmemişti. "Burayı tam olarak hatırlamıyorum ama...

"Ama sen tam buradaydın," dedi Lyn, sanki sadece kelimeleri mükemmel bir inançla söyleyerek bunu doğru hale getirebilirmiş gibi. 'O günden günümüze ulaşan her bir raporda, o sırada orada bulunan kişilerden biri olarak senin adın geçiyor.

..'

"Şehirde olmalıydım," diye kaba bir şekilde araya girdi Agenor. "Ben-"

"Bu hiç *mantıklı* değil, Agenor.

Ona baktı, çok hızlı nefes alıyordu. 'Başka ne öneriyorsun? Bu işaretle ilgili hiçbir şey bana tanıdık gelmiyor. En azından bir *anlık bir görüntüsünü* hatırlayacağımı düşünmüyor musun?

Düşünceler çarpışırken zihnimde bir şey kıvılcımlandı - o kadar ani bir kavrayış patlaması ki dudaklarım kıpırdayana kadar ne söylemek üzere olduğumu tam olarak kavrayamadım. "Agenor?

"Evet? Kırılmasına beş kelime kalmış gibiydi. "Ne oldu?" "Sen demedin mi... bir anıyı alarak seni bağladığını söylemedin mi? Kıpırdamadı - mükemmel bir şekilde, nefes nefese kıpırdamadı.

"Anlayamadım? Lyn dedi ki.

"Büyüsünün bağlayıcılığı. Kelimeler düşünmeden ya da niyet etmeden döküldü; şüphelerim, dudaklarım onları cam kenarlı suçlamalara zorlayana kadar fikir parçalarından başka bir şey olmadan kendilerini şekillendirdi.

"Anne bir anı aldı, değil mi?

Agenor boğuk bir sesle, "Hayır," dedi. 'Bu... bu çağırımı bir açıklama olarak görüyorum Em, ama bu anı olamaz. Beni Korok ölmeden çok önce, Tanrıların Savaşı sona ermeden çok önce bağladılar.

"Emin misin?

Gözlerini kırptırdı. 'Elbette eminim. Beni bağlamak için neden bu kadar beklemiş olsunlar ki?

"Çünkü sen daha çocukken seni ailenin evinin yıkıntılarından çekip aldı," dedim kasvetli bir şekilde. Çünkü sen ona tamamen sadıktın ve o da senin öyle olduğunu *biliyordu*. Bağların hoş olmayan yan etkileri olabileceğini, yanlış anlarda büyünü sınırlayabileceğini fark etmiş olabilir - sonuçta Creon'u da ilk başta bağlamamıştı.

"Ah, Tanrım," dedi Lyn, nereye varmak istediğimi ben daha tam olarak kavrayamadan anlamıştı. Eğer Anne onu ilk başta bağlamamış olsaydı - bunu ancak o ilk savaş yapıp kazanıldıktan *sonra* yapmayı tercih etseydi ...

Bir sebebi olmalı.

"Bakın, bu çok hoş bir teorik alıştırma," dedi Tared ve parmaklarını kalçasına vurarak sesinin alaycı tonundan daha fazla tedirgin olduğunu gösterdi, "ama lord hazretlerinin hatırlamaktan hoşlandığı şeyler konusunda biraz seçici davranmadığını varsaymak için herhangi bir neden var mı?

Hâlâ kafası çok karışık, diye imzaladı Creon, gözleri Agenor'la benim aramda gidip gelirken.

Agenor, "Sizi temin ederim ki hiçbir konuda kasıtlı olarak seçici davranmıyorum, Thorgedson," dedi. Creon'a bakışında neredeyse korku dolu bir şey parladı. "Em, önerini takdir ediyorum ama açıkçası beni bu kadar geç bağladığını varsaymanın mantıklı olduğunu düşünmüyorum.

Bir kahkaha attım. "O zaman seni ne zaman bağladığını hatırlıyor musun?

Sessizliği ihtiyaım olan tek cevaptı. Tared, Edored'in doğum günü kutlamamda sarhoş olup ayak parmağını kırdığından beri duymadığım bir dizi Alvice küfür etti.

"Korok'un ölüümüyle ilgili hatırladığın *bir şey* var mı? Agenor'un yeşil-altın bakışlarını tutarak ekledim. 'Tam olarak nasıl öldü? Neler olduğunu anladığınızda neler hissettiniz? Nereye gittin ve ne söyledin ve-'

"Hayır." Bir elini saçlarında gezdirdi, koyu renk bukleleri her zamanki tertemiz pürüzsüzlükleri dışında her yöne doğru uzanıyordu. 'Ben... Hayır. ...' Yutkundu ve cümlesini bitirmedi.

'Burayı tekrar görürsen daha çok şey hatırlayabileceğini düşündün,' dedim, yeni parçalar yerine oturuyordu. 'Yani daha önce fark etmiştin. Hatırlamadığını.

"Sadece bazı kısımları benim için bulanıktı," dedi, sesi neredeyse paniğe benzer bir şekilde yükseliyordu - kendi zihninin ona ihanet ettiği düşüncesiyle buharlaşan on iki yüz yıllık kısıtlama. 'Ama hatırladığım kısımlar da dahil olmak üzere her şey berbattı - tüm gün berbattı. Sadece burası...'

Yavaşça, kararsızca nefes aldı. Başka kimse kıpırdamadı; sadece Naxi'nin elbisesi görüş alanımın bir köşesinde durmaksızın dalgalanıyordu.

'En azından şimdi tekrar gördüğüne göre hatırlamalısın,' dedim.

Bir küfür mırıldandı. "Evet.

"Peki ya *olaydan* sonra seni bağladıysa? Yanmış kratere doğru başımı salladım. "Çünkü bu hafızandaki boşluğu açıklıyor. Seni bağladı ve aldığı şey de bu - Korok'un ölümünün anısı.

"Ama neden?" Derin sesi kendi kenarlarına sürtünüyordu, çatlamaya o kadar yakındı ki bağırsaklarımda hissedebiliyordum. 'Em, eğer beni beş yıl boyunca bağlamasaydı

Tanrı aşkına, neden birdenbire-' 'Korumaya yemin ettiğin tanrıyı öldürdü,' dedi Lyn sessizce.

"Ne?

"Ve bütün bir kıtayı yok etti," diye ekledim, ona minnettar bir bakış fırlatarak. Yüzünü buruşturdu. 'Bu süreçte binlerce insan ve fae öldürüldü - bunu önemsiyordun, değil mi? Onları dışarı çıkarmaya çalıştığını hatırladığını söylemiştin. Senin hayatın da tehlikede idi. Yine de çaba gösterdiğine göre çok önemsiyor olmalısın.

"Em. Bronz teni griye dönmüştü. "Ciddi olamazsın.

Ben çok ciddiylim! O kadar kan döküldükten sonra eve gelip, yaptıklarını hiç sorgulamadan son ahlaki değerlerini de onun ayaklarının dibine atman hiç mantıklı değil, değil mi? *Hiç sana göre değil.*

" değil mi? Tared suratını ekşiterek söyledi.

Onu görmezden geldim. 'Peki ya daha sonra onunla yüzleşmeye çalıştıysan? Ya sonunda senin kayıtsız şartsız sadakatini kaybettiğini ama onun için oracıkta ölmeyecek kadar yararlı olduğunu fark edip seni bağladıysa?

Creon bir kahkaha attı. *Emsalsiz değil.*

"Kesinlikle. Yani o en kötü anın tüm anılarını aldı, geri kalanının dehşetini köreltti, şimdiye kadar sahip olduğunuz tüm itaatsizlik düşüncelerini bastırdı ve Korok'u parçalara ayırmadan önce yaptığınız gibi devam ettiğinizde bu çözümü başarılı ilan etti mi?

Agenor'un gözlerindeki korku tam olarak korku değildi. Özlem dolu bir panikti - kendine inanmaya cesaret edemeyen bir umut.

"Yılanların seninle kalmasını her zaman şaşırtıcı bulmuşumdur," dedi Naxi aniden, sarı buklelerini parmaklarına dolayarak. 'Hiç merak etmedin mi? Tanrılar Savaşı sırasında Zera'ya ihanet eden bir su perisi tanıyordum ve kuş familyaları onun gözlerini oymaya çalışmıştı.

Başka bir anı zihnimin yüzeyinde kendine bir yol buldu. 'İnsanların sizi ihanetle suçlaması konusunda oldukça değil mi? Yılanlar mı? Coral, Altın Saray'da bu konuda bir şeyler söylediğinde neredeyse Tared'in kafasını koparıyordu.

"Coral," dedi Tared, "her zaman birinin kafasını ısırıp koparmanın eşiğinde. Ama o bile artık pek ikna olmuş görünmüyordu.

"O savaştan sonra beni imparatorluğun Lord Koruyucusu ilan etti," dedi Agenor, bu sözlerle sanki onu paramparça olmaktan alıkoyan tek şeymiş gibi tutunarak. 'Yüzyıllardır sarayda olup biten her şeyden haberdardım. Ona zaten bir kez ihanet etmişken neden bana böyle bir güven gösterebilir ki?

Lyn bir avuç bukleyi yüzüne fırladı. "Aklını bir daha ona sırtını dönmeyeceğin bir noktaya getirdiğini bildiği için mi?

Şimdi bile, ona gönderdiği geniş gözlü bakışta bir an için zedelenmiş bir gurur vardı. 'Tanrılar ve şeytanlar, Lyn, ben-'

Ayrıca, Creon bakışlarımla karşılaştığında çenesi birden gerildi, her şeyin sandığı kadar farkında değildi.

Sessizliğe gömülmüş olan Agenor'a baktım. "Herhangi bir örnek var mı?

Ona babamın ne zaman öldüğünü düşündüğünü sor.

"Senin... Oh, tanrılar. Sekiz yaşındaki oğluna neredeyse ölene kadar işkence eden, ancak kendi sonunu Anne'nin ellerinde bulan babası. Üç alf ve Lord Agenor'un kendisi etraftayken bu konudan bahsetmek hiç de kolay değildi. "Emin misiniz?

Creon omuz silkti ve eğer daha iyi bilmeseydim, babasının olduğu erkekten başka biri olmak için kendine delirene kadar işkence ettiğini görmeseydim,

Omuz silkmenin ardında gururlu bir eğlenceden başka bir şey aramazdım.

"Ne? Agenor tersledi.

"Sana göre ne zaman..." Creon'a baktım, beni durdurması için bir işaret bekliyordum. Sadece başını salladı, ben de kendimi hazırladım ve ağzımdan kaçırdım: "Kertayan'ın ne zaman öldüğünü söylüyorsun?

Agenor'un gözleri Creon'a doğru kaydı.

"*Kertayan*? Creon'un gülümsemesi patronluk taslamaktan farksızdı. "Neden öyle bir şey olsun ki-

"Agenor, *ne zaman*?

"Creon'un doğumundan iki ay önce," dedi Agenor bana dönerek sertçe, "bir grup vampir isyancının elinde, misilleme olarak derhal idam edildiler. Bana bunun Korok'la ne ilgisi olduğunu söyleyebilir misin, bariz olanın ötesinde?

'Kreon sekiz yaşına gelene kadar yaşadı,' dedim.

Üç, dört kalp atışı boyunca, Naxi'nin fısıldadığı '*Oooh*' dışında hiçbir şey sessizliği bozmadı.

Lyn bana baktı. Diğer herkes, tebaasının dırdırı kesmesini bekleyen kibirli bir lordun sıkılmış bakışlarıyla tırnaklarını inceleyen Kreon'a bakıyordu.

"Onunla hiç tanışmadın, değil mi? Agenor, bu cümlemin her kelimesinden tersi bir korkunun sızdığını söyledi.

Kreon ona sadece gülümsedi.

"Ama... Nasıl..." Kızıl Saray'ın Lord Koruyucusu'nu hangisinin daha çok şoke ettiğinden emin değildim: Bu yeni gerçekler hakkındaki bilgisizliği mi yoksa Creon'un babasını tanıdığının ortaya çıkması mı; Agenor'un kendi kişisel nedenlerinden dolayı hiç bahsetmediğinden şüphelendiğim bir baba. O piç kurusu

Korok'un yerini alacak kişi oydu. 'O toplantıdan sağ çıktı mı? Kertayan?'

şimdi Sessiz Ölüm'ün kalkanı sallanmak , değil mi? Ama Kreon sadece omuz silkti, içini çekti ve yavaşça başını salladı.

Etrafımdaki gözlerde bulmacanın parçalarının yanlış yerlere düştüğünü gördüm, her birinin tam olarak yanlış sonuca vardığını gördüm: *Creon*'un iblis ebeveynini öldüren kişi olduğunu, hatta belki de yüzleşmeyi başlatan kişi olduğunu. Sadece Naxi ani bir anlayışla neredeyse sevinmiş görünüyordu. Aylar önce Lyn'in kütüphanesinde, *onun türüne bu kadar katı bir şekilde sırt çevirmesine neyin sebep olduğunu bilmiyorum*, demişti.

Artık biliyordu.

"Her neyse," dedim, kimse cevaplamak istemediği soruları sormaya başlamadan önce konuşmayı başlangıç noktasına geri getirerek, "belli ki Anne tüm bunları biliyordu. Yani eğer bilmiyorsanız - Agenor'a özür dileyerek omuz silktim - 'size düşündürdüğü onun sırlarına vakıf olmayabilirsiniz.

şimdi yüzü belli belirsiz yeşil görünüyordu. Bakışları bileğinin iç kısmındaki siyah mücevhere kaydı, annemin bıraktığı o son iz onu kayıtsız bir kör bakıştan çok daha fazlası olabilecek bir şeyden çekip çıkarmaya yetmişti.

"şey. Sesi bile mide bulandırıcı geliyordu. "Sanırım eve dönmeli ve eski notlarıma bakmalıyım... eğer bir şey varsa...

"Evet," dedim.

"Pekala," dedi tekrar.

"Konuyla ilgili bir şey bulursan bize haber ver," dedi Lyn, her zamanki gibi doğru kelimeleri bulmakta daha başarılıydı. Babamın çökmüş kanatlarına bakarken söyleyecek hiçbir sözüm kalmamıştı. Sadece ona sarılmak istiyordum ki bu çok saçmaydı.

Hayatımda ona hiç sarılmamıştım ve her şeyin ötesinde ona kalp krizi geçirtebilirdim.

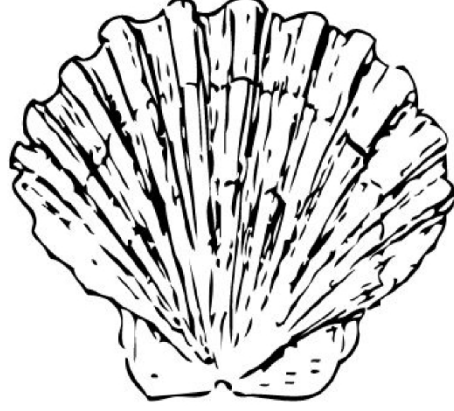
"Bunu yapacağım. İş dünyasına özgü kararlılık çabası pek de başarılı değildi. 'Ve eğer beni görürlerse Anka kuşu büyüklerine bir çift lafım olacak. Ben...' Cümlesi yine dağıldı, sözcükler doğruca yanıımızdaki kararmış kratere, artık ulaşamayacağı anılar çukuruna çekildi.

Tared bile bu sefer ısırıcı bir yorumda bulunmadı.

"Seni Altın Saray'a geri götürebilirim," dedi Beyla, Naxi'ye bir bakış atarak bir adım öne çıkarak. "Lütfen ben dönene kadar o iblis kalkanını hiçbir yere kımıldatma.

Agenor onun uzattığı elini, uçurumun kenarında tehlikeli bir şekilde sallanan bir erkek gibi yakaladı ve son bir ışık titremesiyle ikisi de gözden kayboldu.

Bölüm 7

Beyla birkaç dakika içinde döndü ve Creon ile Naxi'nin etrafımızda oluşturduğu koruma kalkanının içinde kayboldu. İnce yüzündeki ifade karanlıktı ve ağzına bir avuç ballı badem atarken pek aydınlanmadı.

"Ve? Tared söyledi.

Lyn ve Naxi yanmış kraterin kenarındaki hızlı keşiflerinden aceleyle geri döndüler. Şehrin dış duvarındaki yanık izlerini inceleyen Creon arkasına dönme zahmetine bile girmedi - ama arkasından konuşulan her kelimeyi not alacağını ve muhtemelen konuşmacılar çoktan unuttuktan çok sonra hepsini hatırlayacağını biliyordum.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Beyla, zayıf sesi çiğnemesinden ancak duyulabiliyordu, "sanırım doğruyu söylüyor.

Naxi kıkırdadı. 'Oh, öyle. Gerçeği bilmemek konusunda yani.

Üç alfin birbirlerine bakışları en soğuk kış sabahından daha soğuktu, gözlerindeki taş kenarı o kadar ürkütücü bir şekilde birbirine benziyordu ki, göz açıp kapayıncaya kadar onları kardeş sanabilirdim.

"Evet," dedi Tared sonunda. Ben de ona inanıyorum. Ki...'

Cümlesini bitirmedi; buna gerek yoktu. Bu da demek oluyordu ki, yüzyıllar boyunca Agenor'u suçladıktan sonra, bir zorunluluk ittifakını ancak protesto ederek ve sık sık iğneleyici sözler söyleyerek kabul ettikten sonra, şimdi Altın Saray Lordu'nun şiddeti önlemeye çalışan birkaç kişiden biri olabileceğini düşünmek zorundaydılar.

Namus borçları ve dizginlenemeyen nefret birbirine pek uymuyordu ve hepsi de bunun acı bir şekilde farkında görünüyordu.

Edored, Creon'un kanatlı sırtına bakarak, "Böyle giderse gelecek hafta öldürecek fae kalmayacak," diye homurdandı. 'Ophion'un sadece zavallı, yanlış anlaşılmış küçük bir pislik olduğunu ortaya çıkarmasının ne kadar süreceği konusunda bahse girmek isteyen var mı?

Creon bıçağıyla bir sarmaşık sapını yavaşça kopardı, boştaki eli cebindeydi ve konuşmayı tamamen görmezden geldi.

"Eğer doğru hatırlıyorsam," dedi Beyla bademlerinin etrafında, "Ophion, Anne onu bağlamadan çok önce tüm ailesini katletti. Kimsenin yoluna çıkacağını sanmıyorum.

Edored çok rahatlamış görünüyordu.

Kinslayer, Lyn Altın Saray'da Anne'nin sevgilisini aramıştı. Sorumu sormadan önce kendimi hazırladım, cevabın pek de hoş olmayacağını farkındaydım. 'Neden yaptı? Sırf eğlence olsun diye mi?

Beyla, "Evi, Ana tüm fae halklarını fethetmekle meşgulken bir süre ona direndi," dedi. "Ophion ona babasının çürümüş kafasını ve annesiyle kız kardeşlerinin parmaklarını göndererek onun iyiliğini kazandı. Eğer

Onu şimdiye kadar yanlış anladık, daha iyi anlamak istediğimi sanmıyorum. Tared'e hızlı bir bakış. "Yapmalı mıyız-

Bir gök mavisi parıltısı onun sözünü kesti.

Alfler tek bir vücut halinde sağa sola savruldu, kılıçlar kınlarından kayıyordu. Creon arkasına dönmedi ama gömleğinin siyahı çamurlu bir kahverengiye dönüşmüştü, mavi büyüünün kanıtı çekilmişti. Önünde, yıpranmış tuğlalardaki yosun ve sarmaşıkları özenle temizlediği yerde, bir kol uzunluğundaki duvar aniden sonbahar güneşinde pürüzsüz ve cilalı bir şekilde parladı.

Ve yeni restore edilen yüzeyde, iyileştirici güçlerinin etkisiyle zarif gravürler görünür hale gelmişti.

Oluşturdukları şekiller biraz fazla tanıdık geliyordu. Kıvrımlar ve girdaplar, tuğla yüzey üzerinde düzensiz kıvrımlı çizgiler halinde ilerliyordu - tıpkı Etele'nin Yeraltı anıtının kapısını çerçeveleyen yazı gibi.

İlahi Dil.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Lyn, gözleri satırlarda gezinirken daha da yaklaştı. 'Nasıl yaptın- Oh. *Oh*. Sesi yükseldi. "Inika bize yardım etti, ama bu demek oluyor ki...

"Son kelime *eruzke* mi? Tared kaşlarını çatarak yazıya baktı. "Çünkü bunun *kardeş* anlamına gelmesi gerekiyor, değil mi?

Creon'un bakışlarıyla buluştuğunda yüzünde kan kokusu almış bir yırtıcının muzaffer gülümsemesi vardı. Şaşkınlıkla ona baktım, duyduklarıma inanmaya cesaret edemedi önce düşüncelerim o ipucunun üzerinde üç, dört kez döndü.

Kardeşim. Bu yerde, bu dilde. Bu... bu doğru olamaz, değil mi?

"Bu bir kitabe," diye mırıldandı Lyn, bukleleriyle çılginca oynayarak. "Kurrian heksametresi, o zamanlar popüler olan-

"Ama ne yazıyor? Edored yüksek sesle araya girdi ve en azından bu şifreli satırları nasıl okuyacağını bilmeyen tek medeniyetsiz domuz ben olmadığım için çarpık bir minnettarlık hissettim.

"Allah sana..." Lyn arkasını döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. *"Sana hak ettiğinden daha fazla huzur verilsin kardeşim."*

Krater boyunca çınlayan bir sessizlik uzanıyordu.

Beyla sessizce, "Orin'in gözü," dedi.

İçimde büyüyen imkânsız duyguya inanmaya cesaret edemiyordum - bir *umut* dalgası, göğüs kafesime öyle bir baskı yapıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordum. Bu beni şaşırtmamalıydı. Tanrıların hâlâ hayatta olabileceği sonucuna haftalar önce varmışım ve bu sonuca İttifak'ın geri kalanını ikna edecek kadar güveniyordum. Ama o ana kadar elimde hiç *kanıt olmamıştı* - sadece eğitilmiş tahminler ve birinin büyüyle bağlanmış bir sesi nasıl geri getireceğini bileceğine dair umutsuz bir hayal.

Bu ...

Bunun artık umutlar ve hayallerle bir ilgisi yoktu.

"Yani hayatta kaldılar. Sesim sertleşmişti. 'Eğer yeterince uzun yaşadılarsa ... en azından bir tanesi buradan ayrılacak kadar uzun yaşasaydı ...'

Gözlerim Creon'unkilerle buluştu ve söylemek üzere olduğum her şey karnımın alt kısmında patlayan kıvılcımların içinde eriyip gitti. Gülümsemesi yüzeyde bir avcının gülümsemesi olabilirdi, ama aşağıda yanan şevk sadece bir avcının dürtüsünden çok daha fazlasıydı - gözlerinin mürekkep siyahını için için yanan korlara dönüştüren ve beni iki tam kalp atışı boyunca nefes alamaz hale getiren bir özlem parıltısı.

Daha önce umut etmeye cesaret edememişti.

Vücudum ısındı, zaferim hayal kırıklığıyla karıştı. Tanrılar kahrolsun, neden bu keşfi bu lanetli yerde yapmak zorundaydık ki?

Etrafı, kutlama için kıyafetlerini yırtsam kaşlarını kaldıracak seyahat arkadaşlarıyla çevriliyken?

Ve ne kadar zamandır burada durmuş ona bakıyordum?

Naxi parlak pembe bir kolun arkasında kıkırdama nöbetini bastırıyordu. Bu iyiye işaret değildi. Bakışlarımı Creon'dan ayırıp kendimi yazıya odaklanmaya zorladım ve "Pekâlâ," demeyi başardım. Sesimdeki kekelemenin canı cehenneme. "Bu bize aramamız gereken bir şey veriyor, değil mi?

Tared yavaşça, "Evet," dedi ama sesinde hiç rahatlama yoktu. "Öyle görünüyor.

Ne ummuştum ki? Burada iki gün geçirdikten sonra planlarımın aptallığını anlayıp eve dönmeyi kabul edeceğimi ve savaşın geri kalanında bir grup korkmuş periye kusursuz kurtarıcı rolü oynayacağımı mı?

Ya da... Bakışları Creon'a kayarken gözlerindeki çelik gibi parıltıyı yakaladım ve kalbim çok daha tatsız nedenlerle bir kez daha çarpmaya başladı. Yoksa sorun yine ben miydim, mantıksız derecede güzel bir fae katilinin varlığının beni ne kadar etkilediğini saklamakta etkileyici derecede berbat bir iş mi yapıyordum?

"Um," dedim, sanki bu son hatamı silebilirmiş gibi boğazımı temizleyerek. "O zaman yola çıkalım mı?

İkisi de tepki vermedi. Tared başını hafifçe eğmiş, sanki niyetinin gerçekliği derisinin altındaki mürekkepte yazılıymış gibi kısık gözlerle Creon'u inceliyordu. Ve birdenbire bu sessiz bakışlar ve söylenmemiş suçlamalar savaşında bir seyirciden başka bir şey değildim; Creon'un tehditkâr kayıtsızlığı ile Tared'in benim tedbirsizce bayılma anımda bulduğu şeye duyduğu buz gibi öfkenin ortasında kalmıştım.

Naxi artık kıkırdamıyordu.

"Tared..." diye başladı Lyn.

Başka tarafa bakmadı. Gerilim elle tutulur hale gelmiş, bir yaz günündeki sıcaklık gibi parılıyordu - son bir kıvılcım, patlama noktasına doğru son bir dürtme bekliyordu.

Kreon yaralı bir kaşını kaldırdı. Bir davet, bir meydan okuma... sanki bu karmaşanın patlamasını *istedim*.

Lanet olsun ona, lanet olsun ikisine de. Bir adım öne fırladım, kendimi bir yöne doğru feci bir şekilde devrilmek üzere olan bir çift terazi gibi hissediyordum - yerçekimi iki yanımdan çekiyordu, istekler ve talepler ve sonsuz beklentiler. *Kes şunu*, Tared'e söyleyebilirim. *Ona deliler gibi aşığım. O sandığınız kadar kötü biri değil*. Ama beni en iyi ihtimalle aptal bir çocuk, en kötü ihtimalle de vicdansız bir flört olarak görür ve on gün kala...

Diğer tarafa bahşış verdim.

"İkinizin işi bitti mi? Sözlerimde amaçladığımdan daha fazla acı vardı. Tüm ilgisizliğimle Creon'a sırtımı döndüm ve Tared'e doğru ilerleyerek onu gözlerini kaçırmaya zorladım. "Gece çökmeden o ormana ulaşmak istiyorsak gitmeliyiz.

"Em," dedi Tared, sesi alçaktı. Hareket etmedi. Dudaklarını zar zor oynattı.

"Ne? O sessiz, tehditkâr sesi taklit ederek sertçe söyledim. "Şu anda gözlerini ondan alamayan *ben değilim*, değil mi?

Kurnazca değildi ama yeterince etkiliydi. Şaşkınlık yüz hatlarını göz açıp kapayıncaya kadar sertleştirdi; sonra rahatlamış gibi görünen bir ifadeyle birlikte buruk bir gülümseme belirdi. "Velet.

"Yine de aptal değil. Biraz alay ettim. 'Bana zarar verecek biriyle kaçmayacağıma inanmak gerçekten bu kadar zor mu?

Son bir an tereddüt etti, sonra içini çekti, başını salladı ve tehditkâr patlamayı görmezden gelen Beyla'ya döndü.

övgüye değer bir umursamazlık. "Harekete geçmeden önce ihtiyacımız olan bir şey var mı?"

Beyla'nın cevabı kısıydı ve "hayır" a indirgenmişti. Her zerrem hiçbir şey olmamış gibi Creon'a geri dönmek ve ilahi yazıtlar hakkındaki konuşmamıza devam etmek için can atıyordu... ama Edored hâlâ bana şaşkın bakışlar atıyordu ve Tared'i şaşırtmaya çalışarak onun fark edeceğini bilecek kadar çok eğitim seansı geçirmiştin.

Kendimi omzumun üzerinden hızlı bir bakışla sınırladım. Creon'un koyu renk gözleri okunmuyordu, yüzü kusursuz, vurdumduymaz bir maskeydi.

Anlayacaktır, değil mi?

Mecbur kalacaktı, diye karar verdim içimde bir sıkıntıyla; daha iyi bir seçeneğimiz yoktu ve Tared'in sinirlerini bozmak istiyorsa sonuçlarına da katlanabilirdi. Bu yüzden kendimi çelikleştirdim, Lyn'in bariz endişeli bakışını görmezden geldim ve kraterin batısına doğru Agenor'un bahsettiği yolu aramaya koyuldum.

Bulması zor değildi ve durumu zaten kararsız olan ruh halimi iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı. Dikenli sarmaşıklar ve ısırgan patlamaları, bir zamanlar düz olan kaldırım taşlarının üzerinde sürünerek yolun çoğunu geçilmez hale getirmişti. Agenor ormana üç saat var demişti ama bu orman yolları kendine mal etmeye karar vermeden önceydi. Eğer varış noktamıza kadar bu karmaşa içinde mücadele etmek zorunda kalırsak, gün batımından önce varırsak şanslı sayılırdık.

Bu da gün bitmeden Creon'la özel olarak konuşabilirsem şanslı olacağım anlamına geliyordu.

Kırmızı büyü parmak uçlarımda kaşınıyor, renk pratik seyahat elbisemin koyu keteninden kurtulmak için can atıyordu. Belki de bu karmaşada yolumuzu yakarak bulabilirdik. Kaldırım taşlarının koyu grisi yeterince renk sunuyordu ve Creon'un ve benim güçlerimiz birleştiğinde

Bir avuç bitkinin çok fazla mücadele edeceğini sanmıyorum. Ve gerçekten... Sağ elimi kaldırdım, damarlarımda dolaşan tanıdık güç ürpertisinin tadını çıkardım. Dürüst olmak gerekirse, birkaç şeyi havaya uçurmak ruh halimi önemli ölçüde iyileştirebilirdi.

"Ah, canım," dedi Naxi arkamdan. 'Şu anda yaptığın her şeyi yeniden gözden geçirmeni öneririm, Emelin.

Bir şeyleri yok etmek için inanılmaz bir *şekilde daha fazla* havaya girerek .
"Pardon?

"Ah, bilirsin işte," dedi belli belirsiz, hiçbir şeyi işaret etmeden. Arkasından diğerleri yaklaşıyordu - Lyn Tared'in omuzlarında oturuyordu, Edored ve Beyla kılıçlarını çekmişlerdi ve Creon da on adım kadar arkalarındaydı. 'Dünya böyle bir yer, değil mi? Bunlarla ilgilenmemin sakıncası var mı?

Bu bir soru değildi; ben cevap veremeden yanımdan geçip gitti, kendi kendine yumuşak, yatıştırıcı bir melodinin parçalarını mırıldanıyordu.

Ayaklarının etrafındaki sarmaşıklar kendilerini çözdü, yılanlar gibi itaatkâr bir şekilde patikadan kayarak gölgelere geri döndü.

"Oh," dedim boş boş.

Bana göz kamaştırıcı bir sırtış fırlattı. "Geliyor musun?

Yapabileceğim çok az şey vardı. Omzumun üzerinden Korok'un ölümünün ardında bıraktığı kratere, Lyckfort'un yüksek duvarlarına ve ötesinde daha da yükselen tapınak çatılarına son bir kez baktım. Sonra çantamı omuzlarımda daha yükseğe kaldırdım ve arkama bakmadan yürümeye başladım, Naxi'nin küçük figürünü bizim için açtığı dar yol boyunca takip ettim.

Onun sessiz mırıltısı, bir zamanlar şehrin tarım arazisi olan yerin acımasız ve kararlı sessizliğini bozan tek sestti. Sonbahar güneşi bile, her patlak kaldırım taşından ve her budaklı ağaçtan sızan, inatçı bir sabah sisi gibi bükülmüş vahşi doğanın üzerinde asılı duran kasvet duygusunu kaldıramadı.

dal yolu kapatıyordu. Burada kuş sesleri ya da cırcır böceklerinin cıvıltısı yoktu, çalılıkların arasından fısıldayan esinti ve ara sıra yanımdan geçen çürük kokusu dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Birkaç dakika içinde ilk terk edilmiş araba ve yük arabalarının yanından geçtik, atların ve öküzlerin yanmış şekilleri hala boyunduruklarına bağlıydı.

En azından patikadan görebildiğim kadarıyla çok az insan bedeni vardı. Ama Lyckfort' kendisinden bile daha fazla, vebanın lanetlediği manzaranın doğal olmayan sessizliği bana her adımda burada davetsiz misafir olduğumuzu, yüzlerce yıldır canlı ayakların dokunmadığı yollarda yürüdüğümüzü hatırlatıyordu.

Creon bana yetiştiğinde, görüş alanımın kenarında uzun, karanlık bir şekil, korkum, zaferim ve gerginliğimin karmaşası yerini bir iki saniyeliğine su katılmamış bir rahatlamaya bıraktı.

Sonra grubun geri kalanının hâlâ arkamızda yürüdüğünü ve birbirimize attığımız her bakışı fark ettiğini hatırladım. Kendimi dümdüz ileriye, büyümüş tarlaların üzerinden görünen çiftlik barakalarının iskeletlerine bakmaya zorladım.

Yürüdük, yürüdük ve yürüdük. Etrafımızdaki arazi daha engebeli, tepeler daha yüksek, terk edilmiş arabalar daha hale gelirken Creon yanımdan ayrılmadı. Elleri bıçaklarından hiç ayrılmıyordu, kanatları her zaman alevlenmenin eşiğindeydi - uçuşa hazır, beni yakalamaya ve bizi acı verici ve kaçınılmaz ölümle aramızda görünmez bir büyü kalkanından başka bir şeyin olmadığı bu ölü dünyadan çıkarmaya hazır. En güvenli, en rahat güvence, ama ...

İlk kısa molamız boyunca Tared'in gözlerinde devam eden ve bakışları Creon'un yanından her kaydığında derinleşen soğukluk hariç.

Yürümeye devam ettiğimizde Edored'in omzunun üzerinden delici bakışları dışında ve ben onun ve Beyla'nın arkasına geçtiğimde, başını sık sık ve belli etmeden çevirmeden Creon'a göz kulak olamadı.

İlk başta görmezden gelmek kolaydı; dikenli çalılar ve insan yerleşimlerinin ürkütücü kalıntıları, alfin bakışlarındaki hançerlerden hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Ama güneş pürüzlü ufkun üzerinde bir el genişliğine kadar battığında, Beyla'ya ısrarla fısıldıyordu ve kıtanın cansız sessizliğinde, tiradının tıslayan parçaları fazlasıyla duyulabiliyordu.

'... onun peşinden ... yapamam... ya o...'

Ya *ne yapsaydım*? Ya onunla bir kütüphanede üç ay geçirdikten sonra aniden kendimi Sessiz Ölüm'ün kollarına atarsam?

Edored'in bunu bilmemesi dışında.

Creon'a bakmaya cesaret edemedim, onun esrarengiz derecede keskin kulakları duyduğum her kelimeyi ve daha fazlasını algılıyor olmalıydı. Edored bilmiyor olabilirdi - ve aynı şey Beyla, Agenor, hatta belki Tared için de geçerliydi. Şimdi düşündüm de, Lyn'den başka kimse Creon'un yanında ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyordu muhtemelen - kütüphane koridorlarındaki sözde yalnız okuma saatlerimde ve yatak odamda geçirdiğim sözde yalnız zamanlarımda.

Ev halkının çoğuna göre, onunla geçirdiğim zamanın büyük bölümünü büyü çalışmaları ve yemek zamanları oluşturuyordu. Ve şimdi birdenbire onun sarsılmaz yanında yarım kıtayı mı dolaşıyordum?

Beyla'nın daha sessiz cevaplarını anlayamadım ama Edored'in gürleyen alayına bakılırsa pek de etkili değillerdi.

Tanrı aşkına. Yeraltına döndüğümüzde, hiç düşünmeden şaşkınlık ve heyecanla arkadaşlarının kâğıt odalarına daldığını şimdiden hayal edebiliyordum. *Düşünsene!* Bir şişeyi boşaltırken Njalar'a bağıracaktı.

birlikte bal likörü içtiler. *Zera'nın ormanında on gün geçirdi ve gözlerini bir saniye bile o lanet olası heriften ayırmadı!*

Sonra Njalar'ın kuzeni Hrodmar duyacaktı, sonra Hrodmar'ın kesinlikle aşık olmadığı Anrida ertesi sabah öğrenecekti, sonra arkadaşları Hyndla ve Siguna'ya haftalık öğle yemeklerinde söyleyecekti ve Siguna da Svirla'dan asık suratlı Valdora olan evinin başkanına söyleyecekti. Ve eğer Valdora bilseydi, şüphesiz bir sonraki Konsey toplantısında laf olsun diye bu konuyu açacak ve *herkes* benim aptal, küçük bir fae fahişe olduğuma ikna olacaktı.

Hiç şüphesiz, yukarıdaki dünyadaki periler, anka kuşları ve vampirler bunu çok yakında öğreneceklerdi - Anne'nin kulaklarına fısıldadığı her şeyin mükemmel bir teyidi, isyanlarından daha başlamadan vazgeçmeleri için mükemmel bir neden.

Edored hâlâ önümde yüksek sesle fısıldıyordu.

Yüzüncü yokuşu tırmanırken soğuk ter sırt çantamı omuzlarıma yapıştırdı ve gömleğimi nemli bir hale getirdi. Creon'la konuşmam gerekiyordu. Bu tehlikeli şüphelerin önüne geçmek için ne söyleyeceğimizi ve ne yapacağımızı bulmam gerekiyordu. Ama son saatlerdeki sessizliğimi *şimdi* bozarsam, etrafımızda yükselen suçlamalara tepki verdiğim çok açıkken, daha iyi ...

Birkaç saat daha beklemek onarılamaz bir zarar vermezdi, mi? Bakışlarımı inatla tepenin ardındaki masmavi gökyüzüne diktim, Creon'un kanatlı silüetini gözümün ucuyla görmekten kaçındım.

Edored sonunda fısıldamayı bıraktığında, bunun nedeni ne benim sıkı kontrolüm ne de Beyla'nın yatıştırıcı mırıltılarıydı. Şimdiye kadarki en yüksek tepelerden biri olan bir başka tepenin zirvesine ulaşmıştık; bu tepe öylesine bol asma sarmaşıklarıyla kaplıydı ki, buranın bir

uzak bir geçmişte üzüm bağı. En yüksek noktadaki çiftlik evi, yayılan asmaların ağırlığı duvarların bir kısmının çökmesine neden olsa da çatısının büyük kısmını hâlâ koruyordu. Önümüzde ve yanımızda, topraktan daha alçak tepeler yükseliyor, kaldırım taşı patika bunların arasında kıvrılıyordu.

Ve arkalarında, bir mil bile uzakta olmayan Zera'nın ormanı ikinci güneşinde parıldıyor, ağaçların koyu yeşili sanki yıldızlı bir gökyüzü yaprakların arasında bir yuva bulmuş gibi parıldıyordu.

Orman kuzeyde ve batıda göz alabildiğine uzanıyordu; yosun yeşilinden sonsuz bir örtü tepeden tepeye, ilk sivri dağ tepelerinin kobalt gökyüzüne çıktığı yere kadar uzanıyordu. Güneyde... Orada bir sınır olmalıydı, Etele'nin topraklarının başladığı ve Zera'nın hiçbir zaman fazla güce sahip olmadığı yerde. Eğer ağaçlar hâlâ kıtanın o eski bölünmüşlüğüne uyuyorsa, göremeyeceğimiz kadar uzaktaydı.

Ormanın nefes kesici genişliğine bakarken, daha önce de hissettiğim bir kapıldım - küçük bir kızken Cathra'nın kum tepelerine tırmanıp saatlerce uçsuz bucaksız okyanusu izlediğimde, hiçbir geminin onun sonunu bulamayacağını kemiklerimin derinliklerinde anlayana kadar içimde büyüyen o önemsizlik ürpertisi.

Ağzım kurumuştı. Bir kez daha, tek bir ormanın ne kadar büyük olabileceğini hafife almıştım - feci şekilde hafife almıştım. On gün. Zera hayatta olsa bile, ormanda *on yıl* boyunca dolaşabilir ve tanrıçanın kendisini bir an bile göremeyebilirdik. Ne düşünüyordum ki, elimdeki her şeyi kaybedeceğim bir karta yatırmıştım?

Yine de kimse eve gitmemizi ve zamanımızı endişeli belki de müttefiklerin yatıştırılmasına ayırmamızı önermek için konuşmadı.

"Akşam karanlığı o kadar da uzakta değil," dedi Beyla, gözlerini kocaman açmış güneşe bakarak. 'Muhtemelen bir saat daha devam edebiliriz - belki bir saat

bir buçuk - ama düşünüyorum ...'

Lyn önümüzde uzanan sakın ormana bakıp yüzünü buruşturarak, "Gün ışığında girmek daha iyi olabilir," diye sözlerini tamamladı.

Kendimi sessizce ona katılırken buldum. Zera'nın ormanı uzaktan ürkütücü derecede güzeldi, canlı yeşili ve güneş ışığının yapraklardan garip bir şekilde yansısıyla... ama bu uğursuz bir güzellikti, tıpkı Labirent'in Kızıl Saray'ın altındaki derinliklerde güzel olduğu gibi. Düğümlemiş köklerin bacaklarımın ve etrafında süründüğünü, budaklı ağaç kabuklarının etrafımı sardığını hayal ettim ve başarısız bir şekilde bir ürpertiye bastırmaya çalıştım.

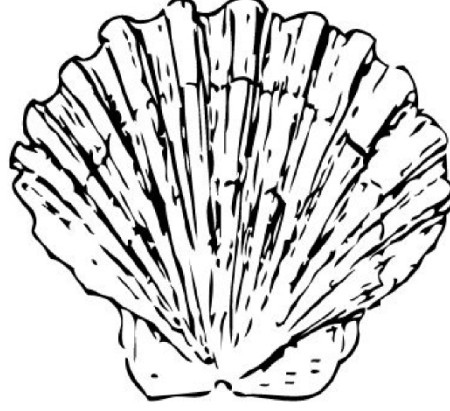
Beyla yarı yıkık çiftlik evini başıyla işaret ederek, "Ve burada bir barınağımız var," diye ekledi. 'Kıtadaki ilk gecemizde birkaç duvara sahip olmak fena olmazdı. Bu yerden ne bekleyeceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok.

Tared yavaşça, 'Yolumuza devam edebilir ve gün batımında buraya geri dönebiliriz,' dedi. 'Sonra yine...'

Beyla, "Naxi'yle birlikte ağaç hattına da bir göz atabilirim," dedi, "sonra da geri kalanınızı yarın sabah oraya götürürüm. Bu son kısım muhtemelen güvenli olacaksa herkesi gereğinden fazla yürütmeye gerek yok.

Belki de kemik üzerinde kabarcıklar gibi hisseden sadece benim ayaklarım değildi, çünkü teklifi alışılmadık bir coşkuyla kabul edildi.

Bölüm 8

Terk edilmiş çiftlik evine baktık ve tepenin diğer tarafındaki bir avuç kömürleşmiş ahır hayvanı dışında hiçbir ceset bulamadık. İçeride, odalar esrarengiz bir şekilde bozulmadan kalmıştı: koyu renkli ahşap mobilyalar kupkuruydu ve beyaz-mavi porselen sofratakımlarının bazıları çatlamıştı, ama battaniyeler sanki buranın sakinleri birkaç saat önce uyanmış gibi hala yatakların üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu.

İçim rahatladı, kimse yatak odalarını kullanmayı önermedi. Ama Lyn oturma odasının ocağında ateş yaktığında ve Tared yerdeki tozların çoğunu silmek için bir bez bulduğunda kendimi hâlâ bir mezar soyguncusu gibi hissediyordum; bavulumu yemek sandalyelerinden birine yerleştirip terli çizmelerimi ayağımdan çıkardığımda ölü çiftçilerin gözleri beni takip ediyordu sanki.

Naxi ve Beyla çantalarını geride bıraktıktan sonra güneş batmadan önce Zera'nın arazisine hızlıca bir göz atmak için dışarı çıktılar. Tared bir kuyu bulmak için yola koyuldu.

ya da yakındaki bir dereye gitti ve ayrılmadan önce bezini Edored'in ellerine attı.

"Akşam yemeği hazırlayabilir miyim? Edored ölü bir fareymiş gibi yer bezine kaşlarını çatarak öneride bulundu.

Lyn sabırsızlıkla, 'En son yumurta haşlamaya çalıştığında neredeyse mutfağı yakıyordun,' dedi. "Sadece temizliğe odaklan, olur mu?

Gecenin geri kalanında orada durmayı planlıyormuş gibi en uzaktaki duvara yaslanmış olan Creon'a hızlıca bir göz attım. Daha iyi bir şansın ortaya çıkması pek olası değildi. "Creon yardım etmek isterse yemekle ben ilgilenebilirim?

"Elbette," dedi Lyn, aynı anda Edored yüksek sesle, "Yemek pişirmek için neden onun yardımına ihtiyacın olsun ki?" diye çıkıştı.

"Soğanları kesmek için," dedim ona gözlerimi devirerek. "İblislerin asla ağlamadığını herkes bilir.

Creon bile bir kahkaha attı - dudaklarında bir seğirmeden başka bir şey değildi ama eğitimli bir göz için yeterince fark edilebilirdi. Bağırsaklarımdaki bir parça gerginlik çözüldü ve bu kırılgnlık anını temiz bir nefes gibi içime çektim.

Hâlâ gülümsediğine göre, bütün öğleden sonra sessiz kalmamı çok da umursamazdı, değil mi?

Edored pes etti ve işe koyuldu, pencerenin önündeki masanın ve kırık deri sandalyelerin tozunu temizlerken homurdanıyor ve küfrediyordu. Tavan kirişleri arasında hiç örümcek ağı olmadığını fark ettim. Ahşapta termit delikleri de yoktu. En küçük haşereleer bile veba büyüünün ilk dalgalarında ölmüş ve bu ıssız evi zaman içinde dondurmuş olmalıydı.

Lyn elinde bir kucak dolusu haritayla dışarıdaki verandaya koştu ve yerimizi tam olarak tespit edip edemeyeceğine baktı. Creon ve beni Edored'le yalnız bıraktı; Edored hem çok sinirli hem de yeni görevi konusunda çok kararlı görünüyordu.

pozisyonunu aldı. Yiyecek torbalarını açıp durum değerlendirmesi yaparken, Alf bizi kuşkuyla gözlerle izliyor, arada bir Creon'un bir kez olsun masum çocuklar yerine yaban havucu doğramasına sevindiğini mırıldanıyordu.

Beni rahatlatmak için Creon onu görmezden geldi. Günde bir kez neredeyse yüzleşmek sinirlerim için fazlasıyla yeterliydi.

Malzemelerimizi seçtik, geri kalanları tekrar paketledik ve dilimleyip doğramaya başladık. Creon işinden başını kaldırmıyor, sadece arada bir durup bana hızlıca talimatlar veriyordu. Ama ateşin yanında oturup birlikte yemek üzerinde çalıştıkça, sessizliği köşkte geçirdiğimiz zamandan tanıdığım o sessiz ciddiyete daha çok benzedi - Sessiz Ölüm'ün umursamaz maskesinden bile sızan yemeğimize adanmışlık.

Bütün gün aramızda dolaşan söylenmemiş sözlerin gergin kalkanından çok, çok daha rahat bir sessizlik.

Kullanabileceğimiz büyük bir bakır kazan buldum. Sihirli bir deneyle onu ateşin üzerinde sabitlemeyi başardık. Creon soğanları altın sarısı kahverenginin doğru tonuna gelene ve ağız sulandıran kokuları odayı doldurana kadar soteledi ve ben de onun yönlendirmesiyle mercimek, yaban havucu ve arpa attım, sönük malzemelerimizin bile gözlerimin önünde bir şekilde doyurucu bir yahniye dönüşmesine hayret ettim. Kıtanın ortasındaki bu harabe çiftlik, köşkün ruhani güzelliğinden o kadar farklıydı ki, yine de bir deja vu anıyla sanki Anne'nin sarayına geri dönmüşüz, huş ağacından yapılmış mutfak masasında akşam yemeğimizi hazırlıyormuşuz gibi hissettim.

Birlikte çalışarak, her zaman olduğu gibi içgüdüsel olarak birbirimizin ritimlerine uyum sağlayarak.

Tared doldurulmuş su şişeleriyle geri döndü, evi dolduran kokulara isteksiz bir şekilde aç görünüyordu. Lyn dakikalar sonra içeri girdi ve muzaffer bir edayla yerimizi haritalarında işaretleyecek kadar daralttığını ve ayrıca neden tam olarak evde daha sık yemek yapmadığımızı açıkladı.

Ev halkının yarısı her lokmayı reddeder, diye alaycı bir ifadeyle imzaladı Creon.

El hareketleri karşısında ürkek ve küçük görünen Lyn'e, sonra da farklı başarı dereceleriyle bizi izlemiyormuş gibi yapan Tared ve Edored'a baktım. Kırık pencerelerin ardında gökyüzü yavaş yavaş şeftali rengi turuncu ve pembeye dönüyordu. Naxi ve Beyla yakında dönecekti.

Fark eder miydi? Bunu etrafta yarım bir kalabalık varken yapmak daha iyi olabilirdi; en azından bu, hiçbirimizin saklayacak bir şeyi olmadığı mesajını verirdi.

"Creon? Dedim ki.

Mercimek yahnisini karıştırmaktan başını kaldırdı, gözleri tetikteydi ama kanatları omuzlarına gevşekçe yaslanmıştı.

'Lyn'e işaretlerimizin temellerini öğretebilir miyiz? Ormanda çok fazla parşömenimiz olmayacağı için faydalı olabilir.

"Ne? Edored sert bir sesle konuştu.

Pencere kenarında oturmuş, günün son güneş ışınlarını emen Tared'e bakmaya cesaret edemedim. Gözümün ucuyla bakarken hareketsizleşmişti, etrafındaki ışık parıltısı bile artık her zamanki kadar canlı değildi.

Kreon sadece arkasını döndü ve yahniyi kendi halinde kaynamaya bıraktı. Bu öneriye biraz olsun şaşırdıysa bile, yavaşça kaldırdığı kaşları bunu göstermiyordu.

Eğer çok olmayacaksa? Lyn'in genç sesi çok yüksekti. "... Düşünüyordum da...

Cümlesini bitirmedi - muhtemelen odadaki herkesin tam olarak ne düşündüğünü bildiğini ve nezaket adına söyleyebileceği herhangi bir güzel yalanın zaten bir dakikadan fazla hatırlanmayacağını fark etti.

"Alfabeyle başlayabilir miyiz? Odaya yayılan korkunç gerginliği fark gibi davranarak önerdim. "Bunu en azından bir akşam içinde ezberlersin.

Bundan emin misin? Creon imzaladı.

"Neden olmasın?

Omuz silkti. *Tared yarın parmaklarımı kesmeye çalışabilir.*

"Ben buralardaysam olmaz," dedim, tartışmamızın konusunu hemen ele vermeyecek tek yanıt buydu. 'Ve sanırım hepimiz yarın ejderhalar tarafından saldırıya uğrarsak ve sen parşömen aramaya gitmek zorunda kalırsan bunun pratik olmayacağı konusunda hemfikiriz.

Arkamdaki iki alf ne söylemeyi planlıyor olursa olsun, bu son derece makul nokta onları . Creon yine omuz silkti, dudaklarında ne yaptığımı çok iyi bildiğini gösteren bir gülümseme belirdi.

Lyn'e dönerek, "*Oturun*" diye işaret etti.

"Bu 'otur' demek" dedim ve Creon'un karıştırma işini devralmak için ateşe doğru adım attım. Aynı anda o da bacak bacak üstüne atarak ocağın yanındaki yıpranmış kilimin üzerine çöktü. "İlk işaret "almak "tır, ama aslında, sanırım bunu birbiriyle belli belirsiz ilişkili tüm kavramlar için de kullanırız. "Emmek" ve "kapmak" ve bunların hepsi. "Oturmak" sadece... oturmaktır.

"Doğru," dedi Lyn, kısık gözlerle iki deri sandalyeden birine tırmanarak. "Yani senin bu dilin anlamsal olarak bileşimsel mi?

"Um," dedim.

Öyle, Creon kuru bir şekilde imzaladı.

Yüzümü buruşturdum. "Görünüşe göre öyle.

Ona çoğunlukla fiillerin baş harfleri olduğunu söyle. Bu da yardımcı olur.

"Sanki gerçekten bir gramer bulmuşuz gibi davranıyorsun," dedim ve kazanın dibindeki inatçı mercimekleri ayıklamak için yemeğimize döndüm. Creon yanımda bir kahkaha attı. 'Fiil başlangıçlı olduğunu söylüyor Lyn. Ben de diyorum ki gönlünün istediği kelime sıralamasını kullanmalısın.

"Teşekkürler," dedi, sesinde gergin bir kahkaha izi vardı. "Görüyorum ki dilleri öğrendiğiniz gibi öğretiyorsunuz.

Ona omzumun üzerinden bir bakış gönderdim. "Gereksiz.

Yine de doğru değil, Creon imzaladı.

Ben de ona dik dik baktım, sonra hızla gözlerimi kaçırdım, çünkü o için için yanan bakışları bir an daha üzerimde tutarsam, gözlerindeki ışıklar alevlerin sıcaklığına atfedebileceğimden çok daha fazla kızarmama neden olacaktı. Bu yeni gelişmeyle ilgili bir şey onun ruh halini hayal etmeye cesaret edebileceğimden çok daha kolay iyileştiriyordu.

Hala uygun bir şekilde öfkeli görünmek için çaba sarf etti. "Şu lanet alfabeye başlayalım mı, yoksa siz ikiniz dilbilgisi hünerlerinizi biraz daha mı sergilemek istiyorsunuz?

Lyn bir kahkaha attı. "Bana alfabeyi göster o zaman.

Biz de öyle yaptık, gösterimiz sadece bütün gün kullanmadığı kılıcını bilemek için mükemmel bir an olduğuna karar vermiş gibi görünen Edored tarafından kesintiye uğratıldı. Gökyüzü önce solgunlaşıp sonra kararırken ve biz yirmi dört alfabenin işaretleri üzerinde çalışırken Tared pencerenin kenarında hareketsiz oturuyordu. Hiç sözümüzü kesmedi, tek kelime bile etmedi... ama ben onun

Gözleri her fırsatta başımın arkasındaydı ve düşüncelerinin büyük ölçüde Edored'in bilek taşının alf çelik bıçak üzerindeki tiz çılgınlıklarını takip ettiğini biliyordum.

"Ama bunun bir *sistemi* olması gerektiğini hissediyorum," diye beşinci kez yakındı Lyn, Creon'un parmak hareketlerini takip etme çabaları arasında bir dizi kırmızı bukleyi kenara iterek. "Bu neden bir v olsun ki? Öyle görünmüyor bile!

Em'e sor, diye heceledi Creon, suçu benim omuzlarıma yüklemekten fazlasıyla memnun görünüyordu. Titrek ateş ışığında, dudaklarındaki gülümseme iması hem tehditkâr hem de rahatlatıcıydı, bir meydan okuma ve bir uyarıydı.

"Bunları öğrenmen için seni zorlamak zorunda kalmam benim suçum değil," dedim ve mercimek kaplı tahta kaşığımla alaycı bir öfkeyle ona doğrulturken kahkahamı bastıramadım. 'Eğer bir sistem istiyorsan, belki de bunun yerine katkıda bulunmalıydın-'

Beyla ve Naxi benden birkaç santim ötede havadan cisimlendiler.

Bu kadar kolay şok olmamalıydım. Bir alf evinde geçirdiğim aylardan sonra değil, alacakaranlıkta döneceklerini bildiğim halde değil. Ama yine de cümlelerin ortasında ortaya çıkmalarıyla sarsıldım, kim olduklarını ve nereden geldiklerini bile anlamadan önce refleks olarak onlardan bir buçuk adım uzaklaştım.

Ayağım ocağın etrafındaki zemini kaplayan taş çıkıntısının arkasına takıldı.

Dünya başıma yıkıldı.

Yine tedbirsiz bir içgüdü patlamasıyla tepki verdim, düşüncelerim o ölçülemez anlarda kısa panik yumruklarından başka bir şey değildi. *Ateş. Düşmek. Tehlike.* Tahta kaşığım yere çarptı. Elim ileri fırladı. Parmaklarım, Lyn'in alevlerine doğru yuvarlanmamı engellemek için bulabildikleri ilk yüzeyi kavradı -

Bakır kazan üzerlerinde asılı.

Donmuş, sonsuz bir zaman dilimi boyunca ben ve ateşten başka hiçbir şey yoktu, birbirimize uzuvlar ve alevli bir sıcaklık karmaşası içinde bakıyorduk.

Sonra acı vurdu.

Kızgın acı avucumun her bir sinirinde alevlendi ve dünyayı ağlama seslerine, sıcağa ve yanan odunun boğucu kokusuna indirgedi. Arkamdan kanatlar çarptı. Eller - tanıdık eller - üst kollarımın etrafında kilitlendi, beni geri sürükledi, ayaklarıma sürükledi. Sırtım ahşap bir duvara çarptı ve ben bunu neredeyse hiç hissetmedim - sadece elimi yakan ateşi hissettim, o kadar şiddetli bir ağrı ki neredeyse kusacaktım

Birisi adımı haykırıyordu. Birisi su
diye bağıyordu.

Ve aynen böyle, acı... köreldi.

Tam olarak yok olmadı. Ama beni iki düşünceyi bir araya getirmekten aciz bırakan zihin uyuşturan işkence, bir nefesi yutkunmak için geçen süreden daha kısa bir sürede yumuşadı ve bir anda çevremdekilerin tekrar farkına vardım. Edored küfrediyordu. Naxi tekrar tekrar özür diliyordu.

Bir el bileğimi kavradı ve güçlü parmaklar zonklayan avucumu serin havaya doğru açtı. Gözyaşlarımdan buğusu arasından mavi bir deniz odayı aydınlattı.

Mutluluk verici bir rahatlama üzerime çöktü.

Acı azalırken duvara yaslandım ve yarım hıçkırıklarla nefes aldım. Elim tutan parmaklar bırakmadı. Gözlerimi kırıştıtırıp tekrar kırptığımda, Creon'un keskin yüzünü benimkinden birkaç santim ötede buldum - saçları karmakarışık, dudakları sessiz bir alaycılıkla kıvrılmış, kanatları odanın geri kalanının görüşünü engelliyordu. Yüzü ateş ışığında bile birkaç ton fazla solgundu, şakaklarında yumuşak bir ter parıltısı vardı.

Bu... sadece korku değildi, değil mi?

Düşüncelerim gözlemlerimin saniyeler gerisinde kaldı. O gıcırdayan dişler, gözlerindeki o vahşi parıltı... Endişeli bir bakış değil, daha çok ...

Acı mı?

Bakışlarım hasar görmemiş avucuma kaydı; bir zamanlar yanmış olan deri, mürekkep izli parmaklarının kavrayışında kırılğan ve yumuşaktı. Ancak o zaman farkına vardım - acının en kötüsü beni iyileştirmeden çok önce azalmıştı.

İblis büyü.

Nefesim kesildi.

Bir santim bile kıpırdamamış olmasına rağmen bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdığımda bana daha yakın görünüyordu. Kokusu üzerime yayıldı, bal ve fındığın o yazdan kalma tatlı kokusu. Birdenbire gözleri tamamen kendisine ait oldu - Sessiz Ölüm'ün zalim tehdit havuzları değil, umursamaz fae prensinin kibirli kayıtsızlığı değil, sadece içime bakan, yatıştırmak için acı, yapmak için fedakarlık arayan sevgilimin gözleri.

Bir an için dünya ona, bana ve dudaklarımızın arasındaki boşluğa daraldı... Sadece bir an ve sonra bizi kimin izlediğini hatırladım.

Damarlarımda bir panik patlaması daha oldu. Lanet olsun. Odada üç çift şüpheli Alf gözü vardı ve ben ne kadar zamandır burada durmuş, kurtarıcısının kollarında bayılmak üzere olan bir genç kız gibi ona bakıyordum? Sadece kalp atışları, ama sonsuzluk gibi hissettirdi - Tared'in gözlerine sonsuzluk gibi görünecekti.

Ne düşünüyordum ki ben?

Elimi geri çektim ve sol kanadının yanından eğilerek geçtim, kendimle arasına birkaç metre daha koymak için acelemden koyu kadifeyi dirsekleyerek kenara ittim.

Tanrı'nın lanetlediği her görkemli santiminin karşı konulmaz, mantıksız çekimi. Kalbim boğazımda mide bulandırıcı bir ritimle çarpıyordu. Creon'un dokunuşu, yüksek sesle küfretmek istememe neden olan bir yoğunlukla tenimde kaldı. Baktığım her yerde iri gözlü, şaşkın bakışlar vardı; Edored'in eli kılıcının kabzasında, Tared'inki ise en yakındaki deri su şişesindeydi. Güveç ateşin üzerinde hiç bozulmadan kaynıyor, et suyu ve mercimek nefes kesen sessizlikte gürültüyle fokurduyordu.

"Ben iyiyim," diye yalan söylemeyi dudaklarımdan kaçırmayı başardım. İyi değildim. Bu öğleden sonraki sahneden sonra, zaten istemeden beslediğim onca şüpheden sonra... Bu küçük, aptalca kazara yakınlaşma anında ne kadarını ele vermişim? "Yüce Tanrım. Bir dahaki sefere burnumu ateşe dayadığımda solduğun yer konusunda *biraz* daha düşünceli olabilir misin?"

"Çok üzgünüm, Em. Beyla'nın zayıf sesi bile alışılmadık derecede güçsüz çıkıyordu. 'Fark etmemiştim-'

"Sorun yok. Creon'a bakmaya cesaret edemeyerek en yakın sandalyeye çöktüm, dizlerimin kontrolsüzce titrediğini ancak o zaman fark ettim. Bu konuda konuşmak . Sadece biraz önce olanları düşünmekten vazgeçmelerini istiyordum. "Ben iyiyim. Herkes hayatta. Akşam yemeği yiyebilir miyiz lütfen?"

"Elbette," dedi Lyn aceleyle, ama sandalyesinden kayarken tereddüt etti, bakışları benden Creon'un hâlâ arkamda duruyor olması gereken yere doğru kaydı. Sessizce 'Teşekkür ederim' diye eklerken sesinde açık bir özür vardı.

Oh, Zera bana yardım et. Ona teşekkür muydum?

Etmedim, değil mi?

Ama gıcırdayan deri sandalyede dönüp tırnaklarımı yeni iyileşmiş avuçlarımda sıkıldığımda Creon bakışlarımla karşılaşmadı. Lyn'e başını sallayışında umursamaz bir can sıkıntısı, hafiften eğlenen bir kibir vardı - beni alevlerin arasından kurtaran hesapçı katilin bakışı, çünkü onun planlarında hâlâ oynayacak bir rolüm vardı.

Arkamda, Edored dolaplardan antika tabakları aşırıyordu, takırtılar ve çingiraklar bir atın çömlekçiliği çiğnemesini andırıyordu.

"Creon? Dedim ki.

Bakışları üzerimde kusursuz bir soğukkanlılıkla kayıyor, buz gibi maskesini kıracak en ufak bir gülümseme belirtisi bile göstermiyordu. Benimle sadece oyun mu oynuyordu, anlayışsız seyircilerimiz için rol mü yapıyordu?

Yoksa daha ziyade...

Gerginlik kıpırdadı, yoğun ve mide bulandırıcı. Beni ateşten ikimizin de düşünebileceğinden daha hızlı uzaklaştırmıştı. Beni iyileştirmeden önceki dakikalarda bile o kavurucu acıyı kendi omuzlarına almakta tereddüt etmemiş, o acıyı bir saniye daha hissetmeme izin vermektense kendisi acı çekmeyi tercih etmişti.

Ve ben onu önemsiz bir şeymiş gibi bir kenara ittim, ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir dehşetmiş gibi ondan aceleyle uzaklaştım.

"Creon? Tekrar fısıldadım.

Bakışlarıma karşılık vermek için dönmedi. Asi saç tellerini düzeltmek için bir elini saçlarında gezdirdikten sonra duvara yaslandı ve dipsiz kara gözleriyle diğerlerinin tabak, kaşık ve kepçe toplamasını izledi. En dikkatli izleyiciler için bile soğuk bir erkek kabuğuydu - *benim* gözlerim için bile.

Mide bulandırıcı bir endişe içime sızdı, onun da hissetmesi gereken bir endişe ama yine de bana bakmadı.

Sikeyim.

Sikeyim.

Konuşmamız gerekirdi. Tam şu anda konuşmalıydık. Ama Edored alışılmadık bir dizi kũfũrle yanımıdaki sandalyeye öktũ ve Lyn kucağında bir tabak mercimek yahnisiyle yanına oturduğunda bile Tared gülũmsemedi. şimdi samimi bir sohbet için Creon'a sokulsam, unutmazlar. Sessiz kalmayabilirler. Ve er ya da geç, yanlış insanlar öğrenecekti.

Sandalyemden kalkmadım.

Yemek sohbeti beni tamamen es geçti. Creon'un piřirdiğĩ yemekler için sadece bana yœnelik iltifatlar vardı. Naxi'ye göre alışılmadık gelen, Beyla'ya göre ise güzel bir kâbusa benzeyen Zera'nın ormanı hakkında bir şeyler. Haritadaki konumumuz ve Zera'nın ormanın derinliklerindeki tapınağının yönũ hakkında bir şeyler.

Hepsinin işinin bitmesini bekledim, uyumalarını bekledim ki fark edilmeden Creon'un kollarına girip kendimi savunabileyim. Ama Naxi kařığınũ bıraktığında söylediğĩ ilk şey, "İlk nœbeti ben alsam olur mu Creon?" oldu. Erken kalkmaktan *nefret ediyorum*.

Lanet olsun, ne yapıyordu?

Creon sadece omuz silkti, başını salladı ve sıkıca katlanmış bir battaniye çıkarmak için çantasını kaptı. Ancak o zaman, zarifçe ayağã kalktığında, bakışları yemekten œnceki halinden bir nebze bile daha sıcak olmayan bana döndũ.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Kendimi söylemeye zorladım, ki bu yalnız olsaydık söyleyeceğim şeyin yakınından bile geçmiyordu. *Özũr dilerim. Seni seviyorum. Burada ikimizi de gũvende tutmaya çalıştığımı göremiyor musun?*

Elini kaldırırken Tared'e baktı, sadece hızlı ve dikkatli bir bakıştı, ama yaptığım hatayı aniden fark etmem için yeterliydi.

Biz el dilleri hakkında keyifli bir şekilde sohbet ederken, ona alfabeyi ve sohbet sırasında ortaya çıkan diğer hareketleri gösterirken odadaki tek kişi Lyn değildi. Bu da herhangi birinin konuşmalarımızı okuyacak kadar anlayabileceği anlamına geliyordu.

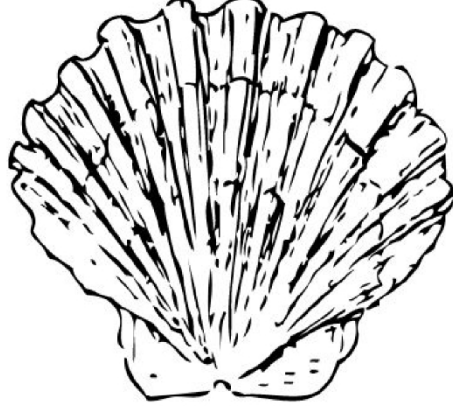
Bu da bu yolculukta tabelalarımızın bile özel olmayacağı anlamına geliyordu.

Görünüşe göre aynı sonuca varan Kreon, yavan bir *Uyku Kuyusu*'ndan başka bir şey getirmedi.

"Teşekkürler. Nefesim daralmaya başlamıştı. "Sana da. Daha sessiz bir yer aramak için çoktan arkasını dönmüştü.

OceanofPDF.com

Chapter G

Çiftlik evinin gıcırdayan ahşap zemininde kaskatı ve ağırlı bir şekilde uyandım, toz ve çürüme kokusu burun deliklerimde ağırdı, etrafımdaki ince battaniye güçlü kollar ve kadife kanatlar için ne yazık ki eksik bir alternatifti.

Creon.

Dün gecenin anıları suratıma inen bir yumruk gibi geri döndü ve aniden ayağa fırladım, neredeyse battaniyemi yırtıyordum.

Sulu sabah güneşi pencerelerden ve çatıdaki deliklerden süzülerek oturma odasını aldatıcı bir şekilde huzurlu bir ışıltıyla yıkıyordu. Edored yanımda uyuyordu, kollarını sırt çantasına sarmış, deri paltosunu başının altında yastık haline getirmişti. Tared ve Lyn odanın karşı köşesini kendilerine ev edinmişlerdi. Derme çatma yastıklarını ayıran mesafeye bakılırsa aralarında bir metre kadar mesafe vardı ama Lyn'in küçük bedeni Tared'in omzuna kıvrılmış yatıyordu

Şimdi, battaniyeler ve parlak kırmızı bukleler kolunun ve göğsünün çoğunu kaplıyor.

Creon ortalıkta görünmüyordu.

Ayağa fırladım ve sendeleyerek evin arka tarafına doğru yürüdüm, yatak odalarını ve bulaşıkhaneyi hızla ararken gözlerimdeki uykuyu sildim. Çoğu boştu. Sadece Naxi'yi küçük yataklardan birinde uyurken buldum, sanki bu evin her santimi sakinlerinin korkunç kaderiyle lekelenmemiş gibi eski şiltenin üzerine yayılmıştı.

Eğer o uyuyorsa ve biz veba büyüleriyle yakılmadıysak, Creon uyanık ve yakında olmalıydı.

Bağırsaklarım daha da düğümlendi. Uyanmamı ve konuşmamı beklemediyse, bu benimle konuşmak *istemediği* anlamına mı geliyordu?

Bir küfür yutarak, paslı menteşeleri üzerinde eğri duran ve ittiğimde sadece biraz gıcırdayan arka kapıdan parmak uçlarımda dışarı çıktım. sarmaşıklar, tepeler ve dağlardan oluşan bir panorama önümde açıldı, altın sabah güneşinin parıltısında manzarayı kaplayan gri-beyaz sabah sisi arasında daha az baş döndürücü değildi. Aşırı büyümüş bahçenin canlı karmaşasında gözlerim yanmış hayvanlar, yıkılmış bir kulübe buldu ve Creon yoktu.

Çiğli otların arasından geçip evin etrafından dolaştım, endişemi yatıştırmak için sabahın berrak havasını derin derin içime çektim. Sadece birkaç düzine adım, ama yüzüme fırlatabileceği yüzlerce acı sitemi düşünmek, dün gece bana yönelttiği her soğuk bakışı hatırlamak için fazlasıyla yeterliydi.

Son köşeyi döndüğümde verandada onun tanıdık kanatlı silüetini gördüğümde kalbim ölçülemez bir an için göğsümde durdu.

Duvara karşı bağdaş kurmuş oturuyordu, paltosu omuzlarındaydı, bir yandan da kucağında bir şeyler karalıyordu. Başını kaldırıp bakması çok uzun sürdü, parşömeni ve kalemi tekrar ceplerinden birine sokması da çok uzun sürdü.

Bakışlarındaki soğukluk gitmişti ama bu boyun eğmiş, ağır yorgunluk sadece kelimenin en teknik anlamıyla bir iyileşmeydi.

"Günaydın mı?

Fısıldadım. İç çekti.

Günaydın, Em.

Kaktüs yok. Gülümseme yok. Yarı çürümüş sundurma tahtalarının üzerinden ona doğru tırmanırken, kendimi yepyeni bir gemi enkazına yaklaşan, içinde ölüm mü yoksa hazineler mi bulacağımdan emin olamayan bir sahil gezgini gibi hissettim.

"Biraz uyudun mu?

Omuz silkmesi muhtemelen *hayır anlamına geliyordu*. O zaman o da uyanık yatıyordu. Naxi'nin dün gece konuşmamızı engellemek için hızlı ve yumuşak müdahalesini hatırladım ve bunun kasıtlı olup olmadığını merak ettim - soğuk cephesinin arkasında neler olduğunu biliyordu ve kendini sakinleştirmek için birkaç saat alana kadar ondan uzak durmamın daha iyi olacağına karar verdi.

Omurgamda mide bulandırıcı bir ürperti oluştu.

"Özür dilerim. Sesim kısık çıktı. "Bunu daha iyi idare etmeliydim.

Başını duvara yaslayıp gözlerini kapatırken elleri kucağında hareketsiz kaldı. Ama dudakları "*Sorun yok*" der gibiydi.

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Yüzündeki ifadesiz maskeye bakınca, çenesinin çok sert ve dudaklarının çok gergin olduğunu görünce rahatlayamadım.

"Yine de mutlu değilsin," demeyi başardım.

Şimdi gözleri kapalı olmasına rağmen parmakları hareket ediyordu. *Bundan mutlu olmamı mı bekliyordun?*

"Hayır. Söylediğim her kelimeyle birlikte konuşma elimden kayıp gidiyordu. "Hayır, ama umarım...

Cümle tatmin edici olmayan bir şekilde öldü. Ama bunun gerekliliğini göreceğini ummuştum. Edored'in aşkımızın patlayıcı haberiyle kaçmasına izin veremeyeceğimizi anlamasını, bunu geceleri onu uyutmayan bir fedakârlıktan ziyade ikimiz arasında paylaşılan eğlenceli bir sır olarak görmesini ummuştum.

Sorun yok, diye tekrarladı, bu sefer imzalayarak. Ama kanadı beni yaklaştırmak için açılmadı; dudaklarına bir gülümseme hayaleti değmedi. *Bilmelerini istemiyorsun. Bu muhtemelen mantıklı. Birkaç gün bununla başa çıkabilirim.*

Birkaç gün boyunca o benim için bir hiçmiş gibi davrandım - dünyanın ona karşı beslediği her korkunç fikre ve onun kendisi hakkında beslediği her korkunç fikre katılıyormuşum gibi davrandım. Zera bana yardım et, onu ve yarım alf ailesini bu maceraya neşeyle sürüklemekten önce bunu gerçekten iyice düşünmeliydim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, omuzlarımı kamburlaştırarak. "Eğer bundan şüphe etmene neden olacak kadar aptal olursam beni uyar, olur mu?"

Bir an için kaskatı kesildi, sonra duvara yaslandı, kanatları yıpranmış tahtaya çarptı. *Em-*

"İşte buradasın," dedi Beyla arkamdan, sesinin zayıf tınısı bu ölü, ıssız kıtanın sessizliğinde bir haykırış kadar yüksekti. "Kahvaltı mı? Sarsılarak etrafıma bakındım. Açık ön kapıdan yalınayak çıkmıştı, üzerinde bir erkek gömleği ve deri pantolon vardı, kül rengi sarı saçları neredeyse beline kadar dökülüyordu. Elinde cömertçe tereyağlanmış bir parça örgülü ekmek; yolcu çantası yok, kılıç yok.

Her nasılsa, bu keşfedilmemiş topraklarda, onu Yeraltı'nın güvenli ortamında gördüğümünden daha rahat görünüyordu.

"Ah," demek için kendimi zorladım, ayağa fırlama ve onu içeri itme dürtüsünü bastırdım. İkimizi sessiz bir verandada sarmaş dolaş bulması yeterince kötüydü; onu daha fazla şüphelendirmeyi göze alamazdım. "Evet. Teşekkür ederim.

Creon'a soğuk bir bakış fırlattı, o kıpırdamayınca içini çekti ve diğer tarafıma oturarak hızlı, ince parmaklarıyla ekmeği üç parçaya böldü. En büyük parçayı ben aldım. Creon en küçüğünü aldı. Porsiyonlarımızı değiştirmeyi önermek için ona baktığımda, baloların ve lüks ziyafetlerin medeni dünyasına dönmek için sabırsızlanan şımarık bir prensin sıkıntısıyla tepemizin altındaki nefes kesici manzarayı inceleyerek arkasını dönmüştü.

Etrafta görececek başkaları varken, ne kadar küçük olursa olsun bir yardım teklifini kabul etme şansı yoktu.

Sözlerimi yuttum ve ekmeğimi kemirdim, Beyla'nın hala tüm kıyafetlerimi giydiğime emin olduktan sonra gideceğini umuyordum. Hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım, gitmedi.

Biraz sohbet edelim o zaman. Sessiz kaldığım sürece, bizi kötü bir şeyle böldüğü izlenimi daha da artacaktı. Bu yüzden kendimi toparladım ve mırıldandım, "Tekrar seyahat ediyor olmaktan mutlu musun?"

Yüzünde soluk bir gülümseme belirdi, hüzünlüydü ama çoğu gülümsemesinden biraz daha az sığıdı. 'Neden bu kadar çok ölümsüzün yüzyıllarını aynı bir avuç yerde geçirdiğini asla anlayamayacağım. Elimizde onca zaman varken ...'

Yüzümü buruşturdum. 'Bu soruya cevap verecek kişi ben miyim emin değilim. Hayatımın büyük bölümünde bir gemiyle bir sonraki adaya gitmek heyecan verici bir maceraydı.

"İnsan hayatı. Gülümsemesi dondu - belki de beni aynı hayata mahkum eden kişinin kendisi olduğunu, büyümden habersizken

beni Valter ve Editta'nın kapısına bıraktı. "Bu karmaşanın içine sürüklendiğin için minnettar hissediyor musun?

Daha önce hiç düşünmediğim bir soruydu, ama cevabı düşüncelerimde keskin bir netlikle kristalleşti - her şeyi değiştiren o gecede eski hayatımı yerle bir eden alevler için bile minnettardım, sonsuz minnettarlık *duyuyordum*. Burada, Cathra'dan hiç olmadığım kadar uzakta olsam bile, geri kalan yıllarımı boğucu fısıltılar ve imkânsız beklentilerle çevrili olarak geçirebileceğim fikri tüylerimi diken diken ediyordu.

Beyla'nın ses tonuna bakılırsa, beklediği cevap bu değildi.

Ne de olsa güvenli evimden Kızıl Saray'ın hain cehennemine zalimce sürüklenmişim. Eğer İttifak araya girmeseydi, hâlâ Sessiz Ölüm'ün ve onun acımasız oyunlarının merhametine kalmış bir şekilde yaşıyor olacaktım.

Ben de kıkırdadım ya da kıkırdamaya yakın bir ses çıkardım ve 'Minnettar olmak kullanacağım kelime değil, gerçekten' dedim.

Beyla bir kahkaha attı, sonra sessizce yemeye devam etti.

Onu örnek almaya çalıştım ama tatlı ekmeğin tadı dilimde kalan yalanımla kuru ve tozluydu - geçen ayların benim için ifade ettiği her şeyle dalga geçen o laf. Creon'un silueti gözümün köşesinde hareketsiz bir karanlık lekesiydi. Ona tekrar bakmaya cesaret edemedim. Tanrılar Beyla'nın bir başka kasıtsız samimiyet anı hakkında ne düşüneceğini biliyordu.

Anlardı. Bana sorun olmadığını söylemişti. Sadece birkaç gün. Birkaç gün idare edebilirdik.

Ama birkaç dakika sonra kalkıp eve geri döndüğünde, bana dönüp bakmadı - en kısa soğuk bakışlar için bile gözlerimle buluşmadı.

İçeri döndüğümde oturma odasındakiler uyanmışlardı. Tared battaniyeleri katlıyordu. Edored mercimek yahnisinden arta kalanları mideye indiriyordu. Pencerenin yanında Lyn, kafası büyüklüğünde bir kavun dilimi üzerinde çalışıyor, Creon'a şu kelimeyi ve bu kelimeyi nasıl işaretleyeceği ve *masa* ve *manzara* jestleri arasındaki pratik olmayan benzerliklerden tam olarak ne çıkarması gerektiği konusunda sorular soruyordu.

Tared, paketleme işinin üzerinde, şahin gözlerle Creon'un parmaklarının her seğirmesini takip ediyordu; yüzündeki soğuk kararlılık, su katılmamış bir kinden başka hiçbir neden olmadan el dilimizi herkesten daha hızlı öğrenebileceğini gösteriyordu.

Birkaç dakika ocağın başında oyalandım, Creon'un bakışlarını yakalamaya ve anladığına, öfkeyle verandadan uzaklaşmadığına dair en küçük bir ipucu bulmaya çalıştım. Ama ne kadar pervasızca deri koltuklara yerleşip Lyn'le sohbetine daldıysam da, Lyn kahvaltısında bana ne kadar parlak bir şekilde gülümsediyse de, bir kez bile bana bakmadı.

Beni her zaman gören, ben daha gözümü kırpmadan ya da ağzımı açmadan beni fark eden erkek için bunun bilinçli bir seçim olduğunu varsayabilirdim.

O zaman bu öfke miydi?

Sadece oyun oynuyor olmalıydı. Sonunda pes edip bavullarımı toplamaya giderken kendi kendime tekrar tekrar söyledim; son bakışındaki o bariz soğukluktan ya da yerdeki toza benimkinden daha fazla dikkat etmesinden acele bir sonuç çıkarmamalıydım.

Varlığını. Ondan istediğim gibi, ilişkimizi gizlemek için üzerine düşeni yapıyordu.

Ama ona sorduğum şey bu değildi.

Onu sevdiğimi saklamaya çalışıyordum, evet. Son üç ayın her gecesini onun yatağında uyuyarak geçirdiğimi de saklıyordum. Ama birbirimize karşı dostane duygular beslediğimiz de bir sır değildi, değil mi? Dün gece Tared'in dikkatli bakışları altında sohbet ediyorduk. Birbirimizi hiç tanımıyormuşuz gibi davranmaya gerek yoktu - öyleyse neden birdenbire bu gereksiz strateji değişikliğine karar vermişti?

Bavulumu çok hızlı topladım, kıyafetlerimi ve yiyeceklerimi özenle yerleştirirken her şeyi berbat ettim. Bu bir strateji olmalıydı, henüz görmediğim bir sorun için zekice bir çözüm. İyi olduğunu söylemişti. Bu kasıtlı umursamazlığının ardında başka bir neden olduğundan şüphelenmek için hiçbir neden yoktu.

Bunu sadece bir noktaya değinmek için, beni tüm bu durumdan eşit derecede mutsuz etmek için çocukça bir girişim olarak yapıyor olamazdı ... ama bu düşüncayı daha fazla inançla uzaklaştırabilmeyi isterdim.

Tanrı aşkına. Bulaşıkları yıkamanın ve odanın karşı tarafında Lyn'in bitmek bilmeyen sorularından başka bir şeye odaklanmanın zamanı gelmişti. Yola çıkar çıkmaz her şey şüphesiz her zamanki rutinine dönecekti.

Diğerleri hızlıydı, hazırlıkları yüzyılların alışkanlığıydı. Evin arkasındaki dereden bir yığın temiz kapla döndüğümde çantalar bağlanmış, yiyecekler paketlenmiş, paltolar ve silahlar bağlanmıştı. Naxi'nin bile Lyn'in onu uyandırmasından sonra en fazla beş dakikaya ihtiyacı vardı, önceki geceye dair neşeli raporları oturma odasında asılı duran somut gerginlikle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Creon hala bana zar zor bakıyordu.

Sadece oyunu oynuyorum.

Beyla'nın etrafında toplandığımızda ve Beyla benim yerime onun koluna girdiğinde bunu kendime sıkıca tekrarlamak zorunda kaldım.

Ama soru soracak, sinir bozucu derecede kaslı inciklerine tekme atacak ve bu saçmalığa bir son vermesini söyleyecek zaman yoktu. Güneşin çizdiği çiftlik evi etrafımızda bulanıklaştı ve yarım kalp atışı boyunca titreşen renkler hayatımda gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir ormanın zümrüt ve deniz mavisi tonlarına dönüştü - Creon'un buz gibi bakışlarını bile sersemlemiş bir iki kalp atışı boyunca aklımdan silen bir manzara.

Uzaktan gördüğüm yıldız benekli yeşillik beni şu an için hazırlamamıştı
Bu.

Beyla'nın kolunu bırakıp parmak uçlarımla kaldırım taşlı patikada birkaç adım ilerlediğimde Edored bile sessizdi. Orman çizgisine doğru. Dikkat çekmeyen sarmaşıkların ve çalılıkların... tamamen başka bir şeye dönüştüğü keskin, cetvelle çizilmiş düz sınıra doğru.

Güzel olduğu kadar sinir bozucu bir şeydi.

Zera'nın ormanındaki ağaçlar çok yüksek ve çok düzdü; pürüzsüz, gri kabuklarla kaplı mermer sütunlar gibi soluk sabah gökyüzüne doğru yüzlerce metre yükseliyorlardı. Koyu yeşil örtülerin ve dalların arasında süzülen sis perdelerinin arasından neredeyse hiç güneş ışığı süzülüyordu. Yosun ve eğrelti otlarıyla kaplı orman zeminine ulaşan çok az bir kısmı ise yıldız ışığı gibi parıltıyor, yapraklardan ve derelerden gümüşü lavanta tonlarında yansıyor.

Burası alacakaranlık gibi kokuyordu. Boğucu, baştan çıkarıcı bir koku, açığa çıkmak üzere olan sırların kokusu.

Beyla ona güzel bir kabus demişti ve bu onu tanımlamanın nazik bir yoluydu - sizi bir sirenin şarkısı gibi içine çekebilen ve bir daha asla bırakmayan bu dünya. Ve yine de...

Bir şeyler tanıdık geliyordu.

Bir adım daha attım.

Tared nefesinin altından 'Em,' dedi, uyarı o tek hecede açıkça görülüyordu.

"Burası kaç yıllık? Arkamı döndüm, gözlerim refleks olarak Creon'u aradı. Diğerlerinden iki adım uzakta duruyordu, sol eli paltosunun siyah yüzeyindeydi. Gözleri ormanın mor-gri derinliklerini tararken okunamıyordu. "Çünkü bununla ilgili bir şey bana ...

Ben daha cümlemi bitirmeden başını salladı, bakışları inatla benden kaçarken bile aklımdan geçenleri okuyordu.

"Bu konuda yazılmış pek bir şey yok," dedi Lyn, ona temkinli bir bakış fırlatırken bukleleriyle oynuyordu. "En eski kaynaklar, ilk insan şehirleri ortaya çıktığında ormanın zaten tamamen oluşmuş olduğunu gösteriyor gibi görünüyor, bu da şu anlama gelebilir...

"Tanrılardan önce burada mıydı?

Alt dudağını endişelendirdi. "Sana Labirent'i hatırlattığını söylüyorsun.

Sessiz, hareketsiz ormana, her ağaç kabuğu ve yosun kaplı yüzeyin altında parıldayan sessiz tehdide baktım. Kızıl Saray'ın derinliklerindeki Labirent'in mücevherlerle aydınlatılmış karanlığıyla aynı değildi, hatta uzaktan yakından aynı bile değildi... ama uyuyan büyü'nün, asırlar ve asırlar boyu güçle sırlıklam olmuş bir atmosferin hissi benzerdi.

'Ona karşı uygun bir şekilde kibar olalım,'

dedim. "Ne olalım? Edored yankıladı.

"Kibar. Ona ters ters baktım. "İltifatkar. Genel olarak hoş ve çatışmacı olmayan. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?

Edored'in ormana kaşlarını çatması pek hayra alamet değildi. "Sanki ben sevimsiz biriymişim gibi konuşuyorsun, Burun Kıran.

Tared, Lyn ve Beyla'yla bakışarak, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. Labirent'in kendini savunduğuna, açıklanamayan ölümler ve kaybolmalarla dolu uzun geçmişine dair hikâyelerimi duymuştu. Eğer Zera'nın ormanı da buna benziyorsa... 'Seni eve geri göndermek zorunda mıyız?

Bu bana hiç de kötü bir fikir gibi gelmedi, çünkü böylece Creon nereye giderse gitsin ona ters ters bakacak bir refakatçimiz eksilmiş olacaktı. Ama Edored aptal olmamak ve sözlerine dikkat etmekle ilgili bir şeyler söyledi ve Beyla da onu Yeraltı'ndaki odasına zincirlemeye gönüllü olmadığını belirten bir hareketle omuz silkti.

"Deneyelim," dedi Naxi neşeyle. 'Alışılmadık bir his var ama şu anda mutsuz görünmüyor.

Lyn, Edored'a son bir uyarı bakışı atarak, "Henüz," diye homurdandı.

İlk sen başlamak ister misin, Em? Creon, Edored'in kasıtlı bir soğukkanlılıkla kederli kükreyişini duymazdan gelerek imzaladı. *Labirent'in üstesinden oldukça kolay geldin.*

Hareketlerinde ne bir iltifat duygusu ne de bir gurur titreşimi vardı. Onu biraz daha az tanıyor olsaydım, suları test etmek ve ormanın bize fırlatabileceği büyüünün en ağır darbesini almak için önce beni gönderdiğine inanabilirdim.

Benimle gelmeyi önermeyecek miydi? *Her zaman* benimle gelirdi.

"Herhangi birimiz önden gidebiliriz," dedi Tared sertçe, ben daha bunu yapamadan.

Creon'a bakışları bıçak gibi kesilmişti. "Bu riski neden Em alsın ki?

Oh, lanet olsun. Creon'la her ne yapıyorsa daha sonra konuşabilirdim; Tared'in onun hakkındaki kötü düşüncelerini düzeltmek daha zor olacaktı. Hafif bir kahkaha atmaya zorlayarak omuz silktim ve "Neyle uğraştığınız hakkında hiçbir fikriniz yokken herhangi birinizin ilk gitmesine izin vereceğimi gerçekten düşünüyor musunuz?" dedim.

"Em," dedi Lyn sessizce. "Lütfen dikkatli ol.

Ama artık geri dönüşü olmayan noktayı geçmiştim ve umursamayacak kadar tedirgindim. İki adım daha attım ve ölümlü dünya ile bu ormanda beni bekleyen şey arasındaki o görünmez çizgide durdum, ayaklarım hâlâ bu taraftaki sıkıcı çimenlerin üzerindeydi, gözlerim ise ötedeki yosunların ruhani parıltılarına ve ısıltılarına dikilmişti.

Bir adım öne çıktım.

Görünmeyen bariyeri geçtiğimde serin, canlandırıcı hava beni sardı, dalgaların serpintisine benzeyen ama ıslaklığı olmayan bir his - canlı, *canlandırıcı* bir şeyin nefesi. Ormanın kokusu güçlendi, olgun meyvelerin ve çiçek açan huş ağaçlarının kokusu. Ama etrafımda hiçbir şey hareket etmiyordu, çalılıklarda en ufak bir hışırtı bile yoktu.

Bir, iki kez yutkunmama rağmen ağzım kuru kaldı. "Günaydın mı?

Tepki yok.

Yerin derinliklerinde uyuklayan Labirent'i düşündüm, arkadaşlığa, dostluğa muhtaçtı. Burası biraz farklı, biraz daha sakin ve ağırbaşlı hissettiriyordu... ama en son ne zaman misafir kabul etmişti?

İçimi kemiren şüpheyi bir kenara iterek yavaşça ekledim, 'Umarım sizi ziyaret etmemizin bir sakıncası yoktur? Evde hakkınızda çok şey okuduk. Ve belli ki bir süredir bu bölgede kimse bulunmadığı için... bu yolculuğu kendimiz yapmanın biraz tehlikeye degeceğini düşündük.

Dalların arasından hafif bir sonbahar esintisi yükselip geçerek kollarımın ve omuzlarımın üzerinde tüylerimi diken diken etti. Omurgamdan aşağıya doğru akmak üzere olan ürpertiye bastırdım. Bu bir uyarı mıydı? Bir onay işareti mi? Yoksa sadece bir esinti mi?

"Gitmemizi tercih ederseniz," diye başardım ve bir şekilde sesimi sabit tuttum, "lütfen bize haber verin. Sizi rahatsız etmeyeceğiz. Ama bu gerçekten

Bu çok güzel yeri biraz daha göremezsek yazık olur-' Eğrelti otlarının ve yosunların altında bir şey kıtıldadı.

Ağzım kapandı.

Arkamda, ormanla dünyanın geri kalanını ayıran bariyer yüzünden sesi garip bir şekilde boğuklaşan Tared bir şeyler söylüyor, beni buradan defolup gitmeye çağırıyordu. Naxi ona bu kadar oyunbozan olmamasını söylüyordu. Edored küfrediyordu. Ama ben olduğum yerde donup kalmıştım ve önümde ...

Çalılıklar kollar gibi açılarak ağaçların derinliklerine doğru uzanan dar ve dolambaçlı bir patika oluşturdu.

Hoş geldiniz.

Diğerleri arkamdan konuşmayı aniden kesti.

Ellerimin bu kadar gülünç bir şekilde titrememesini dileyerek nefes nefese bir kahkaha attım. Duyarlı, gerçekten. Agenor biliyor muydu? Yoksa Labirent'in gerçek doğasının yüzyıllardır gizli kalması gibi, ormanın tuhaf özellikleri de hep belirsiz ilahi büyülere mi bağlanmıştı?

"Arkadaşlarımla bana katılmasının bir sakıncası var mı?" diye sordum. 'Hepimiz bu yolculuk için çok heyecanlıyız. Lyn buraya gelmeden önce senin hakkında yarım bir kütüphane topladı. Bu yeterince inandırıcı bir iltifat gibi geldi. 'Sadece yedi kişiyiz, umarım çok rahatsız edici olmayız?

Yol belli belirsiz genişledi.

"Oh. Bir kahkaha daha attım. "Çok teşekkür ederim. Bu durumda...'

Omzumun üzerinden baktım ve önce Creon'u buldum. Dudaklarında soğuk bir gülümsemeyle ormanı izliyordu, bu ifadede bir zafer belirtisi vardı.

Yaklaşımımdan en azından biraz memnun muydu? Bilemiyordum; yine bakışlarımı kaçıırıyordu.

"O halde," diye tekrarladım, kendimi başka tarafa bakmaya, Naxi'nin ısıltılı sırtısına ve Edored'in kaşlarını çatmasına odaklanmaya zorlayarak, "geliyor musun?"

Naxi neredeyse sekerek sınırı geçti, Beyla da hemen . Diğerleri daha yavaş ilerledi. Creon elleri cebinde, kanatları içeri kıvrılmış bir halde, sanki parkta sıradan bir gezintiye çıkmış gibi çizgiyi geçti - belinde parıldayan bıçaklar ve her görene şiddet dolu geçmişini sessizce hatırlatan mürekkepli yara izleri olmasa daha inandırıcı olabilecek zararsız bir kayıtsızlık ifadesi.

"Görünüşe göre haklıymışsın," diye fısıldadım yanımdan geçerken ve o da bana "Aferin, çözdük" demekten ziyade "*Belli ki*" anlamına gelen bir baş sallama *hareketi* yaptı.

Tanrı aşkına.

Ama Lyn, ben onu kenara çekip hangi oyunu oynadığını söylemesini isteyemeden araya girdi. "Okuduklarımızdan bile daha etkileyici, değil mi Em?" Sesi yarım oktav fazla yüksekti. 'İnsanların vebadan önce onu bu kadar sevmesine şaşmamalı.

En azından biri görevi anlamıştı. sızlatan cevapsız soruları görmezden gelerek, hâlâ botuna sivri bir çakıl taşı düşmüş gibi Edored'a bir bakış attım. Önce acil meseleler. 'Gerçekten de çok güzel. Sence de öyle değil mi Edored?'

Öfkelendi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim, oflamasının ormanın kabul edeceği kadar yakın bir anlaşmaya umarak. 'Bize söylenenden daha fazla yardımcı oldu. Lyn, sence Zera'nın tapınağı gibi önemli yerleri nerede bulacağını biliyor mudur? Çünkü bu çok daha kolay olurdu-'

Ben cümlemi tamamlayamadan, dolambaçlı patika ağaçların arasında kendini yeniden düzenledi, suyun yönünü değiştirmesi gibi hafifçe kuzeye doğru kaydı.

Tabii ki.

Lyn sersemlemiş bir sesle, "Sanırım bu evet demek," dedi.

"Elbette tapınağı nerede bulacağını biliyor," dedi Naxi parlak bir sesle, en yakındaki ağacı sevgiyle . 'Çok heyecan verici bir yer ! Keşke buraya daha önce gelseydin. O halde yolumuza devam edelim mi?

'Ama...' Edored yeni oluşan patikadan bana, benden Naxi'ye, sanki içimizden birinin bu saçma maskaralığa merhametle bir son vermesini ve onun yerine kendisini bira ve kart oynamaya davet etmesini umuyormuş gibi etrafına çılgınca bir bakış fırlattı. 'Gerçekten de bize nereye yürümemizi söylerse oraya yürümemizi mi istiyorsun? Hiç soru sormadan mı? Sanki aptal bir orman biliyormuş gibi-'

"*Edored*," diye tısladı Beyla.

"Bütün bunlar neyle ilgili? Yani, bu sadece-'

Sesten çok his uyandıran derin bir gümbürtü ayaklarımızın altındaki toprağı yuvarlayarak cümlesinin geri kalanını bastırdı. Edored olduğu yerde donakaldı, gözleri irislerinin etrafındaki beyazı ortaya çıkaracak kadar genişti.

Gök gürültüsü kesildi ama sesin hatırası havada uğursuz bir şekilde asılı kaldı. Hareket etmeye cesaret edemedim. Nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Tared kesin bir sükûnetle, "Sanırım bu ormanın ne olduğunu bildiği açık," dedi.

tam olarak ne yaptığını, Edored. Özür dile, olur mu?'

'Ne? Edored sesini yükselterek tersledi.

"Ev sahibimize hakaret ettin. Hışkıdamayı kesmiş olan ağaçlara başıyla selam verdi. "Özür dile.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Edored'in kahkahası çok tizdi. 'Bazı mantıklı sorular yüzünden öfke nöbeti geçiren *ben değilim*, hatırlatmama gerek var mı? Neden bu lanet orman-'

Ben daha ağzımı açamadan Creon harekete geçmişti.

Tared'in ileri atılmasından daha hızlıydı. Lyn'in keskin uyarısından ve Naxi'nin alarm ılığından daha hızlı. Kara kanatların bir tokadı, görüş alanımın kenarında siyah ve bronzun bir parıltısı ve hem o hem de Edored yosunlu orman zeminine devrildiler, bir kol ve kanat karmaşası ve mide bulandırıcı *gmbrty* bastıramayan öfkeli haykırışlar ...

Kafa büyüklüğünde bir meş palamudunun Edored'ın bir an önce durduğu yere tam olarak arpması.

"Hayır! Naxi iltifat ettiği ağaca doğru bağırdı, aceleyle ve nefes nefese, sesi Tared'in küfürlerini örtecek kadar yüksekti. 'Hayır, buna hiç gerek yok! Seni kırmak istememişti! Hepsi bir yanlış anlaşılma!

Creon kendini ve Edored'ı tek bir akıcı hareketle ayağa kaldırdı, yaralı ellerinden birini Edored'ın ağzının üzerine öyle bir kuvvetle kapattı ki alf hafıfe morardı. Sessiz lm'n gözlerindeki bakış bir fırtına gibiydi, bu aptalın boynunu kırıp onunla sonsuza dek işinin bitmesini umursamayacağını söyleyen bir uyarıydı.

Yosunların arasındaki korkunç meş palamuduna, bir kafatasını kırabilecek kadar büyük bir mermiye bakarken, Tared bile itiraz edecek havada görünmüyordu.

"ok özür dileriz," diye kekeledi Lyn, illerinin altındaki yanakları solgunlaşmıştı ve çılgınca tekrar ağaçlara baktı. Cevap olarak tek bir yaprak bile kıpırdamadı. 'O... o berbat bir karakter yargıcı, kuzenimiz. O-'

"ocukken çatıdan düşmüş," diye araya girdim bir anlık ilhamla, Creon'un tutuşuna karşı mücadele ederken Edored'a en yalvaran bakışımı fırlattım. "Kafasını bir taşa çarptı ve o zamandan beri hiç eskisi gibi olmadı. Gerçekten çok üzücü bir durum.

Edored daha da sert greşti. Creon'un kolları bir santim bile gevşemedi.

"Yürek parçalayıcı bir kaza," diye aceleyle kabul etti Lyn. "Bu geziye gelmekten hoşlanabileceğini düşündük çünkü..."

"Dünyayı çocuk odasından biraz daha fazla görmesi onun için iyi olabilir," diye bitirdim sözümü, etrafımızı saran ormana bakarak. "Zavallı çocuğun hayatında dört gözle beklediği pek bir şey yok, görüyorsunuz."

"Evet, teşekkür ederim, Em. Lyn'in bana bakışı yarı histerik bir kahkaha, yarı geniş gözlü bir panikti. 'Ama eğer yanlış bir karar verdiysek, onu eve geri göndermekten mutluluk duyarız elbette. Ondan kurtulmamızı tercih ederseniz bize haber yeter."

Bir an için Edored'in çırpınan uzuvları ve Naxi'nin kıkırdamasını umutsuzca bastırırken titreyen omuzları dışında hiçbir şey hareket etmedi.

Sonra, neredeyse kaçıracağım kadar hızlı bir şekilde, toprak devasa meşe palamudunun altında açıldı ve onu bütünüyle yuttu. Sanki orman bize "*Tamam, unutalım* gitsin" der gibi, taze yosunlar yarım kalp atışı içinde deliğin üzerinde yeniden büyüdü.

Şimdilik.

Edored sonunda Creon'un eline itiraz etmeyi bıraktı ve neredeyse son nefesini verdiği noktaya baykuş gibi göz kırptı.

Tared, "Fevkalade nazik," dedi, her zamanki soğukkanlılığı sesini geren öfkeli gerginlikle artık o kadar inandırıcı değildi. Edored'e bakışı Creon'unkinden sadece biraz daha hoştu. 'Bir kelime daha edersen, Bragedson, bu yolculuğun geri kalanında ağzını bizzat ben tıklarım. Anlaşıldı mı?

Kuzenine babasının adıyla hitap ettiğini hiç duymamıştım ve Edored'in başını alışılmadık bir uysallıkla sallamasına bakılırsa, bu gerçekten de nadir görülen bir olaydı.

"Güzel. Tared, Creon'a dönerken tereddüt etti, çelik grisi gözlerinde hem minnettarlık hem de bunun tam tersi bir şey vardı. *Yaşam*

Agenor *borçlar* demişti. Alves'i ve onurlarını bildiğinden, Edored'in hayatını kurtarmak bir iyilik olduğu kadar bir hakaret de olabilirdi.

Creon sadece bir kaşını kaldırdı.

"Teşekkürler," dedi Tared, kelimeyi aşağılık bir suçlama gibi zorlayarak. "Sakıncası yoksa onunla ben ilgilenirim.

Creon küçük bir omuz silkmeye elini çekti ve Edored'i kendi ayakları üzerine itti, o kadar büyük bir güç uyguladı ki alf neredeyse devriliyordu. Beyla onu ayakta tutmak için dirseğinden tutmak zorunda kaldı ve ağzını tekrar açma hatasını yaptığında bir şeyler tısladı.

Mesaj her neyse, bu sefer yerine ulaşmış gibiydi. Edored sözlerini yuttu ama Lyn ve bana derin bir hakaret dolu bakış fırlattı.

"Madem bu iş halloldu," dedi Naxi, artık eğlencesini gizleme zahmetine girmeden, "sanırım yola devam etme zamanı geldi?

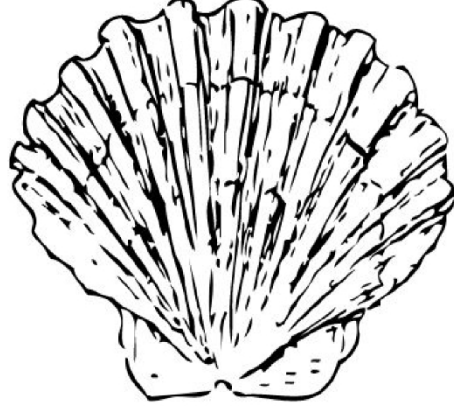
Yaprakların bile ölümcül silahlar olabileceği, her yanlış adımın ölüm fermanı olabileceği bu dünyanın derinliklerine... Güven tazelemek için Creon'a baktım ama çoktan benden uzaklaşmış, ellerini ceplerine sokmuş, önündeki yolu inceliyordu. Başının arkası ve kanatları ne düşünüyor olabileceği ya da hayatta kalma şansımızı ne kadar yüksek tahmin ettiği konusunda hiçbir ipucu vermiyordu.

Ne yaptığını sanıyordu ki?

Ama artık onunla konuşma şansım yoktu ve Zera bu cehennem gibi yerde bir yerlerde bizi bekliyordu. Boğazımı temizledim ve 'Evet, ormanı daha fazla görmek için sabırsızlanıyorum' dedim.

Bugün doğrulardan çok yalanlar söyledim.

Bölüm 10

Creon bu sefer yanımda yürümedi. Onun yerine Naxi günün büyük bir bölümünde sağımda süzüldü ve güzel sonbahar çiğdemleri, çarpıcı beyaz-gri ağaçlar ve her yaprak ve dalın üzerine damlayan nefes kesici güneş ışığı hakkında durmadan sohbet etti.

Eğer dikkatimi Creon'un giderek daha da barizleşen mesafesinden uzaklaştırmaya çalışıyorsa, umutsuzca başarısız oluyordu. Eğer onu benden uzak tutmayı tercih ediyorsa, bana kalırsa defolup gidebilirdi.

Bunu yüksek sesle söylemedim. Eğer onu bir kenara itersem diğerlerinin her biri bunu fark edecek ve bir sonuç çıkaracaktı.

Dar patıkayı ormanın derinliklerine doğru takip ettik; tepeler, ağaçlar ve küçük bataklıklar arasında dolanarak kuzeyi güneyden ayırt edemez hale geldik. Güneşin bile bir faydası yoktu: başımızın üzerindeki yoğun yapraklar arasından ışığın hangi geldiğini söylemek imkansızdı. Bu

Yürüdükçe gerçekliğin kendisinden uzaklaştığımızı, tekinsiz bir ateş rüyasına girdiğimizi hissetmeye başladım - bizi içine almayı kabul ettiği kadar kolay bir şekilde bize karşı dönebilecek ürkütücü küçük bir cennet.

Kendime rağmen, alflerin etrafta olmasından mutlu olduğumu itiraf etmek zorundaydım. Onlar olmasaydı, orman arkamızdaki patikayı silmeye karar verdiği anda geri dönüş yolumuz olmazdı.

Naxi'nin bitmek bilmeyen heyecanı dışında tek ses Lyn'den geliyordu, o da bu akılsız saatleri Creon'u aklına gelen herhangi bir işaret hakkında daha fazla sorgulamak için kullanıyordu. Sorularının çoğu Naxi'nin tıkırtıları arasında duyamayacağım kadar sessiz geliyordu, ama arada bir sinirli bir oflama - "Ne demek istiyorsun, *hexameter* için bir işaretin yok mu?" - yeterince yüksekti.

Başka koşullar altında, bu yeni dili mümkün olan en kısa sürede öğrenme konusundaki kararlılığına gülümseyebilirdim. Bu yerde, Creon'un sessizliği her zamankinden daha uğursuz, nereye baksam Alves ona bakıyor, masum konuşmaları bile felakete yavaş bir giriş gibi geliyordu.

Ama saatler herhangi bir ölüm olmadan geçti. Alacakaranlık çöktüğünde, sıra sıra ağaçlardan başka bir şey görmemiştik - ne bir yaşam belirtisi, ne de gezgin tanrılara dair bir işaret. Uçsuz bucaksız patikadan görebildiğim kadarıyla bütün gün daireler çizerek yürümüş olabilirdik. Ama Beyla sonunda küçük bir açıklıkta durduğunda memnun görünüyordu ve saatlerdir ilk kez bakışlarıyla buluşmak için arkama baktığımda Creon endişeden eser göstermedi.

Kuzeyi hep bilirdi. Eğer orman tarafından kandırılmış olsaydık, bizi saatler önce uyarması gerekmez miydi?

Eğer hemen arkasını dönüp çantasını omzundan tek bir tembel hareketle sıyırmasaydı ona soracaktım.

Ağzımın kurummasına neden olacak şekilde şişkinleşti. Tared'in bana bakma ihtimaline karşı ben de hızla gözlerimi kaçırdım.

"Biraz ateş yakmamızın sakıncası var mı? Naxi arka planda ormanla sanki eski dostlarmış gibi konuşuyordu. 'Küçük ve kontrollü tutacağız elbette, ama soğuk yemek çok sinir bozucu bir şekilde *soğuk*...'

Açıklığın ortasındaki toprak kayarak Lyn'in alevlerinin hiçbir şeye zarar veremeyeceği çorak bir kum boşalttı. Ormanın gerçek doğasını anlamadan kaç gezginin dünyanın bu kısmına geldiğini ve kaçının çok fazla dal kopardıktan sonra bir daha hiç görülmemek üzere vahşi bir şekilde öldüğünü merak ettim.

"Ee," dedi Lyn ateşi belirlenen yere yerleştirirken ve Creon ile bana beklenti dolu bir bakış gönderirken, "ikiniz yine yemek mi pişiriyorsunuz?"

Tanrı onun küçük kalbini korusun. Bunu kendim önermeye cesaret edemedim.

Ama bu akşamki süreçte hiçbir rahatlık yoktu, kendimi akılsızca ocağa atıp her şeyi mahvetmeden önce çiftlik evinde aramıza geri dönen rahat arkadaşlığın hiçbiri yoktu. Creon malzemelerini seçerken acımasız bir verimlilik içindeydi; talimatları soğuk, sert işaretlerle geliyordu ve çoğu zaman bunları iletirken başını bile kaldırmıyordu. Havuçları ısırik büyüklüğünde parçalar halinde doğrarken parmağımı kestim ve keskin acı tıslamam bile onu pratik, çevik elleriyle soyduğu taze zencefil parçasından uzaklaşmaya ikna edemedi.

Tanrı aşkına.

Terli seyahat tünüğimden kesiği iyileştirmek için çok fazla mavi çektim ve parmağımın derisini yumuşak, savunmasız bir pembeye dönüştürdüm. Boğuk bir lanetle kanı pantolonuma sildim, omzumun üzerinden kontrol etmek için baktım

Alves hala gece için kampımızı kurmakla meşgulken, "Creon?" diye tısladı.

Sanki kendini hazırlıyormuş gibi başını biraz fazla yavaş kaldırdı.

Zera bana yardım etti. Onunla konuşurken gergin hissetmemeliydim. O beni *hiç* gergin hissettirmezdi. Ama gece karası gözlerinde parıldayan sabırsızlık belirtisi kalbimin teklemesine neden oldu ve sertçe fısıldadığım kelimeler olması gerektiği kadar haklı bir kızgınlıkla çıkmadı. 'Tam olarak sorun nedir? Eğer her şey söylediğin kadar iyi değilse, bunun yerine bana *söyleyebilir* misin-'

"Em? Tared, Beyla'yla birlikte incelediği haritalardan başını kaldırarak açıklığın diğer tarafından seslendi. "Bir sorun mu var?

Senin lanet varlığın.

"Sadece yemek hakkında konuşuyorduk," diye tersledim, kelimeler dudaklarımdan çıkmadan önce kulağa ne kadar mantıksız geldiğini duydum. "Önemli bir şey değil.

Creon'a ters ters baktı -görünüşe göre başka bir nedenden çok alışkanlıktan dolayı- ve ateşe doğru yürüdü, harita hâlâ elindeyken diğer tarafa çöktü. "Yardım edebileceğim bir şey olursa haber verin.

Ona bir havuç fırlatmamak için kendimi zor tuttum; başka biri olsaydı bıçağıma sarılabılırdim. Burada birkaç dakika *duramazlar* mıydı? Bize konuşmamız için beş dakika veremezler miydi?

"Bir avuç sebzeyle tek başıma başa çıkamazsam diye mi?" dedim sertçe.

"Örneğin," dedi, sinir bozucu bir şekilde tedirgin olmadan. "Tapınak hakkında ne demiştiniz, Bey?

"Okuduğum birkaç raporda bir tepenin üzerinde olduğu yazıyor," dedi, sanki benim zorlukla bastırdığım öldürme fark etmemiş gibi açıklığın bizim tarafımıza doğru yürürken. 'Yani onu uzaktan görebiliriz.

Bu hızla devam edersek, yarın öğleden sonra ilk görüntüyü yakalayabiliriz...'

Creon'a hızlıca bakma riskini göze aldım. Omuz silkti -o lanet olası umursamaz omuz ve "*Ben iyiyim*" diye mırıldandı.

'Ben mor bir tavşanım,' diye homurdandım.

"Pardon? Tared haritadan başını kaldırıp tekrar baktı.

Kreon ikimize de cevap vermedi. Sessizce yemek pişirme işime döndüm, bıçağımın etrafında yarılan havuçların iyi niyetli alpler ve her zaman daha iyisini bilen babalar olduğunu varsaydım.

Yarım saat içinde, Beyla'nın getirdiği hafif seyahat tavaında malzemelerin karışımı bir şekilde mis kokulu bir yemeğe dönüştü. Hepimiz midelerimizi yumuşak, baharatlı havuç ve kokulu zeytinyağına batırılmış ekmekle doldurduğumuzda, alacakaranlık erken geceye dönüşmüştü ve Lyn'in ateşinin altın ışıltısı ormanın gölgelerini uzakta tutan tek şeydi. Gri-beyaz ağaçlardan oluşan çemberin ardındaki dünya, siluetler ve yıldız ışığından başka bir şey değildi; aç kurtları da kaçak tanrılar kadar kolay saklayabilen uğursuz bir karanlıktı bu.

"Nöbet tutmamız gerekecek," dedi Tared, yemeğimizin çoğunu kaplayan sessizliği bozarak. "Seninle birlikte uyanık kalmamı ister misin, Naxi?"

Altta yatan mesaj açıktı: gecesinin yarısını Creon'la birlikte bizi izleyerek geçirmeyecekti. Naxi sanki kendisinin ilk tercih değil de tercih edilebilir bir alternatif olduğunun farkında değilmiş gibi genişçe gülümsedi.

"Gecenin ikinci yarısını ben alacağım," dedi Beyla hemen, bu da stratejik bir manevranın açık bir parçasıydı. Tared'in huzuru için Lyn, Creon'la birlikte yer almayacaktı.

"Konuşmamız gereken başka bir şey var mı, yoksa gidip biraz uyuyabilir miyim?"

Creon'un cevap vermesini beklemiyordum ama tereddüt etmeden ayağa kalktı, hareketleri bana yönelikti ama ateşin etrafındaki diğer herkes tarafından mükemmel bir şekilde görülebiliyordu. *Sanırım ilginç bir şey görüp görmediğimi görmek için hızlı bir uçuşa çıkacağım.*

Şimdi mi? Akşam karanlığı çöktükten sonra ve gecenin yarısında da uyanık kalması gerekirken mi? Gözlerimi kırptım, kızgınlığım kısa süreliğine unutuldu ve "Arada bir uyumak gerekmez mi?" dedim.

Özellikle yorgun değildi. Omuz silkti, kalçalarındaki yosunları sildi ve karanlık gözlerinde bir meydan okuma titreşimiyle bana baktı. *Geliyor musun?*

Ateş bile bir süreliğine sertleşti.

Zihnim garip bir şekilde buz gibi sudan çıkmaya benzer bir hisle endişeden anlayışa geçti. *Oh. Demek oynadığı oyun buydu.* Demek oynadığı oyun buydu - kaçırma, ama bu sefer hoş bir türden, beni anlayışsız kulakların takip edemeyeceği bir yere götürüyordu. Konuşabileceğimiz, hangi oyunu oynamaya başladığını güvenle anlayabileceğim bir yere.

Yıldızlı gökyüzünün altında - kollar beni sarıyor, omuzlar geriliyor, kanatlar keskin sonbahar havasına çarpıyor.

Vücudumdaki her sinir bu düşünceyle , ateş ışığındaki uzun silueti içime ılık ürpertiler göndermeye yetti. Mükemmel bir plandı, ama ...

Ancak izleyicilerimizin her bir üyesi Sessiz Ölüm'ün kaslı kollarında sınıksız sarılarak saatler geçirmeye gönüllü olduğumu bilecekti.

Diğerlerine bakmaya cesaret edemedim. Göz ucuyla Edored'in yüz ifadesinden yakaladığım çok az şey beni uyarmaya yetmişti.

"Hayır, teşekkür ederim," diye zorladım, iyi bir önlem için dikkatsiz bir kıkırdama attım. 'Bazılarımız gece uykusunun kıymetini biliyor, biliyorsun.

Dudaklarının etrafındaki çizgilerde bir şey sertleşti, gözlerinin arkasındaki kepenkler çarptı. Ama başını salladı, hızla ve sessizce döndü ve arkasına bakmadan ağaçların arasında kayboldu, ayak sesleri pelüş yosunların üzerinde duyulmuyordu. Gölgeleer onu eski bir dost gibi karşıladı, siluetini göz açıp kapayıncaya kadar yuttu.

Kaybolduğu noktaya bir an için çok uzun süre baktım. Patlamak üzere olan midemden hafif bir bulantı yükseldi.

Onunla gitmeli miydim? Ama bunu yapamayacağımı *bilmeliydi* - Edored'in gözleri önünde olmazdı, savaşı kazanmak için ihtiyacımız olan insanlara her dedikoduyu bir yangın gibi yayan alf.

"Beklenmedik derecede akıllıca," dedi Tared ve ona dönüp baktığımda yüzünde rahatlamaya çok yakın alaycı bir eğlence vardı. Ateşin yanında Lyn'in ifadesi ise tam tersiydi; ela gözlerinde hâkimiyet için savaşıan endişe ve kızgınlık vardı.

Naxi görüş alanımın kenarında buz gibi sessiz duruyordu. Ona hiç bakmamanın en iyisi olacağına karar verdim.

"Uyu o zaman? Beyla söyledi.

Yapacak daha iyi bir şey olmadığı için onun önerisine uydum.

Creon dönene kadar uyanık kalmaya çalıştım, belki Beyla ortak nöbetleri sırasında arada bir başka tarafa bakar diye. Ama yürümek ve endişelenmekle geçen ikinci gün beni çok yormuştu. Creon'un soğuk bakışlarının hatırası bile gözlerimin Lyn'in ateşinin uykulu sıcaklığında kapanmasını engellemeye yetmedi ve uyku birkaç dakika içinde beni yakaladı.

Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı zümrüt yaprakların arasından sızarak nemli açıklığı ısıltılı küçük bir hazine koyuna dönüştürene kadar uyanmadım. Ağaçların arasındaki gölgeler kaybolmuş, yerini yavaşça yükselen sabah sisine bırakmıştı. Dönen gümüşün ardında ne kurtlar ne de kaçak tanrıçalar görölüyordu.

Daha iyi olabilirdi. Çok, çok daha kötü olabilirdi.

Tared ve Naxi hâlâ uyuyordu ama diğerleri ayakta ve uyanıktı. Edored açıklığın yakınındaki dereye kaselerimizi çalkalıyordu, kaşları çatıktı ve birilerinin onu duman ve cehennem ateşi tehditleriyle zorladığını düşünüyordu. Beyla ve Lyn ateşin yanında haritalarının üzerine eğilmiş oturuyor, kısık sesle günün seyahat planlarını tartışıyorlardı. En uzakta, küçük bir ev kadar kalın bir ağaca yavaşça yaslanmış olan Creon, uzun saçları omuzlarına dökülmüş, ellerini sabah soğuşuna karşı eldivenlerinin içine sokmuş, hiçliğe bakıyordu. Yüzündeki boş ifadede ne kadar uyuduğunu anlayamıyordum - eğer uyuduysa bile.

Ben kadar bana doğru bakmadı. Başını sallaması çok geç ve çok kısıydı - varlığımı kabul eden bir baş sallama ve çok az başka bir şey.

Dolu dolu bir uykunun bana bahsettiği azıcık sükûnet, gölgelerin içine geri kaçtı.

Ayağa fırladım, kimseye düşünmeden selamlar mırıldanırken ve karşılığında aynı derecede düşünmeden mırıldanmalar alırken beni takip eden gözlerin acı verici bir şekilde farkındaydım. Creon kımıldamadı ve ona doğru acele etmemek için kendimi zor tuttum. Bunun yerine, kendimi yavaşça

Soğuktan uzuvlarımı esnetip kahvaltımı toparladıktan sonra nihayet açıklığı geçip onun yanına gittim ve yanındaki çimenlere uzandım.

Aramızdaki bir metrelik hava, en soğuk sabah esintilerinden bile daha soğuk görünüyordu. Creon'un bakışları dönen sisin üzerinde sabit kaldı; kanatları bana doğru en ufak bir kıpırdanma göstermedi.

"Dün gece bir şey bulabildiniz mi? Konuşma yeterince pratik ve mantıklı görünüyorsa, Beyla ve Edored'in dikkat etmeyi unutacaklarını tüm gücümle umarak söyledim.

Tapınağı buldum, diye imzaladı ve omuz silkmesi bu tek başarının haftalarca süren umutsuz bir çalışmanın sonucu olduğunu göstermiyordu. *Terk edilmiş görünüyordu. Bu bir şey ifade etmek zorunda değil elbette. Zera'nın görmek istediği ilk kişi ben olmayabilirim.*

Evde olsaydım tanrıçalar ve zevksizlik hakkında şakalar yapardım. Kucağına tırmanır ve o sertlik bacaklarından eriyene kadar ona sarılırdım, meydan okuyana, karşılık verene ve kazanana kadar nefesimin altında ona iğneler mırıldanırdım.

Gözlerimin ucundaki delici bakışlarla, ' istediğini anladım,' dedim. Hiçbir tepki vermedi.

Titreyen parmaklarımla bir parça ekmek kopardım, birkaç ağacı havaya uçurmak ve şüphesiz ortaya çıkacak kaosun içinde gizlice kaçmak için tehlikeli bir dürtüyle savaştım. "Creon?

En hafif iç çekişiyle başını bana doğru onda bir tur eğdi. Eldivenli elleri, yüzündeki maske kadar ifadesiz bir şekilde kucağında hareketsiz duruyordu.

Tanrı aşkına. Ağzıma küçük bir lokma ekmek tıktırdım ve sözcüklerimi avucumun arkasına saklayarak, "Konuşmamız gerek," diye mırıldandım.

Evet. Elini, işaretlerini yarı yarıya kalçasının arkasına saklayarak, o gelişigüzel hareketle indirdi. Kelimeler o kadar hızlıydı ki ben bile takip etmekte zorlandım; daha zayıf bir görüşe ve tek bir günlük pratiğe sahip hiçbir alf bunu başaramazdı. Edored'e ve onun zavallı fikirlerine öncelik vermekte ısrar etmeseydiniz bu daha kolay olurdu.

"Bunun..." diye duraksadım, kısık bir fısıltıyla bile olsa isim kullanmanın dikkat çekmenin kesin bir yolu olduğunu tam zamanında hatırladım. "*Bununla*. Burada bir savaşı kazanmaya çalışıyorum, tamam mı?

Bir kaşını kaldırdı. *Bu konuda yalnız değilsin.*

"Gerçekten mi?" diye mırıldandım sertçe. "Bu durumda Alves'i kışkırtmayı bırakman gerekmez mi?

Sessizlik çok soğuk bir şekilde çöktü ve ancak o zaman bu kelimelerin altındaki keskin suçlamayı, hayal kırıklığının kenarını duydum. Göz açıp kapayınca kadar parmakları aramızda hareketsiz kaldı. Sonra sert bir omuz silkmeye ayağa kalktı ve dün gece yürüdüğü gibi yanımdan geçip gitti - tüm ilgisizliği, tüm kibirli kiniyle.

"Creon!

Çok gürültülü. Çok çaresiz. Açıklıktaki her bir göz bana doğru kaydı, artık beni izlemiyormuş gibi bile yapmıyorlardı.

Çantalarının yanında diz çöken Kreon arkasını dönmedi. Oh, *lanet* olsun.

Ani yaşlar gözlerimi yaktı, sabah soğuğuna karşı acı verici bir şekilde sıcaktı - yani şimdi işleri daha da kötüleştiriyor muydum? Şu ana kadar hiçbir sorun olmamasına, beş dakika öncesine kadar iyi olmasına rağmen sorun mu yaratıyordum?

Siktir, siktir, siktir.

"Neler oluyor? Edored yüksek sesle, eli kılıcının kabzasında, dedi. "İyi misin, Burun Kıran?"

Bu lakabı şimdi kullanmaya, bana hâlâ aileden olduğumu hatırlatmaya, sadece benim iyiliğimi düşündüğü için çekilmez bir piç gibi davrandığını söylemeye gerçekten hakkı yoktu - hem de hiç hakkı yoktu. İnandırıcı olmayan bir güvence mırıldandım, bakışlarımı parmaklarımdaki yarısı yenmiş ekmeğe odakladım ve görüş alanıma giren sisli bulanıklığı göz kırparak uzaklaştırdım.

Creon, alves'in suçlayıcı bakışlarını tecrübeli bir kayıtsızlıkla görmezden geldi. Yolculuk hazırlıklarımızın işkence gibi uzun dakikaları boyunca bana gülümsemek için en ufak bir bahane bile vermedi ve gergin, yorgun bir sessizlik içinde yola çıktığımızda, on adım arkamda oyalandı, görünüşe göre Edored'in sıranın arkasındaki arkadaşlığını benimkine tercih ediyordu.

Herhangi bir el işaretinin iletebileceğinden daha açık bir mesaj; oynadığı oyun her neyse, yanlış oynamıştım.

Ama birbirimize yabancı olmadığımızı çok iyi bilen insanların yanında bana günlerce lanet olası bir yabancı gibi gerektiriyorsa ne yapmaya çalışıyordu?

Ben iyiyim.

Ve yine de... Bu konuda mutlu olmamı mı bekliyordunuz?

Yapmaya çalıştığı şey bu muydu? Medeni bir tartışma beni yolumu değiştirmeye ikna edemeyecekse, bu yolculuğun onu ne kadar mutsuz ettiğinin bir göstergesi mi?

Bu... bu onun sesine benzemiyordu, değil mi?

Panik yapmamalıydım - onunla konuşmadan, onu gerçekten neyin rahatsız ettiğini öğrenmeden panik . Ama panik yapmamak, yapacak başka bir şey olmadan saatlerce yürürken söylemekten daha kolaydı; her adım, yanlış olabilecek her şeyi, mahvediyor olabileceğim her şeyi hayal etmek için başka bir andı

tam da şu anda ona koşup kollarında bayılmayarak. Benden yapmamı istediği şey bu muydu? Dñnyanın geri kalanının fikirlerine, çaresizce ihtiyaç duyduğumuz mñttefiklere lanet olsun mu?

Belki de öyleydi. Ne de olsa kendi başına her zaman daha iyisini yapmıştı - ama gerçekten onu takip etmemi mi bekliyordu?

Ve eğer , bana söylemesi ne kadar zor olabilir ki? *Em, bunu kaldıracıebileceğimi sanmıyorum* - bu üzerinde çalışabileceğim bir mesajdı. Bu saçma güvence kombinasyonu ve tam tersi... Bundan ne anlamamı istiyordu?

Bir açıklığı geçip Zera'nın efsanevi tapınağına ilk kez baktığımızda, üzerine inşa edildiği tepeden hâlâ kilometrelerce uzaktayken, yeşilliklerin arasından çıkan mermer kuleleri ya da kemerlerin üzerinde büyüyen ve kutsal alanı kendilerine mal eden kır çiçekleri denizini umursamayacak kadar tedirgindim. Tek görebildiğim duvarlardı. Duvarlar mahremiyet için bir şans demekti. Mahremiyet, dürñstlük ya da en azından açıklama yapma şansı demekti.

Ancak kıta bir kez daha hayal ettiğimden daha büyüktü ve nihayet tepenin eteğine ulaşana kadar saatler geçti; burada cılız bir ahşap merdiven dik yamacı tırmanıyordu. O sırada güneş en yüksek noktasını çoktan geçmişti. Hayal kırıklığım zonklayan bir baş ağrısına dönüşmüştü ve Creon'a her bakışım yaramı daha da derinleştiriyordu; onun değişmeyen maskesi boğazıma saplanan bir bıçak kadar rahatlatıcıydı.

Kızıl Saray'a geldiğimde onu aşırı gurur verici bir portrenin canlanmış hali olarak düşünmüştüm. O muhteşem, tehlikeli kabuğuna geri dönmüştü - ama şimdi altında saklanan erkeği, dünyada herkesten çok sevdiğim tek lanet insanı tanıdığım için tamamen farklı bir kılık gibi görünüyordu.

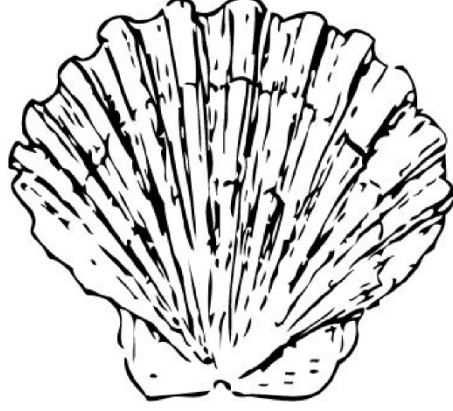
Bundan şüphesi yoktu, değil mi?

Tepeye tırmanırken yarı çürümüş ahşap basamaklar endişe verici bir şekilde inliyor, arada sırada dikkatsiz bir ayağın altında parçalanıyordu. Kendimi yarı yarıya tökezleyip yamaçtan aşağı yuvarlanmayı dilerken buldum; Creon boynumu kurtarmak için peşimden atlasa Tared bile pek şikâyetçi olmazdı.

Ancak uzuvlarım sinir bozucu derecede iyi davrandı, vücudum aylarca süren günlük antrenmanlar sayesinde kendini hiç olmadığı kadar kontrol etti. Tepenin zirvesine ağrıyan ayaklarım ve nemli bir sırtla ulaştım ama başka bir zarar görmedim.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

Önümde açılan alan bir zamanlar güzel bir bahçe olmalıydı.

Üç tarafı yüksek salonlar ve uçsuz bucaksız galerilerle çevrili tapınak avlusu yabani otlar ve kır çiçekleriyle doluydu, meyve ağaçlarının kökleri nereye baksam patikaların mermer döşemelerini kırıyordu. Çürüyen yapraklar karmaşık drenaj sistemini tıkamıştı ve bahçenin ortasındaki beşgen havzada yosun ve tanrıların bildiği başka şeylerden oluşan sağlıklı yeşil bir parlaklık vardı.

Manzaradaki hiçbir şey, son beş yüz yıl içinde herhangi birinin -tanrıça ya da ölümlü- kaosu evcilleştirmeye çalıştığını göstermiyordu.

"Pekala," dedi Naxi rahat bir tavırla, bugünlük yürüyüşünün bittiğini belirten bir hareketle çantasını yere fırlatarak, "Sanırım burada olmadığı sonucuna rahatça varabiliriz, hmm?"

Yutkundum, hayal kırıklığının saçma sapan sızısını bastırdım. Özellikle de Creon'un ilk keşif raporundan sonra, buradan fazla bir şey beklememem gerektiğini bilmeliydim. Anne'nin sihrini çalma girişiminden kurtulmuş olsa bile, bir tanrıça neden zamanını burada, eski ihtişamının kalbinde, rahibeleri ya da etrafındaki insanlar olmadan geçirsin ki?

Yine de ...

O kadar ani durdum ki Edored bana çarptı. "Creon?

Artık bakışlarımı kaçırmıyordu; soğuk sessizliğinin altında her ne yatıyorsa, en azından bunun için görevimizi riske atmıyordu. Yine de kaşlarını kaldırmaktan başka bir şey yapmadı.

"Burada insanlar olmalı, değil mi? Yavaşça söyledim. "Korok'un öldüğü gün mü?

Nereye gittiğimi anlaması için tek gereken buydu. *Evet. Dün gece hiç ceset bulamadım.*

Gözlerimi kırptım. "Ve sen bundan bahsetmedin mi?

Yanlış cevap, yanlış ses tonu; cevap olarak verdiği omuz silkme hareketinde tüm yanlış taraflar vardı. *Karanlıktı. Birkaçını kaçırmış olabilirim. Ve...* Tepenin altındaki dünyayı işaret etti, ufka kadar uzanan nefes kesici bir panorama. *Ormanın onları gömmüş olması da muhtemel.*

"O fiil neydi? Lyn, gözlerini kısarak ve dikkatle eline bakarak, "O fiil neydi?" diye sordu.

Bury. Bu sefer heceleledi.

"Ah. Anladığını belli eden huysuz bir iç çekti. "Elbette. Neredeyse Edored'i öldürecek olan meşe palamudundan kurtulduğu gibi.

Edored alay etti ama bu her zamanki şiddetiyle çıkmadı. Tared ona "ağzını kapat" der gibi bir bakış attı ve kuzeni aniden çenesini kapattı.

"Burada durup ağaçlara bakarak bunu öğrenebileceğimizden şüpheliyim," dedi Beyla, çantasını da atarak. 'Mekânın geri kalanına bir göz atalım. İpuçları olabilir. Ya da en azından...' Dudaklarını büzdü. 'Eğer burada bir şey bulamazsak, başka nerede bulabiliriz bilmiyorum.

Bu olasılığı düşünmek istemiyordum, yedi gün kala bu ormanın tamamını aramak zorunda kalacağımı ve nereye bakacağıma dair en ufak bir fikrim olmadığını. Bu tapınak tek başına zaten etkileyici derecede büyüktü - Cathra'daki tüm köyümden daha büyüktü. Ve ne tür bir ipucu arıyorduk ki? Zera'nın mutfakta önümüzdeki beş yüzyıl için seyahat planlarını içeren kısa bir not bırakmış olma ihtimali çok azdı.

"Nereden başlayacağız? Tared, Creon'un burayı daha önce görmüş olan tek şirket üyesi olmasına rağmen, kasıtlı olarak Creon'la konuşmadığını söyledi.

"Creon? Lyn özür dileyerek konuştu.

Binanın kanatları çok ilginç görünmüyordu. El hareketleri zamankinden daha yavaştı, sadece birkaç günlük pratikle izleyenler için takip etmesi daha kolaydı. Yatak odaları, yemek salonları, revir. Orta kısım gerçek tapınak.

Çantalarımızı elma ağaçlarından birinin altına yığdık ve avlunun uzak tarafındaki açık kapıya doğru ilerledik, örülmüş dallardan yapılmış o kadar gerçekçi heykellerle süslenmiş yüksek bir kemer vardı ki, Zera'nın onu gerçek ahşabı taşa dönüştürerek mi yarattığını merak ettim. Ötede, sarmal bir koridor yapısı bizi bekliyordu; dua salonları, perdelerle kaplı kapılar ve saklambaç oynamak için yaratılmış gibi görünen gölgeli oyuklar. Akşam güneşi tavanın hemen altındaki akıllı yarıklardan içeri süzülüyordu; hava hâlâ belli belirsiz gül ağacı tütsüsü kokuyordu.

Zera'nın tapınağının labirentinde yavaşça ilerlerken, açık kapıları son derece dikkatli bir şekilde dürttüğümüzde, her köşeyi incelediğimizde kimse fazla bir şey söylemedi.

ve bir tanrıçanın bırakmış olabileceği izler için niş. Yürüdüğümüz her yerde altın güneş ışığında tozlar dönüyordu. Soluk yeşil yer karolarına vuran ayaklarımızın sesi, bir zamanlar sıvaları süslemiş olması gereken canlı fresklere ihanet eden renk lekelerinin bulunduğu tavanlarda yankılanıyordu. İlahi Dilde yazılmış uzun yazıların, Lyn'i inleyen çürümüş kitap yığınlarının, ölü çiçeklerin tanrı hediyeleri ve yarı yanmış mumların arasına serpiştirildiği tapınakların yanından geçtik... ama ne tek bir beden ne de ilahi yaşamdan bir iz vardı.

Sanki rahibeler ve sadık ziyaretçiler yüzyıllar önce çıkıp gitmişler ve bir daha asla omuzlarının üzerinden bakmamışlar gibi.

Sonunda tapınağın en derin yerine ulaştığımızda, alacakaranlık ormanın üzerine çöküyordu; ortasında ... bulunan loş, beşgen bir oda.

Bir ağaç.

Tek bir budaklı meşe ağacı, yerden doğruca büyüyor, kökleri cilalı mermer karoların yarı saydam yeşilinin altında derinlere uzanıyordu. Dallar kubbeli tavana kadar uzanıyor ve burada odanın sınırlarına uyacak şekilde geriye kıvrılıyordu; yapraklarla ağırlaşmış olmalarına rağmen, alttaki zeminde dökülmüş dallar veya çiçekler yoktu.

Pencere yoktu, güneş ışığını içeri alacak hiçbir açıklık yoktu. Yine de meşe, hayatım boyunca gördüğüm herhangi bir ağaç kadar sağlıklı görünüyordu, yapraklar var olmayan bir esintiyle hışırdıyordu.

"Ah," dedi Naxi nefes nefese, alçak kapı aralığında bocalayarak. "*Orman*."

Zera'nın bölgesine ilk adımımı attığımda üzerime çöken o canlandırıcı serinliği aynı anda hissettim. Burada yüz kat daha güçlüydü - kadim, *güçlü* bir şeyin fısıltısı, tüy kadar hafif parmak uçları gibi tenimin üzerinde kayıyor ve içimdeki büyüü okşayarak canlandırıyordu.

Burada bir davet varmış gibi hissetmedim.

Bunun yerine, büyüye karşı bir tehdit vardı, bir bekçi köpeğinin hırlayarak uyarıda bulunması gibi bir his.

Tared aniden geri adım attı. Kapının diğer tarafında Edored şaşkın bir küfür savurdu ve vücudunun etrafında huzursuzca titreşen ışığa gözlerini kırıştırdı.

"Belki de," dedi Lyn, bariz bir endişeyle burnunu kırıştırarak, "buradan defolup gitmeliyiz.

Ama şimdi bunu hissettiğime göre, avluya geri dönerken bile ormanın ilgisi devam ediyordu, tozlu, gül ağacı kokulu havada her yerde mevcuttu. Her nasılsa tapınak ve ormanın kalbi bir ve aynı şeydi - Anne ve Korok'un Kızıl Avlu'yu Labirent'in tam ortasına inşa etmelerinden farklı değildi.

Tapınağın yıkılmasını engelleyen şey ormanın büyüğü müydü? Ve eğer öyleyse, Zera'yı hayatta tutan da ormanın büyüğü olabilir miydi?

Creon'u bir kenara çekip ona teorilerimden bahsetmek, bu mermer duvarların içinde saklı olabilecek sırları tartışırken gözlerinde yepyeni düşüncelerin ışıltısını izlemek istedim. Ama kanatlı sırtı hâlâ bana dönük olduğu için ona bakmaya cesaret edemiyordum - daha dokunmadan beni yakacak kızgın bir demir gibi olmuştu.

Ya beni aramak için bir bahanesi olsun diye bu labirentte kaybolduysam?

Bu sabah ettiğimiz son sözlerden sonra beni aramakla ilgilenecek miydi? Yoksa Tared ve Lyn'in beni saklandığım yerden çıkarmasını mı bekleyecekti?

Kaybolmak için hiçbir girişimde bulunmadım.

Avlu bir siluetler topluluğuna dönüşmüştü, yollar günün son ışıklarında zar zor görülebiliyordu. Çantalarımızı bulduktan sonra Lyn'i ve avucundaki ateşi tapınağın solundaki yüksek galeriye kadar takip ettik; burada Creon gece geç saatlerde yaptığı ziyaret sırasında yatak odaları ve mutfaklar keşfetmişti. Girdiğimiz ilk kapıdan şaşırtıcı derecede rahat bir daire çıktı, yerdeki kalın toz tabakası dışında çürüme ya da yıkıntı izi yoktu.

Hızlı bir keşif, her biri koyu ahşap zeminleri ve şeftali rengi kil duvarlarıyla neredeyse birbirinin aynısı olan beş tek kişilik yatak odasını ortaya çıkardı. Geniş bir mutfak evin kalbini oluşturuyordu ve ortasında on beş kişinin rahatlıkla sığabileceği bir masa vardı. Bir de banyo vardı ama küvetin üzerindeki musluğu çevirdiğimde sadece birkaç sümüksü yeşil damla akıyordu.

"Zevkine göre yeterince gösterişli değil mi, Thenessa? Yüzümü buruşturduğumda Tared, fae unvanıyla sevimli bir yumruk attı. Alışkanlıktan olsa gerek, kafasına doğru kırmızı bir fiske fırlattım. Kolayca kaçtı ve banyo fayansları arkasından çatırdadı.

"Birbirinizi öldürmeden önce akşam yemeği sonrasına kadar bekleyebilir misiniz? Lyn başka bir odadan bağırdı.

"İnsanları mı öldürüyoruz? Edored hevesle sordu.

Ateşin çoktan yanmaya başladığı, alevlerin bakır tavalara ve boş cam şişelere yansıdığı mutfığa döndüğümüzde bir an için onlara ve aptal onurlarına kızgın olduğumu unuttum. Ama kendimi durduramadan gözlerim Creon'un masadaki hareketsiz figürüne takıldı ve ifadesindeki soğukluk ruh halimi dibe vurdurmaya yetti.

Elbette onu bu yerde kenara çekmenin bir yolunu bulabilirdim, değil mi? Ama eğer başaramazsam, yolculuğumuz boyunca bu sinir bozucu dansa devam etmek zorunda kalırsak...

Yeraltındaki yatak odasında şakalaşmamız, gülüşmemiz ve sevişmemiz sonsuzluk gibi geliyordu. O zamandan beri onu nasıl hayal kırıklığına uğrattıysam, sonuçlarının ne olduğunu öğrenmek için bir sonsuzluk daha beklemek istemiyordum.

"Haber ve erzak almak için Yeraltı'na geri dönmek için iyi bir zaman olduğunu düşünüyorum," dedi Beyla, endişeli düşüncelerimi bölerek. "Oraya gitmişken yapmam gereken başka bir iş var mı?

"Ah. Edored arkamdan mutfığa girerken sesi alışılmadık derecede utangaçtı, kılıcını omuzlarından çekerek evdeki bir alfin evrensel işaretini yaptı. "Nen'in Gar Temen'den dönüp dönmediğini kontrol edebilir misin?

Hangisinin daha şaşırtıcı olduğundan emin değildim: Edored'in başka birinin sorunlarını hatırlaması mı, yoksa odada benden başka kimsenin onun hatırlamasını şaşırtıcı mı? Beyla içini , "Elbette," derken gözünü bile kırpmadı.

Kimsenin başka bir isteği yoktu. Daha fazla uzatmadan ortadan kayboldu ve geri kalanımızı alçak ahşap tavanı ve tozlu gül ağacı kokularıyla o tapınak mutfağının rahatlatıcı sıcaklığında bıraktı.

Creon, artık tartışmasız bir rutine dönüşmüş olan yemeğini pişirdi. Yine de bu sefer benden yardım istemedi. Mobilyaların üzerindeki tozları silerek ve Lyn, Tared ve Naxi'nin bir tanrıçanın kendi tapınağında değilse nerede saklanabileceğine dair teorilerini dinleyerek dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Fikirlerinin hiçbirisi pek inandırıcı değildi ve ses tonları bunu kendilerinin de bildiğini ele veriyordu.

"Ama ya veba büyüğü ona zarar vermezse? Lyn on dakika içinde üçüncü kez kuşkulu bir sesle konuşuyordu. "Sonuçta bu onun kendi büyüğü. Peki ya-'

"Eğer bu ona zarar vermiyorsa," diye araya girdi Tared, " zaman neden bunca yüzyıldır hiç ortaya çıkmadı?

'Belki de savaşı sevmiyordur? Belki de karar verdi-'

Ateşle aramda yeni bir gölge belirdiğinde sesi aniden kesildi.

Beyla'yı getirdiği erzaklarla birlikte bulmayı umarak döndüm.

Ancak yiyecek sepetleri ortalıkta görünmüyordu ve bunun yerine ...

Söylemeyi planladığım selam boğazımın arkasında bir yerde dondu kaldı.

Nenya'nın başını öne eğdiğini daha önce hiç görmemiştim. Onu mükemmel bir şekilde kızarmış dudakları, özenle çizilmiş kaşları ya da özenle örülmüş saçları olmadan, yüzündeki korkunç yara izlerini bile sadece bir sıkıntı gibi gösteren inatçı gurur ifadesi olmadan hiç görmemiştim. Ama şimdi sanki dizlerinin çökmesini engelleyen tek şey bu destekmiş gibi Beyla'nın koluna yapışmıştı, siyah saçları dağınıktı, tırnaklarının altında koyu toprak çizgileri vardı. Cildi her zamankinden daha da solgundu; elleri ve yüzündeki her bir damarın mavi çizgilerini ortaya çıkaran hastalıklı, tozlu bir beyazdı.

Cehennem gibi görünüyordu. Beyla bize son bir dileğini yerine getirmek için burada olduğunu söyleseydi, buna inanabilirdim.

Ancak alf böyle bir şey söylemedi, ne olduğu ya da Nenya'nın burada, herhangi bir medeni şirketten kilometrelerce uzakta ne yaptığı hakkında hiçbir yorum yapmadı. Aldığımız tek açıklama, 'Bakın evde kimi buldum' şeklinde bir geçiştirmeydi.

"Ah, Nenya! Lyn, ben daha bir şey söyleyemeden haykırdı ve yüzeysel heyecanının altında bir miktar gerginlik olsa da, arkadaşının içinde bulunduğu sefil durum için yeterli *değildi*. 'Nihayet burada düzgün bir arkadaş bulabildim. Bir sandalye çek. Akşam yemeğine kalacak mısınız?

"Ne..." diye başladım.

Edored yüksek sesle araya girdi ve yanındaki sandalyeyi çekerken bana çelik grisi bir bakış fırlattı. *Edored*'in beni nezaketsizlikle suçladığını görmek neredeyse toz bezimi düşürmeme neden *oluyordu*. 'Bey sana tapınaktan bahsetti mi, Nen? Oldukça eğlenceli bir yer gibi görünüyor. Ona bir bardak doldurur musun, Tared?'

Nenya sandalyeye yığılırken ve Tared titreyen ellerine bir bardak su tutuştururken, "Ah, teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Akşam yemeğine bayılırım. Eve yeni geldim. Her şey yolunda. Titreyen bir nefes ve ardından Tared'e inandırıcı olmayan bir gülümseme. 'Artık Bakaru için endişelenmemize gerek yok. Gerçekten çok yardımcı oldu.

Bakaru'nun adını duyduklarında yüzlerindeki kararlı gülümsemenin aynı anda sertleşmesi, vampirler kralının hak ettiği son etiketin *yardımseverlik* olduğunu gösteriyordu. Yine de kimse itiraz etmedi ya da kaşını bile kaldırmadı; sadece Edored memnuniyetle, "Bunu başaracağını biliyordum," dedi.

Tekrar denedim. "Ama ne-

"Em? Lyn sandalyesinden sıçrayarak araya girdi. 'Nenya bu gece kalacaksa, yatak odası düzenlemesini yeniden gözden geçirmemiz gerekebilir. Herkesin çantasını taşımama yardım eder misin?

Şaşkın olsam da olmasam da, burnumu ısırduğında bir saptırma girişimi olduğunu anladım. Elimdeki paçavrayı köşeye atarak Nenya'nın yere yığılmış figürüne son bir şaşkın bakış fırlattım ve Lyn'i itaatkâr bir şekilde odadan çıkarken takip ettim. Yanından geçerken Creon beni görmezden geldi, bıçağı parçalara ayırdığı soğana ritmik bir şekilde batıyordu.

Ses beni karanlık koridora kadar takip etti. Kapıyı arkamdan büyük bir güçle kapattım.

Lyn en uzaktaki yatak odasının yolunu çoktan yarılamıştı ve ben onun peşinden koşarken Edored'in dikkatsizce düşürdüğü çantasının üzerine düşüp neredeyse ölüyordum. Küçük bir

Yolumu aydınlatmak için avucunun içinde bir ateş topu tutuşturdu. Ama ben arkasından odaya girene ve sanki Anne'nin gizli savaş planlarını tartışacakmışız gibi kapıyı kapatana kadar arkasına bakmadı.

"Em-

"Tanrı aşkına neler oluyor?" diye tısladım, diğerleriyle aramızda duvarlar ve kapılar olmasına rağmen sesimi alçalttım. Ürkekliği bulaşıcıydı. 'Beyla onu bir mezardan çıkarmış gibi görünüyor! Neden hepiniz onun içinde bulunduğu durumu görmezden geliyorsunuz?

"Bunu tartışmak istemiyor. Gerginlik artık yüzeye çıkmıştı, artık o doğal olmayan hoş hafiflik tabakasının altında gömülü değildi. Ateşin paslı ışığında gözleri şüpheyle parlıyordu. 'Ona bir daha öyle bakma. Düzeltmeye çalışma. Onu bu konuda konuşmaya zorlayarak durumu daha da kötüleştireceksin.

"Ne hakkında konuşmak için?

Lyn bir an tereddüt etti, dudaklarının yarısı kelimelere dönüşmek üzereydi. Sonra boğuk bir küfürle alçak yatağın kenarına yığıldı ve "Bakaru bir şey anlatmak için onu emiyor" diye mırıldandı.

Ona baktım, mide bulantım bile yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. "O... onun kanını mı içti?" "Evet. Hem de çok fazla.

"Bunu neden yapsın ki? Sesim yükseldi. 'Ne tür bir nokta
-'

"Eskiden onun kanlı kölelerinden biriydi. Lyn sanki hikâyeyi bir an önce bitirmek istiyormuş gibi hızlı hızlı konuştu. "O, kendi dönüştürdükleri insanlar dışında herhangi birinden su içerek güçlerini zayıflatacaklarına inanan eski vampirlerden biri. Bakaru, bir sürü vampirin

Hayatlarını Gar Temen'de kilit altında geçiren zavallılar, onun yemesi için sığırlar gibi.

Acı bir safra dalgasını yuttum. "Bu iğrenç.

"Evet," dedi sıkıca. "O yeraltı mezarlarına hiç ayak basmadım ama duyduğuma göre pek de güzel değilmiş.

Yeraltı mezarları. Nenya'nın - gururlu, görkemli Neny'a'nın - korkunç bir mahzende bir hayvan gibi zincirlenmiş görüntüsü... Bir ürpertiği bastırdım ve "Nasıl çıktı?" diye sordum.

Lyn iç çekti. "Edored.

"Oh. Oh, Tanrım.

Gülümsemesi neşesizdi. "Dürüst olmak gerekirse onun en parlak aptallık anlarından biriydi. Halkının kaybettiği savaşı umursamasını sağlamak için Bakaru'yu ziyaret ettik ve Edored olmaması gereken yerlerde dolaşmaya başladı. Onu orada bulduk. O gece hepimiz eve gittikten sonra geri döndü ve bir şekilde onu kendisiyle birkaç saatliğine gizlice kaçmaya ikna etti. Sanırım onu bir su perisi pazarına sürükledi.

"Onu *ikna* etmek mi? Yatağa, onun yanına uzandım. 'İhtiyacı vardı oradan çıkmaya *ikna* ettin mi?'

"Bakaru hakkında nasıl konuştuğunu duydun," dedi Lyn kasvetle. 'Hala hayatını kurtardığı için ona borçlu olduğuna inanıyor... şey, yüzünü gördün.

"Doğru," dedim ve o yaraların nasıl oluştuğunu sormamaya karar verdim. "Yararsız.

"Evet. Bir an sessiz kaldı, parlayan avucuna baktı. "Edored'in onun için ne sıklıkla geri döndüğünü bile bilmiyorum. Bana sadece beş kez olduğunu söyledi, ama Tared yirmiye yakın olduğunu düşünüyor, buna dayanarak... Her neyse, onu her seferinde sadece birkaç saatliğine oradan çekip çıkardı ve

Bir gün canına tak edene ve geri dönmeyeceğine karar verene kadar onu hücresine geri gönderdik. İşte bu şekilde bize geldi.

'Ama o ve Edored asla...'

Lyn'in uzun süre acı çeken iniltisi yeterli bir cevaptı.

"Aman Tanrım," dedim yüzümü buruşturarak. 'Bütün o güzel perileriyle birlikte...'

"Güzel periler sorunun yarısı. Kapıya baktı, sonra kısık bir sesle devam etti, 'Bak, ona deliler gibi aşık ve hep açıktı - ama o bir *alf*, Em. Kendini alf olmayan birine bağlamak...' Yüzünü buruşturdu. "Bunun nasıl bir karmaşaya yol a abileceğini çok iyi biliyor. Bu yüzden ona en başından beri bunun asla bir şey olmayacağını söyledi ve o da aptalca bir gururla bunun gayet iyi olduğunu söyledi.

Bir kahkaha attım. "Ne zaman lanet olası *arkadaşlarından* bahsetse onu öldürmek üzere olmasına rağmen mi?

"Evet," dedi Lyn gözlerini devirerek, "kesinlikle iyi değil, ama burada *Edored*'den bahsediyoruz. Bir keresinde gökyüzünün yeşil olduğu şakasını yapmıştım ve o da gözlerimden endişe ettiği için Tared'e koşmuştu - yani Nanya iyi olduğunu söylerse, ona aksini söyleyene kadar iyi olduğunu varsayacaktır. Ki bunu yapmayacaktır çünkü reddedilme riskini göze alamayacak kadar gururludur.

'Ve hiç kimse ona söylemeyi düşünmedi-'

'Paniğe kapılır,' dedi açıkça. 'Ve Nanya gerçekten ne istediğini itiraf etmektense kendini bitirmeyi tercih eder. Bu yüzden son birkaç yüzyıldır...' Omuz silkti. "bir Nanya'nın yatağına giriyor, Nanya ona asla defolup gitmesini söylemiyor, o da bir sonraki ka amağa geçiyor ve Tared'le ben bir ayımızı yangın s nd rmekle geçiriyoruz. Hepsi biraz saçma ama sanırım Gar Temen yeraltı mezarlarından daha iyi.

"O..." Yutkundum. "Gerçekten de sadece Bakaru'ya etrafta dolaşmayı bırakmasını söylemek için o yere geri döndü.

"Evet ve sadece ona hâlâ sahip olduğunu göstermek için etrafta dolanıyordu. Eski şiltenin kenarından kayarak avucundaki ateşi sert bir hareketle söndürdü. Aniden bastıran karanlığı sadece onun genç ama yüzyılların hüznünü taşıyan sesi deldi. 'Bugünlerde Fae'lerle savaşıyor olabiliriz ama sihirli dünyanın geri kalanının çok daha iyi kalpli olduğuna inanma, Em. Sonunda kurtlar kurtlara karşı.

Bana aylar önce, *yarım olanların çoğunun buraya geldiğini* söylemişti. *Tam Amerikalılar onlar hakkında yaygara koparmaya meyillidir.*

Kan saflığına takıntılı bir vampir kralının benim gibi küçük bir melez hakkında ne düşüneceğini bilmek istemedim.

"Bunu unutmayacağım," dedim güçsüzce.

"Güzel. İç çekerek kapıyı açtı ve önce benim gitmemi işaret etti, koridora ve mutfak kapısının altındaki soluk ışık şeridine geri döndü. "Oh, ve Em?

"Hmm?

"Sen ve Creon iyi misiniz?

Midem acı verici bir şekilde sarsıldı. Yani bana sürekli sırtını dönmesini fark etmiş miydi? Oynadığı rolden daha fazlası olduğunu da mı düşünmüştü?

Hiçbir doğrulama bu kadar endişe verici olmamıştı. Eğer o da görseydi, soruyu soracak kadar olağandışı bulsaydı ...

Bu *gerçek* olduğu anlamına geliyordu.

"Gayet iyi," dedim kaba bir tavırla mutfağa doğru yürümeye başlarken. Her nasılsa yalan, gerçek her neyse ondan daha güvenli . "Teşekkürler.

İç çekti ama araştırmadı.

Masada Edored, sesi yüksek ve heyecanlı bir şekilde Lyckfort ve ejderha pulları hakkında konuşuyordu. Masaya geri döndüğümde Nanya gülümsüyordu.

Ateş ışığı - zayıf, sulu bir gülümseme, ama Edored'in tutarsız ama hoş bir şekilde dramatik seyahat raporunun her cümlesinde dudaklarının köşelerinde daha sert bir şekilde çekildi. Kızarmış soğan kokusu mutfağı dolduruyordu. Creon yanından geçerken başını kaldırıp bakmadı, göz açıp kapayıncaya kadar bile kıpırdanmasını durdurmadı.

Güzel.

Bu gülünç kelimeyi duyunca içimi bir korku kapladı. Bu gece o zaman. Bu gece onunla yalnız konuşmanın bir yolunu bulmalıydım. Gerçi yanında biri uyanık olacaktı elbette, muhtemelen alflerden biri, bu da demek oluyordu ki...

"Oh, Lyn? Beyla hem benim düşüncelerimi hem de Edored'in Lyckfort surlarının dışında bulduğumuz yanmış toprakla ilgili dolambaçlı monologunu bölerek konuştu. 'Agenor Yeraltı'nda senin için bir mektup bırakmış. Görünüşe göre Anka kuşları hakkında. Ceketimin içinde.

"Şimdiden mi? Tared sert bir sesle söyledi.

"Biliyorum. Beyla sandalyesine çöktü, sesinin inceliğinin altında alaycı bir karamsarlık vardı. "Bu kadar çabuk anlaşmaları pek mümkün görünmüyor.

Bu da kötü haber anlamına geliyordu. Lyn'in Beyla'nın ceketinin cebinden mühürlü parşömeni çıkardığını görmek için tam zamanında döndüm. Üç, dört kalp atışı boyunca yağ ve soğanın cızırtısı dışında hiçbir ses sessizliği bozmazken gözleri şimşek hızıyla satırları taradı.

Bakışları son kelimelerde durakladı - Tared'in masanın yanında kaskatı kesilmesine yetecek kadar uzun bir süre.

"Siktir," dedi.

"Ne diyor?" Tared'in ses tonuna bakılırsa, diplomasi bir yana, birkaç anka kuşunun burnunu kırmak için şu anda Phurys'e gitmeye hazırdı. "Senden bir şey istiyorlar mı?

"Hayır," dedi Lyn, bakışları kasvetli bir şekilde mektubu tekrar tarayarak. 'Hayır, ama... Oh, kahretsin. Em?'

"Evet? Sesim normalden daha yüksek çıktı. "Ne oldu?

Tereddüt etti, sonra bir küfür daha mırıldandı ve mektubu bana uzattı, dudakları ince bir çizgi halindeydi. "Kendin oku.

Parşömen parmaklarımda titriyor, Agenor'un dağınık yazısını bulanıklaştırıyordu.

Kötü haber, diye başlıyordu not - darbeyi yumuşatacak bir selamlama bile yoktu.

Anka kuşu büyükleri Anne'nin anlattıklarına güvenmeye kararlı görünüyor. En tehlikeli silahımızın tamamen Sessiz Ölüm'ün kontrolünde olmasıyla ilgili sorunu görmediğim için bana çok kibarca aptal dediler, vs. vs. Bana katılmama kararlarını ancak ve ancak Em'in C. ile bir daha asla tek kelime etmeyeceğine dair bir pazarlık yapması halinde yeniden gözden geçireceklerini söylediler.

Bu konuyu ona nasıl açacağıma dair hiçbir fikrim yok. Senin bilgeliğine güveniyorum.

A.

Görmeyen gözlerle kelimelere baktım, babamın sözlerinin tüm anlamı içime işlerken ateşle aydınlatılmış mutfak bir bulanıklığa büründü.

Kelepir.

Creon'dan uzak durmak için.

Dudaklarımdan soluksuz bir kahkaha döküldü, korku diğer tüm duygulardan daha fazlaydı. Hayır. Hayır, hayatta olmaz. Anka kuşlarının desteğine ihtiyacımız olsa bile - alabileceğimiz her küçük desteğe ihtiyacımız olsa bile - kesinlikle onlara *o kadar da* ihtiyacımız yoktu? Diğerleri de ateş büyücülerinden oluşan bir ordunun bile ...

mıydı?

Edored'in ne diyeceğini hayal etmeye çalışırken nefesim hızlandı - Konsey'in ne diyeceğini. Yüz otuz yıllık umutsuz bir direniş, bir

İnsanların yüz otuz yıldır çektiği acıları bir kenara itip sırf çocukça bir duygusallık yüzünden bu savaşı kaybetme riskini göze alacak mıydım? Bir katil yüzünden mi? Belli ki bana güvenmemekte her zaman haklıydılar ve ...

Parmaklarım parşömeni elimden aldı.

"Hey! O rahatsız edici elin üzerinde uzanan kaba siyah yara izlerini fark etmeye fırsat bulamadan tersledim. 'Sen ...'

Ve sonra kendimi Creon'la göğüs göğüse buldum, cömert bir altı fit kanat, deri ve şişkin kas ile göğüs göğüse ve nefesim boğazımın arkasında yakalandı.

Sadece bir kaşını kaldırdı ve geldiği gibi sessizce geri çekildi.

"Sadece sorabilirdin," diye zayıf bir şekilde başardım.

Omuz silkerek bakışlarını buruşuk parşömene kaydırды ve Agenor'un yazdıklarına yavaş ve şüpheli bir bakış atmaktan fazlasını yapmadı. Notu indirirken gözlerimle buluşmadı. Sadece arkasını döndü, sözsüz ve umursamaz bir şekilde -saatlerce bana arkasını döndüğü gibi- mesajı ince parmaklarının arasında buruşturdu, iyi niyetli tek bir hareketle sobaya fırlattı ve kesmekte olduğu balkabağına geri döndü.

Sanki o not küle dönüştüğünde sorun ortadan kalkmış gibi.

Ve tüm yapacağı bu muydu? Bana omuz silkecek ve az önce bana dayatılan feci seçimi ya da vereceğim kararın sonuçlarını görmezden mi gelecekti?

"Orin aşkına, bütün bunlar da neyin nesi? Beyla arkamdan konuştu. Ne yazmış Lyn? Eğer sorun çıkarıyorlarsa..."

"Em? Tared söyledi. 'İyi misin?'

'Ben...' Oda etrafımda dönerek düşüncelerimi de beraberinde sürükledi. İyi *değildim*. Uzun zamandır olmadığım kadar iyiydim, umutlarımız ve ittifaklarımız sadece ve sadece benim yüzümden parçalanıyordu ve Creon neden sanki damarlarımda akan kanın soğukluğunu hissetmiyormuş gibi orada *durmuş* lanet olası balkabağından çekirdek topluyordu?

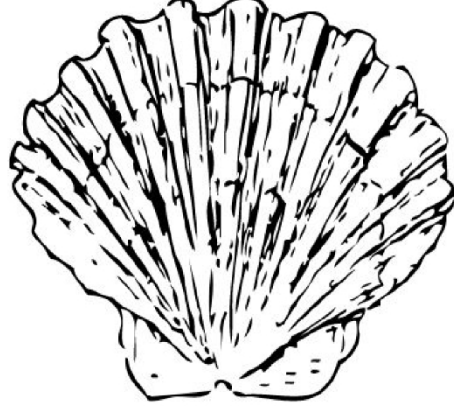
"Pek hoş bir not değil, anladığım kadarıyla? Naxi eğlenmiş bir ses tonuyla konuştu. "Emelin? Nanya'nın sesi yorgunluktan sert çıkıyordu, keskin Zihnimdeki çekingenlik geri dönüyordu. "Sorun nedir?" Onlara söyleyemedim.

Onlara söyleseydim, Konsey'in hafta bitmeden haberi olurdu - ve şu anda her şeyi daha da kötüleştirecek *tek* şey Svirla'lı Valdora'nın ona istediğini vermektense ölmeyi tercih edeceğim bir çatışmada beni zorlamaya çalışmasıydı. Ama sesleri artık her taraftan geliyordu, sorular soruyor, cevaplar talep ediyorlardı ve bir de Creon'un sessiz, umursamaz arkası vardı...

Kapı.

Gözlerim o son kaçışa kilitlendi ve diğer her şey yok oldu - düşünme ihtiyacı, sözlerime dikkat etme, mükemmel bağısız büyücü olma ihtiyacı. Dışarı. *Dışarı çıkmaya* ihtiyacım vardı. Sessizliğe ve soğuk havaya olan ihtiyacım derimin hemen altında fiziksel bir sızıya dönüştü, sersemlemiş zihnimden tek bir düşünce bile geçmeden ayaklarımı hareket ettiren bir açlık - ve sonra koşuyordum, çantaların ve paltoların üzerinden tökezleyerek, boğucu sıcaklıktan çıkıp sonbahar gecesinin zifiri karanlığına giriyordum.

Bölüm 12

Arkamda biri adımı haykırdı ama kulaklarımdaki kan hücumundan Tared mi yoksa Edored mi olduğunu anlayamadım.

Önemli değildi. Zaten durmayacaktım.

Çalıların ve ölü çiçek tarhlarının arasından tökezleyerek, köklere ve parçalanmış kiremitlere takılarak, bahçede tapınak kapısından yayılan soluk yeşil ışığa doğru ilerledim. Dallar yüzüme çarptı. Soğuk gece havası çıplak kollarıma ve bacaklarıma değiyor, uzuvlarımdan aşağı ürpertiler gönderiyordu. Ama birkaç çürük ve biraz soğuk, omuzlarımda seyircilerin ağırlığı olmadan nefes alabileceğim birkaç dakika için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu ve ayaklarım ilerlemeye devam etti.

Arkamda bir kapı çarptı.

Tared'in sesi - bu kez açıkça Tared'in sesi - "Yapmayacaksın-" diye bağırdı.

"Tared, *birak* onları! Lyn'in sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu. "Bu onun olduğu kadar onun da işi!

Kör edici bir mavi parıltı göz açıp kapayıncaya kadar bahçenin her santimini aydınlattı.

Ana kapıya çıkan alçak basamaklarda nefes nefese ve ağırlı bir şekilde döndüm, kalbim parmaklarımın ucunda çarpıyordu. Önümdeki karanlıkta bir şeyler değişmişti. Ateş ışığının parlaklığı gitmişti, kaçtığım kapı artık görünmüyordu. Onun yerine, arkamdaki kapıdan yayılan doğaüstü parıltıda zar zor görülebiliyordu...

Avlunun ortasında hiç yoktan bir duvar yükselmiş gibiydi. Gecenin karanlığında gözlerimi kısarak baktığımda, elma ağaçları kadar yüksek, çit benzeri bir bariyer oluşturan sap ve dalların şekillerini ayırt ettim.

Mavi büyü.

Bu bahçede yetişmiş olan her bitki, her ağaç, her ot parçası bir en görkemli boylarına geri dönerek iyileşti ve tapınağın doğu kanadı boyunca aşılmaz bir duvar oluşturdu.

Bu da Alves'i uzun süre durdurmayacaktı. Beklediğim kadar karanlık olmayan tapınak girişine doğru geri geri gittim; mermer yer karoları gecenin içinde yeşil renkte parlıyor, ölü çiçekleri ve tozlu kadife perdeleri ürkütücü, hastalıklı bir renkle örtüyordu. Her an birileri bu koridorda kaybolabilirdi ve Creon sihirli bitki duvarlarının onları durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını biliyor olmalıydı. Bu da bu dramatik sihir gösterisini tamamen yararsız kılıyordu, tabii...

Tabii niyet onları durdurmak değilse.

Tabii niyetleri tapınağı birkaç değerli an için gözlerden saklamak değilse.

düşünce zihnimde şekillenmeye devam ediyordu ki, bir metre boyundaki erkek ihtişamı karanlıktan fırladı ve tek bir güçlü kanat vuruşuyla ayaklarımı yerden kesip beni havaya kaldırdı.

Sonra yerden üç metre yükseklikteki tapınak kapısından geçip labirentin içine girerken ve dışarıdaki avluda bulunanların görüş alanından çıkarken tek yapabildiğim ona sımsıkı tutunmaktı. Tapınak bir bulanıklık içinde geçti: geniş bir yan geçit, küçük bir dua salonu... Creon'un kolları belimin etrafında sıcak bir çelik gibiydi, beni göğsüne öyle sıkı sarıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum; sağa sola ve tekrar sola dönerken kanatlarının tokatlarına eşlik eden tek ses onun sert nefesi idi. Hiçbir yere gitmiyorduk - ya da belki de sadece başka bir yere, bir grup onurlu alfin bizi bulamayacağı herhangi bir yere gidiyorduk.

Sadece koridorların ötesinde biri adımı bağırdı.

Ama kanatlar hızlıydı, ayaklardan ya da amaçsızca solmaktan çok daha hızlıydı ve köşede kimse görünmeden bir sonraki kapıdan içeri daldık. Soluk yastıkları, tozlu perdeleri ve çiçeklere gömülmüş küçük bir sunağı fark edecek kadar zamanım oldu - bu öğleden sonra ziyaret etmediğimiz bir oda. Sonra Creon parlayan yeşil zemine sessizce indi ve ikimizi de döndürdü, sol kolu hâlâ belimde kilitliydi. Elbisem çamurlu bir kahverengiye dönüştü ve mavi büyüünün bir başka parıltısı odayı aydınlattı.

İçinden girdiğimiz dar kapı kapandı, ağır mermer bloklar iz bırakmadan girişin üzerini kapattı.

Bizi içeri
kilitliyor. Onları
dışarıda bırakmak.

Mermerdeki son çatlak da kapanırken Beyla'nın adımı çağıran sesi kayboldu.

Creon beni öyle aniden bıraktı ki neredeyse düşüyordum. Aklım başımdan gitti, sendeleyerek geri döndüm. Sonunda yalnızdım... ama rahatlayamadım, bu ürkütücü, sessiz yer yeterince sıcak değildi, yüzünün sert çizgileri damarlarımda yanan paniği yatıştıracak kadar güven verici değildi. Diğerleri onun benimle burada olduğunu bilecek ya da en azından şüpheleneceklerdi. Dünyanın geri kalanı duyabilir. Ve anka kuşları...

Mükemmel sessizlikte bir kalp atışı için hava boğazımda durdu. Anka kuşları taleplerine sadık kalacaklardı.

"Bu pazarlığı yapmayacağım. Kelimeler karmakarışık ve boğuk bir şekilde dudaklarımdan döküldü ve tozlu sessizliği bozdu. Kabul etmesi için bir yalvarış değildi bu. Daha ziyade, *umursaması* için bir yalvarış. 'Onları savaşa katmak için başka bir yol bulmamız gerekecek. Onları mutlu etmenin başka bir yolu. Ben... Ben...'

Creon önümde dimdik ve hareketsiz duruyordu, gözleri dipsiz havuzlar gibiydi. Soluk yeşil ışıktaki, yüzünün her tarafı bilenmiş gölgelerle kaplıydı; kaşının üzerinden geçen mürekkepli kesik, gözünün üzerinde sürünen bir gece çizgisini andırıyordu. Parmakları hareket etmiyordu. Yüzünde en ufak bir rahatlama belirtisi yoktu. Sadece beni izledi, tuzağını kurmuş bir avcının tehlikeli durgunluğuyla beni inceledi - öyle görünüyordu ki, söylemek üzere olduğum cümleyi bekliyordu.

Bu bakışlar altında kelimeler dudaklarımdan uçup gitti. O... o kabul etti, değil mi?

"Creon? Sesimin küçüklüğünden nefret ediyordum. Saatler ve saatler süren kasıtlı sessizlik, nereye gitsem bakışlarının benden kaçması, en sağlam kesinliklerin bile içine şüphe sızmasına neden olmuştu - ama onu memnun etmeyecek her ne yaptıysam, kesinlikle *bu kadar* kötü olamazdı? "Sen... bu pazarlığı yapmam gerektiğini düşünmüyorsun, değil mi?

Gözlerini kırptı - tek bir göz kırpışı, gecenin durgunluğunu parçalayan bir gök gürültüsü gibi mükemmel kontrolünü kırdı.

Dudakları "*Ne?*" dedi.

'Ben sadece... Eğer aynı fikirde değilseniz-'

Tanrı aşkına sen neden bahsediyorsun? diye araya girdi, parmaklarının hareketleri keskin ve aceleciydi. Tapınağın ürkütücü yeşil ışığında işaretleri okumak zordu ama yüzümde gezinen şaşkın gözleri yeterince açık bir hikâye anlatıyordu. Bu pazarlığı yapmana izin vermeden önce Phurys'teki herkesi öldürürüm. Neden düşündün ki-

"Ne düşündüğümü bilmiyorum! Patladım, kelimeler odanın alçak tavanında yankılanarak bana geri döndü. 'Artık hiçbir şey bilmiyorum! Ne halt *ediyorsun sen?* Bana günlerce bir yabancıymışım gibi davranmayı tercih edecek kadar çaresiz misin?

Sol eli ağzımın üzerine eğildi.

Sonsuz tanıdık parmaklar çeneme ve çeneme yerleşti, bu ham gücün şoku cümleme hızlı bir son vermeye yetti. Kanatlarını açarak bana doğru bir adım attı - sadece bir adım, ama her nasılsa yüksek silueti odanın yarısını yuttu.

Çığlık çığlığa içime çektiğim nefes ciğerlerimi onun teninin kokusuyla doldurdu. Konuşmaktan vazgeçtim - gözyaşlarına boğulmamak için yaptığım umutsuz girişimden başka her şeyden vazgeçtim.

Sonunda boştaki elini kaldırına kadar üç sonsuz kalp atışı boyunca bana baktı. *Demek istediğim?* İşaretler özenle tasarlanmıştı, her seğirme titizlikle ölçülmüştü. *Tam olarak ne demek istiyordum, Em?*

"Bana ve yalanlarıma kızgın olduğunu mu? Çenem hala parmaklarının arasında kilitliyken sesim titreyerek başardım. "Diğerlerine söylememe konusundaki fikrimi değiştirmem gerektiğini ve-

Ve sizce bu görüşümü bu şekilde mi iletmeyi tercih ederdim? İşaretleri gittikçe hızlanıyordu - öfke ya da kafa karışıklığı, anlayamadım. Seni günlerce görmezden gelerek mi?

"Görünüşe göre öyle! Sözlerim fısıltıyla çıkmıştı ama kanımı donduracak kadar keskin ve öfkeli bir fısıltıydı. 'Başka neden yapasın ki? Benden ölesiye nefret etmediğini zaten biliyorlar ve arada sırada bana *bakarak* onlara yeni bir şey söylemiyorsun - öyleyse itaatsiz bir çocukmuşum gibi beni görmezden gelmenin ne anlamı var?

Sağır edici sessizlikte bir, iki kalp atışı boyunca bana baktı, gözleri her şeyi bilen iblis hislerinin tüm ağırlığıyla yüzümde gezindi.

Sonra da "*Siktir*" diye mırıldandı.

"Ne? Beklediğim onca şey arasında bu sonuncusuydu - genişleyen gözlerinde beliren ani anlayış, bir bakış... *korku muydu?* Aniden yüzümü bıraktı ve ben de tökezleyerek geri çekildim, neredeyse sağlam bir yastığa takılıp düşüyordum. "Birdenbire bunun iyi bir fikir olmayabileceğini mi fark ettin-

Em, parmakları araya girdi, işaretleri kaba ve sertti, ben senin o lanet olası ebeveynlerinden değilim, unuttun mu?

Kalbim bir an için durdu. Şu lanet ailem.

Ve bir anda geri döndüler, anılar zihnimin gözünün önünde canlandı - Editta'nın isteksiz cevapları, Valter'in omzumun üzerinden sivri bakışları, ikisi de günlerce varlığımı kabul edemediler çünkü komşulara yine ters davrandım ya da yine yanlış elbise giydim ya da kötüsü güçlerimi yine neredeyse yanlış insanlara açıklıyordum

...

Gerçekten de itaatsiz bir çocuk gibi. Hiçbir zaman onların olmamış, istenmeyen o küçük yaratık gibi, fırsatını bulur bulmaz atılması gereken ağır bir yük.

Gözyaşlarım aniden gözlerimin arkasında yandı, sıcak ve utanç verici.

Kahretsin. Kaktüs. Sıcak nefesi alnımda gezinirken bir adım daha yaklaştı ve baş döndürücü bir hızla kelimelerini sıraladı. *İntikam için seni görmezden geldiğimi mi sandın? Sana inat olsun diye mi?*

'Neden... başka neden...'

Tanrı aşkına, bunun beni ne hale getirdiği hakkında bir fikrin var mı Em? Kararsız bir nefes aldı, parmakları bir an için sertleşti. *Tared'i ve onun küçük duygularını memnun etmek için beni defalarca uzaklaştırmanı izlemek? Zavallı bir genç kızı daha iblis sürüsünün elinden kurtardığı için ne kadar kendini beğenmiş hissettiğini bilmek? Başa çıkabileceğim çok şey var ama bana yaklaşacak kadar aptal olmadığını bir kez daha ilan etmeni duymaktansa kendi bağırsaklarıma bıçak saplamayı tercih ederim.*

'Ne? Ama... ama sen...'

Bu cümleyi bitirmenin bir yolunu bulamadım; berbat başlangıcı yüzlerimiz arasındaki birkaç santimde uğursuzca asılı kaldı. Creon elini indirdi ama sıkılmış çenesi ve ağır nefesi bu konuşmanın henüz sonuna gelmediğimizin açık bir işaretiydi.

"Ama sorun olmadığını söylemiştin," diye nefes aldım, midem bulanıyordu. "Anladığını söylemiştin. Neden bana söylemedin..."

Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Çenesinde bir şey kıpırdadı. *Ama sana her elimi uzattığımda beni itmekte ısrar edersen, elimi uzatmaya devam etmemi bekleme. Bunun yeterince açık olacağını düşünmüştüm.*

'Bu...'

Ona baktım, boğazımdaki düğüm giderek dikenli ve acı verici bir hal alıyordu. 'Hepsi bu kadar mı? Beni cezalandırmaya çalışmıyor muydun?'

Dudaklarından alaycı bir kahkaha döküldü. *Sen eğitmeye çalıştığım lanet olası bir evcil hayvan değilsin.*

Ama sen kızgınsın! Sen-'

Elbette öyleyim, araya girdi ve cümlesini dış dünyaya sert bir yumruk atarak bitirdi. Seni bu kararları almaya zorlayan, en iyi seçeneğin her zaman kendini unutmak olduğuna inandıran piçlere. Eğer bilmek istiyorsan, sana en fazla biraz kızgınım.

"Ah. Dünya gözlerimin önünde kendini yeniden düzenliyor gibiydi - sanki aniden maskesinin arkasını tekrar görebiliyor, zihninin hızlı sıçramalarını tekrar okuyabiliyordum. *Hafifçe sinirlenmiş.* Hafif kızgınlıkla başa çıkabilirdim. 'Ama o zaman... zaman sorun yok, değil mi? O zaman birkaç gün daha bu işi nasıl halledeceğimizi düşünebiliriz ve...'

Yaralı kaşları havaya kalktı. Bu bana işaretlerinin sakinliğinin yalan olduğunu gösteren tek şeydi; üzerimde yükselen kusursuz duruşu, tedirginliğine en ufak bir ihanet etmiyordu. *Birkaç gün daha mı?*

"En fazla on gün," diye mırıldandım, yaklaşmakta olan başarısızlığın acısını yutkunarak - bu süre içinde Zera'yı nasıl bulacaktık? 'Yedi gün kaldı. Eğer bu sefer gerçekten konuşursak bunun üstesinden gelebiliriz.

Evet, imzaladı ama bir şekilde bu jest anlaşma izlenimi vermedi. Ve sonra diplomatik görevler, savaşlar ve savaşın gerçekleşmesi için bitmek bilmeyen bekleyişler olacak. Ordular bol gizlilikleriyle bilinmezler. Yani bizi dünyanın geri kalanından sonsuza dek saklamak istiyorsanız... Yüzünü buruşturdu. Yıllarca parmak ucunda dolaşmak gerekebilir.

Bu daha önce de yaptığımız bir konuşmaydı. "Onlara söylemek istediğini söylüyorsun.

Hayır. İçini çekti, gözlerini ovuşturdu. Bir noktada dünyanın kaderi için ne kadar fedakârlık yapmak istediğinize karar vermeniz gerektiğini söylüyorum.

Ona baktım.

Dünyanın kaderi için yaptığım fedakarlıklar... Saatlerce uyku, yüzlerce yalan. Hiç tereddüt etmeden kabul ettiğim kayıplar, çünkü binlerce hayat tehlikedeyken nasıl kabul etmeyebilirdim ki? Bir keresinde Anne'den kurtulmak için Sessiz Ölüm'ün yatağına girmeyi kabul etmiştim. Ondan sonra, İttifak'ın benden istediği küçük fedakârlıkları nasıl kabul *etmezdim?*

Bir sınırı var, diye ekledi Creon yardımsever bir şekilde. Anka kuşlarının talepleri bu noktayı aşıyor gibi görünüyor.

"Evet," diye idare ettim, ama..

Peki yıllarca süren gizlilik bu skalada nereye düşüyor? Bu gerçekten ödemekten mutlu olduğunuz bir bedel mi?

"O kadar kolaymış gibi davranma! Sesim çatallaştı. 'Bunun ne kadarının bana bağlı olduğunu biliyorsun. Eğer dünyanın geri kalanı benim küçük bir fae fahişesi olduğuma inanırsa-'

Sizden sonsuza dek nefret edecekler ve sırf size inat olsun diye Anne'nin tarafına geçecekler ve her şey kaybolacak. Evet. Dersi mükemmel ezberledin. Alay etti. Ne istiyorsun?

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. "Tanrıların lanetlediği dünyayı kurtarmak için.

İstediğim bu değildi, diye sertçe imzaladı. Kanatları omuzlarının arkasında sertleşmişti. Ne istemen gerektiğini biliyorsun, senden ne yapmanı beklediklerini biliyorsun. Unutun bunları. Gerçekte ne istiyorsun?

Yutkundum. "Sen.

Zekice. Daha sıkı dene.

Ona yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. Ne *biliyordum*. Bunun için eğitim salonlarında uzun saatler geçirdim, için uykumdan vazgeçtim, acı çektim

Konsey'in bitmek tükenmek bilmeyen çekişmelerinin tek bir amacı vardı. Anne ile anlaş. Kimsenin yapamadığını yapmak ve bunu hızlıca yapmak, böylece sonunda bu yük omuzlarımdan kalkacak ve ben de ...

Yapabilirim...

Bunun yerine kendi isteklerimin peşinden gitmekte özgür olabilirdim.

Artık bu düşünceyi geri almak mümkün değildi; çıplak, savunmasız ve nefesimi sonsuz bir kalp atışı boyunca kesecek kadar keskin bir şekilde orada duruyordu.

Sanki zihnim onları serbest bırakmak için bir işaret bekliyormuş gibi, dağınık ama rahatsız edici derecede net bir görüntü karmaşası üzerime çöktü - pavyonun arkasındaki plaj, inci gibi beyaz kumların üzerinde köpüren masmavi su. Parmaklarımin arasında iğne ve iplik, ellerimde kumaşın güven verici hışırtısı. Ballı kekler ve tatlı hurmalar, vitray pencerelerden süzülen güneş ışığı, parşömen ve yakındaki denizin kokuları.

Ve Creon.

Gölümsüyo

r.

Bir anlığına, artık Zera'nın ormanındaki alacakaranlık bir dua salonunda durmuyor, en yakın müttefiklerimden saklanmıyor, istemeyebilecek bir tanrıçayı aramıyordum. Bir anlığına, belki de hiç var olmayacak bir dünyada, taze ekmek kokusuyla uyandığım ve kahkaha sesleriyle uykuya daldığım bir yerdeydim.

Ama başımı kaldırıp baktığımda Creon'un dudaklarında gülümsemeden eser yoktu ve beni o dipsiz iblis gözleriyle izlediğini, henüz yüzleşmeye cesaret edemediğim derinliklerimi incelediğini gördüm. Bakışlarında acı bir şey vardı - ne söylemek üzere olduğumu tam olarak bildiğini söyleyen bir şey.

"Önemi bile yok. Kelimeler dudaklarımdan acı ve cam kenarlı bir kesinlikle döküldü. 'Ne öneriyorsun - Dünyayı, bir daha geri dönmek üzere

Anne'yi sonsuza dek evlat edinip gün batımına doğru birlikte kaçalım mı?

Hayır. Sağ eliyle kelimeyi imzalarken sol eli yukarı kalktı, boynumun kenarını okşadı, ince parmakları kulağımın arkasındaki küçük bukleleri ben titreyene kadar takip etti. Sadece bizim tarafımızdaki herkesi memnun etmeye çalışmakla onları ölüme terk etmek arasında cömert bir gri alan olduğunu. Ve belki de hiç tanımadığın bir avuç anka kuşunu memnun etmektense kendini memnun etmeye odaklanmalısın.

'Ama onlara *ihtiyacımız* var! Eğer onları ikna başaramazsam...'

Omuz silkti. *Onların da sana ihtiyacı var. Bir noktada bunu anlayacaklardır.*

Bu konuda biraz daha kaba davranmamız gerekebilir.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Sessiz Ölüm için kabalığın ne anlama geldiğini bilmek istediğimi sanmıyordum ve Anka kuşu ihtiyarlarının bunu öğrenmekten çok daha mutlu olacaklarından şüpheliydim. 'Tamam, ama bu sadece Anka kuşlarıyla ilgili değil. Onları tekme tokat bu savaşa sürüklemek zorunda kalırsak, aile de çok kızacak ve-'

Onlar Alves, diye alaycı bir şekilde imzaladı. *Her zaman bir şeylere öfkelenirler.*

"Hâlâ o şeyin ben olmasını istemiyorum! Geri adım atmaya çalıştım ama duvarı beklediğimden daha yakın buldum, inatçı mermer elbisemin ketenine kadar soğuktu. 'Sırf sen onların fikirlerini bu kadar kolay silip atabiliyorsun diye ...'

Creon kaşlarını kaldırıp bekledi.

"Şey," diye mırıldandım, aniden savunmaya geçtim, "Yapamam. Hepsi bu.

Yavaşça imzaladı, *rakiplerinizden hoşlanmadığınız sürece ne kadar korkusuz olduğunuz ilginç değil mi, Em? Ve onları sevmeye başladığın anda, onlara güvenebilmen gerektiği anda, nasıl da kendinin bu korkmuş küçük gölgesine dönüşüyorsun?*

Sertleştim. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Sadece sivri uçlarını çok sevdiğim için. Bu işaretlerin sadeliğinde acı verici bir şekilde silahsızlandırıcı bir şey vardı - her imbiğin dilimde cızırdamasına neden olan savunmasız bir şey. *Kendini dünyanın geri kalanı için yumuşak ve esnek bir şeye dönüştürmeye çalışmanı izlemek çok özel bir işkence türü.*

"Ben *esnek* değilim. Duvardan uzaklaşmaya çalıştım ve kımıldamayınca kendimi kaslı göğsüne doğru ittim, yüzüne öfkeyle nefes alabilecek kadar yaklaştım. "İhtiyacım olmayan yerlerde savaş başlatmamaya çalışıyorum diye..."

Kendini susturuyorsun, diye tatlı bir şekilde düzeltti.

"Sen," dedim sertçe, parmak ucumu kaya gibi sert göğsüne yerleştirerek, "hayatının geri kalanında etrafındaki herkesten nefret etmeye aptalca kararlısın, sırf en iyi çabalarına rağmen senden hoşlanmayacaklarından endişelenmek zorunda kalmamak için. Gerçekten bana ders verebilecek bir konumda olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dudaklarının kenarlarında bir sırıtış belirdi. *Güzel. daha iyi.*

"Daha çok ne gibi?"

Daha çok senin gibi. Gözlerindeki karanlık çok daha tanıdık bir ışıltıya dönüşmüştü, sırf meydan okumayı kabul etmem için beni mezardan çıkarabilecek bir eldiven fırlatmıştı. *Alves'i yanında götürmemen konusunda seni uyardığımı hatırlatmanın zamanı mı?*

Biz burada zümrüt karanlığında dururken Zera'nın tapınağını benim için tarıyor olabilecek aynı alfler... ama gözlerindeki pırıltıyı görünce bu küçük ayrıntıyı unutmak o kadar tehlikeliydi ki. Alay ettim, çenemi yukarı kaldırdım.

"Şimdi de beni kızdırmaya mı çalışıyorsunuz, Majesteleri?"

Gülümsemesi onayların en kötüsüydü. *İşe yarıyor mu?*

"İşe yaradığını gayet iyi biliyorsun. Lanet olsun ona, ama yine de... bunda, kim kazanırsa kazansın zaferle sonuçlanan bu kavgalarda çok karşı konulmaz bir şey vardı. "Öfkemin gücüne karşı kendinizi hazırlayın. En azından *senin* için kendimi susturmayacağım kesin.

Bunu yaparsan alınırım, diye kuru bir şekilde imzaladı. *Seni gürültülü ve tamamen çözülmüş seviyorum, kaktüs.*

Lanet olsun. Bana böyle tehlikeli sözler söyleyemeyecek kadar yakındı, çok yakındı; tenim soğuk mermere karşı aniden ateş gibi oldu, içimdeki isimsiz bir parçadan yayılan bir sıcaklık. Bu odanın soluk yeşil ışığı için tanrılara şükürler olsun, en azından kızarmamın en kötüsünü gizleyecekti. "Bir tapınakta duruyoruz, seni dinsiz.

Aşk tanrıçası. Başını hafifçe eğerek yanağıma bir öpücük kondurdu, ardından elmacık kemiğıme ikinci bir öpücük kondurdu. Dudakları ipek kadar yumuşaktı ve bir kelebeğin kanatlarının tüy gibi yumuşaklığıyla tenimin üzerinde gezindi. Geri çekildiğinde nefesim kesildi. *Daha kötülerini gördüğüne eminim.*

Bacaklarımın erimesini engellemek için tek yapabildiğim alay etmektir. 'Konuşmaya hakkın yok. Hayatında tek bir tanrıya bile dua etmediğine eminim.

Bir keresinde imzaladı ve parmaklarının her hareketi durgun bir eğlenceyle sırlıksıkam olsa da, doğruyu söylediğinden şüphe etmedim. *Seni ilk bulduğumdan sonraki saatler. İhtiyacım olan kişinin sen olduğunu umduğum o anlarda birkaç tanrıya yakardığıma eminim.*

Artık o kadar yakındaydı ki teninin sıcaklığını kalçalarımnda ve karnımda hissedebiliyordum, sadece varlığı bile beni olduğum yerde felç etmeye yetiyordu. Etrafımızdaki oda tamamen sessizdi. Sunak ve yastıklar hareketsiz tanıklar, kalın mermer duvarlar ise sarsılmaz muhafızlardı. Kefenlenmiş

Ormanın sahip olduğu büyünün ürkütücü ışığında, Creon'un gözleri tadabildi im bir yoğunlukla dolup taşıyordu,    günlük zorunlu mesafe onun a ılmaz kalkanlarını kırıyordu.

Gerçekten de ihtiya ı olan kişi.

'Creon...' Sesim bir örümcek a ı fısıltısına d n  m  t . "İnsanlar beni arıyor. Yapamam... Yapmalıyım...'

Gözlerini kapattı, alnını benimkine yasladı. Burunlarımız birbirine çarptı; nefesi dudaklarımla üzerinde gezindi, sı  nefes verişlerinin ritmi çok hızlıydı. Bir eli kal amda duruyordu, o ince parmakların gücü bir vaat ve g venceydi.

"Creon," diye tekrar nefes

aldım. Beni  pt .

Sıcak, esnek dudaklar benimkine yapıştı, yavaş, tek bir düşünceyle hareket ederek adının sesini tattı, beni bırakmam için ikna etti. Kafamın arkasında h   homurdanan sesleri, müttefiklerle ilgili bir şeyleri, söylentiler ve itibarla ilgili bir şeyleri unutmam için beni ikna ediyordu. D nd   mde kar ıla aca ım bakışlar. Sorular, endişeler, Edored'in hararetli fısıltıları...

Belki de onun dokunu uyla kaskatı kesildim. Belki de hisleri, kalbimin g    mde kısa bir süre sıkışmasına neden olan endişe alevini fark etti. Geri çekildi ve elini çenemin etrafına doladı, alt duda ımın üzerinde nazik bir başparmak fırçaladı - gözleri o kadar yumuşak, o kadar endişe doluydu ki, bir kez daha neredeyse a layacaktım.

Emelin, dudakları söyledi.

"Bununla nasıl başa  ıkaca ımı bilmiyorum! diye patladım. Gerçek kendini söyledi, o çaresiz fısıltıyla dilimden dökülmeden önce d   nmeme bile izin vermedi im kelimeler. 'Dünyayı ve kendimi nasıl kurtaraca ımı bilmiyorum,

Ben de. Bu seçimleri nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben sadece... Ben sadece elbise dikmek, kitap okumak ve seni sevmek istiyorum, bu karmaşayla uğraşmak değil-'

Biliyorum, Em. İşaretleri bile okşamaydı, nazik ve güven vericiydi. İnan bana, omuzlarındaki o ağırlığı hissettim. Dünyanın sana baktığında bir insandan çok bir silah görmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Başımı sallayabildim. Gözyaşlarına boğulmadan tek bir kelime bile söyleyebileceğim konusunda kendime güvenmiyordum.

Ve bunu . Çünkü sen benim dikenli küçük ve sonunda her zaman çözersin. Alnımdan öptü, dolgun dudakları çekilmeden önce keyifli bir an boyunca tenimde kaldı. Ama o zamana kadar sana yardım etmeme izin ver. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Ne istediğini söyle.

"Ben sadece..." Sesim çatallaştı. "Sadece bir kez olsun her şeyin basit olmasını istiyorum.

Sol eli çenemden uzaklaşıp enseme dolandı ve parmaklarının geçtiği her yerde tüylerimi diken diken etti. Sağ elini aramızdan kaldırdı.

O halde bir süreliğine işleri basitleştirmeme izin verin.

Kısa bir süre.

Diğerleri beni özleyecekti. Sorularını soracaklardı. Ama o burada benimle birlikteydi, bu mühürlü odada güvenle saklanmıştı ve onunla bir daha ne zaman özel bir kelime bile konuşabileceğimi tanrılar biliyordu.

Sözsüz bir teslimiyetle duvara .

Bir sonraki an dudakları dudaklarımdaydı ve bu sefer öpücüğünde nazik bir ikna yoktu - bu bir fatihin zafer yürüyüşüydü, her türlü direniş hayalini yok edecek bir zaferdi. İlkel bir refleksle ağzımı ona açtım. O da buna karşılık olarak beni daha derinden öpmek için başımı geriye doğru eğdi, dili ve

Dudaklarım soluduğum havaya sahip çıkıyor, inlemelerimi yutuyor, içimde yükselmeye çalışan son mantıklı düşünceleri de boğuyordu. Amansız bağıllık bir gelgit dalgası gibi üzerimden geçti - ve sonunda akıntıyla savaşmayı bırakan bitkin bir yüzücü gibi teslim oldum.

Bana sahip olabilirdi. Her dağınık, yetersiz .

Onu yakaladığımda omuzları kaya gibi sertti, tırnaklarım gömleğinin yumuşak keteninin altındaki gergin kaslarla buluştu. Kendimi ona daha sıkı bastırdım ve zihnimin kaydettiği tek şey bedenlerimiz buluşurken onun kesik kesik aldığı nefesti - sadelik, mükemmel ve mutluluk verici sadelik. Alt dudağımı ısırıldı. Cevap olarak dilini sertçe emdim ve sikinin karnımın alt kısmına çarpması vücudumdaki tüm sinir uçlarını ateşe verdi.

Zera beni affetmek zorunda kalacaktı. Onu çok özlemiştim, bu mükemmel ve apaçık uyuma kendimi tutamayacak kadar çok ihtiyacım vardı. Titreyen ellerimi durdurmak mümkün değildi, pantolonunun düğmelerini açmaya çalışıyorlardı, her bir santimini serbest bırakmak için çaresizce; iki, üç düğme ve ereksiyonu avucumun içinde ağır ağır uzanıyordu, sıcak ve ipek gibi pürüzsüz. Yumruğumu şaftı boyunca bir kez pompaladım ve hırıltılı nefesi, bir inilti olması gereken şeye dönüştü.

O sessizlik... Onun sesini de düşünmek istemiyordum, cevaplarımızı çoktan bulmuş olmamız gereken bu yerde değil.

Ama bana düşünecek ya da ellerinin altında bocalayacak zaman bırakmadı. Dokunuşlarında bir aciliyet, dudaklarının her kıvrımında bir son duygusu vardı. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yuttu, tıpkı Cathra'daki kış yemeklerimi yuttuğum gibi - ertesi gün ya da bir daha açlığımı giderip gideremeyeceğimi bilmeden. Başparmağımı sikinin başına sürttüm, küçük yarığı şimdiden kaygan buldum. Dudaklarıma karşı hırladı. Yarı güldüm, yarı inledim ve

Kulak mememi sertçe ısırarak için öpüşmemizi kesti - dizlerimin kızgın bir zevkle bükülmesine neden olan açık bir ceza.

Ona doğru sarkarken beni yakaladı, kolay bir hareketle ayaklarımı yerden kesti ve beni soğuk duvardan uzaklaştırarak ...

Odanın ortasındaki Zera'nın sunağına doğru.

Beni o eski tapınağın üzerine iterken ölü çiçekler ve yarı yanmış gül ağacı mumlar yer karolarının üzerine yuvarlandı. Uyarılmışlığımın bulanıklığı içinde neler olduğunu anlamam yarım kalp atışımı aldı. Kanatlarını çıplak dizlerime dolması ve onları nazikçe birbirinden ayırması için yeterli zaman, öne doğru bastırması ve çelik ereksiyonunu iç çamaşırımın ıslanmış ketenine sürmesi için yeterli zaman.

Ancak o zaman nefesim kesildi. "Creon!

Sırıtişı kutsal olmayan bir zevkle göz kamaştırıyordu, savaş heyecanı gibi bir ifade. *İtiraz etmek istediğine emin misin, kaktüs?*

Bu bir sunak! Yapamazsın-'

Sanki yanıldığımı kanıtlamak istercesine kalçalarını öne doğru iterek sikinin tüm uzunluğunu en hassas yerimden geçirdi. Bir iniltiyi ısırdım, oyma sunağın kenarına tüm gücümle tutundum - kendime daha iyi bir yargıya karşı, kesinlikle sadece şaka yaptığını, kesinlikle bir zamanlar kendini tanrılar seviyesinde sayan bir erkeğin bile *bu* ahlaksızlık seviyesine düşmeyeceğini söyledim.

Elini bedenlerimizin arasına sokarak iç çamaşırlarımın son kırılğan bariyerini de kenara itti.

"Seni barbar. Hafif bir kahkaha attım. 'Buna cesaret edemezsin.

Sen...'

Gülümsemesindeki uyarı, bu iddia üzerine manevi değeri olan herhangi bir ödül üzerine bahse girmememin akıllıca olacağını gösteriyordu. İşaret parmağını kaygan dudaklarımın arasına daldırdı.

Dudaklarım, giriş yerimde biriken ıslaklığın tadına baktı ve vücudumdaki her kas bu istilacı dokunuşun etrafında kenetlendi. İnledim - kendime engel olamadım.

Neden olmasın? diye mırıldandı ve yarım santim daha derine indi. "İnsanları sunaklarda beceremezsin! Sen ... sen ...'

Cümlem bir nefese dönüştü. Beynimin giderek daha büyük bir kısmı tüm dikkatini içimdeki varlığa, beni açan parmağının yumuşak, kışkırtıcı sürtünmesine vermeye karar verdiğinden, kelimeleri bir araya getirmek giderek zorlaşıyordu.

Çenemi sıktım ve dudaklarını çekiştiren dayanılmaz eğlenceyi görmezden gelmeye çalışarak, "Burası bir ibadet yeri, Creon!" diye bağırdım.

Aniden parmağını geri çekti ve sersemlemiş bir an için bu tartışmayı kazara kazandığımı düşündüm - şimdi fark ettiğim, özümdeki yepyeni boşlukla yüzleştiğim, umutsuzca kaybetmem gereken bir tartışma. Ama ben kendime gelemeden öne doğru itti, bacaklarımı önünde daha geniş açtı ve tek bir kasıtlı hareketle sikiğin gergin ucunu kalçalarımın arasına yerleştirdi.

Bedenimin her zerresi aniden odağını tenin tenle buluştuğu o tek noktaya, coşkudan hemen önce gelen o dayanılmaz son dokunuşa kaydırıldı. Ama o orada durdu - fethetmeye hazırdı. Sahiplenmeye hazırdı.

Aramızdaki elini kaldırarak, parlayan parmağını yavaşça yanağımda gezdirdi ve havayı zevkimin kokusuyla doldurdu. Nefes almaya cesaret edemedim. Tekrar geri çekilmesi riskini göze alamadım, akılsızca ve istemeden yaptığım şeyi için.

Gözlerime baktı. O kalp durduran aşık gülümsedi. Ve imzaladı,
Kesinlikle.

Sonra içime girdi ve tüm düşünceler bir anda buharlaşarak yerini *onun* çok daha ani, çok daha her şeyi kuşatan hissine bıraktı. Ayak parmaklarımın ucuna kadar kıvrıldım ve can havliyle omuzlarına yapıştım. Vücudum ilk hamlede onun genişliğine uyum sağladı, beni iliklerime kadar doldurması için geçen kalp atışında onun ritmini buldu; bir hamle daha ve çığlıkların, solukların ve nefes nefese kalışların muhteşem ritimlerine karıştık. Parmaklar saçlara dolandı. Tırnaklar ete battı. Vuran siki dudaklarımdan inilti üstüne inilti çıkarıyor, sesler kutsal bir ilahi gibi alçak odada yankılanıyordu.

Gerçekten de bir ibadet yeri.

Ecstasy hızlı ve durdurulamaz bir şekilde gelişti, birlikteliğimiz yavaşlamayı düşünemeyecek kadar rahatlama ve hayal kırıklığıyla doluydu. Creon beni hızlı, keskin olmayan vuruşlarla becerdi, beni yerimde sabitlemek için bir elini sırtımın küçük kısmında tuttu. Diğer eli her yerdeydi, pençeliyor, fırçalıyor ve çimdikiyordu, yetenekli parmakları beni kopmak üzere olan bir bobin gibi sarıyordu - aklımda serbest bırakılma ihtiyacından başka bir düşünce kalmayana kadar, duyularımın onun itişlerinin acımasız gücünden başka kaydedtiği hiçbir şey yoktu.

Çok geçmeden elini kalçalarımın arasındaki o yakıcı sinir yumağına indirdi. Nasırlı parmakları hemen doğru noktayı buldu ve son bir kez içime gömülürken aklıktan kıvranan etimin üzerinde gezindi.

Beni özgür kılmak için tek gereken buydu.

Sersemletici bir mutluluk çöktü ve dünyayı onun kolları dışında hiçbir şeye indirgemedi. birlikte kasılırken kaslı göğsüne doğru sarktım, kalçamdan dökülen ılık tohumun ya da saçlarımdaki yıpranmış nefesinin sadece kısmen farkındaydım... Sadece onun kokusu vardı, misk kokulu ve tatlı. Kaburgalarına çarpan güçlü nabızı. Sıcaklığı, omuzlarıma dolanan tüylü bir yün battaniye kadar rahatlatıcıydı.

Ve birkaç sonsuz an için hiçbir şey karmaşık değildi. O buradaydı.

Onu sevmiştim.

Ve bir şekilde bunu çözecektik. Bir şekilde bu karmaşadan kurtulacaktık. O kanlı Anka kuşlarına ve kanlı Anne'ye rağmen.

Ve lanet olası *her şey*.

Zihnim yakalandıkça kaygı çok kolay bir şekilde içeri sızdı, bunun acısı şehvetimin hezeyanı tarafından uyuşturuldu ama hiç de acısız değildi.

Bu odanın güvenliği, onun kucacağının sıcaklığı... Bunların bir önemi var mıydı? Dünya hâlâ beni bekliyordu. Tekrar dışarı çıkmalıyım, buruşuk elbisem ve tohum lekeli kalçalarım lanetlensin - izleyen gözlerle, fikirlerle ve beklentilerle tekrar başa çıkmalı ve bir şekilde içinde boğulmamaya çalışmalıyım.

Her nasılsa.

"Şimdi ne yapacağız? Gömleğinin içine fısıldadım, keşke onun mutluluk veren huzur hediyesine bir an daha tutunabilseydim, keşke sevişmekten tekrar korkmaya geçen o korkak küçük korkak olmasaydım. Panik boğazımı sıktı ve bunu da duymamasını diledim. "Ne... ne yapacağım?"

Creon elini saçlarımın arasında gezdirdi ve başımın arkasındaki dağınık telleri parmaklarına doladı. Nazik bir çekiştirmeye beni yüzümü kaldırmaya ve bakışlarıyla buluşmaya zorladı, dudaklarımızı birbirimize sadece birkaç santim yaklaştırdı.

Gözlerindeki bakış.

Sanki evrenin kendisiydim, içindeki her yıldız ve galaksi sonsuz ihtişamıyla onun önüne serilmişti.

Bir dahaki sefere kendine ne istediğini bilmediğini söylediğinde, diye imzaladı, ürkütücü yeşil ışıpta yaralı parmaklarının hareketleri yavaş ve kasıtlıydı, bunu hatırla.

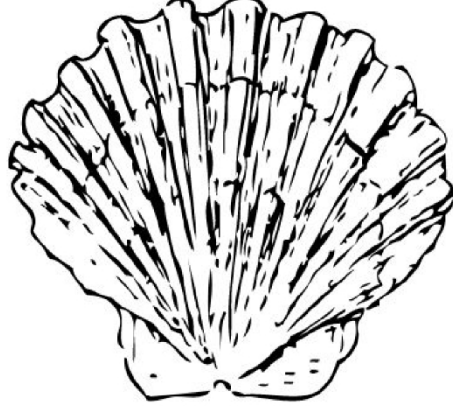
Bu. Hafiflik ve sadelik, sevgi ve hayranlık. Bir an için dünyayı kurtarmayı bile unutturacak kadar güçlü bir bağlılık, bir aidiyet duygusu.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Dünyayı kurtarmanın karşılığında bana onu unutturmaması ne kadar ilginçti değil mi?

"Eğer bunu çok iyi hatırlarsam," dedim kısık sesle, "iki gün içinde seninle kaçabilir ve bir daha asla tek bir savaşa girmemeye karar verebilirim.

Uyu artık, Em. Dudaklarını sıyıran neşesiz gülümseme, bu itiraf hakkında ne düşündüğünü ele vermiyordu - uğruna yüz otuz yılını kendine işkence ederek geçirdiği bir mücadeleden vazgeçmeyi kabul edip etmeyeceğini bile. Seçeneklerinin ne olduğuna karar ver. Ve sonra... Sözünü kesti, gevşek kahverengi bir tutamı şefkatle kulağımın arkasına sıkıştırdı. Devam etmeden önce parmakları son bir kez tereddüt etti. O zaman karar vermekten kaçınmayı bırak. Kendinden kaçmayı bırak.

Bölüm 13

Zera'nın tapınağının labirentine tek başıma, elimden geldiğince şık bir şekilde gizlice girdim ve son yirmi dakikadır Orin adına nerede saklandığımı isteyen tedirgin bir Tared tarafından hemen bulundum.

Seni ilgilendirmez, demek istedim.

Ama bundan çıkaracağı sonuçları biliyordum - seyahat şirketimiz arasındaki ilişkileri en ufak bir şekilde iyileştirmeyecek sonuçlar. Kararlar, gerçekten, yapılacak çok fazla seçim vardı ve zihnim hala bu birkaç dakikalık soluklanmadan dolayı dönerken, artık seçeneklerin ne olduğundan bile emin değildim.

Aşk ya da zafer arasında bir seçim mi yapmalıyım?

Bunun bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı, Em?

Ama Creon şu anda beni duyacak kadar yakınımda değildi ve Tared'e sevgilimi cesurca öldürmesi için bir sebep vermeden önce düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

onurumu. Ben de omuzlarımı kamburlaştırdım ve "Biraz yalnız kalmak istediğimin açık olduğunu sanıyordum" diye homurdandım.

Yalnızca bu kelimeyle omuzları bir parça gevşedi. "Potansiyel olarak ölümcül bir tapınakta mı?

"Eh," dedim homurdanarak, "benim alternatifim potansiyel olarak ölümcül bir ormandı.

İçini çekti, kolumu tuttu ve beni birkaç dakika önce kaçtığım mutfağın boğucu sıcaklığına doğru sürükledi. Oda artık terk edilmişti; birileri Creon'un pişirdiği yemeği bitirmişti ama masadaki tabaklar hâlâ temizdi. Zerre kadar aç değildim. Sıcak baharatların kokusu bile midemi bulandırıyor, hızlı kaçıışımın telaşı hâlâ başka bedensel ihtiyaçlara yer bırakmayacak kadar acildi.

Tared beni bırakıp masaya doğru yürüdü ve Lyn'geride bırakmış olması gereken bir parşömen parçasına iki kelime karaladı. Ancak o zaman, "Creon seni bulamadı mı?" dedi.

"Belli ki yapmamış," dedim gözlerimi devirerek. 'Yapmış olsaydı, beni asla bulamazdın, çünkü beni gizli kötülük inine sürüklerdi ve-'

"Em. geçmenin sırası değil, dedi düz sesindeki çelik gibi keskin ton bana. 'Yarım saatimi senin hayatın için endişelenerek geçirdim ve hâlâ akıl sağlığının yerinde olup olmadığından emin değilim - bu yüzden biraz zekice davranmayı bırakabilir miyiz? Nerede o?'

"Hiçbir fikrim yok! En azından bu doğrudu; bana kapıyı tekrar açtıktan sonra tapınakta kalıp kalmadığını ya da uçup gittiğini ve şirketimizi güvende tutan iblis kalkanını korumayı Naxi'ye bırakıp bırakmadığını bile bilmiyordum. "Sadece bir süre dua salonunda oturdum ve dünyayı anlamaya çalıştım, Tared. Bana aptalmışım gibi davranmayı keser misin lütfen?

Dudaklarını araladı, sonra daha iyi düşünmüş gibi göründü ve ağzını tekrar kapattı, şüpheli bir sessizlik içinde iki, üç kalp atışı boyunca beni izledi. Dışarıda, çok uzaklarda, Naxi'nin sesi olabileceğini düşündüğüm bir ses duydum. O bile Zera'nın tapınağında tek başıma tehlikede olduğumu düşünüyor muydu, yoksa herkes aradığı için o da mı aramaya katılmıştı?

Tared aniden nefesini bıraktı, kılıcını omuzlarından silkeledi ve alışılmadık bir dikkatsizlikle masanın üzerine fırlattı. "Senin için çok endişeleniyorum, Em.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Söylemesini beklediğim şey bu değildi. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor-

"İyi mi?" diye bitirdi, sesinde alaycı bir şüphecilik vardı. 'Yüzyıllardır hiçbir canlının görmediği topraklarda yürüyoruz, her geçen dakika büyümlü ormanlarda büyük keşifler yapıyorsun ve yine de günlerdir gülümsediğini görmedim. Bir iblis olmayabilirim ama kör olmadığımı da unutmuş gibisin.

Kör değildi ama olan biteni tam olarak anlayamayacak kadar da kördü... Çelik grisi gözlerinde gerçek bir endişe *vardı*, Agenor'un anka kuşlarıyla ilgili notunun ilk tetikleyici olmadığını bilmesine yetecek kadar.

Kalbimin altında acı veren bir şey, suçluluğa tehlikeli derecede yakın bir his vardı.

"Doğru," diye mırıldandım, bakışlarımı kaçırarak. Gözlerimin arkasında şiddetli bir baş ağrısı oluşuyor, düşüncelerim binlerce olası seçeneğin ağırlığı altında yavaşça çöküyordu. *Dünya size bakıp bir silah gördüğünde* - ama Tared'in yaptığı bu değildi, değil mi? Lyn ya da Agenor'un yaptığı bu değil miydi? "Fark etmemiştim. Özür dilerim.

İçini çekti. "Konuşmak istiyor musun?" Başımı salladım.

"Başka biriyle konuşmak ister misin?

Gülmeyi başardım. "Belki daha sonra.

"Nasıl . Sesinde çok az rahatlama vardı. 'Sizin için yapabileceğimiz başka bir şey var mı? Yemek? Çay? Kırmak için birkaç burun?

Tanrılar onun belasını versin, bu kadar... *terbiyeli* olmak zorunda mıydı? Birkaç dakika önce dünya kristal berraklığında görünüyordu, önceliklerim Creon'un en tepede olduğu düzenli bir listeydi - ama önümdeki alf erkeği son birkaç dakika içinde gerçekten neyin peşinde olduğuma dair en ufak bir fikre sahip olsaydı bana hala kurbanlık burunlar sunuyor olur muydu?

Kendini susturuyorsun.

Öyle ?

"Sadece uyumak istiyorum," diye idare ettim. 'Düşünmek için biraz zamanım olduğunda daha mantıklı olacağım. Sadece... Her şey aynı anda çok fazla.

Daha fazlasını sorsaydı - baş edemeyeceğim kadar büyüyen şeyin tam olarak *ne olduğunu* sorsaydı - ona söyleyebilirdim. Gözlerindeki o güçsüz endişe parıltısına, her zamanki neşeli kayıtsızlığının acı verici yokluğuna, omuzlarımdaki sırların dayanılmaz yüküne teslim olabilirdim.

Ama ona konuşmak istemediğimi söyledim ve Tared, Tared olduğu için daha fazla zorlamadı.

"Tek kişilik odalardan birini al. Arkamdaki karanlık koridoru başıyla işaret etti, dudakları neşesiz bir gülümsemeye dönüştü. 'Gidip diğerlerine bulunduğunu söyleyeceğim ve Edored'in seni bir şişe bal likörüyle neşelendirme planlarını engellemeye çalışacağım. Tabii onun arkadaşlığından memnun olmazsan?

Bir kıkırdama bir şekilde yolunu buldu. "Teşekkürler, ama sanırım onsuz da yapabilirim.

"En azından bu gece için mantıklı bir karar," dedi kuru bir sesle ve yanımdan geçip açık kapıya ve mürekkep karası tapınak gecesine doğru yürürken bir eliyle saçlarımı karıştırdı. "İyi uykular o zaman, küçük velet.

İronik bir şekilde, bu sözler grubun geri kalanının akşam yemeği için döndüğünü duyduktan sonra beni uzun süre uyanık tutan şeydi, kalbim seslerinin değerli yaygarasıyla garip bir ev özlemi duygusuyla sızlıyordu.

Göz kamaştırıcı güneş ışığına uyandım, altın ışınlar perdelerin arasından sızıyor ve beni bu yepyeni güne davet edercesine pişmiş toprak duvarlar boyunca dans ediyordu. Işığın açısına bakılırsa, sabahın çok ilerlemiş olması gerekiyordu. Birisi uyumama izin vermeye karar vermişti, dün geceki uçuşum henüz unutulmamıştı.

Dün gece.

Karar vermekten kaçınmayı bırakın.

Creon'a zarar vermeyi bırak, kendime zarar vermeyi bırak... ama ödemem gereken bedel neydi?

Bir küfür mırıldandım ve yüzümdeki saç tellerini silkeleyerek doğruldum. Ancak o zaman komodinin üzerindeki keten sarılı küçük paketi fark ettim. Elime aldığımda belli belirsiz tarçın kokuyordu; içinde iki taze tarçınlı ekmek buldum, ekmekler hâlâ sıcaktı ve bana doğrudan Yeraltı mutfaklarından getirilmiş söylüyordu.

Ekmeklerden birinin balla ıslanmış dibine yırtık bir parşömen parçası yapışmıştı. Onu soydum ve Creon'un her zamanki tanıdık eliyle karalanmış bir mesaj buldum.

Edored hepsini yemeden önce sana birkaç tane ayırayım dedim. Mutfakta ekmek ve çay var.

Arkasında şöyle yazıyordu: Not: Beni biraz daha sık dua etmeye başlamaya ikna edebilirsin.

Bir kahkaha attım, karnımın alt kısmındaki ani sıcaklık hissine lanet okudum ama yataktan çıkıp temiz kıyafetlerimi giyerken gülümsememe engel olamadım.

Dışarıdan sesler duymama rağmen daire terk edilmişti. Sessiz mutfakta Lyn'in anka kuşu ateşinin üzerinde dolu bir çaydanlık tütüyordu ve mucizevi bir şekilde Edored'in henüz yemediği biraz ekmek buldum. Bir elimde bir fincan nane çayı, diğerinde bir yığın yiyeceklerle tapınağın avlusuna doğru ilerledim ve kendimi bir başka yorucu belirsizlik sabahına hazırladım.

İlk bulduğum şey bir ev yüksekliğinde bir bitki duvarıydı.

Günün parlak ışığında, Creon'un mavi büyüünün sonuçları tamamen görülebiliyordu - saplar, gövdeler ve yapraklardan oluşan aşılmaz bir çit, bir kumsalın üzerinde yükselen bir gelgit dalgası gibi topraktan büyüyordu. Onu tekrar aşağı indirmeyi düşünmüş gibi görünmüyordu ve bir an düşündükten sonra bunun muhtemelen en akıllıca karar olduğuna karar verdim. Çoğu zaman ılımlı görünen orman, önceki geceye kadar solmuş olsalar bile, bitkilere karşı kırmızı büyü kullanımı konusunda bir fikre sahip olabilirdi.

Ekmek yığınımı dengeleyerek parmak uçlarımla barikatın etrafından dolaştım ve güneş ışığına çıktım.

Creon alçak bir verandaya uzanmış, gözleri kapalı, siyah kanatlarını hafifçe sabah güneşinin sıcaklığını içine çekiyordu. Birkaç düzine metre ötede, Beyla budaklı bir elma ağacının gölgesine yerleşmiş, yırtık bir elbiseyi dikiyordu.

Gömlek. Nanya, Lyn ve Naxi ortalıkta görünmüyordu ama Tared ve Edored büyümüş bahçenin ortasındaki düz bir çimenlikte birbirlerine kılıç sallıyorlardı; karşılıklı yumruklar ve hakaretler savururken attıkları kahkahalar bunun spontane bir düellodan ziyade dostça bir eğitim seansı olduğunun kanıtıydı.

Ayrıca üstsüzlerdi.

Yolumun kırık basamak taşları üzerinde tökezleyerek durdum ve iki alfe görgü kurallarının ve kişisel gururumun izin verdiğinden biraz daha fazla baykuşça göz kırptım. Her nasılsa, ikisini de sadece büyük ölçüde düzgün giyinmiş halde tanıdığım için, zihnim beş yüz yıl egzersiz yapmış ölümsüz erkeklerin de bunu gösterecek bir fiziğe sahip olabileceği gerçeğini yardımsever bir şekilde göz ardı etmişti.

İkisi de aynı ince ve atletik yapıya sahipti; kaslarının bilenmiş çıkıntıları, alf büyüsunün parıltısı ve gövdelerini kaplayan ter parıltısıyla daha da belirginleşmişti. Tared'in sırtında sol kürek kemiğini boydan boya geçen tüyler ürpertici bir yara izi vardı - kalbini birkaç santimle ıskalamış olması gereken bir silahın bıraktığı bir iz. Edored ise daha şaşırtıcı bir şekilde, sol kalçasından sağ pazusuna kadar uzanan ve sırtının büyük bir kısmını kaplayan karmaşık bir dövmeyle sahipti. Önce bir yılan olduğunu düşündüm ve ancak birkaç dakika sonra hemen anlamam gereken şeyi fark ettim - bir ejderha.

Tabii ki.

O zaman, cömertçe geç bir vakitte, orada durup en az beş kalp atışı boyunca iki yarı çıplak erkeği herkesin içinde süzdüğümü fark ettim.

Gözlerimi kaçırdım ve aceleyle topluluğun geri kalanına doğru yürümeye devam ettim. Beyla iğne işine eğilmiş oturuyordu ve benim gezinen bakışlarımla pek ilgileniyor gibi görünmüyordu. Tared şefkatle

Kuzenine eli zayıf bir korkak diyerek, hızla yeni bir çelik çarpışma kakofonisine dönüşen bir tartışmanın fitilini ateşledi. İkisi de beni fark etmedi. Diğer yandan Creon.

Gözlerini açmamıştı ama dudaklarının kenarları seğiriyordu. Piç kurusu.

Karar vermek parlak bir an için çok kolaydı. Diğerlerinin ne düşüneceğini, hangi sonuçlara varacaklarını umursamadan, onun tekrar gülümsediğini görmenin rahatlığıyla rotamı değiştirdim. Bizi daha önce birlikte kahvaltı ederken görmüşlerdi, değil mi? Burada mahvedilecek çok az şey vardı ve yüzündeki o ifade bazı düzeltici önlemler için *yalvarıyordu*.

Creon, verandada yanına oturup elimdeki dolu bardağı mermerin üzerine bıraktığımda daha az eğlenmiş görünmüyordu ve "Yüzündeki o sırıtışı sil, göt herif" diye mırıldandı.

Şaşırtıcı olmasa da hayal kırıklığı yaratan bir şekilde, bu uyarı tam tersi bir etki yarattı. Gözlerini açtı, dudakları şimdi tam bir kahrkaha patlamasına karşı zorlanıyordu. *Güzel bir sabah mı geçiriyorsun, kaktüs?*

Tarçın ve balla kaplı ekmeğimden dişlerimle bir lokma koparıırken ona ters ters baktım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.

Hayır mı? Kaşlarını çatmasında çok fazla eğlence vardı. Elbette iblis hisleri akıl sağlığımın kısa süreli teklemesini mükemmel bir netlikle algılamıştı, lanet olsun ona.

"Hiç de bile," dedim, öfkeyle çiğneyerek.

Creon kanatlarını biraz daha rahat bir şekilde duvara dayadı, hem prenlere özgü bir dikkatsizliğin inandırıcı bir göstergesi hem de kedilere özgü bir zarafetin hareketi olarak gerindi, ben de tarçınlı rulomu biraz fazla sesli bir şekilde yutmaktan kendimi alamadım. *Bildiğim iyi oldu. Bir an için senin*

Edored'inkinin büyüklüğü yüzünden aklını kaybediyor olabilirsin... Boğazını temizledi.

Ejderha.

Düzgün yüzümü korumaktan vazgeçtim ve histerik bir kahkaha patlamasını bastırarak onun yanındaki duvara yaslandım. "Sence böyle mi diyor?

Dudağını ısırdı. Kendimi hiçbir zaman öğrenecek bir konumda bulmadım.

"Yazık. Belki de Nanya'ya sormalıyım.'

Yüzünüze bir çift diş gömdürmeye çalışıyorsanız, diye kuru bir şekilde imzaladı, bu kesinlikle gidilecek yoldur.

Bir kahkaha attım. 'O hala burada mı? Nanya?'

Başını salladı, gözlerindeki parıltı bana dün geceki çılgınlığı, aklımı başımdan alan o yaralı parmakları hatırlatmaya yetti. *Beyla onu Yeraltı'na geri gönderdi ve kahvaltıyla geri döndü. Tüm bu eğitim seansı Tared'in Edored'in dikkatini Gar Temen'e dönüşme ve Bakaru'nun kellesini intikam hırsıyla ucurma planlarından uzaklaştırmasından ibaret.*

"Ah. Bunu düşündüm. "Onu seviyor o zaman?

Creon omuz silkti. *Birini sevmeye ne kadar izin verirse o kadar.*

Yüzümü buruşturdum, sonra kendi kalbim konusunda da bir o kadar korkak davrandığımı ve belki de burada bir yargıda bulunacak konumda olmadığımı fark ettim.

Çimlerin üzerinde Edored, Tared'in savunma zamanlamasındaki küçük bir hataya karşılık verebileceği tüm bedensel zararları yüksek sesle sıralıyordu. İkisi de yataktan çıktığını fark etmemiş gibiydi. Beyla ise soluk mavi gözlerindeki onaylamazlıkla dikiş işinin üzerinden bize dikkatli bakışlar fırlatıyordu.

Creon'dan yarım adım uzaklaşmak için içgüdüsel bir dürtüyü bastırdım. Ne demişti? *İnsanlardan hoşlanmaya başladığın anda, onlara güvenmen gerektiği anda...*

Ama onlara , değil mi?

"Peki Lyn ve Naxi nerede? Dedim, çünkü güneş ışığı sıcacıktı ve tarçınlu rulom çok lezzetliydi ve cevaplayamayacağım sorularla kendi keyfimi bozmak istemiyordum. "Gösteriyi izlemek için buralarda değiller mi?

Lyn'in baştan çıktığına eminim, diye imzaladı Beyla'yı ve bakışlarını tamamen görmezden gelerek. Naxi tapınağı bir kez daha incelemek için onu yanına çekti. "Zevkine göre çok fazla penis ve yeterince meme olmadığı" hakkında bir şeyler söyledi.

Kahvaltıda neredeyse boğularak ölüyordum; ciğerlerimdeki son tarçın parçalarını çıkarmak için birkaç kalp atışı öksürmem ve gülmem gerekti. Sonunda gözlerim yaşararak başımı kaldırdığımda, Tared ve Edored atışmalarına ara vermişlerdi; artık yumrukları Creon'a şüpheli bakışlarla birbirine karışıyordu.

"Günaydın," dedim koklayarak. 'Bana ve şiddetli sonuma aldırmayın lütfen. Eğitimi bölme istememiştim.

Edored alaycı bir tavırla, "Çok gürültü yapıyorsun, Burun Kıran," dedi ve kılıcını kolayca savurdu. 'Sessiz Ölüm'e sahip olmanın kötü olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre şimdi bir de Gürültülü Ölüm'ümüz mü var?

Tared kılıcıyla ona gönülsüzce bir hamle yaptı ve kuzeninin zarar görmeden atladığını görmek için ona doğru bakmadı bile. "Eğitim için mi katılıyorsun, Em?

Beni Creon'dan uzaklaştırmak için yapılmış şeffaf bir girişim. İkinci tarçınlu ekmeğimin yarısını abartılı bir şekilde ağzıma tıkıştırdım ve

"Kimsenin sırf bir tapınak bahçesinde tökezleyerek vakit geçireyim diye kıtanın yarısından bir sürü eğitim çubuğu taşıdığını sanmıyorum.

Tared omuz silkti ve bir elini dağınık sarı saçlarının arasında gezdirdi. 'Edored?

Fury'yi birkaç dakikalığına ödünç alabilir mi?

"Borrow *Fury*? Edored yankılandı, sesi bu iki kelimeyle patlarcasına yükseliyordu. 'Neden ona ilk doğan çocuğumu ödünç vermiyorsun, Thorgedson? Bana kalırsa Heartfall'u ona verebilirsin-'

"Al Em," diye araya girdi Beyla, iki kılıcından en küçüğünü çimlerin üzerinden kaparken o içten ama sıkı gülümsemelerinden biriyle iğne işini bir kenara bıraktı. "İstersen Sunray'i kullanabilirsin.

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu. Sunray. Tared' kardeşinin kılıcı - sevdiği ilk alfin kılıcı ve o bunu *benim* eğitimsiz ellerime mi veriyordu?

Tared kuru bir sesle, "Tabii gerçek işler için fazla mızımız değilsen," dedi, belli ki beni harekete geçirmeyi amaçlıyordu. Önce ona, sonra da tartışmayı tembel, yarı kapalı gözlerle takip ederken bir kanadını bile kıpırdatmayan Creon'a göz kırptım.

Daveti kabul etmeyi seçmek, Tared'in bizi ayırmak için yaptığı bariz entrikalara boyun eğmek anlamına geliyordu. Ama sonra tekrar ...

Sol dizine nişan al, Creon aklımı okumuş gibi imzaladı. *Biraz zayıf bir nokta.*

"Bunu gördüm," dedi Tared, sesi soğuktu.

Sadece eğitime yardım ediyorum. Creon'un gülümsemesi bu küçük iğneleme için beklediğimden daha fazla acı taşıyordu ve Tared'in dudakları gerildi. Pek de iyi bir başlangıç sayılmazdı. Ama lanet olsun, daha önce elime gerçek bir kılıç bile almamıştım ve en azından bu çılgınlığı kabul edersem Creon çok da üzülmecek gibi görünüyordu.

Verandadan fırlayıp Beyla'nın yanına koştum, o da hızlı bir baş hareketiyle Sunray'i bana uzattı. Kılıç beklediğimden daha hafifti - kullandığım eğitim sopalarının çoğundan daha hafifti - ve bıçağı incelemek için kaldırdığımda güneş ışığında tehditkâr bir şekilde parlıyordu. Kenarı jilet keskinliğindeydi. Böyle bir silahla deriyi için büyük bir güç gerekmezdi; dikkatli olmazsam kazara kas ve kemiği bile kesebilirdim.

Küçük eğitim alanına doğru ilerlerken Edored, "Pekâlâ," diye homurdandı. Sesi hâlâ ölümcül derecede kırgın geliyordu. 'Benim için bu kadar eğitim yeter. Siz kılıç hırsızları için sakıncası yoksa bir dere bulup banyo yapacağım.

Tared ciddiyle, 'Sanırım üstesinden geleceğiz,' dedi.

Edored oflayıp pufladı, kılıcını tutarak uzaklaştı.

Elimdeki silaha baktım, bir zamanlar onu tutkuyla koruyan başka bir alfe ait olması gereken bir silahtı bu ve mırıldandım, "Bunu kullanarak çok da saygısızlık etmiyorum, değil mi?

Tared iç çekti. "Hayır.

Yukarı baktım. Gülümsemesi solmuştu ama gri gözlerinde endişe yoktu ve ailesinin kaderi söz konusu olduğunda genellikle yaptığı gibi bakışlarımı kaçırmıyordu. Bu iyiye işaret miydi? Risk almaya karar verdim - yanlış bir adım attığımı sonradan öğrenmektense şimdi konuyu açmak daha iyiydi.

"Yine de..." Yutkundum. "Bu kardeşinin kılıcı, değil mi?" "Ah.

Tekrar iç çekti. "Lyn sana söyledi mi?

Kendimi küçük hissederek başımı salladım.

"Bered'indi, evet. Sesi sadece geçmiş zamanda biraz gerginleşti. "Ama çok iyi bir kılıç ve kullanılmadan çürüyüp gitmesini hiç istemezdi. Ailemin elinde kaldığı sürece başkalarının kullanması benim için sorun değil.

Aile.

Bu kelimeyi duyunca midem beklenmedik bir şekilde düğümlendi. Nedense bir güvence gibi değil, bir uyarı gibi geldi - ne kadar çok şey kaybedebileceğimi hatırlatır gibi.

Korkmuş küçük bir gölge.

"Ee," dedi Tared, düşüncelerim bir anda ters yüz olurken sesi kilometrelerce öteden bana ulaşıyordu. 'Elini bu şekilde tutarken biraz yukarı eğ - bileğini fazla uzatıyorsun. Evet, mükemmel. Aşağı doğru savurmak için pozisyon al - bileğine dikkat et lütfen.

İpuçlarını içgüdüsel olarak takip ettim, aylar ve aylar süren eğitim, sinirliliğin mantıksız kaşıntısını geçersiz kıldı - kaçırdığım bir şey, bilinçli zihnime karşı sürtünen ama ulaşılamayan bir düşünce. Ne düşünüyordum ki? Creon dün gece ne demişti? *İnsanlardan hoşlanmaya başlar başlamaz ...*

Aile, gerçekten de - ve aile, onları memnun etmediğinizde sizi terk eden insanlardan başka neydi ki?

Ödünç aldığım kılıcım tatmin edici bir *vınlamayla* yere indi ve ben etrafımda dönerken havayı ikiye böldü. Ellerimdeki çelik iyi hissettiriyordu. Soğuk öfkeye ve ölümcül silahlara odaklanmak, bu düşüncenin bende uyandırdığı şeye, Cathra'nın anısına, güzel bir fae prensi onlara bir daha gözlerimin içine bakmamaları için en zayıf bahaneyi verir vermez ellerini benden çeken ebeveynlerin anısına odaklanmaktan daha iyiydi.

"Fena değil," diyordu Tared ve ben onu zar zor duyuyordum. 'Biraz daha az güç kullanarak tekrar dene. Kılıcını kontrol altında tutmalısın.

Kontrol. Görünmez bir hedefe bir yumruk daha attım, şimdi daha ölçülüydüm, hareketlerim garip bir şekilde dönen zihnimden kopmuştu. Kontrol değildi, değil mi? Kendimden başka herkesin

ne fedakarlıklar yapardım, korkularımı dizginlemek yerine peşlerinden koşardım

...

Seeneklerinizin neler olduğunu ğrenin.

Bunu gerçekten yapmış mıydım?

Kılıcımı tedirgin edici bir hassasiyetle tekrar tekrar savurdum, fiziksel çaba düşüncelerimin dönüşlerini keskinleştirdi. Bunca zaman kendime ya gerçek ya da zafer demiştım, aralarında grinin zerresi olmayan, keskin hatlarla belirlenmiş iki olasılık...

Ama bir an için korkularımın fısıltılarını körü körüne takip etmeyi bırakırsam, tüm dürüstlüğün bana savaşı kaybettirmeyeceğini kabul etmek zorundaydım.

Yine de dikkatli olmalıydım elbette. Edored'e söylememeliydim, o da hemen arkadaşlarının yanına koşup aşk hayatım hakkında atıp tutacaktı. Ama Tared söylemezdi. Agenor söylemezdi. Beyla, Ylfreda ve Hallthor yapmazdı. Ev halkının çoğu bir sırrı gördüklerinde anlayacak kadar duyarlıydı, ama yine de ...

Yine de onlara söylememiştim.

Onlara söylemeye *cesaret edemedim*.

"Her zamanki ritmine geri döndün," diye bilgilendirdi Tared beni, kılıcımı kendi kılıcıyla savururken kenara iterek. 'Tekrar dene. Biraz gerçek elik, işleri kendin için çok kolaylaştırmak için bir sebep değil.

Alışkanlıktan ötürü dilimi çıkarıp ona doğru uzattım, kılıcının azarlayıcı fiskesini eski dövüş reflekslerim sayesinde savuşturdum ve dişlerimi gıcırdatarak tekrar işe koyuldum. Pazularım acımaya başlamıştı. Ilık sabah güneşinde kürek kemiklerimin arasından akan ince ter damlaları elbisemi sırtıma yapıştırıyordu. Ama düşüncelerim her türlü fiziksel rahatsızlıktan daha şiddetli acıtıyordu ve *onları* durdurmak mümkün değildi - Tared'in ağzından çıkan her kelime acımasız farkındalıklar korosuna eklenirken değil.

İşleri kendiniz için çok kolaylaştırın.

Yapmıştım, değil mi? Sorunun zafer mi yoksa aşk mı olduğuna inanarak kendimi kandırmış, sırlarımı sadece dünyayı kurtarmak için sakladığım düşüncesiyle vicdan azabımı yatıştırmıştım... ve böylece ailem, evlerine çok sıcak bir şekilde kabul ettikleri o masum küçük yarı fae olmadığımı öğrenirse ne olacağı sorusundan rahatça kaçınmıştım. Eğer bilmece zafer ya da aşk değil de, daha çok ...

Aile mi aşk mı?

"Odaklan, Em. Tared'in sesi öfkeli zihnim için fazla sakindi. Agenor, Naxi ve Creon hakkında soru sorduğunda alay eden aynı ses - *Naxi'nin bile biraz ahlaki pusulası var ...*

Seni yirmi yıl boyunca evimizde tuttuk, diye yazmıştı Valter ve sonra bana bir daha onunla ve karısıyla iletişime geçmememi söylemişti. Yeraltında cömertçe sayarsak beş berbat ay geçirmiştim. Bu alves'in beni tekrar dışarı atmasını ne engelleyebilirdi ki?

Gerçekten de kendimin korkmuş küçük bir gölgesiyim.

Peki o zaman ne yapmam gerekiyordu? Açıkça sevmek, kurtların kurtlara karşı savaştığı bu dünyada bana ailem gibi davranan tek insanları kaybetmeme neden , eğer-

"Pekâlâ," dedi Tared, onun sürekli yorum ve ayarlama akışını keserek. 'Sabah için bu kadar yeter diyebilirim, eğer-'

Acı dolu bir çığlık ormanın sessizliğini paramparça etti.

Etrafımızdaki mermer duvarlardan üç kat yankılanan çığlıklar - tiz, durmak bilmeyen çığlıklar - tehlikenin yönünü belirlemeyi imkânsız hale getiriyordu. Nefesim kesilerek, kolum ağrıyarak ve telaşlı düşüncelerimi unutarak etrafımda döndüm. Tapınak kapıları boştu. Ağaçların arasında hiçbir şey hareket etmiyordu.

sarmaşıklarla kaplı binaları çevreliyordu. Ama bahçe yolunun yanında, yarı gizli bir alıç çalısının arkasına saklanmıştı.

Kendi sesimin "Orada!" diye
bağırdığını duydum. Edored.

Alf dizlerinin üzerine çökmüştü, acı içinde inlerken elleri çılgınca derisini pençeliyordu - ölüm ihtimalinden başka hiçbir şeyi olmayan bir erkeğin tiz, anlaşılmaz çığlığı. Çıplak gövdesinin görebildiğim kısmı kırmızı sıyrıklarla kaplıydı, ya da sıyrıklardan ziyade ...

Yanık yaraları.

Veba yaraları.

Kalbim .

İleri atılıp kılıcını bir kenara fırlatan Tared, "*Creon!*" diye bağırdı. Kadife kanatları yanımdan geçti ve ben onun çoktan hareket ettiğini fark ettim - Tared'in sesindeki şeyin bir suçlama değil, bir yardım çığlığı olduğunu fark etti. *Veba* yaraları. Düşüncelerim çok yavaş ilerliyordu. Edored bir dere ararken çok uzağa gitmiş, kendini korunmasız *veba* topraklarında bulmuş ve ne olduğunu anlar anlamaz tapınak avlusuna geri dönmüş olmalıydı -

Ki geç kalmıştım.

Ki bu da ... *çok* geç miydi?

Creon Edored'in omzunu, Tared de diğerini tutarken ve parlak kırmızı yanık yaraları daha da parlarken, parçalanmış etin mide bulandırıcı rengine bürünürken, Beyla'nın kılıcı ellerimde güçsüz bir şekilde çimenlerin üzerinde felç olmuş gibi durdum. Mavi büyü parladı ve Edored çığlık atmayı kesmedi, onu tutan kişiye anlamsız yakarışlarda bulunmayı bırakmadı.

Pantolonunun keten kumaşının dokusu değişiyor, gözlerimin önünde kuruyup çatlıyordu.

"*Lütfen*. Tared'in sesinin hiç böyle çatladığını duymamıştım, yarı bağıyor, yarı yalvarıyordu, çılgınca çırpınan uzuvlarını dizginlemek için Edored'in bileğini tutarken. 'Yapabileceğin bir şey olmalı-'

Su, diye işaret etti Creon - tek bir işaret, kadar hızlıydı ki neredeyse kaçıırıyordum. Tared çoktan gitmişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar geri dönmüştü, elinde hâlâ sabunlu bulaşık suyuyla dolu teneke bir bulaşık kabına benzeyen bir şey tutuyordu. Creon insanüstü bir hızla kabı onun elinden kaptı ve içindekileri Edored'in yüzüne ve göğsüne sanki ezilmesi gereken bir ateşmiş gibi çarptı.

Edored'in feryatları önce kesik kesik, sonra daha sessiz feryatlara dönüştü. Ön kollarında, yanmış derinin kıpkırmızı lekeleri kösele gibi kahverengiye dönüyor ve kavruluyordu, ölümcül kabuklar derisine yayılıyordu... ama suyun vurduğu yerde veba büyüünün ilerleyişi yavaşlamış görünüyordu.

"Bırak beni," diye tersledi Tared ve Creon bir an bile tereddüt etmeden Edored'i serbest bıraktı. İki alf aynı anda gittiler ve arkalarında ani, yankılanan bir sessizlik bıraktılar.

O ilk çığlığın üzerinden belki de yarım dakika geçmişti. Bundan daha az da olabilir.

Titreyen parmaklarım ancak o zaman Beyla'nın kılıcını bıraktı; ağrıyan uzuvlarımın tutamayacağı kadar ağır, donuk bir gümbürtüyle çimlere yuvarlandı. Creon sesin geldiği yöne doğru döndü. Bakışlarında bir soğukluk vardı, gözleri avluda geziniyor ve tekrar yüzüme bakıyordu - tehlikeyi tahmin ediyor, beni kollarına alıp ikimizi de bu lanet olası karmaşadan çıkarmanın ona ne kadara mal olacağını hesaplıyordu.

Ölçülemeyecek kadar kısa bir süre için neredeyse öyle olmasını umdum.

"Nereye... nereye gittiler?" Sesim çok yüksek ve boğuk çıktı. "O ne yaptı..."

Su, Creon tekrar imzaladı - kısık sesle, acele hareketlerle.

Tabii ki. En yakın dere. Tapınak kanadının arkasındaki kuyu. Küçük bir teneke küvetten daha büyük, yetişkin bir alfin içine dalabileceği kadar büyük herhangi bir su kütlesi. Parçalar yavaşça bir araya geldi, düşünceler hala ani panik ve acı kasırgasını yakalamak için mücadele ediyordu.

"Mavi büyü onu iyileştiremiyorsa bunun işe yarayacağını nereden biliyordun?"

Bilmiyordum, diye alaycı bir şekilde imzaladı. *Küçük bir deney*. "Oh, Tanrım. Eğer işler ters gitseydi..."

Çenesinde bir şey kıpırdadı. Küçük bir ipucu - ama yine de bir ipucu - bana tam olarak nasıl bir risk aldığını, denizin vebayı durdurduğuna dair teorilerinin yanlış olması durumunda Edored'e ne olabileceğini anladığını söyledi.

Daha da ilginç, bu konuda tamamen kayıtsız olmadığını gösteren bir ipucuydu.

Omzumun üzerinden baktım ve Beyla'nın hala elma ağacının yanında durduğunu gördüm, Tared'in kaybolduğu yere bakarken gözleri şoktan büyümüştü. Çaresiz bir deha anında ağızımdan kaçırıp, 'Lyn ve Naxi'yi getirmeyi deneyelim mi? Naxi daha fazla şey biliyor olabilir-'

"Evet," dedi Beyla nefes nefese, gözlerini kaçırarak - umduğum gibi yapacak bir şey bulduğu için mutluydu. "Gidip onları bulacağım.

Ona teşekkür etmek için ağızımı açtım ama çoktan ortadan kaybolmuş, beni ve Creon'u bu yolculukta ilk kez gönüllü olarak yalnız bırakmıştı. Ne kadar sarsılmış olduğuna dair en kesin ipucuydu bu; ne yazık ki şu anda onun gömleğini yırtacak havada değildim.

Zekice, Creon imzaladı.

"Senin ve teorilerin kadar zeki değil," diye mırıldandım, bu ona verdiğim en üzücü cevap olmalıydı. "İyi misin?"

Omuzlarını silkti, hareketiyle birlikte kanatları bir parça parladı. *İlahi büyü duvarına çarpan ben değilim.*

'Hayır, ama sen...' Sıkıntılı görünüyorsun. Endişeli, hatta? "Etkilenmiş "te kıldım. *Ölü bir alf bizi Zera'ya yaklaştırmaz*, diye imzaladı, boştaki elini cebine soktu, kısa, neredeyse fark edilmeyen tereddütü olmasa ikna edici bir umursamazlıkla

kelimeler. *Ev halkının geri kalanının neden olacağı kargaşadan bahsetmiyorum bile.*

Gürültü. İnce parmaklarının aşağılayıcı hareketleri, o şehvetli dudaklarının etrafında kıvrılan alaycı bir ima - sadece kendi planlarının yıkıma uğrama tehdidini fark eden zalim fae prensinin mükemmel bir resmi - çok ikna ediciydi. Ama kanatlarını omuzlarına yaslama şeklini biliyordum. Bakışlarımı inatla nasıl tuttuğunu, badem gözlerinin meydan okumayla nasıl titrediğini biliyordum.

Kalbim küçük bir sızı hissetti. Birini sevdiğinizi anladığınız an bu muydu - kendilerine söyledikleri yalanlara bile aşık olduğunuz an?

"Önemsiyorsun," dedim sessizce.

Kaskatı kesildi, eli bir sonraki kelimenin yarısına kadar dondu.

"Ve bana yalan söylememen gerektiğini daha iyi bilmelisin, seni aptal. Bir kahkaha attım. 'Ne yapacağım, seninle alay mı edeceğim? Seninle alay etmek için bir şeye ihtiyacım varsa, ejderha dövmelerinin acınası eksikliği hakkında söyleyecek fazlasıyla şeyim var.

Dudaklarından neşesiz bir kahkaha kaçtı. *Em-*

Ve sonra Tared aramızdaki patikada belirdi, kuzeninin ıslanmış, hırpalanmış, hareketsiz şekli kollarında ağırdı ve tüm yalanlar ve gülümsemeler zihninden tekrar buharlaştı.

Çünkü Edored'in başı cansız bir bez bebeğin gibi güçsüzce göğsüne düşmüştü. Islak sarı saçları yanmış yüzünün etrafına bir örtü gibi sarkmıştı,

Yanaklarını, çenesini ve şakağını saran kıpkırmızı yaraları gizleyemiyordu. Yara kabuklarıyla kaplı kolları cansız bir şekilde iki yanında sallanıyordu, gözleri yarı kapalı ve cam gibiydi ve tüyler ürpertici bir an için korktum, biliyordum-

"Onu bayılttım," dedi Tared kaba bir şekilde, düşüncelerimin ilkel çılgınlığını keserek. "Beni boğmaya çalışıp durdu.

Nefesim öyle ani bir şekilde kesildi ki canımı acıttı. "Oh, Tanrım. O... o yaşıyor mu?"

Tared cevap vermedi, dizlerinin üzerine çökerek Edored'i uzun, titreyen bir nefesle çimlere indirdi. Kendi pantolonunun dörtte üçü sırlıslıkladı, göğsü ve kollarının üst kısmı kırmızı lekeler ve tırnak çizikleriyle kaplıydı - Edored'in onu kurtaran suya daldırılırken verdiği şiddetli mücadelenin kanıtı.

Ancak veba büyüsünün ilerlemesi... durmuş gibi görünüyordu.

Birkaç saniye boyunca Tared'in hırıltılı nefesleri ve kaldırım taşına damlayan su dışında hiçbir ses sessizliği bozmadı. Soğuk ve okunmaz hale gelen Creon'a ve kendini hiç de hoş olmayan bir şeye hazırlıyormuş gibi görünen Tared'e baktım - bir dakika önceki kusursuz işbirliklerinin kasırgasından sonra sarsıcı bir sessizlik.

Yutkundum. "Yapmalı mıyız-

"Sanırım," diye sertçe sözümü kesti Tared, ayağa kalktı ve yumruk yumruğa dövüşmeye hazırlanan bir erkek gibi Creon'a kaşlarını çatı, "bunun için sana çıplak dizlerimin üzerinde teşekkür etmem mi bekleniyor?

Ağzımı kapattım.

Bu, alfin gri gözlerinde yanan *öfkeydi*, keskin ve zehirli. Bu da çıkmıştı? Creon, bu adamdan bir şey beklediği izlenimini mi vermişti?

Son dakikalarda herhangi bir anda minnettarlık göstermiş miydi - *hiç* böyle bir şey yapmış mıydı?

Ama Kreon sadece etkilenmemiş bir kaşını kaldırdı ve soğuk bir ifadeyle, "*Bana kalırsa kıyafetlerin üzerinde kalabilir.*" dedi.

"İkiniz bu saçmalık için başka bir an seçebilir miydiniz? Tared'in keskin nefes alışını kesmek için tam zamanında ısırđım. 'Edored hâlâ pek iyi görünmüyor. En azından şimdi onu mavi büyüyle iyileştirebilir miyiz?

Kreon, Edored'in yaralı yüzüne, küflenmiş bir ekmek parçasını çöpe atar gibi, dikkatsizce mavi bir ışık fırlattı. Ham yanık yaraları yumuşamadı.

"Siktir," diye mırıldandı Tared.

"Naxi'nin yaraları zamanla iyileşti, değil mi? Küçük yarı iblisin kıtayı ilk keşfinden sonra düştüğü yanıkları hatırlayarak endişeyle söyledim. 'Eğer birkaç hafta verirsek, Ylfreda bunu da düzeltebilir mi?

"Evet. Tared boğuk bir küfür daha savurdu. "Ama bu onu eve geri göndermek zorunda kalacağımız anlamına geliyor.

Her halükarda bunun akıllıca bir fikir olduğunu söylememeye karar verdim. Creon sadece Edored'in çarpık yüzüne hızlı bir bakış attı ve "*Yardıma ihtiyacınız var mı?*" diye sordu.

"Ne kadar da özverilisin, Hytherion. Tared'in çatlamaya bu kadar yaklaştığını hiç duymamıştım, sesi bağırarakla çatlamak arasındaki o ince çizgide dengede duruyordu. Neler oluyordu böyle? Bu sadece Edored'in ölümün eşiğine gelmesinin yarattığı paniğin yüzeye çıkması mıydı?

Creon'un gülümsemesi yeni açılmış bir yaraya tuz serpmek gibiydi. *Beni bilirsin.*

"Ne yazık ki," diye Tared. "Ben-

"Hey! Sesim çatlayarak araya girdim. 'Eğer siz salaklar kavga çıkarmaya bu kadar kararlıysanız, en azından bunu *daha sonra* yapamaz mısınız? Şu an gerçekten zamanı değil...'

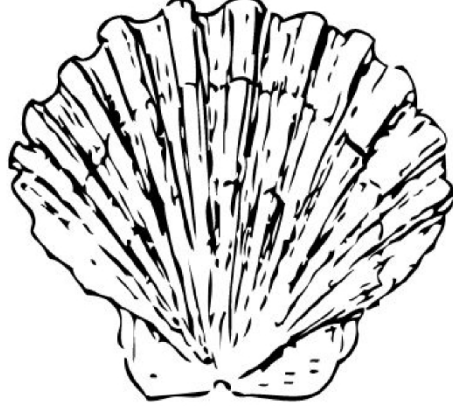
Bir ışık parıltısı içinde, Beyla yanında Lyn ve Naxi ile birlikte belirdi.

Ve sonra avlu korku çığlıkları ve rahatlama hıçkırıkları, sarsılmış sorular ve paniğe kapılmış önerilerle doldu - ikisini en azından birkaç dakikalığına ayırmaya yetecek kadar şaşkınlık.

Ama birbirlerine attıkları son bakışları gördüm ve bunlar savaşın bittiğini göstermiyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Tapınağın küçük mutfağı, Edored'in bana zamanlaması kötü sözler söylemesi olmadan acı verici bir sessizliğe bürünmüştü.

Öğleden sonrasının büyük bir bölümünde gergin bir sessizlik içinde bekledik, Tared'in kuzenini ve Naxi'yi Ylfreda'yla durumu görüşmek üzere Yeraltı'na göndermesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini birbirimize sormak dışında neredeyse hiç konuşmadık. Lyn o sabah tapınakta bulduğu kitap yığınlarına öfkeyle göz gezdirdi, yemek masasında parlak turuncu bir top haline gelene kadar saçlarıyla oynadı. Creon ateşin yanında uzanmış, parçalanmakta olan parşömen tomarlarına göz atıyor, ince parmakları kraliyet sıkıntısının değişmez havasıyla metin üstüne metin açıyordu. Beyla bir ileri bir geri volta atıyor, pencerenin önünden her geçişinde güneşe sinirli bakışlar fırlatıyordu ve ben duvarlara bakıp kendimi aptal gibi hissediyordum.

Aile ya da aşk.

Edored'in cam gibi gözlerinin ve yanık yanaklarının hatırası bile bu yepyeni içgörüyü bastırmaya yetmemişti, kelimeler damarlarımda ürpertici bir zehir gibi dolaşıyordu. Bunun sadece bir savaş ve strateji meselesi olmadığını anlamam için nasıl olmuştu da bir gece yarısı tapınaktan kaçırılmam ve Tared'in kardeşinin kılıcıyla beklenmedik bir şekilde onurlandırılmam gerekmişti?

Edored ve onun gevşek dili gittiğine göre, şirketin geri kalanına beni Creon'dan uzak tutma çabalarından vazgeçebileceklerini söylememek için hiçbir kahramanca nedenim kalmamıştı. Lyn ve Naxi zaten biliyordu. Tek yapmam gereken Tared ve Beyla'yı kaçınılmaz olandan haberdar etmektir ve hayatım ölçülemeyecek kadar kolaylaşacaktı - en azından hayatımın Creon'un kollarında kitap okumaktan, sabahları onu öpüp uyandırmaktan ve geceleri kadife kanatlara sarılıp uyumaktan ibaret olan kısmı.

Sorun...

Ne kadar da özverilisin, Hytherion.

Tared'in sesi hâlâ zihnimin derinliklerinde yankılanıyordu, daha önce ondan nadiren duyduğum o kontrolden çıkma tonu. Hayatımın diğer kısmı -güneşin altında kılıç talimi ve Alvish kart oyunları ile dolu kısmı- hiç de kolaylaşmayacaktı.

Ölü alflerin kılıçlarını küçük fae orospularına ödünç vereceklerini de düşünmemiştim.

Keşke Editta'nın uzun kış gecelerinde ateşin başında ağladığı trajedilerdeki dramatik kahramanlar gibi olsaydım - sonsuz aşklarını çiçekli bir dille ilan eden ve sevgililerinin kollarında onları bekleyen kıyamet için evlerinden ve ocaklarından vazgeçen türden. Sağlıklı bir dozda kendini feda etme eğilimi seçimlerimi çok daha kolay hale getirebilirdi. Ama bir trajediye dönüşmek istemedim ve hayatımın önemli bir bölümünü Kreon'un kollarında geçirmeye niyetlensem de ...

Aylar önce beni Yeraltı'nda bıraktığında, arkadaşlara ve aileye ihtiyacım olduğunu söylerken haklıydı. O evi bulmuştum. Belki de evim haline getirmiştım. Ve şimdi benimle yarattığım aile arasına girmekle tehdit eden kişi o muydu?

Lanet olası ironi.

Ne kadar sık ona doğru bakarsam bakayım, odanın diğer tarafındaki okumasından başını kaldırmadı, prens maskesini kıran küçük bir konsantrasyon çatlağı vardı, kanatları sandalyesinin alçak arkalığında taşıyordu. Çarpan kalbim umursamadı. Tared'i kıskırtmasına, bir zamanlar içinde yaşamış olan kalpsiz yaratığa tutunmak için gösterdiği inatçı çabalara hâlâ kızgın olmamı da umursamıyordu. Beyla'nın soğuk bakışları bile onu kendim için istemek, kucağına kıvrılıp parmaklarımı saçlarının ipek tellerinde gezdirmek, başımı omzunun mükemmel sertliğine yaslamak ve en ufak bir şüphe duymadan onun *benim* olduğunu bilmek için duyduğum acı verici dürtüyü yatıştırmadı.

Yıllarca sürececek bir gizlilik istemedim.

İlk kez bu düşünce içimde bir dilek gibi değil, bir kesinlik, korkularımın bulanıklığını zahmetsizce yaran bir gerçek gibi yükseldi.

Kendime, dünyanın geri kalanını memnun etmek için umutsuz bir çabayla onu halının altına süpürmenin iyi olduğunu söylemişim. Ama odanın diğer tarafından onu izlerken, parmaklarının o çevik hareketlerini izlerken, metinlerini düşünürken gözlerinin kısılışını ve anladığında dudaklarının bükülüşünü izlerken... Onun sadece *farkındalığı* bile içimde kabarıyor gibiydi, tüy gibi hafif ve sevinçle karıncalanıyor ve yine de kısa bir sonsuzluk için ciğerlerimdeki nefesi bastıracak kadar sağlam.

Çok ama çok uzun zamandır kendime izin vermediğim bir duygu.

Bir an için tüm korkularımı bir kenara bırakırsam, sadece benim olmasını istedim. Sadece gururla onun olmak istedim.

Her nasılsa.

Ve eğer dünyanın geri kalanının bu yüzden bana tükürmesini istemeseydim...

İçimi bir kararlılık kıvılcımı kapladı; beni her şeye rağmen bu kıtaya getiren, belki de bulunmak istemeyen kayıp bir tanrıçanın peşine düşüren aynı kararlılık. Gerçekten çok basitti. Eğer sır saklamak istemiyorsam ve dünyanın da gerçeklerden hoşlanmamasını istemiyorsam...

Açıkçası gerçeğin daha sevimli olması gerekir.

Gözlerim Creon'un sessiz figürünün üzerinde kayarken, çizmelerindeki bıçaklara, kollarını ve yüzünü kaplayan kaba mürekkep çizgilerine, yaydığı her zaman var olan parıldayan tehlike havasına dikkat ederken aklıma gelen ilk kelime bu değildi. Muhteşem, zeki, acımasız ve cesurdu ama *cana* yakın değildi - düşmanlarını hoşgörüyü ikna eden bir erkek değildi.

Sonra tekrar ...

Muhtemelen konuşmayı ben yapabilirim. Tek yapması gereken haklı olabilirmişim gibi görünmekti.

Bir plan - bir *strateji* - düşüncesi nihayet kalbimin şiddetle çarpmasını yatıştırmaya yetti. Ne kadar belirsiz ve asılsız olursa olsun, bu en azından hedeflenecek bir şeydi, kontrolü yeniden kazanmak için bir başlangıçtı. Tared ve Beyla bize izin verdiği anda onunla sessizce sıvışacaktım. Ona sır saklamaktan bıktığımı ve müttefiklerimizle küçük savaşlar çıkarmayı bırakmasını, kendisini dünya nezdinde *daha az* sevilir hale getirmeyi bırakmasını istediğimi söyleyecektim.

Gerçekten de tek yapması gereken, hâlâ kalbinin derinliklerinde nefret ettiği o cani fae işkencecisiymiş gibi davranmayı bırakmaktı.

Bu ne kadar zor olabilir ki?

Tared ve Naxi, alacakaranlık ormanın üzerine çökmeden hemen önce Edored olmadan döndüler ama Edored'in uyandığını ve yüksek dozda söğüt kabuğu ve kediotu etkisi altında beklenebileceği kadar kendinde göründüğünü söyleyerek güven verdiler.

"Ejderhalar hakkında gevezelik edip durdu," dedi Tared, en yakın sandalyeye çöküp gözlerini kapatarak, sanki geçen saatleri telafi etmek için bir haftalık uykuya ihtiyacı varmış gibi. "Ve biz oradan ayrıldığımızda daha sert bir şeyler içmek istiyordu, yani büyü hala sahip olduğu beynine kalıcı bir zarar vermemiş gibi görünüyor.

Lyn daha fazla çay yapmak için oturduğu yerden sıçrarken bir kahkaha attı. O neşesiz seste bile rahatlama hissediliyordu. "Ylfreda ne dedi?

Tek gözünü açtı. "Em'in genç kulaklarının duyması için bunu tekrarlamam gerektiğini sanmıyorum.

"Piç kurusu," dedim.

"Gördün mü? Bana bir sırtış fırlattı. "Yeterince bozulmuşsun.

Homurdandım ama kızgınlığımın en kötü kısmı çoktan eriyip gitmişti. Birkaç saat önce Creon'a o kadar gereksiz yere saldırmasına neden olan şey muhtemelen panik ve korkuydu, dedim kendi kendime - ve bunun için onu gerçekten suçlayabilir miydim? Cehennemin kapısında duran benim aile üyelerimden biri olsaydı daha dostça davranmazdım.

"Ylfreda yanıkların en kötüsünün iz bırakabileceğini düşünüyor," diye ekledi Naxi, yemek masasına yerleşirken bana keskin dişli bir sırtış fırlatarak, "ama çoğu muhtemelen iyileşecek. Görünüşe bakılırsa tam zamanında gelmişiz.

Beyla bir lanet mırıldandı. "Tanrılara şükürler olsun ki hemen bize geri döndü.

Ve tanrılara şükürler olsun ki Creon suyla ilgili önsezisinde yeterince hızlı davranmıştı... ama bunu takip eden sessizlikte kimse bunu yüksek sesle söylemedi ve Tared'in yüzündeki yorgun çizgiler bu noktaya değinmek için uygun bir zaman olmayabileceğini düşündürdü. Creon başını okumaktan kaldırmamıştı, sandalyesinin yanındaki parşömen yığını her geçen dakika daha da korkutucu bir hal alıyordu.

Lyn hepimize birer fincan çay vermek için koşturdu, fincanını masadaki eski el yazmalarına fazla yaklaştınca Naxi'ye ters ters baktı. Tared'e uzun mesafeli solukluğunun ardından atıştırmaları için bir kase fındık getirdi. Sonra Naxi için nereden bulduğu belli olmayan tüylü bir battaniye çıkardı, çaydanlığı tekrar doldurdu ve ateşin üzerine geri astı. O kıpırdanırken kimse elini uzatmadı, gerçi Beyla çaba sarf etmiş gibi görünüyordu ama Lyn'in tehlikeyle başa çıkma yönteminin faydalı olmak olduğundan şüpheleniyordum ve onu oturup dinlenmeye zorlamak yarardan çok zarar getirecekti.

Sonunda aceleyle yaptığı turları bitirdiğinde, yine de banktaki yerine dönmedi.

Bunun yerine, tek kelime etmeden Tared'in kucağına tırmandı, kısa bacaklarını göğsüne doğru katladı ve ona sıkıca sokuldu.

Etrafındaki ışık daha önce hiç görmediğim kadar parladı - sadece bir anlık bir parlama, kontrolünü kaybettiği istemsiz bir an gibi. Sonra arkasına yaslandı, nihayet omuzlarını gevşetti ve kemiklerinin iliklerinden geliyormuş gibi görünen bir iç çekişle bir kolunu ona doladı, alnını başının tepesine yasladı.

Yanımda Beyla bir özür mırıldandı ve odadan çıkıp gitti. Bağlanmış dostlar.

İkisini bu şekilde görmek onun için çok mu acı vericiydi?

kılıcını hala kullandığı alf erkeğini kaybettikten on üç yıl sonra bile

Taşımak mı? Lyn ve Tared arasındaki bu küçük şefkat anının, on üç yıllık kararsızlıklarına bir çözüm getirmeyeceğini bile bile mi?

Bunu da sormamaya karar verdim.

"Peki," dedim, çoğunlukla Naxi'yle konuşarak, çünkü Creon parşömenlerinden başını kaldırmıyordu ve Lyn ile Tared'i rahatsız etmek istemiyordum, "Edored'in veba diyarına nasıl girdiği hakkında bir fikrimiz var mı? Yoksa bu konuda bir şey söylemedi mi?

"Mantıklı bir kelime değil. Yün battaniyesini neşeyle omuzlarına daha sıkı doladı, parıldayan mavi gözleri sormadığım tüm soruları ve muhtemelen birkaç tanesini daha bildiğini kanıtlıyordu. "Ona sorduk ama ejderhalar hakkında bir şeyler söyleyip durdu. Ah, . Bir kıkırdama. "Onun biraz aptal olduğunu hep biliyorduk.

Doğru değil, ama yine de... Bir fikir kıvılcımlandı. "Daha önce hiç *bu kadar* aptal olmamıştı.

Creon parşömenini yavaşça indirdi.

Etrafıma bakarak ekledim: 'Yoksa kılıcımızı çaldığı için o kadar üzgündü ki etrafına dikkat etmeyi unuttu mu?

Creon başını eğdi, karanlık gözleri benimkileri delip geçti, düşüncelerim ne yapmaya çalıştığımı anlamak için gözle görülür bir şekilde dönüyordu. *Öyle olduğunu söyleyemem.*

Doğru cevap. Gülümsememi zar zor tuttum. 'O zaman gidip bir göz atmamız gerekmez mi? Tehlikeli bir şeyden korkup vebayı unutmadığından emin olmak için?

Dudaklarının minicik seğirmesi, oyunumu anladığının tek işaretiydi. *Sadece emin olmak için* - herkesi güvende tutmaya çalışan küçük bağısız büyücüden gelen mantıklı bir teklif. Beyla'nın şu anda bize katılacak durumda olmaması ve Tared'in de muhtemelen kaçma havasında olmayacağı gerçeği

ve bozulmamış masumiyetimi korumak, açıkçası tamamen ikincil önemdeydi.

"Oh," dedi Naxi, kıkırdayarak, "çok zekice, Emelin! 'Teşekkürler,' dedim ve dışarıdaki dünyaya dikkatle bakarak ayağa kalktım.

Ağaçların tepesinde gökyüzü yumuşak, şeftali pembesine dönüyordu. 'O zaman bir an önce gitsek iyi olur. Gece ormanda dolaşmamayı tercih ederim ve zaten karanlıkta izleri gözden geçiririz.

Creon, vahşi bir çocuğun peşinden koşmaya zorlanan şımarık bir fae prensinin bakışıyla ayağa kalktı. *Sanırım arkadaşına ihtiyacın var?*

"Peki," dedim, "Edored'in örneğini takip etmemi istemiyorsanız...

Omuz silkti, ellerini mükemmel bir ilgisizlikle ceplerine soktu. Mükemmeldi. En azından Tared'i kışkırtmıyordu, benimle gizlice kaçıp gözden kaybolur kaybolmaz beni alçakça baştan çıkaracakmış gibi bir izlenim vermiyordu. Çok uzun süre uzak kalmadığımızdan emin olduğumuz sürece - ve gerçekten, bu konuşma ne kadar uzun sürebilirdi ki ...

"Alves olmadan tehlikeli bölgelere girmemeni önerebilir miyim? Tared düşüncelerimi böldü, Lyn'in dağınık buklelerine bakarken sesi kindar olmaktan ziyade bitkin geliyordu.

Tanrı aşkına.

"Etrafta bir iblis varken pek de tehlikeli sayılmaz. Sesimi dizginlemek, sakın ve pratik ifadeler kullanmak için çaba sarf etmem gerekti. "O kadar uzun süre kalmayacağız bile.

"Edored'in hayatını kurtaran şeyin zamanda kaybolmak olduğu sonucuna vardık," diye karşılık verdi, Lyn'i kucağından bariz bir hoşnutsuzlukla kaldırarak. 'Ve eğer Ylfreda'nın eline yarı ölü bir kurban daha vermek zorunda kalırsam, muhtemelen önümüzdeki beş yıl boyunca yatak tavarlarını temizleyeceğim. Yani benim yerimi alması için Beyla'yı aramak istemiyorsan...'

Bunun daha iyi bir fikir olduğunu söylemek için dudaklarımı araladım. Beyla etraftayken gizli bir konuşma yapmak aynı derecede imkânsız olsa bile, en azından tapınağı arkamızda bırakmadan önce Creon'u kılıçlarından biriyle şişleme riski biraz daha azdı. Ama Creon daha ilk kelime ağzımdan çıkmadan yanımdan geçip gitti, hareketleri aşırı ölçülüydü, kara gözleri artık telaşsız bir can sıkıntısı ya da zalim bir güven olmayan bir duyguyla dolup taşıyordu.

Beş dakika boyunca kendi başının çaresine bakması için ona güvendiğinizi düşünün. İşaretleri sıkı ve gergindi. Bir kez olsun işe yaramaz kahramanı oynamasan ölür müsün?

Bu sözlerin tüm ağırlığıyla, zehirli bir şekilde yerine oturması için yarım kalp atışı geçmesi gerekti. "Creon!

Beni görmezden geldi, Tared de öyle, sert bir sesle kapıya doğru yürüdü, 'Buna insanları önemsemek denir, Hytherion. Neden anlamadığın konulardan uzak durmuyorsun?

"İkiniz de uslu durabilir misiniz? Lyn, sesinin altında ölümcül bir ateş parıltısı hissederek tersledi. "Biraz uygarlık kimseyi öldürmez.

Tared cevap vermeden dışarıda kayboldu. Creon ancak o zaman gözlerimle buluştu; gözlerinin karanlığında, neşesiz gülümsemesinin hiçbir şekilde yumuşatamadığı endişe verici bir titreşim vardı.

Hala geliyor musun?

Bu da ne demek oluyordu - ben olsam da olmasam da Tared'in peşinden gidecekti? Bu nasıl bir delilikti böyle? İkisi bütün gün birbirlerinin boğazına sarılmıştı; bugün ona hakaret etmeden iki dakika bile geçiremeyen bir alfin eşliğinde bir orman yürüyüşü yapmaktansa *her şey* daha iyi olmaz mıydı?

Ne kaçırmışım?

"Sanırım," dedim tüm sakinliğimle, "burada kalmamız daha akıllıca olabilir, sence de öyle değil mi?"

Kreon omuz silkti ve bitirmesi gereken bir işi olan bir erkeğin kırılmış, gergin adımlarıyla dışarı çıktı.

"Ah, *aptallar*," diye mırıldandı Naxi, acı dolu bir iniltiyle sandalyesinde kaykıldı.

O bile mi telaşlandı? Bu kötüydü. Bu çok kötüydü. Tek bir kalp atışında durumu değerlendirdim ve seçeneklerimi tarttım - Beyla hâlâ ortalıkta görünmüyordu. En azından Beyla'nın nereye gittiğinden emin olmadığımız sürece Naxi'nin iblis kalkanını tapınağın hemen yakınında tutması gerekiyordu. Lyn'i Creon ve Tared arasındaki bir anlaşmazlığın içine göndermek, bu sefer sorunun kaynağı o olmasa bile, öfkeli bir ateşe bir şişe yağ atmak kadar yararlı görünüyordu.

Bu da bana kaldı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, tüm bu çabayı başlatan da bendim. "Ne yapabileceğime bir bakayım," dedim ve her ikisi de mutfaktan dışarı fırladı. Hiçbiri beni durduramaz ve daha akıllıca argümanlarla fikrimi değiştiremezdi. Daha akıllıca argümanlar kimseyi sakinleştirmezdi ve Tared'in dışarıdan gelen keskin sesi, öfkesinin hedefiyle olan tam ilişkim gibi daha hassas bir konuya gelmeden önce çok fazla sakinleşmeye ihtiyacımız olacağını söyledi.

Küfür etmemek için çaba harcadım. Diplomatik stratejilerim kadarmış.

Ben kapıdan çıkıp Edored'in gittiği yöne doğru ilerlediğimde onlar çoktan avluyu yarılamlışlardı. Peşlerinden koşarken, Tared'in geçmişte sorun çıkardığı ve aynı hatayı ikinci kez yapmayacağı hakkında bir şeyler söylediğini duymak için tam zamanında geldim.

Kreon'un cevabı kısa ve titiz işaretlerle geldi. *Savaşı kazanmak için ihtiyacın olan insanları tekmelemek gibi bir hata mı?*

Tanrı ikisinin de belasını versin. Onlara için son bir çiçek tarhının üzerinden atladım ve kaburgalarına içten gelen birkaç dirsek atarak ikisinin arasına daldım - bu, belden aşağı vuruşları bir süreliğine durdurmaya yetecek bir kesintiydi. "Yani. Hissettiğim kadar hızlı çıktı. "Siz iki salak aramaya nereden başlamamız gerektiğini düşünüyorsunuz?"

Tared'in yarı kısık kahkahasında hiç eğlence yoktu ama en azından hakaretlerine devam etmedi. "Bu fikri ortaya atan sendin.

Sinir bozucu derecede iyi bir noktaydı ve muhtemelen Creon'la beş dakika yalnız kalabilmek için böyle bir plan yaptığımı ona söylemenin sırası değildi. Elimden geldiğince inanarak yamaçtan yükselen gri-beyaz ağaçlardan oluşan duvara başımı salladım ve "Banyo yapacak bir yer arıyordu, değil mi?" dedim. Bu yüzden bir dere ya da ırmağı hedeflemiş olması mantıklı.

Kuzey kulesinin arkasında yeterli büyüklükte bir havuz var, diye imzaladı Creon, yine umursamaz bir can sıkıntısıyla. Sanki Tared'in iğnelemelerini fark etmemiş gibiydi. Sanki gerçekten umurunda değilmiş gibi. *Oraya bir göz atabilirim.*

Buz gibi bir sessizlik içinde yürüdük, benim varlığım olmasaydı birbirlerine söyleyecekleri her şey havada uçuşuyordu - aylardır birikmiş olması gereken sözler, ama neden *şimdi*, onların işbirliğine her daha çok ihtiyacım varken su yüzüne çıkıyorlardı? Kreon başlattığı her savaşın bizi sırlarımızın derinliklerine nasıl gömdüğünün gerçekten farkında değil miydi?

Bunu fark etmesi gerekiyordu, değil mi?

Havuz ormanın derinliklerinde puslu ve ışıltılı bir şekilde ortaya çıktı, su o kadar ürkütücü bir şekilde durgundu ki yosunların arasına gömülmüş bir ayna olduğuna inanabilirdim.

Toprak. K    k a  ıklı ın kenarında durup etrafımıza temkinli bir bakış attı ımızda etrafımızda hiçbir şey hareket etmiyordu. Görülecek bir tehlike yoktu, Edored'in neredeyse ölümcül olan dikkatsizlik anının mükemmeli bir açıklaması yoktu.

Biraz aptalca o zaman.

Nefesimi içime çekerek, itiraf etmek istedi imden daha rahat bir şekilde, aşırı   phecisi davrandığımı ve geçici evimize dönme zamanının geldiğini söyledim. En azından Lyn ve Naxi, gerekirse ikisini ayırmama yardım etmek için olacaktı. Creon'a fevkalade yararsız davrandığını söylemek için başka fırsatlar da olacaktı ve-

"Bunlar ayak izleri mi? Tared sert bir sesle söyledi.

Erken gelen rahatlama sersemli imden sıyrıldım. "Nerede?

Cevap vermeden k    k su kütlesinin etrafında dolandı. Ancak arkasından aceleyle ko tu umda, alf gözlerinin fark ettiği şeyi gördüm - havuzun diğer tarafındaki çamura bastırılmış pençe şeklindeki çukurlar, sı  ama bir günden daha eski olamayacak kadar keskin.

Çok b y klerdi.

En yakın ayak izi aya ımın iki katı uzunluğunda ve be  katı geni li indeydi -  nde   , arkada bir parmağı olan bir pençe, hepsi de toprakta görünür oluklar bırakacak kadar uzun tırnaklara sahipti. Bir ku  ayağı değildi - ayak parmakları ve pedleri vardı. Ama bildiğim başka bir hayvan da olamazdı, dördüncü parmağı arkaya doğru uzamı tı.

Oh, Tanrım.

"Tared," diye fısıldadım. "Dedin mi ki... dedin mi ki o sürekli ejderhalar?"

Kafasını kaldırdı, geniş gri gözleri ihtiyacım olan tek cevaptı.

G z açıp kapayınca kadar her şey yerli yerine oturdu. Edored buraya terli ve sinirli bir şekilde gelseydi ve bu izleri onu beklerken bulsaydı... Kahretsin,

Tabii ki yavru kedi arayan bir çocuk gibi kaçacaktı. Bulunacak ejderhalar varken veba büyüğü ve iblis kalkanları kimin umurundaydı? Arkalarında bıraktıkları izlerin mükemmel netliğine bakılırsa, yakın zamanda buralarda olması gereken ejderhalar ...

Orman tüyler ürpertici bir sessizliğe bürünmüştü. Başımı kaldırdığımda Creon ve Tared'in elleri silahlarının üzerinde, gözleri sisi ve uçsuz bucaksız sütun gibi ağaç sıralarını bir avcının sessiz dikkatiyle tararken buldum.

Eğer bu bir ejderhaysa, devasa bir ejderha olmalıydı - ilahi büyüyle boyutları mutasyona uğramıştı ve bunun avlanma içgüdülerine ne yapmış olabileceğini kim bilebilirdi? En akıllıca karar buradan defolup gitmek ve henüz tapınağa saldırmadığına şükretmektir. Sadece bir aptal bu tür bir tehlikeyi aramaya gönüllü olurdu; iki yanımdaki iki erkek güçlü savaşçılar olabilirdi ama pek de deneyimli ejderha avcıları sayılmazlardı.

Ve sonra tekrar ... ilahi büyü.

"Zera ile bağlantılı olma ihtimali var mı? Nefes aldım. "Bu izler sayesinde onu bulabilir miyiz?

"Yapabilseydik," dedi Tared sertçe, "şu anda peşinden koşmayacağım. Önce tapınağa dönüp bir plan yapmamızı öneriyorum.

Bir plan mı? Creon etkilenmemiş bir kaşını ona kaldırarak imzaladı. *Sen mi?*

Tanrı aşkına, ne yaptığını sanıyordu? "Yapamaz mısın-" diye başlarken sesimin çatlamasını engellemek için elimden geleni yaptım.

"Ne demek istiyorsun, Hytherion? Tared beni geçerek tersledi. 'Eğer bana aptal demeye çalışıyorsan, en azından hayatında bir kez olsun bu konuda korkak olma.

"Tared! Tısladım.

Aptal değil. Creon'un hareketleri yavaştı, her hareketin tadını çıkarıyordu. Tared'in bakışlarını tutuş şekli, yüksek sesle ve açık bir meydan okumaydı.

Bir buz tabakasını alevlendirebilecek prens kibri. *Sadece biraz... anlamsız?*

Tared kılıcını çekti.

Ve sonra her şey o kadar hızlı gelişti ki düşünecek, Tanrı aşkına neler olduğunu anlayacak vaktim olmadı. Uyarı çığlığım bile çok geç gelmişti. Bir çelik parıltısı sessiz alaca karanlığı yardı, bir kanat şaklaması, kılıcın kılıca karşı acımasız çığlığı. Tared'in kılıcı hala geri sekerken Creon karşılık verdi, bir engerek gibi saldırdı, bıçağının gümüşü parıltısı şaşkın gözlerime akıcı bir cıva gibi geldi.

Tared tam zamanında gözden kayboldu. Durduğu yerde dalgalanan tek bir tutam sarı saç, Creon'un hançerinin ne kadar yaklaştığının tek kanıtıydı.

Creon dönüp baktı, bir savaşçının içgüdüğü onu bir anda ortaya çıkıp boynuna doğru savrulmak üzere olan kılıca karşı uyarmıştı. Tared yeniden ortaya çıktığı anda parmaklarından parlak bir kızıl fışkırdı, büyü açıklığı bir yıkım parıltısıyla kapladı ve kan çamurun üzerine sıçradı.

Kan.

Vücudumdaki her kas farklı bir reflekse itaat ediyordu - savaş, kaç, koru. Sol elim elbisemin koyu renkli ketenini tuttu. Sağ elim rengi kullanmak için kalkmıyordu. Büyü derimin altında felç olmuş bir şekilde yatıyordu, düşüncelerim beş kalp atışı geriden geliyordu - onları durdurmalıydım, ama onlara zarar verecektim, ama onlar birbirlerine zarar verecekti, ama onlar bana zarar verecekti, ama *neler oluyordu*, ama-

Sonsuz bir kargaşanın kalp atışı ve Tared sendeleyerek geri çekildi, dişleri kamaşmış, gözleri daha önce yüzünde hiç görmediğim ilkel bir öfkeyle çılgına dönmüştü. Bıçağının ucunda kırmızı bir ıslaklık parlıyordu - kan, zihnimin yardımıyla

gözlerimi araladım, bu düşünce bir ateş rüyası kadar gerçeküstüydü. Sağ kolunun üst kısmında uzun bir kesik vardı ve bu yaradan da kan akıyordu. Creon...

Mükemmel bir şekilde, buz gibi hareketsizleşmişti, parmak uçlarının altında siyah toplanıyordu. Kanatlar açılıyor. Kasları geriliyordu. Karanlık bir ölüm tanrısı - acımasız, yıkıcı bir doğa gücü, gecenin ilerleyişi kadar esnek.

Gözleri dipsizdi, avcısına bakan kapana kısılmış bir hayvanın vahşiliğiyle Tared'in yüzüne sabitlenmişti.

"Dur. Nefes alamıyordum, hareket edemiyordum. Sesim gıcırıltılı, titrek bir karmaşaydı, yaprakların uğursuz hışırtısı üzerinde zar zor yükseliyordu. *"Lütfen.*

İkisi de beni duymuyor gibiydi. Creon sinsice yaklaştı, her titiz hareketi acı potansiyeliyle parıldıyordu. Tared'in parmakları kılıcının kabzasını sıkıca kavradı. Çok iyi bildiğim bir refleksti bu - verdiği tek uyarı türü.

"Düşündüğüm gibi o zaman. Şimdi bile sözlerinde öfkeli bir zafer vardı, alçak sesle ve temkinli konuşuyordu. Geri çekilmedi. Gözlerini Creon'un bakışlarının yakıcı yoğunluğundan kaçırmadı. 'Güzel yalanları ve güzel vaatleri boş . Maskeyi çıkarırsan hâlâ aynısın-'

"Tared," diye

çıktım. "-Tanrılar

kahretsin-" *"Tared!*

Sıkı dudakları son bir kez daha titredi, bunun nedeni benim tiz çılgılığım mıydı yoksa yapmak üzere olduğu çılgınlığın farkına varması mıydı bilinmez. Ama kelimeler sakın, tereddütsüz bir kesinlikte, kurtarılamayacağına çoktan karar vermiş bir erkeğin sesiyle çıktı.

"İblis sürüsü.

Creon saldırdı.

Adlarını haykırdığımı duydum. Kılıçlar sisin içinden ıslık çalarak geçti, kırmızı alevlendi ve uzuvlarım kimi kurtaracağımı, kimi savunacağımı, kimi suçlayacağımı, kimi inciteceğimi anlamaya yakın bile değildi. Creon - Creon kanıyordu - ama bir acı çığlığı ormanı yırttı ve kılıcı kan lekeli bir kabzayla çamura yuvarlanan Tared'di, Creon'un hançeri boğazındayken korkunç beyaz bir ağaca yaslanmış duran Tared'di.

Bir bıçak.

Boğazına.

Bu görüntü zihnime kazınırken zaman kısa bir sonsuzluk boyunca durdu.

Neredeyse burun buruna gelmişlerdi, dudakları kıvrılmış ve nefesleri kesilmişti. Creon bir gölge gibi hareketsiz duruyordu, bakışları parmaklarının arasındaki hançere odaklanmıştı. Tared'in omzundaki açık yaradan akan kan, koyu yeşil gömleğini ıslatıyor, bileğinden ve elinden kalın damlalar halinde akıyordu; damarlarından akan kan, tıkırdayan bir kalbin ritmiyle atıyordu. Alf ışığı endişeli dallar halinde etrafında titriyor, Creon'un uzun boylu şeklinden uzaklaşmaya çalışıyordu.

Creon'un bıçağı Tared'in boğazının yumuşak etine kıl payı saplandığında bıçağın ucundan da kan fışkırdı.

"*Creon*. Ayaklarım nihayet hareketlerini buldu; nereye gittiğimi ya da ne yapmak üzere olduğumu bilmeden yarım adım ileri sendeledim. Ona ulaşmalıydım - ona nasıl ulaşacaktım? 'Creon, beni dinle. *Lütfen*. Bırak onu, yoksa ben... ben-'

Açıklık boyunca ateş kükredi.

Tared'i sadece birkaç santimle ıskaladı, onun yerine Creon'a doğru yükseldi, o kadar şiddetli bir ısı duvarı ki altı fit öteden bile hissedebiliyordum. Creon insanlık dışı bir güçle geri sıçradı.

Hız. Alevler ona son bir kez daha saldırdı, sonra öfkeli bir tıslamayla cızırdayarak söndü, arkasında gömleğinde bir avuç yanık izi ve dönen bir duman izi bıraktı...

Ve Lyn.

Bir kıvılcım telaşıyla açıklığa daldı, ateşten diller ellerinin, omuzlarının ve saçlarının ucunda dolanıyordu. Kanatları omuzlarının arkasında parlak bir şekilde yanıyor, yüzünü altın ve kıızıl bir parıltıyla örtüyordu; cızırdayan kül ve korlar yosunların üzerine düştüğü yeri işaretliyordu. *Gözleri* bile titriyordu - gerçekten titriyordu, onu tanıdığımdan beri kehribar rengi olan irislerinde alevler dans ediyordu.

O gözler cehennemin öfkesiyle alev alev yanarken bana doğrultulmuş bile değildi ama yine de irkildim.

"Bu ne cüret! Creon'a doğru ilerlerken kelimeleri tükürdü, her kelimedede, her adımda küçük bedeninden mor kıvılcımlar fışkırıyordu. *"Bu ne cüret!* Sırf geçen sefer seni öldüremedim diye...' Alay etti ve burun deliklerinden küçük bir duman püskürdü. *"Hâlâ sınırlar* var, anlıyor musun?

Creon'un dudakları alaycı bir ifadeyle gerildi, *"En azından kazanamayacağım kavgaları kışkırtmıyorum.*

Lyn bir elini ona doğru savurdu; ateş havada bir kırbaç gibi şakladı, gömleğinin ketenini yırttı ama teninde iz bırakmadı. Kan dondurucu bir kesinlikteydi ama yine de tek bir adım bile geri atmadı, meydan okurcasına kaldırdığı çenesini indirmede. İki adım önünde durdu, ağır ağır nefes alıyordu ve aşağı yukarı göbeğinin hizasından ona bakıyordu. *"Kendin için söyleyeceğin başka bir şey var mı?*

Çenesi sıkılaştı ama çatlamadı - öfkeli bir kibir duvarı, en küçük bir nefretten ziyade kabarcıklı bir nefrete maruz kalmayı tercih eden bir erkek

Yenilgi.

"Seni lanet olası aptal. Ellerini küçük yumruklar haline getirmiş, çilli parmaklarının arasından alevler yalıyordu. 'Bir dahaki sefere işe yaramaz kahramanlardan şikayet etmek istediğinde, burada işe yaramaz kötü adamı kimin oynadığını hatırlamaya çalış, *Hytherion*.

Sonunda sertleşti.

Ama Lyn çoktan arkasını dönmüştü, Tared'in ağaca yaslanmış kanlı şekline doğru yürürken kanatları daha da parlıyordu. "Peki sen ne düşünüyordun, sen-

Cümlelerin ortasında onun omzunu tuttu, bu hareketle neredeyse devriliyordu. Gözümü kırptım ve ikisi de arkalarında kan lekeli yosunlar, dumanlı ayak izleri ve Tared'in kılıcını bırakarak gitmişlerdi.

Creon .

Her şeyi kapsayan Yeraltı sessizliği bile nadiren bu sersemlemiş kilitlenme anı kadar yorucu olmuştu; ben ona, o ormana bakıyor, Lyn'in anka kuşu ateşinin tıslama ve çatırtıları kulaklarımda yankılanıyordu. Gözlerim onun yaralı parmaklarındaki kanlı bıçağa kaydı. Gömleğindeki için için yanan yanık izlerine. Çenesinin sert duruşu - sözsüz, kırılmaz bir kalkan.

Ancak o zaman kalbimin çarpıntısının bana ne anlatmaya çalıştığını fark ettim.

Öfke. Damarlarımda dolaşan su katılmamış bir *öfkeydi* bu, dilimde acı ve metalik bir tadı vardı. Çünkü onun içinde yaşayan o her zaman var olan karanlığı, acımasız parlaklığını, gücünü ve bağlılığını sevdiğim kadar ...

Bunun o şeylerin hiçbirisiyle ilgisi yoktu. Bu yıkıcı, düşüncesiz bir aptallıktan başka bir şey değildi.

"Tanrı aşkına," diye fısıldadım, sesim alaca karanlıkta çukurlaşıyordu, "ne yaptığını sanıyordun Creon?"

Bana doğru sert bir dönüş yaptı, dudakları bir parça aralandı. Elmacık kemiğinin keskin çizgisini bir kan lekesi takip ediyordu. Bileğinin hemen üzerinde, uzun, sık bir kesik mürekkepli yara izlerini kesiyordu - muhtemelen acı veren bir yaraydı, ama bu Tared'in omzuna açtığı derin yaranın bahanesi miydi?

Daha da kötüsü, bu barışçıl bir ittifaka dair son umudumu da havaya uçurmak için bir bahane miydi?

Son bir an için, bir açıklaması, bir gerekçesi olabileceğine dair umutsuz bir umuda sarıldım - belki de bu beş dakikalık beyhude şiddetin hepsi dikkatle oluşturulmuş bir planın parçasıydı, sadece Sessiz Ölüm herkesten beş adım önde düşünüyordu. Ama bana bakarken elini indirmede. Gözlerinin karanlığında bir boşluk büyüdü, ne yaptığının farkına varması sonunda mantıklı zihninin yüzeyine çıktı.

"Onu öldürebilirdin. Hayal kırıklığı acımasız tırnaklarını bağırsaklarıma geçirirken sesim patlayarak yükseldi. 'Ve onun başlattığını söyleme, çünkü sen de onu aynı şekilde kışkırtıyordun ve-'

Sarsılarak arkasını döndü ve parmaklarını harap olmuş gömleğinin koyu renkli kumaşına çılgınca silerek yürüdü.

"Gerçekten mi?" diye bağırdım, midem daha da düğümlenmişti. "Bu oyunu yine böyle mi oynamak istiyorsun?"

Kanatları sanki sözlerimi tokatlayarak uzaklaştırmak istercesine omuzlarının arkasına doğru açıldı.

Artık onun peşinden koşacak, ikna edecek ve yalvaracak enerjiyi toplayamıyordum. Kendimi bomboş hissediyordum - içi boş ve tükenmiş. Tek istediğim son on dakikanın yaşanmamış olması, onun geri dönmesi ve her şeyi yeniden kolaylaştırmasıydı.

Ama bir kez bile omzunun üzerinden bakmadan iki hızlı kanat çırpışıyla kararan sonbahar gökyüzünde kayboldu.

Yapacak daha iyi bir şey olmadığı için Tared'in kılıcını aldım ve tapınağa geri döndüm, zihnim uyuşmuş öfke kasırgası içinde hala tek bir mantıklı düşünce üretemiyordu. Yarım saat önce safça hayal ettiğim stratejiler için ne kadar üzgün olduğumu zar zor hatırlayabiliyordum.

Günaydın Tared, dediğimi hayal ettim. Evet, seni neredeyse öldürüyordu biliyorum ama sen yokken o kadar sevimli ki...

Dudaklarımdan neşesiz bir kahkaha kaçtı. Kulağa çok saçma geliyordu, değil mi?

Tared'in kılıcını tapınağın avlusundan geçirip geçici evimiz olarak belirlediğimiz daireye taşırken ellerimde kurşun gibi ağırdı. Bunu tamir edebilmemin bir yolu var mıydı? Kahretsin, artık neyi onarmam gerektiğini bile bilmiyordum. *Anlamsız*, diye imzalamıştı Creon ve bu hafif alay eski düşmanının silahını çekip saldırması için yeterli bir sebep olmuştu. Açıkçası bu çok saçmaydı, tabii...

Tabii bu kelimenin bir geçmişi yoksa.

Gövdeler ve yapraklardan oluşan görkemli duvarın etrafından sendeleyerek geçip açık ön kapıya doğru son metreleri aşarken içimde bir şeyler sertleşti. Bir geçmişleri olmalıydı ve ikisinin dünyanın geri kalanından sakladıkları sırlar her neyse, neler olup bittiğini anlamamın zamanı gelmişti.

'... git buradan,' dediğini duydum Beyla'nın, koridora süzülürken, zayıf sesine mutfaktan gelen hızlı ayak sesleri eşlik ediyordu

Fayanslar. 'O kesinlikle *delirmiş*. Müttefikim dediği insanlara bunu yapıyorsa...'

"Oh, kesinlikle deli değil," dedi Naxi hülyalı bir şekilde.

Beyla alay etti. 'Bu daha kötü değil mi? Eğer bu delilik değilse-'

Tared'in içten küfürleri onu böldü, ardından Lyn'in sesi geldi. 'Sana o kolu hareket ettirmemeni söylemişim, seni aptal! Şimdi temizlememe izin verecek misin?

O zaman hâlâ bilinci yerindeydi ve inatçı olabilecek kadar iyiydi. Rahat bir nefes alarak kapalı mutfak kapısına son bir kez baktım, kanlı kılıcı sessizce yere indirdim ve parmak uçlarımda evin içine doğru ilerledim. Artık herkesin hâlâ hayatta olduğunu biliyordum, düşünmek için sakın bir an bulabilirdim.

'Eğer bu delilik değilse,' diye tersledi Beyla, 'o zaman nasıl bizim tarafımızda olduğunu iddia edebiliyorsun? *Bu*' - Tared'in yaralarına öfkeli bir el hareketi yaptığını hayal ettim - 'çoğu insan müttefiklerine böyle davranmaz, biliyor musun?

Naxi bir kahkaha attı. "Çoğu insan müttefiklerini gücendirmek için günlerini harcamaz.

Günler mi? Bu yeni bilgi karşısında gözlerimi kırıştıtararak duraksadım. İkisi bu sabaha kadar özellikle düşmanca davranmamışlardı, değil mi? Elbette her zaman şüpheler ve soğuk bakışlar vardı ama bunlar günlerdir değil aylardır devam ediyordu. Bunun dışında, yolculuğumuz boyunca bırakın birden fazla hakareti, neredeyse tek bir kelime bile etmediklerinden oldukça emindim.

Ve yine de...

Bir tarih. *Bir şey* kaçırmış olmalıyım.

Gecelerini ben uyurken birbirlerine iğneleyici sözler söyleyerek mi geçirmişlerdi? Bu pek olası görünmüyordu; hatırlayabildiğim kadarıyla Tared hiçbir zaman Creon'la birlikte mesaiye kalmamıştı. Peki başka ne olabilirdi?

"Peki," dedi Beyla sertçe, "o lanet olası piç her fırsatta ona hakaret etmekte ısrar ederken Tared'in neden dilini ısırması gerektiğini anlamıyorum.

"Ah, evet. Naxi'nin sesi sırtıyor gibiydi. 'Elbette Creon başlattı. Senin hayatın için sesini feda etmek gibi affedilmez bir suç işleyerek, sanırım, Thorgedson?

Ne?

Oh.

Bekle.

Tared'in homurdanarak verdiği cevaptaki kelimeleri çıkaramadım ama ne inkâr ne de teyit gibiydi. Önemli değildi. *Sesini kurban etme suçu* ve Agenor'la yaptığım o konuşmadan sonra Creon'un Yeraltı'ndaki yatak odasına geri dönmüştüm, onu bir not okurken bulmuştum, Anne'nin onu nasıl bağladığına dair tüm hikayeyi bildiğimi söylediğimde şaşırmamış görünüyordu ...

Bir not okuyorum.

Ya onunla ilk yüzleşen ben olmasaydım?

Düşünmek için kendime bir an daha izin vermedim. Böyle bir fırsatı bir daha bulamayabilirdim, dördü de benim varlığımdan habersiz kendi tartışmalarıyla meşguldü. Nefesimi tutarak Tared ve Edored'in bu sabaha kadar paylaştıkları yatak odasının kapısını iterek açtım. Edored'in odasının yarısı etkileyici bir dağınıklık içindeydi, Tared'inki ise savaşçı disipliniyle düzenlenmişti. Yatağın üzerinde mütevazı bir giysi yığını vardı. Ağzı özenle bağlanmış deri bir çanta. Odanın tek sandalyesinin üzerinde asılı duran gri bir palto ve cebinden çıkan ...

Buruşuk, iyi koparılmış bir parşömen parçası.

O kadar hızlı kaptım ki neredeyse ikiye ayıracaktım, titreyen ellerimle notu açtım.

Pürüzsüz yüzeyi iki farklı elin kalem karalamaları kaplıyordu: Tared'in dağınık yazıları, Creon'a ait olduğunu bildiğim çok daha tanıdık karalamalarla yer değiştiriyordu.

Tared'in eliyle yazılmış en üstteki mesajda, *bir hayat borcunu birinin kafasında asılı tutmak kabalık olarak kabul edilir yazıyordu. Benden ne istediğinizi söyleyecek kadar nazik olun (eğer bu kelimenin sizin için bir anlamı varsa).*

Ani bir nefes verdim ve titreyen parmaklarımın arasında tuttuğum parşömenle birlikte Edored'in yatağının kenarına çöktüm. Sesini kaybetmesiyle ilgili tüm hikâyeyi duyduktan hemen sonra Creon'a gönderdiği not bu olmalıydı - onu okurken bulduğum not.

Kreon'un cevabı hemen aşağıya not edilmişti.

Fae'ler hayat borcu yapmazlar. Yükümlülüklerinizi alıp istediğiniz yere yapıştırabilirsiniz.

Ardından giderek dağınıklaşan bir dizi karalama...

Siz can borcu yapmayabilirsiniz; ben hala onur yapıyorum.

Kızıl Saray'dan kaçmak zorunda kaldığımda hayatımı kurtardınız. Gerekliyse neden borcunuzu bu temelde ödemeyi düşünmüyorsunuz?

Em şüphesiz size benim kurtarıcılık yapmadığımı söylemiştir. En fazla seni kurtarmasına gönülsüzce izin verdim.

Bana borçlu olmak mı istiyorsun?

Eğer ilkeler kolay olsaydı, ilke olmalarına gerek kalmazdı. Sanırım ilkeleri olmayan bir erkek için bunun açıklanması gerekiyor.

Keskin bir nefes aldım. Bu notlar cepler ve çantalar arasında gidip gelene kadar kıtayı boydan boya kat etmiş olmalıydık. bir parşömene kaşlarını çattıklarını *görüyordum*, Zera'nın hatırı için - görünüşte alakasız olan bu anların önemini biraz daha erken fark etseydim buna bir son verebilir miydim?

Kreon'un bir sonraki notu pek de uzlaştırmacı değildi.

Bu felsefi çizginizin farkında değildim. Sanki geçen yüzyılda eline bir iki kitap almışsın gibi.

Bazılarımız Son Savaş'tan bu yana zamanlarını biraz daha insancıl bir şekilde geçirmeye çalıştı.

Ve sonra şu ana kadarki en uzun mesaj, bariz bir aceleyle karalanmış

...

Tatsız gerçek şu ki, onu alaşağı etmek için yaptığım şeyden bir yıl bile sağ çıkamazdın ve bunu sen de biliyorsun. Emin ol, ben zaten bunun aşağılık ve affedilemez olduğunu biliyorum. Bana bunu hatırlatmak seni kendi yetersizlik hissinden kurtarmayacak.

Yüzümü buruşturdum, okumayı bırakamadım, gözlerimi gözlerimin önündeki sayfada ortaya çıkan yavaş tırmanıştan ayıramadım. Tared'in cevabı kısaydı ama bu yüzden daha az zehirli değildi.

Gördüğüm kadarıyla hâlâ iblis büyüsiyle savaşıyorsun.

Bir keresinde bunu yapmamaya çalıştım ve ne olursa olsun her zaman iblis yavrusu olacağım bana nazikçe hatırlatıldı. Sanırım sonsuza kadar benimle bu konuda alay etme lisansını elinde tutarken gücü kullanmayı bırakmamı istiyorsun?

Alay edilmenin en büyük endişeniz olduğunu düşünün. Çaresiz çiftçileri diri diri gömerken de kendinizi kurban olarak mı görüyordunuz?

Hayır.

Sinirine mi dokundu, Hytherion?

Pek sayılmaz. Sadece meraktan soruyorum - beni o lanetli koydan kopardığınızdan bu yana geçen yüz otuz yıl içinde biraz değişmiş olabileceğim hiç aklınıza geldi mi?

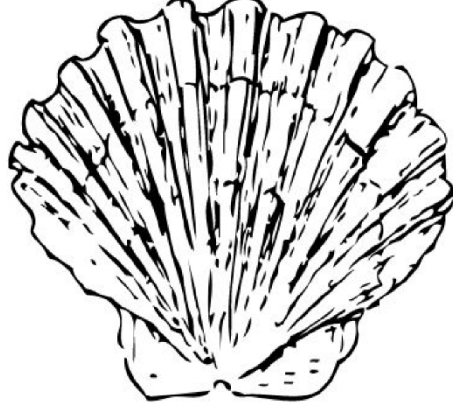
Zavallı Em bana bir ya da iki kez böyle bir şey önerdi, evet. Mantıklı insanların aniden anlamsız bir şekilde sizi kurtarma ihtiyacı hissetmesine neden olan şey nedir?

Lyn onun anlamsız olduğunu düşündüğünü biliyor mu?

Ve notlar burada sona erdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Gece çöktü ama Kreon hâlâ dönmedi.

Diğerleri etrafımda konuşur, savunur ve suçlarken, sonunda ertesi sabaha kadar tapınakta beklemeye karar verdiklerinde bile sesleri gergin bir şekilde çıkarken tüm akşam yemeğini sessizlik içinde geçirdim. Bu iyi bir haber olmalıydı... ama Creon gün doğmadan dönmüş olsa bile, bu yolculuğa nasıl işbirliği ve barış içinde devam edecektik?

Tared yemekten sonra beni bir kenara çekip bu karmaşa için kendimi suçlamamam gerektiğini söyledi, ki bu çok nazik bir davranıştı ama onun yerine kimi suçladığı çok açık olduğu için gereksizdi de. Sonra akşamın geri kalanında evin içinde ve avluda dolaştım, sessiz kanat sesleri duymayı umdum ama sadece hışırdayan yapraklar ve mutfak masasının etrafındaki yol arkadaşlarımın seslerinin mırıltısını buldum.

Neredeydi o?

Öfke kısa sürede yerini endişeye bıraktı, yoğun ve mide bulandırıcı. Ona patlamamalı mıydım? Ejderha istilasına uğramış bir ormanda dolaşıyor, dünyada yanlış giden her şey için kendini suçluyor ve sonuçta ondan nefret ettiğime mi inanıyordu? Bunca aydan sonra, gerçekten daha iyi biliyor olmalıydı - ama yine de, başka neden geri dönmüyordu?

Belki ejderha avlıyordu. Belki de Zera'yı kendi başına buluyordu. Belki de tahmin ettiğimden daha ağır yaralanmıştı ve şu anda bir ağacın altında kanlar içinde yatıyordu ve ben onu bir daha asla göremeyecektim ve ...

Düşüncelerim daha fazla sarmal hale gelmeden önce düşünmeyi bırakmaya karar verdim.

Ama odaklanacak başka bir şey olmadığı için spiral yapmamak zordu. Beyla hararetle kılıçlarını bileyliyordu ve pek de arkadaş havasında görünmüyordu. Lyn, kitap yığınları arasında küçük bir fırtına bulutu gibiydi ve Creon'un adı her geçtiğinde ondan dumanlar yükseliyordu. Tared omzunu dinlendirmek için yatağa gitmişti, mavi büyü konusundaki tecrübesizliğim yüzünden yaraları tam olarak iyileşmemişti ve Naxi bir kupadan sıcak süt höpürdetiyor ve ne zaman biri ona dik dik baksa yüksek sesle kıkırdıyordu.

Hiçbirinin bana aşkım ve ailem arasındaki uçurumu nasıl kapatacağımı söyleyebileceğinden şüpheliydim. Olsa olsa, muhtemelen bana bu kadar geniş bir uçurumun kapatılamayacağını söylerlerdi.

Bu da seçim yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Sonunda, kendi düşüncelerimin çemberine bir an daha dayanamayarak kendimi erkenden yatağa attım. Ama o garip ve eski yatak odasında bile, gözlerimin açık mı kapalı mı olduğunu bilemeyecek kadar karanlığa bakarken, o parşömen yaprağındaki kelimeler zihnimde dönmeye devam etti.

Lyn onun anlamsız olduğunu düşündüğünü biliyor mu?

Hem bir tehdit hem de bir savaş ilanı. Rüyalarım sonunda endişeli düşüncelerime sızana kadar bu hain küçük cümlelerin içimde yandığını hissedebiliyordum.

Ben... uçuyordum.

Uykulu bir şekilde yaşayanların dünyasına çıktığımda, omurgamı okşayan soğuk sonbahar havasının fısıltısıyla uyandığımda, ince eski şilte sırtımın altından kaybolmuştu. Zifiri karanlık gecede, battaniyelerime sıkıca sarılmış ve ... tarafından taşınıyor gibiydim.

Silahlar.

Bir başlangıçla durumun gerçekliğine uyandım. Kollar. Biri beni *taşıyordu*. Biri beni gecenin güvenli yatağımdan kaçırıyordu, o kadar sessizdi ki ayak seslerini bile duymamıştım. Dik durmaya çalıştım, beni tutan kişiyi tırmalamaya çalıştım ve kundaklanmış bir çocuk gibi bol miktarda yün ve yumuşak ketenle sarılmış ellerimi zar zor hareket ettirebildiğimi fark ettim.

Keskin bir nefesle, için dudaklarımı araladım.

Ama ben daha sesimi çıkaramadan yüzüme ılık bir nefes değdi, *ev* gibi kokuyordu. Dondum kaldım, uyku sersemi beynim bir an ne olduğunu anlayamadı - ve sonra esnek dudaklar alnıma dokundu, ninni gibi bir öpücük. İçgüdüsel ve kaçınılmaz bir teslimiyetle ciğerlerimden hava boşaldı.

Creon.

Benimle gel.

Vücudumdaki tüm kaslar onun kollarına yığılırken içime bir rahatlama dalgası yayıldı. Bir kalp atışından daha uzun sürmedi. Sonra o gitmeden önce neden paniklediğimi hatırladım, Tared'in kana bulanmış gömleğini ve Lyn'in teninde bütün gece yanan öfkeli kıvılcımları hatırladım ve yeniden kaskatı kesildim.

"Hangi cehennemdeydin sen? Tısladım.

Dudaklarımdan çıkar çıkmaz sorduğum soruya pişman oldum; o karanlıkta cevap vermesinin hiçbir yolu yoktu. Sadece iç çekti, göğsü bana doğru inip kalktı.

Kapıdan çıkıp tapınağın bahçesine girerken dilimi ısırdım; burada bitki duvarı gümüş ay ışığının parlaklığı dışında her şeyi gizliyordu. Ancak dikenli, asmalı köşesini döndükten sonra tapınak kapısının soluk yeşil ışıltısı ve avlunun kenarında çıtırdayan, çalılıkların ve mermer duvarların üzerine kararsız bir altın parıltısı saçan küçük bir ateş görünür hale geldi.

Görülecek başka bir canlı yoktu. Döndüğünde sadece Naxi'yi uyanık bulmuş ve beni uyandırmadan önce onu yatağına göndermiş olmalı.

Bugünün tek şansı, şu anda ona öfkeli olmayan tek kişiyle karşılaşmış olmasıydı.

Bu düşünce öfke ateşimi yeniden alevlendirmeye yetti, artık gecenin büyük bir bölümünde kalbimi rehin tutan korku tarafından engellenmiyordum. Gölgelelerin arasında yüzünü daha iyi görebilmek için kollarının arasında döndüm ve , 'Belki de tek başıma yürümeme izin vermelisin? O zaman en azından ellerin serbest kalır ve bana onu bu şekilde yaralamak ve ona meydan okumak için ne *düşündüğünü* söylersin ve... ve...'

Creon gitmeme izin vermedi. Tam tersine, ateşe doğru yürürken kolları bana daha da sıkı sarıldı.

"Ve ona o aptal mektupları yazmak için! Sesim çatallaştı. 'Bunca zamandır barışı korumak için ne kadar uğraştığımı biliyordun ve bu arada kendini işe yaramaz bir sidik yarışına mı atıyordun? Hem de bana *haber* bile vermeden? Şimdi ne öğreneceğim - aylardır Lyn'in kitaplarını gizlice şöminelere attığını mı?

Küçük ateşinin hemen yanında devrilmiş bir ağacın üzerine çıktı ve yıpranmış gövdesine çöktü, beni özenle uyluğuna yerleştirdi. Alevlere bu kadar yakinken, üç kat ağır battaniyeye sarılmışken, gecenin soğuğunun hiç şansı yoktu... ama çatırdayan alevler bana her şeyden çok Lyn'in öfkesini hatırlatıyordu ve hiçbir rahat battaniye yüzüne vuran ateşin anısını yumuşatamazdı.

"Bana ne istediğimi bulmamı söylemiştin," diye bağırdım ve gözlerinin içine bakmak için kendimi zorladım. Hareket etmedi, kendini savunmak için elini kaldırmadı. 'Ve tam da onlara bir öfkeye neden olmadan söyleyebilmek istediğimi anladığımda, her birini kesinlikle bir öfke olacağı noktaya kadar kızdırmaya mı karar verdin? Tanrı aşkına, *Lyn'i* çileden çıkarmayı başardın! Neden peki? Hâlâ bıçak kullanabildiğini bilmelerini sağlamak için mi? Artık biliyorlar! Umarım buna değmiştir, seni ... seni ...'

Bocaladım, aptallığının derinliğini tam olarak ifade edebilecek bir kelime bulamadım. Yine de yüzünde o donuk, kemik yorgunluktan başka bir şey yoktu, kanatları ve omuzları nadir görülen bir teslimiyetle çökmüştü.

"Eee? Sertçe söyledim.

Mürekkep lekeli parmaklarını şakağına sürttü, sonra içini *çekti* ve "*Özür dilerim*" diye imzaladı.

Ona göz kırptım.

Haklısın. Kelimeleri imzalarken ateşe baktı, hareketleri ağır ve tükenmişti. Tam bir aptal gibi davrandım ve öfkelenmek için dünya kadar sebebin var. Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm.

"Sen... Ne?"

Omuz silkti. *Belki de suratıma birkaç kez yumruk atmalısın.*

Muhtemelen ikimiz için de iyi olur.

"Seni *yumruklamak* mı? Şaşkın bir kahkaha attım, yüz hatlarındaki sert çizgilerde bir alay izi, benimle oyun oynadığına dair küçük bir ipucu bulmak için gözlerim yüzünde gezindi. "Bu bir şaka mı? Dramatik yalvarışlarından o kadar etkileneceğimi ve kendiliğinden unutacağımı mı umuyorsun-"

Em, araya girdi, sessiz bir inilti çıkardı. Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?

"Hayır, ama..."

Beni izledi -gözlerinde gölgeler, dudaklarının etrafında çizgiler- ve tek bir kelime daha etmedi.

"Hayır," diye tekrar mırıldandım, boğazım aniden kurudu. Yüzünün yakınlığında bir şey vardı - uzun kirpiklerinin dalgalanması ve dudaklarının hafifçe ayrılması - önümüzdeki on beş dakika boyunca ona neden bağırmayı planladığımı hatırlamayı çileden çıkaracak kadar zorlaştırıyordu. 'Hayır, ama sen asla bu kadar kolay pes etmezsin. Kendini biraz savunman gerekmez mi? Bana her şeyin Tared'in suçu olduğunu söyle, alfler ve öfkeleri hakkında biraz alay et, onlara zaten ihtiyacın olmadığını ve onların fikirleri yüzünden kendini susturmak için bir nedenin olmadığını hatırlat?

Yüzünü buruşturması bana son sözünün yerine ulaştığını gösterdi. *faydası olur muydu?*

"Hayır," dedim ve gözlerimi devirdim, "elbette olmazdı, ama yardımseverlik bugün kararlarınızda pek de kritik bir faktör olmadı, değil mi Majesteleri?"

Dudaklarının kenarlarında alaycı bir gülümseme belirdi. *Bana yumruk atmak istemediğine emin misin?*

"Şaka yapıyorsun!

Ben değilim. Yüzündeki eğlence kayboldu. Kızgınken ve bana daha iyisini yapmamı söylerken çok saçma bir şekilde güzelsin. Sanırım gözlerin yüzünden. Bana öfkeyle baktığında daha yeşil olduklarına yemin edebilirim.

Ona biraz daha sert baktım.

Em ...

"Şu anda zekice bir baştan çıkarmaya açık değilim Creon," diye tersledim onu, tamamen doğru olsaydı bunu söylemeye gerek olmayacağını farkındaydım. 'Gözlerime iltifat ederek neredeyse arkadaşlarımı öldürmekten kurtulamazsınız, özellikle de onların en iyi ihtimalle hendek suyu renginde olduklarını çok iyi bildiğiniz için. Ve yapabilseydin bile... şey...'

Bocaladım, bu cümleyle nereye varmak istediğimden artık emin değildim.

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti daha belirdi - yorgun, neşesiz bir gülümseme,

Yine de tuhaf bir şekilde bana onun o muhteşem gerçek kahkahasını, kahvaltısını çaldığım için beni yatak odasında kovaladığında ya da yalvarana kadar beni gıdıkladığında içinden kopan eğlenceyi hatırlattı. Sıcak bir banyo kadar rahatlatıcı, ama biraz daha cüretkâr, biraz daha pervasız bir ifade - bir kadeh şarabı fazla kaçırmış olmanın verdiği uyuşuk heyecan gibi bir ifade.

Dudaklarımı araladım. Bir tür hece çıktı - tanıyabileceğim bir kelime değildi ve kesinlikle herhangi bir şekilde veya biçimde bir cümle değildi.

"Peki yapabilirsem bile mi?" diye tekrarlarlarken gülümsemesi biraz daha genişledi.

"Seni yumruklayacağım," diye başardım.

Lütfen yap, imzaladı.

Kollarımı boynuna doladım ve ağzımı onunkine yapıştırdım.

Onu öfkeyle öpmek kafamı boşaltmaktan daha kolaydı ve öfkeyle öpmek derdimi anlatmak için şikâyetlerimi tekrarlamaktan çok daha tatmin edici bir yoldu. Dudakları sıcaktı. Sıcak, sert ve günahkâr bir açlıkla beni kabul etmek için ayrıldıklarında, korkumu ve öfkemi karşılıyor, dişlerimin sıyrılmasını ve tırnaklarımın batmasını davet ediyorlardı.

Bir öfke patlamasıyla alt dudağını ısırdım.

Karşılık vermedi. Öpücüğü sadece daha sabırlı, daha yatıştırıcı bir hal aldı, eli ense kökünden aşağıya ipeksi bir yumuşaklıkla iniyordu. Buna karşılık parmaklarımı saçlarının yumuşak ipeğine doladım ve onu daha da yakınımaya çektim, o sıcak dokunuşta umutsuzca ihtiyaç duyduğum mücadeleyi bulmak için son bir girişimde bulunarak dilinin yavaş araştırmasıyla tanıştım.

Geri çekildi.

Kendimi ondan ayırdım, ağır nefes alıyordum, dudaklarım ıslak ve .
Kalbim göğüs kafesimin arkasında davul gibi çarpıyordu. "Seni *piç*.

Ben mi? İfadesi kuşkulu bir şekilde ciddiyetini koruyordu ama kara gözlerinde bir gülümseme parlıyordu - çok tehlikeli bir gülümseme. *Daha fazla özür dilememe gerek var mı?*

"Hayır!" Elimi ona doğru savurdum ve intikam almak için dişlerimi sivri kulaklarına geçirme isteğimi zorlukla bastırdım. 'İhtiyacım olan son şey bu, seni mutlak canavar! Sen karşılık bile vermezken ben nasıl öfkeli kalabilirim ki?

Bir kaşını kaldırdı. *Sonsuza kadar kızgın kalmaya niyetli olduğunu fark etmemiştim.*

'Diğer duyguların çoğundan daha kolay,' diye homurdandım.

Ah. Bunu düşündü. Seni tekrar kızdırmak için birkaç alf daha kesebilir miyim?

"Tanrı aşkına, Creon.

Sanırım bu bir hayır demek? Alaycı bir şekilde imzaladı.

Kendime neşesiz bir kahkaha atma izni verdim ve battaniyelerimin arasında daha derine sokularak omzuna doğru yığıldım. Nedense artık onu yumruklamak bile istemiyordum. İçimdeki öfke, bugün endişelenerek harcadığım her dakikanın intikamını almak için duyduğum şiddetli ihtiyaç dışarı sızmıştı; onun yerine içi boş, buz gibi bir çaresizlik, amansızca yükselen bir akıntıya karşı savaşma hissi buldum.

Sadece onun kollarına kıvrılmak ve yarattığımız bu karmaşayı unutmak istiyordum. Dünyayı benim için yeniden onarmasını istedim.

"Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Ben küçük ateşe bakıp düşüncelerimi toparlamaya çalışırken o hiç konuşmadan bekledi, parmakları saçlarımın gevşek telleriyle oynuyordu. Etrafımızdaki dünya sessizdi, bahçe çok karanlıktı - sanki artık ikimizden başka hiçbir şey yokmuş gibi, küçük ışık kozamızda, birbirimizin kollarında güvendeydik.

"Sanırım onlara söylemek istiyorum. Bütün gün aynı şey için acı çektikten sonra bu kelimelerin dudaklarımdan bu kadar kolay dökülmesi mucizeviydi. "Dün gece haklıydın. Bunlar daha uzun süre saklayabileceğimiz sırlar değil. Ama eğer onlara anlatacaksak..."

Parmakları saçlarımda hareketsiz kaldı.

"Aptal gibi davranmayı bırakmanı istiyorum," diye geveledim, nefesim hızlanmıştı. 'Sanki cehennemin kralıymışsın gibi davranmayı bırakmanı istiyorum - onlarla en iyi arkadaş olmana gerek yok, ama onlar etraftayken biraz daha kendin olabilirsen-'

Sözümü keserek iç çekti. *Kendim mi?*

"Evet. Homurdandım ve kalçasının üzerine daha dik oturdum. "Benimle birlikte olduğun kişi. Bilirsin, rastgele adam öldürebilecek katil piçten ziyade

"Öğle yemeği ile çay saati arasında müttefikleri onu rahatsız ederse.

O katil piçin gerçekten ben olmadığımı söyleyecek kadar ileri gitmezdim, diye imzaladı ve yüzünde kalan gülümseme izi, şimdi dudaklarını sıkkan alaycılığa teslim . *Zamanın yarısında o versiyonum seninle olduğum halimden çok daha gerçek görünüyor.*

Ağzım kapandı.

Kaşlarını çattı, o gece yarısı gözleri yüzüme sabitlendi. *Yanlış bir şey mi söyledim?*

'Evet,' dedim hızlıca ve omuzlarımı kamburlaştırdım. 'Benimle birlikte olduğunuz şeyin, öldürmek ve sakatlamakla geçen mutlu hayatınızdan kaçmak için gördüğünüz güzel bir rüya olduğunu iddia etmeyin, Majesteleri. Ya da dünyanın geri kalanı için tam bir pislik olmanın bir şekilde yapılacak en asil ve dürüst şey olduğunu.

Yüzyıllardır böyle bir hıyarın tekiyim. Bakışlarını kaçırdı, dudakları tedirgin bir refleksle aralandı. *Ben böyle iyiyim. Benden tek şeyi bırakmamı bekleme-*

"Benimle birlikte onu bıraktın.

Sen dünyanın geri kalanı değilsin.

"Ama onlarla denemiyorsun bile! Sesimde sert bir ton vardı - suçlama değil, basit, acı bir umutsuzluk. 'Nasıl olsa senden nefret ediyorlar ve sen de onlara nefret etmeleri için sebepler vermeye devam edebilirsin! Gerçeği herkesin hazmetmesini bu kadar zorlaştıran *senken*, bu sırları saklamak istediğim için beni suçlaman hiç de adil değil, bunu görmüyor musun?

Kanatları huzursuzca kıpırdadı. *Birdenbire gülümsemeyi alışkanlık haline getirsem benden daha az nefret edecek değiller ya.*

'Eğer hiç denemezsen...'

Em. Çenesi sıkıştı. Birkaç yıl önce arkadaşlarından birinin dudaklarını dikmiştim. Sonra da boğazını kesmiştim. Bu, güzel bir yüz ve birkaç dostça sırt sıvazlaması yüzünden unutulacak türden bir şey değil.

"Ama zavallı adam bunu hiç hissetmedi," demeyi başardım. *Dudaklarını dikerek kapattı* - aynı parmaklar gecenin içinde dans ediyor, iğne ve ipliği savunmasız ete batırıyordu... Soğuk bir ürpertiği bastırdım. 'Onun acısını aldın. Farkına varmaları gerek-'

Öyle, diye sertçe araya girdi. Sonra ne oldu? Yine de onlara acı çektirdim. Cathra'yı yaksaydım - arkadaşlarını, aileni ve tanıdığın herkesi canlı canlı yaksaydım - beni affeder miydin? Hiçbir şey hissetmediklerini bilsen bile mi?

Dişlerimi sıktım, yalan söylemek istemiyordum ama gerçeği kadar da inatçıydım.

Beni daha önce hiç olmadığı biri haline getiriyorsun, Em. Kelimeleri baş döndürücü bir hızla imzaladı, sanki önümüzdeki beş kalp atışı içinde dünyaya ulaşmazlarsa düşüncelerini sonsuza dek kaybedecekmiş gibi. Ama senin yanında olduğum kişi olabilmemin tek nedeni, kendimi sana karşı savunmasız bıraktığım her seferinde, zayıf bir noktayı bulduğun her seferinde, zarar vermemeyi seçmiş olman. Anlamalısın.

"Bu doğru değil," diye ağzımdan kaçırdım, sözünü kestiğimin farkına bile varmadan. 'Senden nefret ediyordum ve bu konuda hoşnutmuşum gibi davranma. Ben... Seni Anne'yle kıyaslayarak köşkü havaya uçurmanı sağladım. Bunun nasıl bir zararı olmaz?'

Omuz silkti. *Özür diledin.*

Ona baktım. Hafızamın geri gelmesi biraz zaman aldı - o öğleden sonra Faewood'a yaptığım tedbirsiz geziden döndükten sonra

Annesiyle ögle yemeği... Özür dilemiştim. Ve o omuz silkti ve beni görmezden geldi, tıpkı o ilk günlerde söylediğim her şeye omuz silktiği gibi ...

Ama belki de bu yumuşak tepkinin ardında daha fazlası olduğunu bilmeliydim.

İnsanlar benden özür dilemez, diye ekledi sanki aklımı okumuş gibi. *Asla dilemezler. Hayatımda bunun tam olarak kaç kez olduğunu söyleyebilirim ve sen ikincisiydin.*

Bariz soruyu sormamaya karar verdim; cevap şüphesiz Lyn olacaktı. "İyi ama-

Bu aptal sesimi önemsemişimi anladın. İşaretleri aceleci ve karmakarışık. Çoğu insan bunu bana karşı kullanırdı. Sen de kullanmalıydın ama sen ne yaptın? Benden nefret etmene rağmen bana o lanet el dilini öğrettin. Bunun ne kadar kafa karıştırıcı olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?

Bu anıya gülmeyi başardım. 'Bir keresinde beni istemeye o zaman başladığını söylemiştin. Mahkemede bana yazdığın o mektupta.

Evet. Kararsız bir nefes aldı. Bir süre bunun, orada durup bana bakarken çok güzel olduğun için ya da gülünç derecede korkusuz olduğun için olduğunu düşündüm - ama geriye dönüp baktığımda, bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Sadece bir yara buldun ve ona bir darbe daha vurmamaya karar verdin.

Temel ahlak, demek istedim; bu beni dünyanın geri kalanından ayırmak için yeterli değil miydi? Tamam, zayıflığın ölüm, kırılmanın da zarar vermeye davetiye çıkarmak olduğu bir sarayda yetişmiş olabilirdi ama İttifak öyle değildi. Bunlar iyi insanlardı ya da en azından ...

Zihnim durakladı.

Ya da en azından *benim* için iyidiler.

Ve sonra mesele tüm ölümcül sadeliğiyle kristal berraklığında kendini şekillendirdi: çünkü başkaları da yaralar bulmuştu. Tared bir tane bulmuştu. Ve bunu olduğu gibi bırakmak yerine, bir hata yapıp özür dilemek yerine ...

İblis sürüsü.

Anlamak yavaş yavaş içimi buza çevirdi.

"Yani burada dönüp duruyor muyuz?" dedim acı bir şey yutarak. 'Sen hâlâ Lyn'le arasına giren piç gibi davrandığın için Tared kanayan yaralarına bıçak saplamayı bırakmayacak ve sen de o piç gibi davranmayı bırakmayacaksın çünkü o senin yeni keşfettiğin savunmasızlığından yararlanarak sana gerçekten zarar verecek öyle mi?

Creon omuz silkti ama kollarını ve parmaklarını çizen mürekkep çizgileri kadar acımasız bir karanlık çökmüştü üzerine. *Sanırım bu her şeyi özetliyor, evet.*

"Oh, lanet olsun.

Seni uyarmıştım, Em. Parmaklarını sıkıp açarken eklemlerinin rengi soldu. İşleri zorlaştırıyorum. Herkesin sevdiği bir sevgili istiyorsan anlarım. Ama ben o kişi değilim.

" söyleme. Sesim yükseldi.

Yapamazsın-

"Böyle söyleme, Creon Hytherion. Elini öyle şiddetli bir şekilde kenara ittim ki neredeyse kucağından kayacaktım. *O kişi değil.* Soğuk içimde tırmanıyor, düğümlenen midemden ciğerlerime doğru ilerliyor, göğüs kafesimi sıkıca çekilmiş bir korse gibi sarıyordu. 'Sen *benim* insanımsın. Beni ve ne kadar istediğimi hafife alma-'

Seni hafife almaya cüret edemem, diye yüzünü buruşturarak araya girdi. Tam tersi. Hem beni hem de diğer herkesi memnun etmek için ölesiye çalışabileceğini düşünüyorum ve bu gerçekleşmeden önce seni durdurmayı tercih ederim.

"Peki ne yapmamı istiyorsun?" dedim bağıarak. 'Benimleyken kim olduğun hakkında hiçbir fikirleri yok. Onlara şimdi söylersek ya aklımı kaçırdığımı ya da zevki ahlaka tercih eden kalpsiz bir çapkın olduğumu düşünecekler ve ...'

Nefesimin kekelemesi bu cümleyi bitirmeme izin vermedi. Zihnimin soğuk, derin bir uçurumunda, Valter'in mektubuna bakmayı hiç bırakmamış gibiydim, o iğrenç zarif harfler sayfada mide bulandırıcı kelimelerini şekillendiriyordu. *Seni yirmi yıl boyunca barındırdık...*

Peşimizden gelmeyin. Bize yazmayın.

Kalbim tekrar sıkıştı.

Em. Creon'un sol eli belime dolandı ve kalçama yaslandı, bu nazik ama kararlı dokunuş beni Zera'nın tapınağının dışındaki yıldızlı geceye geri çekmeye yetti. *Ne yaparsan yap insanlar mutsuz olacak. Hâlâ bunu inkâr etmeye çalışıyorsun ve şimdiye kadar bunun ilk kurbanı senin akıl sağlığın oldu.*

Ağlamaklı bir kahkaha attım. 'Ve benim yüzümden savaşı kaybetmemizin beni daha mutlu edeceğini mi düşünüyorsun? Ya da Tared beni evinden kovsa ve
-'

Creon'un kaşı kalktı. *O yapmaz.*

'Güvenmediğin birine kadar çok güveniyorsun,' diye homurdandım.

Lyn'in iyiliği ya da senin güvenliğin söz konusu olduğu sürece, dünyada en çok güvendiğim insanlardan biridir, diye yüzünü ekşiterek imzaladı. *Benim yanımda ona güvenmiyorum, hepsi bu.*

"Ve yine de..." Elimin tersiyle gözlerimi ovuşturdum, alnımın arkasında beliren donuk baş ağrısını bastırmak için işe yaramaz bir girişimde bulundum. Aşk ve nefret. Güven ve güvensizlik. Önümde uzanan iki açık yol, sık ormanlık alanda kıvrılan engebeli patikalara dönüşmüştü, varış noktaları

bilinmez, yönleri görünmez. 'Yine de geceleri senin yatağında uyuduğumu bilmesini mi istiyorsun? Bu en büyük zafiyet değil mi?'

Dudakları aralandı - o küçük istemsiz sıkıntı işareti, yüz otuz yıllık sessizliğin bile silemediği kadar derine işlemiş bir refleks. Bu sefer el hareketi yapmadı. Sadece vurgulu bir göz kırpma ve yavaş yavaş sığ bir kaş çatmaya dönüşen boş bir bakış.

"Öyle," diye bitirdim alaycı bir ifadeyle.

Sanırım... Cümlesini tamamlamadı.

"Peki tam olarak neden bilmelerini istiyorsun?" Parmak ucumu göğsünün üzerinde gezdirdim, sert çıkıntılar birbirini izliyordu, her bir kas patlama noktasına kadar gergindi. 'Gerçekten de sır saklamak pratik olmadığı için mi? Çünkü senin bu çekilmez maskaralığın da oldukça kullanışsız, ama bu seni henüz buna bir son vermeye ikna etmemiş gibi görünüyor.

Yüzünü çevirdi. *Hayır.*

Bekledim, keten gömleğiyle oynadım, omuzlarının arkasında titreyen kanatlarını fark etmemiş gibi davrandım.

Sanırım seninle olduğum kişiyle biraz gurur duyuyorum. Hâlâ bana bakmadı. *Uzun zamandır sevdiğim tek halim bu. Bunu saklamak zorunda kalmak...*

"Nasıl savunmasız olunacağını gerçekten bilen versiyonun," dedim ekşiyerek. "İlginç.

Sessiz bir şekilde kıkırdadı. *Beni köşeye sıkıştırıyormuşsun gibi hissediyorum.*

'Bu senin kendi yarattığın bir köşe. Ben sadece sana mantıklı olmadığını söylüyorum. Gömleğini bıraktım ve battaniyelerimi üzerime çektim, sonra bir kez daha şişkin omzuna yaslandım. 'Tared'in kötü davranmasını engellemek için neşeli bir şekilde sürekli surat asıp alay etmen gerektiği konusunda ısrar edemezsin,

Sonra da aynı nefeste dünyanın sizin aslında ne kadar sevimli olduğunuzu bilmesine ihtiyaç duyduğunuzu iddia ediyorsunuz.

Creon omzunun üzerinden kanadını bana doğru savurdu ve kahkahalarımı tutamamaya eğildim. Bir an bile kaybetmeden beni göğsüne doğru çekti ve yerimde kalmamı sağlamak için bir kolunu belime doladı.

"Gördün mü? Yüzümü omzuna gömerek mırıldandım.

Çok inandırıcı olmasa da kıkırdaması içinde titreşti. Başımı kaldırıp baktığımda dudaklarının kenarları çoktan aşağıya doğru sarkmış, kaşlarının arasındaki o küçük kırışıklık yeniden oluşmuştu.

"Creon? Fısıldadım.

Belki de haklısındır. Boğazı düğümlendi. *Belki de böyle olmak istiyorum.* *Belki de sadece...* Yüzünü saçlarıma doğru eğdi, sanki sadece benim kokum ona parmaklarının ucunda tereddüt eden kelimeleri imzalama cesareti verecekmiş gibi derin derin içine çekti.

Parmaklarımı belimdeki sol elinin etrafına doladım. "Sadece mi?

Asla incitmeye çalışmayacağı tek zayıflığım sensin, diye sendeleyerek imzaladı.

Oh.

O hiç bitmeyen döngüden bir çıkış yolu, göze göz, dişe diş... Yarı korku, yarı rahatlamayla omurgamda bir ürperti dolaştı. Eğer artık sadece adı bile geceleri çocukları soğuk terler içinde çığlık çığlığa uyandıran ruhsuz bir canavar olmak istemiyorsa, eğer derinlerde bir yerde kendi itibarının hapisanesinden bir çıkış yolu arıyorsa ...

O zaman bunu gerçekten inkar edebilir miyim?

Onlara söylemek zorunda değilsin, Em. Gözlerinde çok fazla hüznün vardı, yüzyıllardır güneşin ışığını görmemiş yıldızsız bir gece. Böyle sonsuz

Dudaklarına zorla yerleştirdiği küçük gülümsemesinde bile kendine hakim olamıyordu ve o çelik gibi soğukkanlılığı bile sarsılıyordu. *Seni incitmektense binlerce sır saklamayı tercih ederim. Ama...*

"Ama seçim senin olsaydı," dedim kısık sesle, "onlara söylerdin.

Kafa sallaması küçüktü, loş ateş ışığında istemsiz bir seğirmeden zar zor ayırt edilebiliyordu.

Ve neden seçim de onun olmasın? Omzumun üzerinden, bahçe boyunca uzanan doğu tapınak kanadına, önünde yükselen sıkıca birbirine dolanmış bitkilerden oluşan bariyere baktım. Onlar sadece dostlarım ve müttefiklerim değildi. O da en az onlar kadar onlarla uğraşmak zorunda kalmıştı ve eğer gerçek ona dayatılan bu şirketi daha katlanılabilir kılacaksa...

Neden benim korkum ve rahatsızlığım tek önemli faktör olsun ki? Her zaman her şeyi bir şekilde halleden erkeğin bunu da bir şekilde halledeceğini düşünmek çok kolaydı - ama belli ki bunu halletmek *istemiyordu*.

Bunu görmezden gelmek de bir taraf seçmekti ve benim seçmek istediğim taraf değildi.

"Tared..." Yutkundum. "Beni evden atmasa bile, öğrendiğinde bir süre mutsuz olabilir."

Ne zaman? Eğer değil. Dudaklarımdan çıktığı anda duydum ve Creon'un kanatlarının kısa süreli sertleşmesi bana tek olmadığını söyledi.

Biraz somurtabilir, evet.

"Belki de bunu ona söylemenin yeri burası değildir. Karanlık avluyu işaret ettim. 'Burada birbirimizden kaçmak yok. Yolculuğumuzun geri kalanında birlikte olmaya zorlanırsak hem zaman baskısıyla hem de homurdanan alveslerle uğraşmak istemiyorum.

Kreon içini çekti ama başını salladı.

'Yani önümüzdeki hafta için...' Dudaklarımı büzdüm. "Saldırmayı bırakabilir misin? yapıyorsa omuz silk ve uzaklaş. Onu duymamış gibi davran. Gerekirse havadan sudan konuşun. Sanki ortalığı karıştırmaya çalışan beş yaşında bir çocukmuş gibi davran ve...'

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. *Beş yaşında bir çocukla ne yapacağımı bilmek istediğinden emin değilim, Em.*

Gözlerimi devirdim. "Canlı canlı derisini yüzmeye çalış.

Bir süredir bu çabayı gösteriyorum.

"Böyle yapmaya devam et," dedim ona vurarak. 'En fazla altı gün daha. Lyn'e onu üzdüğün için üzgün olduğunu söyle, ki Tared'in omzunun durumu umurunda olmasa bile üzgünsün.

İtiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama mucizevi bir şekilde itirazını yuttu.

"Pekâlâ. Bu bizi yolculuğun geri kalanında idare eder. Derin bir nefes aldım. 'Ve sonra Yeraltı'na geri döndüğümüzde - alfler seni nasıl öldürmeyeceklerini bulana kadar Inika'nın Mahallesi'nde boş bir evde kamp yapabileceğimiz zaman ...'

Göğsüm tekrar gerildi - o tanıdık panik parlaması, kendim için kurduğum kırılgan hayatın her an yıkılabileceği konusunda beni uyarıyordu. Yine de bu sefer nefes almaya devam etmeyi başardım. Çünkü bir şeyler değişecekti ve ben bu değişikliklerden nefret edebilirdim - ama eğer *Creon* bile Skeire ailesinin beni azarlayacağını ve bir daha benimle tek kelime etmeyeceğini düşünmüyorsa, ben kim oluyordum da bundan şüphe ediyordum?

Ve seçimler yapılması gerekiyordu.

Bunu ilk kez iliklerime kadar hissettim, öğleden sonraki şiddet sahnesi alternatifin korkutucu bir göstergesiydi. Tüm yolları bir kez yürümeye çalışmak bir reçetesi felaketi, bir garantisi sonsuz

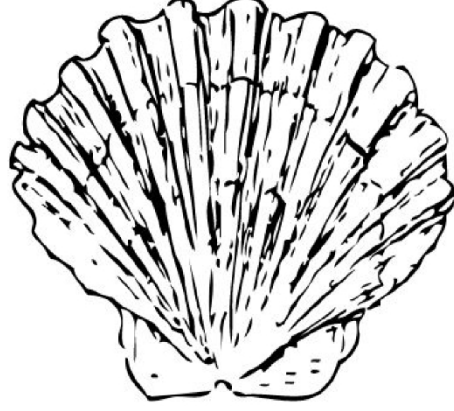
Yanlış anlaşılmalara kanlı olaylara yol açıyor. Alternatiflerim ya doğruyu söylemek ya da aylar ya da yıllar boyunca Creon ile karşılaşmaktan vazgeçmekti ve bu ...

Kahretsin, bu bir seçim miydi?

"Yeraltına döndüğümüzde," diye tekrarladım ve kelimeler ağzımdan dökülürken sesim biraz kısıldı, "Onlara söyleyeceğim.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Onun kollarında uykuya daldığımı hatırlamıyordum; kucaklamasının ve alnıma değen dudaklarının anıları ateşli rüyalarımaya karışmıştı. Ama uyandığımda, yatak odamın çatırdayan tavanı, yıldızlı kıta gökyüzünün yerini almıştı ve sonbaharın baharatlı kokusu ve sıcak bal yerine, toz ve bayat suyun yaygın küf kokusu burun deliklerimi dolduruyordu.

Ve bağırarak.

Biri bağırıyordu.

Lyn mi? Bileğimi zorlayacak kadar hızlı bir şekilde yataktan fırladım, gözlemlerimin parçalarını ancak yavaşça işliyordum. Duvarlar ve kapılar bizi ayırdığı için kelimeleri seçemesem de bu Lyn'in sesiydi; tek tanımlayabildiğim, içgüdüsel olarak Edored'a bağladığım, bitkin sabrın o kırılmış tonuydu. Ama Edored

Tapınakta daha uzun süre - yanık yaralarını hatırlayınca kalbim sıkıştı - ve başka birinin Lyn'i bu bıkkınlık seviyesine getirmesi ...

Bir şeyler çok yanlış olmalıydı.

Elbisemi başımın üzerinden çektim, botlarımı giydim ve omuzlarımdaki saç dağınıklığına aldırmadan koridora doğru tökezleyerek çıktım. Şimdi Tared'in de sesini duyuyordum, sesi tamamen hoşnutsuzdu. Her kalp atışında ikisinin sözünü kesen üçüncü ses...

O Edored'dı.

Şaşırtıcı bir an için önceki günün bir rüya olduğuna ikna olmuşum: Sunray'le yaptığım eğitim, Edored'in kötü planlanmış ejderha avı, Creon'un Tared'in boğazına dayadığı bıçak. Sonra sendeleyerek köşeyi döndüm ve Edored'i yüzünde kalın yeşilimsi merhem tabakaları ve kollarını kaplayan çok sayıda bandajla mutfak tezgahına uzanmış buldum ve daha da rahatsız edici bir sonuca vardım.

Ve geri döndü.

"Sen doksan kışlık bir fidan değilsin! Ben kapı aralığında bocalarken Lyn haykırdı. 'O lanet olası izlerin peşinden koşmadan önce bizi *uyarmak* ne kadar zor olabilirdi ki, seni sümüklübeyinli-'

"Burada sümüklü böcekleri aşağılamayalım," dedi Tared makul bir şekilde, sabah çayını yudumlarken bana hızlıca sırtarak. "Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadılar.

"Peki Ylfreda ne düşünüyor da bu halde yataktan çıkmana izin veriyor! Lyn tükürdü, Tared'i tamamen görmezden gelerek masayla ocak arasında bir ileri

bir geri gidip geldi. "Uyuyor ve dinleniyor olmalıydın, değil-" "Her şeyden önce," dedi Edored, incinmiş görünerek, "Ben yetişkin bir erkeğim ve Yatakta olması gerekip gerekmediğine kendisi karar versin, Lyn sevgilim.

"Tartışılabilir," diye mırıldandı Tared.

Lyn sadece homurdandı. Beni oldukça rahatlatan bir şekilde, bu sefer duman filizleri yoktu, ancak yine de her zamankinden daha yanıcı görünüyordu.

"İkincisi," diye devam etti Edored aynı yaralı ses tonuyla, "sana bir mesajım var, bu yüzden-

"Oh, dönmüşsün! Naxi arkandan, bir tapınağın gardırobundan aşırıldığından şüphelendiğim bol pembe sabahlıklarıyla dans ederek mutfağa girdi. 'Bütün bu yaygaranın nedenini merak ediyordum. Ne kadar heyecan verici! Ne kadar aptalca! Ejderha avlamaya mı geldin?'

Lyn ona ölümcül bir bakış fırlattı ve "bile *geçirme*," diye homurdandı.

'Günaydın Naxi,' dedi Edored neşeyle, beni yeni fark etmişti. 'Ve günaydın, Gürültülü Ölüm. Seni uyandırmak istememiştim. Bu ikisinin biraz daha anlayışlı ol-'

"Neredeyse *ölüyordun*! Lyn patladı.

"O kadar kolay ölme. O kadar geniş sırttı ki yanık yaraları korkunç kabuklara dönüştü. 'Kötü otlar ve hepsi bu. Şimdi mesajımı iletebilir miyim, Lyn poppet, yoksa o zavallı periler ölene ve altı ayak altına düşene kadar bana bağırmayı mı planlıyordun?

Mutfak göz açıp kapayıncaya kadar kış sessizliğine büründü.

"Gördünüz mü? Edored küçük, donmuş çemberimizin etrafına bakarak memnun bir şekilde konuştu. 'Şimdi seni yakaladım-'

"Periler," diye araya girdi Tared, sesinde sert bir ısırık vardı,

"*ölüyorlar* mı?" "Şey, henüz değil, ama-

"Ve bunu bize söylemek için on dakika mı beklediniz?

"Beni suçlama! Kırgın bir alay. 'Ben daha tek kelime edemeden bana yatağa dönmemi söyleyen sendin-'

"Edored, *neler* oluyor?

"Gerçekten hiç adil değil," diye homurdanıyordu Edored, "sormadığın halde burada aptal olan benmişim gibi davranmak- *Ah!*

Aniden sessizleşti ve kedi yavrusu gibi miyavlayarak dolaplara doğru kıvrıldı.

Veba yaraları mı? Ani bir ayak krampı mı? Ama uzandığı şey yanmış kolları değildi. Onun yerine, parmakları sanki kendi kendine kilitlenmiş gibi çenesinin keskin çizgisine doğru uçmuştu.

Kafam karışmıştı, "Sen-" diye başladım.

"Kim?" Naxi sert mavi gözlerini Edored'e dikerek ve küçük ellerini yumruk yaparak sözümü kesti. "Kim ölüyor?

Ancak o zaman anladım - iblis büyü, zehiri inci gibi beyaz dişlerinin parıltısında yansiyordu. *Periler*. Mirasının bu kısmıyla ne kadar az gösteriş yapsa da... Edored'in neşeyle bahsetmeyi unuttuğu tehlike tarafından tehdit edilenler hâlâ onun türüydü.

"Tolya. Kelimeyi bir cinayet itirafı gibi ağzından kaçırdı ve tezgahın izin verdiği ölçüde ondan uzaklaştı. "Fae. Tüm dünyayı yakmakla tehdit ediyor- *Ow!*"

"Ne zaman?" diye . Sesinde melodik hiçbir şey ; parlak pembe cübbesinin içinde soğuk ve keskin bir hal almıştı. "Ve *neden?*

Edored yine inledi.

"Naxi," dedi Tared sakince, korkmuş bir hayvana yaklaşan bir erkeğin dikkatiyle yerinden kalkarak. Lyn'le karşılıklı bakışmaları gözümden kaçmadı; o tek bakışta saatlerce süren dikkatli bir müzakere var gibiydi. 'Demek istediğini anladım. Bırakın gitsin. İşkence bu işi hızlandırmayacak.

"Ama o-" "Naxi,

kurallar.

Sanki yüzüne tokat atmış gibi sendeleyerek geri çekildi. Edored bir rahatlama çığlığıyla tezgâha doğru yığıldı ve bir anda Naxi'nin keskin dişli tehdidi, mavi gözlerindeki o vahşi aciliyet parıltısı kayboldu. "Ah. Bu kelimeyi, ayaklarının dibinde bir ceset bulmak için uyanan bir uyurgezer gibi soludu. "Oh, lanet olsun. Özür dilerim... Çok özür dilerim... Ben-'

"Edored? Tared sert bir sesle söyledi. "Ne zaman ve neden?

"Yakında. Nefes nefese çıkmıştı. 'Bugünün ilerleyen saatlerinde, diye düşünüyorlar. Anne, İttifak'ın nerede saklandığını söylerlerse onları bağışlayacağını söylüyor ama-'

"Ama bilmiyorlar," diye bitirdi Lyn. Çillerinin altı bir çarşaf gibi solmuştu. "Ancak dünyanın geri kalanı bu hikâyeyi ve tehdidi duyacak ve Tolyi'nin bildiğini düşünecek - bizi desteklemeyi seçtikleri için öldüklerini.

Naxi yüksek bir feryat sesi çıkardı. Tared metanetle "Zekice" dedi.

"Oldukça aptalca, değil mi? Edored çılgınca ikisi arasında bir ileri bir geri bakarak konuştu. 'Zavallı kızların hiçbir fikri yok! Asla yapamayacaklarsa neden onları tehdit ediyor-'

Tared, Naxi'ye bir kez daha dikkatle bakarak, 'Onları tehdit etmiyor,' dedi. 'Onları öldürüyor ve dünyanın geri kalanını onların örneğiyle tehdit ediyor. Sanırım bu da müttefiklerimizin sayısını önemli ölçüde azaltacak.

"Bazıları bunu anlayabilir. Lyn'in sesi pek umutlu çıkmadı. 'Ne de olsa bu oyunu ilk kez oynamıyor ve-'

Naxi yine sessiz bir inilti çıkardı.

İlk kez değil. Naxi'ye baktım, parlak mavi gözlerinde parıldayan yaşları görünce şüphelerim . Arada sırada iblis babasından bahsediyordu. Öte yandan annesinden ya da o taraftaki herhangi bir aile üyesinden ...

Tek bir kelime bile. Onlar hakkında en ufak bir fısıltı bile yok.

"Onları durdurmak için yapabileceğimiz bir şey var mı? Fısıldadım.

"Oraya gidin, sanırım," dedi Tared acımasızca. 'Yollarına birkaç kılıç koyun. Tüm adayı kurtaramasak bile İttifak'ın yardıma gelmesi en azından hikâyeyi değiştirecektir.

Oraya gitmek - ki bu da kıtadan ayrılmak demektir. Bu da bu görevden vazgeçmek ya da en azından duraklatmak anlamına geliyordu. Lyn, Edored'e dönüp "Evde yardıma hazır kimse var mı?" diye sormadan önce bana özür dileyen bir bakış attı.

"Thorir insanları topluyor," dedi Edored, davet edilmediğini ve bundan memnun olmadığını belli eden bir yüz ifadesiyle.

"Yeterince mi?

Edored çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı.

Lyn odadaki en alçak taburenin kenarına çökerek, "Bu muhtemelen hayır demek," diye mırıldandı. Lanet olsun. Pekâlâ, Edored tatlım-'

"Beni eve geri gönderemezsiniz!" diye mırıldandı. "Daha fazla insana ihtiyacın var! Kadın ona sert bir bakış fırlattı.

Tared'in birkaç tane daha karışık itirazı ve birkaç sivri sözü oldu ama sonunda Zera'nın tapınağına ulaşabilecek bir haberciye duyulan acil ihtiyaç olmasaydı asla ayrılmayacağı revire geri döndü. Naxi, o gözden kaybolana kadar konuşmadı, ancak dudaklarının ince çizgisi harcadığı çabanın kanıtıydı.

"Em? Lyn kimse başka bir kelime söyleyemeden araya girdi. "Git Beyla ve Creon'u bul, olur mu?

Creon. Bir gün önce ona ateş püskürdüğünden beri onu görmemiş olsa da, Naxi uyurken kömüre dönüşmemiş olmamız onun hâlâ buralarda olduğunu bilmelerinin tek nedeni olsa da. Eğer o

davet edildiğinde, bu güvenilir müttefikler arasında dostane bir tartışma olmayacaktı.

Daha ziyade, bir savaş konseyi.

Naxi'nin tebeşir rengindeki yüzüne bir bakış attım ve sorularımı daha sonra sormaya karar verdim.

Beylayı bulmak şaşırtıcı derecede kolaydı, daha fazla ejderha izi aradığı tapınağın çevresinde koşuşturuyordu. Geçici evimize geri dönmesi için yarım cümlelik bir açıklama yapması gerekti. Creon beni beş dakika sonra buldu, tam da onu bulmak için tüm tapınağı aramam gerekip gerekmeyeceğini merak etmeye başlamışken, sessiz bir fae zarafetiyle yanımdaki çiçek tarhlarına indi.

Tared bu günlerde evden tek başına ayrılmana izin veriyor mu? Kanatlarını sıkıştırıp uçuştan kabarmış saçlarını geriye doğru tararken alaycı bir ifadeyle imzaladı.

"Anne, Tolya'daki perilere saldırmakla tehdit ediyor," dedim, gülecek havada değildim. "Bir plan yapmak için toplanıyoruz.

Eğlencesi buharlaştı. Ancak o zaman adanın adının bana neden bu kadar tanıdık geldiğini hatırladım - Valeska yola çıkmamızdan bir gün önce, Kreon'un birkaç on yıl önce bir su perisi kraliçesini parçalara ayırdığı yerden bahsetmişti.

Benim dışımda herkesin farkında olması gereken bir başka komplikasyon. Ama onun tek tepkisi *"Ne kadar vaktimiz var?" oldu.*

"Çok uzun sürmez.

Başını salladı ve beni tapınak evine kadar takip etti.

Naxi'nin tiz sesi biz daha ön kapıdan içeri adım atmadan bize ulaştı, yarı nutuk, yarı yalvarış. 'Ama daha fazla insana ihtiyacımız var ve eğer Thorir onları bulamazsa...'

Ailem dediği periler hakkında daha fazla Şey bilip bilmediğini sormak için Creon'a döndüm ama o çoktan mutfak kapısından içeri adımını atmıŐtı, elleri ceplerinde ve yüzü okunmaz bir maskeye dönüşmüştü. Duvarın diğer tarafındaki konuşma onun giriŐiyle aniden kesildi ve geriye sadece Naxi'nin hızlı nefes alıŐının bozduğu bir sessizlik kaldı.

"Ah," dedi Lyn soğukkanlılıkla, ben koşarken. "Görüyorum ki bulunmuŐsun.

En azından artık duman çıkarmıyordu, yemek masasının kenarında bacaklarını sarkıtmıŐ oturuyordu. Ama Tared gözlerinde elik gibi bir bakışla onun yanında duruyordu ve Beyla'nın eli Sunray'in kabzasına gitmişti, bu açık bir uyarıydı.

Creon sadece omuz silkti ve *Planlar*'ı imzaladı.

Özür yoktu ama en azından iğneleyici sözler de yoktu. Belki de dün gece beni dinlemişti. Sağ elimi sessizce gevşettim ama sol henüz siyah elbisemden çıkarmadım: her kelimenin bir savaş ilanı olabileceği bir konuŐmada, silahını kınından çıkarmaya cüret eden herkese kırmızı çekmeye hazır olmalıydım.

"Yardımaımıza *ihtiyaçları var*," diye geveledi Naxi kimse cevap veremedен. Sesi bir oktav fazla yüksekti. 'Onların hayatları o kadar umurunuzda olmasa bile, takımadaların geri kalanı bakıyor olacak-'

"Biliyoruz, Naxi. Lyn'in sesindeki gerginliğin ne kadarının Edored'in getirdiği haberden, ne kadarının Creon'un varlığından ve Tared'in boğazına dayadığı kılıcın anısından kaynaklandığından emin değildim. "Sorun Şu ki...

"İŞimiz bir günde bitmeyebilir," diye sözlerini tamamladı Tared acımasızca. "Evet.

Bu noktanın sonuçları bir an için havada anlamlı ve uğursuz bir Şekilde asılı kaldı.

Yola çıkarken en fazla on gün demiştik; daha uzun sürerse savaşa hazırlanmak için ihtiyacımız olan değerli zamanı boşa harcamış . Ancak savaş bizi bu kendi koyduğumuz sınırdan çok önce yakalamıştı ve eğer şimdi onunla yüzleşmek için ayrılırsak ...

Geri dönmek için zamanımız olacak mı?

Bir savaş bir başkasını, bir başkasını ve bir başkasını tetikleyebilirdi. Tek bildiğimiz, Zera'nın tapınağının dingin sessizliğini terk edip yıllarca sürecektir bir savaşa adım atacağımız, gün be gün hayatta kalmaktan başka bir şey yapmayacağımız, bağların sırrına sonsuza dek erişemeyeceğimiz.

Ve onlarla birlikte, Creon'un sesi.

"Ayrılabiliriz," dedi Lyn yavaşça, gözleri sıkılmış çeneler ve kambur omuzlardan oluşan çemberde geziniyordu. 'Eğer Zera'yı bulma şansımız hâlâ varsa, Em ve Creon burada kalabilir, geri kalanımız da-'

"Hayır! Naxi, sarı ve pembe bukleleri sırtına ve omuzlarına dökülsün diye başını kaldırarak haykırdı. Gözleri Creon'un hareketsiz silüetine takıldı. 'Hayır, lütfen! Senin büyüne ihtiyacımız var! Elde edebileceğimiz her sihre ihtiyacımız var!'

Çoğu Tolyi'nin beni bir daha adalarına kabul etmektense ölmeyi tercih edeceğinden eminim, diye imzaladı Creon, görünüşe bakılırsa hem onun umutsuzluğundan hem de bıçağının altında ölen peri kraliçesinin anısından hiç etkilenmemişti. *Beni yanınızda getirerek kalp kazanamazsınız.*

"Kalpleri kazanmak umurumda bile değil! Ona doğru iki adım atarak sendeledi ve boş bir denize bakan çaresiz bir balıkçı karısı gibi ellerini sıktı. "Lütfen. Lütfen. Lütfen. Bunun tekrar olmasına izin veremezsin. Yapamazsın...'

Sessizleşti, kocaman açılmış gözlerle ona bakıyor, küçük ciyaklamalarla nefes alıyordu; reddettiği takdirde bacağına yapışmasını bekledim. Creon yapmadı

Bakışlarını odanın diğer tarafına kaydırırken gözlerini bile kırpmadı.

Tared, sanki geçen günkü çirkin sahnenin hiçbiri yaşanmamış gibi ona kaşlarını kaldırmakla yetindi. "Tolya'yı kaybetmeyi göze alamayız. *Ve eğer bunun bedeli birkaç periyi kızdırmaksa*, dedi alt tonuyla, *ya da yüzünü birkaç saat daha görmek zorunda kalacaksam, öyle olsun.*

Kendimi Creon'un tepkisine, başka bir gün olsa onu takip edecek bir yumruğa hazırladım. Ama omuz silkti ve tek kelime etmeden bana döndü, başını hafifçe eğerek ayrıntılı bir soru sordu.

Ben ne düşünmüştüm?

Diğerleriyle birlikte savaştığım yoksa burada kalıp aramaya devam mı edecektim?

Ve bir anda seçimlerin ağır yükü geri geldi, omuzlarıma dünyanın kendi ağırlığıyla birlikte baskı yaptı. *Ne istiyorsun?* Creon tercihlerim ne olursa olsun dinlerdi. Eğer savaştığa gidersem, asla yalnız gitmeme izin vermezdi. Burada kalıp Zera'yı bulana ya da son ipucunu da ortadan kaldırana kadar onu aramaya karar verirsem, muhtemelen kendisini hor gören bir ada dolusu periyle yüzleşmemekten yeterince mutlu olurdu.

Ama eğer kalırsak, diğerleri kendilerini bekleyen savaşı kaybedebilir. Tolya perileri ölebilir ya da en azından kutsal ağaçlarından bazılarının yok olduğunu görebilirlerdi.

Ve dünyanın geri kalanı İttifak'ın onları korumak için her şeyi yapmadığını bilecekti.

Yani gitmemiz gerekiyordu. *Kesinlikle gitmeliydik.* Ama kıtadan şimdi ayrılırsak, geri dönmek için her zaman bir nedenimiz olacaktı; diğer tüm görevler, beş yüzyıl önce öldüğü varsayıldığından beri kimsenin haber alamadığı bir tanrıçayı bulma girişiminden daha acil olacaktı. Ve bu aylarca süren çalışmanın sonu olurdu - bu benim verdiğim sözlerin sonu olurdu.

İçim buz kesti. Neden hepsi bana, sanki bu muammayı çözecek olan benmişim gibi bakıyordu?

Çünkü bu çılgınlığı başlatan bendim, diye hatırlattı düşüncelerim bana yardımsever bir şekilde. Çünkü makul olarak ulaşabileceğim tek sonuç bu olsa bile, bana vazgeçtiğimiz noktanın burası olduğunu söylemeleri büyük kabalık olurdu. Hepimizin hayat kurtarmak gibi daha önemli bir konuya geçebilmemiz için bu kısmı yüksek sesle söylememi mi bekliyorlardı?

Bu kısmı yüksek sesle söyleyecek miydim? Başka seçeneğim yoktu, değil mi?

Hala herkesi memnun etmeye çalışıyorsun...

Tanrı aşkına. Burada, onların beklenti dolu gözleri yüzümdeyken, Naxi'nin neredeyse gözyaşları görüş alanımın kenarında parıldarken düşünemiyordum. Zihnim kendini sessizlik ve yalnızlık ihtiyacıyla, *kaçmak* için neredeyse fiziksel bir kaşıntıyla doldurdu.

"Sakıncası yoksa..." Kelimeleri bir çırpıda söylememek ya da daha kötüsü tek bir şey bile söylemeyip koşarak uzaklaşmak için çaba sarf etmek gerekti. "Düşünmek için on dakika ayırabilir miyim? O kadar zamanımız var mı?

Naxi bana hayır diyecekmiş gibi baktı ama Lyn 'Elbette' dedi. Sadece dikkatli ol.'

Sanki bir seçim yapmaktan kaçınmak için kendimi yamaçtan aşağı atacakmışım gibi... ve sonra yine, nereye gideceğimden ve ne düşüneceğimden daha da emin olmadan daireden kaçarken orman ve ölümcül sessizliği alışılmadık derecede çekici görünüyordu. En azından dev bir meşe palamudu tarafından trajik bir şekilde ölürsem, kimse beni bir savaşı kaybettiğim için suçlayamazdı.

Kendime zihinsel bir tekme attım ve onun yerine tapınak kapısına doğru bir rota belirledim.

Bina bir bulanıklıktı, işe yaramaz sunaktan sonra işe yaramaz sunak, boş odadan sonra boş oda. Bu delilikti, değil mi?

bunca yüzyıl sonra Zera'yı bulabilir miydi? Lyn enkazdan kurtardığı her kitaba bakmıştı. Her odayı iki kez, belki de daha sık aramıştık. Ormanda yaşayan ejderhalar vardı, tamam, ama Zera ile bağlantılı olduklarını varsaymak için güçlü bir neden yoktu ve öyle olsalar bile... ilahi büyüyle sıırıslıklam olmuş bu büyüklükteki yaratıkların peşinden koşmak için ne tür aptallar olurduk? Bir şey bulamadan bizi öldürebilirlerdi.

Bu yüzden daha akıllıca bir seçim yapmalı ve hâlâ *kurtarılabilecek* hayatları kurtarmalı, boş bir hayal yerine o masum perilere odaklanmalıyım. Creon bu savaşı kazanmak için daha kötülerini feda etmişti. Sesinden vazgeçtiğim için beni suçlamayacağını biliyordum.

Yine de kendimi suçlardım.

Artık düşünmüyordum bile. Sadece kaçıyor ve parçalara ayrılıyordum.

Kötü seçenekler ve daha kötü alternatiflerle dolu, çok çabaladığım halde asla yeterince çabalayamadığım bu hayat neden benim başıma gelmek zorundaydı? Dünyayı kurtarmanın nasıl işlediğini bana anlatacak birine ihtiyacım vardı. Birinin elimden tutmasına ihtiyacım vardı, tıpkı Editta'nın kışlar önce beni ateşin yanına oturtup nasıl dikiş dikileceğini gösterdiği gibi - iğneler burada, parmaklar orada ve her şey yoluna girecek. Hayatlar tehlikedeyken iğneler ve iğneler nereye gitti? Bu işi öğrenmeden önce birkaç kez güvenle mahvedebileceğim alıştırma bezim neredeydi?

Etrafımdaki on iki yüz yaşındaki çocuklar bile hayat hakkında hiçbir fikre sahip değilken, yetişkinler neredeydi?

Botlarım yere daha hızlı ve daha hızlı vuruyor, sütunlardan ve oyuklardan gelen boş sesler yankılanıyordu. Şimdiye kadar tapınağın merkezine olmalıydım ve hâlâ bir cevap bulmaya, bu özgürlük savaşında nasıl bir rol oynayacağımı anlamaya yaklaşamamıştım. Ne kadar zamandır yoktum? Beş dakika mı? On dakika mı?

Diğerlerinin yanına dönmeli ve valizlerimi toplamaya başlamalıyım. Gerçekten de yapılacak en mantıklı şey buydu. Ama bir sonraki köşeyi döndüm ve önümde...

Alçak ve geniş, Zera'nın tapınağının kalbine açılan kapı.

Ancak o zaman ayaklarımın tam olarak nereye gideceğini bildiğini fark ettim. Ormanın büyüğü burada elle tutulur bir haldeydi, tenime değen serin bir varlık, sabah sisi gibi beni sarıyordu. Artık pek de düşmanca hissetmiyordum ve beşgen odanın eşiğinde durana kadar parmak uçlarımda ilerledim. Budaklı ağaç iki gün önceki kadar sağlıklı görünüyordu, güneş ışığı almayan bir odada pürüzsüz mermerden dimdik yükseliyordu.

hiç ulaşamadı.

Bu sefer geri dönmedim. Eğer bir saat dolmadan gidiyorsak, kaybedecek neyim vardı ki?

Odaya ilk adımımı attığımda, mine çiçeği ve kiraz çiçeklerinin narin kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çekerken beni hiçbir şey durduramadı.

Tanıdığım bir kokuydu. Cathra'daki tapınak kalıntılarında da bu koku vardı; adanın merkezinde, sadece çocukların oynamak için ziyaret ettiği o terk edilmiş kompleks. Çalıların arasına saklanıp yabani kuşlara tuzak kurarak saatler geçirdiğim, Zera'nın arazisinde yeterince uzun süre dolaşırsam içlerinden birinin onun kutsamasını taşıyan o çok sevilen beyaz güvercin olacağından emin olduğum yerde.

Çok uğraşmışım. O zamanlar bile, Editta'nın arkadaşlarının bana attığı yan bakışları anlamadan çok önce, çok çabalamışım.

Beni kıran, bir şekilde, eskiden olduğum, olmak istediğim kızın o soyut hatırlatıcısı olan kokuydu. Bir sonraki nefes alışımında gözlerimden ilk yaşlar süzölmeye başladı ve sonra geri kalanını durdurmak mümkün olmadı; bir hıçkırık patlamasıyla yere yığıldım, dünyanın kurtarıcısı olmaktan her zamankinden uzaktım. Sadece sesini geri almak istemişim. Sadece o

Zaten çok şey feda etmiş olan erkek için tek bir şeyden, daha büyük bir iyilik ve dünyanın bende bulduğu umut verici sembol için ondan bile vazgeçmem mi gerekecekti?

Duvara doğru kıvrıldım, dizlerimi göğsüme çektim ve yüzüm onların arasında kaldı ve kendimi o lanet kuşlardan vazgeçtiğimden beri ilk kez dua ederken buldum.

Dinle beni, kalplerimizin nazik hanımı - kelimeler içimde öyle kolay yükseldi ki, bilincimin unutulmayacak kadar eski bir parçasına yerleşti. Onları kendi tenimin boğucu sıcaklığına doğru mırıldandım, hecelerin sessiz şekilleri bile beni rahatlatı. Kırıkların kurtarıcısı, kayıpların bulucusu, zorluklarımda beni kucakla ...

Başımı kaldırdım, bocalıyordum. Çiçek açmış dalların arasında beni bulup kurtaracak bir tanrıça sihirli bir şekilde belirmedi.

"Lütfen," diye fısıldadım, boğazımı sıkan kelimeyi zorlayarak. 'Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Eğer hala bir yerlerdeysen - eğer bulunmak istiyorsan... Bana bir işaret ver. Ne olursa olsun. Çünkü yardımına ihtiyacım var ama uğruna başka hayatları feda etmem gereken imkânsız bir hayalin peşinden koşmaya devam edemem ve ...'

Sesim kesildi. Eteğimin buruşuk bir parçasıyla yanağımı sildim ve hüngür hüngür bir nefes aldım, ancak yine gençliğimin o kokusuna yenildim.

"İnsanlar ölüyor," diye idare ettim. 'İnsanların ölüyor ve senden vazgeçip onları kurtarmaya mı gitmeliyim yoksa-'

Ya da verdiğim sözlerle sadık kalmalı mıyım, demek istemiştin - ama gürültülü bir çatırtı beni böldü.

Sanki duvarın kendisi arkamdan ikiye ayrılıyormuş gibi çiğ, yırtılırcasına bir ses. Yine de arkamı döndüğümde mermere dokunulmamıştı ve

Başımın üzerindeki kubbede de herhangi bir hasar belirtisi yoktu. Umutsuz çatırtılar devam ederken ayağa fırladım, tapınak etrafımda yıkılırken kaçmaya ve en yakın sağlam sunağın altına saklanmaya hazırdım...

Ve sonra ağacı gördüm.

Kaba, budaklı kabuk... *geriliyordu*.

Hantal gövdenin kıpırdanışı karşısında donup kaldım. Dallar titredi. Yapraklar ve çiçekler yere yağdı. Ve sanki kabuğun altında bir şey uyanmış gibi, ahşabın kendisi *hareket ediyordu*, bir şey hapishanesinden kaçmak için şiddetle yer değiştiriyor ve savaşıyordu.

Ona yardım etmeli miydim? Yoksa Zera'nın ormanının kalbinde kırmızı büyüü serbest bırakmak şu ana kadar aklıma gelen en kötü fikir miydi?

Ben bir karara varamadan, gövde son bir gürültüyle yarıldı.

Kıymıkların, molozların ve belki de yeni doğmuş bir ya da iki canavarın düşmesini bekleyerek irkildim. Ama ağaç daha da genişleyip kabuk ve ahşabın arkasında bir oyuk ortaya çıkarken yere tek bir dal bile düşmedi. Ya da bir oyuk değil, ama ...

Bir orman.

Sanki bir pencereden bakıyormuşum gibi, Zera'nın ormanının tanıdık manzarası ağaçtaki delikten görünür hale geldi: düz beyaz ağaçlar ve mor altın rengi güneş ışığı, sessizliği sadece bir derenin neşeli çağıltısı bozuyordu. Bu huzurlu manzaradan tapınak odasına doğru süzülen küçük sis dalları, siren şarkıları gibi beni içeri çekiyor, benim için açılan yolda ilk adımlarımı atmaya davet ediyordu.

Kendi mantıklı zihnimin tekrar farkına varmam birkaç dakika aldı.

Bir *yol*. Sendeleyerek ilerledim, kalbim vücudumun her zerresinde çınılıyordu. Yeni açılan kapının ardındaki manzara bana ormanın herhangi bir yeri gibi görünüyordu ama tapınağı beni ıssız vebalı topraklara göndererek yalvarışıma cevap vermezdi herhalde? Eğer isteseydi, beni görmezden gelebilirdi. Görmezden gelmediğine göre... cevap verdiğine göre...

Orada, ağaçların arasında bir yerde miydi?

Elbette tek bir adım atmadan önce geri dönüp Creon'u bulmalıydım. Bu deliğe tek başıma dalmanın hiçbir anlamı yoktu. Ama kapı benim için açılmıştı ve ne kadar süre bu şekilde kalacağını tanrılar biliyordu. Tek bildiğim, geri döndüğümde ağacı bir bütün olarak bulacaktım, tek şansım gitmişti.

Ve bu biraz tehlikeden daha kötü olmaz mıydı?

Nefesimi tutarak gövdenin çukuruna doğru eğildim. İki sıra sıra ağaçlar göz alabildiğine uzanıyordu. Aşağı baktığımda, yosunların arasından akan geniş bir dere buldum, diz boyu derinlikte ve cam gibi berraktı.

Su. Bu, veba büyüüne karşı korunacağım anlamına geliyordu.

Bir cesaret -ya da belki aptallık- parlamasıyla botlarımı tekmeledim, yerden aldım ve boşluktan geçerek soğuk dereye adım attım.

Soğğun acısı bana bunun gerçek olduğunu söylüyordu, etrafımdaki ormanın geri kalanı kadar gerçektir. Arkama baktığımda tapınak odası yoktu. Sadece su kıyısında, gövdesini çürüten yumru ve kütüklerin üzerinde kabukları yer değiştiren başka bir budaklı meşe buldum.

Sikeyim.

Nefesim hızlanarak arkamı döndüm. Tanıdığım hiçbir işaret, göz alabildiğine uzanan hiçbir tepe ya da tapınak kulesi yoktu. Hışırdayan gölgelik, durduğum yerden gökyüzünün çoğunu gizlediği için bu çok uzak değildi - ama tapınak en uzaktaki ağaç sırasının hemen arkasında olsa bile

Görebildiğim kadarıyla, hoş olmayan sonuç, nerede olduğum, nereye gitmem gerektiği ya da burada ne yaptığım hakkında en ufak bir fikre sahip olmadığımıdı.

"Siktir. Bu sefer yüksek sesle söyledim.

Etrafımdaki ağaçlar sitemkâr bir şekilde hışırıyordu.

Deredeki çıplak ayaklarıma, sonra da ilahi büyüyle kesin ve ani ölüm anlamına gelen vebalı kıyılara baktım ve ilerlemenin tek mantıklı yolunun sudan geçmek olduğuna karar verdim. Tapınağın kalbi beni buraya bir sebepten dolayı göndermiş olmalıydı - tutunacak başka bir şey olmadığı için bu varsayıma tutunmak zorundaydım. Paniğe kapılmadığım sürece her şey yolunda gidecekti.

Düşüncelerimin girdabının panik bağlarını ne kadar hararetle tırmaladığı düşünüldüğünde pek de güven verici bir düşünce değildi, ama bir iki an için yeterliydi. Yürümeye başladım.

Su soğuktu. Suya girdikten bir dakika sonra ayak parmaklarımı hissetmemeye başladım; bir dakika sonra ayaklarımda tabanı da uyuşmuştu. İnatla bu sorunu düşünmeyi reddettim.

Devam edin. Panik yapmayın.

Alçak bir tepenin etrafındaki dereyi takip ettim, en alçak dallardan kaçmak için eğildim. İnsan boyundaki çalılıklardan oluşan bir karmaşayı geçtim ve ...

Ve bir göle.

Buz gibi suyun içinde tökezleyerek durdum ve önümde açılan manzaraya göz kırptım. Dere küçük bir kasaba büyüklüğünde bir göle dökülüyordu, o kadar berraktı ki suyun altındaki balıkların turuncu ve gümüş renkli parıltılarını görebiliyordum. Merkezde, aynaya benzeyen yüzeyden küçük bir ada yükseliyordu. Bu küçük toprak parçasında hiçbir beyaz ağaç yetişmiyordu; kıyıları

Bunun yerine ağlayan söğütler ve dikenli çitler, cam çivili bir duvar kadar davetkâr görünüyor.

Ancak o ilk bitki örtüsünün arkasında, sabahın parlak mavi gökyüzüne doğru ince bir duman izi yükseliyordu.

Duman.

Hayat.

Dizime kadar uzanan eteğime sıçrayan suyu görmezden gelerek şimdi daha güçlü bir şekilde ileri atıldım. Tek gördüğüm o ince duman sütunuydu, yangının kanıtı, yerleşimin kanıtı. Gerçekten de burada, ölümcül bir ormanın kalbindeki bu veba cehenneminde kaç kişi hayatta kalabilirdi ki?

Göl derin değildi. Elimde botlarımla adaya ulaştığımda elbisem kalçalarım kadar ıslanmıştı ama üst kısmı hâlâ büyük ölçüde kuruydu. Şimdi tek yapmam gereken o kötü görünümlü çitlerde bir delik bulmaktı, böylece karaya tırmanabilecek ve-

Arkamdaki ormanda bir homurtu gümbürdedi, gök gürültüsü kadar derin ve kudretliydi.

O kadar hızlı döndüm ki neredeyse düşüp batıyordum. Kıyıdaki ağaçların arasında altın rengi bir ışık parladı ve sonra tekrar gözümü kırptım ve o gölgeli siluet ...

Bir *canavara*.

Ayaklarımın altındaki yumuşak kum ve keskin taşlara aldırmadan geriye doğru tökezlediğimi zar zor hissettim.

İşte , Edored'in uğruna neredeyse canını vereceği ejderha - Cathra'daki ortalama bir ev kadar uzun, yılan gibi gövdesi o kadar uzundu ki ağaçların arasında sonunu göremiyordum. Gözlerim dişlerini, pençelerini ve omurgası boyunca uzanan bıçak gibi sivri uçlarını kaydetti. Pulları bir yılanınkinden çok daha parlaktı.

Lyckfort'taki terk edilmiş yuvada bulduğumuz eskisi gibi: bu canlı bedeninin üzerinde ateşle parıldıyorlardı, cilalı yüzeyin altında huzursuzca hareket ediyor gibi görünen zengin bir altın.

Ejderhanın gözleri de -kehribar renginde ve rahatsız edici derecede bilgili- yanıyordu ve bana sabitlenmişlerdi.

Ciğerlerim beni terk etti. Hava tek bir güçsüz iç çekişle bedenimden kaçtı ve cehennem olup gittiği için onu pek suçlayamadım. Sendeleyerek bir adım daha geri attım, sırtımın en küçük yerinde soğuk toprağı buldum ve orada kaldım, dikenler ve ormanın gölgelerinden yavaşça bana doğru süzülen doğaüstü yaratık arasında sıkışıp kaldım.

Ejderha ilk pençesini yavaşça sığ suya indirirken bakışlarımı bırakmadı. Uzun, dar burnundan birkaç kıvılcım fışkırırken, şimdi daha sessiz bir şekilde tekrar hırladı.

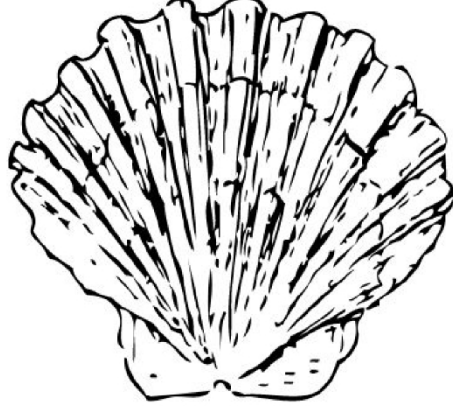
"Buraya sorun çıkarmaya gelmedim," diye ciyakladım, ıslak toprak ve çimenlere tutunmaya çalışıyordum. 'Beni yemenize gerek yok... Ben sadece-'

Ejderha esnedi. Üç sıra küçük sivri dişi dev gagasında beyaz ve ölümcül bir şekilde yanıp sönüyor, salyaları kösele dudaklarına damlıyordu.

Zera bana yardım et.

'Elbette,' dedi arkamdan tanımadığım bir ses, sesi özlemle eğleniyor gibiydi. "Bu taraftan lütfen Emelin.

Bölüm 17

Bu sefer dengemi kaybettim.

Etrafımda dönerken ayaklarım birbirine dolandı ve sadece yepyeni bir savaş refleksi beni tamamen suya batmaktan kurtardı; kendimi düşüşün ortasında bir yerde yakaladım, dik dururken göğsüme kadar sıırılsıklam oldum.

Arkamda, dikenlerden oluşan aşılmaz duvar bir fısıltı olmadan yarılmıştı. Ve orada, puslu sabah ışığında...

Çamurlu ev giysileri ve dizlerine kadar uzanan deri çizmeler giymiş ufak tefek bir kadın, bir elinde küçük bir tırmık ve ayaklarının dibinde şişkin bir kendir torbasıyla ağlayan söğütlerin arasında duruyordu. Uzun, gri saçları omuzlarının üzerinde gevşekçe uzanıyordu, hafif karışık ve kumluydu. Bronzlaşmış yüzünü ve ellerini ince bir kırışıklık ağı kaplamıştı ve uzun parmakları kemikliydi, tıpkı benim parmaklarımın gençliğimin en uzun, en aç kışlarından sonra görüldüğü gibi.

Bir tanrıçaya benzemiyordu. Olsa olsa, Cathra'daki köyümden, yılda bir kez Orthune'deki kız kardeşini ziyarete giden ve adanın tüm çocukları, hatta benim için bile tatlılarla dönen Bayan Ariella'yı andırıyordu.

Ama bu kadını daha önce hiç görmemiştim ve bana adımla hitap etmişti.

Ona baktım. Yapacak başka bir şey bulamadım.

"Sudan çıkmalısın. Ancak o zaman konuştuğu dili bilmediğimi fark ettim - dudaklarından dökülen sesleri bilmiyordum - ve yine de kelimelerinin anlamını zahmetsizce anladım, sanki kulaklarıma giden yolda bir yerlerde bana daha tanıdık gelen bir kılığa girmişlerdi. 'Yılın bu zamanlarında hava soğuk olur. Orada çok kalırsan üşütürsün.

Soğuk. Umutsuzca -ve boş bir umutla- dudaklarımı araladım, o tanıdık hareketle uygar dilin bir parçasının bana geri döneceğini umuyordum. *Soğuk algınlığı*. Az önce bir ağacın içinden geçmişim, arkamda dev bir ejderha duruyordu ve ben ... tarafından *soğuk algınlığına* karşı uyarılıyordum.

Tarafından ...

Zihnim bu düşünceyi düşünmeyi reddetti, sanki böylesine aptalca bir umut gözlerimin önündeki serabı paramparça etmeye yetecekmiş gibi.

"Evet, canım? Kadın... geri çekildi, soğuk ve acıyan tenime merhem gibi yayılan yumuşaklıkla gülümsedi. "Genelde bundan daha hızlısındır.

Belimin etrafında toplanan sudan daha soğuk bir ürperti omurgamdan aşağı akmaya başladı. "Sen... beni tanıyor musun?

"Tabii ki biliyorum," dedi yaşlı bir hemşirenin nazik sabırsızlığıyla dilini gıdaklayarak. 'Hayatın boyunca benimle konuştun. Dinlemediğimi mi sandın?

Ağzımı açtım ve bir kez daha kelimelerimin tükendiğini fark ettim.

"Görünüşe göre öyle," diye bitirdi Zera, şimdi sesinde bir eğlence kıvılcımı vardı. 'O zaman bu hoş bir sürpriz. Ya da tatsız bir sürpriz belki de. Sana o kuşu göndermediğim için özür dilerim ama tutacağımdan emin olamadığım sözler vermeyi sevmem. Şimdi gölden çıkıyor musun?'

'I ...'

Bu cümleyi bir kelime sonra unuttum, zihnim dikkat çekmek için yarışan binlerce başka nokta tarafından doldurulmuştu. Eğer ona adadığım her düşünceyi biliyorsa, Creon'a delicesine aşık olmamak için yaptığım her umutsuz girişimi de biliyordu. O da her başarısızlığı biliyordu. O ...

Sadece bir gece önce sunağında beni becerdiğini biliyor muydu?

Beni kucaklayan soğuk su için tanrılara şükürler olsun, çünkü o olmasaydı kızarabilirdim-

"Rica ederim," dedi Zera kuru bir sesle. 'Şu tapınak meselesi yüzünden yüzünün kızarmasını mı bekliyordun? Bu konuda endişelenme. Eğer mabetlerimde birlikte olmak isteyen her çifti ezmek zorunda kalsaydım, hayatımda asla boş bir dakikam olmazdı. En azından iyi vakit geçirdiğine sevindim.'

"Niyetiniz beni boğmak mı? Dedim ve dişlerim bu öneriye güç katmak istercesine hafifçe takırdadı.

Kıkırdadı. 'Görüyorum ki babana ve onun dramatizmine çekmişsin. Unutmadan, onu tekrar gördüğünde onunla gurur duyduğumu söyle. Bunca zaman sonra çok güzel bir omurgası var.

Agenor'un bu şüpheli iltifatı iletirsem yüzünün alacağı şekli hayal ettim, sonra da hikâyeyi duysa dudakları saatlerce titremeden duramayacak olan Kreon'u hayal ettim. Sonra onu ve diğerlerini düşündüm, o sıcak mutfak tapınağında beni bekliyorlardı ve onun eğlencesini düşününce içimi kavuran sıcaklık titreşimi tekrar soğudu.

"Um," dedim ve omzumun üzerinden baktım. Ejderha aynı yerde oyalanıyor, bir sonraki yemeği için saniyeleri sayıyor gibi görünen gözlerle bana bakıyordu. 'Diğerlerinden bahsetmişken - arkadaşlarımın nereye gittiğime dair hiçbir fikri yok. Acaba... um... geri dönüp seni bulduğumu haber vermemin bir sakıncası var mı-'

"Benim için *sorun* olmazdı," dedi Zera, gülümsemesi azalırken. "Ama orman için sorun olabilir.

Ona göz kırptım.

'Bugünlerde beni hayatta ve saklı tutan şey orman. Beni bulmanı sağlayan da orman. Eğer tapınağa geri dönersen...' Yarım bir omuz silkme hareketi yaptı, çatlamış dudakları gerildi. 'Onu ikinci kez ikna etmeyi başaramayabilirsin. Basit ölümsüzlük kurallarına göre oynamıyor.

'Sen... sen de ona geri gelmeme izin vermesini söyleyemez misin?

"Canım," dedi yine eğlenmiş görünerek, "bir çiçek kendisini besleyen toprakla tartışmaz.

Yutkundum ve ejderhaya bir kez daha bakmaya cesaret ettim. Arkasında, orman mükemmel bir dinginlikle, umursamaz ve etkilenmemiş bir şekilde bekliyordu.

Creon'un duygularımı okuyabilmesi gerektiğini fark ettim. O Altın Saray'dayken ve ben Yeraltı'ndayken bana ulaşabilmişti ve hâlâ aynı ormanda olduğumuzu düşünürsek, tapınak o kadar da olamazdı. Yani endişelense bile, güvende ve zarar görmemiş olduğumu teyit edebilirdi. Hatta ne olduğunu bile anlayabilirdi.

Ve bu şansa *ihtiyacımız vardı*.

İçimdeki son şüphe kırıntısını da ısırarak botlarımı çimenli kıyıya koydum ve boğulmuş bir sokak kedisi gibi sıırılsıklam bir halde sudan çıktım.

"Bu daha iyi," dedi Zera, büyük kendir çuvalı almak için eğilerek. Çuvalı çimenlerin üzerinden alırken narin bedeninin her santimi ağırlığı protesto ediyor gibiydi; 'Beni takip et o zaman,' diye eklerken sesi gergindi.

"Taşımana yardım edeyim mi? Dikkatli bir şekilde, yüküyle sendeleyerek uzaklaşırken parmak uçlarımla peşinden gitmeyi önerdim. Tanrı aşkına, benden daha kısaydı - belki de kendi iyiliği için değil. Bu ifadeyi kullanmayı bırakmaya karar verdim. "Ağır görünüyor.

Kadın güldü. 'Teşekkür ederim canım, ama onu taşıyamazsın. Gerçekten de oldukça ağır.

"ne var?

"Ah, dünyanın kederi. Omzunun üzerinden bakarken parıldayan gözlerinden neredeyse şaka yaptığını düşünecektim. "Ama yardımcı olmakta ısrar ediyorsan..." Kemerinden fark etmediğim daha küçük bir çanta çıkardı ve yetişmemi bekledikten sonra bana uzattı. 'Bunu taşıyabilirsin. Sakın düşürme.

Bu çanta ince ketenden yapılmıştı ve o kadar hafifti ki neredeyse avucumdan uçacaktı. Bir süre ona baktım ve yavaşça, "Aşk ve keder, değil mi?" dedim.

'Demek ki hızlı olabiliyorsun,' dedi hafifçe.

Dünyanın sevgisiyle dolu çantayı düşürürsem ne olacağını sormamaya karar verdim ve adanın bu tarafını kaplayan elma ve kiraz ağaçlarının arasında, düzleştirilmiş otların izi boyunca kırılğan buza basar gibi onu takip ettim. Zera önümde, tüten ateşine doğru yürüyor, kemikli omuzları her adımda acıyla bükülüyordu.

Ağaçların arasında, zengin bir yiyecek bahçesi, büyük ot çalıları ve bir dizi açan çiçekle çevrili küçük bir ahşap kulübe belirdi. Orada

Bir düzine kadar tavuk evin etrafında huzur içinde tırmalıyordu. Mine çiçeği ve kiraz çiçeği kokusu üzerime sinmiş, yanan odun kokusuyla karışarak buz gibi uzuvlarımın aniden farkına varmama neden olmuştu.

Eve benziyordu. Gerçekten de eve, evin hiç benzemediği kadar çok benziyordu.

Zera artık kesinlikle topallıyor, keder dolu çantasını alçak ön kapıya doğru ağır ve düzensiz adımlarla sürüklüyordu. Ama sesi net ve berraktı: "İçeri gel canım. Isın . Sana giyecek bir şeyler bulacağım.

Bir tanrıçaya itaatsizlik etmek - güçlerinin çoğunu kaybetmiş olsa ve bir tanrıdan ziyade dost canlısı bir büyükanneye daha yakın görünse bile - muhtemelen en iyi fikir değildi. Usulca kapıdan içeri girdim ve koyu renkli ahşap ve çiçekli nakışlardan oluşan küçük bir odaya adım attım. Ocakta bir ateş yanıyordu ve tenim rahat bir nefes aldı.

Zera çantasını bir köşeye yerleştirdi, arka odaya doğru gözden kayboldu ve bir dakika içinde gömleği ve pantolonuyla aynı ev kumaşından yapılmış basit bir tunik elbiseyle geri döndü. O zamana kadar itiraz edemeyecek kadar sersemlemiştim. Zera kibarca diğer tarafa bakıp raflardan ve çekmecelerden bir şişe şarap ve baharat poşetleri çıkarırken ben sadece soyundum ve tekrar giyindim, ıslak giysilerimi kuruması için bir sandalyenin üzerine astım.

"Lütfen benim için yaygara koparmayın," dedim gergin bir şekilde, kendimi biraz terbiyeli hale getirmiştım. 'Gerçekten tüm yemeğinizi yemek istemiyorum.

"Orman bana çok şey veriyor," dedi ve şöminenin etrafına serpiştirilmiş yastıklara el salladı. 'Yüzyıllar sonra gelen ilk insan ziyaretçimi biraz şımartmama izin verin - yani yarı insan. Bir kıkırdama. "Ejderhalar çok tatlılar, ama sohbet arkadaşı olarak, arzulanan çok şey bırakıyorlar.

Aklıma o üç sıra damlayan dişler geldi ve üşüyen uzuvlarımla ilgisi olmayan bir ürpertiye bastırdım. Kendimi yastıklara bırakarak, "Ejderhaların Inika'nın hayvanları olduğunu sanıyordum," dedim.

"Oh, öyle. Oldukça buruşuk bir portakal çıkarıp dilimler kesmeye başlarken bana küçük bir gülümseme verdi. "Sizzle notları iletmek için aramızda seyahat ediyor. Hayatta kalan diğer ejderha da onunla birlikte sahilde.

En azından yüzyıllar boyunca ona eşlik eden birilerinin olduğunu bilmek, ya da en azından günün her anında ona akın eden dua ve yakarışlardan daha fazla olduğunu bilmek beni bir şekilde daha iyi hissettirdi. "Demek Inika da yaşıyor.

"Evet. Orin de öyle.

Bu cümlelerin sonundaki sessizlik çok belirgindi. Hesaba katmadığı bir tanrıça kalmıştı - çağının sonlarına doğru öfkeden deliye dönen, lanetli kanı birkaç damlayla yüz savaşçıyı öldürebilen aynı tanrıça.

Zera portakal dilimlerini küçük bir kazana doldururken, bir avuç baharat eklerken ve yarım şişe şarap dökerken bekledim. Ancak karışımı ateşin üzerine yerleştirmek için eğildiğinde, sesi düz bir şekilde, "Etele'den emin değiliz," dedi.

"Sen..." Tereddüt ettim, öneride bulunmanın küstahça mı yoksa tamamen saçma mı olacağından emin değildim. "Onu aramaya gittin mi?

"Ben yaptım. Kemikli, yaşlı ellerine neşesiz bir gülümseme.

"Gördüğünüz gibi. "Ne yap-

"O gün güçlerimizi öylece kaybetmedik. Ateşin diğer tarafındaki yastıklara uzanırken küçük bir inilti çıkardı, yüzü buruştu. 'Ölümsüzlüğümüz de bizi terk etti. Ya da en azından yaşlanmaya başladık - sanırım hala ölümsüz olmamız mümkün, ama açıkçası ben

dizlerimi geçen yüzyıllarda zaten mahvetmiş olduğumdan daha fazla mahvetmek istemem.

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha ya da bunun için özgün bir mazeret döküldü. "O zaman nasıl hala buradasın?"

"Orman. Omuz silkti, sanki dünyadaki en açık açıklama buymuş gibi.

'Zaman burada dünyanın geri kalanında geçtiği gibi geçmiyor. Herkese ne olduğunu bulma umuduyla birkaç yıllığına ormandan ayrıldım ve bunun bana ne yaptığını görebilirsin. "Oh, Tanrım. Ağzım kurumuştu. "Yani - kahretsin, bu çok zor. Çok zr dilerim. Belki de ... belki de Etele'yi aramaya gidebilirim? Bütün bunlardan sonra

Bitti mi?"

Zera bacak bacak üstüne atarak, "Dünyanın tüm sorunlarını bir kez daha kendi çözmeye çalışmak takdire şayan bir girişim," dedi. Pantolonunun altından kemikli görünüyorlardı - güçlü ama sinirli, yıllar geçtikçe yıpranmış. 'Annene ekmişsin. Bunu gördüğüme sevindim.

tırdayan alevlerle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık yüzüme yayıldı. 'Onun nerede olduğuna dair bir fikrin var mı? Annemin?"

"Korkarım bilmiyorum," dedi Zera yavaşça. "Bugünlerde benimle pek konuşmuyor - gerçekten, korkarım genel olarak tanrılardan tamamen vazgeçti.

Buraya bunun için gelmemiştim ama yine de içimdeki hayal kırıklığını bastıramadım. "Anlıyorum.

"Ama daha fazla yardımcı olabileceğim sorularınız olabilir. Yüzünü bir kez daha acı içinde buruşturarak ayağa kalktı, kollarını ellerinin üzerine sıyırdı ve alevlerin üzerinden dumanı tüten baharatlı şarap kazanını kaldırdı. "Sırf bana annen hakkında soru sormak için ölümü ve daha bir sürü saçmalığı göze almaya karar vermedin herhalde?"

Glmsemeyi başardım. "Hayır.

"Düşündüğüm gibi," dedi koyu renkli ahşap dolaplarından iki toprak kupa çıkararak. "Peki ne o zaman, Agenor'un evinden Emelin?"

"Ben... ben ciltler hakkında soru sormak istiyordum. Bu lanet şeyleri okumak için harcadığım onca zamandan sonra, gerçekten de daha etkili bir giriş yapabilmeliydim - bu ürkek kekeleme yerine kapsamlı ve ikna edici bir monolog. "Onları nasıl kıracağımı bulmak istiyorum ama nasıl çalıştıklarına dair bir fikrimiz olması için yeterli bilgimiz yok. Bu yüzden bana onlar hakkında daha fazla bilgi verebileceğinizi düşündüm - umdum.

Cevap vermeden şarabı doldurmayı bitirdi, pörsümüş yüzü ifadesizdi.

'Sen...' Şimdi, uğruna savaştığım imkânsız hedefe aniden yaklaşmışken, bu soru dudaklarımda ölümcül derecede tehlikeli bir his uyandırıyor. "Onları nasıl kıracağını biliyor musun?"

Sessizlik kırılgan, narin bir şeydi ve Zera çaydanlığı yere indirirken çıkan gümbürtü bir şekilde onu bozmadı. Sessizce 'Evet' demeden önce dudakları son bir kez tereddüt etti.

Kalbim boğazıma doğru fırladı. "*Biliyor* musun?"

"Ben bir tanrıçayım, Emelin. Neşesiz bir gülümseme kısa süreliğine dudaklarını büktü. "Bir şeyler bilmesem ne işe yarardım ki?"

"Bana öğretebilir misin?" diye ağzımdan kaçırdım, parmaklarımdan bir avuç yünün etrafında acı verici bir şekilde sıkıldığını belli belirsiz fark ettim. "Ya da bana nasıl
-'

"Hayır.

Kelimeyi yumuşak, nazikçe söyledi. Ama bu yine de bir *hayırdı* ve o tek hain hecede hiç şüphe yoktu.

Yastıkların içinde kaskatı kesildim, nefesim sonsuz bir an için kesildi.
"Hayır mı?

"Keşke bana başka bir soruyla gelseydin Emelin. Gözlerini kaçırdı - nezaketin altında bile yorgun, yıpranmış gözler. 'Sana yardımcı olmaktan çok memnun olurdum. Ama bağları koparmanıza yardım edemem.

"Neden... neden olmasın?" Kendimi kayıyormuş gibi hissediyordum, ağzım açık ona bakıyordum - sanki bu küçük kulübe bataklık üzerine inşa edilmişti ve ikimizin de konuştuğu her kelime umutsuz yenilgi bataklığının bir santim daha derinine iniyordu. "Yani, eğer yapamazsan ... ama madem bildiğinizi söylediniz ..."

Zera kısa bir an tereddüt etti ve sonra, 'Sende olmayan bir büyü gerektiriyor,' dedi.

"İlahi büyü," diye mırıldandım.

Başını salladı.

'Bu.. onun da Tanrı'ya yemin ettiği anlamına geliyor, değil mi? Anne mi?'

"Evet. Yüz hatlarında acı bir ifade belirdi. "Korkarım tüm yanlış yollarla.

Dizlerimi yukarı çektim, ne kadar ileri emin değildim. "Yani.. kardeşin mi...

'Korok,' dedi Zera açıkça, 'bir aptaldı. Onu sevdim ama gözleri parlayan bir aptaldı ve ona olması gerekenden çok daha fazla güç verdi.

En azından bu konuda anlaşabiliriz.

"Bir anlaşmamız vardı," diye devam etti, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Hiçbir ırka başka bir ırkın büyüünü asla öğretmemeye karar vermiştik, ama sonra küstah aptal gidip ona zaten sahip olduğu renk büyüüne ek olarak kan büyüü verdi. Tam olarak, sonunda onu öldürmek için kullandığı kan büyüü.

Lyckfort'un hemen dışındaki o simsiyah krateri hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. 'Yani bu kan büyü mü? Bağlar mı?'

"Oh, hayır. Devam etmekten memnun görünmüyordu. 'Sadece Korok'u öldüren ayın. Bağlar bir çeşit... diyelim ki, gelişmiş renk büyü.

Gözlerimi kırptım. "gibi mi?" "Tam olarak değil.

"Ama... ama neredeyse? Benden şaşkın bir kahkaha kaçtı. "Bana onları nasıl kıracağımı öğretebilecek kadar mı?

Sadece içini çekti ve bana baharatlı şarap fincanımı uzattıktan sonra tekrar karşımdaki yerini aldı. Gözleri yere dikilmişti, beyaz-gri saçları uzun ve hafif çamurlu bir perde gibi yüzünü çevreliyordu.

Cevap yok. Yenilmiş, anlamlı bir iç çekişten başka bir şey yoktu. "*Yapabilirsin*," diye bitirdim nefes nefese.

"Emin değilim," dedi sessizce, hâlâ başını kaldırmadan. 'Gerçekten bilmiyorum, Emelin. Gücümün çoğunu kaybettim. Seni kendime çekmeye çalışırsam, sendeki bu yetenekleri hâlâ ortaya çıkarabilirim, ama bunun bile şu anda kapasitemin çok ötesinde olması da aynı derecede mümkün.

"Ama deneyemez miydin?

"Hayır." Kemikli parmakları fincanı sıkıca kavradı. "Korkarım yapamam.

Kendimi onun ayaklarına atıp yalvarmamak için çaba sarf etmem gerekti - ağır, fiziksel bir çaba. Nasıl olur da *denemez*? Eğer Anne'nin hükümdarlığı altında acı çeken şanssız insanların yakarışlarını duymuş olsaydı, eğer *kardeşini* o kaltağın entrikaları yüzünden kaybetmiş olsaydı... nasıl olur da burada oturup, boyun eğip, dünyanın şanssız kaderini kabullenebilirdi?

"Anlamıyorum," diye nefes aldım. Sıcak şarap ve karanfil kokusu boğazımı tıkıyor, ciğerlerimdeki havayı çalıyordu. 'Neden yapamıyorsun...'

"Bağları yok etmek için ihtiyacın olan büyü," dedi Zera yumuşak bir sesle, "onları *yaratmanı* sağlayacak olan büyüyle aynıdır.

Düşen sessizlikte sadece tavuklar hala rahatça ; evin içinde, anlayış bana çarptığında dünya donmuş gibi görünüyordu.

Bağlama oluşturun.

Ben mi?

"Ve sen bana bunu öğretmek istemiyorsun. Bu sözler tamamen başka biri tarafından söylenmiş gibiydi, kendini tamamen kontrol eden biri - kalbi benim üzerime çöken ezici kayıp duygusuyla çarpmayan biri. Aldığımız onca risk, yaptığımız onca iş... ve Creon'un konuşmasını duymak için son umudumu da burada mı kaybedecektim? "Bir daha kimsenin bu güce sahip olmasını istemiyorsun.

Hava koşullarından etkilenmiş yüzünde sıkışık bir gülümseme belirdi. "Bu hatanın yapıldığını çok kez gördüm.

"Ben Anne değilim," dedim, sesim boş çıkıyordu.

"Achlys ve Melinoë de her zaman Anne değillerdi.

"Hayır," dedim, "ama...

"Çok *güzel* fikirleri vardı, Emelin. Sesindeki acılık irkilmeme neden oldu. 'Tüm savaşları bitirmek. Sonsuza kadar barış ve refah. Korok bunu çok sevdi, söyledikleri her boş kelimeye asıldı - ve sanırım o günlerde buna gerçekten inandılar. Bence onlar kendi zihinlerinde gerçekten dünyanın kurtarıcılarıydı.

O buz gibi solgun, bebek yüzlü yaratık, porselen gülüşleri ve zalim oyunlarıyla... Ürperdim. "Peki o zaman ne değişti?

"Oğlu öldü. İlk oğlu yani.'

Creonun aylar önce pavyonda bana anlattığı hikâyenin çoğunu bir şekilde unutmayı başarmıştım. Gerçekten de bir oğul, yarı fae yarı

Tanrı, insanlar tarafından öldürüldü.

Sonrasında Tanrıların Savaşı'nı tetikleyen kötü tasarlanmış bir plan. "Onu neden öldürdüler? Kısık sesle söyledim. "Creon'un anlattığı hikayeye göre Korok'un artık kendi şehirlerinde hiç vakit geçirmemesini kıskandıklarını söylediler, ama ...'

"Evet," dedi Zera küçük bir alayla, "Achlys ve Melinoë'nin anlatmayı tercih ettiği hikâyenin bu olduğunu tahmin ediyorum.

"Peki ne oldu?

"Aptal, halkını görmezden geldi. Yüzünde öfkeye *yakın* bir alay ifadesi belirdi - ama gerçek bir öfkenin acısı yoktu, onun yerine şiddetli bir hüzne dönüştü. 'Tüm zamanını yeni bulduğu fae ailesiyle saraylarda oyalanarak geçirdi ve geride bıraktığı insanlara göz kulak olmayı unuttu. Morhall açlıktan ölüyordu. Bölgesinin her yerinde isyanlar vardı. Topraklarında pek bir şey yapamıyorduk ve geri dönüp kaosla ilgilenmesi için yapılan her ricaya gülüp geçiyordu. Sonunda çocuğu konuyu araştırması için gönderdi.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim.

"Küçük pislik annesine çekmiş," dedi Zera yavaşça. 'Sadece rapor vermesi ve geri kalanını Korok'a bırakması gerekiyordu. Bunun yerine, karşılaştığı her isyancının masum bir aile üyesini öldürerek sorunları kendi başına çözmeye karar verdi. Sanırım caydırıcı bir unsur.

Benden acı bir kahkaha kaçtı. "Ölüm, zaten ölmekte olan insanlar için caydırıcı değildir.

"Böylece ortaya çıktı. Cesaretini toplamak istercesine sıcak şarabından küçük bir yudum aldı. 'O sıralarda Korok'un topraklarında hâlâ çok sayıda tanrı sözü dinleyen insan büyücü vardı. Bir araya geldiklerinde onu yenebilecek kadar güçlüydüler. Ama savaş, savaşların yaptığı gibi kızıştı ...'

"Ve o öldü," diye bitirdim.

"Evet. Ve birdenbire dünya barışı Achlys ve Melinoë için o kadar da önemli olmaktan çıktı - kazıklara geçirecek kelleler ararlarken değil.

Anne. Artık başka hiçbir isim onun için önemli değildi, umutları ve hayalleri olan bireylere dair hiçbir anısı yoktu. Boş bir intikam kabuğundan başka bir şey yoktu - bir annenin öfkesinden başka bir şey yoktu.

"Anlıyor musun Emelin? Zera'nın sesi sessizdi ama tedirgin edici ağırlığıyla tenime sızıyordu. 'İyi niyetinden şüphe etmiyorum canım. Asla kendi başına bir bağ yaratmayacağına yemin etmekten çekinmeyeceğini, büyüyü kullanmak için yeni ve kötü niyetli yollar bulmaya çalışmayacağına gerçekten inandığını biliyorum. Ama ikimiz de gelecekte nasıl incinebileceğini bilmiyoruz - ve Achlys ve Melinoë incindikleri anda, kendi acıları ve ıstırapları dışında hiçbir şeyin onlar için önemli olmadığını biliyorum.

"Ondan gerçekten nefret ediyorsun," dedim kısık sesle.

"Nefret etmiyorum. Şarabından bir yudum daha aldı. "Ama öğrenirim.

Titreyen ellerimle kupamı dudaklarıma götürdüm ve ılık içkiden birkaç damla dudaklarıma damlattım. Eğer bu şarapta ilahi bir büyü varsa bile kalp atışlarımı yavaşlatmaya yetmiyordu. *Öğreniyorum* - ve o ikinci kez kandırılmayacaktı. Dünyanın kaderi söz konusu olsa bile. Adalarda savaş sürerken, her köşede yenilgi belirirken bile.

Yalvarmak fikrini değiştirmeyecekti. Yalvarmak, güce aç bir büyücünün yapacağı bir şeydi, en ufak bir provokasyonda o hain büyüyü dünyaya karşı kullanabilecek bir büyücünün.

Hiç o yolu seçer miydim?

Kalbimi şüpheye karşı çelikleştirdim, şarabımı indirdim ve 'Yani her şeyi olduğu gibi kötü bırakmayı mı tercih ediyorsun? Alternatifi daha kötüsünü göze almak olduğu için mi?

Zera içini çekti. "Sanırım bu her şeyi özetliyor.

Agenor, Tanrıların Savaşı'nda tarafını en son seçenin o olduğunu, savaşmaktan başka çare olmadığı sonucuna en son varanın o olduğunu söylemişti. Bu uyarıya kulak vermeliydim. Onu ormanında intikam için kara kara düşünürken, ilk fırsatta savaşa girmeye hazır bulmayacağımı bilmeliydim.

Yine de bu kadar çabuk pes edersem lanetlenirim.

'Eğer bağları kırma gücünü başkasına vermeyecekseniz...' Zihnim baş döndürücü bir hızla dönüyordu. "Bunu kendin yapabilir misin?

"Bundan şüpheliyim," dedi dudaklarına yayılan neşesiz bir gülümsemeyle, "ve hayır, denemek için seninle gelmiyorum. Eğer ölümlü bir yaşam sürersem, fazla zamanım kalmayacak ve dünyanın hala yapabildiğim küçük şeyler için bana ihtiyacı var. Biraz keder taşımak. Biraz kutsama göndermek. İçimde kalan küçük sihir için.'

Bu da bir taraf seçmek değil miydi? Dilimi ısırdım.

"Evet," diye ekledi, yüz ifademi doğru okuyarak, "belki de gerçekten vazgeçtim. Ve belki de bundan memnun olmalısın. Seçimlerin ağırlığını bilirsin ve güçle daha da ağırlaşırlar. Kendine bu şekilde yük olmak istediğinden emin misin?

Sesi çok nazikti ama yine de bana bir balyoz gücüyle vurdu - yine o lanet olası seçimler. Beni felç ediyor, her küçük karara tüm o hayatların ağırlığını ekliyordu... Dünya bağları çözen bir büyücüden, bağları çözülmemiş bir büyücüden daha fazlasını beklerdi. Onun yerine sahip olduğu yanılabılır küçük kaktüs kucaklayıcısı ile daha da hayal kırıklığına uğrayacaktır.

Sonra tekrar ...

Başka kim yapacaktı ki?

"Balkabaklarına bir göz atmam gerek," diye düşüncelerimi bölen Zera, küçük bir iniltiyle ayağa kalktı. 'Görünüşe göre bir sümüklü böcek ordusunun hedefi haline gelmişler. Başka sorunuz varsa bana katılın.

"Ben..." Elimle zayıf bir şekilde şarabımı işaret ettim. "Bunu bitirip seni bulmaya geleceğim.

İhtiyacım olan sessizlik anı için yetersiz bir bahaneydi ama gülümsedi, keder dolu çantasını tekrar aldı ve beni sıcak şarap ve reçineye bulanmış ahşap kokan o küçük oturma odasında bırakarak sendeleyerek kapıdan çıktı.

Kupamı bıraktım ve özenle seçilmiş ama içten bir dizi küfürle yastıklara uzandım.

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

Koyu ahşap tavana ve kirişlerden sarkan kuru çiçek yığınlarına görmeyen gözlerle bakarken, sadece bu düşünce titreyen zihnime sağlam geliyordu. Öyle ya da böyle, evren beni aptal yerine koyuyor olmalıydı ve ben bu şakayı tamamen kaçırmıştım. Görevim gerçekten burada mı erecekti? Tüm mantıklı tahminlere rağmen ihtiyacım olan tanrıçayı bulmuştum ve o beni nazik ama kararlı bir şekilde geri mi çevirmişti?

Bana yardım ederse ikinci bir Anne'ye dönüşebileceğim için mi?

Tared'in bana öğrettiği sakinleştirici ritimle derin bir nefes aldım, tuttum ve bıraktım. Sesi kulaklarımda yankılandı, soğukkanlı ve alaycı bir şekilde eğleniyordu - *Bir kavganın ortasında berrak bir zihnin her şey demek olduğunu sana kaç kere söylemem gerekiyor?*

Doğru.

Düşünme zamanı.

Tekrar dik oturdum ve nefesimi yavaş, sabit bir tempoda tutmaya zorladım. Metodik, titiz düşünme, şimdi. Eğer Zera dünyayı Anne'nin yaptığından daha fazla mahvedebileceğimden korkuyorsa...

Haklı olma ihtimali var mıydı?

Yarın biri Creon'un boynunu kıracak olsa ne yapardım?

Sadece bu düşünce bile vücudumdaki tüm kasların gerilmesine neden oldu. Kendimi sakın kalmaya zorladım. Yavaş nefesler, mantıklı düşünceler; duygusallığın burada hislerimi bulandırmasına izin veremezdim. Eğer Creon yarın ölseydi... muhtemelen intikamımı alırdım. Sorumluyu bulurdum. Anneyi sırf kin yüzünden öldürür, onun anısına dünyayı kurtarırdım.

Ama Anne'ye hizmet etmiş olan her bir ruhu yok etmeye devam edecek miydim? Anne'nin oğlunun öldürülmesine göz yuman herkesi yok etmek için Korok'u seve seve feda ettiği gibi ben de Lyn'i, Tared'i ve tanıdığım herkesi sırf intikam uğruna feda eder miydim?

Zera, sorunun Achlys ve Melinoë'nin kendilerinden başka kimsenin kederini umursamamaları olduğunu söylemişti. Ve bu ben değildim. Bu temelde ben değildim, çünkü Creon bana bir başkasını incitmektense kendimi deliliğe sürüklemeyi tercih edeceğimi söylemişti. İçimde karanlık olabilir - ama bize nasıl zarar verebileceğini bilmeme rağmen Altın Saray'daki o menekşe gözlü fae dışının kaçmasına izin verdim.

Savaştığım şeytan ben *değildim*.

Şarabımı tekrar elime aldığımda ellerimin titremesi durmuştu ve temkinli bir şekilde bir yudum daha aldım, dilimin üzerindeki tadının tadını çıkardım. Kendime inanmak yardımcı oldu. Güç için yalan söyleyebileceğimden, Zera'yı yumuşak ama boş vaatlerle ikna edebileceğimden şüpheliydim - ama doğruyu söyleyebilirdim.

Yani korkmuştum. Ama kararlıyım.

Seçimlerin ağırlığı orada olacaktı. Ama ben de Creon'u saklamaktan vazgeçme seçimimi yapmıştım. Belki de bununla başa çıkmayı öğrenebilir, savaşmak için kaslarımı geliştirdiğim gibi kalbimi de güçlendirebilirdim; belki de yavaş yavaş daha ağır bir yük taşımayı öğrenebilirdim. Ve bu başlı başına bir eğitim olabilirdi - kolay korkaklık ile sorumlulukla birlikte güç arasındaki seçim.

Biraz daha şarap içtim. Ekşiliğın tadı tuhaf bir şekilde düşüncelerimi keskinleştirdi, küçük pencerelerden gördüğüm güneşin vurduğu dünyaya beklenmedik bir netlik kazandırdı.

Yüzyıllar süren korkulardan sonra bir tanrıçayı ikna etmek zaman alacaktır. Bu sırada diğerleri beni arıyor olabilir, Tolya'daki savaştan kaçmak için kaçıp saklandığımı düşünebilirler. Ama pazarlık işaretimiz Creon'a hayatta olduğumu söyleyecekti ve duygularımı okuyabildiği sürece ...

Gözlerimi kapattım ve ilk kez kendimi derinden muzaffer hissetmeme izin verdim - bir tanrıça bulduğumu, *haklı olduğumu*, burada oturduğumu ve bildiğimiz dünya tarihini yeniden yazdığımı iliklerime kadar fark ettim. Ve duyguları kendisine yöndaha güçlü hissettiği için, onun sessiz gülümsemelerini ve güvencelerini, bana umut beslemek için deli olmadığımı söylediği her seferini, bana her şeyin iyi olacağına dair söz verdiği her seferini hatırladım.

Sen de haklıydın.

Bu iş görür.

Şarabın son damlasını da boğazımdan aşağı döktüm ve çıplak ayaklarımın üzerine sıçradım, uzuvlarım yapılacak işlerin beklentisiyle uğulduyordu. Kapıdan çıkıp bahçe yolundan aşağıya doğru koşarken, kendimi koruma duygusu olmadan neredeyse şişman bir tavuğa çarpıyordum.

Zera bir avuç dolusu araba büyüklüğündeki balkabağının arasında diz çöktü. Ben yaklaşırken mırıldandığı sessiz melodiyi yarıda kesip başını kaldırdı

parıldayan gözlerle ot temizleme işi.

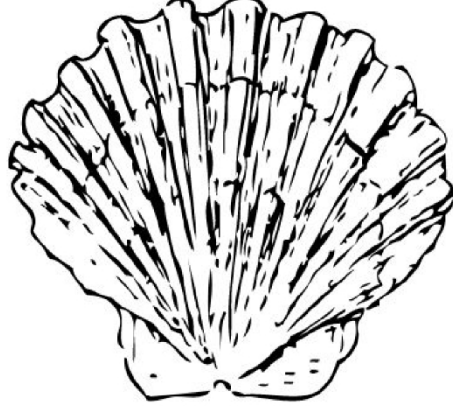
"Bir kez daha," dedi kuru bir sesle, "beni bulmuşa benziyorsun.

Yarım bir kahkaha atarak yanında durdum, çıplak tabanlarımın altındaki çakıl taşlarının acısını hissedemeyecek kadar tedirgindim. "Fikrini değiştirmeye çalışacağım.

"Biliyorum canım. İç çekti ama gözlerinin soluk yeşilinde şefkatten başka bir şey yoktu. "Biliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Akşam çökerken güvercinler geldi.

Açık kapı aralığında oturmuş, patates püresi ve ızgara kestaneden oluşan bir tabağı ot yağıyla ıslatarak mideye indiriyordum ki, gürültülü kanat çırpışları huzurlu sessizliği bozdu. Bana verdiği porsiyonun belki de üçte birini yemiş olan Zera çoktan bahçeye dönmüş, gittiği her yere hantal çantasını da beraberinde sürüklüyordu.

Tam zamanında başını kaldırıp onların şeftali ve mor benekli gökyüzünden süzülerek inişini izledi - üç tombul kuş, çimenlere konarken heyecanla cıvıldıyorlardı.

Bir an için ne kadar aç olduğumu unuttum.

Güvercinler, gençliğimin adalarında yaşayan kirli kahverengi örneklerle, peşinde koştuğum o nimetten nihayet vazgeçene kadar aylarca uyanıkken rüyalarımı dolduran kuşlara çok az benziyordu. Bunlar

Bildiğim cılız kuşlardan daha büyüktüler - ejderha Sizzle kadar korkunç değillerdi, ama onların da cömert bir dozda ilahi büyüye maruz kaldıklarını kanıtlayacak kadar büyüklerdi. Sesleri tatlı ve alçaktı, alışkın olduğum güvercinlerin tiz ötüşlerine hiç benzemiyordu.

Ve beyazdılar. Kusursuz, kar beyazı, tüylerini lekeleyen tek bir kir zerresi bile yoktu.

Otları ayıklamak ve sümüklü böceklerin yerini değiştirmekle geçen koca bir gün beni aç bırakmış olabilirdi ama akşam yemeğini daha fazla efsanenin canlanmasına tercih edecek kadar değil. Tabağımı bir kenara ittim, ayağa fırladım ve Zera'nın en büyük kuşu ensesinden gıdıkladığı yere doğru koştum.

"Yani *gerçekler* mi?"

Güvercinler küstahça baktılar.

"Tabii ki gerçekler," dedi Zera, kıkırdayarak bana döndü. 'Ve sen sormadan söyleyeyim, kutsamalar da öyle. Dediğim gibi, güçlerim olmasa bile *tamamen* işe yaramaz değilim.

Bir elimi kum ve terden biraz yapış yapış olmuş saçlarımda gezdirdim. Sizzle beni yemeye çalışmazsa yakında gölde banyo yapmam gerekecekti. "Artık güçleriniz yoksa insanları nasıl kutsuyorsunuz?"

"Oh, alıcıların benim için iş yapmasına izin veriyorum," dedi

kuru bir sesle. "Ne?"

'Kutsamalar hiçbir zaman bir onaydan öteye geçmedi. Güvercinler hiçbir şeyi değiştirmez. Sadece ziyaret ettikleri insanlara mutluluğa giden doğru yolda olduklarını söylerler. Dudaklarının kenarları komplocu bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "İlginçtir ki, genellikle hayatlarının geri kalanında bu yolda kalmaları için gereken tek şey budur.

Bana aptalmışım gibi ters ters bakan en büyük güvercine göz kırptım. "Bu... bu bir şekilde hile yapmak gibi geliyor.

"Tanrıçalar hile yapmaz," dedi Zera hafifçe. "Sadece kuralları değiştirirler.

Bir kahkaha attım. "O zaman arkadaşlarımda dağınık aşk hayatlarını düzeltmek için birkaç güvercin göndermeni istemenin pek bir anlamı yok, öyle mi?

"Arkadaşların mı? Ayağa kalkarken sesi gerçekten şaşırmış gibi geliyordu. "Arkadaşlarım olduğu için bu kadar şaşırmama gerek yok," dedim ekşiyerek.

Güldü. 'Hiç de değil, canım. Ama yüzyıllar boyunca gelen ziyaretçilerimin çoğu başkaları için yardım değil, kendi kutsamalarını istediler. Sen beni gafil avladın, hepsi bu.

"Oh. Omuzlarımı kamburlaştırdım, bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum. Onu şaşırtmak iyi bir şey miydi? 'Sadece... son birkaç yüzyılı hayatı kendileri için zorlaştırarak geçirenler onlar. Benim Creon'um var. Bana bir şey olmaz.

Zera, çantasını sürükleyerek kulübesinin dış duvarına dayalı tahıl sandığına doğru sendeleyerek ilerlerken birkaç dakika cevap vermedi. Güvercinler ayak bileklerinden onu takip ediyor, ötüp başlarını sallıyor, kar beyazı kanatlarını görevlerini tamamlamış kuşların memnun havasıyla karıştırıyorlardı.

Tanrıça sandığı açtı, içinden bir avuç tahıl çıkardı ve kuşların yemesi için yere serpti. Ancak o zaman, meraklı birkaç tavuğu boştaki eliyle uzaklaştırarak yavaşça, 'Bu konuda dikkatli ol Emelin. Sonsuzluğu iddia etmek kolaydır, ama onu gerçekten yaşamak çok daha zordur.

Ona baktım, düşüncelerim mide bulandırıcı bir an için durdu. Başını kaldırıp bana bakmadı, bakışları kendir çantasına odaklanmıştı ve alacakaranlıkta bana doğru ilerliyordu.

Sonsuzluğu talep etmek kolay. Ne ima ediyordu? Bu kutsamalara ihtiyacım olabileceğini mi? Creon'un bağlılığının sandığım kadar derin olmayabileceğini mi? Yeterince dikkatli olmazsam onu kaybedebileceğimi mi?

Başka bir kaynaktan gelen önerilere güler geçerdim - ama o bir *Tanrıça*.

"Ne... Ne demek istiyorsun? Alacakaranlığın soğuğu bağırsaklarımı kavrayan soğukta beklenmedik bir müttefik bulurken tüylerim diken diken oldu. "O beni seviyor.

"Evet, tabii ki öyle canım.

Bu tonu biliyordum. Editta o soğuk kış gecelerinde uykuya dalamayacak kadar aç olduğumda beni rahatlatmak için kullanmıştı - yarın hala yiyecek olacağına söz vermek, baharın yakında döneceğini hatırlatmak için. Çoğu zaman doğru sözler... ama o kışlar boyunca insanlar ölmüştü.

"Ama? Başardım.

"Ama aşk alınmayı sevmez," dedi Zera sessizce, çantasını yere indirirken durdu ve bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. Hafifçe nefes nefese kalmıştı. 'Onun bağlılığını hafife alma. En derin kuyu bile dipsiz değildir.

Ön kapıya doğru sendeleyerek yoluna devam ederken bile sesindeki uyarı puslu havada kaldı. Onun geçmesine izin vermek için kenara çekildim, bu refleks sadece uzuvlarımdan ibaretti ve hiç düşünmemiştim. Zihnim karanlık bir tapınak odasına, karanlıkta hareket eden yaralı parmaklara geri dönüyordu - *Bunun bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı Em?*

Ama bu sorunu çözüyordum, değil mi? Onun fikirlerini dinlemiş ve tercihlerini takip etmişim, değil mi?

En azından bu sefer.

Bir kez ortaya çıktığında bu düşünceyi bastırmak mümkün değildi, cıva gibi parlak ve bir o kadar da ölümcüldü.

Bu son kez olamazdı. Ondan nefret eden ve bana ihtiyacı olan bir dünyada değil. İkimizin de oynaması gereken çok fazla rolün olduğu bir dünyada değil.

Onun sevgilisi rolünü seçmek bana feda etmek istemediğim hayatlara mal olabilir. "Zera? Hiç düşünmeden konuştum ve onu takip etmek için dönerek

ev. Orman hızla kararıyordu ve bunun aksine, ateşin sıcak parıltısı göz kamaştırıcıydı. "Zera, sevdiğim insanlar arasında nasıl seçim yapabilirim ki?

"Önce kendini sev," dedi bir an bile tereddüt etmeden, çantasını her zamanki köşesine yerleştirirken. Ellerinde o imkânsız ağırlık olmadan, sözleri bile daha hafif geliyordu. Ve sonra bunu kimin kutladığını ve kimin seni durdurmaya çalıştığını görürsün.

Yutkundum. "Çok kolaymış gibi konuşuyorsun.

"Bir gün olacak. Bana baktı, yorgun gözleri parlıyordu. "İşin püf noktası o zamana kadar çok fazla aptalca seçim yapmamak.

"Bu gerçekten yardımcı oluyor," dedim ekşiyerek.

Kahkahası canlı ve melodikti, bir kuşun şarkısı gibi neşeliydi. 'Elbette canım. Sorulara cevap vermek için buradayım.

Kurutulmuş otlar ve koyu renkli ahşapla çevrili o sıcak odada risk almak kolaydı. "Peki bir bağı nasıl kırabilirim?

Tekrar güldü. "Sırrı yazmış ve notu şuradaki dolabın alt rafına bırakmış *olabilirim*.

Bu çok kolay oldu. Ön kapıyı arkamdan kapattım, ona masum bir gülümsemeyle karşılık verdiği şüpheli bir bakış attım ve işaret ettiği ağır ahşap kapağı açmak için dolaba doğru ilerledim. Tam da korktuğum gibi, en alt rafta dünyayı sarsacak vahiyler içeren yazılı notlar yoktu. Onun yerine hardal rengine yün bir battaniye ve iki keten çarşaf buldum, hafiften karanfil ve pelin kokuyordu.

"Sanırım," dedim omzumun üzerinden ona bakarak, "beni yatağa gönderme şeklin bu mu?

Gözlerinin etrafında derinleşen gülme kırışıklıklarından rahatsız olmamak mümkün değildi. "Uzun bir gün geçirdin, canım.

Bu doğrudu ve çok yorulmuş olmalıydım. Ama şöminenin yanındaki bol yastıkta saatlerce uyanık kaldım, Creon'u düşündüm, bağları, ölen tanrıları ve Anne'nin ebedi barış umutlarını düşündüm, sonunda ateşli bir uykuya daldım ve rüyamda Cathra'daki eski yatak odamda kemik bir taht inşa ettiğimi gördüm.

Ertesi sabah geç saatte uyandım ve hala kimse beni aramaya gelmemişti.

Kendimi battaniyelerden kurtarıırken, parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip en bulanık telleri ehlileştirirken ve yastıklardan tırmanırken bu gerçeği düşündüm. Keder torbası kapının yanındaki yerinden kalkmıştı, bu da Zera'nın çoktan kalkıp harekete geçtiğini gösteriyordu. Dışarıya baktığımda güvercinler ortalıkta görünmüyordu; muhtemelen yine uçup gitmişler, kutsanmak için kandırılacak yeni talihli ruhlar arıyorlardı.

Dünya her zaman döndüğü gibi dönüyordu ve yine de kimse ortadan kaybolmamla ilgili çok endişeli görünmüyordu. En azından Creon bana iblis büyüyle ulaşmamıştı. Ve şu anda umutsuzca ormanı tarıyor olsalardı ya da ejderha Sizzle arkadaşlarımı beni kurtarma girişimlerinden uzaklaştırmış olsaydı Zera bana söylemez miydi?

Hâlâ gözlerimdeki uykuyu silerek ön kapıdan sıvıştım. İçten zafer mesajım beni yalnız bırakmalarını sağlayacak kadar ikna edici miydi? Ya da daha kötüsü...

Mesajım Creon'a hiç ulaşmamış mıydı? Orman, Zera'yı dış dünyadan korumak için onun iblis büyüsünü mü engelledi?

Kalbimin etrafında soğuk bir yumruk sıkılmıştı. Tek bildiğim, ben bir tanrıçanın kulübesinin zemininde masumların uykusunu uyurken, o dün geceyi her kalp atışında hayatım için korkarak, akıl sağlığının son iplerine tutunarak geçirmişti. Bahçede yarı koşuyor, yarı tökezliyordum, tavuklara takılıp düşüyordum, çimler çıplak ayaklarımın altında soğuk ve çiğdi - ona ihtiyacın olduğunda o lanet tanrıça neredeydi?

"Al canım," dedi Zera arkamdan, nazik sesine eğlence karışmıştı.

Etrafıma bakındım ve onu bir adam boyu yüksekliğindeki böğürtlen çalısının arkasında küçük bir taburede buldum, bir yanında kendir çantası, diğer yanında meyve dolu bir kova vardı. Buruşuk elleri mor meyve suyuyla lekelenmişti, dudakları da öyle. Bir tanrıça gibi görünmüyordu. Sonbahar meyvelerinin tadını çıkarmak için işten kaçan yaramaz bir çocuğa benziyordu ama bu rolü oynamak için birkaç bin yıl fazla yaşlıydı.

"Kahvaltı mı?" diye ekledi kuru bir sesle.

"Evet. Yani, teşekkürler. Kendimi ona doğru sürükledim, en yakın dikenli daldan dolgun bir böğürtlen kopardım ve ağzıma attım. İçinde boğulacak kadar suluydu. "Creon ve diğerlerinin nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?

"Hmm. Kovanın içine bir avuç çilek attı. "İyiler.

Bu, Tared'in Creon'la yaşadığı sorunlarda benim suçum olmadığını söylemesi kadar güven vericiydi. Bir böğürtlen daha kopardım, yanağıma tikiştirdim ve "Beni mi arıyorlar?" dedim.

"Pek sayılmaz. Bu ifadeden hiç rahatsız olmamış görünüyordu. 'Şu anda nerede olduklarını söylemek benim için zor. Ama onlara güvenebilirsin

özellikle endişelenmeyecektir.'

Ben ortadan kaybolduktan tam bir gece sonra bu hiç mantıklı değildi - ama ondan açıkça şüphe etmek kabalık gibi görünüyordu. Yanında nemli toprağa uzandım ve daha sistematik bir şekilde dallardan meyveler koparmaya başladım, yarısını doğrudan ağzıma soktum ve geri kalanını kovaasına attım.

"Neden şu anda nerede olduklarını söyleyemiyorsun? Sonunda, birkaç kaba alternatifi bir kenara bırakarak söyledim.

"Bana sorun çıkaran "bu an". Bana o genç gülümsemesiyle gülümsedi. 'Ormanda ve özellikle bu adada zaman doğrusal değildir. Bizim anımız onların anıyla aynı değil.

Bu da ormanın onun ömrünü nasıl uzatabildiğini açıklıyordu ama başka sorular da yaratıyordu. Bir böğürtlen yuttum ve yavaşça "Orman nedir ki?" diye sordum.

Zera kıkırdadı. "Güneş ışığı nedir?

"Um. Gözlerimi kısarak düz mavi gökyüzüne baktım. 'Güneşin... ışığı... sanırım?

Yıpranmış yüzü çok nazik, gözleri çok şefkatliydi - ama dudaklarında titreyen gülümsemede kesinlikle şeytani bir yan vardı. "Büyük bir filozofu kaybetmişsin, Emelin.

"Hey! Bir kahkaha patlattım, tanrıçalara çilek fırlatmamam gerektiğini ancak son anda fark ettim - beni sevimli şakalarının hedefi yapan tanrıçalar olsalar bile. 'Belden aşağı vurmanıza gerek yok, İlahiyat Hazretleri. Söylemeye çalıştığınız şey ormanın sadece ... olduğu mu?

"En iyi sinirlendiğinde düşündüğüne dair şüphelerimi doğruluyorum," dedi ve çevik parmaklarıyla ağzına bir böğürtlen tıktırdı. Bir süre için

O an, bana garip bir şekilde fındıklarını kemiren mutlu bir sincabı hatırlattı ve tüm kızgınlık titreşimleri tekrar eridi. "Ama, evet. Orman ben gelmeden önce de buradaydı. O mutlu olayla bir ilgisi olabilir, ama bunu size kesin olarak söyleyemem.

"Orin'in dağları da aynı mı?

"Hiç aynı değil," dedi yavaşça, "ama bazı yönlerden benzerler, evet. Kesinlikle bir ruhları var ve Korok'un ölümünden beri onu hayatta tutuyorlar. Siz sormadan söyleyeyim, Inika'nın su altı mağaraları da öyle.

Sualtı mağaraları. Ne de olsa arayışımızda ormanı hedef almakla akıllılık etmiştik; ben o kadar iyi bir yüzücü değildim. 'Labirent de o yerlerden biri mi? Kızıl Saray'ın altındaki yani?

Bir iç geçirdi. "Zavallı Labirent.

Ardından hiçbir ayrıntı gelmedi. Birkaç dakika boyunca, hışırdayan otların, gıdaklayan tavukların ve ara sıra uzaktan gelen su sesinin rahatlatıcı arka plan gürültüsüne karşı yolma işimize odaklandık.

Sonunda cesaretimi toplayıp, "Orman seninle, dağlar Orin'le ve mağaralar Inika'yla bağlantılıysa... Labirent'in Etele ve onun renk büyüyle bir bağlantısı var mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Zera yumuşak bir sesle.

"Ama o Labirent'te, sizin duyarlı yerlerinizde saklandığınız gibi saklanmıyordu.

"Hayır.

'Ve yine de...' Tereddüt ettim. Bu kadar ileri gidebilir miydim? "Hâlâ hayatta olup olmadığından emin değilsiniz.

"Labirent türünün tek örneği değil," dedi Zera, o kadar sakindi ki bakışlarımı kaçırmıyordu metanetli olduğuna inanabilirdim.

"Yine de en tatlısı burası. Kıtada başka mağaralar da var. Bildiğimiz kadarıyla orada saklanıyor olabilir.

"Ama onu hiç bulamadınız," diye tahmin ettim ihtiyatla. "Hayır.

Sesinin tonuna bakılırsa bu konuyu kapatmanın zamanı gelmişti. Sorularımı ve birkaç böğürtleni daha yuttum, ta ki tek bir lokma daha yersem midemde böğürtlen likörü emin olana kadar. O kova dolup taşmıştı ve dallar hâlâ meyvelerle doluydu.

"Eğer hasadımızı taşıyabilirsen, canım? Zera küçük bir iniltiyle ayağa kalktı. "Kederi ben alırım.

İtaatkâr bir şekilde böğürtlen dolu kovayı çimenlerden aldım ve dünyanın kederini taşıyan şişkin torbayı kulübeye geri götürmesini bekledim. Oraya vardığımızda ince kolları şiddetle titriyordu, bronzlaşmış teninin altında tel tel kaslar bir sıkılıp bir çözülüyordu.

Neredeyse gibi bir iç çekişle yükünü indirdi, sonra arkasındaki varlığını hatırlar gibi oldu ve solgun dudaklarını son derece inandırıcı olmayan bir gülümsemeye zorladı. "İçeride ekmek var, eğer biraz daha yemek istersen.

O çantayı sürükleyerek kendini yıpratırken yemeğini mideye indirmek neredeyse müstehcen görünüyordu. Kovayı ön kapının yanına bıraktım, yapış yapış ellerimi alt kollarıma sildim ve 'Neden dünyanın kederini sürekli yanında taşıman gerektiğini sorabilir miyim? Evin içinde güvende değil mi?

Uzun gri saçlarını mor lekeli parmaklarıyla yüzünden uzaklaştırarak bana yorgun bir gülümseme verdi. 'Güvenli olurdu, evet. Ama ondan ne kadar uzaklaşırsam, dünyanın geri kalanının omuzlarına o kadar fazla yük biner.

Dudaklarımı araladım, söylemek üzere olduğum söz hakkında daha iyi düşündüm ve onun yerine, "Yani şimdi onun yerine senin omuzlarında mı?" dedim.

"Bu omuzlar bununla başa çıkmak için daha donanımlı," dedi kemikli ellerine . Kuşkusuz, güçlerimin çoğunu kaybetmeden önce daha kolaydı, ama zavallı ruhlar... Benim yardımım olmadan yeterince acı çekiyorlar.

Buna ne diyebilirdim ki? Açlığın boş yüzlerini, kışın pençelerine bir çocuk daha kaptıran annelerin gözyaşlarını, adaların üzerinde beliren Anne'nin hükümdarlığının her daim var olan korkusunu biliyordum. Valter'in ince dudaklı endişesini ve Editta'nın geceleri sessiz hıçkırıklarını biliyordu. Birçoğu zaten ezilmişti. Bir darbe daha onları kuru dallar gibi kırabilirdi.

"Güçlerini geri almanın bir yolu var mı? Çaresizce söyledim. 'Örneğin birisi vebayı tersine çevirse, bu...'

Cümlemi bitirmedim. Yüzünde küçük bir sırıtış belirmişti, nazık bir tanrıçanın sırıtışı değil, hüküm sürdüğu dünyanın enkazından bu sakın hayatı inşa eden sert, sıırım gibi yaratığın eğlencesi. "Bu görev için aklında biri var mıydı, Emelin?

Gözlerimi kırptım, sonra neşesiz bir kahkaha attım. "Bunu bağlarla ilgili dolaylı bir soru olarak sormadım.

"Biliyorum. Kovayı olduğu yerde bırakmamı ve onu içeri kadar takip etmemi işaret etti. Keder torbasını evinin eşiğinden içeri sürüklerken ekledi: 'Yine de sana vebanın peşinden gitme fırsatı verseydim, giderdin.

"Bunu yapmak *istediğimden* değil," dedim, neden aniden savunmaya geçmiş gibi göründüğümden emin değildim. Bu bir saldırı mıydı? 'O lanet gücün o bağlarla başa çıkmasını ben de istemiyorum. Sadece bunun olmasını istiyorum ve şu ana kadar başka kimse adım atmadı.

Gülümsemesinde bir hüzn vardı - şüphecilikten ziyade bana inanabilmesini dileyen bir hüzn. "Peki bunun olmasını neden istiyorsun canım?

"Çünkü... Şey...

Bocaladım, cevapları ağızımdan kaçırmadan önce daha dikkatli olmam gerektiğini tam zamanında fark ettim. Hızlı cevaplar vermenin sırası değildi. Sanki hayatım buna bağıymış gibi dudaklarımdan dökülecek her kelimeyi tartmam gereken bir andı.

Çünkü olabilir.

Sıcak sonbahar havası kırağı gibi bir hisle soğudu. Bunun olmasını neden istiyordum? Çünkü dünya acı çekiyordu - bu kolay cevaptı. Çünkü Anne'nin imparatorluğunun gerçekliği içinde yaşamıştım ve Tanrı bilir kaç neslin daha açlık ve ölüm korkusuyla izin veremezdim.

Hepsi bu kadar mıydı?

Bir tanrıçaya yalan söylenmezdi. Muhtemelen kendime de yalan söylememeliydim.

Eğer Anne'yi öldürmezsem, eğer imparatorluğu dağıtmazsam... Vücudum gerildi ve zihnimi dolduran şey boş tahıl ambarları ve boş gözlü çocukların görüntüsü değildi. Onun yerine...

Beni utandırıyor, Emelin.

"Sanırım..." Sesim tanıdık acı karşısında biraz kısıldı, yüzüncü kez yüzüme inen bu sözlü tokatla her zerrem irkildi. "Sanırım bunu yapabilecek kadar iyi olduğumu kanıtlamak istiyorum.

"Evet," dedi Zera ve çekti. "Elbette.

En yakın tabureye çöktüm, uyluklarıma dayadım ve çenemi ellerimin arasına aldım. "Gözden kaçırdığım bir şey var mı?

"Duruma göre değişir. Zera başını biraz eğerek beni inceledi. Gözleri sorularla doluydu. "Bazı insanlar, niyetleri yüzeyde ne kadar asil görünürse görünsün, şan şöhret beklentisinin cazibesine kapılırlar. Dünyayı, içindeki insanların iyiliği için değil, bir kurtarıcı olmak için kurtarırlar.

"Achlys ve Melino gibi mi?

Alaycı bir kahkaha attı. 'Canım, onlar kemikten bir tahtta oturuyorlar. Glerinden gizlice zevk almayan hiç kimse hayatta böyle seçimler yapmaz.

"Bugünlerde bu konuda da pek ketum değiller," dedim ekşiyerek. 'O lanet tahtın onun için neden bu kadar önemli olduğunu biliyor musunuz? Onu çok koruduğu için zayıf bir noktası olabileceğini düşündük ama ona nasıl zarar verebileceğini tam olarak zemedik.

Zera ince bir kaşını kaldırdı. "Sahip olabileceği herhangi bir gizli gten haberdar değilim. Bildiğim kadarıyla bu sadece Korok'un ona yaptığı güzel oyuncaklardan biri.

Creon yanılıyor muydu o zaman? Bu düşünceyi daha sonra düşünmek üzere bir kenara ittim. "Ve tarih bir yerlerde yanlış bir yöne saparsa benim de aynı türden güzel aksesuarlara sahip olabileceğimi mi düşünüyorsun?

"Bilmiyorum, Emelin. Artık nasıl bileceğimi bilmiyorum. Ve bu beni korkutuyor.

Ne olsun," dedim zayıf bir sesle, "tam olarak şan şöhret sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu bana taşınması gereken bir başka yük gibi geliyor.

"Hmm. kaçırdı, gülümsemedi.

Yeterince iyi değil. Bunu içimde hissettim, başarısızlığın keskin dişli kemirgenliğini. Onu ikna etmek için ne söylemeliydim, ne yapmalıydım?

... bu o değildi.

"Söyleyebileceğim bir şey var mı?" Bu sözlerin bu kadar çaresiz çıkmasından nefret ediyordum. Burada bir gün geçirdim ve şimdiden yalvarıyor muydum? "Yapamayacağımı biliyorum.

geleceği tahmin edebiliriz, ama ...'

Ama gerçekten güvenebileceğiniz bir söz yok mu? Söylenmemiş sözler küçük odayı boş bir ağırlıkla doldurdu, sadece bir yanıtın mümkün olduğu aptalca, düşüncesiz bir yalvarış.

Zera'nın ince parmakları gerildi ama cevap vermeden döndü, ellerinde dünyanın kederinin yükü olmasa bile omuzları hafifçe bükülmüştü. "Gel canım. Sesi, olduğu gibi alçak ve teslim olmuş, tereddüt etmedi. "Böğürtlenli tart yapma vakti geldi.

Ve o gün bağlama üzerine söylediklerimiz bu kadardı.

Üçüncü gün güneş doğarken uyandım ve çantayı hâlâ yatak odasının kapısının yanında buldum.

Merak beni ele geçirdi. Yastık ve battaniyelerden oluşan yuvamdan dışarı fırladım, parmak uçlarımda kapalı kapıya doğru ilerledim ve yaşam belirtisi olup olmadığına dikkatle kulak kabarttım - ne döşeme tahtalarının gıcirtısı duyuluyordu, ne mırıldanan melodilerin bir parçası, hatta ne de duyulabilir nefesler. Ya Zera çok sessizdi ya da hâlâ derin uykundaydı. Büyük ihtimalle ikincisiydi.

Risk almaya karar verdim.

uval ağır görünüyordu - Cathra'daki değirmencinin boğa boyunlu oğlunun bile ancak bol miktarda inleme ve hırıltıyla kaldırabildiği un dolu çuvallar gibi. Şansımı hesaplayarak bir süre inceledim. Kaldıramasam bile en azından biraz kaydırabilmeliydim, değil mi?

Dikkatli bir şekilde parmaklarımı çantanın tepesindeki düğümün etrafına sardım ve hafifçe . Kaba kumaş yol vermedi - hatta

bir inçin en küçük kısmı.

Hâlâ kapalı olan kapıya baktım ve biraz daha sertçe çektim. Hiçbir şey yoktu. Yüksek uçuşumu sürüklemeye de çalışabilirdim.

Çanta sadece ağır değildi, oturduğu yerde kök salmış gibi görünüyordu, o kadar kımıldamaz bir ağırlıktı ki, döşeme tahtalarını nasıl olup da henüz kırmadığından emin değildim. Dişlerimi sıktım, bir elimi daha kaba kendir kumaşın etrafına kenetledim ve şimdi daha inançlı bir şekilde keskin bir çekiş daha yaptım.

Çanta kımıldamadı.

Tam yeni bir deneme için parmaklarımı esnetirken, yan odadan gelen ayak sesi Zera'nın uyandığını haber verdi. Dünyanın kederinden uzaklaşıp mutfak tezgahından böğürtlenli tart aldım ve tanrıça arka odaya açılan dar kapıdan çıktığında ağzıma iki büyük lokma atmıştım bile.

"Günaydın canım. Çantayı gelişigüzel alıp odanın mutfak tarafına doğru sürüklerken kuşkulu bir şekilde eğlenmiş görünüyordu. "İyi uyudun mu?"

"Oldukça iyi," dedim, yarım dağın ağırlığını çeken kemikli kollara bakmamaya çalışarak. "Sen mi?"

Gülümsemesi bir parça azaldı. "Oh, her zamanki gibi.

Ki bu pek de harika değildi. Böğürtlenli tartımın geri kalanını bir kerede ağzıma tıktırdım; belki de beynime uyanması için biraz zaman tanıyana kadar konuşmasam daha iyi olacaktı.

Bütün sabahı kulübenin saman çatısındaki sızıntıyı onararak geçirdik, öğle yemeğinde sıcak elma ve kuru üzümlü yulaf lapası yedik ve öğleden sonra tavuk yumurtası topladık. Karanlık çöktüğünde, Zera'ya en iyi tekniğimi öğrettim

Çorap dikiyorduk ve ikimiz de sıcaklıktan ve yorgunluktan uyuşana kadar ateşin yanında delikleri dikiyorduk.

Çalışırken, yemek yerken, ateşin yanında otururken ve başka hiçbir şey yapmazken sorular sordum ve sadece umursamadıklarına cevap aldım. Hayır, bana hâlâ bağlamalardan bahsedemedi. Hayır, bana diğerlerinin nerede olduğunu söyley. Hayır, bana Anne'yi nasıl öldüreceğimi söyleyemedi.

Ve hala kimse beni aramaya gelmedi. Hala hiçbir iblis mesajı gelmedi, Zera'nın ısrar ettiği gibi Creon'un gerçekten iyi olduğuna dair en ufak bir güvence yoktu.

O yattıktan sonra, uzanıp uyuyacak huzuru bulamadığım için gizlice dışarı çıktım. Gece gökyüzü pırıl pırıldı. Gözlerim bildiğim şekilleri ve desenleri takip etti, Creon'un benim için çizdiği takımyıldızlar gümüşü ışıktan iğne uçları halinde parılıyordu. Tanıdık yelkenleriyle Yıldız Gemisi Istia vardı... Çok hızlı uçan ve kendini gökkubbenin arkasında sıkışmış bulan efsanevi gururlu kartal Alyra... Titrek yıldızıyla kötü şöhretli Varoş Kothro...

Gözlerimdeki ani ıslaklığı kırıştırdım. Creon, işaretlerini neredeyse okunamaz hale getiren ve kanatlarının heyecanla titremesine neden olan matematiksel bir zevk patlamasıyla, titreyen yıldız meselesini bana açıklamaya çalışırken birkaç parşömen yaprağı harcamıştı. Kırılan ışık, açılar ve kırılmalarla ilgili bir şeydi. Teoriyi tam olarak kavrayamamıştım.

Şu anda, kollarımı kendime sararak fark ettim ki, onunla yıldızları izlemek ve bana elipsoitlerin temel özelliklerini sabırla beşinci kez açıklarken kendimi aptal gibi hissetmek için hayatımı verebilirdim.

"Neredesin sen? Nefesim soğuk havada küçük bulutlar yaratarak siyah ve mor lekeli gece gökyüzüne baktım. "Yardıma ihtiyacım var.

Kadife kanatların hiçbir hareketi yıldızların ışığını gölgelemiyordu.

Dakikalar geçti, ben uyuyan ormanın sessizliğinde karanlığa bakarken yanlış gökyüzüne baktığımı fark ettim.

Tanıdığım takımyıldızları, bildiğim yıldızlardı. Ama şarap ayının son günlerindeydik ve Istia'nın çamur ayının son donu gelene kadar görünmemesi gerekiyordu. Kothro'nun titreyen yıldızı yaklaşan kışın değil, çözülmenin habercisiydi. Sonbaharın soğuk sınırlarında bir ilkbahar gökyüzüne bakıyordum - o kadar saçma bir düşünce ki, üzerimdeki her bir işareti ezberlemek için *Yıldızlar Ansiklopedisi*'nde saatlerce gezinmemiş olsaydım buna inanmazdım.

Zamanın tamamen dışında mıydık? Dünyamızın geri kalanında yaşamı yöneten mevsimlerin bile dışında mıydık?

Kendimi tatmin olmamış ve umutsuz hissederek yatağa girdim, hangi güçlerle oynadığımdan emin değildim ve bu oyundan nasıl galip çıkacağımdan daha da emin değildim.

Dördüncü günün sabahı zihnim biraz daha ve çok ihtiyacım olan bir kızgınlık patlaması yaşadım. Zera haklıydı: Gerçekten de en iyi sinirlendiğimde düşünürdüm.

Tam üç gündür bu lanet adadaydım ve bu bana tanrılar, dünyamın tarih öncesi ve kendi motivasyonlarımla gizli gölgeleri hakkında bir iki şey öğretmiş olsa da, buraya gelme nedenlerimden hiçbirini tam olarak başaramamıştım. Creon'un sesi hâlâ her zaman olduğu gibi ulaşılmazdı. Anne yenilmeye hiç yaklaşmamıştı. Eğer meselesini objektif olarak bir an için düşünürsem, ben ilerliyordum kesinlikle

berbat bir şekilde, çok az gelişme göstererek. Tolya'daki perilerle daha faydalı olabilirdim; en azından orada dünyanın geri kalanı üzerinde iyi bir izlenim bırakabilirdim.

Yani bir şeyler olması gerekiyordu. Ya biraz iş yapmalıydım ya da gitmeliydim.

Ayrılmak bana pes etmek gibi geliyordu, bu yüzden derme çatma yatağımdan Anne ve onun vahşi hırsları gibi olmadığımı kanıtlamak için yenilenmiş bir kararlılıkla tırmandım. Evin arkasında çevrilmeye fena halde ihtiyacı olan bir gübre yığını vardı - önceki gün yumurta ararken fark etmiştim. Achlys ve Melinoë tavuk pisliği ve çürüyen meyveleri küremeye tenezzül etmezlerdi herhalde?

Bir saatlik terli çalışma ve çürüyen elma kabuklarından sonra, belki de tüm fae'lerin Yüce Leydisi ile ortak noktalarım olduğu sonucuna vardım, örneğin bir daha asla başka bir kompost yığına bakmama gibi derin bir istek.

Küçük adanın etrafındaki kristal berraklığındaki gölde hızlı bir banyo yapmak da, diğer kıyidan beni şüpheyle izleyen dev bir ejderhanın varlığı nedeniyle umduğum gibi rahatlatıcı bir çaba değildi. Derimdeki son çamur lekelerini de temizledikten sonra sudan çıktım, Zera'nın bana ödünç verdiği bol gömlek ve pantolonu giydim ve en azından çabamın tamamen boşa gitmediğini umarak tanrıçayı aramaya koyuldum.

Bu yine boş bir umuttu.

Bir başka uzun öğleden sonra boyunca, ciltlerle ilgili her sorum nazikçe ama kararlılıkla bir kenara itildi. Bakarü Sefistim'i - 'geçmiş bir çağın tatsız bir kalıntısı' - ve Agenor'un büyüünün durumunu tartıştık.

Korok'un ölümüne kadar bağlanmamıştı, Zera bunu doğruladı - ama asla sormaya geldiğim soruları sormadı, asla uğruna öldüreceğim cevapları vermedi.

'Gördün mü,' dedi tanrıça yumuşak bir sesle, 'bütün sorun bu olabilir. Tüm iyi niyetine rağmen, içinde bir karanlık var, canım.

'Senin içinde de karanlık var,' dedim. 'Az önce bana Bakaru'nun ölmüş olması gerektiğini söyledin.

"Bu kelimelerle değil," dedi, ancak kıkırdaması aynı fikirde olduğunu gösteriyordu.

Bir kahkaha attım. 'Bunu düşündüğünden oldukça eminim. Ne fark eder ki?'

'Aradaki fark,' diye karşılık verdi tereddüt etmeden, 'benim karanlığım empati tarafından kontrol altında tutuluyor. Anladığınız insanları acımasızca yok etmek zordur, onlarla aynı fikirde olmasanız bile.

Savaşta tarafını en son seçen kişi. Sonunda direnmeye karar vermiş olsa bile, Anne'nin mücadelesini anlamış mıydı?

Anlayabildim mi?

Bildiğimi sanıyordum. Ama Zera'ya kendimi defalarca açıklamıştım ve o hâlâ bir şeyleri kaçırdığıma inanıyordu - bir *tanrıça* hâlâ bir şeyleri kaçırdığıma inanıyordu. Belki de öyleydim. Belki de kendim hakkında tamamen, gülünç derecede yanılıyordum; belki de herkesi mutlu etmeye yönelik umutsuz çabalarım, keskin kenarlarımla mücadeleyi kolayca kaybedecekti; belki de şu anda ikinci bir Anne olma girişimlerimi durdurmam dünyadaki herkes için daha iyiydi.

Ve eğer durum buysa, elbette eve giderdim. Ama nereden bilebilirdim ki?

Zera'nın yemeğiyle ilgilenirken bahçede topallayışını izledim - kemikli gövdesi artık kurtaramayacağı bir dünyanın ağırlığı altında kırılmak üzereydi. Karanlığı dizginlemek. Barışı koruyordu.

Anlamak.

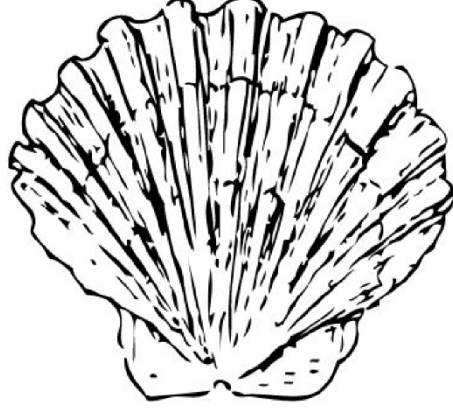
Bu iğr şimşek gibi , birdenbire ortaya çıktı ama günler önce anlamış olmam gerektiği o kadar acı bir şekilde ortadaydı ki. Elbette o lanet çantayı yerinden oynatamamıştım. Meraktan ve bir şey anlatmaya çalışmaktan başka bir şey yapmamıştım. Ama bunların hiçbiri doğru ya da yanlış olmakla ilgili değildi. Dünyayı güvende tutmakla, bulabildiğimiz son umut kırıntısını korumakla ilgiliydi.

Eğer gerçekten sadece çizginin hangi tarafında olduğumu bilmek isteseydim, birilerine ne yapıp yapamayacağımı göstermek yerine ...

Belki de son bir denemenin zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

Chapter 1G

Zera yattıktan sonra tam bir saat bekledim, küçük kulübesinin kapısının eşiğinde oturup bahar takımyıldızlarına bakarak Kreon'u düşündüm. Nerede olduğunu ve ne düşündüğünü merak ettim. Beni özleyip özlemediğini merak ettim, girişmek üzere olduğum aptallığa ne diyeceğini merak ettim ve eğer bir fikri varsa muhtemelen çok eğleneceğine karar verdim - bu düşünce beni olası başarısızlık ihtimalinden çok daha fazla neşelendirdi.

Zihnimdeki gülümsemesinin görüntüsü sonunda beni ayağa kalkmaya ve şöminedeki son korların hala biraz ışık sağladığı kulübeye geri dönmeye itti. Odanın tamamen karanlığa gömülmeyeceğinden emin olmak için tek bir mum yaktım, sonra parmak uçlarımla yatak odasının kapısının yanındaki köşede duran ve aldatıcı bir şekilde dikkat çekici görünmeyen o lanet çantaya geri döndüm. Önüne oturdum, tıkırdayan kalbimi kontrol altında tutmak için yavaşça nefes aldım, ve avucumu nazikçe kaba kumaşa yerleştirdim.

Anlamak.

İnsan başkalarının acısını başka nasıl taşıyabilir ki?

Gözlerimi kapattım ve Kreon'u düşündüm - tehlikeli derecede baştan çıkarıcı, acı verici derecede parlak yanını değil, utanç verici bir sır gibi sakladığı yanını, kaybını, yalnızlığını ve ezici suçluluğunu. Agenor'u, yıllar geçip de annem hâlâ ortalıkta yokken duyduğu korkuları düşündüm. Lyn'in gözlerinden sızan yaşları düşündüm, Tared'i ve etrafında parlayan ışığı düşündüm-

Ve çantanın kederi çöktü.

Benim değildi ama yine de öyleydi. Bir şekilde *tanıdık* geliyordu, kendi kemiklerimin iliklerinden fişkıran ve varlığımın her lifine sızan ıstırap; o ilk kalp atışında kederin bir düzine tonunu ayırt etmeyi öğrendim, suçluluğun kemirici soğuğu ve kalıcı kalp kırıklığının boğucu ağırlığı, acı tadı, kendini suçlamanın hiç bitmeyen sarmalları. Creon'un ruhunun gölgeleri birdenbire benim bir parçam olmuştu, kanla ıslanmış anılar yumağı. Agenor'un hayatının yılları, kaybettiği ve bir daha asla göremeyeceği dünyanın farkındalığı omuzlarıma baskı yapıyordu. Lyn'in aşırı yüklenmiş kalbindeki çürükleri, Tared'in bağlanmış aşkının kavurucu alevlerini, birlikte yaşamaları gereken yerdeki özlem dolu boşluğu tanıdım.

Ve avucumun altında, kaba kumaş bir parça yol verdi.

Sert çeliğin olduğu yerde yumuşaklıktan başka bir şey yoktu ama bu bir hareketti ve parmaklarımı daha derine bastırduğımda nefesim boğazımda düğümlendi. Henüz bu kadarını bile beklemiyordum. Bu işin kolay kısmıydı - zaten sevdiğim ve anladığım insanlar.

Zera ölmesini istediği insanlarla nasıl empati kurabiliyordu?

Parmaklarımın altındaki yumuşaklık tekrar sertleşti. Lanet olsun. Belki de başlamam gereken yer orası değildi. Derin bir nefes aldım ve Svirla'lı Valdora'yı düşündüm; Konsey katında söylediğim her kelimeye itiraz etmeyi hayatının misyonu haline getirmiş gibi görünen asık suratlı, ince dudaklı alf kadını. Hiçbir şekilde ölmesini istemediğim bir düşman - sadece arada bir çenesini kapamasını istiyordum.

Ama alınmayı bırakıp anlamaya çalışsaydım... Büyük bir evin başındaydı ve güvenliği onun kararlarına bağlı olan birkaç düzine alfi denetliyordu. Gururlu, bağımsız bir ailenin yeraltı isyancılarına dönüştüğünü görecektik kadar yaşamış, yüzyıllar süren savaşımlardan ve Son Savaş'ın cehenneminden sağ çıkmıştı ve şimdi yirmi bir yaşındaki inatçı biri ona dünyayı nasıl kurtaracağını mı söylüyordu?

Onun kendine özgü hüznünün tadını içimde belirlediği anda tanıdım, sanki benim empati titreşimim ihtiyacı olan tek davetiyeymiş gibi - kaybettiği bir babanın acılı yokluğu, asla hakkını veremeyeceğini hissettiği bir evin yükü, geceleri onu uyutmayan bir gelecek endişesi.

Oh, olsun. Önümdeki çantaya bir daha ona bağırmayacağıma yemin ettim. Bir parça daha kaydı.

Cesaretle Thysandra'yı düşündüm - Fae imparatorluğuna ve Anne'ye neredeyse sarsılmaz sadakatiyle soğuk, metanetli Thysandra. Kızıl Saray'ın entrika ve arkadan bıçaklamalarından başka bir şey biliyor muydu? O ortamda istikrarlı olan her şeye tutunması, en istikrarlı şey dünyaya dehşet saçan katil bir Yüce Leydi olsa bile, oldukça anlaşılabilir değil miydi?

Ve işte oradaydı, korkuya bir çekingenlikle içimde yükseliyordu - Thysandra'nın her zaman göz ardı edilen ve değer verilmeyen, her takdir kelimesi için savaştan sessiz acısı. Bu artık *benim* acımdı, anılar

Sihirle karışan çanta, üzerine bastırduğmda yine hareket etti ve pürüzsüz ahşap döşeme tahtalarının üzerinde belki de yarım santim ilerledi.

Ophion. O kaygan gülümseme ve acımasız yeşil gözlerin görüntüsü karşısında duyduğum soğuk nefretin acısını bastırdım - nefret etmek çok kolaydı. Evet, vahşi bir piç olabilirdi ama yine de... Akraba *Katili*. Ne kadar hırslı olursa olsun, herhangi bir yaratık gerçekten de tüm ailesini katleder ve bunun için başka bir duyguyu ziyan etmez miydi? Yoksa bu kendini beğenmiş kibir, sadece dünyanın geri kalanını değil, kendisini de bu fedakârlığa değdiğine ikna etmek için inatçı bir girişim olabilir miydi?

Tek gereken bu düşünceydi.

Ophion'un kederi ürkekçe yükselmedi. Kalbime bir bıçak gibi saplandı ve ardından bir acı dalgası getirdi, ölmesini istediğim düzinelerce, hatta yüzlerce başka fae'nin yaraları. Acı, tüyler ürpertici görüntülerden oluşan bir karmaşayı ele geçirdi. Kendi babamın boğazını kesen bıçak bendim. Ölmekte olan bir çocuğun çığlıklarıydım. Omzumun üzerinden korku dolu bir bakıştım, bir düşmanın bana uzattığı şarabın tuhaf kokusuydum, masumu suçlayan dümdüz bir yalandım... Kendi bedenim yok oldu. İşbirlikçi bir mahkemenin korkuları, zoraki gülümsemeler, çaresizce öldürmeler ve ölümün hizmetindeki o hayatın kemik kıran *yalnızlığı* oldum.

Ama anladım. Lanet olsun, anladım.

Artık seli durdurmanın bir yolu yoktu, tüm bu acıları kendimle ilişkilendirmekten başka bir şey yapamıyordum. Kollarım Zera'nın çantasına dolandı ve çanta hareket etti, kaldırmama yetecek kadar değil ama omzuma yaslanmasına izin verecek kadar - olacıklara hazırlıklı olmamı sağlayacak kadar. Çünkü Ophion'u anlayabilseydim, Anne'yi de anlayabilirdim. İlk oğlunun ölümüne duyduğu o buz gibi öfkeyi ve kanlı intikamıyla arasında duran her lanetli ruha duyduğu hiddeti anlayabilirdim...

İçi boş kederi duyguların kakofonisine katıldı, her şeyi gölgede bırakan kör edici bir sefalet, ancak saldırma ve telafi etmek için daha fazla acıya, daha fazla acıya neden olma ihtiyacı.

Kalbim acıdı. Omurgam ağrıyordu. Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Ayağa kalkmaya çalıştım ve çanta neredeyse yerinden çıkacaktı, yine de yerden son kez çekmeye direndim... o son ağırlık parçasına. Gerçekten anlamak istemediğim son insanlar.

Ama yapmak

zorundaydım

. Daha derine

indim.

Sonra ben de Valter ve Editta oldum ve çocukluğumu aniden onların gözünden gördüğümde kendi anılarım ters yüz oldu. Güçlerimin kontrolünü tekrar kaybettiğim için bana bağırان Valter'in göğsünü sıkan korkuyu hissettim. Editta'nın mucize çocuğunun başka bir tehdide dönüşmesinden duyduğu acıyı hissettim, sözlerine sızan güçsüz soğukluğu hissettim, sevmeyi göze alamadığı bu küçük sorun karşısında soğukkanlılığını kaybetmektense çocuğun ağlamaklı gözlerinden kaçtığını hissettim.

İçimde kırılған bir şey paramparça oldu.

Anlamak istemedim. Onlara tek bir soğuk kelime, tek bir sessiz saat, damarlarımda hala uyuklayan panik için bir bahane vermek istemedim. Ama korkuları onlar adına konuşuyordu ve ben tekrar ayağa kalkmaya çalışırken ...

Zera'nın çantası döşeme tahtalarından kurtuldu.

Taşıyamadığım ama yine de taşıdığım bir ağırlık, beni soğuk, karanlık, ağrıyan bir boşlukta küçük bir toz zerresine indirgedi. Nefes almak acı verici hale gelmişti, her yudum hava ısırıcı bir asit gibiydi. Kollarım uyuşmuştu. Dizlerim birbirlerine çarpacak kadar şiddetli bir şekilde titriyordu. Ama *ayakta durdum*, dünyanın kederini göğsüme bastırdım ve kalbime çarpan sonsuz acı sağanağına boyun eğmedim. Durdum, durdum, *durdum, durdum...*

'Emelin,' dedi arkamdan bir ses.

Gözlerim kapalıydı. Fark etmemiştim. Onları zorla açmaya çalıştım ama hareket için ihtiyacım olan kasları artık tanımlayamıyor, gücü toplayamıyordum. Üzerime soğuk bir keder yağdı, ölüm ve açlık, yıkım ve kalp kırıklığı. *Ayağa kalktım* ama tanrılar kimin ayakları üzerinde durduğumu biliyordu; artık kendi ayaklarımı hissetmiyordum.

Bedenim içi boş bir kabuk gibiydi. Dünya hala acı çekiyordu.

"Emelin. O ses çok sakindi. Bir ninni gibi. Mükemmel yapılmış bir yatağın bana uzanmamı fısıldaması gibi. 'Bu kadar yeter. Yeterince taşıdınız. Bırak onu.

Bırakayım mı?

Kollarım. Kollarımı gevşetmek zorunda kaldım.

Bir yerlerde, bir şekilde, birkaç kasım gevşedi. Doğru olanlar değil. Yer bana çarptı ya da belki ben yere çarptım - dizlerim bükülmüştü. Çantanın etrafında kıvrıldım, şimdi küçük nefesler alıyordum. Ölüyordum. İnsanlar ölüyordu. Ve yas tutuyor, çığlık atıyor ve ...

Nasırlı parmaklar bileklerime dolandı, kollarımı kaba kumaştan kurtardı. Nazik ses tekrar kulaklarıma doldu, şimdi daha sessizdi. Anlamadığım yatıştırıcı kelimeler mırıldandı, bilmediğim bir melodi mırıldandı... ama kafamdaki çığlık durdu ve tekrar kendi bedenimin vardım. Nemli ten. Giysilerin sürtünmesi. Kalçamda yepyeni bir çürük.

Çanta gitmişti, acı da öyle.

"Uyku. Kelime tükenmiş zihnimde yankılandı, o garip ilahi dildeki her ses inatçı bir güçle aşılarmıştı. Zihnimin son inatçı çekirdeği bu çağrıya direnmeye çalıştı ama düşüncelerim istesem de istemesem de sessizliğin ve ağırlıksızlığın mutluluk verici beklentisine teslim oldu. "Uyu, Emelin.

Mücadele etmekten
vazgeçtim. Ve uyudum.

Güneş ışığı göz kapaklarımın üzerinden geçti.

Yumuşak bir şeye yaslanarak kıpırdandım - ağır başımın altında bir yastık olduğunu anladım. Yumuşak bir kuştüyü yorgan vücudumun üzerine örtülmüş, iki yanıma sıkıca sıkıştırılmıştı. Zencefil kokusu burun deliklerime doldu, güçlü ve baharatlı, beni gıdıklayarak uyandırdı.

Vücudumun her santimi gerilmiş, yıpranmış, ezilmiş hissediyordu - güçsüz bir yorgunluk, sanki suyun altında çok uzun süre yüzmüşüm ve boğulmamak için tam zamanında yüzeye çekilmişim gibi.

Konuşmaya çalıştım ve ağzımın çöl kumu gibi kuruduğunu fark ettim. Dudaklarımdan kaçan tek ses acınası bir inlemeydi.

Ama yanımda biri kıkırdadı ve belli belirsiz tanıdık bir ses, 'Günaydın canım,' dedi.

Zera.

Beynim aniden ses ile isim arasındaki bağlantıyı yeniden kurdu. Yastıkların arasında doğruldum ya da doğrulmaya çalıştım; dirseklerim yumuşak battaniyenin içinde kaydı, kaslarım ağırlığımı taşıyacak güçten yoksundu. Gözlerimi zorla açtığımda dünya göz kamaştırıcı şekillerden oluşan bir yamalı bohçaydı. Güneş ışığı dar bir pencereden içeri süzülüyor, duvarların ve yattığım yatağın açık renkli ahşabına vuruyordu. Bir dolap, yün bir halı, üzerinde bir fincan zencefil çayının dumanı tüten bir komodin vardı.

Yatağın yanındaki sandalyede uzun beyaz bir gecelik giymiş, omuzlarına battaniye örtmüş ve saçlarını dağınık gri bir örgüyle bağlamış tanrıça oturuyordu.

Anılar geri döndü, üzerime çığ gibi yuvarlandı. Çanta. Keder. Ben artık bunu yapamazken beni o dayanılmaz anlayışın çukurlarından çeken ses. En rahatsız edici olanı, göğsümde bir kurşun külçesi gibi duran, hissettiğim ve asla hissedemeyeceğim şeyin farkına varmamdı: ölmesini istediğim her bir ruhun kırılğan, kusurlu insanlığı.

Zera'ya baktım, çay bardağını umursamazca indirdi ve "Akşama kadar uyanmayacağından korkmaya başlamıştım" dedi.

'Ben...' Son parçalar da yerine otururken, bu kez biraz daha başarılı bir şekilde doğrulmak için bir girişimde daha bulundum. "Seni uyandırdım.

"Ani bir sessizlikle uyandım," diye düzeltti beni ve dudakları gülümseme şeklinde kıvrılrsa da gözleri neşesine katılmadı. 'Bunun için minnettar olmalısın. Eğer seni çıkardığım zaman çıkarmamış olsaydım, birkaç dakika sonra ölmüş olabilirdin.

Ona göz kırptım.

"Dediğim gibi," diye ekledi, en ufak bir "*ben demiştim*" zaferiyle, "bu oldukça ağır bir yük.

"Öldü," diye tekrarladım, düşüncelerim hâlâ toparlanmaya çalışıyordu. Sanki onu yanlış anlamış olabilirdim. Kelimenin sesi kendi dudaklarımda daha fazla anlam ifade etmiyordu.

"Evet, canım. Yine o neşesiz gülümseme. 'Son derece aptalca bir fikir, eğer böyle söyleyebilirsem. Yine de, elbette sizi uyarmalıydım. Eğer o lanetli şeyi gerçekten kaldıracabileceğinden en ufak bir şüphem olsaydı

...'

Sesi kesildi. Bu sefer en ufak bir gülümseme bile yoktu.

"Ben... ben sadece kendimi test etmek istedim," dedim kısık sesle, kelimeler dudaklarımdan dökülüyordu. 'Bir şey anlatmaya çalışmıyordum - yanıldığını kanıtlamaya çalışmıyordum - sadece vazgeçip vazgeçmemem gerektiğini bilmek istedim. Niyetim-'

"Biliyorum, Emelin. Biliyorum. İcini çekti ve başıyla komodinin üzerindeki çay bardağını işaret etti. 'Bir şeyler iç. Birkaç derin nefes al. Bir sabah için yeterince heyecan yaşadın.

Omuzlarımı yatağının başlığına dayayarak doğruldum ve ağır toprak kupayı dikkatlice kucağıma aldım. Çay kavurucu derecede sıcaktı; dudaklarımdan birkaç yudumdan fazlasını geçirmeye cesaret edemedim.

"Aptallık bir yana," dedi Zera sonunda, görmeyen gözlerle pencereye bakarak, "vazgeçmediğine sevindim.

Elimdeki çay bardağını neredeyse üzerime döküyordum. "Ne?

"Pekâlâ. Sesinin değişmeyen hafifliğinde zorlama bir şeyler vardı. 'Eğer yapsaydın, beş yüzyıl daha her şeyi ve herkesi korkularımın merceğinden görerek geçirebilirdim ve bu utanç verici olurdu, değil mi?

Ona baktım.

'Ve bana yanıldığımı kanıtlamaya çalışmadığını biliyorum. O durumda çantayı kaldıramazdın. Çayını yere koymak için eğildi, sonra sandalyesinden kalktı ve kısa, ölçülü adımlarla pencereye doğru yürüdü. "Ama beni haksız çıkardın canım. Fazla temkinli olmak diye bir şey vardır ve ben o çizgiyi aşmıştım. Bunu görmemi sağlayacak kadar inatçı olmana sevindim.

Sevindin mi?

Sevindin mi?

Artık yıpranmış uzuvlarımı hissetmiyordum, Zera'nın sözlerini takip etmeye çalışmakla meşguldüm ve zar zor başarıyordum. Bu iş çok hızlı ilerliyordu. Yüzyılın aptallığını yapmıştım. Ölmüş olabilirdim, ama yine de...

"Ne? Tekrar söyledim.

"O çantayı kaldırmak alışılmadık empatik yetenekler gerektirir," dedi Zera, güneşten kavrulmuş pencere pervazına yerleşmek için dönüp başını cama yaslayarak. 'Ve iyi bir dozda fedakârlık eğilimi. Achlys ve Melinoë'nin hiçbiri bu kadar büyük miktarda göstermedi, eğer bu henüz çok açık değilse.

Burada bir teklif mi yapıyordu? Onu *ikna* ettiğimi mi söylüyordu? Düşen sessizlikte söyleyecek mantıklı bir şey bulmaya çalıştım, sefil bir şekilde başarısız oldum ve her zaman çok yönlü olan 'Oh' ile yetindim.

Zera gözlerini kapadı ve bir anlığına, akıl almaz yaşına benzedi - geceliğinin bol keteninin altında vücudu ince ve kırılıyordu, omuzları hiç bu kadar iyi anlamadığım bir ağırlıkla sarkmıştı. Ama başını kaldırdığında, bakışlarında daha önce görmediğim bir keskinlik vardı, iyi hedeflenmiş bir ok gibi hedefine sabitlenmiş bir şey.

"Yani. Bu tek kelime havada asılı kalmış gibiydi, sanki dünya çöküp paramparça olmak üzereydi. "Hâlâ bağlar hakkında bilgi edinmek istiyor musun?"

Bu bir soru olmamalıydı ama yine de masum bir alay ya da heyecana davet olarak algılanamayacak kadar ciddiyetle sorulmuştu. Bilmek istiyor muydum? Elbette bilmek istiyordum - ejderhalardan ve orman öfkelerinden boşuna kurtulmamıştım...

Ama Zera da bunu biliyordu. Ve hala bana soruyordu.

Geri çekildim, cevabımı söylemek için dudaklarımı ayırmış tereddüt ediyordum. Birkaç saat önce, bir tanrıçanın uyarılarını aynı şekilde düşüncesizce göz ardı etmiştim.

beni ölümün eşiğine getirdi. Eğer Zera bu soruyu şimdi sorma gereği duyduysa, cevabı kesin olarak kabul etmek için tüm nedenlere rağmen, belki de bir an için düşünmem akıllıca olurdu.

"Neden fikrimi değiştireyim ki? Dikkatlice söyledim.

Sadece bir kaşını kaldırdı, bakışları kapının arkasında çantanın beklediği kaydı.

Doğru.

Seçimler yüzünden. Hissettiklerim yüzünden. Çünkü bu yeni bilgi, tıpkı yeni güç gibi, hayatımı zorlaştıracaktı ve şimdiye kadar parkta yürümek pek de kolay olmamıştı. Düşüncelerim bağlardan uzaklaşıp göğsümde ağır ve kaçınılmaz bir şekilde duran o anıya doğru kayarken parmaklarım kupamı sıkıca kavradı -

Valter ve Editta.

Onları yalnız düşünmek, korku ve kederlerinin hatırasını uyandırdı; kollarımdaki çanta olmadan bu hisler artık o kadar ezici değildi ama yankı olarak bile yeterince şiddetliydi.

"Beni evlat edinen ailem..." Duraksadım, elimdeki bardağı beceriksizce bir kenara bıraktım. Zera'nın tartışmak istediği bir konu olamazlardı ama yine de düşüncelerim ezici bir şiddetle bu konuya ve bağlar konusunu bile bir kenara itti. "Kendilerince sebepleri vardı, değil mi?"

Zera içini çekti ve başını çevirerek dışarıya baktı. "Evet.

"Korkmuşlardı. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim, bu yeni keşfedilen içgörü sadece rasyonel bir anlayış değil, aynı zamanda *bir deneyim*, o kadar canlı bir açıklama ki bir gerekçeye dönüştü. Onlar zorlukla fail olsalar da ben hala kurban olabilir miydim? "Onlar... zarar vermek istemediler.

"Hayır. Uzun gri saç örgüsünü karıştıran kemikli parmaklarının huzursuz hareketleri dışında bir heykel gibi hareketsiz oturuyordu. 'Ama bu onları

zararsız, tabii ki.'

Ağzımı kapattım ve sesli bir şekilde yutkundum.

"Burada anlayan gereken bir şey var," diye devam etti usulca, bana bakarak. Gözleri sonsuzluk havuzlarıydı, hayal gücümün çok ötesinde bir bilgiyle karanlıktı. 'Dünyayı bu şekilde gördükten sonra onu anlamlandırmak için oldukça önemli bir şey. İnsanların sebepleri olması doğru oldukları anlamına gelmez. Sebeplere ulaşmak kolaydır. Asıl zorluğu yaratan bilgeliktir.

"Anne gibi," dedim kısık sesle. 'Sebepleri olan ama..'

'Ama yine de yanlış yolu seçti. Evet.' Neşesiz bir kıkırdama. "Biri ölen çocuklarının intikamını alma hırsıyla yaşayan çocuklarını bir kenara attığında, artık kurtarılamayacağından emin olabilirsiniz.

Creon. Boğazım şiddetli ve beklenmedik bir şekilde sıkıldı. "Evet.

"Benzer şekilde, Valter ve Editta'nın seçimlerini *neden* yaptıklarını anladığınız için onları mazur görmenize de gerek yok. Kahverengi yün battaniyesini omuzlarına daha sıkı sardı. 'Elbette boylarından büyük işlere kalkıştılar ve onlar için üzülüyorum. Ama yine de yanlış çözümleri seçtiler ve bunun için acı çektiniz. Empati ve öfkenin yan yana var olmasına izin verilir.

"Evet," dedim tekrar, çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Sanki içimde kabaran rahatlamaya karşı koymaya çalışıyormuş gibi göğsüm sıkışıyordu. "Teşekkür ederim.

"Rica ederim," dedi, yavaşça verdiği nefes bir iç çekişe yakındı. 'Ama bu anlayış ileriye giden yolu kolaylaştırmayacak, canım. Hâlâ gerçekten incitmek istemeyeceğin insanları incitiyor olacaksın.

Ve ne kadar çok güç, o kadar çok acı verebilirdim... Yavaş yavaş başım dönüyordu. Kendime ne kadar güveniyordum - bu kararları verecek kadar?

Sonra tekrar ...

'Eğer o güce sahip değilsem,' dedim ve sesim beklenmedik bir şekilde net çıktı, 'bağları kırmamızın başka bir yolu var mı? Anne'yi öldürürsek büyü tersine döner mi?

"Bilmiyorum. Neşesiz gülümsemesi, çıkaracağım sonuçları bildiğini, onlardan nefret ettiğini ve yine de bana yalan söylemeye cesaret edemediğini ele veriyordu. "Bağlama büyüü konusunda uzman değilim. Bildiğim tek şey temel gerçekler.

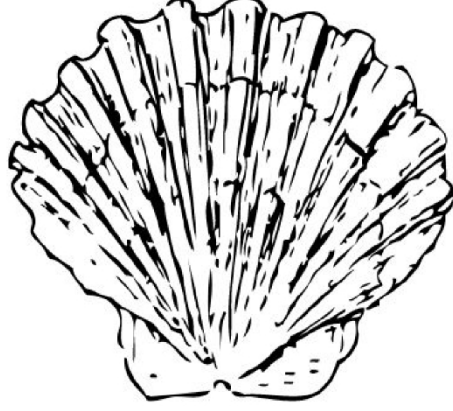
Bu da onları kırmak için tek şansımızın bu olabileceği anlamına geliyordu - takımadalardaki her büyüü dışının doğurganlığını geri getirmek, Agenor'un anılarını geri almak, Kreon'un sesini duymak. Baş dönmesi azaldı. Şüphe, çelik gibi bir kararlılığa, çıkarabileceğim tek sonuca dönüştü: Bunlar ödemeye hazır olduğum bedeller değildi.

Bana neye mal olacağını... Öğrenecektim ve eğer şanssızsam, yakında öğrenecektim. Ama o lanet olası bağların kopması gerekiyordu ve koparmanın yolu da buradaydı.

Ben de dedim ki, 'Bana öğret. Lütfen' dedim.

Ve Zera son bir kez dudaklarını bükerek başını salladı.

Bölüm 20

Bahçeye çıktığımızda tavuklar bile huzursuzdu, kendimi Zera'nın yatağının battaniyelerinden sürükledikten sonra yediğim beş dilim ekmeğe rağmen dizlerim titriyordu. Keder torbası yine tanrıçanın kemikli ellerinde güvenle duruyordu. Yine de duyularım keskinleşmiş gibiydi, sanki dünya etrafımda daha parlak, daha gürültülü, *daha sert hale gelmişti*: güneş ışığı gözlerime bir hançer, kiraz çiçeklerinin kokusu boğucu bir parfüm, ağaçların hışırtısı gürleyen bir gök gürültüsü gibiydi. Yine kendi rahat elbisemi giyiyordum ve çıplak alt bacaklarımın yanından geçen çimenler kedi dili gibi sert görünüyordu.

Sanki tüm varlığım yeni iyileşmiş bir yaraydı ve en nazik dürtmelere karşı duyarlıydı.

Zera benden önce yürüdü, onu daha önce hiç görmediğim kadar gergin görünüyordu. "İşe yarayacağından emin değilim," dedi bana beşinci kez.

Beni söğüt ağaçlarının alçak kemerlerinden geçirerek adanın henüz ziyaret etmediğim bir tarafına doğru götürdü. 'Güçlerimi kaybettiğimden beri böyle bir şey denemedim. Dürüst olmak gerekirse, bunun imkansız olduğunu söyleyebilirim...'

Bocaladı, sanki parmaklarından kayacakmış gibi çantayı daha sıkı kavradı. Refleks olarak yardım etmek için yarım adım öne çıktım, sonra ne yaptığımı fark ettim ve buz gibi bir ürpertiyle ellerimi bıraktım.

Ölmüş olabilirdin. Güneş ışığıyla zar zor başa çıkabiliyorsam, o çantaya elimi sürmenin sırası değildi.

'... Korok ve onun aptallığı olmasaydı,' diye inatla devam etti Zera, sendeleyerek ve kırılğanlık anını atlatmaya çalışarak. "Kendisi hiç renk büyüsüne sahip olmamasına rağmen Achlys ve Melinoë'ye bu büyüyü öğretmeyi başardı. Bu yüzden belki de hiç sihrimin olup olmaması önemli değildir. Senin içindeki o güçleri uyandırabildiğim sürece...'

Bu cümle yarım kaldı. Nefes nefese, çantayı dar patikamızın son dönemecinde sürükledi, sonra da iç çekerek çimlerin üzerine bıraktı.

"Peki. Sesinde bir rahatlama belirtisi. "İşte başlıyoruz.

Aşırı hassas cildime sert ve kaba gelen botlarımın ayak parmaklarımı zedelememesi için son derece dikkatli adımlarla onu takip ettim. Virajın etrafında ...

Önce küçük bir çardak olduğunu düşündüm, sonra küçük açıklığın üzerindeki karmaşık çatının birbirine örülmüş söğüt dallarından başka bir şey olmadığını fark ettim. Küçük, yapraklı bir kubbe, aşağıda yetişenleri korumak için bir kalkan oluşturmuşlardı - açık alanın ortasından yükselen tek bir çiçek açan bitki.

Ampul şeklindeki çiçekleri kristal mavisiydi, beş taç yaprağı savunmasız bir kalbin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı. Mavinin içinde parıldayan damarları ancak yaklaştığımda görebildim. Örümcek ağından daha inceydiler ama

Açıkça altındı - göz açıp kapayıncaya kadar tanıdığım ürkütücü, titreşen bir altın.

Onu daha önce beşgen bir havuzda, Etele'nin Yeraltı anıtının mozaik duvarları üzerinde garip ışık titreşimleri gönderirken görmüştüm.

Bakışlarım bitkinin köklerine kaydı. Etrafındaki toprak garip bir şekilde kuru görünüyordu ama en alttaki yapraklara ve gövdeye kurumuş, çatlayan boya gibi küçük altın tanecikleri yapışmıştı.

"Kan mı? Nefes nefese kaldı. 'Sen onu kendi kanınla suluyordun.

Kan mı?"

"Elimde kalan azıcık gücü yoğunlaştırmak için yararlı bir yöntem," dedi Zera, alçak sesine bir parça eğlence karışmıştı. 'Ve bu özel durumda, sana yemin ettirmek için daha hoş bir yöntem. Ama doğrudan damarlarımdan içmeyi tercih edersen söyle bana. Korok her zaman büyüünün bu şekilde daha etkili olduğunu iddia ederdi.

Gözlerimi kırıştırdım, zihnimde kıvılcımlanan birkaç rahatsız edici düşünceden hangisinin dudaklarıma giden yolda daha fazla önceliği hak ettiğinden emin değildim. "Sen... Tanrı katına çıkmak için ilahi kan içmen mi gerekiyor?

"Mm-hmm. En ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu.

"Cehennem. Bitkiye baktım ve yüzümü buruşturdum. "Agenor'un Korok'un kanını içtiğini söylüyorsun.

Zera keten tuniğini köşeli kalçalarının üzerinde düzeltirken kuru bir sesle, "Bu hayatında yaptığı en saçma şey olmasa gerek," dedi. 'Yine de sana bunun çok asil ve onurlu bir tören olduğunu söyleyecektir kuşkusuz. Kenara çekilebilir misin canım? Teşekkür ederim.

Ben tökezleyerek yoldan çekildim, o da bitkinin yanına diz çöktü ve tombul mavi çiçeklerden birini yavaşça sapından çekti. Çiçek açıldığında Zera'nın avucunda beyaz ve altın rengi bir kalp belirdi.

"En son ilahi kanı gördüğümde" dedim ve yutkundum, "yarım orduyu havaya uçurdu.

Zera'nın kıkırdaması neşesizdi. 'Bu çiçekleri ben lanetlemedim, eğer sizi ilgilendiren buysa. Kanımız doğası gereği kötü niyetli değildir.

Kalbinden kopardığı yapraklara şüpheyle baktım. Kuşkusuz kötü niyetli *görünmüyorlardı* ve hiçbir şey patlamamıştı... ama Etele'nin kanından sadece o küçük şişenin neden olduğu acımasız yıkımı zihnimin gözünden tamamen engellemek zordu.

Zera temkinli olduğumu fark etmemiş gibi davranarak bana döndü ve iki yaprağı avucuma bastırdı. "Ye onları.

'Sadece...' Kalbim ilk kez çayır gören bir keçi yavrusu gibi göğsümün etrafında sıçradı. "Sadece böyle mi?

Başıyla onayladı. Narin yapraklara son bir kez baktım, kendi kendime bunun damarlarından kan emmekten daha iyi olduğunu söyledim ve daha fazla uzatmadan ağzıma attım. Tadı garip bir şekilde tatlıydı - kan gibi metalik değildi - çiğnedikçe ağzımda çiçek açan bal benzeri bir tat ve ağır baharatlı yiyeceklerin sıcaklığı gibi beklenmedik bir sıcaklık getirdi. Yutkunduğumda yapraklar boğazımda karıncalanarak mideme doğru yavaş bir çizgi çizdi.

Sıcaklık uzuvlarıma süzüldü ve pembe bir kızarıklıkla içime yayıldı. Dizlerimin titremesi durdu. Kalp atışlarım yavaşladı. Güneş ışığı ve hışırdayan yapraklar yumuşadı, savunmasız duyularıma sürekli bir saldırı yerine arka plan gürültüsü rollerine geri döndüler.

"Güzel," dedi Zera yumuşak bir sesle. 'En azından kanım hâlâ yapması gerekeni yapıyor.

Başımı kaldırdım ve kaskatı kesildim.

Kibar yeşil gözler ve bronzlaşmış yüz, kırılğan çerçeve ve kemikli uzuvlar gitmişti. Önümdeki yaratık bir metre boyunda, fırıl fırıl dönen bir güçtü - hâlâ insan şeklindeydi ama şu anda fiziğini oluşturan baş döndürücü ışık oyununda insana ait hiçbir şey yoktu; ölümlü derisi ve kemikleri tarafından zar zor kontrol altına alınabilen bir büyü fırtınası. Eğer eski gücü *olmadan* böyle biriyse...

Boğazım kurudu ve yine de gözlerimi ondan ayıramadım. Tanrısallığın gerçek anlamı - dünyaları parçalayabilen büyü ve evrenin sırlarını anlayan zihinler - o ana kadar aklıma tam olarak gelmemiştir.

"Ah, evet. Sesi bile farklıydı, uğuldayan rüzgâr gibi alçak ve derindi. Yine de içindeki eğlence, insani bir dokunuş hâlâ oradaydı. 'O kısmı unutmuştum. Birazdan geçer. Otursan iyi olur canım - bu biraz baş dönmesine yol açabilir.

Daha fazla zorlanmaya gerek duymadan, nefes nefese itaat ederek yere çöktüm. Zera yanıma çöktü ve eli olan parlak ışık parçasını bana uzattı; titreyen parmakları almamı işaret etti.

"Um," dedim, vücudunun doğaüstü maddesini biraz şüpheyle inceleyerek. "Bu güvenli mi?

Kahkahası etrafımdaki havayı titreştirdi. "Geçen sefer seni neredeyse öldüren ben değildim.

Sinir bozucu derecede iyi bir nokta. Parmaklarımı onunkilere doladım ve ışıkla ıslanmış şeklini beklediğimden daha katı buldum. Ondan alıştığım sert güven duygusuyla beni sıktı ve bir an için önümdeki maddeleşmiş güç silueti

biraz daha az korkutucu göründü. "Pekâlâ. Hâlâ gergindiyse bile sesi bunu

gizlemek için harika bir iş çıkarmıştı.

'Şimdi beni dikkatle dinlemenizi ve söylediklerimi tekrarlamanızı istiyorum.

Bu değil

Anladığın kelimeler. *Konuştuğum* kelimeler. Anlaşıldı mı?

Yutkundum ama göğsüm sıkışarak başımı salladım. İlk duyduğum andan itibaren kolayca yorumladığım kelimelerin altında yatan o tuhaf ilahi dil ... bu anlaşılabilir yüzeyin altına inmek ve gerçekten telaffuz ettiği yabancı sesleri tanımlamak için çaba sarf etmek gerekiyordu, İlahi ışığın parmaklarına yakalanan kendi küçük elimi görmek beni biraz baygın hissettirdi - bu da kendi ezber yeteneklerime olan inancımı artırmadı.

"İyi," dedi Zera, ama hiç de *iyi* demedi. *İkaz* dedi ve kelimenin gerçek sesini çözdüğümde, onu nasıl bu kadar *iyi* anlayabildiğimi artık çözemiordum. "O zaman benden sonra tekrar et...

Yemini yavaşça, her seferinde iki, üç kelime söyleyerek, dudaklarımın onun dilinin tuhaflığı karşısında yolunu bulması için zaman tanıdı. Benden gelen sesler kulaklarım için tamamen anlamsızdı. Ne söylediğime dair tek hissim Zera'dan, dinleme niyetim arasında yakaladığım anlam kırıntılarından geliyordu. Sadakat. Hizmet. Ömür boyu. Pazarlık.

Sihir.

Dilim bu kelimeyi söylerken neredeyse dönüyordu. Ama dudaklarımı zorladım ve tenimdeki sıcak kızarıklık aniden içe doğru çekildi, göbeğimin hemen altında *yeni* bir şeyin küçük bir çekirdeği halinde katılaştı.

İşe yarıyor muydu?

Son sözler sonsuza kadar sürecekti gibiydi; kıpırdamadan oturmak ve Zera'nın yemininin geri kalanını tekrarlamak için kendime zar zor hakim olabildim. Elimini bıraktığı anda parmaklarım göğsüme doğru uçtu ve en alt kaburgalarımın hemen altındaki o yepyeni sıcaklık hissini dürttü. Bu yeni bir histi ama yine de tanıdığım bir parçamdı, her zaman derimin hemen altında uyuyan ama fark etmediğim bir şeydi.

"Hissedebiliyorsun," dedi Zera, sesi soluğu kesilmiş gibi çıkıyordu.

"Ben... Sanırım? Kafamı kaldırdığımda tekrar insan formuna bürünmüştü, artık altında ne yattığını bildiğim için o kadar da büyükanneye benzemiyordu. "Tam olarak ne hissetmem gerekiyor?

"Güç. Her zamankinden daha kolay bir şekilde ayağa fırladı ve beni takip etmem için başıyla işaret etti. "Gel. Hadi deneyelim.

Ayağa yeterince hızlı kalkamadım ama o daha hızlıydı, sanki hayatı buna bağlıymış gibi keder torbasını alıp koşmaya başladı. aceleyle koşarken, "Renk büyüsunün Fae yorumu oldukça sınırlı, görüyorsunuz," diye ekledi.

Beynimi, halihazırda işlemeye zorlandığı gelişmeler kasırgasından sonra büyü teorisine geri döndürmek fiziksel bir çaba gerektirdi. "Ne şekilde?

'Her şey renk tonuyla ilgili. Etele'nin büyüsu kesinlikle renklerle sınırlı değildi, daha ziyade ışık, yüzeyler ve gördüğümüz dış görünüşlerle ilgili daha geniş bir kavramdı. Bir keresinde...' Torba başıboş bir kökün arkasına takılınca sözünü kesti; budaklı ağaç, Etele ona ters ters bakınca itaatkâr bir şekilde toprağa geri kaydı. "Bir kez renk tonunun bariz güçlerinin ötesine bakmaya başladığınızda, çok daha ilginç olasılıklar ortaya çıkar.

"Anlıyorum," dedim, bu en iyi ihtimalle umutlu bir ifade, en kötü ihtimalle ise düpedüz bir yalandı. Günün her dakikası beni daha da derin bir şaşkınlık bataklığının içine çekiyordu. "Somut bir örneğiniz var mı-

"Işık yansımaları. Daha önce hiç bu kadar bir şekilde sözümü kesmemişti. "Tabii ki, renk de sonuçta sadece ışık yansımasıdır...

"Elbette," dedim zayıf bir sesle.

'... ama doku, parlaklık ve diğer tüm faktörler de öyle. Bu da bizi Etele'nin halkınızın çoğu üyesine asla öğretmediği şeylere getiriyor. Zihin için pürüzsüzlük. Hareket için yumuşaklık. Büyü için yanardönerlik.'

"Bekle. Beynim ancak şimdi yavaş yavaş onun ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. '*Daha fazla* renk olduğunu söylüyorsun. Farklı renkler. Renk olmayan şeyler, ama...'

"Buna renk büyüğü yerine yüzey büyüğü de diyebilirsiniz," dedi Zera arkasını dönmeden, "ve rengi güç alabileceğiniz birçok yüzey özelliğinden sadece biri olarak düşünebilirsiniz. Bu her şeyi mu?

Öyle oldu - az da olsa, ama yine de bir gelişme. Etrafımdaki dünyaya baktım, söğüt ağaçları ve patikanın sonunda beliren kulübe, nereye gidersem gideyim içgüdüsel olarak değerlendirmeyi öğrendiğim renklere bürünmüştü.

Sadece ışığın yansıması.

Nemli yapraklarda göz kamaştıran güneş ışığı gibi. Çiçek yapraklarındaki yumuşak parıltısı. Ağaç kabuklarının gölgeli olukları. Gözlerimi kırıştırdım ve görüşüm değıştikçe tekrar kırıştırdım, bakışlarım daha önce hiç dikkat etmediğim manzaralara kilitlendi.

Hareket için yumuşaklık.

Ağır demir zincirleri büyüğüyle hareket ettiren Anne gibi, o gece Creon'u kemik salonunda kanatlarından asmıştı. Anlayış zihnimde mide bulantısına yakın bir hisle yükselirken tökezleyerek durdum.

"Şu yastıklar. Sesim sertleşmişti. "Üzerinde oturduğu o kadife ve ipek yığınının büyü yapmak için mi kullandı? Yüzeylerindeki ışığın yumuşak parıltısı?

'Çok iyi, Emelin. Çok iyi. Zera sonunda çantasını bahçesinin çitine indirdi ve hafifçe nefes alarak arkasına döndü. "Dağınık bir ışık yansımasına yumuşak yüzeyler hareket yaratmayı mümkün kılar. Ya da tam tersi

- Bu, insan hizmetkarları adaya bağlayan ve hareketlerini kısıtlayan aynı büyüünün bir uygulamasıdır.

"Ama- *Oh*. Etrafımdaki ışık titreşti ve düşüncelerim de aynı şeyi yapar gibi göründü, takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde anıdan anıya atladı. "*Büyü için yanardönerlik* demiştin. O zaman insanları bağlamak için bunu mu kullanıyor? İnci, tüy, opal ve... gibi şeylerin yüzeyi...'

"Evet," dedi yavaşça. "Bu bir parçası.

"Peki ya diğer kısmı?

İç çekti. 'Zihin için pürüzsüzlük. Çelik ve cilalı ahşap gibi yansıtıcı yüzeyler zihin büyüsu kaynaklarıdır ve sizin de buna ihtiyacınız var. Büyü zarar verme *niyetiyle* kullanıldığında bağlar etkisini gösterir - işte burada zihin devreye girer.

Nefesim şaşkın bir kahkaha olarak kaçtı. "İyi tanrılar.

"Evet, rica ederim. Sırıtişında alaycı bir ifade vardı. 'Bakalım seni bir şey taşımaya ikna edebilecek miyiz? Bir yerlerde yüzyıllardır dokunmadığım kadife bir saç eşarbım olmalı - bir gün işe yarayacağını biliyordum.

Kadife. *Hareket için yumuşaklık*. Her yeni bilgi kırıntısını anlamlandırmak için hâlâ umutsuzca çabalarken, onun peşinden kulübeye doğru tökezlerken kelimeler zihnimde yepyeni bir ninni gibi söyleniyordu. Bunu ezberlemek zorundaydım - söylediği her kelimeyi hatırlamak zorundaydım, çünkü buradan ayrıldıktan sonra bana başka kim anlatacaktı?

Şarap kırmızısı kadifeden antika bir parça olan saç atkısı bir battaniye sandığının dibinde duruyordu. Başka kumaşlarla da deneyebilirdim, diye açıkladı Zera elime tutuştururken, ama ne kadar yansıtıcı olursa o kadar iyiydi ve neden bu ilk denemeyi gereğinden fazla zorlaştırayım ki?

Güzel bir soru; zaten oldukça göz korkutucu bir görev gibi görünüyordu.

Eşarba, kadifenin yansıyan gün ışığının yumuşak parıltısına baktım ve zihnimin Kızıl Saray'daki o ilk günlere ve güçlerimi nasıl kontrol altında tutacağımı bulmadan önce taşları parçalayarak geçirdiğim saatlere geri döndüğünü hissettim. Bu sefer bana yardım edecek Creon'un rehberliği bile yoktu. Bu kumaş parçasına karşı bendim ve şu ana kadar kumaş parçası avantajlı görünüyordu.

Gerçekten, kulağa oldukça acınası geliyordu.

Kendimi harekete geçirdim ve kadifenin olabildiğince çok güneş ışığı aldığı pencereye doğru yürüdüm. *Yumuşaklık*. Renk büyüü tamamen renkleri hayal etmekle, ihtiyacım olan tonu ve doygunluğu canlı bir şekilde görmekle ve onu serbest bırakmakla ilgiliydi. Peki burada da aynısını yapabilir miydim? Sadece dokuyu, o yumuşak, kadifemsi parıltıyı izole edebilir ve ona istediğimi yaptırabilir miydim - *hareket etmesini* sağlayabilir miydim?

Gözlerimi kapattım. Bayan Matilda'nın atölyesini, kadife ve ince dokunmuş yün parçalarını, parmaklarımın altındaki yumuşacık yüzeyleri düşündüm. Genç civcivlerin tüylü yumuşaklığını, gri söğütlerin tüylü tomurcuklarını, yosunların pelüş parıltısını düşündüm.

Sol elimin parmaklarının altında tanıdık bir karıncalanma uyandı.

Aklıma gelen ilk nesneye sağ elimi uzatırken o yumuşaklık izlenimine tutunarak düşünmeden büyüünün akmasına izin verdim. Hareket. *Hareket*. Dokunuşumun altında uyuyan gücü serbest bırakabilseydim, ışığın o yumuşak yansımasını alıp kendime mal edebilseydim-

Büyü içime işledi.

Ve beni korkutan ve yüksek sesle çığlık atmama neden olan bir gürültüyle, pencereden içeri bir şey çarptı ve dışarıdaki tavukların kaçarken histerik bir şekilde gıdaklamasına neden oldu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Cam kırılmıştı. Kırıklar dışarıdaki çimenlerin üzerinde yarım daire şeklinde dağılmış, tüm bu kargaşaya neden olan merminin etrafında mükemmel bir şekilde merkezlenmişti - ağır bir toprak kupa, sabah çayımı koyduğum ve birkaç dakika öncesine kadar yemek masasında huzur içinde duran kupa.

Ve şimdi dışarıdaydı.

Elimdeki eşarba baktım, tuhaf bir şekilde... *sade* bir hal almıştı. Hâlâ aynı şarap kırmızısı renge sahipti ama o pelüş, kadifemsi dokusundan eser yoktu; onun yerine kumaş, ifadesiz, boş bir parşömen gibi dümdüz olmuştu.

"İşe yarıyor. Zihnim daha bu cümleyi tam olarak kavrayamadan bu cümle dudaklarımdan döküldü. "Bu... gerçekten işe yarıyor.

Zera cevap vermedi. Ocağın yanındaki yerine döndüğümde, nemli yeşil gözleriyle kırık pencereyi inceliyordu, dudakları gözyaşlarını tutmak için umutsuz bir çaba olduğu kadar kolay bir gülümseme olabilecek şekilde titriyordu.

"Şuna bak," dedi sessizce, bakışlarımla buluşmak için başını kaldırarak. "Görünüşe göre henüz tamamen işe yaramaz değilim.

"İşe yaramaz değilsin. Harap olmuş eşarbı bir kenara fırlattım ve en yakın sandalyeye çöktüm. 'Bütün o lanet kederi taşıyorsun. Güvercinleri sen gönderiyorsun.

İçini çekti ve gözlerini kaçırdı. "Evet.

"Ve bu... Sen *her şeyi* değiştirdin. Nefes nefese bir kahkahayı bastıramadan ellerime bakarak başımı salladım. 'Eğer bağları kırabilirsem, en büyük avantajını kaybetmiş olacak. Gerçekten *kazanabiliriz*. Ondan ve imparatorluktan kurtuluruz ve ... ve ...'

Ancak o anda, biraz geç kaldığım için daha az görkemli olmayan zafer beni vurdu. Artık o kaltakla yüzleşebildim, sadece küçük bağısız Emelin olarak değil.

büyücü olarak değil, tanrı tarafından kutsanmış küçük büyücü Emelin olarak - henüz zararsız hale getiremediği tek sinir bozucu düşmandan ziyade gerçek bir tehdit olarak. Bu savaştan *sağ çıkabilirim*.

Dudaklarımda bir kahkaha daha belirdi ve sonra aniden tekrar ayağa kalktım, uzuvlarımda orman yangını gibi yayılan enerji patlamasına karşı koyamadım. Sadece pratik yapmam gerekiyordu. Şu lanet bağları çözmem gerekiyordu. *Zihin ve büyü* - nereden başlamalıyım?

"Evet," dedi Zera ve gözlerinde gülümsemeye yakın bir şey belirdi. "Gerçekten kazanabilirsin.

"Eğer hareket edebiliyorsam, zihin büyüğü de yapabileceğimden emin miyiz? Kapıya doğru iki adım zıpladım, elimi mavi elbiseme dayadım ve kırık cama bir doz masmavi ışık tuttum. Neredeyse kusursuz bir şekilde kendini onardı; sadece camdaki birkaç çatlak kırıldığı yeri hatırlatıyordu. Deneyebilirim. Belki de kazara zihnini patlatmadan önce senin üzerinde deney yapmamalıyım, ama-'

"Tavuklarıma sahip olamayacaksın canım," dedi Zera kuru bir sesle, beni bahçeye kadar takip ederek. 'Çizgiyi orada çekiyorum. Eğer denemek istiyorsan kendine birkaç kurban bul - ve kutsal olan her şey için, küçük başla. Birkaç anıyı havaya uçurmak çoğu durumda fazlasıyla yeterli olacaktır.

'Sen...' Güneş ışığına karşı gözlerimi kırıştırarak döndüm. "Bana bunu öğretmeyecek misin?

"Ben mi?" Küçük bir kahkaha attı. 'Canım, senin astroloji hakkında bildiğin kadar ben de fae büyüğü hakkında biliyorum. Bir şeyleri gösterebilir ve isimlendirebilirim ama benden bunların nasıl çalıştığını anlamamı isteme. Bunun için başkalarına ihtiyacın olacak.

Zaferin heyecanı azaldı. *Diğerleri* - bu da gitmem gerektiği anlamına geliyordu.

Er ya da geç yapmak zorunda kalacağım açıktı. Arkadaşlarımdan güvende olup olmadığından bile emin değilken yapmak *istediğim* gibi

kalpleri dışarıda. Ama gitmek demek, Zera'yı da burada, sonsuza dek bu küçük kulübede, dünyadaki diğer tüm canlı kalplerden kilometrelerce uzakta bırakmak demekti - bu adanın rahat güvenliğini, müttefikler, fikirler ve Anne'nin çirkin propagandası hakkında endişelenmek zorunda olmadığım bu küçük dünya parçasını terk etmek zorunda olduğum anlamına geliyordu.

"Doğru," dedim boş boş.

İçini çekti ve havuç sıralarının arasından geçerek eğilip birkaçını topraktan çıkardı. "Hadi öğle yemeği yapalım.

Detay vermedi ama ikimiz de sözlerinin ağırlığının ne anlama geldiğini biliyorduk: bu sonuncusu olacaktı.

Kızarmış ekmek ve maydanoz yağına bulanmış ızgara havuç yedik, lokmalar arasında neredeyse hiç konuşmadık. Zihnim dönüyordu. Dünya, ışık ve doku parçacıklarıyla, takip etmem gereken tüm bu yeni bilgilerle, gereken tüm bu yeni yeteneklerle gözümü kamaştırıyordu. Her yoluna , dedim kendi kendime; Creon bana yardım edebilirdi. Agenor da öyle. Lyn akademik açıdan çok sevinecek ve şüphesiz bana Etele'nin güçleri hakkında bir avuç kitap bulacaktı ve Tared eğlenmiş görünecek ve bana eğitim seansları sırasında hala büyü kullanmama izin verilmediğini söyleyecekti ve ...

Ben fark etmeden dudaklarıma bir gülümseme yerleşmişti. Öğle yemeğimin geri kalanını daha hızlı yedim.

Dört gün boyunca konuştuktan sonra soracak hiçbir sorum kalmamıştı. Toplanacak bir şey bile yoktu; ellerimde botlarımdan başka bir şey taşımadan gelmişim. Pencereden fırlattığım fincanı geri aldıktan ve tabaklarımızı yıkadıktan sonra, bitmiş bir sohbetin, tekrar kapanmak üzere olan bir kapının rahat sessizliğinden başka bir şey kalmamıştı.

"Seninle suya kadar yürüyeceğim," dedi Zera, keder torbası çoktan eline geri dönmüştü.

Küçük adanın üzerinde ilerlerken, sallanan söğütler ve tatlı çiçeklerin kalıcı kokusu gibi her bir görüntüyü zihnime kazımaya çalıştım. Hatırlamak için ikinci bir şansım olmayabilirdi. Elbette geri dönmeyi deneyebilirdim, savaş bittikten sonra tekrar ziyaret edeceğime dair güzel sözler verebilirdim... ama orman bana izin vermeyecekse, bunun ne anlamı vardı?

Zera biliyor olmalıydı ama kristal göle ulaştığımızda o sakın gülümsemesi hiç değişmedi. Sadece bana sarıldı, başımı belaya sokmamam için beni son bir kez uyardı ve cevap beklemeden ormana döndü.

"Emelin'i tapınağa geri gönderir misin canım?"

Yüksek beyaz ağaçlar biraz inledi ve vırakladı, ama gölün diğer tarafında, budaklı bir meşe, tapınaktaki ağacın yaptığı gibi yarıldı. Çatlak gittikçe genişlerken, ötesindeki boşlukta mermer duvarları ve dört gece önce ayrıldığım odanın çiçeklerle kaplı yer karolarını ayırt ettim.

Dört gece - diğerleri sadece birkaç dakika içinde ayrılmaya hazırlanırken.

Kaygı beni boğazımdan yakaladı, kendimi göle bırakıp diğer tarafa doğru ilerlemeye başladığımda sudan bile daha soğuktu. Geçidin arkasındaki tapınak odası değişmemiş görünüyordu. Görebildiğim kadarıyla kimse bir mesaj bırakmamıştı. Kimsenin beni aramak için oraya girdiğine dair bir işaret bile yoktu.

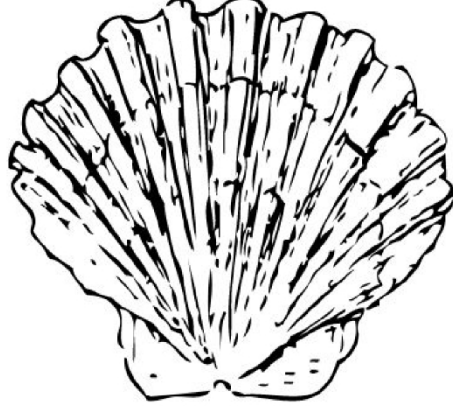
Nabzım baş döndürücü bir ritme ulaştı. Tam olarak ne kadar zaman geçmişti?

"İyi şanslar Emelin," dedi Zera arkamdan, sesi ürkütücü bir sessizlikteydi, tıpkı solan sis bulutları gibi. "İyi seçimler yap."

Söylemesi yapmasından daha kolay. Ama buz gibi suyun içinde uyluk derinliğinde durarak cevap vermek için döndüğümde, ada ve tanrıçası gitmişti ve gölün geniş alanının olduğu yerde sadece gürül gürül akan bir dere kalmıştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Geçitten tırmanıp mermer zemine uzuvlarımın acemice yayılmasıyla düştüğüm anda yanarak ölmedim.

Bu da birilerinin hâlâ tapınak kompleksini vebaya karşı koruduğu anlamına geliyordu.

Nefesim kesilerek ayağa kalktım ve odanın alçak kapısına yöneldim. Ötedeki galeri dört gün önce olduğu gibi görünüyordu; ağır perdeler hâlâ nişlerinin önünde asılı duruyordu, dua odalarının kapıları hâlâ kapalıydı. Tavandaki yarıklardan süzülen ışıktaki tozlar dönüyordu - doğudan gelen ışıktı bu, irkilerek fark ettim. Zera'nın adasını öğle vakti terk etmiş olabilirdim ama dünyanın bu kısmı hâlâ sabahın erken saatlerinde yaşıyordu.

Sabahın erken saatlerinde... Hangi günün?

Botlarımı ıslak ayaklarıma geçirdim ve koşmaya başladım.

Etrafımdaki tapınak günlerce aradığımız tapınaktı, Edored'in neredeyse öldüğü, Creon'un beni alıp kutsal bir sunakta becermek için benimle birlikte uçtuğu yerdı. *Tanıdığım* bir tapınaktı ama nefesim boğazımda düğümlenerek labirent gibi koridorlarda hızla ilerlerken artık hiçbir şey aynı görünmüyordu. Sadece dört gece. Ama dört gecede tanrıları ve kutsamaları öğrenmiş, dünyanın kederini kollarımda taşımışım ve bu ıssız yer bir gizemden çıkıp yolculuğumuzun en anlaşılır kısmına dönüşmüştü.

Sanki garip bir ateşli rüyaya girmiş ve farklı bir insan olarak uyanmışım - tanrıça tarafından kutsanmış, zar zor hayatta ve yaşlanmış.

Sonunda kompleksin geniş dış kapısına ulaştım ve arkamdaki avluya daldım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki boğazıma tıkanabilirdi. Bu, hepsinin bensiz gittiğini, ben dönmeyince Tolya'daki savaşlarına gittiklerini öğreneceğim andı. Ya da onları uykusuz geçen dört gecenin ardından tam bir çılgınlık halinde bulacaktım ve perilerle olan ittifaklarını bozduğum için bana çok kızacaklardı. Ya da kaybolmamdan birbirlerini sorumlu tutarlardı ve ben de onları kanlı bıçaklar ve kılıçlarla bulurdum. Ya da...

"Oh, Em! Lyn'in sesi haykırdı. "İşte

Kör edici sabah güneşini gözlerimden kırıştıtararak aşırı büyümüş karo patikada kayarak durdum.

Ve işte oradaydılar.

Beşi de meşgul arılar gibi avluda koşuşturup duruyordu; çantaları topluyor, atıkları yakıyor, haritalara bakıyor ve yola çıkmaya hazırlanmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorlardı. Naxi gerginlikten hasta görünüyordu. Tared, Lyn ve Beyla acımasızca kararlı görünüyorlardı. Creon ...

Lyn adımı haykırdığında başını kaldırmış, bağladığı çantanın yanında diz çökmüştü. Bakışlarım onunkilere kilitlendi ve sonsuz bir an boyunca o esrarengiz kara gözlerden başka bir şey görmedim, dört gün boyunca endişeden korkmuş ve çaresiz hayal ettiğim erkekten başka bir şey görmedim - her zamanki gibi mükemmel bir şekilde kışkırtıcı ve rahatça yenilmez görünüyordu, bakışlarında en ufak bir rahatlama kıvılcımı yoktu.

Sanki beni bir kalp atışı kadar bile özlememiş gibi.

Kendimi tamamen yanlış bir yerde, tamamen yanlış bir anda uyanan bir uyurgezer gibi hissederek ona baktım.

Beni özlememiş miydi?

Dört gün. Dört gece. Onca zaman gitmiştim ama yine de...

"Em? Lyn, sesinde şimdi bir endişe kokusu olduğunu söyledi. "İyi misin?

Creon yavaşça ayağa kalktı, iblis hisleri benim öfkeli şaşkınlığımın farkına vardığında gözleri yüzümde daraldı. Görüş alanımın sınırlarında diğerlerinin bana doğru döndüğünü, çantalarını ve haritalarını yere indirdiklerini görebiliyordum ama yine de bakışlarımı ondan - kaslı omuzlarının telaşsız gevşekliğinden, kanatlarının umursamaz kıvrımından - çekmeyi başaramadım. Kusursuz, muhteşem *yanlışığ*ından.

Dört gece.

Dört gece olmuştu, değil mi?

'Ne kadar...' İki cılız adımla sendeleyerek ilerledim, sonra vazgeçtim. Toprak ayaklarımın altında sallanıyordu. "Senin için ne kadar zamandır yokum?

Lyn sanki Peri dilinde konuşmaya başlamışım gibi bana göz kırptı. "Ne?

"Ne kadar sürecek? Sesim çatallaştı. 'Tapınağa girdiğimden beri - ne kadar zaman-'

"Yirmi dakika kadar. Lyn Tared'e baktı, o da sanki ekleyecek daha mantıklı bir şeyi olmadığını söylemek istercesine hafifçe çaresiz bir yüz ifadesiyle omuz silkti. "Ne , Em? Bu kadar ıslanmayı nasıl başardın?

..'

Dizlerimin bağı çözüldü.

Lyn uyarısını haykırmadan önce Creon öne atıldı. İki kanat çırpışı ve nasırlı parmakları dirseğime dolandı, tamamen çökmeden önce beni dik tuttu - sıcak, güçlü parmaklar, tenimden kemiklerimin iliklerine kadar yayılan bir dokunuş.

Tüm o uykusuz geceler boyunca çok özlediğim bir dokunuş ve yine de... yirmi dakika. Bir ateş rüyası gibi. Sanki o ağacın altında uyuyakalmışım ve kendime tanrıçalar ve ejderhalar, bahar gökyüzü ve güvercinlerle ilgili bir hikâye uydurmuşum gibi.

Ama elbisem dereden dolayı hâlâ ıslaktı. Havuç ve maydanozun ağızda bıraktığı tat dilimde kaldı. Ve benim sihrim ...

Benim sihrim.

Refleks olarak Creon'un kanadını kavradım, sol elimin parmakları o hassas kadife yüzeyin üzerinde gezinirken nasıl kaskatı kesildiğini fark etmedim bile. *Hareket için yumuşaklık*. Delirmiş olabilirdim ama büyü yalan söylemezdi. Eğer o yemini ettiysem, eğer o kupayı hareket ettirdiysem, numarayı tekrarlayabilmem gerekmez miydi?

Güç parmaklarımı karıncalandırdı. Sağ elimi hiç düşünmeden savurdum ve yolun kenarında duran en yakın çantayı hedef aldım.

Sıkıcı bir gümbürtüyle çanta benden üç metre uzağa sıçradı, sonra yanlamasına çimlerin üzerine yuvarlandı.

Beni sağır edici bir sessizlik karşıladı.

"Bu farklı bir renk," diye nefes aldım. Dilim kendi kendine hareket ediyor gibiydi; zihnim sonunda çökerken kelimeler kafiye ya da sebep olmadan döküldü. 'Her şey yüzeyle ilgili - her şey ışıkla ilgili - ama ilk başta bana söylemedi. Dört gün boyunca. Ama gökyüzü tamamen yanıştı, çünkü ormanda zaman doğrusal değildi ve-'

Creon bu karmakarışık cümlelerin bitmesini beklemeden beni kollarına aldı ve avlunun kenarına doğru yürüdü. Vücudunun misk kokusu üzerime yayıldı ve bedenim onun sarılışının söze dökülmemiş güvencesini tanırken her bir kelime aniden kurudu - *güvendesin. Ben buradayım. Birinin sana zarar vermesine izin vermeden önce ölürüm.*

Göğsüne yaslandım. Artık yapacak başka bir şey düşünemiyordum.

"Bey? Tared söylüyordu, sesi çökmekte olan zihnim için fazla işveli çıkıyordu. 'Sen ve Naxi gidip Tolya'ya bir göz atabilir misiniz? Biz de mümkün olduğunca çabuk takip edeceğiz. Durum acilleşirse bize haber verin.

İkisinden de bir onay duymadım ama Creon beni tapınağın mermer verandasına indirdiğinde ikisi de gitmişti. Kekeleyerek bir özür diledim ya da belki başka bir açıklama denemesi. Kelimeler dudaklarımda anlamsız bir lapaya dönüştü.

Em. Creon önümde diz çöktü, karanlık gözleri savaşa girmek üzere olan bir askerin keskin bakışlarıyla yüzümü taradı. *Nefes al.*

Bir ciğer dolusu hava yuttum ve bir tane daha. Göğsüm cehennem ateşi gibi acıyordu. Her şeyden çok kollarına atılıp yüzümü göğsüne gömmek istiyordum, ta ki bu çılgın uzay ve zaman oyunlarına aklım erene kadar... ama Lyn yuvalarından kaçmak için güçlü girişimlerde bulunan gözlerle bize doğru koşarak geldi ve Tared de elinde deri bir seyahat şişesiyle hemen arkamızdan geldi.

Mutlu görünmüyordu.

İçimdeki alarm alevlendi ve Creon'un eli dizimin yarısına kadar sertleşti. Kanatları hafifçe kayarak işaretlerini arkasındaki izleyicilerden gizledi. *Kaktüs...*

Gözlerindeki bitkin ifade yeterliydi - kızgın Alves'in düşünceleri için endişelenmenin zamanı mıydı?

"Bunu konuşmuştuk," diye boğuk bir fısıltıyla konuşmayı başardım. Beş gece önce - sonsuzluk kadar uzun bir süre önce - ama onun için sadece saatler geçmiş olmalıydı. "Burada değil. Şimdi olmaz. Lütfen.

Yüzüne bir gölge düşer gibi oldu ama başını salladı ve kanadını tekrar içeri katladı. Keskin çenesindeki küçük seğirme olmasaydı, onunla tamamen aynı fikirde olduğumu düşünebilirdim. Şimdi o cilalı kayıtsızlık kalkanını çatlatan küçük ipucu bana tamamen farklı bir hikâyeye anlatıyordu - ayağa fırlayıp beni tekrar kucağına, ikimizin de olmak istediğimi bildiği yere çekmemek için kendine hâkim olmak gerekiyordu.

Belki de bunu ne kadar küçümsediğini, ihtiyacım olan şey tam tersiyken taş kalpli bir katil olmak zorunda kaldığını hafife almıştım. Zera'nın sesi zihnime geri döndü - *Aşk hafife alınmayı sevmez ...*

Yaptığım şey bu mu? Neredeyse ağızımdan kaçırıyordum, kelimeler dudaklarımda acı veriyordu, çünkü o aniden tekrar karşımdaydı, her santimiyle sevdiğim erkekti. *Seni hafife mi alıyorum? Bu aptal korkularıyla bağlılığını çok fazla test etmek mi?* Ama Tared'e söyleyecektim, gerçekten söyleyecektim. Ama böyle bakarken değil, Creon'a her bakışında kılıçların keskinliğini düşünürken değil, savaşa sürüklenmemize dakikalar varken değil.

Daha da kötü zamanlanmış şüpheler için uygun bir zaman değildi. Bu görev bittiğinde ve Yeraltı'na dönebildiğimizde, konuşmak için daha fazla zamanımız olacaktı.

Bu yüzden sorularımı yuttum ve 'İyiyim' dedim, bu bir yalandı ama en azından yapıcı bir yalandı. Lyn'e gülümsemem zayıf ve suluydu; hiç de rahatlamış görünmüyordu. "Sadece... sadece bir kerede çok fazla şeyi kabullenmek.

"Al," dedi Tared, deri şişeyi kucağıma atıp yanımdaki verandaya çöktü. 'Yardımcı olabilir. Tabii o dört gün boyunca hiçbir şey yemediysen, bu durumda bal likörü başlamak için en iyi yer olmayabilir.

Kıkırdamayı başardım ve şişenin mantarını çektim. Likörün keskin kokusu gözlerimi yaşarttı ve aldığım küçük yudum boğazımdan aşağıya doğru bir ağız dolusu yanan yağ gibi kavruldu. Ama midem itiraz etse de omuzlarım gevşedi ve zihnimdeki kasırganın bir kısmı o iğrenç, ateşli tadın şokuyla yatıştı.

Şişeyi ona geri uzattım ve yüzümü ellerimin arasına gömüp nereden başlayacağımı bulmaya çalıştım. *Neredeyse ölüyordum. Bir tanrıçanın kanını içtim. En derin korkularınızı ve acılarınızı gördüm - her birinizin.*

Belki orada değildir.

"Onu bulduğun sonucuna varmalı mıyız, Em? Lyn sesinin çok yüksek olduğunu söyledi. "Zera mı?

"Tapınağın kalbindeki ağaçtı. Başımı avuçlarımdan kaldırmadım. Dört günlük anıları anlaşılır cümleler halinde dizmek zaten yeterince zordu. "Yarıldı - ona açılan bir kapı oldu. Orman onu saklıyor, anlıyor musun, büyüsunü kaybetmesine rağmen onu hayatta tutuyor, yani ...'

"Peki zamanla ilgili şey neydi?

Zamanla ilgili şeyi açıklığa kavuşturmak için üç karmakarışık girişim ve hikayenin geri kalanını benden almak için birkaç temkinli soru daha gerekti - reddetmeler, çanta, Tanrı tarafından kutsanmış büyü. Onlara güvercinlerden bahsetmedim. Zera'nın bana kendi motivasyonlarım, ailem ve onların hataları, sevdiğin insanlar arasında seçim yapmak hakkında öğrettiklerinden hiç bahsetmedim. Hikâyenin bu kısmını duyacak tek kişi Creon'du - ama daha sonra, savaşlar yapıldıktan ve herkes ortadan kaybolduktan sonra.

"Yani... insanları bağlayabiliyorsun? Lyn sonunda sonuca vardı ve genç sesinde kalbimi tatsız bir şekilde sıkıştıran bir ihtiyat vardı. Gücün herhangi bir elde, hatta benim elimde olmasından hoşlanmayan tek kişi Zera değildi.

"Teknik olarak," diye mırıldandım.

"Yüce Tanrım. Gözlerindeki inatçı bir kıvrımı ovuşturdu ve şimdi daha soluksuz bir şekilde tekrarladı, "İyi tanrılar.

"Eh," dedi Tared, kelimenin altındaki hafif zayıflığı gizleyemeyen bir kıkırdamayla, "hedeflediğimiz şey aşağı yukarı , değil mi?

Aşağı yukarı - hiçbirinin Anne'nin bağlarını yok etme şansına sahip olmak için bu kadar güçlü bir büyü gerektiğini bilmemesi ya da bundan şüphelenmemesi dışında. Şu ana kadar neredeyse tek bir kelimeyi bile imzalamamış olan Creon'a baktım - bir an için yüz ifadesindeki o isteksiz ihtiyatın aniden ortaya çıkmasından korktum.

Ama çimenlerin üzerinde bağdaş kurmuş beni incelerken yüzünde beliren gülümseme... *gururla* mı parlıyordu?

"Ne düşünüyorsun? Zayıfça söyledim.

Omuz silkti, gülümsemesi yüksüz bir memnuniyet ifadesine dönüştü. *Beni bir düelloda yenip yenemeyeceğini merak ediyordum.*

Şüphelerim bile şaşkınlık içinde bocaladı. "Ne?"

"Burada önemli olan senin yenilmez sicilini mi Hytherion? Tared tersledi - bu keskinliğin bir kısmı muhtemelen Creon'un ellerinde uğradığı yenilgiden kaynaklanıyordu ve bu onun için önceki günün taze bir yarası olmalıydı. "Burada daha önce hiçbirimizin karşılaşmadığı güçlerle uğraşıyoruz ve-

Yüzyıllarımı daha önce kimsenin karşılaşmadığı güçlerle uğraşarak geçirdim, Creon omuz silkererek onun sözünü kesti. İkinci de yanlış şeyler için endişeleniyorsunuz. Eğer lanet olası bir tanrıça Em'e bu sihri emanet ettiyse, o zaman neden bu karardan şüphe ediyorsunuz? Ben bile o kadar dinsiz değilim.

Hırıltıya benzer bir kahkaha attım. İşaretler diğer ikisini hedef alıyordu ama benim için de aynı anlama geldiğini biliyordum - *kendinden şüphe etmeyi bırak.*

Gülünç derecede iyi çalıştı.

"Ve endişelenmen gereken doğru şey," dedi Tared, sesinde asitle, "sana göre, tanrılara yeminli büyücülerle düello yapmaktan zevk alıp almayacağın mı?"

Hayır. Creon'un gülümsemesi bir hançer gibiydi, deriyi ve kasları kesmeye hazır. Asıl soru, Tolya'daki perileri hayatta tutup tutamayacağımız. Ya da Kızıl Saray'da Ana'yı tahtından indirecek kadar derinlere inip inemeyeceğimiz. Hatırlatmam gerekirse, eğer bizim tarafımızdaki en güçlü büyücü bağlı değilse, bu çok daha kolay olacaktır.

Bu mantıklıydı - Tared'in bile isteksizce birkaç kelime homurdanmasına yetecek kadar mantıklıydı - ve yine de burada Creon'un aklındaki ilk şeyin daha büyük bir iyilik olup olmadığından şüpheliydim. Onu alt edeceğim düşüncesiyle gülümsemesinde çok fazla hınzırca bir eğlence vardı. Yüzyıllardır eşsiz güçlerle uğraşıyordu... ve şimdi benim neler yapabileceğimi kim bilebilirdi?

Ve aynen böyle, endişe heyecana dönüştü, önündeki karanlık yol aniden keşfedilmemiş olasılıklar diyarına dönüştü. Lanet olsun ona ve iblis gözlerine; yine başarmıştı.

Diğer ikisiyle yüzleşmek için döndüğümde omuzlarımı dikleştirerek, "Hiçbir savaşı kazanmaya yakın değilim," dedim. Biraz diplomasi zamanı. 'Ya da herhangi birini bağlamanın ya da çözmenin. Bir şeyi nasıl hareket ettireceğimi zar zor buldum ve diğer iki büyü türünü kullanmayı hiç denemedim, çünkü Zera tavuklarını ele geçirmeme izin vermedi. Yani...'

Tared kıkırdadı - neşesiz bir kıkırdama ama koşullar için yeterliydi. "Hayal kırıklığı.

"Endişelenme Em," dedi Lyn, cesur bir gülümseme denemesiyle bazı görünmez endişeleri bir kenara bırakarak. Tanrılara şükürler olsun. 'Elbette çözmenize yardımcı olacağız. Sadece...'

Sadece şu anda onun özgürlüğünü, doğurganlığını ve arkadaşlarının hayatını elinden alan aynı güçleri kullanıyordum. Yüzümü buruşturdum ve 'Biliyorum' dedim.

"Evet. Tombul parmaklarını vahşi kırmızı buklelerinde gezdirerek iç geçirdi. 'Cehennem hepimizi alır ve ben bu sabahın daha vahşi olamayacağını düşünmüştüm. Peki şimdi ne yapacağız? Tolya'yı bu halde idare edebileceğini düşünüyor musun?

Bizi neyin beklediğine dair en ufak bir fikrim olsaydı daha kolay üstesinden gelebileceğim bir soru - birkaç masum çatışma mı yoksa Altın Saray'da zar zor atlattığımız türden tam teşekküllü bir savaş mı? Creon'a baktım, o da kaşını kaldırdı, soru bu küçük hareketten anlaşılıyordu.

Ben ne istiyordum?

"Geliyor musun? Yavaşça söyledim.

Yaralı parmakları bir parça gerildi. *Perileri kızdırmayı ne kadar göze alabileceğimize bağlı.*

"Öfkelerini ölümlerine tercih ederim," dedi Tared. Sesinde artık sadece sertlik yoktu, aylardır içinde kaynayan o soğuk tiksinti de yoktu. Bu düpedüz bir cinayet arzusuydu ve sadece en ince uygarlık ve kendine hakim olma cılasıyla kontrol altında tutuluyordu. 'Senin güzel yüzün bize Tolya'yı kaybettirebilir ama onlar hayatta kalırsa, en azından dünyanın geri kalanını harekete geçirme şansımız olur. Eğer bu senin mevkiinin çok altında değilse...'

"Tared," diye homurdandı Lyn, bakışları arasında gidip geliyordu.

Kendimi Creon'un patlayıcı tepkisi için hazırladım, ama tepki gelmedi - Tared'e hafif bir acıma bakışı ve bana da boyun eğmiş bir omuz silkmeden başka bir şey olmadı. *Görünüşe göre ben de orada olacağım.*

Derin bir nefes aldım ve tapınak kanatlarına, tepenin altında ufka doğru uzanan ormana bir bakış attım. Burada işimiz bitmişti. *Benim işim* bitmişti. Ve bu düşünceyi kafama yerleştirmek ne kadar zor olsa da... Bir ada dolusu masum su perisi katledilmek üzereyken Zera gerçekten bir hafta daha oyalanmamı ister miydi?

"Büyüyü kontrol altına alıp alamayacağıma bakmam için bana biraz zaman verin," dedim zayıf bir sesle, yere düşen çantayı işaret ederek. 'Bir saat, belki? Sonra ben de seninle gelirim.

"Pekâlâ. Lyn nefes nefese kalmış bir heyecanla ayağa fırladı. 'Beyla göz kulak oluyorsa biraz bekleyebiliriz. Tared, şu ağaca bir göz atmak istiyorum - benimle geliyor musun?

İtiraz edecek gibi görünüyordu - şüphesiz Creon'la ilgili bir şeyler, benim kırılğan durumumla ilgili bir şeyler ve o fae piçinin bu sabah bana çok sık el kaldırmasıyla ilgili. Ama Lyn kaşlarını - *başlama yine*

Yine kahretsin, dedi o bakış - ve boğuk bir küfür ve başını sallamaktan başka bir şey yapmadan ayağa kalktı.

İkisinin sessizce yürümesini izledim, Tared'in adımları uzun ve gergindi, Lyn her gevşek dalın ve kayanın üzerinden atlıyordu. Creon ancak ikisi de geniş tapınak kapısından geçip gözden kaybolduklarında kıpırdandı ve zarifçe ayağa kalkarken bana sol elini uzattı.

"Anladığım kadarıyla Lyn'den özür dilemişsin? Parmaklarımı onun parmaklarına dolayarak söyledim. Yüzünü buruşturdu ama beni ayağa kaldırırken başıyla onayladı.

"Ne dedi?

Bir daha benzer bir şeye kalkışırsam kanatlarımı düğümlem, diye alaycı bir şekilde imzaladı, *ama muhtemelen bu sefer senin hatırın için beni affedecektir*.

Gülmeyi başardım. "Ona sıraya girmesi gerektiğini söyle.

Çoktan yaptı. Dudakları titredi. *Uslu duracağım, Em. Artık aptal mektuplar yok*.

Ne de olsa tanrılara yeminli büyücülerini kızdırmaya başlayamazsın.

Gözlerindeki eğlence kıvılcımını açtı, ama bu duygunun altında çok daha derin bir şey vardı - sanki bu hikayenin kalbindeki tanrıça *benmişim* gibi, neredeyse saygılı bir memnuniyetin başka bir görüntüsü. Dudaklarım, söylemeyi planladığım cevap için yarı yolda bocaladı, kelimeler o bakış altında dilimde gevelendi.

Parmaklarını belime dolamak için elimi bıraktı. İçime altın rengi bir sıcaklık yayıldı, mükemmel bir rahatlık, için için yanan bir cazibe. Yutkundum, boş tapınak kapısına bir bakış fırlattım ve nefes aldım, "Ya Tared-

Dudakları *Tared'in gidip kendini becerebileceğini* söylüyordu.

'Ama eğer geri dönerse ve-'

Creon sol kolunu belime doladı, beni kendine doğru çekti ve boştaki eliyle yanağımı kavradı. Başparmağı yanağım boyunca nazik bir çizgi çizdi.

Alt dudağımın kıvrımıyla hava ciğerlerimden aniden çekildi ve zayıf itirazlarımın sonuncusunu da beraberinde götürdü. Tanrılar bana yardım etsin, dudaklarının yavaş bir davetle ayrılma şekli ...

Lyn ne yaptığını biliyordu, değil mi? Tared'i bir dakika içinde avluya geri göndermez miydi?

"Seni özledim," diye fısıldadığımı duydum, başımı arkaya yatırdım ve dudaklarımı onunkilere birkaç santim yaklaştırdım. "Seni çok özledim.

Elini enseme gezdirirken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Seni de özledim, Em.

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Senin için yarım saatten az değil miydi?

Ee? Dedi ve beni öptü.

Dudakları sıcak ve son derece yumuşaktı; savaşı ve küçük çekişmeleri uzun, keyifli bir kalp atışı için unutturan bir kesinlikle dudaklarımı sarıyordu. Parmakları boynumun arkasına gömüldü ve beni teslim olmaya itti. Sırtımın alt kısmındaki eli omurgam boyunca alçalarak popomu tırmaladı. İnledim ve kanatları omuzlarının arkasında titredi.

Hoş geldin, dedi o öpücük. Ve seninle gurur duyuyorum. Ve sana hayranım. Ve - en açık şekilde, sonunda ayrıldığında parıldayan gözlerinde - o düello yakında gerçekleşecek.

Kaybetmeyebileceğim bir düello.

Bir kahkaha attım ve kendimi sabitlemek için iki elimi onun kaslı göğsüne dayadım. "Gerçekten hiç korkmuyorsun, değil mi?

Sen ikiyüzlü birisin, kaktüs, diye kuru bir şekilde imzaladı boynumu bırakarak. *Benden hiç korkmamış gibi davranma.*

"Şey..." Bu beklenmedik tartışmayı düşünerek dudağımı ısırdım. 'Zaman zaman biraz korkutucuydun. Başlangıçta.

Bir kaşını kaldırdı. *Pantolonuma atlamak istemedi bana bakmadığın günleri mi kastediyorsun?*

"Bunu fark etmemen gerekiyordu," dedim kibirli bir şekilde burnumu çekerek, "ve bunun oldukça çekici bir korkutucu olmadığını hiç söylemedim.

Kıkırdadı. *İşte cevabın.*

Ona göz kırptım. Alnıma son bir öpücük kondurdu, sonra ellerimi göğsünden nazikçe çekti ve geri çekilerek beni takip etmem için başıyla işaret etti.

"Az önce *bana* çekici ve korkutucu demedin, değil mi? Tapınak bahçesinin ortasındaki çanta yığınının doğru ilerlerken arkasından fırlayarak söyledim.

Neden olmasın? Bana sırtıttı. İletişim denen şeyde daha iyi olmamı istemeye başladığın zamanki kadar kendimi kaybettiğim çok az olmuştur. Son derece korkutucuydu. Sen çığlık atana kadar seni yalamak istememe neden oldu. Hareket sihrinin ne tür bir yumuşaklık gerektirdiğini düşünüyorsun?

'Ne tür bir...!' Sesim çığ ve boğuk çıkmıştı; düşüncelerimi işaretlerinin çağrıştırdığı görüntüden, bronz kaslardan ve kalçalarımın arasındaki siyah kanatlardan uzaklaştırmak fiziksel bir çaba gerektirdi. "Yumuşaklık mı?

Gülümsemesi etkileyici derecede masumdu. *Yeni sihrini uygulamak istediğini sanıyordum?*

Oh. Yumuşaklık. Hareket. Tehlikedeki periler ve ustalaşılması gereken ilahi güçler. Derin bir nefes aldım, karnımın altındaki ateşi yatıştırmak için umutsuz bir girişimde bulundum ve 'Piç' diye homurdandım.

Bu senin için yeni bir şey olmamalı, diye imzaladı, kendinden çok memnun görünüyordu. *Senin sihrini çalışıyor muyuz, çalışmıyor muyuz?*

Sırf eğlence olsun diye ona bir kırmızı fırlattım. Omuzları kahkahadan titrerken yıldırım hızıyla dönerek kurtuldu.

"Zera dedi ki..." Gözlerimi ovuşturdum, tanrıçanın sözlerini tam olarak yeniden üretmeye çalışıyordum. "Aslında her şeyin ışık yansımalarıyla ilgili olduğunu söyledi - çünkü renkler gerçekten de ışığın yansımalarından ibaretmiş, öyle mi?

Thremian ekolü bunu duyduğuna sevinecek, dedi Creon kuru bir sesle. *Yüzyıllardır bu konuyu tartışıyorlar.*

"Bu konuda tartışmalar mı var?

Tabii ki. Bir nesneyi kırmızı ışığın altına koyduğunuzda rengi değişir mi? Filozoflar bu soru yüzünden neredeyse cinayet işliyorlar. Yüzüme sırttı. Lütfen devam edin.

Başımı salladım ve filozofun çırağı olmaktansa boğulmayı tercih edeceğim sonucuna ilk kez varmıyordum. 'Dokuların aynı zamanda farklı türde ışık yansımalarına neden olduğunu, bu yüzden Etele'nin bundan da büyü yapabildiğini söyledi. Yani pürüzsüzlük var...'

Işığın yansıtan, diye bitirdi sözlerini, sanki çok mantıklıymış gibi başını sallayarak.

O zaman yumuşaklık daha dağınık yansımaları yüzeyler mi olmalı?

'Bunu apaçık göstermenden nefret ediyorum,' dedim, 'ama evet. Yüzeylerin ne kadar yansıtıcı olursa o kadar iyi çalıştığını söyledi.

Yani bariz bir parıltısı olan kadife, olmayan yünden daha mı iyi çalışıyor?

"Sanırım öyle. Yüzümü buruşturdum. "Bunu öğrenmemiz gerekecek.

Büyüleyiciydi. Onu en son teorik bir soruyla bu kadar büyülenmiş gördüğümde, Kothro'nun o lanet olası yanıp sönen yıldızı olmuştu. Deneyelim-Bekle

...

Gözümü kırpamadan sarı ışık etrafımda parladı. Aşağıya baktığımda, sade keten elbisem siyah kadifeye dönüşmüş, dizlerime kadar bolca dökülüyordu.

"Bu kadife için berbat bir model," dedim yüzünü ekşiterek. 'Beni parlak bir şalgam torbasına benzetiyorsun. Neyi hareket ettirmeye çalışmalıyım? Kimseye zarar vermeyecek ya da bir şeyleri kırmayacak bir şey öneririm.

Kendi çantasının yanına çöktü, sıkıca katlanmış bir palto çıkardı ve önümdeki patıkaya fırlattı. *Devam et, benim güzel şalgamım.*

Ceketini sihirli bir şekilde yüzüne fırlatmaya çalıştım.

İlk denemem tam bir başarısızlıktı. Sıkı dokunmuş kumaş yerde can çekişen bir kuş gibi çırpındı ama Creon'un oturduğu yere en küçük bir santim bile yaklaşmadı. Belki de, diye itiraf ettim, elbisemin yumuşak parıltısını zihnimin gözünde görmek için biraz daha zaman ayırmalıyım, her çizim yaptığımda içgüdüsel olarak renkleri hayal ettiğim gibi.

İkinci denememde palto Creon'u geçti ve doğu duvarının yarısını hâlâ kapatan bitkilerin dallarına dolandı.

Tipik, Creon imzaladı, memnun görünüyordu.

Paltoyu yüksek çitten çekip kafasının üzerine bıraktım, ardından elbisemi o tuhaf, düz, süzölmüş yumuşaklıktan yemyeşil kadifeye dönüştürmeye çalıştım. Siyah kumaşın bolca renk vermesi gerekirdi ama ne kadar sarı sallarsam sallayayım elbisemin dokusu değişmiyordu.

"Creon?

Uzun saçlarını geriye doğru tarıyor, hâlâ hafifçe kıkırdıyordu. *Evet?*

"Elbisemi kadifeye çevirmek için tam olarak ne yaptın?

Parmaklarının küçük bir hareketiyle bana doğru bir sarı büyü patlaması daha savurdu. Elbise bir anda lekesiz kadifeye dönüştü.

'...' Gözlerimi kırıştırdım. "Yapmaya çalıştığım şey buydu. Sence... sence bu renk değiştirememek gibi bir şey mi?

Yani sarı büyüyle dokuyu değiştiremiyorsun, çünkü doku da senin için bir büyü kaynağı haline geldi, öyle mi?

"Çünkü büyü kendi kaynağını etkileyemez," dedim boş boş, bana aylar önce söylediği şeyi tekrarlayarak. 'Ve senin doku sihrin yok, bu yüzden senin için sorun değil... Ama bu birlikte olduğumuz sürece neredeyse sonsuz üretebileceğimiz anlamına geliyor, değil mi?

Yani benimle daha fazla zaman geçirmek zorunda kalacaksın? Ne kadar yazık.

Paltoyu sihirli bir şekilde elinden çektim - şimdiye kadarki en iyi denememdi.

Lyn ve Tared on beş dakika süren büyülü deneylerden sonra geri döndüler, Lyn'in neşeli sohbetinin tapınak koridorlarında yankılanmasıyla otuz saniye öncesinden duyuruldu. Eğer soyunmuş bir halde olsaydık, muhtemelen onlar yüksek kapıdan çıkmadan önce kendimize çeki düzen verecek zamanımız olurdu. Ama ne olduysa oldu, onların gelişi sırasında Creon'un yıkık paltosunu çamurlu bir su birikintisinden çıkarmakla meşguldüm; sahnenin son derece erotik görünmesi için hiçbir çabaya gerek yoktu.

Tared bile ilerleme görünce biraz olsun rahatlamış görünüyordu - refakatsiz geçirdiğimiz zamanın çoğunu eğitici bir şekilde geçirdiğimizin yeterli bir kanıtıydı bu.

Lyn aceleyle bana doğru gelirken yüzüme baktı ve parlak bir ifadeyle, "Sana bir şey bulduk, Em!" dedi.

"Bir tanrıça mı? Alaycı bir şekilde önerdim.

Kıkırdadı ve bol pantolonundan yedi yaşındaki bir çocuğun elinde fazla keskin görünen bir şey çıkardı. Uzun, kavisli bir hançerdi, bıçağı garip, siyah damarlı bir çelikti, kabzası mücevherler ve sedef kakmalıydı. 'Sunaklardan birinden bir tanrı hediyesi. İşe yarayabileceğini düşündüm.

Tolya için daha fazla silaha ihtiyacım olursa diye mi? Mesele ancak bir an baykuş gibi göz kırptıktan sonra aklıma geldi - sedef. *Büyü için yanardönerlik.*

"Oh!" Etrafımda döndüm. "Creon?"

Beni bağlamayı mı planlıyorsun? Tared'in gelişiyle yüzündeki en parlak kahkaha eriyip gitmişti ama gözlerindeki pırıltıda yeterince kahkaha kalmıştı.

"Seni yenmek için buna ihtiyacım olduğunu düşünmen büyük cesaret," dedim homurdanarak ve bu sefer gerçekten güldü. Tared hafifçe şaşırılmış görünüyor. 'Hayır, düşünüyordum da... Yanardönerlik büyüü etkileyen büyüü besler, değil mi? Onunla başkalarının saldırılarını engellemek mümkün olabilir mi?

Muhtemelen. Omuz silkti. *En azından Anne bunu yapabiliyor. Sadece nasıl olduğundan tam olarak emin değilim - ilahi güçlerinin ayrıntılarını kimseye anlatmadı.*

Elimdeki hançere baktım. "Bu durumlarda yanardöner bir yüzeye erişimi olabilir miydi?

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. *En sevdiği inci kolyesinde her zaman tahmin ettiğimden daha fazlası olabileceğinden şüpheleniyorum.*

"Kahretsin," dedi Lyn nefes nefese. 'Son Savaş'tan sonra giydiği o kocaman, çirkin şey mi? Bizi bağladığı zaman?

Creon başını salladı.

Yanaklarını şişirdi, biraz hasta görünüyor. 'Sadece o incileri ondan almamız gerektiğini bilseydik...'

Omuz silkti. *Biliyorum.*

Elbette o fırtınalı zihni, annesinin ulaşamayacağı birkaç kadife yastığı çekip alarak dünyayı kurtarabileceği binlerce durum tespit etmişti. Dudaklarının acımasızca gerildiğini gördüm,

Tared'in boğuk lanetini duydu ve hemen, "O zaman bir girişimde bulunayım mı?" dedi.

Creon eğlenen bir kaşını kaldırdı. *Beni bağlarken mi?*

'Sadece kırmızınızın bir kısmını engellemeyi umuyordum, ama tüm sihrinizi kaybetmeyi tercih etmekte ısrar ediyorsanız...'

Sessiz bir kahkaha attı ve çizmesinden kendi hançerlerinden birini çıkardı. Beş metre ötedeki toprağa fırlatırken, *"Vurmaya çalışacağım"* diye imzaladı. *Durdur beni.*

Bıçak alf çeliğinden dövülmüştü, bu da büyüü yönlendirmeyi başaramasam bile ona zarar vermeyeceği anlamına geliyordu - zekice olduğunu kabul etmeliydim, ama kendime olan güvenime de hafif bir darbe indirdi.

"Pekâlâ. Derin bir nefes aldım ve parmaklarımı tapınak hançerinin etrafında daha sıkı tuttum. *Yanardönerlik*. Sabun kabarcıkları, Bayan Matilda'nın elbiselerine diktiğim inciler, Yeraltı'nın karanlık duvarlarından yansıyan ışık... Büyünün tanıdık ürpertisi kolumdan yukarı süzüldü ve başımı salladım. "Ben hazırım.

Creon elini her zamankinden daha yavaş kaldırarak hazırlanmam için bana biraz daha tanıdı. Sonra büyüünü serbest bıraktı, ben de öyle yaptım - alf çelik bıçağın birkaç santim ötesinde buluşan iki ışık parıltısı, duyulabilir bir cızırtı ve kör edici bir parıltıyla birbirinden ayrıldı.

Kırmızı patlaması saparak bıçağın yanındaki bahçe fayansına çarptı ve kaldırım taşında derin bir çatlak açtı.

Hançerimi bir zafer çılgılığıyla yere düşürdüm.

Daha kötüsü de olabilirdi, Creon kuru bir şekilde imzaladı. Bir kahkaha patlattım.

"Gerçekten işe yarıyor!

Elbette var. Gözlerindeki bakış, işaretleri kadar kayıtsız değildi - yine sonsuz olasılıkların parıltısı, olabilecek bir gücün

dünyamızı alt üst edecek. *Yine mi?*

Hançere baktım. Sedef katman sıkıcı grimsi bir beyaza dönüşmüştü; sadece çok özel açılarda ışık hâlâ belli belirsiz gökkuşakları halinde yansıyor. Ondan bir deneme daha çıkarabilirdim ama bu bile zor olabilirdi.

"Önce hareket büyüsünü doğru yapalım," dedim, sıırıslıkam olmuş ceketini tekrar tutarak. "Bir günde ancak bu kadar çok yeni beceri öğrenebilirim.

Böylece beş, on, on beş kez daha çalıştık, büyümün gücüyle ve hareket ettirdiğim nesnelerin ağırlığıyla deneyler yaptık, sonunda bu yeni gücümün neler yapabileceğini anlamaya başladım. Uyuyan uzuvlarla tökezlemek gibiydi, kendi bedenim üzerinde tam bir kontrol eksikliği vardı - Kızıl Saray'daki o ilk kafa karıştırıcı ders günlerinden sonra çabucak unuttuğum bir his.

Yün bir battaniye rulosunu üçüncü kez yakındaki bir ağaca fırlatırken Creon, "*Kurnazca*" diye imzaladı. *Böyle devam edersen bu büyüüyü kullanmayı öğrenmeden önce ağaçlara tırmanmayı öğreneceksin.*

"Sen," dedim ona kaba bir el hareketi yaparak, "böyle devam edersen kibirli çeneni kapalı tutmayı çok çabuk öğreneceksin.

Sırıışı tam anlamıyla kötücülleşti. *Şimdi de beni tehdit mi ediyorsun, Thenessa?*

"Hiç de değil. Battaniyeyi dallardan aşağı çektim. "Sadece hayatta daha iyi seçimler yapman için seni cesaretlendiriyorum.

Kıkırdadı ve elbisemi bir kez daha yumuşak kadifeye çevirdi. *Kuşkusuz bu hiçbir zaman benim en güçlü yanımdı.*

Tapınağın duvarlarının dibinde güneşin altında oturan Tared artık sözde bilediği kılıcına dikkat ediyormuş gibi bile yapmıyordu. Bunun yerine, biz kılıcı sallarken Creon ve beni giderek artan bir şaşkınlıkla izliyordu.

Her şakacı şakada ve her dürüst kıkırdamada kaşları daha da çatılıyordu.

O güneşli dakikalarda Creon'un maskesinden kaçan gülümsemelerin sayısına *ben* bile inanmakta güçlük *çekiordum*. Sadece soğuk, kibirli bir fae katili görmüş biri için, bu sabah sevgilimin yatağından yepyeni bir insan kalkmış gibi görünüyor olmalıydı.

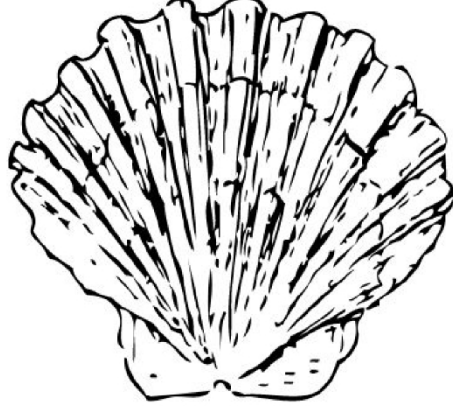
Bu kadar erken umutlanmamalıydım... ama Creon'a göre, o ateşin başında oturup konuşmamızın üzerinden sadece saatler geçmişti. Ona sırlarımızı saklamak için beni bu kadar çaresiz bırakan şeyin kendi davranışları olduğunu söylediğimde beni gerçekten dinlemiş miydi? Anlamış ve kendi davranışlarını biraz olsun değiştirmeye karar vermiş olsaydı...

Beyla bir elinde kılıç, diğeri hala sırtında, geniş bahçede birdenbire belirdiğinde ben hala sonuçları düşünüyordum.

"Fae'ler hazırlanıyor gibi görünüyor. Kelimeleri belli belirsiz bana doğru gelse de özellikle kimseye doğru söylemedi. 'Eğer hala kığımızı kurtarmak istiyorsan, çok fazla bekleme. Periler histerik durumda. Adanın güney tarafındayız.

Tared ve Creon onun ilk ortaya çıkışıyla ayağa fırlamış, soru sormaya hazır hale gelmişlerdi. Ama o, kimse tek kelime edemedi perilere ve onların histerilerine geri dönmüş, ardında çalan alarmdan başka bir şey bırakmadan gitmişti.

Bölüm 22

Tolya adası bir rüya gibi görünüyordu.

Tared'in kayboluşunun bulanıklığı dağıldığında ve dünya tekrar etrafımızda net bir şekil aldığı anda, sık bir ormanla sınırlanmış inci beyazı bir kumsalda durduk. Ağaçlardan şenlikli çelenkler gibi sarmaşıklar sarkıyor, canlı yeşilin arasında parlak mavi ve kırmızı çiçekler açıyordu. Kumsalın kendisi pastel renkli deniz kabuklarıyla doluydu, nereye baksam bana parlıyordu ve diğer tarafımızda su kıyıya hafifçe vuruyordu, parlak turkuaz rengi okyanusun derinleştiği yerde neredeyse mor bir çivit rengine dönüşüyordu.

Ama orada, ufukta, masmavi denizin kabarık sonbahar bulutlarıyla buluştuğu yerde...

O ince gemileri, gövdeleri boyunca uzanan ahşap kanatları, pruvadaki bronz plakalardan yansıyan güneş ışığını biliyordum. Ortaya çıkmışlardı.

Hasatlarımızı almak ve karşılığında korku ve açlık bırakmak için yılda iki kez Cathra'ya gelirler - saldırmak üzere olan yırtıcılar gibi beliren fae gemileri.

Boğazım kurudu. Adanın bu tarafından iki tanesini görebiliyordum. Şüphesiz dar kumsalın kıvrımlarında daha fazlası vardı, şansımız yaver gitmezse yarım düzine.

Lyn yanımda homurdandı, uzaktaki şekillere kaşlarını çatarak baktı, öyle ki gövdelerinde birkaç çatlak açmaktan memnuniyet duyacağını belli ediyordu.

Biz aceleyle çantalarımızı alırken Creon buz gibi hareketsiz kalmıştı ve kolumu bırakıp Tared'e döndüğünde yüzünde gülümsemeden eser kalmamıştı. *Yelkenlerdeki sembolü seçebiliyor musun?*

Yelkenleri zar zor seçebiliyordum ama Tared omuz silkti ve 'Bir tür güneşe benziyor' dedi.

Iorgas, Creon dudaklarını büzerek heceledi. *Her zaman bir zevk.*

Bu isim belli belirsiz bir anıyı canlandırdı. 'Kayıtsız bir melez çocuğu olan ve tüm çocuklarını öldürmek zorunda kalan kişi o muydu?

"Aynı kişi," dedi Tared acımasızca. 'Bunun üzerine daha keyifli hale geldiğini sanmıyorum.

Creon'un neşesiz kıkırdaması çok şey anlatıyordu ama Iorgas ve şanssız yavrusu hakkında tek kelime etmeden filoya sırtını döndü. Ormanı başıyla işaret ederek, *"Davetsiz gelmesem daha iyi olur," diye düşündü.*

Lyn bir küfür mırıldandı ama ağaçlığa doğru yürüdü ve eğilip bir sarmaşık teline bir şeyler fısıldadı. Hafif bir esinti başladı ve yaprakların hışırtısı daha da arttı, sonra hızla uzaklaşarak ormanın derinliklerine doğru kayboldu.

Çok beklememize gerek kalmadı.

Hiçbir uyarı olmaksızın, birbirine dolanmış sarmaşıklardan oluşan perdeler bir kenara savruldu ve küçük bir kadın kumsala doğru adım attı; arkasındaki çalılıklardan gelen öfkeli tıslamalar ve endişeli ciyaklamalardan oluşan bir kakofoni onu takip etti. Koyu tenli ve kızıl saçlıydı, kıvrak vücudunun çok az bir kısmını gözlerden saklayan ışıltılı bir şifon giymişti. Saçlarının vahşi çağlayanından iki kıvrık boynuz yükseliyordu ve tırnakları aynı pürüzsüz siyah malzemeden koyu renkli pençeler şeklinde kıvrılıyordu - ulaşabileceğimiz bir yere adım atma hatasını yaparsak birkaç gözü oymaya fazlasıyla hazır görünen tırnaklar.

Gözleri sinir bozucu, gözbebeği olmayan bir yeşildi, irisleri mineraller gibi parlıyordu. Durup çenesini yukarı kaldırdığında, ince dudakları küçük köpekbalığı dişlerini ortaya çıkarmak için geriye kıvrıldığında, yakıcı bir yoğunlukla bize sabitlendiler.

"Tanrı aşkına, bu da ne böyle?" diye bağırdı akıcı Ayvaca'sına rağmen kalın ve melodik bir aksanla. 'Yaklaşan ölümümüzü biraz hızlandırmaya mı karar verdin Phiramelyndra? Yoksa bu pislik parçası küçük iblis hainimizin bizi kurtarmak için buraya göndereceğine yemin ettiği *yardım* mı?

"İki cümlede üç kişiyi gücendirdin," dedi Tared, ellerini ceplerine sokup neşesiz bir sırıtişla ona bakarak. "Etkilendim.

"*Senin* lanet olası halkına hiç girmeyeyim bile, Thorgedson," diye tükürdü, onun sözlerini tamamen görmezden gelerek. 'Tüm bu anlamsız isyan naraları olmasaydı, şu anda hiçbirimiz ölmüyor olacaktık - kurtarılamayacak olanı kurtarmaya yönelik bu gereksiz girişimden önce bunu düşünemez miydiniz?

İç çekti. 'Helenka...'

"Ve *sen*. Dönüp Creon'a baktı, zümrüt gözleri daha da parlıyordu. 'O lanet tacı çaldığında *senin* olacak şeyi görmek için mi buradasın? Bu çaresiz aptalları asil niyetlerine ikna etmiş olabilirsin ama

-'

"*Helenka*," diye araya girdi Tared.

"Topraklarıma adımını bile atmayacak. Tepeden tırnağa titriyordu ama Creon'un bakışlarını hiç kaçırmadı ve arkasındaki korku dolu ağıt korusu tiz bir sesle yükselirken bile geri adım atmadı - korkuyla korkaklığın farklı şeyler olduğunun o güne kadar gördüğüm en açık kanıtıydı bu. 'Ve onun küçük fahişesi de öyle. Onlardan kurtulursam ben *de*-'

"Halkının hayatını kurtarabilirler," dedi Tared sertçe. *Küçük fahişeye* karşı çenesi sıkılmıştı; ona yalan söylediğim için kendimi bu kadar suçlu hissetmeseydim, sesindeki soğukkanlılığı takdir ederdim. 'Köprüleri yakmadan önce onları düşün. Lütfen.

Helenka alay ederek kızıl altın rengi saçlarını ince omuzlarının üzerine savurdu. 'Artık bir önemi bile yok Thorgedson. O filoyu savuşturmayı başarsalar bile, savaş ağaçlarımızı ve toprağımızı yok edecek. Ada ne olursa olsun bir mezarlığa dönüşmek üzere. Çok geç kaldınız. Kabul et.'

Peri ağaçları - aile üyeleri kadar yakın ve kutsal yaşam kadar saygıdeğer. Iorgas ve adamlarının buraya iniş yaptığını, her yerde kırmızı büyüünün parladığını hayal etmeye çalıştım... Zera'nın çantasını kaldırdığımda Helenka'nın bireysel kederini fark etmemiş olsam da, zihninde neler olup bittiğini anlamak tahminlere dayansa da, o anki korkularını anlamak için çok az çaba sarf etmem gerekti. Eğer düşündüğüm kişiye, Creon onun selefini öldürmüştü. Benim hakkımda bildiği tek şey Anne'nin elçilerinin ona söyledikleriydi. Ve ormanı - halkının kalbini ve ruhunu oluşturan orman - onarılamaz bir şekilde sakatlanmak üzereydi.

Buna karşı çıkmanın bir anlamı yok. Burada tartışılmayacak kadar çok acı vardı. Bunu çözmenin tek yolu...

Bakışlarım tekrar çivit mavisini ufka, beni bekleyen gemilerin tüyler ürpertici şekillerine kayarken Tared'in tedirgin cevabını zar zor duydum.

Yıkım.

"Savaşı ilerletebiliriz," dedim sessizce.

Helenka ve Tared hararetli tartışmalarına dalmış olduklarından beni duymadılar. Ama Lyn dönüp bana baktı ve Creon yaralı bir kaşını kaldırdı - adaya geldiğimizden beri gösterdiği ilk insani duygu belirtisiydi bu.

"Beni istiyorlar, değil mi? Ben konuşurken plan kendini şekillendirdi. "Ve sanırım Creon da. Sadece keyfi bir örnek olarak seçtikleri bir grup periyi öldürmek istediklerinden daha fazla. Eğer bizi uçarken görselerdi... Sence ordularının ana gücü adaya saldırmak yerine peşimizden gelmez miydi?

Detaylandırmama gerek yoktu. Creon'un dudaklarında kıvrılan gülümsemede hoş bir şekilde uğursuz bir şey vardı, her zaman yüzeyinin hemen altında kalan o acımasız, tehlikeli niyetin bir parıltısı. *İlginç bir düşünce. Muhtemelen yaparlardı.*

"Saçmalama," diye tısladı Lyn, ona öfkeli bir bakış fırlatarak. 'Zera'yla geçirdiğin zamanın yaralarını yeni yeni sarıyorsun, Em. Koca bir orduyla savaşacak durumda değilsin.

"Yine de bana yardımcı olacak bazı yeni sihirlerim var. Botlarımın etrafındaki kuma baktım. Pastel mavi deniz kabuklarının içi pürüzsüz sedefle kaplıydı, mükemmel bir yanardöner yüzey. "Dik bir öğrenme eğrisi geliştirmek için mükemmel bir motivasyon.

Kreon'un gülümsemesi kana susamış bir sırtışa dönüştü; Helenka'nın varlığı olmasaydı kahkahayı patlatabileceğinden şüpheleniyordum. *Baban beni öldürecek, kaktüs.*

"Bu son işaret de ne? Lyn gözlerini onun parmaklarına dikerek, "Uzun hikâye," dedi. "Uzun hikâye," dedim aceleyle, çünkü Creon'un gözlerindeki eğlence parıltısı

Gözleri, istemediğim bazı çirkin iddialarda bulunmak üzere olduğunu gösteriyordu.

Tared'in yakınında bir yere varmak. 'Bakın, bunun bir risk olduğunu biliyorum ama sorunu çözebilir, değil mi? Sadece...'

Koca bir orduya karşı ikimiz mi? Creon yardımsever bir şekilde bitirdi. Yüzümü buruşturdum. "Evet?"

Kahkahasını bastırma şekli beni kollarına bayıltabilirdi. *Evet, bu kulağa oldukça yapılabilir geliyor.*

Lyn, Tared ve Helenka'nın hayatlar ve ilkeler hakkındaki keskin tartışmalarına nihayet ara vermelerine yetecek kadar yüksek bir sesle, "Ah, Tanrı aşkına," diye patladı. 'Aptal olmayın. Seni kaybetmek için olağanüstü kötü bir an olurdu, Em.

"Pardon? Tared söyledi.

"Kendini yem olarak kullanmak istiyor," diye tersledi Lyn. 'Bu riski gerçekten alamayız! Hoş olmayan bir durum olduğunu biliyorum, ama tek... tek bağlanmamış büyücümüzün peşinden bütün bir Fae filosunu göndermek...'

Bağlanmamış. Tanrı yemini etmemiş. Tiradındaki küçük tereddüt bana yeterince şey anlattı: Helenka'ya bu bilgiyle henüz güvenmeye cesaret edemediğini.

Tared'in Kreon'a ters ters bakması, bu çılgınlığın suçunun çoktan paylaştırıldığını gösteriyordu. "Evet. Bu kulağa oldukça pervasızca geliyor.

"Benim için başkaları için olduğundan daha az pervasız," dedim hızlıca.

Gri gözlerinde çok iyi tanıdığım bir bana döndü - kıtaya çıkmama engel olmaktansa benimle geleceğini söylediğinde bana verdiği aynı yorgun teslimiyet bakışı. Beni ağaçlara zincirlemeyecekti. Sadece bu konuda mutlu da olmayacaktı. "Ve sanırım bu plan siz ve buradaki prensimiz tarafından uygulanacaktı?"

Princeling. Bu acıyı görmezden geldim. "Bir de iyi tarafından bak - biz kendimizi fae'lerden arındırırken onun ayak bileklerime bakacak vakti olacağından şüpheliyim.

Lyn hâlâ Creon'a kızgın olabilirdi ama buna bir kahkaha attı. Tared bana hafif bitkin bir bakış daha attı.

"Peki alternatifi ne? Ona omuz silkerek ekledim. 'Onun yerine *seni* o gemilere uçurmasını mı istiyorsun? Iorgas ve adamlarının sırf seni yakalamak için görevlerini bir kenara bırakacaklarından şüpheliyim, bu plana başka bir itirazları olmasa bile.

Tared'in yüzünde beliren saf dehşet ifadesine bakılırsa, bu plana gerçekten de itirazlar vardı; bunlardan ilki, bütün bir uçuşu Creon'un kollarında geçirmek zorunda kalacağı gerçeğiydi. 'Kendi başına gidemez mi? Sanırım annem de en az seni aradığı kadar onu ele geçirmek istiyor.

Bana bu kadar inanılmasına sevindim, Creon imzaladı, ama büyüüm hâlâ bağlı. Hayatta kalacağım dan şüpheliyim.

"Ve bu utanç verici olmaz mıydı? Tared mırıldandı.

"*Tared*," diye tersledi Lyn.

Durduğu yerde donup kalmış, gözleri hâlâ tehditkâr bir şekilde parlayan ama omuzları çökmüş olan Helenka'ya bir bakış attım. İlk kez, çaresiz öfkesi dalgalanıyor gibiydi. Onun yerine çok daha savunmasız bir şey gelmişti - eğer çok şanslıysak bir umut ışığı olabilecek bir şey.

O tek bakış bana ittifakını kaybetmediğimizi söyledi - henüz değil. Ama çok yaklaşmıştık ve şimdi ağaçlarını ve insanlarını kurtarabilecek bir çözümden bahsedildiğine göre, bu işten sıyrılarak onu sonsuza dek kendimizden uzaklaştıracaktık.

Creon'a baktım, o da gülümsedi ve cebinden çıkardığı bir deri kayışla saçlarını geriye doğru bağladı.

"O halde daha iyi bir fikri olan var mı? Göz açıp kapayınca kadar kararımı vermiştim.

"Inika merhamet et," diye mırıldandı Lyn nefesinin altından, bu cevap fazlasıyla yeterliydi. "Bu çılgınlığı sürdürmekte ısrarcıysan en azından bir *planın* var mı?

Yapmadım ya da en azından onun aradığını düşündüğüm gibi keskin bir şekilde çizilmiş, titizlikle planlanmış bir şekilde yapmadım; düşüncelerim, yanardöner büyü'nün uygulamalarını hızlı bir şekilde çözmek ve rakiplerimin kullanmaya çalışacağı tüm büyüü bir şekilde etkisiz hale getirmek için belirsiz bir fikirden çok öteye geçmemişti.

"Sanırım bir gemiyle başlayabiliriz. Kumda dizlerimin üzerine çöktüm, seyahat çantamı omuzlarımdan salladım ve deniz kabukları toplamaya başladım. "Onları teker teker alacak vaktimiz var mı?

"Eğer çok şanslıysak, evet," dedi Helenka sertçe, sessizliğini bozarak, "ve o kabuklarla ne yapıyorsun, kızım?

"Hazırlanıyorum. Ganimetlerimi küçük bir yığın haline getirdim ve son gevşek saç tellerini sıkıştırmış olan Creon'a baktım. "Gemi başına kaç tane Fae bekliyorsun?

Kırk kadar. Bu sayı onu hiç caydırmamış gibi görünüyordu. *Yani bir ekip idare edilebilir. Eğer sevgili Alf dostlarımız bu arada biraz dikkat dağıtıcı bir şeyler ayarlayabilirlerse, diğerleri bize aynı anda saldırmazlar...*

"Memnun olduğumu söyleyemem," dedi Tared suratsızca, "ama yapacağım.

'Çok makbule geçti,' dedim hemen, Creon'un cevabında daha tatsız olmayı planlaması ihtimaline karşı. 'Pekâlâ, o zaman önce bir geminin icabına bakacağız ve bu iş bittikten sonra diğerleriyle ne yapabileceğimize bakacağız. Bu arada adaya saldırmaya kalkışan olursa, yüzümü göstereceğimden emin olun ve umarım onları tekrar uzaklaştırırım. Herkes bundan memnun mu?'

Meğer mutluluk fazla iddialı bir terimmiş; yüzlerindeki ifadeye bakılırsa beni buraya getirdiklerine pişman olmuşlardı. Ama Tared başını salladı, Lyn isteksiz bir onaylama mırıldandı ve Helenka bile pençeye benzeyen tırnaklarını gözlerime geçirmeye biraz daha az meyilli görünüyordu.

Arkasındaki ormanda saklanan periler sessizliğe gömülmüştü ya da belki de Creon'un dudaklarında beliren gülümsemeyi -tamamen Sessiz Ölüm'e ait olan, kana susamışlığın o tuhaf, baştan çıkarıcı gülümsemesini- görünce kaçmışlardı. Birkaç dakika önceki gülen, alaycı yaratık gitmişti. Etrafındaki hava beklentiyle keskinleşmişti, çarpmak üzere olan bir yıldırımın basıncına benzer bir enerji vardı.

Kahretsin, onu özlemiştim. *Bunu* özlemiştim - tehlikenin içine balıklama dalmanın ve bunu iyi yapmanın, pervasızlık ve zekâ arasındaki o heyecan verici sınırdan dans etmenin sarhoş edici heyecanını. Bu kulağa delilik gibi geliyordu, kabul ediyorum, ama sonra tekrar ...

Eğitimsiz olsam bile, Fae filosu tanrıların büyüüne karşı hazırlıklı değildi. Sessiz Ölüm'ün kendisi yanımda olacaktı. Ve Creon bu çabadan sağ çıkacağımızı düşündüğü sürece, ben kimdim ki ondan şüphe edeyim?

"İşe koyulma vakti geldi o zaman? Ayağa kalkarak söyledim ve içimde kabaran baş döndürücü sırtımayı bastırmak için çaba sarf ettim.

Helenka ormana doğru ilerlemeye başlamıştı bile, çiçekli sarmaşıklardan oluşan duvara ulaşana kadar dikkatli gözlerini Creon'un uzun boylu figüründen ayırmadı. Tared onun ardından iki adım attı, sonra son bir kez Creon'a döndü ve tısladı: "Eğer ona bir şey olursa, seni öldürebilirim Hytherion.

Creon hafifçe eğlenmiş görünüyordu. *Eğer ona bir şey olursa, korkarım bu şeref için çok geç kalmış olacaksın.*

Tared'in soğuk bakışlarından bu söze pek de inanmadığı anlaşılıyordu ama yine de dudaklarını büzerek başını salladı ve "Kendine dikkat et, Em," dedi.

"Aptallar," diye mırıldandı Lyn, onun ve Helenka'nın peşinden sendeleyerek giderken sesi ağlamak üzereydi.

Sonra üçü gitti, su perisi ağaçlarının yoğun yeşilliği tarafından yutuldu ve görünüşte boş bir sahilde yalnız kaldık, ufuktaki savaş gemileriyle aramızda iki mil çivit mavisi denizden başka bir şey kalmadı.

Creon bana doğru döndü ve gözlerindeki bakıştan hedeflerimiz için kaçış olmayacağını anladım - derisinin altında uyuyan yırtıcıyı serbest bırakmışım ve kanın tadından başka hiçbir şey onu tekrar dizginleyemezdi.

'Paltolarınızdan birine ihtiyacım olacak,' dedim.

Bakışları ayaklarımın dibindeki küçük kabuk yığınınına kaydı. *Cepler mi?*

"Evet. Alabildiğin kadar.

Çantasının altından çıkardığı palto kalçamın yarısına, elbisemin etek ucunun birkaç santim üstüne kadar uzanıyordu; siyah ve sıkı dokunmuştu ve *her yerinde* cepleri vardı. Topladığım cephaneyi bunlardan birine soktum, sonra daha da fazla toplamak için kumsalda koşuşturdum, sadece iç kısmında lekesiz bir sedef tabakası olan kabukları seçtim.

Ben etrafta dolaşırken Creon dalgaların arasında duruyordu, mavi gökyüzünün ve beyaz bulutların arka planında obsidyen bir silüet; bıçağını yaralı parmaklarının arasında evirip çeviriyor, yaklaşan ölümün o soğuk ve hesapçı bakışlarıyla gemileri izliyordu. Sonunda ona katıldığımda ceplerim deniz kabuklarıyla o kadar doluydu ki gölgem silüetimin her tarafında tuhaf çıkıntılar oluşturuyordu ve tebeşirin tebeşire çarparken çıkardığı hafif çınlamayı duymadan tek bir adım bile atamıyordum.

"Ne düşünüyorsun? Bizi izleyen biri olma ihtimaline karşı bedenlerimiz arasında yarım kanat açıklığı bırakarak mırıldandım. Ağaçların arasında casus bırakmamış olsaydı Helenka beni hayal kırıklığına uğrattırdı.

Sonunda bakışlarını hedeflerinden ayırdı, bıçak sol elinde sabit duruyordu. *Onları batırarak başlamamız gerektiğini sanmıyorum.* El hareketleri hızlıydı, parmakları dönen zihnine ayak uydurmakta zorlandığında imzaladığı gibi. *Bu bizi ayakta duracak bir yerden yoksun bırakır ve sayıca az olduğunuzda kaçarken savaşmak oldukça zordur.*

"Doğru," dedim yanağımı ısırarak. 'Kuşatılmak için çok fazla boyut var.

Yüzünde bir sırıtma belirdi. *Evet.*

"Peki ne yapacağız? Güverteye inip, mürettebattan kurtulup, *sonra* da dibinde bir delik mi açacağız?

Kulağa bir plan gibi geliyor. Diz çöktü ve bıçağını çizmesine soktu, diğer ikisi zaten kılıflarında zekice gizlenmişti; kemerinde üç tane daha asılı duruyordu ve kollarında da bir ya da iki bıçak olduğunu biliyordum. *Yanardöner büyüüne ne kadar güveniyorsun?*

"İnanç çok büyük bir kelime," dedim alaycı bir tavırla, "ama ihtiyacım olursa herhalde öğrenirim.

Muhtemelen. Hiç de tedirgin görünmüyordu; olsa olsa gözlerinde ölümcül bir eğlence parlıyordu. *Hazır mıyız?*

Elbette hazır değildim. Tüm bu plan umutsuz bir inanç sıçramasından başka bir şey değildi. Sihrim bir kumardı. Bir kez daha, bunu sadece *birinin* yapması gerektiği için yapıyordum ve hiçbir pastel kabuk yığını, o gemideki her bir ruhun yüzümü gördükleri andan itibaren beni öldürmek için yarışacakları gerçeğini değiştiremezdi.

Ama daha önce de bu yollardan geçmiştim ve Altın Mahkeme bana bu çılgınlığa tamamen hazırmışım gibi davranabildiğim sürece bunların hiçbir önemi olmadığını öğretilmişti.

"Hazırım," dedim ve bu neredeyse doğru gibi geldi.

Küçük bir gülümsemeyle Creon bana elini uzattı. Belki de biraz fazla hevesle kollarına atladım; yeşilliklerden bir iki nefes yükseldi.

Peri casusları, gerçekten.

Ama Creon'un kanatları genişçe açıldı, katı toprak altımızdan çekildi ve Tolya'yı ve onu izleyen gözleri arkamızda bırakarak açık gökyüzüne yükseldik.

Birlikte uçmayalı yıllar olmuştu. Korku ve heyecanın özel bileşiminin nasıl hissettirdiğini unutmuştum, kollarının mükemmel güvenliği, her ani inişte midemin boğazıma çarpması hissiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Dalgaların yüzeyinin hemen üzerinde süzüldük, rüzgâr saçlarını savuruyor ve çok iyi bildiğim denizin o tuzlu tadını taşıyordu - neredeyse aynı derecede tanıdık ve çok daha az rahatlatıcı görünen gemilerin ilkinde doğru.

Daha tam cümleler kuramadan önce onları ölümün alametleri olarak tanımayı öğrenmiştim. Parmak uçlarımla altından taşan sihirle onlara sinsice yaklaşmanın artık acımasız bir adaleti vardı.

Gemiden ilk uyarı ılgılığı yükseldiğinde yelkenlerin dalgalanışını duyabilecek kadar yakındık.

Bir an sonra güverteden iki kanatlı silüet fırladı ve ellerinde parıldayan kılıçlarla bize doğru ilerledi. İnsan haraçlarını toplayan aynı piçler, diye hatırlattım kendime Zera'nın çantasının anısıyla yükselen şüphe parıltısında, seve seve yakacak türden bir fae

Anne'ye puan kazandırmak için masum bir su perisi adasına inmek... Sebepler onları zararsız yapmadı. Parmaklarım Creon'un koyu renk koluna dolandı, kırmızıya açtım. Sadece birkaç saniye daha. Sadece birkaç adım daha.

...

Beni taşıyan erkeği tam olarak tanıdıkları anı biliyordum. Bir anda, muzaffer yaklaşımları durakladı, kılıçları sarktı - ve büyüm aramızdaki havada parlak ve kıpkırmızı çiçek açarak en yakındaki fae savaşçısının kanadında temiz bir kesik açtı.

Denize doğru daldı, acı çığlığı buz gibi su tarafından hemen bastırıldı.

Arkadaşının dudaklarından tek bir alarm çığlığı çıktı. Sonra Creon'un kanatları arkamdaki havaya çarptı ve ileri fırladık; aynı anda bir sonraki kırmızı okumu ateşledim. İkinci fae acı dolu bir sesle dalgalara çarpana kadar çığlık atarak yere düştü.

"Şimdi bir şeylerin ters gittiğini fark edebilirler," dedim parmaklarımı esnetip açarken gemiye bakarak.

Creon başımın tepesine doğru kıkırdadı, kanat atışları hızlandı. Açık gökyüzünde o kadar hızlı ilerliyorduk ki yüzüme çarpan rüzgâra karşı zorlukla nefes alabiliyordum; omuzlarındaki kaslar uçuşunun ritmiyle yuvarlanıyor, vücudunun her santimi bastırılmış gerginlikle geriliyordu. Bakır kaplamalı gemiye gittikçe , Tared'in çoktan fark ettiği güneş sembolünü ayırt edebilecek kadar yaklaşmıştık, halatları, ipleri ve güvertede ani bir telaşla koşuşturan bir avuç fae'yi seçebilecek kadar yaklaşmıştık...

Bir ses, "*Hytherion!*" diye bağırdı.

"Fark ettiler," diye bitirdim kuru bir sesle.

Creon tekrar güldü ve gemiye doğru dalışa geçti. Kırmızı büyü bize doğru parladı. Kanatlarını şimşek hızında çırparak yana döndü ve hızını saldırıdan kaçındı; yine bir kıvılcık patlaması gökyüzünü aydınlattı ve eğitimli bir dansçının hızı ve zarafetiyle yolundan çekildi. Şimdi güverteye daha fazla Fae akın ediyordu, daha fazla ses yardım için bağırıyordu. Bir avuç dolusu bize doğru uçarak geldi, kana susamışlıkları onlarca metre öteden bile görülebiliyordu.

Korkunun acısını yuttum ve kanatlarının kolay hedefine üç hızlı, keskin saldırı yaptım. İkisi büyümden kaçtı. Biri yere düştü, düşerken hâlâ bize kırmızı ışıklar saçıyordu. Creon bir başka yıkıcı dönerek kaçtı ve bu sefer ışık parıltısı bizi kıl payı ıskaladı.

Dizlerimin altındaki kolu kıpırdamadı ama gövdemden etrafına doladığı kolu, parmakları şişkin ceplerimden birine dokunabilecek şekilde kaydı. Kabuklar cevap olarak tıngırdadı.

"Tamam," diye fısıldadım nefes nefese, pürüzsüz sedefi tutarak. "Deneyeceğim.

Başımın tepesini öptü, sonra bizi güvertenin güvenliğinden ayıran silahlı fae sürüsünün içinden geçerek tekrar tekneye doğru fırladı. Etrafımızda kırmızı alevler parlıyordu ve ben çılgınca savurdum, parmaklarımın altındaki kabuklardan çıkardığım büyüü bilinçli bir şekilde uygulamaktan ziyade içgüdüsel bir refleks *olan lütfen ölmeme izin verme*.

Yakut kırmızısı ışınlar kıvılcımlara dönüştü. Bir yıkım fırtınasının içinden uçtuk, büyü azalıyor ve etrafımızda cızırdıyordu. Kırmızının titreşimleri kaybolmadan önce yüzümde ve ellerimde iğne ucu kadar acı bıraktı - kan akıtacak kadar değil, ama bunu daha iyi yapabileceğimi bilmeme yetecek kadar. Daha fazla yanardönerliğe ihtiyacım var mıydı? Ama hayır, patlamalar her zaman çok fazla gücün işareti olmuştur... Belki de biraz geri çekilmem daha akıllıca olur?

Bir sonraki saldırı etrafımızdaki havayı aydınlatmadan önce düşüncemi bitirmeye ancak zamanım oldu. İçgüdülerimle çizdim, bu garip yeni güç aylardır kemiklerimin derinliklerine işlemiş reflekslerime tutunacak kadar tanıdıktı. Daha önce çizdiğim, yüzeyin her yerinde gökkuşaklarının açtığı parlak yanardönerlik değil, sığırcık kuşlarının karanlık tüyleri gibi daha yumuşak, daha ılımlı bir tür ...

Büyüm yine kırmızının agresif parlamasıyla havada çarpıştı ve bu sefer patlama olmadı. Bunun yerine, en sessiz cızırtıdan başka bir şey olmadan, renk sadece ... kayboldu.

Sanki alf çeliği tarafından bir daha görülmemek üzere yutulmuş gibiydi.

Kanat çırpışları görüş alanımın kenarında şaşkınlıkla duraksadı, biri şaşkınlıkla bağırdı ve Creon onlar daha kendilerine gelemeden saflarını yarıp geçti. Güverteye öyle bir kuvvetle çarpmıştık ki, altımızdaki ahşabın çatlamaması bir mucizeydi. Bir anda tekrar ayağa kalktım, sol elimde iki yeni mermi vardı. Gözlerimin kenarında çelik parıldıyordu ve Creon'un sırtımı korumak için dönerken bıçaklarını çoktan çektiğini biliyordum.

Arkamdan gelen gürültülü ses, ilk kurbanını bulduğunun yeterince açık bir kanıtıydı.

Bunu, arkamda devam eden kavgayı düşünecek zamanım yoktu. İri yarı bir dişi fae, iki elinde de çekilmiş birer kılıçla gökyüzünden aşağıya daldı ve zihnim bir panik dalgasıyla kekeledi. Kırmızı - kırmızıyı kullanmalıydım - ama onu öldürürsem tam üstüme yığılırdı ya da tam yanıma düşer ve çevikliğime en çok ihtiyaç duyduğum anda hareketlerimi kısıtlardı ...

Kadife elbisemin eteğini tuttum ve ona akılsızca bir hareket düşüncesi savurdum.

Büyü, görünmez bir devin yumruğu gibi tam göbeğinin altından ona çarptı. On metre geriye savrulurken duyulabilir bir *sesle* iki büküm oldu, çırpınan kolları ve bıçakları iki yoldaşının kanadıyla çarpıştıktan sonra zarif bir şekilde güverteye yığıldı. Vurduğu erkeklerden biri de yere düşmüş, uçuşunun kontrolünü bir anlığına yitirdiği için önce kanadıyla bir diğerinin kılıcına çarpmıştı.

Hiç de fena değildi. Bana doğru savrulan bir kılıçtan kaçınmak için döndüm, Tared'in eğitim seanslarıyla öylesine derinlemesine yerleşmiş bir fiziksel refleks ki yürümekten daha fazla düşünmeyi gerektirmiyordu ve ulaşabildiğim her boğaza alışılmış bir kırmızı ateş ettim. İki saldırı bana geri döndü ve yine kenara sıçradım, birinden kaçınırken diğerini yanardöner bir büyü parıltısıyla karşıladım. Çok güçlüydü - kırmızı parlama binlerce kızıl kıvılcıma dönüşerek dağıldı.

Sonra tekrar ...

Yıkımın iğne uçları bu sefer bana isabet etmedi. Saldırıyı ateşleyen fae erkeğinin yakınında yakalamıştım ve kendi güçleri yağarken şok içinde ağlayanlar o ve komşularıydı. Ya bu etkiyi biraz düzene sokabilseydim - bu sefer kullandığımdan daha fazla güç mü gerekirdi yoksa daha az mı?

Hiçbir uyarıda bulunmadan Creon'un kolu belime dolandı ve beni arkamdan gelen bir fae savaşçısının önünden çekerek kenara savurdu. Ben gözümü kırpamadan beni serbest bıraktı, saldırganın bağırsaklarına bir bıçak sapladı ve seğiren bedeni başka bir dişinin kollarına atarak çılgınca yaklaşmasını yavaşlattı.

Dengemi yeniden bulup kendi saldırgan çemberimle yeniden hizalanırken dudaklarımdan soluksuz, akılsız bir kahkaha döküldü. Kırmızı, görüş alanımın kenarını aydınlattı. İçgüdüsel bir deneyle, tek bir kabuktan çıkarabildiğim kadar yanardöner büyüyle saldırıyı engelledim ve bir kıvılcım spreyi

En güçlüleri ellerime ve yüzüme ulaşacak kadar geniş bir alana yayıldı. Acıtmaktan ziyade gıdıkladılar. Hedeflediğim şey bu değildi - büyü'nün gücü bu şekilde çok fazla azalıyordu.

Daha az güç o zaman.

Bir sonraki denemem daha zayıftı, saldırılarını tamamen etkisiz hale getirmek için kullandığım büyüden sadece bir parça daha fazlaydı. Parlak kırmızı bir ışını havada yakaladı ve bir aynanın bir ışık parıltısını saptırdığı gibi rengi saptırdı, yönünü değiştirdi ve büyüyü benim yerime iki adım öteye gönderdi.

Arkamdan gelen çığlık, birilerinin o taraftan gelecek bir saldırıya hazırlıklı olmadığını gösteriyordu.

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış attım ve kel bir fae erkeğinin alnındaki derin kesikten fişkıran kanı öfkeyle gözlerinden sildiğini gördüm. Creon çoktan bitirmek için ileri atılmıştı. Gözlerimi kaçırıp başka bir saldırıdan kaçınmak için zıpladığımda, kanlar içindeki erkek fae'nin şaşkın çığlıkları arkamda aniden kesildi.

Biz dövüşürken etrafımızdaki güverteye daha fazla hareketsiz beden yayıldı; kan havuzları ahşabı kaygan ve parlak kırmızıya çevirdi. Saptırdığım bir sonraki büyü patlamasıyla neredeyse kopan bir bacağın üzerinde tökezliyordum. Yanardönerlik yine de yapması gerekeni yaptı ve kıpkırmızı parıltı kendini ateşleyen dişi fae'nin sol gözüne geri fırlatarak onu gıcırtı bile çıkarmadan yere serdi.

Bloklarımın gücünü çok dikkatli bir şekilde kontrol edersem, sonraki birkaç denememde öğrendim ki, büyüyü hangi açıyla yönlendireceğimi bile belirleyebiliyordum - başkalarının saldırılarını kendi silahım olarak kullanabilir, fae'leri en az bekledikleri yönden indirebilirdim. Rakiplerimizden beş, on tanesi daha, ben onların kırmızılarını etrafıma dağıtırken yere serildi.

Ölümcul ayna. , Creon'un bıçakları gökyüzünden tekinsiz bir verimlilikle kanat üstüne kanat koparıyor, seğiren bedenleri ayaklarının dibine yığıyordu.

Geri çekilmek için bağırmaya başladıklarında on beş kişi kadar kalmışlardı.

Son kurtulanlar kaçarken bir avuç daha indirmeyi başardık. Sonunda, gemi mürettebatının yedi hırpalanmış üyesi güvenli bir yol buldu ve kanlar içinde birbirlerine çılgınca uyarılar bağırarak bir sonraki fae gemisine doğru süzöldüler. Creon ve ben kanla kaplı bir güvertede, kirli ve nefes nefese, yere düşmüş silahlar ve avuç dolusu tuhaf bir şekilde donuk mermilerle çevrili bir şekilde geride kaldık.

Bir gemi düştü. Tanrılar daha kaç tanesinin gideceğini biliyordu.

Saatler sonra ilk kez derin bir nefes aldım, geminin sallanışını ilk kez hissettim, endişelenecek daha iyi şeylerim olduğu sürece duyularımın inatla algılamamı engellediği denizin derin dalgalarını duydum. Yanımda Creon soğuk ve sistematik bir şekilde cesetleri kontrol ediyor, kurbanlarımız onun zevkine göre yeterince ölü görünmediğinde boğazlarını kesiyordu.

Midem bulandı. Tiksinti - son birkaç dakikanın kargaşasında görmezden gelmeyi başardığım bir başka istenmeyen misafir. Aynısını perilere de yaparlardı, diye hatırlattım kendime ve eğer emir verilmiş olsaydı herhangi bir insan adasına da... ama bu hatırlatma Zera'nın çantasının, her bireyin Kızıl Saray'ın acımasız oyunlarında hayatta kalmak için verdiği umutsuz mücadelenin hatırasını silmek için hiçbir şey yapmadı.

Ve sonları böyle oldu. Kan gölleri içinde et yığınları.

Creon kalbimdeki sızıyı fark etmiş olmalı, çünkü kanatları kırılmış bir kadın bedeninden yükselirken omzunun üzerinden baktı ve

yarı kesik kafası. Dövuş sırasında odaklanmaktan sertleşmiş olan gözleri yumuşamıştı. Uzuvlardan ve silahlardan kolayca kaçarak bana doğru ilerledi ve parmaklarını koyu renk pantolonuna sildi.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. Boğazım . "Merak etme. Sadece biraz tedirginim-'

Bu cümleyi bitirmemi beklemeden kolunu omuzlarıma doladı ve beni şiddetli, nefessiz bir kucaklamanın içine çekti.

Kan ve güvenlik kokuyordu. İçgüdüsel olarak kollarımı ona doladım, yüzümü göğsünün sert sıcaklığına gömdüm; serbest eli başımın arkasını kavradı ve beni kucağına daha da sıkı bastırdı. Kadifeden bir fısıltı bana kanatlarını benim etrafıma da sardığını, mükemmel bir sığınak, kimsenin umutsuzca ve sonuçsuzca son kalp atışlarına tutunmadığı küçük bir koza yarattığını söyledi.

"Ben iyiyim," diye tekrar nefes aldım, kimi ikna etmeye çalıştığımdan emin değildim, "Ben iyiyim, ben...

Creon'un elleri titremedi. Gömleğine yalanlar fısıldamaktan vazgeçtim ve bu basit hareketin görmeyi durdurmak için yeterli olmasını dileyerek gözlerimi kapattım.

Parmakları saçlarımin arasında yavaş ve nazikçe oynadı. Sonunda beni bırakıp, yarım adım geri çekilip, *"Yalan söylemene gerek yok, kaktüs"* diye imzalayıncaya kadar bir sonsuzluk geçmiş gibiydi. *Olmamalısın.*

Doğru.

Çünkü ben onun gibi değildim ve o da bana onun gibi olmamam için yalvarmıştı - çünkü botlarımin etrafındaki kan gölünün görüntüsünden hoşlanmamak zayıflık değildi. Ürpertici bir nefes aldım, dudaklarıma doğru gelen bir sonraki özü yuttum ve 'Hayır' diye mırıldandım.

Güzeldi. Öğle güneşinin parlak ışığında gülümsemesi hâlâ buz gibi neşesizdi. Adaya dönmek ister misin?

Tolya'ya baktım - ufukta yemyeşil bir zümrüt çizgisi. Eğer şimdi dönersek, bir sonraki savaşta bize yardım edecek müttefiklerimiz olurdu. Bunu takip edecek olan boğaz kesme ve kan dökme olaylarının çoğundan kaçınabilirdim, hoş olmayan kısımları halletmek için yanımda daha yaşlı ve daha deneyimli arkadaşlarım olabilirdi.

Ama intikamcı bir filoyu da peşimize takmış oluruz.

Helenka'nın vereceği tepkiyi düşününce ürperdim. "Bunu yapamayız, değil mi?

Creon omuz silkti. *Canımız ne isterse onu yaparız.*

"Ama mutsuz olacaklar.

Etkilenmemiş kaşları bana bu tartışma hakkında tam olarak ne düşündüğünü söyledi.

"Bırak da düşüneyim. Geri çekildim, ondan uzaklaştım, korkunç derecede solgun yüzlerden bana bakan kocaman açık gözlere rağmen kendimi eşit bir şekilde nefes almaya zorladım. "Hayatta kalanların şimdi ne yapacağını düşünüyorsun? Diğer gemileri uyarıp kalan ordunun tüm gücüyle üzerimize mi gelecekler?

Muhtemelen tam güçle değil. Adanın batı tarafını işaret etti; orada demirlemiş bir gemiden yükselen alevleri ancak şimdi fark ettim. Ama ayırabildikleri kadarını, evet.

Lyn. Etrafımızdaki katliama rağmen kendimi gülümserken buldum. "Bana Iorgas ve filosundan biraz daha bahset.

Piçler sürüsü, diye imzaladı Creon, bu isteğin ardındaki sessiz soruyu anında anlamıştı. *Merak ediyorsanız söyleyeyim, Iorgas'ın o kayıtsız kızı Anne'ye karşı bir meydan okuma eylemi değildi. Sadece kendini bir insan kadına zorla kabul ettirmesi ve sonra da sarhoş bir şekilde bunu unutmasıydı.*

Ta ki kendisi ve büyücü çocuğu köylerinin geri kalanı tarafından ihanete uğrayana kadar.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti aktı. "Anne onları öğrendiğinde onları kurtarmak için bir şey yaptı mı?

Creon sadece alay etti.

"Doğru. Etrafımızdaki onursuz cesetlere baktım, o ölü çocuğu düşününce midem biraz rahatlardı - kaderi garip bir şekilde benimkini yansıtan küçük bir kız, Valter ve Editta'nın nazik olmayan ama etkili gizliliği olmasaydı başıma gelebileceklerin uğursuz bir görüntüsü. "Peki ya filosunun geri kalanı?

Bunu düşünürken yanan gemiye bir göz attı. *Her bir üyeyi iyi tanıımıyordum. Ancak Güneş Filosu her zaman en acımasız bölümlerinden biri olarak bilinmiştir ve bildiğim kadarıyla hiç kimse ona katılmaya zorlanmamıştır. Yeterince gönüllü vardı.*

Rütbelerini yükseltmeye, Ana'nın sarayındaki yerlerini masumların kanıyla satın almaya aç Fae savaşçıları. Anladığım bir sebep, birkaç ölümcül an için kendimmiş gibi hissettiğim bir motivasyon.

Ama bu onu doğru yapmadı.

"Yanlış yolu seçtim," diye mırıldandım, Zera'yı ve güneşin vurduğu pencere kenarında otururken söylediği sözleri hatırlayarak. Bir açıklama, bir gerekçe değil. "Pekâlâ.

Creon gözlerini kıstı. *Zera'nın çantası mı?*

Başımı salladım.

İç çekti ve bir an için aynı ikilemle ne kadar sık karşılaştığını merak ettim - rakiplerini öldürürken bile onların korku ve acılarını okumak. Sonrası için bir soru. Tolya'nın güneydoğu tarafında, en yakın gemi durduğumuz yerden bile görülebilen bir hareketlilikle kaynıyordu,

ve bu takviyelerin bize doğru gelmesinin uzun süreceğini sanmıyordum.

Eğer hala ayrılmak istiyorsak...

Ama gidersek, periler öfkelerinin yükünü taşıyacak.

Başparmağımı bileğimin iç tarafındaki pazarlık izinin üzerine sürdüm, Creon yanımdayken bile sessiz bir güvenceydi. Yapmak istemediğim seçimler. İncitmek istemediğim insanlar. Zera beni uyarmıştı ama ben yine de bu gücü kabul etmiş, daha da kötüsü bunu *istemiştim*.

Her nasılsa, bu düşünce seçimi kolaylaştırdı.

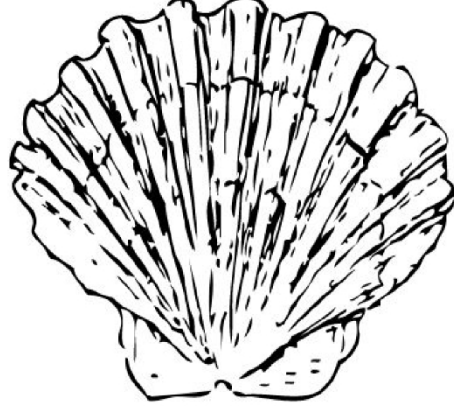
"Burada kalalım," dedim, sesim tekinsiz bir şekilde sertti. 'Ne yaparsak yapalım insanlar ölecek. Ve yine de kanlı bir katliamdan sorumlu olmamız gerekiyorsa, kurbanların düşmanlarımız olmasını tercih ederim.

Creon'un başını sallayışı kısa, neredeyse kesikti. Ama nasırlı parmakları benimkileri buldu, cesetlerin arasında dolaşmaya devam etmeden önce kısa bir süre sıktı ve kanatlarının gerginliğinden, bu hareketin neredeyse o kadar boş ve umursamaz olmayan bir şeyi sakladığını anladım.

Her zaman yalnız katil, her zaman suçlanacak şeytan.

Bu sefer... Eğer kanlı bir katliamdan sorumlu olacaksak, en azından iki kişi olurduk.

Bölüm 23

Hayatta kalan fae'ler gemilerinden çıkıp bizimle Tolya kıyıları arasında uzun, üçgen bir formasyonda toplandıklarında biz hala silahlarımızı topluyor ve güverteyi temizliyorduk.

Masmavi gökyüzüne karşı, Iorgas'ın ordusunun geri kalanı ölüm kokusuna doğru akın eden bir karga sürüsünü andırıyordu - her biri siyah giyinmiş, silahları parlak güneş ışığını yansıtıyordu. Yaklaştıklarına dair hiçbir ses henüz bize ulaşmadı, ne kadar uzakta olsak da. Gemimizin gıcırtiları ve iniltileri o gerçek dışı, uğursuz sessizlikte kulaklarıma iki kat daha yüksek geliyordu ve son kılıcı direğin yanına inşa ettiğim küçük yığının üzerine atarken, çeliğin çeliğe çarparken çıkardığı iğrenç gürültüyü duyunca irkilmemek için kendimi zor tuttum.

Creon elbette kımıldamadı. Az önce son cesedi denize attığı küpeşteye yaslanmış, gemiye doğru kararlı bir şekilde yaklaşan

Iorgas ve savaşçılarının dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeden başka bir şey yoktu. En tehditkâr türden bir davet, bana avı için güzel, ışıltılı bir ağı ören bir örümceğı hatırlattı.

"Kaç kişi olduklarını tahmin ediyorsun? Dirseklerimi korkuluğun cilalı ahşabına dayayarak onun yanında konumlanırken mırıldandım.

Başını eğdi. *Yüzün biraz üzerinde.*

"Siktir," dedim.

Creon kıkırdadı.

Karnımın alt kısmındaki keskin dişli duygu korku bile değildi - tam olarak değil. Daha ziyade... Gözlerimi ovuşturdum ve ekledim, "Nasıl oldu da aynı anda elli fae'yi karşısına alabilecek bir insan haline geldim?

Bir ya da iki kez korkunç bir etki bıraktığım söylendi, diye kuru bir şekilde imzaladı Creon.

Kendime rağmen güldüm. Doğruldu, şakağında dalgalanan uzun bir tutamı sivri kulağının arkasına sıkıştırdı ve elbiseme sarı bir büyü kıvılcımı fırlattı. Ölü bir fae'yi denize itmek için kullandığım yumuşak yüzey kendini yenileyerek elbisemi tekrar gür, ama hiç de hoş olmayan bir kadifeye dönüştürdü.

"Pekâlâ. Ben de sırtımı dikleştirdim, yaklaşan kuvvetten başka tarafa bakmaya cesaret edemiyordum. Artık komutanlarının bağırışlarını ve kanatlarının tuzlu deniz havasına çarpışını duyabileceğimiz kadar yakındılar. Bu, Zera'nın tapınak duvarına yumuşak bir büyüyle battaniyemi fırlattığım zamanki kadar yakın mıydı? Hayır, o biraz daha kısa bir mesafeydi. "Ben hazırım.

Creon sadece gülümsedi - "*Sen her zaman öylesin*" diyen bir gülümseme.

Kuru ve acı veren bir şey yuttum. Ona haklılığını kanıtlayacaktım.

Saldırganlarımız gittikçe yaklaşıyordu - kanatlardan ve bıçaklardan oluşan aşılmaz bir duvar, yüzlerini ayırt edebileceğimiz, gıcırdayan çenelerini ve öfkeli gözlerini tanıyabileceğimiz kadar yakın. Nabzım boğazımda güm güm atarken bekledim. *Sadece* biraz daha yakın...

Bu mesafe çoğu büyü saldırısı için hâlâ çok uzaktı. Mesafe kırmızımın gücünü azaltacaktı ve çoğu bu kadar uzağa ulaşacak kadar bile güce sahip olmayacaktı. Ancak keskin bir çelik kenarı, bir kırmızı büyü patlamasının verebileceği kadar hasar verebilirdi ve son dakikalarda yaptığımız yağmalamadan sonra bol miktarda bıçağımız vardı.

Artık eklemlerini görebiliyordum, silahlarının kabzalarının etrafında bembeyaz gerilmişlerdi.

Hızlı bir geri adımla ilk bıçak yığınımına doğru döndüm, sol elimi pelüş elbiseme doğru indirdim ve büyüünün akmasına izin verdim. Kırbaç sesine benzer bir ses havayı yararak geçti. Özenle sıraladığım kılıçlarım ve bıçaklarım ete ya da yerçekimine aldırmadan kendilerini güverteden fırlattı ve elbisemi yumuşak, düz bir kumaşa çeviren bir güçle sıkı sıkıya kenetlenmiş fae oluşumuna doğru savruldu. Sesler acı ve şaşkınlıkla haykırdı, gözümün köşelerine kan sıçradı ve Creon'un büyüğü üzerimde parlayarak yumuşak siyah kadifeyi bir kez daha geri getirdi.

Bir sonraki kucak dolusu silahı üzerlerine fırlatmadan önce rakiplerimize ne olduğunu anlamaları için zaman vermedim.

Onlara doğru bakmaya cesaret ettiğimde birkaç karanlık şekil dalgalara doğru yuvarlandı. Çoğu daha şanslıydı ve ilk mavi büyü patlamaları verdiğim hasarın bir kısmını onarmaya başlamıştı bile... Ama ilerleyişleri yavaşlamıştı ve fae'ler eğilip yaralı arkadaşlarının peşine düştükçe düzenli düzenleri dağılmıştı. Sadece bir avuç insan yavaşlama zamanının geldiğini henüz fark etmemişti ve geri dönüp onlara katılamadan

Creon'un kırmızısı tekrar parlayarak grubun geri kalanının kanatlarını sıcak bir bıçağın tereyağını kesmesi gibi kesti.

Düşerken attıkları çığlıklar arkadaşlarının moralini yükseltmişe benzemiyordu. Hattın en savunmasız uçlarında, fae'ler besin zincirinin tepesinde olmadıklarını aniden anlayan küçük yırtıcıların şokuyla tereddüt ettiler.

Onlara en anlamsız gülümsememi, Anne'yi yatıştırmak için çok işe yarayan o kıkırdamaya yakın ifadeyi verdim.

Bana en yakın olan fae birkaç adım daha geri çekildi.

Creon havadan birkaç tanesini rahatça kesti, sonra fae'ler geri kaçarken ve komutanları düzeni sağlamak için yüksek sesle emirler yağdırırken bana doğru çeyrek tur döndü. *Em?*

"Ne oldu? Kalbim kulaklarımda gürültülü bir davul gibiydi. İşaretlerine bakmaya bile cesaret edemiyordum, bakışlarım aceleyle geri dönüp bizi bir kez daha yıkamaya hazır olan orduya takılmıştı.

Sihrim bazılarında bana sorun çıkarıyor. Sanırım en çok sevdikleri bunlar.

Detaylandırmasına gerek yoktu. Anne'nin tercihleri - bu fae'lerden bazılarının ölümü ona dolaylı zarar verecek ve burada, tahtından kilometrelerce uzakta bile bağları çağırarak kadar güçlü. Bunu tahmin etmiştik ama yine de doğrulama karşısında lanet okuyacak gibi hissettim.

"Hangisinin sorunlu olmasını bekliyorsunuz? Dikkatli gözlerle sıralarını tarayarak mırıldandım.

Arkada mor kanatlar. Saçma sapan kaskı olan sarışın olan. Bağırarak kişi, o Iorgas. Bir an durakladı, sonra aceleci hareketlerle ekledi, Gerisini halledebilirim.

"Pekâlâ. Parmaklarımı esneterek gösterdiği üç fae'yi işaretledim. "Ben onlarla ilgilenirim.

Creon'un arkasını dönerkenki gülümsemesi göz kamaştırıcı, tehlikeli bir güzellikteydi; serbest kalmak üzere olan vahşi bir hayvanın gülümsemesiydi. Titreyebilirdim ama vücudum savaş beklentisiyle çok gergindi ve benden kaçan tek şey nefessiz bir kıkırdama oldu.

Sadece elli adım ötede, beyaz saçlı, kızıl kanatlı ve tepeden tırnağa silahlı Iorgas saldırı emrini bağırarak verdi.

Sıradaki sürprizin zamanı geldi o zaman.

Creon'un büyüğü havada acımasız kırmızı bir çizgi oluşturdu ve fae savaşçılarının saldırmak için ileri atılırken bile ürküp eğildiklerini gördüm. Yine de yıkımın gücü onları hedef almıyordu. Bunun yerine, en büyük direğe bağlı güneş amblemlili ana yelkeni tutan halatları temiz bir şekilde kesti ve ayaklar ve ayaklar ağır, mumlu ketenleri aşağıya yuvarladı.

Yumuşak sihrimi tekrar çizmeye başlamıştım bile.

Yelken, şiddetli bir rüzgâr tarafından çekiliyormuşçasına kenara savruldu ve doğrudan saldıran fae oluşumunun merkezine yöneldi. Öldürücü bir kelebek gibi onlara doğru kanat çırparken çığlıkları onu durduramadı; kırmızı patlamaları geride birkaç gözyaşından fazlasını bırakmadı. Aniden yerçekimine teslim olduğumda bunların hiçbirisi kumaşın yedi ya da sekizinin etrafında katlanmasını engelleyemedi.

Elbisemdeki son yumuşaklığı da emerek yelkeni sertçe aşağı çektim. Doğal olmayan bir hızla okyanusa dalarken en az bir düzine fae'yi de beraberinde sürükledi, çığlıkları ketenle ve altındaki uzuvların ve kanatların çırpınışıyla susturuldu, ta ki sarılmış savaşçı paketinin tamamı buz gibi dalgalara çarpıp ve çaresiz sıçramalardan başka hiçbir şey varlıklarını ele vermeyene kadar.

Bazıları o yelkenin altından çıkmayı başarabilirdi ama şimdilik saldırmaktan daha iyi yapacak işleri vardı.

Creon kadife elbisemi bana bakmadan onarırken sarılar parladı. Sonra Iorgas'ın adamlarından ilki büyücü mesafesine geldi ve beni görüş alanımın her köşesini aydınlatan renklerden sadece kabuklarla dolu ceplerimi hızlıca tutmam kurtardı.

Zekice stratejiler için zaman kalmamıştı. Fae'ler aç akbabalar gibi etrafımızı sarmış, kanatları üstümdeki ve etrafımdaki gökyüzünü kaplamıştı. Baktığım her yerde kılıçlar, bıçaklar ve kırmızı dalgalar vardı ve fiziksel refleksler devreye girip korkumun soğuk dokunuşunu bile uyuşturunca düşüncelerim durdu.

Ölümünden bir hata uzakta, savaşmaktan başka bir şey yapamazdım.

Zihnim tek bir içgüdüyle daraldı - *hayatta kalmak*. Ölümün gökkuşağını kullanırken artık silahlardan ve hedeflerden başka bir şey görmüyordum, çeliğin vınlamasından ve tahtanın parçalanmasından başka bir şey duymuyordum, korku ve kandan başka bir şey koklamıyordum. Sağ elimden çıkan kırmızı ışık deriyi ve kanadı kesiyordu. Yanardönerlik, yüzümden birkaç santim ötedeki bir saldırıyı etkisiz hale getirdi. Kırmızı. Yanardönerlik. Kolumun üst kısmında zar zor hissettiğim bir keşiği iyileştirmek için ara sıra mavi bir titreşim ve daha fazla kırmızı... Bunun bağımlılık yaratan bir basitliği vardı, hayatta kalmak ve başka hiçbir şey. Sihrimi nefes alır gibi savurdum, içgüdüsel ve düşünmeden, kalbimin bir saniye, bir dakika daha atmaya devam etmesi ihtiyacından başka hiçbir şey tarafından yönlendirilmedim.

Rakiplerimizin saldırılarını defalarca engellediğim için ayaklarımın etrafında küçük bir mermi yığını oluştu. Arkamda, Creon'un alf çelik bıçakları da aynı şeyi yapıyor, havadan gelen ışık patlamalarını akıl almaz bir hız ve zarafetle yakalıyordu. Her zaman yaptığımız gibi birbirimizin ritmini bulduk, sola, sağa ve tekrar sola, kan lekeli tahtanın üzerinde ileri geri döndük... Bu şanssız gemiyi dünyanın en kanlı balo salonuna, savaş çılgınlıklarını ve çılgınlıklarını en korkunç dans melodilerine dönüştürdük.

Gözümün ucuyla mor bir şey geçti.

Aynı hareketle bir kırmızı ışıdan kaçınarak ve bir diğerini iyi hedeflenmiş bir yanardönerlikle kullananın yüzüne yansıtarak etrafımda döndüm. İşte, çılgınlığın içinde bir anlık bir görüntü daha - Creon'un bana işaret ettiği, kanlar içindeki ceset kalabalığının arkasından ona gizlice yaklaşmaya çalışan dişi fae'nin mor kanatları.

Elbette onu çoktan fark etmişti. Sağ elini ona doğru hızlıca hareket ettirmesi gözümünden kaçmadı, sanki büyüsünü ona doğru serbest bırakacakmış gibi bir hareketti bu. Ama ardından kırmızı bir parıltı gelmedi - bağlar tam da tahmin ettiği gibi gücünü engelliyordu.

Arkamdan bir bıçak ısıklık çalarak yanımdan geçti, yanımdaki direğe çarptı ve hızının gücüyle titreyerek orada kaldı. Mor Kanatlar aynı anda harekete geçerek öne doğru parlak bir kırmızı alev fırlattı. Creon hızla yana dönerek saldırıdan kurtuldu ama çok yakındaydı ve yakında, çok yakında, ona zarar veremeyeceğini anlayacaktı.

Cehenneme kadar yolu var. Bu farkındalığın hiçbirini için kök istemedim.

Onlarla ilgileneceğimi söylemiştim. Bu sözü biraz daha ciddiye almanın zamanı gelmişti. Kanlı tahtaların üzerinden kayarak, her adımda kaçarak ve karşı koyarak, güverteyi dolduran ölü ve ölmekte olan cesetlerden rahatsız olmamış gibi görünen daha küçük bir direğin arkasında yarı saklandığı yere doğru ilerledim. Yaklaştığımı fark ettiğinde çarpıcı solgun yüzü bir sırtışıla yarıldı, günün ilk faresini gören aç bir kedinin bakışıyla.

Asıl soru elbette hangimizin fare olduğuydu.

Ona yakut kırmızısı bir büyü fırlattım ve o da yüksek sesle gülerek dönerek uzaklaştı, ince uzuvları beni tökezleyen bir çocuk gibi hissettiren o mükemmel fae zarafetiyle hareket ediyordu. Üzerime atlayan bir başka dişi fae dikkatimi kısa dağıttı. Ben kenara sıçrarken, Mor Kanatlar

kanat çırpı, ulaşamayacağım bir yerde kanat çırpı ve "Oynamaya geliyor musun, Emelin?" diye mırıldandı.

Tanrılar yardımcım olsun, Anne'nin onu sevmesine şaşmamalı. Bu dişi de aynı bal gibi tatlı konuşma tarzına sahipti, tehditlerini porselen bir bebeğin gülümsemesiyle söylüyordu - bu anı kızgın kanımı kaynama noktasına getirdi. Ama beni sebepsiz yere kıskırtmazdı ve görebildiğim tek sebep ...

Beni Creon'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Birbirimize kalkan olmasaydık, on kat daha savunmasız olurduk.

Dişlerimi gıcırdatarak birkaç küçük adım ilerledim ve bir kabuk dolusu yanardönerliği sağımdaki kırmızı parıltıya düşüncesizce fırlattım. Büyü kızıl kıvılcımlara dönüştü ve fae şaşkınlıkla haykırarak geri çekildi. Mor Kanatlar da bocaladı, sadece bir kalp atışı kadar tereddüt etti - ama aramızdaki mesafeyi belki de yarım adım kadar daraltmaya yetecek kadar.

Elbisemdeki son yumuşaklığı da onun üzerinde kullanma riskini aldım.

Bu yeni büyü, renklerin olduğu gibi başkaları tarafından da görülebiliyor muydu? Kaçmaya çalışmadı ve benim deneysel saldırım sol kanadının dış kenarını yakaladı ve onu ipte sallanan bir kukla gibi kendime doğru çekti.

Çığlığında ilk kez gerçek bir dehşet vardı - Zera'nın çantası kollarımdayken hissettiğim korkuların yıpranmış bir yankısı. İrkildim, ona çekmeyi planladığım kırmızı, kolumun yarısına kadar sendeledi. Yanlış seçimler, yanlış yol

... ama onunla bir kelime bile konuşmak bir hataydı, öfke ve nefret onu fazlasıyla insan yapmıştı.

Magic omzumu arkadan ısırdı, keskin ve acımasız. *Lanet olsun*. Tereddüt etmemeliydim. Zayıflık göstermemeliydim. Ayaklar birbirine dolandıktan sonra devam edilemeyen bir dans gibi, ritmim bozulmuştu; içgüdüden ziyade çılgınca bir panikle çırpınıyordum. Daha fazla kırmızı ve sol uyluğumdaki şiddetli parlama bana atlarken yeterince hızlı olmadığımı söyledi

Bir kenara. Kanatlar bir tokat daha atarak başka bir rakibin geldiğini duyurdu ve Mor Kanatlar çoktan güverteden yükselmeye başlamıştı, solgun kollarında ve yanaklarında kan izleri vardı...

Bir bıçak kulağımın hemen yanındaki havayı yararak, dişi fae'nin çenesinin altındaki yumuşak deriye on santim kadar gömüldü.

Creon.

Nefesimi tuttum, kısa bir teşekkür için bile ona doğru dönmeye cesaret edemedim. Tanrı aşkına. Bu üç piçin icabına bakmayı planlıyordum, değil mi? Ve şimdi Mor Kanatlar Creon'un bıçağını boğazına dayamıştı, benim zayıf anım neredeyse ikimizin de sonu olacaktı - sanki şımartılmaya ihtiyacım varmış gibi.

Korkunun yapamadığını öfke yaptı. İki hızlı saldırı beni bir sonraki rakibimden kurtardı ve böylece Creon arkamda, büyü parmak uçlarımla altında kaşınırken tekrar ayağımın üzerinde durmaya başladım. Lanet olsun onlara ve lanet olsun gizli acılarına. Burada kurtarmam gereken hayatlar vardı. Halletmem gereken iki bağlama korumalı fae *kalmıştı* ve bu sefer onları halledecektim.

Aslan şeklindeki görkemli miğferi olan sarışın erkeği fark etmek zor değildi. Başının etrafındaki o altın yığınıyla onu bir mil öteden fark ederdim. Ona doğru ilerlemek Creon'un sırtını savunmasız bırakacaktı elbette, ama bu onun yoluna *başka* bir şey koyamayacağım anlamına gelmiyordu ...

Elbisem donuklaşmıştı, yumuşaklıktan eser kalmamıştı. Ama Creon sadece birkaç adım arkamdaydı, metodik olarak fae'leri parçalara ayırıyordu ve kanatları omuzlarında pürüzsüz ve kadifemsi bir şekilde duruyordu.

Kırmızımı önümdeki küçük direğe olabildiğince sert vurdum, sonra geriye sıçradım ve avucumu kanatların sıkı, kadifemsi zarına yerleştirdim. Hareket için yine yumuşak bir büyü yaptım. Yüksek tahta parçasını tam istediğim yere itmek için küçük bir dürtmeden fazlası gerekmedi.

düşecekti. Aptal Miğfer'in ağırlıktan kaçma çabası, büyülü bir hızla aşağı düşen nesnelere değil, yerçekimi kanunlarına uyan nesnelere göre ayarlanmıştı; sadece biraz fazla yavaştı, tahta kanada ve ete kan dondurucu bir hassasiyetle çarpıyordu.

Direkle güverte arasında sıkışmıştı, benden kaçmasının, saldırılarımdan kurtulmasının hiçbir yolu yoktu. Başka bir fae'yi yolumdan çekip iki adım ileri atma riskini aldım, sadece Aptal Miğfer'i büyümün erişebileceği bir yere getirmeye yetecek kadar. Gözümün ucuyla biri hareket etti. Bir sonraki saniye için bir sorun; bir kalp atışının en kısa bölümünde büyümün bu saldırıyı savuşturabileceğine karar verdim. Önce, yeşil-kahverengi gömleğinin içindeki maviyle kendini iyileştirip savaştacak hale gelmeden önce bu piçten kurtulmalıydım.

Parmak uçlarımdaki kırmızı çatlaklar, Aptal Miğfer'in sefil çığlıklarını bir anda dindirdi.

Aynı anda sırtıma bir şey çarptı.

Her şey çok ama çok hızlı oldu. Hâlâ çığlık atmak için dudaklarımı aralıyordum, hâlâ devrilmemeye çalışıyordum ki bir el ağzımı kapattı ve çıplak yanağıma soğuk, keskin bir ağırlık bastırdı. Başka bir kol belime dolandı ve beni tanımadığım bir bedene doğru kabaca bastırdı. Kanatların tek bir tokadıyla ayaklarım kaygan güverteden açık gökyüzüne çıktı.

Sikeyim.

Sikeyim.

Refleks olarak tepki verdim, tırnaklarımı belimdeki bronzlaşmış kola geçirdim ve elbisemden çekebildiğim kadar kırmızı çektim. Ama büyü'nün o tanıdık sızısı gelmedi - sanki beyaz bir kâğıdın rengini emmeye çalışıyormuşum gibi.

Ancak o zaman zihnim yanağıma değen o soğuk acıyı tam olarak algıladı.

Alf çeliği mi? Beni kaçırın kişi beni gökyüzüne doğru sürüklerken bir an için nefes almayı unuttum, o yabancının kolu bağırsaklarımı göğüs kafesime bastırırken nefes almak ne kadar mümkünse o kadar. Güverteden onlarca metre yukarıda, yırtık pırtık bir yelkenin etrafında süzülerek Creon'un görüş alanından çıkarken, bir düşmanın pençesinde büyüsüz ve silahsız asılı kaldım ve kırmızı kanatlar arkamdan çarparak beni daha da uzağa taşıdı.

Kırmızı

kanatlar.

Iorgas.

İçimi kör edici bir panik kapladı. Creon peşimizden gelse bile, bağları onu kaçırın kişiye zarar vermesini engelleyecekti. En azından henüz ölmemiştim, en azından Iorgas parmaklarına bastırıldığı o alf çelik biblo ile benim kadar az büyü kullanabilirdi. Ama tek ihtiyacı olan bir bıçak ve boş bir eldi...

Düşünmek. *Düşünmek* zorundaydım. Rüzgâr etrafımızda ıslık çalıyor, Iorgas'ın hırıltılı nefesleri ve ter kokusu zihnimi dolduruyordu. Kıvrınmaya ve tutuşundan kurtulmaya çalıştım ve cevap olarak belimdeki tutuşunu o kadar şiddetle sıktı ki neredeyse kusuyordum. Ağzımdaki ve burnumdaki eli daha da sıkılaştırırken görüş alanımın kenarında siyah noktalar dans ediyordu.

Parmağını ısırmaaya çalıştım ama .

"Küçük orospu. Dudakları kulağımdan kıl payı uzakta, kelimeleri hırıldayarak söyledi. Omurgamda tüylerim diken diken oldu - soğuk, felçli bir ürperti. 'Sakin ol, yoksa ben-'

Tehdidini tamamlayamadan başımı geriye attım ve kafatasımın arkasını burnuna çarptım.

Kemik çatladı. Iorgas bir lanet kükredi. Sol eli yüzümü bıraktı, alf çeliğini bıraktı ve o toparlanmadan önce bulabildiğim her kırmızı parçayı sağ koluna üfledim, derisinde derin bir kesik açtım. Umutsuz bir yarım-

Dönüş, yarım kıpırdanma işin geri kalanını yaptı. Kollarından kaydım, vücudundan uzaklaştım...

Boş havaya.

Sonsuz bir zaman dilimi boyunca havada ağırlıksız bir şekilde asılı kalırken aklımda tek bir düşünce yankılandı - *Beni yakalamak için orada olsan iyi olur Creon.*

Ve sonra vücudumdaki son nefesi de alıp götüren bir şaplakla buz gibi okyanusa çakıldım ve düşünmeyi tamamen bıraktım.

Su soğuktu - o ilk anda beni iliklerime kadar donduracak kadar soğuktu. İlk dalga üzerimden geçip beni karanlık ve basınçlı bir dünyada boğmadan önce yarım bir nefesle çığlık atmayı zar zor başardım, tuzlu su beni sonsuza dek su altında tutmaya kararlıymış gibi sarıyordu. Kavganın kargaşası ve denizin kükremesinden sonra, suyun altındaki sessizlik sağır ediciydi - bir anlığına, belki de çoktan ölmüş olduğumu düşünmeme neden olan bir sessizlik.

Kes şunu, mantıklı son bir ses azarladı. *Yüz, seni aptal!*

Bacaklarım çılgınca tekmeledi ve tuzlu havada soluk soluğa yukarı çıktım. *Yüzdüm* - ama gemi en az iki yüz metre uzaktaydı ve dondurucu soğuk şimdiden kollarımı ve ciğerlerimi felç etmeye başlamıştı. Creon, diye kendime hatırlattım, Creon gelip beni arayacaktı... Ama hiçbir yerde görünmüyordu ve şimdi bu tarafa uçarsa, insan boyu dalgalar ve teknenin etrafında sürüklenen fae cesetleri arasında küçücük kafamı nasıl bulacaktı?

Üzerimde kırmızı bir ışık yandı.

Kabukları yakalayacak, Creon'un paltosunun ceplerindeki kabuklardan herhangi birinin düşüşten kurtulup kurtulmadığını anlayacak kadar hızlı değildim. Suyun içinde çırpınırken, benim kaçacak zamanım yoktu. Bunun yerine, son ve düşüncesiz bir refleksle, sol elimi

Kolu havaya kalktı ve yüzüne alacağı gücünü yakaladı.

Deri bilekten dirseğe kadar yarıldı ve denizin tuzu yaraya seyreltilmemiş bir acı püskürttü.

Dudaklarımı ayırdığım anda ağzım okyanus suyuyla dolmasaydı çığlık atabilirdim.

Siktir, siktir, *siktir*.

Üstümde, Iorgas çoktan başka bir saldırıya hazırlanıyordu. Yüzeyin altına geri daldım ve bir an içinde soğuk bir boğulma anını gözüme gelen kırmızı bir patlamaya tercih ettiğime karar verdim. Sağ elimle ceplerimi karıştırırken, uyuşmuş parmak uçlarımla mermilerimin keskin hatlarını bulmaya çalışırken buz gibi su en azından yaramın acısını hafifletti. Belki üç bulabildim, geri kalanı düşüşüm ve akıntının gücüyle silinip gitmişti.

Üç kişi yeterli değildi.

Zera bana yardım etti. Iorgas'ın beni beklediği, yüzümü gösterdiğim anda saldırmaya hazır olduğu yukarıdaki dünyaya geri dönmek istemiyordum. Ama ciğerlerim patlıyordu. Derim yavaş yavaş buza dönüşüyordu. Eğer şimdi yukarı çıkmazsam, bir daha asla çıkamayabilirdim.

Sol avucuma bir kabuk bastırarak kendimi yüzeye doğru tekmeledim. Su etrafımda kırıldı ve kendimi savunmak için elimi kaldırarak bir ağız dolusu tuzlu su tükürdüm.

Ardından kırmızı ışık gelmedi.

Bunun yerine, dalgaların gürültüsü, ölmekte olan fae'lerin çığlıkları ve ... bir kuşun gıcirtısı beni karşıladı.

Gözlerimdeki tuzu kırıştırmam, suyun üzerinde kalmak için mücadele etmem bir anımı aldı. Iorgas hâlâ kıpkırmızı kanatlarıyla üzerimde geziniyordu.

geniŖçe açılmış ve yüzünün alt yarısı kanla kaplanmıştı. Ama bana dalmak yerine, beni kırmızıya boğmak yerine, tamamen kafasının etrafında uçuşan, gözlerini ve kulaklarını tırmalayan, küçük kanatlarının her çırpınışında bir torba fare gibi ciyaklayan küçük beyaz-gri tüy yumağını tokatlayarak uzaklaştırmakla meşguldü.

O bir kuştı.

Zera.

Soluksuz kahkaham başka bir dalga tarafından bastırıldı ve neredeyse tekrar düşüyordum. Artık bir önemi yoktu. Iorgas öfkeyle küfrediyordu ve bunun da bir önemi yoktu. Yenilenmiş bir güçle yüzmeye başladım, gemiye daha da yaklaştım. Creon orada bir yerde olmalıydı. Şu anda tek endişelenmem gereken buydu - onu bulmak, dikkatini çekmek.

Şurada.

Devrilen bir direğin arkasından, karanlık silueti fae gemisinden gökyüzüne seslenen bir şimşek gibi fırladı, keskin maviye karşı siyah bir süpürme. Adını söylemeye çalıştım ama sesim boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü ve dalgaların uğultusundan kendimi zar zor duyuyordum. Lanet olsun, bu noktaya kadar isteksiz bir ses teline yenilmek için gelmemiştim ve eğer ihtiyacım olan sesi çıkaramıyorsam ...

Arkamı döndüm. Iorgas beni takip etmeye çalışıyordu ama küçük, tüylü kuş hala kana susamış bir şekilde yüzünü gagaladığı için umutsuzca başarısız oluyordu.

Uyuşmuş sol elimi elbiseme bastırarak ona vahşî bir kırmızı parıltı savurdum.

Titreyen ellerim ve çalkantılı dalgalar nişan almamı zorlaştırdı ve onu kanatlarının zayıf noktasından değil kalçasından vurdum. Ama hüsrân dolu kükremesi daha az gürültülü değildi ve gri kuş

O bir anlık dikkat dağınıklığında ileri atılarak küçük pençelerini Iorgas'ın sol gözüne sapladı.

Bu kez piçin uluması çok daha yüksekti ve acıdan boğuklaşmıştı.

Creon rotasını değiştirdi.

Ve sonra tek yapmam gereken kolumu kaldırmak oldu, o bana doğru daldı, bir eli sanki iradesinin gücüyle beni sudan çıkarabilecekmış gibi uzandı. Güçlü parmakları bir sonraki anda bileğime dolandı. Tek bir güçlü hareketle beni yukarı ve kollarının arasına çekti - inanılmaz derecede sıcak kolları, sırlıklam olmuş, titreyen bedenimi en güvenli battaniyeler gibi sarıyor, beni hiç bırakmayacakmış gibi göğsüne bastırıyordu.

Em, dedi dudakları ve yine *Em* ve sonra anlamını çıkaramadığım birkaç kelime daha. Anlamama da gerek yoktu. Gözlerindeki vahşi bakış bana yeterince şey anlatıyordu - sadece son bir dakika içinde yedi kez ölen tek kişi ben değildim.

"Ben iyiyim," diye geveledim, kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, vücudumu bunun doğru olduğuna ikna etmek için umutsuz bir çabayla tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. 'Iorgas beni öldürmeye çalıştı - alf steel - yapmamız gerek-'

Küçük kuş arkamdan gıcırdadı, sesi tiz ve acildi. Başımı çevirdiğimde Iorgas'ın onu kovaladığını gördüm. Sol gözünden kan akıyordu ve görüşünün sadece yarısıyla nişan almaya çalışırken kırmızı büyü çılgınca parlıyordu.

Refleks olarak bir elimi eskiden kadife olan elbiseme bastırdım ve bulabildiğim tüm sihri serbest bıraktım, belli belirsiz hareket etmesini tamamen durdurup durduramayacağımı merak ediyordum.

Iorgas donup kalmadı. Ama aniden iki kolunu birden bıraktı, vücudu kanat çırpışlarının ortasında gevşedi ve sağlam gözüne kısa bir bakış attığımda, bakışları garip bir şekilde boştu, tıpkı bumbadan birkaç kez fazla darbe almış bir denizci gibi. Bir bakıştan daha fazlasını göremedik. Sarsıcı, neredeyse dingin bir zarafetle, Ana'nın komutanı kanatlarını katladı

ve gökyüzünden bir yaprak gibi kayarak, başka bir ses çıkarmadan denize düştü.

Yüzmeye bile çalışmadı.

Ancak o zaman elbisemin artık kadife olmadığını fark ettim. Ondan çektiğim onca sihirden sonra, onda yumuşak, hareket için çekebileceğim şey kalmamıştı. Deniz suyuyla ıslanmış olsa da, isimsiz kumaş garip bir şekilde parlaktı, tepemdeki gökyüzünden gelen mavi parıltıları yansıtacak kadar.

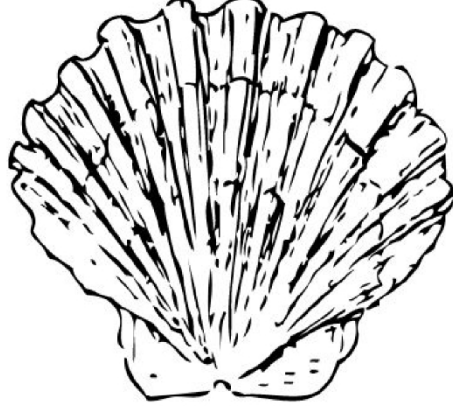
Zihin için pürüzsüzlük.

Hareket etmesini engellememiştim. *Düşünmesini* engellemiştim.

"Ah," dedim uyuşukça.

Creon'un kıkırdaması bile şaşkınlıkla karıştı. Ama Iorgas'ın çivit rengi okyanus yüzeyinde sürüklenen şarap kırmızısı kanatlarına bir kez daha bakmadan havada döndü, başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve beni yavaş, sabit kanat çırpışlarıyla birkaç dakika önce kaçırıldığım harap olmuş gemiye geri götürdü.

Bölüm 24

Ana'nın gururlu Güneş filosundan geriye çok az şey kalmıştı. Creon beni doğrudan geminin hasar görmemiş pruvasına, kalan yelkenlerin katliamın çoğunu gizlediği yere uçursa da, kopmuş uzuvların ve parçalanmış kanatların geçen bakışları rakiplerimizin kaderi hakkında herhangi bir yanılsamaya izin vermedi. Geminin bronz heykelciği -aşağıdaki dalgalara muzaffer bir edayla kükreyen uçan bir aslan- buna kıyasla alaycı bir şaka gibi görünüyordu.

Baş güverteye sessizlik içinde indik. Creon beni tekrar ayağa kaldırır kaldırmaz kolumu tuttu, Iorgas'ın büyüünün bıraktığı kesiği iyileştirdi, ardından diğer tüm uzuvlarımda yara olup olmadığını iki kez kontrol etti. Ancak bu hızlı ama kapsamlı araştırmayı bitirdikten sonra okyanusa sıkıntılı bir bakış fırlattı ve "*Sana dokundu mu?*" diye işaret etti.

İnsan kadın ve kayıtsız çocuğu düşüncelerime geri döndüğünde midem bulandı. "Öyle değil.

Kreon'un başını sallaması yavaş, uğursuz ve güven vermeye yakın bile değildi.

"Adamda çelik vardı. Islak paltoyu vücudumdan sıyırdım ve güvertenin sert tahtasına çöktüm, dizlerim artık ağırlığımı taşıyamıyordu. Etrafımızdaki dünya tuhaf bir şekilde sessizdi, güneş ışığı buz gibi tenim için sıcak bir banyo gibi rahatlatıcıydı. 'Beni durdurmanın tek yolunun bu olduğunu anlamış olmalı. Benimle birlikte uçmaya çalıştığında burnunu kırdım.

Bu ondan neşesiz bir kıkırdamaya yol açtı. *Seninle gurur duyuyorum.*

Kalbim küçük bir sıçrama yaptı, sonra hala tehlikeye ve savaşa hazır bir şekilde çarpmaya devam etti. Yüzümdeki tuzlu saç tellerini silerek geminin geri kalanına başımı salladım ve "Hepsi öldü mü?" diye mırıldandım.

Evet. Kana bulanmış yüzü taştan yontulmuş olabilir. Düşündüğümde daha tatsız olabileceğim ortaya çıktı.

Yutkundum. "Kaybolduğumu fark ettiğinde mi?

Senin peşinden gitmemi engellemeye çalışıyorlardı, diye sertçe imzaladı, çenesindeki küçük seğirme o akılsız fae'lerin başına gelen kaderin tehditkâr bir göstergesiydi. *Bu yüzden acele ettim. Sayıları bir düzine kadar azaldığında son birkaçı da kaçtı. Peşlerinden gitmeye zahmet etmedim.*

Bu da Anne'nin gün bitmeden küçük gösterimizi duyacağı anlamına geliyordu. Bir laneti bastırdım ve başımı salladım, yeryüzüne geri döndüğümü duyar duymaz kaltağın neler yapabileceğini düşünmemeye çalıştım. Belki de yerimi öğrenmek için daha fazla adayı tehdit edecekti. Daha fazla insana oğlunun elindeki güçsüz bir fae kuklasına güvenmemelerini söyler. Neye karar verirse versin, birkaç haftalık izin için zamanım olacağından şüpheliydim.

Tanrım, birkaç hafta izne ihtiyacım vardı.

Creon yanıma çöktü, o kadar zarifti ki sallanan ahşap tahtalar bile onun kaslı ağırlığı altında gıcırdamadı. Kanatlarını içeri sokarak saçlarını çözdü, ardından çevik parmaklarıyla yırtık gömleğini gevşetmeye başladı.

Alttaki deri, eski mürekkep izleri ve yepyeni kesiklerden oluşan ürkütücü bir örümcek ağıyla gölgelenmişti, hiçbiri derin ya da tehlikeli değildi ama birçoğu acı verici görünüyordu.

Birdenbire tatilleri unuttum. "Yardıma ihtiya ın var mı?"

   çekti, omuz silkti ve zırhını çıkaran savaş yorgunu bir savaşçının ağırlığıyla kıyafetlerini çıkarmaya devam etti.

Elbette benim yardımıma ihtiya ı yoktu. Daha k t leriyle başa çıkmıştı ve bunu en fazla tatsız bir rutin meselesi haline getirecek kadar sık yapmıştı. Kendime zihinsel bir tekme attım ve "Yardım mı *istiyorsun* o zaman?" diye düzelttim.

O taş gibi savaş soğukkanlılığını bir şaşkınlık kırıntısı bozdu. Gömleğini bir kenara fırlatarak, "*Yorgunsun*" diye imzaladı.

"Sen de  ylesin.

Evet, ama...

Orada duraksadı, parmakları ikimizin arasında sertleşti. Bakışlarımız buluştu, bedenlerimiz bir adımdan daha az mesafedeydi ve o sessiz anda aramızda bu tartışmanın tüm seyri ortaya  ıktı: Ben onun da en az benim kadar ilgiyi hak ettiğini iddia ediyordum, o bu konularda daha deneyimli olduğunu söylüyordu, ben de bu deneyimi güzel fae prensleri tarafından şımartılarak kazanamayacağımı söyleyerek itiraz ediyordum. Bu noktada sırtır ve onu pohpohlamaya çalışıp çalışmadığımı sorardı ve ben de pantolonundaki kana ve sırlıklam olmuş elbiseme lanet ederek kucağına tırmanırdım.

 şaretlerini bitirmeden elini bıraktı, teslimiyet içinde yüzünü buruşturdu. 'En azından öğreniyorsun,' dedim ve ka alarına sarılmak için çabaladım. O da Altımda sarmal bir yay gibi gergindi, kasları soğuk tenime karşı geriliyordu - bu his ona bu kadar yakın olmayalı ne kadar uzun zaman geçtiğini aniden fark etmemi sağladı. Göğsü dokunduğumda sıcaktan yanıyor, bronz teni terden kayganlaşıyordu. Sığ bir kesik boyunca dikkatlice fir aladığımda

Sağ omzunun hemen altından, hızla ekledim, "Bunlar için çok fazla maviye ihtiyacım yok, değil mi?

İhtiyacın olduğunu düşündüğünden daha az. Dudakları bitkin bir gülümsemeye dönüştü, gözleri parmaklarımın temkinli hareketlerini takip ediyordu. *Her zamanki gibi.*

Kıkırdadım ve eskiden siyah, şu anda sıkıcı yeşil olan elbisemden yumuşak, yumurta kabuğu mavisi bir çizik aldım. Kesiğim dokunuşumla kapandı, arkasında hiçbir yara izi bırakmadı ama aşırı pürüzsüz ve tuhaf bir şekilde solgunlaştı - tıpkı yeni doğmuş bir çocuğun cildi gibi.

"Doğru," dedim yüzümü buruşturarak. "Bundan daha az.

Creon'un gülümsemesinde bu kez biraz daha hayat vardı. *Sadece biraz daha az.*

İkinci denememde çok az büyü kullandım ve bir sonraki yarayı ancak kapatabildim, büyüm kanamayı durdurmuş olsa da yaranın ana hatları hala açıkça görülebiliyordu. Üçüncü seferde doğru yaptım. O andan itibaren sessizce gövdesinin üzerinde ilerledim, parmaklarım nereye giderse gitsin maviyi parlatıyor, kaslarının gergin çıkıntılarını yaradan yaraya takip ediyordum, ta ki asırlık yara izleri pürüzsüz bronz kesen tek lekeler olana kadar.

Başımı kaldırdığımda gözlerini benden ayırmamıştı, sanki her an patlayıp yok olacak bir sabun köpüğünden daha gerçek değilmişim gibi beni merakla izliyordu.

Tenimi okşayan güneşin mutluluk veren sıcaklığından daha sıcak bir sıcaklık içimi sardı ve onunla birlikte altımdaki kaya gibi sert kalçalarının yeniden farkına vardım. Sadece birkaç santim ve o yontulmuş göğüs dudaklarımın altında olacaktı. Ona doğru olan bu manyetik çekimi takip etmek, kendime o basit arzu anını yaşatmak, uzuvlarımdaki soğuğu ve kana bulanmış anılarımı uzaklaştırmak o kadar cazipti ki...

Ama Creon hareket etmedi - bana doğru en ufak bir kıpırdanma bile olmadı.

"Ne düşünüyorsun? Nefes aldım.

Bu dövüş sırasında omzumun üzerinden neredeyse hiç bakmadığımı fark ediyorum. İşaretleri sert ve tereddütlüydü, sanki parmakları düşüncelerinin ne anlama geldiğinden henüz emin değilmiş gibiydi. Bu... gerçeküstü. Hayatım pahasına güvenebileceğim birinin yanında savaşmak.

Karnımın alt kısmında kaynayan baştan çıkarıcı ısıltıya bambaşka bir sıcaklık katıldı. Yutkundum ve "Kendimi yarı yolda bırakmış olsam da mı?" diye sordum.

Omuz silkti. *Bundan kurtulmak için savaştın.*

"Neredeyse boğuluyordum.

Senin için gelmemi beklemeseydin bunu yapmazdın.

Bu beni duraksattı. Yapmazdım. Etrafımda bana yardım edecek kimse olmasaydı, kendimi denize atmayı hayal bile edemezdim - bu kesin bir intihar olurdu, Iorgas'ın kollarında beni bekleyen şeyden daha hızlı bir ölüm yolu olurdu. Yine de Creon'un peşimizden geldiğini, beni çıkarmak için gerçekten orada olacağını teyit etmesini bile beklememiştim.

Omurgamdan aşağı garip bir heyecan aktı. "Ben... Ben de omzumun üzerinden baktığımı sanmıyorum.

Hayır. Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Biliyorum.

O an, yırtık pırtık yelkenlerin şakırtısından başka hiçbir şeyin bozmadığı bir sessizlikle oyalandı. Creon beni izliyordu - gözleri tetikteydi ama kanatları yavaşça içeri çöküyor, omuzları gevşiyor, kalçaları altımdaki güvertede eriyordu. Güvenliğin küçük işaretleriydi bunlar ama hayatı boyunca hiç güvende olmamış bir erkek için çok ama çok daha fazlasıydı.

"Seni tek kişilik bir ordu olarak düşündüğümü hatırlıyorum," dedim yavaşça, sessizce. "İlk tanıştığımızda. Ama bunu çoktan aştık, değil mi?"

Hareketlerinin doğal olmayan zarafetinin altında bile, dudaklarının arasından kayan gerginlik açtı - sadece tehdit edici bir kahkaha patlamasının tam tersi olarak tanımlayabileceğim bir ifade. *Bunu geride bırakmayı ne kadar istediğimi bilemezsin.*

"İki kişilik bir ordu o zaman. Bir elimi göğsünde gezdirip parmaklarımın kaslarının hatlarında gezinmesine izin verdim ve kendimi beklenmedik bir kıkırdama çıkarırken buldum. 'Gerçekten, birinin seni de korumasının zamanı gelmişti. Sanırım sen şımarıp tembelleşene ve bıçak çekmeyi unutana kadar arkada olacağım.

Bu kez dudaklarını sıkkan kahkahaydı. *Her zamanki gibi hırslı.*

"Bu beni hiç durdurdu mu?

Hayır. Sol elini belime doladı - nefis sıcak parmakları, sağ eli hala aramızda hareket ederken beni olabildiğince yaklaştırdı. *Yine de itiraz etmeye çalışabilirdim.*

Başımı eğdim ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Kendi silah arkadaşına karşı savaşmak kötü bir davranış.

Tam tersi, *kaktüs*, diye imzaladı, başını çok hafifçe ters yöne eğerek - bir şekilde, açık bir şekilde bir davet olan bir jest. *Bunların açık ara en sevdiğim dövüşler olduğunu fark ettim.*

Oh, lanet olsun. Gözlerindeki o fırtınalı bakışla kalp atışlarım hızlandı ve damarlarıma baş döndürücü bir beklenti pompaladı. Burada, yüzen bir mezarlığa dönüşmüş bu gemide gerçekten izin vermemem gereken bir his... Ama o yaşıyordu. Ben de yaşıyordum. Ve Tolya'ya döner dönmez, izleyen gözler bizi günler ve günler boyunca yalnız bırakmayabilirdi.

Alnımız birbirine değene, burunlarımız birbirine sürtünene ama asla tam olarak buluşmaya kadar santim santim öne doğru eğildim.

Creon benimle mükemmel bir uyum içinde geri çekildi, kendini acı verici bir yavaşlıkla güverteye indirirken dudaklarımızı sadece bir nefes uzakta tuttu.

"Öyle mi? Mırıldandım. "O zaman seni şımartmaya başlasam iyi olacak.

Bir kıkırdama dudaklarımı okşadı. Sırt üstü yattığında kanatları iki yanımızda düzleşti, yıpranmış ahşabın üzerinde zengin koyu kadife gibi uzanıyordu; başı en son güverteye yaslandı, yüzü saçlarının karışık telleriyle çerçevelendi, gözleri vahşi ve evcilleşmemiş bir şekilde yanıyordu.

Durgun bir an boyunca onun üzerinde asılı kaldım, insanlık dışı güzelliğinin her bir detayını içime çektim - uzun kirpikleri, çenesinin keskin kenarları, dudaklarının o dayanılmaz sırtışıla hafifçe kıvrılması. Gözleri bir sirenin şarkısını söylüyor, beni daha yakına çekiyor, bu en keyifli savaşa başlamam için bana meydan okuyordu.

'Ben seninim,' diye fısıldadım.

Parmakları karşılık olarak enseme kavradı ve beni yakıcı yoğunlukta bir öpücüğün içine çekti. Dudakları yumuşak ama talepkâr, şefkatli ama yıkıcıydı; bu talebe en tatlı kelimelerin yapabileceğinden daha anlamlı bir şekilde karşılık verdi - beni göğsüne sabitlerken arzudan başka hiçbir şeyle büyülemedi. Ben de aynı şevkle onu öptüm, ellerimi çenesine doladım, parmaklarımı siyah saçlarına doladım. Kanatları havalandı, ikimizi de kucakladı. Ve işte böyle, ayrılık günleri önemsiz anlara dönüştü, özlem, hasret ve endişeyle geçen onca saat hafızamda silik bir yankıya dönüştü... O buradaydı. O *benimdi*. Gerekirse tüm dünyayı geçirebilirdik ve birlikte olduğumuz sürece bizi kim durdurabilirdi ki?

Sahiplenici öpücüğü derinleştikçe inledim ve hırıltılı bir nefesle elbisemi pençeleyip bedenlerimizi ayıran o son engeli de çekiştirmeye başlayınca tekrar inledim. Diğer eli sırtımın alt kısmında daireler çizerek gezindi.

Sırılsıklam eteğimin altından geçmeden önce popomun ve kalçalarımın üzerinden geçti. Tenim onun dokunuşları altında hararetle ısınmıştı. Parmakları uyluklarımın iç yukarı doğru sıkıp yoğururken bacaklarım ona doğru açıldı, onun için cehennem ateşi gibi yanan o küçük noktaya doğru işkence edercesine yavaş ilerliyordu.

Alt dudağını yaladım. O da misilleme olarak benimkini ısırdı ve ben soluk soluğa kalırken sert bir kıkırdama çıkardı.

Aynı anda parmakları nihayet iç çamaşırlarımın altına kayd.

Beni kaygan ve hazır buldu, bu kısa kaçışın mutluluğuyla sarhoşt. İçime yarım santim soktuğunda sikiinin çıkıntısını kavradım ve adını inlerken avucumun içinde gerilen uzunluğunun seğirdiğini hissettim - o kadar sarhoş edici bir his ki, bir iki kalp atışı boyunca, gıcırdayan yelkenlerin ve inleyen halatların fonunu aniden kıran sabırsız gıcirtıyı kaydetmeyi başaramadım.

Tanıdık bir gıcirtı, daha az değil.

Dondum kaldım, bir elim Creon'un kasıklarını kavırıyor, bir elim de çıplak göğsüne bastırıyordu. Altımda eşit derecede hareketsiz kalmıştı. Parmakları kalçalarımın arasında kıpırdamadan duruyordu ama kanatlarını yavaşça güverteye doğru indirdi, tıpkı taç yapraklarını açan kara bir çiçek gibi, ılık güneş ışığını, tuzlu deniz meltemini ve o ısrarcı, tiz sesi karşıladı.

Zera'nın minik kuşu geminin küpeştesine tünemiş, sanki birazdan gözlerimizi oyacakmış gibi cıvıldıyordu.

Yanan şehvet, göz kırpma süresinden daha kısa bir sürede nemli bir utanca dönüştü. Ellerimi suçlayıcı gezintilerinden çektim ve refleksif ve biraz da gönülsüz bir girişimle elbisemi tekrar yerine oturtmak için ayağa fırladım. Creon'un kalçalarımın arasındaki eli bu etkiyi oldukça bozdu. O da

Ancak küçük kuş aniden küçük gagasını kapattı ve sabırsız boncuk gözlerle bana bakarken göğsünü şişirdi.

Bu anlamsız saçmalıklar için vaktiniz varsa, bu bakış, öncelikler listenizde biraz daha üst sıralarda olmam gerektiğini söylemiyor mu?

"Ah," dedim utanarak, Iorgas'ın ölümünün şaşkınlığı içinde küçük yardımcımı tamamen unuttuğumu kabul etmek istemeyerek. "Sen... sen hâlâ burada mısın?"

O ana kadar kuşların kaşlarını çatabildiğini bilmiyordum ama bu küçük örnek bunu başardı, bir ayağından diğerine zıplarken kanatları sıkıntıyla seğiriyordu. Delici bakışı bana belli belirsiz şunu hatırlattı-

Bekle. *O mu?*

Ona bakarken garip bir kesinlik kapladı içimi, birdenbire ortaya çıkan ama sanki günlerce düşünmenin sonucuymuş gibi iliklerime kadar işleyen bir farkındalık. Her nedense onun dişi olduğundan kesinlikle emindim, bu pofuduk kuş elim kadar bile değildi. Bembeyaz göğsünde ya da gri-kahverengi benekli boynunda bana cinsiyetiyle ilgili hiçbir şey söylememesi önemli değildi. Göz açıp kapayınca kadar onu *tanımıştım* - bir düşmanı yendiğim için duyduğu şiddetli gururu, ona hak ettiğim minnettarlığı sunmak yerine sıkıcı bir erkek fae ile oyalanmama duyduğu hissedilir kızgınlığı biliyordum.

"Pekâlâ," dedim ve o çılgınca uyarılmanın sonuncusu da vücudumdan çekilirken Creon'un kucağından inmeye çalıştım. Ayaklarım sallanan güvertede dengesiz duruyordu. 'Um. Bu benim nezaketsizliğimdi ve özür dilerim. Çok cesurdun. Ve korkutucuydun. Sana hayatımı borçluyum ve borcumu ödemek için yapabileceğim bir şey varsa lütfen bana haber ver.

Bu teklifi düşünerek başını eğdi. O sessizlik anında bir tür şahin olduğuna karar verdim - ama en küçük şahin olmalıydı

Hayatımda gördüğüm.

Ve neden onu raylardan alıp, korunması gereken bir çocuk gibi göğsüme yaslamak için içimde huzursuz edici, neredeyse şiddetli bir içgüdü hissettim? Zera bana bir şey mi söylemeye çalışıyordu?

Ama bu mantıklı değildi - bunların hiçbiri mantıklı değildi. Suyun altındaki o anda Zera'dan yardım istemiştim ama bu kuşu kıtadan buraya göndermiş olsaydı, bana ulaşması yarım dakikadan çok daha uzun sürerdi. Öyleyse neler oluyordu?

Küçük şahin sanki bir şey bekliyormuş gibi bana bakmaya devam etti.

"Ben..." Destek almak için Creon'a döndüm ve onu güvertede oturmuş, kaslı kollarını dizlerine dolamış halde buldum. Şaşkınlığıma rağmen geniş geniş sırtıyordu, neşesi gözlerinin etrafındaki bronz deriyi kırıştırıyordu. "Ne kaçırıyorum?"

Omuz silkti. *Sen tanrı yeminlisisin.*

Godsworn.

Agenor gibi.

Ve yılanları.

Sonunda anladığım için beni tebrik etmek istercesine heyecanlı bir ciyaklama çıkaran kuşa döndüğümde gözlerimin açıldığını hissettim.

"Sen... sen *kalmak* için buradasın. Kelimeler dudaklarımdan döküldü. Agenor yılanlar hakkında ne demişti? Yüzlerce yıl. Tanrılar bana yardım etsin. Benimle mi? Sen...'

Öfkeyle homurdandı, tüylerini belirgin bir kabarttı.

"Varlığıma nezaketle katlanmak için mi buradasın yani?" diye boş boş kendimi düzelttim ve o da bundan çok daha mutlu göründü.

Arkamda Creon bir kahkaha attı.

Tekrar döndüm ve çaresizce "Bir isme ihtiyacı yok mu?" fısıldadım.

Ona isim vermen gerekiyordu. Kanatlarını hafifçe çırparak ayağa kalktı ve küçük yaratığı açık bir eğlenceyle inceledi. *Bildiğim kadarıyla yapman gereken tek şey bu. Belli ki seni çoktan sahiplenmiş.*

Bir kez daha göz kırptım kuşa, o da beklenti içinde bana baktı.

"Ben... Anlıyorum. Bu, gerçeğin sınırında bir iyimserlikti. Agenor'la bu yepyeni aile geleneği olan tanrılar yemin etme konusunda güzel bir konuşma yapmam gerekiyordu - başka nelere hazırlıksız olabileceğimi Allah bilirdi.

"Elbette. O halde bir şeyler bulmaya çalışacağım. Ne... plan nedir?"

Belki de Tolya'ya dönmeliyiz, diye önerdi Creon kuru bir sesle. *Yeni aile üyemizin gözleri önünde faaliyetlerimize devam edersek mutlu olacağından emin değilim.*

İçimden bir ses, bu teoriyi test etme hatasına düşersek minik şahinin yüksek sesle ve şiddetle itiraz edeceğini söylüyordu. Yüzümü buruşturdum ve 'Riske atmayalım. Mümkünse yaramaz yerlerinin zarar görmemesini istiyorum.

Akıllıca. Güverteden gömleğini almak için durakladı. *Yerine daha iyisini bulabileceğinizi sanmıyorum.*

Elbisemdeki son kırmızı parçayı da ona fırlatmak için emdim. Bir kahkaha patlamasıyla dönüp gitti, gömleğini kanatlarının ve omuzlarının üzerine çekerken göğsü hala titriyordu.

"Pekâlâ," dedim, sırtışıımı bastırarak henüz isimlendirilmemiş kuşa döndüm - Tanrılar olsun, bir kuşa nasıl isim verilirdi ki? "Şuradaki su perisi adasına geri . Henüz tanrı yemini ettiğimi bilmiyorlar, bu yüzden biz denerken bir süre kendini saklaman akıllıca olabilir-"

Yeni tanıdığım öfkeli bir ciyaklamayla sözümü kesti, tüylerini kabartarak tuhaf bir şekilde ayakları üzerinde duran bir iplik yumağına benzedi.

Bence bu hayır demek, Creon teklif etti.

"Tanrı aşkına," dedim, önce ona sonra da ona ters ters bakarak. 'Dinle, periler-'

Zera'nın koruyucu halkı, diye omuz silkerek imzaladı. Yeminli bir büyücüye, hain bir fae kuklasından daha fazla iyilik yapabilirler.

"Ama Lyn Helenka'ya söylemedi.

Bu onun sırrı değil ki söylesin. Etrafta dolaşıp senin güçlerinle övünmesini mi bekliyordun?

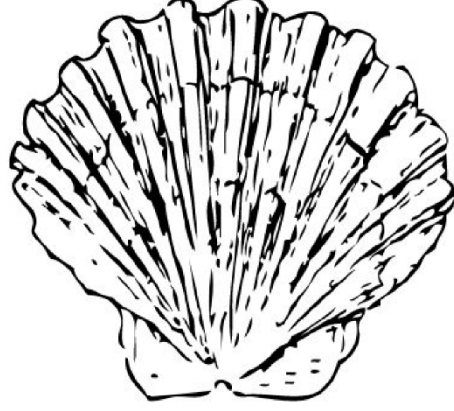
Bu henüz düşünmediğim bir bakış açısydı. 'Pek sayılmaz ama..' *Gerçekten de oldukça ikna edici bir argümanınız var.* Boşta kalan elini uzun saçlarının arasında gezdirerek bir an düşündü. *Aklı başında hiç kimse Zera'nın imparatorluk tahtı için teklifimi desteklediğini iddia edemez. Yani her şeye rağmen sana yemin ettirmiş olması... Peki, sen hazır olur olmaz Bu haberi yayarsak, bazılarının başını döndürebilir.*

Hazır olur olmaz. Yavaşça küçülerek normal boyutlarına dönen kuş tanıdığımı, sonra da Tolya'nın uzaktaki yeşil kıyılarına baktım. *Hazır*, her zamanki gibi, fazla iyimser bir kelimeydi - ama yeni keşfettiğim güçlerim her halükarda beni ele geçirmişti. Kendime güvenerek ve tüm kalbimle onları geri almak en iyisi olmaz mıydı?

Küpeştenin üzerindeki tüylü küçük canavara son bir kez şüpheyile baktım. Neşeli bir gıcırtyla kanat çırttı ve her nasılsa bu dizginlenemez heyecan sesi bana ihtiyacım olan son dürtüyü verdi.

"Peki. İhtiyacım olduğunda hazır olacaktım. 'O halde gidip birkaç periyi daha üzelim.

Bölüm 25

Creon beni kucağına aldığımda küçük kuş yüksek sesle itiraz etti ve ben sabırla o kabarık kanatlarının benim ağırlığımı asla taşıyamayacağını açıklayana kadar sakinleşmedi. O zaman bile, tahta parmaklıktaki yerinden Creon'a kaşlarını çatarak baktı, karanlık kanatlarını açıp ikimizi güçlü bir iki tokatla havaya fırlattığında agresif bir şekilde ciyaktı.

Tolya'nın bizi bekleyen kıyılarına doğru süzülürken, onun iki katı hızla yanımızdan geçip gitti, sonra havada dönüp bizim yetişmemizi bekledi. *Gördünüz mü? Muzaffer cıvıltısı bize bunu söylüyor gibiydi. O koca kanatlarıyla artık o kadar hızlı değilsin, değil mi?*

Creon'un kahkahasının sessizce çıkması tamamen küfürdü; sesine *ihtiyacı vardı*, lanet olsun, tüm vücudunu sarsan ve yüzünün muhteşem maskesini çok daha muhteşem bir maskeye dönüştüren o eğlence patlamasına

Aşağıdaki ruhun aynası. Ona meydan okumayı görmezden gelmesini söyleyemedi kanat çırpışları hızlandı. O kadar hızlı ileri fırladık ki, rüzgâr çıkarabileceğim her çığlığı susturdu ve küçük şahinim öfkeyle ciyakladı ve kanatlarını daha da şiddetle çırparak ileri fırladı.

Bir anda ismi aklıma geldi.

Tıpkı daha önce onun düşüncelerini anlamamda olduğu gibi, bu da zihnimde mutlak bir kesinlikle ortaya çıktı. Tabii ki. *Tabii* ki. Tuzlu deniz havasını ciğerlerime çekerek başımı Creon'un gergin omzundan kaldırdım ve "Alyra?" diye bağırdım.

Kanat çırpışının ortasında döndü, bir an için şaşkınlıktan donakaldı. Sonra neşeli bir çığlık atarak bize doğru koştu, etrafımızda öyle bir dönüş yaptı ki neredeyse Creon'un sol kanadına çarpacaktı ve Tolya'ya doğru uçarken hâlâ coşkuyla cıvıldayarak tekrar uzaklaştı.

Pekala.

Sanırım bu bir evetti.

Ancak o zaman, her an alıngan, tüylü bir mermi tarafından vurulmayacağımızdan emin olduğumda, Creon'a bakmaya cesaret edebildim. Bakışlarımı sessiz, parlayan gözlerle karşıladı. Yüzeyde bir onaylama bakışı, ama hemen altında bundan çok daha anlamlı bir şey vardı.. *Alyra*, Kartal, adını çok hızlı uçan ve eve dönüş yolu olmadan kendini yıldızların arasında sıkışmış bulan gururlu efsanevi kuştan alan bir bahar takımyıldızı.

'Kitabınızı okuyordum,' dedim, sanki bu açıklama hâlâ gereклиymiş gibi.

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi - birkaç dakika önce onu neden anlamsızca öpmek üzere olduğumu bana aniden hatırlatan bir gülümseme. Hızla azalan mesafenin sert bir şekilde hatırlatılması gerekti.

Tolya'nın izleyen gözleri, bu planı hemen yeniden gözden geçirmeme engel oldu.

Uçmaya devam ettik, Alyra önümüzde dans ediyordu. Her kanat çırpışımızda adanın kıyı şeridi yaklaşıyor, birçok koy ve körfezin suları turkuaz ve akuamarinin bin bir tonunda parlıyordu. O bembeyaz kumsalları ve ötesindeki yemyeşil ağaçları görünce, kendimi buruşuk bir karmaşa gibi hissetmemek zordu; elbisem nemli ve sert bir şekilde tenime yapışmıştı ve saçlarım tuzdan yapış yapış olmuş, kaba tellerden oluşan bir yumaktı. Yine de Helenka ne bekleyebilirdi ki - umutsuz bir savaştan Bayan Matilda'nın en iyi müşterileri gibi mahkemeye hazır bir şekilde çıkacağımı mı?

Creon tam olarak nereye gideceğini biliyor gibiydi, adanın güney tarafındaki küçük bir koya. Kıyıya doğru alçalırken, kanatlarının genişliği dalgaların üzerinde derin bir gölge oluşturuyordu. Alyra önümüzden sıçradı ve birkaç kuş sesi ağaçların arkasından onun çağrısına cevap verdi - ama bizi selamlamak ya da sadece bizi kovalamak için başka hiçbir canlı ortaya çıkmadı.

Sahile iner inmez Creon beni ayağa kaldırdı ve benden uzaklaştı. Yine soğumuştum, yüzünün mağrur çizgilerinde şehvetten ya da kahkahadan eser kalmamıştı, tenimin altında süregelen özleme yabancıydı. Bunu beklemeliydim elbette... Yine de içimdeki hayal kırıklığını bastırmak zorundaydım, tanıdığım ve sevdiğim erkekle arasındaki tezat neredeyse fiziksel olarak acı vericiydi.

Yakında. Kendime verdiğim sözü tekrarlarken nefesimi içime çektim - yakında onlara söyleyecektim. Şu an o an değildi.

Kendimi toparlayarak sıırıslıklam botlarımı çıkardım ve ayak parmaklarımı güneşin kavurduğu yumuşak kumda oynattım. "Sanırım ihtiyaç duyarlarsa bize gelecekler?"

Creon yavaşça başını salladı ve ormanı taradı. *Birkaçının yakınlarda olduğunu hissedebiliyorum ama bir şey bekliyorlar. Davet edilmeden içeri girerek onları mutlu edeceğimizden şüpheliyim.*

'Ben de aynen öyle düşünüyorum,' dedim ve yüzümü buruşturdum. 'Bekleyelim o zaman. Alyra, bu arada seni omzumda güzel bir yere oturtmaya ne dersin?'

Creon'a yerleşmesi için rahat bir omuz yaması önermemiş olmamın büyük bir etkisi olduğundan şüphelendiğim bu öneriye özellikle heyecanlanmış görünüyordu.

Yüzey dokusunda değişiklik yapmaya çalışmadığım sürece sarı sihrimin gayet iyi çalıştığı ortaya çıktı. Birkaç hızlı denemeyle, elbisemin omzunda Alyra'nın minik pençeleriyle derimi delmeden tüneyebileceği daha kalın, daha sağlam bir kumaş tabakası oluşturmayı başardım. Parlak renkli bir demet çiçeği keşfetmek için tekrar havalandıktan önce yaklaşık üç kalp atışı boyunca bu yeni noktada denge alıştırması yaptı.

Ondan sonra sessizlik içinde bekledik. Parlak mavi gökyüzünde kabarık bulutlar kayıyordu. Dalgalar inci gibi kumsala tekrar tekrar çarpıyordu. Creon kumların üzerinde bir ileri bir geri yürüyor, elindeki bıçağı parmaklarının arasında dalgın dalgın döndürüyordu; ben ise yeşilliklere bakıyor ve akşam olmadan birinin ortaya çıkması için dua ediyordum.

Ada ne kadar sessiz olursa olsun, Helenka'nın sarkan sarmaşıklar ve çiçeklerden oluşan perdeden dışarı adımını atana kadar yaklaştığını duymadım.

Tolya kraliçesi artık bizimle nasıl başa çıkacağından tam olarak emin olmadığı ve en güvenli seçeneğin sivil düşmanlık olduğuna karar verdiği izlenimini veriyordu. Çenesi yukarıda, dudakları yemeğinde bir kıl gören ama bunu ev sahiplerine söyleyemeyecek kadar kibar bir hanımefendinin hoşnutsuz kaşlarını çatmış bir şekilde sahile doğru yürüdü; kızıl saçları yumuşak dalgalara dönüşmüştü ama kıvrımlı, siyah tırnaklı elleri hâlâ

bastırılmış öfke. Zümrüt gözleri Creon'un kanlı bedeninden tuz lekeli elbiseme kayd ve sonunda yüzümde durdu.

"Eee?" dedi soğuk bir sesle.

Muhtemelen reverans yapmalıydım ya da buna benzer bir şey yapmalıydım. Umursamayacak kadar yorgun ve bıkkındım. Omurgamı dikleştirerek gülümsedim ve 'Güneş filosunun artık bir sorun olmayacağını bildirmekten mutluluk duyuyorum' dedim.

Beş kalp atışı boyunca bana baktı. Ben de gözümü kırpmadan ona baktım. Tanrılar aşkına, koca bir orduyla karşı karşıya gelmişim; boynuzlu ve pençeli de olsa tek bir su perisi kraliçesinin derimin altına girmesine izin verirsem lanetlenirdim.

"Anlıyorum," dedi sonunda, o alçak, melodik sesiyle. 'Peki, bir daha burada yüzünüzü göstermemenizi açıkça istememe rağmen tam olarak neden bu adaya döndünüz?

Çünkü o benim hükümdarım değildi ve onun istekleri benim için bir torba kuru toprak kadar önemliydi. Bu noktayı diplomatik olarak yutmaya karar verdim.

"Arkadaşlarım hâlâ Tolya'da," dedim bunun yerine, Lyn ve Tared'in nereye gittiğini umursamadığını söylemeyi planlıyor olabilir diye *arkadaş* kelimesini vurgulayarak. "Çok yorgunuz ve yatağa ihtiyacımız var ve umarım halkınızı kurtarmak için kendi hayatımızı tehlikeye atmamız şüphelerinizi yeniden gözden geçirmeniz için bir neden olabilir.

Ofladı, gözleri bir tehdidi değerlendirmek istercesine kısa bir süreliğine Creon'a kayd. 'Senin hayatında gördüğün gün doğumundan daha fazla Fae hilesi gördüm ben kızım. Kim bana Sessiz Ölüm'ün başından beri kardeşleriyle birlikte bu planın içinde olmadığını söyleyebilir? Tüm bunların sana ve sana güvenmemiz için bizi kandırmaya yönelik bir oyun olmadığını-'

Metalin metale sürtünmesi gibi bir çılgılla, beyaz-gri ve tüylü bir şey gökyüzünden düştü.

"Alyra, hayır!" Ne olduğunu çok geç fark ederek ileri atıldım. Helenka'nın hızlı refleksleri olmasaydı, kafatasının arkasına bir şahin gagası saplanmış olabilirdi. Su perisi kraliçesi koyu ten ve dantelli kumaşlardan oluşan bir bulanıklık içinde yana savruldu ve Alyra kuma çarpmamak için tam zamanında rotasını değiştirdi, gökyüzüne doğru yükselirken hâlâ öfkeyle ciyaklıyordu.

'Alyra,' diye tekrarlardım nefes nefese. 'Kes şunu. O bir düşman değil. Sadece medeni bir anlaşmazlık yaşıyoruz- Hayır, *yapma*.

Şahinin incinmiş gurur ifadesi, Edored'ın iyi niyetli kanlı cinayet teklifleri ciddiye alınmadığında yüzünde beliren ifadeyi anımsatıyordu ama en azından kan dökme niyetinden vazgeçmiş görünüyordu. Kolumu ona uzattım ve hâlâ öfkeden kabarmış bir halde huysuzca omzuma kondu.

Göz ucuyla Creon'un siyah gömleğini yavaşça çıkardığını fark ettim. Müdahale etmek zorunda kalırsa kimi hedef alacağını düşünmek istemiyordum - Alyra ve saldırganlığı ya da Helenka ve şüphesiz etkileyici su perisi büyüü.

"Özür dilerim," diyebildim ve kalbim hâlâ boğazımda düğümlenirken Helenka'ya döndüm. Neler olabileceğini düşünmenin bir anlamı yoktu. 'Bir daha olmayacak. Hatırlat bana - ne diyordun?

İlk ağaçlardan iki adım ötede, Tolya kraliçesi sessizliğe gömülmüştü.

Yüzündeki öfke eriyip gitmişti. Pençeye benzeyen elleri yanlarına düşmüştü. Sadece garip, gözbebeği olmayan gözleri hareket ediyor, Alyra'dan bana ve tekrar Alyra'ya dönüyor, her dönüşte daha da büyüyordu. Beni duymuş gibi görünmüyordu. Gerçekten de, tanıdığımın omzuma yerleşip orada kalma kolaylığı dışında hiçbir şeye dikkat etmiş gibi görünmüyordu.

"Bu... bu imkânsız," diye nefes aldı sonunda, şaşkın kahkahası sözleri kadar kendinden emin değildi. Sesi aniden boğuklaşmıştı. 'O zavallı kuşa ne yaptın kızım? Onu yapmak için nasıl bir büyü kullandın-'

Alyra öfkeli bir çığlık attı.

"Sanırım benim tanıdığımdan bahsediyorsun? Kibarca önerdim.

Gözümün önünde Creon beklenmedik bir sırtışla kendini geri çekti.

Helenka fark etmedi bile, zümrüt gözleri inanılmaz derecede büyümüş bir şekilde bana bakıyordu. "Sen... kaç yaşındasın?"

Tanrıların Savaşı sona ermeden önce yaşamış ve Zera ile tanışmış olacak kadar yaşlı değil. İkimiz de onun aradığı gerçek cevabın bu olduğunu biliyorduk ama ben dilimi ısırdım ve kendimi daha az bilgiç bir şekilde "Yirmi bir yaz" demekle sınırladım.

"Tanrılar..." Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Onlar senin hayatın boyunca ölüydü. Kendimi destekledim. "Zera yaşıyor.

Helenka şimdi titriyordu, yaprak gibi titriyordu; bakışları Alyra ve benim aramda gidip geliyor, bildiği gerçekleri değerlendiriyordu. Bir tanıdık. Casuslarının ona bahsetmiş olması gereken gizemli büyü. Mümkün olan tek bir açıklama vardı, ama bu açıklama beş yüz yıllık tanrısız bir varoluşu yalanlayan bir açıklamaydı ve sahip olduğumuz kısa sürede bunu kabul edebilecek miydi?

"Gücünün çoğunu kaybetti," diye devam ettim, sesim çırpınan nabzımdan daha sabitti. Düşüncelerini toparlamasına ve mucizenin pis bir fae numarası olduğuna karar vermesine fırsat vermenin sırası değildi. 'Kıtadaki ormanında yaşıyor, vebadan büyük ölçüde korunuyor. Ama o yaşıyor, dualarınızı hala duyuyor.

Helenka sert, titrek bir nefes aldı. "Onu bulmuşsun. "Evet.

"O..." Tekrar Alyra'ya baktı. "Seni o yaptı... *Vedra*.

Kelimeyi bilmiyordum ama sesi nefes nefese, neredeyse saygılı bir fısıltıya dönüşmüştü ve bu da soruları gereksiz kılıyordu. "Evet.

Dudaklarından bir dizi hece döküldü - lanetler ya da dualar, anlayamadım. Arkasındaki orman çizgisini işaret ederken elleri titriyordu; hareketlerinin yönünü gözleriyle takip etmiyordu, sanki şimdi bile, savaştan sonra bile, Alyra'dan sonra bile, yaptığı seçime güvenmeye cesaret edemiyordu.

"Zera'nın hiçbir hizmetkârı benim adama sığınmaktan mahrum edilemez. Sesinde umutsuz bir nitelik vardı. "Yürü bakalım, fae kızı. Arkadaşların seni bekliyor.'

Kımıldamadım. "Ya Creon?

Nefes nefese kaldığı şokta bile yüzündeki tiksinti gün gibi ortadaydı ve bu kez en ufak bir şüphe duymadan konuştu. 'Canavar Tolya'nın kraliçesini öldürdü. Beni de öldürmek istemediği sürece, topraklarıma tek bir adım bile atamaz.

Pekala. Bu yeterince açık bir ifadeydi.

Ve bu... bu olurdu, değil mi? Omuzlarımda yorgunluk ve yenilgi ağırlığıyla Creon'un bakışlarıyla karşılaşmak için döndüğümde, önümüzdeki birkaç *saniyenin gözümün önünden geçtiğini* gördüm - yüzyıllar boyunca mükemmelleştirdiği o umursamaz omuz silkme hareketini , *varlığımın ihtişamını ve mükemmelliğini kabul etmeyi reddetmenin benim kaybım olmadığını* söyleyen o hareketi. Aynı anda hem bir ölüm tehdidi hem de bir vaat olan o güzel, tüyler ürpertici gülümsemesini takınırdı. Sonra ortadan kaybolur ve beni ya yanına alır ya da belki de müttefiklerimizin hileleriyle baş başa bırakırdı - çünkü bu savunmasızlıktan daha iyiydi. Çünkü Sessiz Ölüm, ete kemiğe bürünmüş kabus, giriş için yalvarmadı ya da pazarlık etmedi. Çünkü...

Creon başını hafifçe eğdi, bakışları gerçek kuzeyi bulan bir pusula iğnesi gibi bana yöneldi. Ve hızlı, çevik parmaklarıyla imzaladı: *"Ona doğruluk için bir pazarlık teklif et."*

Şaşkınlık, dil kavramını iki saniyeliğine zihnimden sildi.

Bir pazarlık. Gerçek için - *onun* gerçeği. Bu da demek oluyor ki... Bu da demek oluyor ki *deneyecekti*? Reddedilme ve başarısızlık riskini mi? Bu fikir o kadar imkânsız görünüyordu ki, kendimi öğle güneşinin altında ona baykuş gibi göz kırparken buldum ve bir an için ne yaptığını çok iyi bilen, tanrıların yemin ettiği bir büyücü olduğumu unuttum.

"Emin misiniz?

Yüzünde bir sırıtış belirdi, bir yaz günü gibi muhteşemdi ve yine de bu insanlık dışı görüntünün altında bir anlayış kıvılcımı saklıyordu. *Arkamı kolladığın sürece.*

İyi tanrılar.

Gülüşüm zayıf, inandırıcı olmayan bir girişimdi. Sadece bugün değil, o gece de ateşin başında beni dinlemişti - sırlarımı, ama gerçeği biraz daha lezzetli hale getirmedeki yetersizliğini. Ve cevabı... gerçek için bir pazarlık, Sessiz Ölüm'ün kılık değiştirmiş o aşılmaz kalkanında küçük bir çatlak için.

Ağlayabilirdim.

Ama sarsılmış bir peri kraliçesi beni izliyordu ve ittifakımızın geleceği tam da söylemek üzere olduğum sözlere bağlı olabilirdi. Bu yüzden sadece ona döndüm ve dedim ki, 'Sana gerçek için bir pazarlık teklif ediyor. Onun motivasyonları ve hırsları hakkında ne kadar sorunuz varsa.

Gözlerini kırptırdı - sanki Zera'nın hayatta kaldığının aniden ortaya çıkması yeterli değilmiş gibi, o da benim kadar dengesini kaybetmişti. *"Gerçek için bir pazarlık mı?*

"Evet.

"Ne karşılığında? Sesindeki güvensizlik hissediliyordu. Daha önce Fae'lerle uğraşmıştı, pazarlıklarının altında saklanabilecek bıçakları ve zehirleri biliyordu... ve gerçek için yapılan bir pazarlık çok güçlü bir şeydi. Sessiz Ölüm'ün hiçbir gizli niyeti olmadan ona doğrudan zihnine bakmayı teklif edeceğine inanmadığı için onu suçlayabilir miydim?

Creon sadece arkasındaki ormana başını sallamakla yetindi, konuya dair herhangi bir işaret bile vermedi. Adaya giriş.

Helenka'nın kahkahası biraz fazla tizdi. 'Bu büyük ölçüde vereceğin cevaplara bağlı Hytherion. Söyleyeceklerini duyduktan sonra duruşumu yeniden gözden geçirebilirim ve pazarlık edeceğim en fazla şey de bu olur.

Yetersiz bir sözdü ama Creon tereddüt etmeden başını salladı ve başka bir fae olsa çaresizlik kokacak kadar dengesiz bir anlaşmayı kabul etti.

Helenka dudaklarını ıslattı, direnç göstermemesi sadece gözlerindeki şüpheyi güçlendirdi. Bir kez daha, bunu anlamak için ilahi güçlere sahip olmak gerekmiyordu. Sadece aylar önce kendimi onun durumunda bulmuştum, içgüdülerim kaçıp kendimi kurtarmam için bağırmasına rağmen kalpsiz bir fae katiline güvenmek zorunda kalmıştım. Bildiği kadarıyla, Creon bir oyun oynuyor olmalıydı - çünkü o ve onun gibiler *hep* öyle yapardı. Ama ben de Anne'nin elçilerinin ona bahsettiği akılsız küçük fae fahişe gibi görünmüyordum ve Creon az önce onun halkını ve ağaçlarını kurtarmıştı ... peki şimdi güvenecek neyi kalmıştı?

Pazarlık büyü. Bu, en azından bir kesinlik umudu sunuyordu.

Elini kaldırdığı anda kararını verdiğini anladım - sadece birkaç santim, ama Creon'un sessiz silüetine doğru yeterince net bir hareket. "Kaç soru hakkım var?" derken gözlerinde inançsız bir ifade vardı.

Kreon omuz silkti ve beş parmağını havaya kaldırdı.

"On olsun. Gözlerinde umursamaz bir hırs parıltısı vardı, zincire vurulmuş bir hayvanı ne zaman ısıracağını anlamak için intihar edencesine dürten bir çocuk gibiydi. Ama Kreon sadece eğlenen bir kaşını kaldırdı ve diğer elinin üç parmağını ekledi.

Sekiz. Herhangi bir itirazda bulunmadan taleplerine boyun eğmek muhtemelen fazla şüphe uyandırıcı olurdu.

"Sekiz de olur. İleriye doğru en küçük adımı attı, sonra bir tane daha, ta ki sörfün içinde ona ulaşana kadar, çıplak ayakları ıslak kumda denge arıyordu. Ona uzattığı pençeye benzeyen eli, yaralı parmaklarının karşısında küçük görünüyordu. "Sekiz soruma doğru cevap ver ve ne yazarak ne de el kol hareketlerinle beni kandırmaya çalışma, o zaman bu adaya girmene izin vermeyi *düşüneceğim*. Eğer izin vermemeye karar verirsem, daha fazla itiraz etmeden ve korumam altındaki ruhlardan herhangi birine zarar vermeden adadan ayrılacaksınız.

Sadece başını salladı.

Parmaklarının arasından kör edici bir ışık fişkırdı. Bir sonsuzluk sonra pazarlık büyüğü yatıştığında, bileklerinin iç kısmında Creon'un benimle paylaştığı işaretin şiddetli kırmızısıyla keskin bir tezat oluşturan parlak mavi bir iz belirmişti.

"Güzel. Helenka'nın sesi bayılmak üzereymiş gibi geliyordu. 'İlk sorum. İmparatorluğu kendiniz mi yönetmek istiyorsunuz?

Kreon, adanın pastel renklerine karşı siyah, kanlı bir şekil olan kadının önünde zarifçe diz çökerken başını salladı. Islak kuma hızlı vuruşlarla çizdiği harfler parmağının altında belirdi - *Ölmeyi tercih ederdim*.

Helenka'nın gözleri büyüdü ama sesi değişmedi. "Anne'ye sadık mısın?

Son Savaş'tan beri değil.

"O zaman neden buraya gelip Zoya'yı öldürdün?

Creon içini çekti ve elini iki hızlı hareketle yazdıklarını sildi. Ve kelimeler orada belirdi, sanki bu en yakın müttefiklerimizin arasında bile inatla sakladığı bir sır değilmiş gibi, sanki yapabilseydi kendi etinden kesip çıkaracağı güçler değilmiş gibi...

Benim yerimde başka kimse olsa onun acısını çekmezdi.

Helenka ve ben bu cümleye birlikte baktık, tamamen farklı nedenlerden dolayı nutkumuz tutulmuştu.

"Onun... onun acısı. Su perisi kraliçesi bana baktı, gözlerinde bir çaresizlik parıltısı vardı - sanki bir anlığına müdahale etmem ve tüm bunların son on yılın fae şakası olduğunu ortaya çıkarmam için bana yalvarmayı düşünüyordu.

"Yani... iblis güçlerinle mi?

Creon başını salladı, sert yüzünde nefretten eser yoktu. Şimdi dört soruya ulaşmıştık. O da benim gibi sayıyor muydu? Helenka da sayıyor muydu? Son cümlelerin de bir soru olduğunu fark edip etmediğinden emin değildim.

"Yani..." Elleri yumruk haline gelmişti ama titriyorlardı. "Bu, onun senin hissetmediği ve *senin*... onun yerine acıyı hissettiğin anlamına mı geliyor?

Creon yine başını salladı. O gece pavyonda olduğu gri yüzlü dağınık halinden ya da öldürmek için gönderildiği zavallı periyi yavaşça keserek kendini parçalara ayırdıktan sonra olması gereken benzer dağınıklıktan hiçbir şey ele veren bir baş sallama değildi ama Helenka yine de küçük bir feryat kopardı.

"Bu daha önce yaptığın bir şey mi?" diye fısıldadı. "Başka kurbanlarla mı?

Herkese. Kelime kumda acı ve anlamlı bir şekilde parıldıyordu. *Son savaştan beri.*

Beş, on kalp atışı boyunca Helenka harflere bakakaldı. Hareket etmedi, nefes alıyor gibi bile görünmüyordu - ama arkasında, ağaçlar ve sarmaşıklar huzursuz çocuklar gibi esintide hışırdıyor, düşüncelerinin dönüşüne ihanet ediyordu. *Herkesi.* Tolya'nın kraliçesi aptal değildi; onun ellerinde kaç hayatın, kaç işkenceyle sona erdiğini o da biliyordu.

Ondan ölüm gibi nefret ediyor olabilirdi ama yine de bir kurban gördüğünde tanıyabilirdi.

"Kaç tane... Hayır, bekle. Başını kaldırdı, kırmızı-altın bukleler boynuzlarının ve yüzünün etrafına dağılırken bakışlarımla karşılaştı. "Kaç tane sorum kaldı?

Bana sordu, ona değil, bu yüzden kendi başına bir soru sayılmaz. Zekice. "Şimdiye kadar altı tane.

"İki tane kaldı," diye mırıldandı, bir pençesini narin yüzüne sürterek. "Tanrı yardımcım olsun. O halde yedinci sorum. Yirmi yıl önce ağaçlarımızı kesen ve Zoya'yla aynı gün ölen Fae elçisini de siz mi öldürdünüz?

Kreon başını salladı, sonra kuma ekledi: *"Seni korumak için elimden gelen her şeyi yaptım.*

Helenka yüksek ve gergin bir kahkaha attı. Ağaçlarının hâlâ orada ve zarar görmemiş olduğunu kontrol etmek istercesine omzunun üzerinden son bir kez baktıktan sonra ağzından kaçırıldı: "Emelin Vedra senin için ne ifade ediyor?

Kalbim durdu.

Ama Creon tereddüt etmeden harekete geçti ve harfler parmaklarının altında önceki cevapları gibi hızla şekillendi. *Onu güvende tutmak için ölürüm.*

Tam ve eksiksiz bir gerçek için pazarlık yapmamıştı, ancak o zaman fark ettim - sadece gerçek için. Ve bu bir cevaptı, belki de en kolayı.

Helenka içini çekti ve bunun rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğunu anlayamadım. Daha fazla skandal detay mı bekliyordu? Yoksa durumun daha da kötüleşmesinden mi korkuyordu?

Tek söylediğı 'Teşekkür ederim' oldu.

Creon ayağı kalktı, duruşunu yeniden ayarlarken kanatları sırtına doğru bir miktar kaydđ. Yüzü okunamaz haldeydi. Sabırsızlık yoktu. Zafer yoktu. Sadece onun karar vermesi, pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmesi için boş bir davet.

Helenka koyu tenine saplanmış masmavi değerli taş a baktı, parmakları işaretin ayna pürüzsüzlüğündeki yüzeyini yokladı. Elleri titriyordu, ama dudaklarının çizgisi kararlı, verilen kararların bir işaretiydi. "Bir gece. Sesi eski otoritesini yeniden kazanmıştı. "Burada dinlenmene ve plan yapmana izin verilecek. Sonra buradan ayrılacak ve bir daha asla bu adaya dönmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Creon'un gülümsemesinde bir parça kibir vardı ama bu, dünyanın geri kalanıyla ilişkilerinde genellikle gördüğüm türden bir kibir değildi. Sessiz Ölüm'ün gülümsemesi, onu alan kişiye bir küçümseme, ayaklarının etrafında sürünen her solucanı henüz öldürmemiş olmasının mürekkep karası kalbinin merhametinden kaynaklandığını sessiz bir şekilde hatırlatıyordu. Öte yandan, Helenka'yla şu anda değış tokuş ettiğı bakış...

Hükümdardan hükümdara bir jest. *Gücünüzü görüyorum*, diyordu. *Saygı duyuyorum*.

Helenka sırtını dikleştirdi, öyle ki boynuzlarının uçları neredeyse Alyra'nın omuz hizasına ulaşıyordu. Bakışları bana ve Alyra'ya döndü ve bir anlığına gözlerindeki şaşkınlığı gördüm.

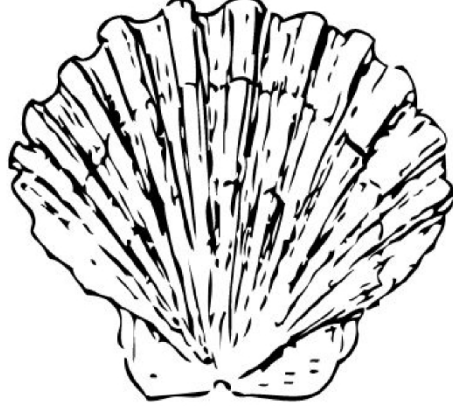
Son birkaç dakika içinde üzerine yağın dünyayı sarsıcı ifşaatların ağırlığı.

Yine de göz açıp kapayıncaya kadar iyileşti.

"Ve istediğin kadar kalabilirsin, Emelin Vedra. Kumsalın üzerinden ormana doğru yürürken çürük iç çamaşırları küçük bedeninde dalgalanıyordu. "Beni takip edin o zaman.

OceanofPDF.com

Bölüm 26

Geçtiğimiz haftayı başka bir ormanda dolaşarak geçirmiş olabiliriz, ancak Tolya ve Zera'nın ormanları arasındaki farklar muhtemelen daha büyük olamazdı.

Geride bıraktığımız yer sessiz, ağırbaşlı ve tamamen hayattan yoksundu - yaşayan bir ormanın olabileceği kadar mezarlığa yakındı. Şimdi girdiğimiz su perisi ormanı ise içinde yaşayan canlılar kadar canlıydı. Karmakarışık sarmaşıklar ve dallar arasındaki dolambaçlı yol boyunca Helenka'yı takip ederken, nereye baksam yeşillerin, mavilerin ve menekşelerin göz kamaştırıcı tonları arasından hareket fişkırıyordu. Fareler ve kuşlar yaprakların arasında sıçırıyor, kelebekler çiçeklerinden kopuyor ve bazen de bir periler sürüsünün yeşilliklerin arasında başarısız bir şekilde saklandığını gösteren gergin çığlıklar ve kıkırdamalar fırtınası kopuyordu.

Ne kadar meraklı görünseler de yüzlerini hiç göstermiyorlar, bakışlarımızdan kaçmak için defalarca uzaklaşıyorlardı. İlk başta bunun, keskin elmacık kemiklerini çizen kanla yanımda yürüyen ve derisindeki mürekkep izlerini ortaya çıkarmak için kollarını sıvayan Creon yüzünden olduğunu düşündüm. Bu savaş hatıraları olmasaydı bile, renklerin değerli taşlar gibi parlak olduğu ve sihir potansiyeliyle dolup taşıdığı bu yerde onun gücünün ham kuvvetini görmezden gelmek zor olurdu. Tabii ki periler korkmuştu. Elbette kraliçelerinin birkaç dakika öncesine kadar onu ormanlarına sokmayı ısrarla reddetmesine rağmen neden şimdi onu ormanlarına soktuğunu merak ediyorlardı.

Ancak büyük, pembe çiçekli bir çalının arkasına saklanan kısık seslerden yakaladığım ilk anlaşılır konuşma parçası *benim* adımdı.

Ve birdenbire ince örtülü histerileri tamamen farklı bir anlam kazandı.

Çünkü ormanlarında kana bulanmış ve zar zor kavrayabildikleri bir güçle dolup taşan sadece Creon değildi. O bendim de - tanrılarca kutsanmış büyüsü ve omzunda küçük bir şahinle tanımadıkları bir yüz, koca bir filoyla girdiği mücadeleden galip çıkan. Bu insanlar için artık küçük Emelin, cahil, bağlanmamış büyücü değildim. Hesaba katılması gereken bir güçtüm.

Bir yanımda küçülmek ve beni çok abarttıklarında ısrar etmek istese de, bu farkındalığın tuhaf bir şekilde bağımlılık yaratan bir yanı da vardı - dünyanın benden yapmayı sevdiği bahtsız kurban yerine, yanımdaki yırtıcıyla eşleşmek.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe fısıltılar bize eşlik etti; rüzgârın huzurlu uğultusu ve ara sıra çıkan su şırıltılarıyla keskin bir tezat oluşturan keskin kenarlı bir ses. Helenka hiç konuşmadı, ne olursa olsun

Yeşilliklerden gelen tıslamalar ne kadar da belirgindi. Havanın hanımeli ve güllerin tatlılığıyla ağırlaştığı çiçeklerle dolu açıklıklardan; sisin yosun ve nemli toprak koktuğu kristal berraklığındaki göletlerden; olgun meyvelerin ve balın kokusuyla parfümlenmiş meyvelerle dolu ağaç çalılıklarından geçtik. Nereye gidersek gidelim, kasabalara ya da diğer organize yerleşim yerlerine dair hiçbir iz yakalayamadım - en yalnız ev ya da baraka bile.

Belki on dakikadır yürüyorduk ki, fısıldayan seslerin ve hışırdayan yaprakların sürekli ahengini çok farklı bir ses bozdu.

Çığlık atıyor.

İlk sesler kulağıma ulaştığında ayaklarım titredi - boğuk ama çaresiz, tek bir tutarlı kelime bile söyleyemeyecek kadar bitkin erkek ve kadın sesleri. Başka bir saldırı mı? Başka bir savaş mı? Ama Helenka uzaktaki kakofoniye hiç duymamış gibi yoluna devam etti ve Creon yanımda kayıtsızca durup bana yürümemi işaret ettiğinde hiç de tedirgin görünmüyordu.

Ne oldu? Helenka'nın karnımın nasıl döndüğünü öğrenmesini istemediğim için ağzımı açtım.

Mahkûmlar. Kızıl saçlı su perisi kraliçeye hızlı bir bakış attı ve hemen ekledi: *"Onlar öldürmez. Dini prensip meselesi.*

Acı bir şey yuttum. "Yani onun yerine esir mi alıyorlar?"

Evet. Alaycı bir gülümseme. Fae'ler bunun bir zayıflık olduğuna inanma eğilimindedir. Ta ki kendilerini bir su perisi hapisanesinde bulana kadar. Geliyor musun?

Tanrılar bana yardım etsin. Onun ve Helenka'nın peşinden aceleyle koştum, zihnim dönüyordu ve yeşilliklerin arasından süzülen isimsiz yakarışları görmezden gelemiyordum. Kraliçe bizi bu noktadan bilerek mi geçiriyordu, sadece halkının neler hatırlatmak için mi? Ya da halkına neler yapabileceğini

Hapishane, ellerinde kendi paylarına düşen Fae kanı olan konuklar için de şok edici olabilir mi?

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Ölüm, evet, ama onun eline düşen zavallı ruhlara her ne oluyorsa... *Kurtlar kurtlara karşı.*

Bir fikir kıvılcımlandı.

"Helenka?" Adını sakın ve kendinden emin bir şekilde nasıl söyleyebildiğimi kimse tahmin edemezdi; kelimeler dudaklarıma önce gevşek fikir parçalarıydı. "Mahkûmlarınızdan birkaçını birkaç saatliğine ödünç almamın bir sakıncası var mı?"

Yavaşlamadan arkasını döndü, geriye doğru hızla koşarken bile dallardan ve telli köklerden çevik bir şekilde kaçındı. "Peki onlara tam olarak ne için ihtiyacın var Emelin Vedra?"

"Çözmem gereken birkaç şey var," dedim ve bunun yeterli olup olmayacağını görmek için bir iki kalp atışı kadar durakladım. Bana devam edince içimi çektim ve "Bağlar hakkında" diye ekledim.

Helenka adımının ortasında kaskatı kesildi.

"Onları nasıl kıracağımı bulmaya çalışıyorum. Bir anlık ilhamla, bu küçük onay karşısında ciyaklayan Alyra'ya başımı salladım. Zera'nın bana bu büyüü vermesinin sebebi de bu. Ama müttefiklerimizin büyüü üzerinde riskli deneyler yapmamayı tercih ederim ve etrafımda *o kadar* çok denek yok-'

"Evet," diye kesti. Sesi sertleşmişti. "Anlıyorum.

Görünüşe bakılırsa bağlardan yalnızca söz etmenin bile ne kadar çok şey başarabileceğini hâlâ hafife alıyormuşum. Elbette söz konusu olan onun halkının da geleceğiydi - doğurganlıkları ve bununla birlikte tüm ırklarının kaderi. Yine de başka soru sormadan geri döndüğünde şaşırdım ve

'Size birkaç tane göndereceğim' dedi. Karşılımları gereken herhangi bir şart var mı?

Creon'a baktım, o da omuz silkti, eğlenmiş görünüyordu. *Tercihen aşırı deli değil.*

"Akıllarında bir şey kalmışsa iyi olur," dedim temkinli bir şekilde, midemdeki bir sonraki gergin dalgalanmayı görmezden gelerek.

Helenka kıkırdadı ama konuyla ilgili tek kelime etmeden sağ tarafımızı işaret etti. "Bu taraftan lütfen.

Kısa süre sonra çığlıkları geride bıraktık. Ondan uzaklaştığım için üzgün olduğumu söyleyemem. Delici fısıltılar buna kıyasla hoş bir fon oluşturunuyordu.

On dakika kadar daha yürüdükten sonra nihayet etrafımızı saran sık ormanların arasından tanıdık sesler çıkmaya başladı.

'... sana yatakta kalmanı *söylemiştim!* Bu Lyn'di, yüksek çocuk sesini ayırt etmek en kolayıydı. 'Ve sakın bana Ylfreda'nın gitmene izin verdiğini söyleme! Eğer duyarsa, önümüzdeki on yıl boyunca çorap örmek zorunda kalırsın...'

Tared kuru bir sesle, "Açıkçası onu çoraplarımla yalnız bırakır mıydım emin değilim," dedi.

Yüzümde kendiliğinden bir gülümseme belirdi. Çiçekli dallardan oluşan son perdeden geçip diğerlerinin toplandığı geniş açıklığa adım attığımızda Edored öfkeli bir şekilde karşılık veriyordu - mükemmel çorap örme becerileriyle ilgili bir şeydi, Tared'in kokan ayaklarına bu kadar yaklaşmış bir şeye asla dokunmazdı -. Beklediğimden daha fazla alf vardı, muhtemelen Thorir'in adaya getirdiği küçük kuvvetin bir parçasıydılar. Hâlâ yanık merhemleri ve bandajlarla kaplı olan Edored, kıyafetlerinde bol miktarda yanık izi ve is lekesi bulunan Lyn'e söyleniyordu.

Helenka sert ve gereksiz bir şekilde, "Şirketiniz," dedi.

"Em! Lyn aynı anda haykırdı, Edored'i tamamen görmezden gelerek arkasını döndü ve bana doğru koşmaya başladı. Bütün kafalar aynı anda dönerken açıklıktaki konuşmalar aniden kesildi. 'Inika merhamet et, *sırılısıklam* olmuşsun - sakın bana o lanet olası gemiden atladığını söyleme? Ve

...' Kehribar rengi gözleri omzumdaki Alyra'ya kayınca duraksadı. "Aman Tanrım.

"Benden daha hızlısın," dedim alaycı bir tavırla, bana doğru bakan gözlerden kaçma isteğimi bastırarak. Bunlar İttifak'ın üyeleri idi, bazılarını dost olarak görüyordum ve yine de bakışlarındaki yepyeni tedirginlik, Yeraltı'ndaki ilk günlerimde aldığım bakışlara acı verici bir şekilde benziyordu. "Bu Alyra. Alyra, aile. Sakıncası yoksa..." Elimle *sırılısıklam* kıyafetlerimi işaret ettim. "Size tam raporu vermeden önce kendime gelmek için biraz zamana ihtiyacım var.

"Doğru," dedi Thorir bir grup yoldaşın arkasından. O ana kadar onu fark etmemiştim ama bana sırtışı *neredeyse* hiç değişmemişti ve bunun için ona sarılabılırdim. 'Herkes için işe dönme vakti. Ve iyi iş çıkardın, Burun Kıran.

Creon'a tek kelime övgü yok elbette. Thorir'in etrafındaki grup birkaç anlaşma sözcüğü mırıldanıp gözden kaybolurken o yanımda durmuyor da olabilirdi. Onun varlığını açıkça kabul eden tek alf Tared'di ve açıklık boyunca birbirlerine attıkları hançer bakışlarına bakılırsa, Tared'in de diğerlerinin örneğini izlemesini tercih ederdim.

"Ben de gidiyorum," diye haber veren Edored, Lyn yaralanmalar ve Ylfreda'nın gazabı hakkında bir kelime daha edemeden ortadan kayboldu.

Helenka yanımda boğazını temizledi, alves'in atışmalarını izleyerek yeterince zaman kaybettiğini belli eden bir uyarıydı bu. 'Umarım aradığınız her şeyi

Buraya ihtiyacın var, Emelin Vedra. Deneklerinizi mümkün olan en kısa sürede size göndereceğim.

Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Etrafındaki sarmaşıklar ve dallar, kıvrımlı boynuzlarına dolanmamak için yardımsever bir şekilde yolundan çekildi.

"Denekler mi? Tared tekrarladı, sonunda bakışlarını Creon'dan ayırıp beni ve omzumdaki kuşu incelerken kaşları havaya kalktı. "Daha da iddialı planların mı var, Em?

Lyn, Creon ve bana hafif bir çaresizlik bakışı gönderdikten sonra Tared'e döndü. 'Önce onlara kuru giysiler verelim. Islak paçavralar içinde savaş stratejisi konuşmak bela aramaktır.

Açıklığın hemen ötesinde, dallardan ve yapraklardan bir düzine küçük yapı şekillendirilmişti - tam olarak kulübe sayılmazdı ama insan boyundaki kubbeler, inşa edilmekten ziyade doğrudan topraktan çıkmış gibi görünüyordu. Savaştan önce kumsalda bıraktığım çanta alçak kapılardan birinin yanında duruyordu; Creon'un çantası ise bir sonraki patikaya belirsiz bir şekilde atılmıştı.

Omuz silkmekten başka bir şey yapmadan yerden aldı ve narin boncuklu perdenin arasından kaybolurken bana hızlı bir gülümseme gönderdi. Her zerrem onu o lanet kulübeye kadar takip etmek, yarım saat boyunca kucağımda tutmak ve sonra özveriyle soyunmasına yardım etmek için yanıp tutuşuyordu... ama Tared'in bakışları kürek kemiklerimin arasını kaşıyordu ve periler yeşillikler arasındaki gizli yerlerinden şüphesiz beni izliyorlardı.

Alyra'ya gidip adaya bir göz atmasını söyledim ve kendi kubbeme gizlice girdim.

İçerideki masanın üzerinde bulduğum büyük kase dolusu buharlı sıcak su, bana bir an için savaşı ve bağları unutturmaya yetti. Yanında küçük bir sabun ve losyon yığını duruyordu ve kurutulmuş çiçeklerle dolu limonlu sabunda karar kılmadan önce her birini denemekten neredeyse orgazmik bir zevk aldım. Yıllardır ormanlarda banyo yapmadan dolaşıyordum; kendimi şımartmak için birkaç dakika ayırabilirdim.

Tuzlu, yapış yapış elbisemden kurtulup cildimin her santimini kan, ter ve deniz suyundan arındırdığımda kendimi yeniden doğmuş bir kadın gibi hissediyordum. Saçımdaki tuzu durulayıp kuru saç tellerime bir avuç yasemin yağı sürünce gerisi geldi. Temizlendiğimde ve artık boğulmuş bir ceset gibi kokmadığımda, yanımda getirdiğim siyah olmayan tek giysiyi çantamın altından çıkardım - rahat olduğu kadar hafif olduğu için yanıma aldığım peygamber çiçeği mavisi bluz elbise. Helenka'nın koruması altındayken kırmızı büyüye ihtiyacım olacağından şüpheliydim ve mavi giyinmek gerçekten kimseye zarar vermek için burada olmadığının ipucunu verebilirdi.

Tırnaklarım kesilmiş ve saçlarım gevşek bir örgüyle bağlanmışken, beni bekleyen bir sonraki görev için kendimi çok daha hazır hissediyordum. Mahkûmlar üzerinde büyüleri deneyler yapan biri olmam gerekiyorsa, en azından bunu şık bir şekilde yapabilirdim.

Geri döndüğümde Lyn ve Tared açıklıkta oturuyorlardı, başları birbirine yakındı ve kısık sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Yakaladığım tek şey o ilk bakıştı. Onlara doğru adım attığım anda, pembe ve bal sarısı bir şey görüş alanımda parladı ve göğüs kafesime kemiklerimi titreten bir şaplakla çarptı - Naxi, ince kollarını bana sarmış, minnettarlık ve

Ciğerlerimdeki son nefes hariç tüm havayı sıktı. Sonunda beni bıraktığında siyah noktalar görüyordum, mavi gözleri neredeyse yaşlarla ıslanmıştı, omuzları son saatlerin paniğiyle kaskatı kesilmişti.

"Çok teşekkür ederim," diye yirminci kez fısıldadı. Sesi hala titriyordu. 'Hiçbir fikrin yok... Piçler...'

"Sorun yok," dedim, ona başka ne söyleyebileceğimden emin değildim. İkna olmuş görünmüyordu, ben de ona sırtacak bir şey buldum ve ekledim: "Çok da çaba sarf etmedim.

Bunun üzerine kahkahayı patlattı ve her zamanki canlılığından biraz daha fazlasıyla bir sonraki kubbeye atladı. "Creon! Creon, dışarı çıkmalısın - benim de sana sarılmam gerek!

En azından birileri işin onun payına düşen kısmını kabul ediyordu. Creon'dan henüz bir iz yoktu ama Naxi kapının önünde konumlanırken kararlı görünüyordu ve onu dışarı çıkarmasının bir dakikadan fazla süreceğini sanmıyordum.

Bu da bana Tared'in bir sonraki bakışmalarında kılıç çekmeyi getirmeyeceğinden emin olmak için yaklaşık iki dakika kazandırdı.

Yanlarına gittiğimde Lyn ile konuşmalarına ara verdiler. Önlerindeki battaniyenin üzerine serilmiş yiyecekleri ancak yarı yolda fark edebildim - peynir, kuruyemiş, ekmek ve düzinelerce küçük kâse ve tabağa paylaştırılmış baş döndürücü sayıda parlak renkli sos. Bu bolluğu görünce midemden tek ve içten bir gurultu yükseldi ve bir anda bacaklarım henüz hissetmeme izin vermediğim bir açlıkla titremeye başladı.

"Aç olabileceğini düşündük," dedi Tared kuru bir sesle, ben onun yanındaki yosunların üzerine çöküp saz sepetinden bir kol mesafesindeki ilk beyaz çöreği alırken. Dudaklarının etrafında gergin çizgiler vardı ve

kılıcını henüz kınına sokmamıştı ama sesinden endişeli olduğu anlaşılıyordu. 'Ne istersen al. Diğerleriyle ögle yemeği yedik.

Bir yanağımı ekmekle doldurdum ve fazla çiğnemedem yuttum. "Helenka'nın besleyecek sürpriz bir aç alf sürüsüyle çok mutlu olduğunu hayal ediyorum.

Lyn'in kıkırdaması yeterince açıktı. Tared bana eğlenem bir bakış attı ve "Sofra adabımızdan şüphe ettiğini duymuyorum, değil mi?" dedi.

'Hiç şüphe yok,' dedim.

Kaburgalarımı bir dirsek attı. Ona bir avuç fındık fırlatmayı düşündüm ama iyi yiyecekleri ziyan edemeyecek kadar aç olduğuma karar verdim ve muhtemelen bunu bir zafer olarak görecekti. Bunun yerine fındıkları ağzıma atıp açıklığın diğer tarafına başımı salladım ve "Naxi iyi mi?" diye mırıldandım.

'Öyle olacak,' dedi Lyn sessizce. 'Eski yaralar gün yüzüne çıkıyor. Annesini ve annesinin ailesini bu saldırılardan birinde kaybetti.

Şüphelendiğim şeye yakındı. Empati yeteneği çok az olan bir yarı iblisin nasıl olup da bu savaşta kaybeden tarafa sadık kaldığı hakkında bir iki şeyi açıklıyordu. Onun Creon'la neşeli sohbetinin sesi karşılaştırıldığında sarsıcı görünüyordu - kollarımda Zera'nın çantasıyla onu aramış olsaydım o neşeli kalkanın altında ne hissederdim?

"Peki," dedi Tared, sarmal düşüncelerimi bölerek, "o savaştan nasıl sağ çıktığının hikayesini mi alacağız, yoksa biz basit ölümsüzlerin sahip olmaya layık görülmediği gizli tanrısal bilgiler mi?

Yine de ona bir fındık fırlattım. Kıkırdadı, bu yüzeysel eğlenemnin altında beklediğimden daha rahatlamış görünüyordu.

Savaşımızın çılgınlığını özetlemek sadece birkaç dakika sürdü - mermiler, kadife, Iorgas ve alf çeliği. Aptal Miğfer'in bir direğin altında nasıl ezildiğini anlatmamdan son derece memnun görünüyorlardı ve Iorgas'ın onursuz sonunu anlatmamdan daha da memnun oldular. Alyra'nın gelişine geldiğimde - bizi böldüğü durumu kibarca atlayarak - Creon'un açıklığının diğer tarafındaki kulübeden çıkması bile Tared'in yüzündeki alaycı gülümsemeyi silmeye yetmedi.

"Ve sonra Helenka'yı içeri girmemize izin vermesi için ikna ettik," diye bitirdim, yine stratejik olarak ince ayrıntıları ve sorduğu soruları atlayarak, "ve buraya gelirken bir hapishaneden geçtik. Bu da bana şunu fark ettirdi... Madem insanlar üzerinde eğitimsiz büyü yapmam gerekiyor, kendi dostlarımız yerine birkaç fae tutsağı daha iyi, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti Lyn, bu tek kelimedeki tereddüt açıkça görülüyordu. 'Kendi müttefiklerimizi denek olarak kullanmamamız gerektiğine katılıyorum...'

Tared, Lyn'in kafasına bir fındık indirmesine neden olacak şekilde, "Gerçi benim de özlemeyeceğim birkaç tane var," diye mırıldandı.

'... ama bunun *şu anda* yapmak istediğin bir şey olduğuna emin misin?" diye devam etti ve sanki onu duymamış gibi bana döndü. 'Günün zaten yeterince vahşi geçti. Eğer biz Anne'nin tekrar bir şey yapmayacağından emin olurken birkaç gün burada kalmak istiyorsan, kimse bunu senden esirgemeyecektir.

Çok cazip bir öneri - sadece birkaç gün güneşin vurduğu bir ormanda aylak aylak dolaşmak, belki tatlı meyveler atıştırmak ve ara sıra masmavi denizde yüzmek dışında aklımda hiçbir şey yok. Sonra tekrar

...

Naxi'nin yanında zıplayarak yürümekte olan Creon'a bir bakış . Helenka onun yarına kadar Tolya'dan gitmesini istiyordu.

pazarlık işareti ona bu emre itaat etmekten başka seçenek bırakmadı. Yani bu yerde tek başıma geçireceğim günler olacaktı. Onu özlemiyormuş gibi yaptığım günler. Artık saklamak istemediğim sırları sakladığım günler.

"Zera'yı aramak için neden kısıtlı zamanımız olduğunu çok ikna edici bir şekilde savundun," dedim ve bir parça ekmeği nar sosu olduğundan şüphelendiğim parlak kırmızı bir şeye batırdım. Beyaz ekmeğe karşı, esrarengiz bir şekilde kana benziyordu ve midemin çalkalanmasını bilinçli olarak engellemek zorunda kaldım. "Anne'nin Creon ve benim birlikte bütün filoları durdurabileceğimizi öğrendikten sonra işleri daha yavaştan alacağından şüpheliyim.

Lyn'in gergin dudakları benimle aynı fikirde olmaktan nefret ettiğini gösteriyordu. "Yine de ölesiye çalışmanızın kimseye bir faydası olmaz.

"Aman Tanrım," dedi Naxi parlak bir sesle ve yanıma oturdu. 'Yine ölmekten mi bahsediyoruz?

Creon'un onunla benim aramda oturabilmesi için biraz yana kaydım - ve daha da önemlisi Tared'in yanına değil. Onların zaman çizelgesinde yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce gerçekleşmiş olan kötü tasarlanmış düellolarını kendime hatırlatmak için sürekli çaba sarf etmem gerekti ama Tared'in buz gibi bakışları bunu yeterince ikna edici bir şekilde ifade ediyordu. Creon, sağ olsun, onu görmezden geldi.

"Söz veriyorum ölmeyeceğim," dedim herkes oturduktan sonra, Lyn'le olduğu kadar Naxi'yle de konuşarak. 'Sadece ne kadar ilerleyebileceğime bakacağım, tamam mı? En kötü ihtimalle bugün çözemem ve daha sonra tekrar denerim. Ama Anne yarın başka bir adaya saldırabilecekken yarım gün boyunca hiçbir şey yapmamak...'

Naxi'nin yüzündeki gülümseme aniden kayboldu ve Lyn'in boğuk laneti bana bu tartışmayı kazandığımı söyledi. Yanımda, konuşmayı tamamen görmezden gelerek, Creon başparmağından bir damla nar sosu yaladı ve benim

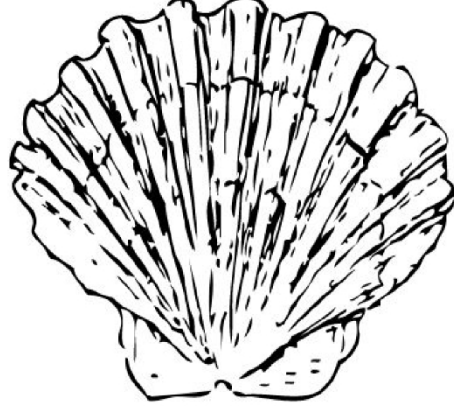
Bakışlarımı bu haksız yere baştan çıkarıcı manzaradan ayırdığımda bile alt bedenim bir kıvılcım telaşıyla patladı.

Gerçekten de bu macerayı geride bırakmanın zamanı gelmişti. Bir hafta daha ona delicesine, anlamsızca aşık değilmişim gibi davranmak zorunda kalsaydım, kendiliğinden yanabilirdim.

Sanki bu düşünceyi duymuş gibi, kolları gümüşü pullarla kaplı ince bir su perisi o anda açıklığa dalarak Majestelerinin ilk tutsağının teslim edilmeye hazır olduğunu duyurdu.

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Bir deri bir kemik kalmış erkek fae, dört su perisi tarafından sanki dizginlenmesi gereken dizginlenmemiş bir atmış gibi tutularak, dikenli greenbrier sarmaşıklarından oluşan bağlarla orman açıklığına sürüklendi.

Yine de kırılmış görünüyordu.

Eğer koruyucuları onu ileriye doğru çekmeseydi, kilometrelerce önce ormanın zeminine yığılmış olacağından şüpheleniyordum. Kıyafetleri vücudunda lime lime olmuş, derisi kemiklerinin üzerine sımsıkı yapışmıştı; açlıktan ölmeden önceki son günlerin cılızlığı. Kol ve bacaklarında kırmızı yaralar vardı, bazıları yüzeysel sıyrıklardı, bazıları ise kan akıtacak kadar derindi. Kızıl saçları keçeleşmiş ve dağınık öbekler halinde omuzlarına dökülmüştü; kanatları soluktu, çatlamıştı ve ayakta durma çabasıyla gerilmişti.

Periler önümüzde durduğu anda dizlerinin üzerine çöktü, nefesini toplamaya çalışırken boğazından hava feryatları yükseliyordu.

"İstediğın mahkûm, Vedra," diye bağırdı kırmızı gözlü bir su perisi.

Ayaklarımın dibindeki sefil dağınıklığa baktım ve fikrimi değıştirmeyi, Lyn'in tavsiyesine uymayı ve önümüzdeki beş gün boyunca kulübeme geri kaçmayı düşündüm. *Kurtlar kurtlara karşı*. Diğerleri bununla başa çıkabilirdi. Ben değil, bir şekilde onların yırtıcı oyunlarına kapılmış olan küçük kuzu.

Sonra kendimi bu oyunların ortasına attığımı, Zera'nın tüm uyarılarına rağmen bu güçleri talep ettiğimi hatırladım ve safrayı boğazımdan aşağı geri ittim. Çenemi hafifçe kaldırarak, "Onu çözer misin lütfen?" dedim.

Gözlerini kırıştırdılar ama soru sormadan işe koyuldular. Sarmaşıklar ellerinin altından kayarak gevşedi ve hareketsiz tutsaktan uzaklaştı. Yanımda Lyn ve Tared kıpırdamadan, gergin dudakları ve soğuk gözleriyle teslimatımızı izliyorlardı. Naxi yeni bir köpek yavrusu almış genç bir kıza benziyordu. Creon'un sol eli kalçasında -daha doğrusu kalçayı örten siyah pantolonun üzerinde- şanssız tutsağımızda savaşıma arzusu kaldıysa müdahale etmeye hazırды.

"Teşekkür ederim," dedim periler geri çekilirken, içimde bulabildiğim her nezaket kırıntısını sesime sıkıştırarak. 'Buradan sonrasını biz hallederiz. İşim bittiğinde size haber veririm.

Birkaç hızlı baş selamıyla ağaçların arasında gözden kayboldular. Diğerlerinin hâlâ çalılıklardan bizi izliyor olacağını tahmin ediyordum ama bu şekilde en azından Helenka'nın elçilerine karşı nezaket kuralları konusunda endişelenmeme gerek kalmıyordu. Önümdeki erkek fae kıpırdamadı, alnını yosunlara bastırdı, sanki yeterince unutulmayı dilerse hepimiz yok olacaktık gibi.

"Eh," dedi Tared, gri gözlerindeki üşümeye rağmen her zamanki gibi tedirgin olmayan alaycı sesiyle, "burada mahvedecek pek bir şey kalmadı.

Mahkûm bunun üzerine yuvarlandı, donuk, yarı kapaklı gözleri benden yanımdaki Creon'a doğru kaydı. Bakışlarında bir tanıma kıvılcımı çaktı - Sessiz Ölüm'le göz göze gelen birinde nadiren gördüğüm bir rahatlama.

"Lütfen. Kelime zar zor duyuluyordu, düzensiz bir fısıltıydı. "Hytherion - buna bir son ver - *lütfen*.

Creon kıpırdamadı, birasından çıkmaya çalışan bir sineği inceleyen bir adamın etkilenmemiş sakinliğiyle onu izliyordu. Lyn kırmızı bir bukleyi çiğniyor, yumruklarını sıkıyordu. Tared bir küfür savurdu ama başka bir şey söylemedi.

Beni bekliyorlar, .

Lanet olsun. Bunu yapamazdım. Iorgas'ın savaşçıları en azından gerçek rakiplerdi ve kolay zaferlere alışkın savaşçıların kibriyle üzerimize saldırıyorlardı. Bu kırık dökük ruh kabuğu, zaten cehennemin yarısındaydı ve son ayağında ona yardım etmemiz için bize yalvarıyordu... Onu nasıl daha da *aza* indirgeyebilirdim?

"Ah, madem ısrar ediyorsun," dedi Naxi sabırsızca, gözlerini bana dikip buruşuk fae erkeğine kaşlarını çatmadan önce. Bir kalp atışında gevşedi, gözleri parladı. 'İşte. Bir süreliğine dışarıda olacak. Ve sen onun için üzölmeye başlamadan önce, buraya ağaçlarımızı kesip kendi kazancı için satmaya çalışarak geldi. Neye bulaştığını biliyordu.'

Dikkatli adımlarla yaklaşırken göz kırptım. Ağaç hırsız hareket etmedi. "Nereden biliyorsun?

Pembe eteklerini dalgalandırarak yosunların üzerine uzanırken, "Bu, şu anda fae'leri hapisanelere kapatmamıza izin verilen tek suç," dedi. 'Yeni büyükelçi, bu ağaç cinayetleri haraç hasadının önüne geçtiğinden, fiilen Ana'dan da çaldıklarını kabul etti.

Yeni büyükelçi - muhtemelen Creon bir öncekini öldürdükten sonra bu unvanı kazanmıştı. Sadece bu küçük adada bile ne kadar çok tarih var. "Peki onu bayıltmak için tam olarak ne yaptınız?"

"Oh, sinir sistemi tıkanmış. Bana gülümsedi. 'Bu genellikle onları bir süreliğine susturur. Hatırlat da sana bu numarayı öğreteyim, Creon. Başka bir şey var mı, yoksa işe koyulabilir miyiz?"

Hareketsiz bedeninin yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve hırsızın yüzünü inceledim. Şu anda acı çekiyor gibi görünmüyordu. Sanırım bu elime geçecek en iyi şeydi.

"Deneyeceğim," dedim sessizce.

Hevesli bir çocuk gibi ellerini çırpı. "Heyecan verici!"

Zavallı erkeğin yüzüne uzanırken ve cılız yanaklarından birkaç santim uzakta duraksarken o coşkunun bir parçasını bile hissetmeyi dilerdim. Belki de dinleyicilerimi ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim olmadığı konusunda daha açık bir dille uyarmalıydım. Zera zihin ve büyü demişti ama talimat olarak bu işe yaramayacak kadar muğlaktı.

"İşte bildiklerimiz," diye mırıldandım, yeşilliklerin arasına gizlenmiş kulaklar için sesimi alçalttım. Belki de hepsini tekrar edersem aklıma parlak bir fikir gelirdi. 'Anne hepinizi bağlamak için yanardönerlik ve pürüzsüzlüğün bir kombinasyonunu kullandı. Güçlerinizi sınırlamak için yanardöner büyü, sadece ona zarar vermeye niyetlendiğinizde bunu yapmak için pürüzsüz büyü. Ancak tüm bu niyet koşulu isteğe bağlı - insanların *tüm* büyülerini alarak da onları bağlayabilirdi, değil mi?"

Bunu da yaptı, Creon kafamı kaldırdığımda imzaladı. Büyüleri imparatorluk için haraç üretmeye yaramayan insanlarla.

"Tabii ki. Yüzümü buruşturdum. 'En sevilen inci kolyenin de bu bağlamalar sırasında takılıp takılmadığına dair bir fikriniz var mı?"

Yavaşça başını salladı. *Sanırım öyle.*

"Yani bu aslında aynı şeyin daha az sofistike bir çeşidi olacak. Daha az sofistike kulağa hoş geliyordu. En azından yapılabilir gibi. 'O zaman önce bunu deneyelim. Etrafta bir avuç incisi olan var mı?'

Creon kıkırdayarak yere eğildi, bacak bacak üstüne attı ve etrafındaki yosunlara sarı bir ışık savurdu. Pelüş yeşil yanardöner bir hal aldı, parmak uçlarımin altında zümrüt inciler gibi parıldadı.

"Hâlâ hile yapıyormuşum gibi geliyor," dedim, ellerimi o opalesan yüzeye bastırarak ve bakışlarımı baygın fae hırsızına odaklayarak. Büyüyü değiştirmek için büyü... Ama önümde Güneş gemisinde kolayca yönlendirdiğim keskin çizgili renk ışınları yerine sadece gevşek bir beden varken nereden başlamalıydım?

"Birinin büyüünün nerede olduğuna dair herhangi bir fikrimiz var mı?" diye ekledim.

"Bu konuda düzinelerce farklı teori var," dedi Lyn, kaşlarının arasında deneyin akademik bir bulmacaya dönüştüğünü gösteren o küçük çizgiyle yanıma çökerek. Tared ayakta durmaya devam etti, bir ağaca yaslanmış kayıtsız duruşu hem Creon'a hem de baygın fae erkeğine dikkatli bakışlarını gizlemeye yetmedi. "Şu anki en popüler düşünce büyüünün kalpte depolandığı yönünde ama...

Cümlesi kuşkulu bir sesle .

Doğrusunu söylemek gerekirse, Creon kaşlarını tembelce çatarak imzaladı, kalbe saplanan bir bıçak insanın büyü kapasitesini sınırlama eğilimindedir.

Bir kahkaha attım, sonra Tared'in bakışını yakaladım ve eğlendiğimi yutmam gerektiğine karar verdim. Bir başka suçluluk duygusuyla eğildim ve parmak uçlarımı hafifçe fae erkeğinin göğsüne koydum. Kalbi kaburgalarının altında kafesteki bir kuş gibi çırpınıyordu. Gözlerimi kapattım ve incileri, opalleri ve

Sabun köpükleri - sol elimden sihirli bir karıncalanma çıkarmaya yetecek kadar, ama içimde kıpırdayan o güç ...

Hiçbir yere gitmedi.

Bir engele doğru akan bir su damlası gibi, büyü durdu, sağ parmaklarımda, elimde, ön kolumda basıncı arttı. Bir lanet mırıldandım ve sol elimi inci gibi yosundan çektim. Biriken basınç içimden sızdı ve geride soğuk bir su hissi bıraktı.

"Üzerinde kullanacak bir hedef bulamıyorum. Dudağımı ısırdım, baygın fae erkeğini inceliyordum. "Sence onu almadan önce büyüsunü kullanmasını sağlamam mı gerekiyor?

Naxi hafifçe omuz silkerek, "Anne bizi bağladığında bunu yapmamıza gerek yoktu," dedi. "Sadece bir eliyle bize işaret etti ve ben de karnımda bir boşluk ve titreme hissettim - daha fazla sürmedi-

"Göbek mi? Tared, ağacına doğru sertleşerek araya girdi. "Benim için baş ağrısıydı.

Anı, ürkütücü bir sessizlik çöktü. İkisi de kıpırdamadı, her biri anılarını tekrar gözden geçirip doğru bulduktan sonra beklerken yosunların içindeki fae bedeninin üzerinde kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar.

"Aman Tanrım," dedi Lyn nefes nefese. 'Bunu neden hiç konuşmadık?

Benim için de karnımın alt kısmı - ama bu şu
anlama mı geliyor...' Cümlesinin geri kalanı
uçup gitti.

Zihnimde aniden keskinleşen şüphelerle Creon'a baktım ve bakışlarımız buluştuğunda gözlerinde kahkaha bulamadım. Başını salladı, iki parmağını boğazına hafifçe vururken her zamanki gibi düşüncelerimi okuyordu.

Boğazını.

Çünkü onun sesini almıştı.

"Inika bize yardım et," diye fısıldadı Lyn. 'Biz aptalız. *Tabii ki aptalız.*

Onun bedeli doğurganlığıydı - büyü karnının altından, daha doğrusu rahminden geliyordu. Aynı şey Naxi için de geçerliydi. Tared için...

Ona doğru döndüm, ince dudaklarını ve gri gözlerindeki çelik parıltıyı gördüm ve tereddüt ettim. "Ne... senden ne aldı?"

Gülümsemedi, omuz silkmedi, kaşını kaldırmadı. Dudaklarından dökülen en nahoş gerçeklere bile eşlik eden o yumuşatıcı jestlerden hiçbiri yoktu. "Ailemin anısı" derken sesi bir yay kirişi gibi gergindi.

Ona baktım.

"Diğerlerinin daha sonra onlar hakkında bana neler söyleyebildiğini biliyorum elbette. Şimdi yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi - bağırsaklara saplanan bir bıçak gibi hissettiğim alaycı, acı veren bir şey. "Ama seslerini hatırlayamıyorum. Ya da yüzlerini.

"Siktir. Söyleyecek başka bir şey bulamadım. *Neden bu konu hakkında hiç konuşmadık?* Lyn sormuştu ve bu sorunun cevabı çok net görünüyordu - çünkü hiçbiri Son Savaş'tan sonraki o cehennem gibi günü ya da kaybettiklerini düşünmek istememişti. "Çok üzgünüm.

Omuz silkti, bakışlarını kaçırdı. "Yapabileceğin en iyi şey o lanet şeyleri kırmak.

Doğru. Cesaretimi toplamak için nefesimi içime çektim ve işkence izleriyle kaplı o kırık bedene, kurbanıma döndüm. Dikkatimi elimdeki soruya verirken sesim çok az titriyordu. 'Pekâlâ, eğer hepiniz büyüünüzün kaybını onun aldığı diğer şeylerin kaybıyla birlikte hissettiyseniz... O zaman bu yüzden mi her zaman bağlarla birlikte bir şeyler alıyor? İnsanları incitmeyi sevdiği için değil, başkalarının sihrini çekip çıkarmanın tek yolu bu olduğu için mi - onu başka bir şeye bağlayarak?

Sanırım bazı açılardan gerekli, evet, diye imzaladı Kreon dudaklarını büzerek.

Aksi takdirde müttefiklerinden bir bedel talep edemezdi.

Çok iyi bir nokta. "Peki bundan ne alacağız?" "Parmaklarını mı? Naxi parlak bir şekilde önerdi.

"Tanrı aşkına," dedi Lyn alaycı bir sesle. 'Senin için en kolayı neyse, Em. Sadece kalp atışlarını alma. Helenka'nın hoşuna gitmez.'

Helenka'nın ve onun hoşnutsuzluğunun canı , demek istedim ama diplomasi uğruna kelimeleri yuttum. Ellerimi yüzüme sürdüm, sonra tekrar yosunlara ve açlıktan ölmek üzere olan erkek fae'nin kırılgan derisine vurdum. Ondan alınacak ne kalmıştı ki?

Belki de...

Bu fikir kıvılcımdan çok beni pusuya düşürdü ve nefes almam için gereken sürede beni yakaladı. İyi bir seçeneğim vardı - işim bittiğinde hâlâ gözlerimin içine bakabilmemi sağlayacak bir seçenek. Ama bu Helenka'yı rahatsız ederdi. Beni onu baltalamakla suçlayabilirdi ve doğrusunu söylemek gerekirse haksız da sayılmazdı.

Bu da bunu yapmamam gerektiği anlamına geliyordu. Mahkûmun sesini, görme yetisini ya da başka bir zalim bedeli alıp onu kısa hayatının geri kalanını dikenli zincirlerde geçirmesi için geri göndermeliydim.

Ama lanet , *istemedim*.

Kararlılığım göbeğimin hemen altında bir yerde katılaştı, düşüncelerim dalgalanırken bile tutunabileceğim küçük bir istikrar çekirdeği. Creon, dünyanın kaderi için her şeyden vazgeçemeyeceğimi söylemişti. Ve kendi gözlerimin içine bakamamak... bu yapmak istediğim bir fedakârlık değildi. Helenka beni kovabilir, Lyn ve Tared bu ittifakı tehlikeye attığım için öfkelenebilirdi ama bir seçim yapmam *gerekiyordu*.

Ve Creon arkamı kollardı.

Aniden hareket ettim, fikrimi değiştirmeye vakit bulamadan karar vermeye zorladım. İnciler ve deniz kabukları. Gözlerimi kapattım, zihnimin gözündeki o dayanıksız, çok renkli yanardönerlik izlenimine odaklandım. Bu sefer ulaşamayacağım, et ve kemikten daha derinde gizlenmiş bir büyüü hedeflemedim; bunun yerine çok daha erişilebilir bir şeyi, ellerimin altındaki derinin dış katmanının bir parçası olan bir şeyi kazdım. Eğer onu dışarı çıkarabilirsem, kurbanımın bir parçası büyüünü de beraberinde getirmeye yetecekti...

Güç içime aktı ve bu sefer hedefine ulaştı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Parmaklarımla teni arasında ince, parıldayan bir çizgi oluşmuş, vücuduna kırağı gibi yayılmıştı. Tuhaf ama içgüdüsel bir ters büyü çizimiyle onu çektim ve inci kırağının yayılması yavaşladı, durdu ve tersine döndü.

Elimi fae erkeğinden bir santim, iki santim uzağı kaldırmaya cesaret ettim. İp kopmadı. Yavaş ve nazik çekişlerle onu sardım, ta ki garip, emici bir hisle büyü, aramızdaki havada asılı duran bir sabun köpüğü gibi kırılğan, titreşen bir top halinde içinden kayıp gidene kadar.

Bir an için nefes almaya cesaret edemedim.

"Em? Lyn sesinin gerginlikten kısıldığını söyledi. "İşe yarıyor mu?

Oh. O zaman yeni güçlerimi göremiyorlardı. Bakışlarımı o zonklayan sihir baloncuğundan çekemeyerek yutkundum ve fısıldadım, 'Sanırım öyle.

Hiçbiri cevap vermedi ama neredeyse gözlerinin açıldığını *hissede biliyordum*. Büyü eski sahibinden yarım kol boyu uzaklaşana kadar elimi geri çektim, derin bir nefes aldım ve bıraktım.

Duymaktan ziyade hissettiğim bir vınlamayla, nabız gibi atan demet tekrar fae erkeğinin sancıyan göğsüne daldı.

"Siktir!

"Sorun mu? Tared sert bir sesle söyledi.

"Ben *aldım*. Tekrar küfretme isteğimi bastırarak ona bakarken sinirli bir hareketle yosunların içine geri düştüm. Büyü çekiliyordu. Sadece... bırakır bırakmaz, ona geri döndü.

"Bunu ilk kez yapıyorsun," dedi Lyn makul bir şekilde. 'Kendine başarısız olmak için birkaç şans ver. Sence daha uzağa çekmenin faydası olur mu?

"Bilmiyorum. Dişlerimi sıktım, tutsakla bir kez daha yüzleştim. "Bırak deneyeyim.

Ama büyüyü bir adım uzağa çektiğimde bile, geldiği yere geri dönüyordu; hatta Creon, büyüsünü yanımda tutarken deneysel olarak fae erkeğinin bedenini açıklığın diğer tarafına sürüklediğinde bile, güçlerimi serbest bıraktığım anda gümüş yanardöner bir parıltıyla ona geri döndü. Ki bu hiç mantıklı değildi. Anne onları bağlarken diğerlerinden yarım mil uzakta durmuyordu.

Bir şekilde bağlayabileceğin son bir bağ var mı? Creon kurbanımızı bana geri getirdikten ve beklenenden biraz daha özenli bir şekilde çimlere ve yosunlara yerleştirdikten sonra imzaladı. Ya da belki onun büyüsü hakkında değiştirebileceğin bir şey vardır?

Yosun düz yeşil olana ve yanardöner ışıltısını geri getirmek için bir doz daha sarıya ihtiyacımız olana kadar tekrar tekrar denedim. Gelişigüzel denemelerimin hiçbiri istenen etkiyi yaratmadı. Sihir nabız gibi atıyor, zonkluyor ve onu nereye gönderirsem göndereyim parıldıyordu ama onu bana bağlayan hattı kopardığım an, onları ne kadar ayırmaya çalışırsam çalışayım sahibine geri dönmenin yolunu buluyordu.

"Belki de yarın tekrar denemek daha iyi olur? Lyn yirmi numaralı deneme civarında ihtiyatlı bir şekilde önerdi.

Ellerimin arasında büyüyle boğuşurken, "Yaklaştım," dedim sertçe. Bir tutam duman gibi onu kavramama izin vermiyordu. Ama yarın denemek demek Creon olmadan denemek demekti ve onun tavsiyeleri ve aklımı başımda tutacak önerileri olmadan kendimi bu işe sokarsam lanetlenirdim. 'Bana birkaç deneme daha verin. Yapabileceğime oldukça eminim-'

Sözümü keserek inledi. 'O zaman en azından bir şeyler içmek için ara ver. İşte, mürver çiçeği suyu? Nane çayı? Ayağa kalkarken bir kadeh kaldırdı ve bana doğru yalpalayarak yürüdü - bana çok yakındı. 'Büyünün biraz gitmesine izin ver ve-'

"*Dikkat* et," diye mırıldandım, sihir balonunu uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Her şey çok hızlı gelişti. Lyn aceleyle bardağı kenara çekti, yanardönerliğimin kontrolünü kaybettim - ve o sinir bozucu tanıdık cızırtıyla, büyü önümdeki hareketsiz figüre geri döndü.

Lyn'in yoluna çıkması dışında.

Ve onu atlatıp isimsiz fae hırsızına dönmektense, yanardöner parıltı tombul ellerindeki cama doğru uçu ve göz açıp kapayıncaya kadar eridi.

Sonsuz bir kalp atışı boyunca küfür edemeyecek kadar şaşkın bir şekilde ona bakakaldım. "Em? Lyn söylüyordu.

"Em, sen-

'Onu yere bırak. *Şimdi*. Sesimde tanımadığım boğuk bir otorite vardı ve gözlerini kırıştırdı ama dediğimi yaptı, kehribar rengi gözlerinde sorular uğulduyordu. "Ve yanlışlıkla sihrini çekmeden önce ondan uzaklaş.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?

"Sanırım... Sanırım onu yanlışlıkla cama bağladım. Sol elimi tekrar parlayan yosunların üzerine koydum, sağ elimin parmaklarını da

masum nesne. Ve işte yine o tanıdık büyü belirdi - artık deriden değil, pürüzsüz kristalden çekilmişti.

İçimden sulu bir kahkaha kaçtı. Sihrimi bıraktım ve geldiği yere geri kayarak camın içinde çözüldü.

"Sanki başka bir bedenmiş gibi," dedi Lyn şaşkınlıkla, yüz ifademi doğru okuyarak. "O büyüye bağlanması için yeni bir beden verdin.

'Ama eğer numara buysa...' İkinci güneşinde masumca parlayan cama baktım. 'Eğer cevap buysa, bu *senin* büyüünü de nesnelere bağladığı anlamına gelir. O sırada elinde sihirli kaplardan oluşan bir ordu var mıydı-'

"O lanet kalemler," diye sözümü kesti Tared, öyle ani bir adımla öne çıktı ki Naxi küçük bir gıcırtyla geri çekildi. "Thysandra'nın kullandığı kalemler.

Lyn kaşlarını çatı. "Ne olmuş?

"her isim için farklı bir isim kullanırdı. Sonunda bir koltuğa çöktü, uzun bacakları sanki güçleri tamamen tükenmiş gibi kıvrıldı. "Orin'in gözü. Fark etmediniz mi? Bir an için merak , ama sonra idari tuhaflıklar hakkında endişelenmekten daha iyi şeyler yapmam gerektiğini düşündüm...'

"Sihrimizi *kalemlere* bağladığını mı söylüyorsun? Naxi yüksek sesle söyledi.

"Mantıklı," dedim Creon'a bakarak. Tehlikeli bir şekilde gerilmişti, dudakları sessiz bir laneti şekillendiriyordu. 'O bağların nasıl çalıştığını kimsenin bilmesini istemiyor, değil mi? Kimse onları kıramasa bile, insanlar kendilerini onlara karşı korumanın yollarını bulabilirler. Yani yöntem büyüü nesnelere bağlamayı gerektiriyorsa, devasa bir idari çaba sırasında çok fazla dikkat çekmeyecek nesnelere ihtiyacı var.

"Kalemler gibi," dedi Lyn, sesi uyuşmuş gibiydi.

"Ama demek ki bir yerlerde on binlerce kalemi var. Naxi tiz bir kahkaha attı. 'Fark etmeliydik

değil mi?'

Artık kalem olmak zorunda değiller, diye imzaladı Creon. Gözleri camdan fae hırsızına ve tekrar geri dönüyordu. *Onları sarı büyüyle daha uygun bir şeye dönüştürebilirdi. Ayrıca...* Duraksadı, parmakları sertleşti.

'Onları yok edebilirdi,' dedim.

Kısa bir an için gözlerini kapattı. *Evet.*

"Ama yok edilirlerse büyü bize geri dönmez mi? Lyn kırmızı bir kıvrımla oynayarak ve haklı olduğunu umarak konuştu. "Şimdiye kadar gördüklerimize göre...

"Kim test ister? Tared alaycı bir ifadeyle şöyle dedi.

Bir ya da iki kalp atışı boyunca kimse kıpırdamadı, beş çift göz önümdeki masum bardağa yapışmıştı. Sonra Naxi bir küfür mırıldandı, bardağı kaptı ve ince kollarından beklediğimden daha büyük bir güçle en yakındaki taşa fırlattı.

Cam kırıldı, mürver çiçeği suyu her yere sıçradı. Damlalar ve kırıklar arasında, enkazdan tamamen başka bir şeyin iki zerresi sürüklendi - fae erkeğinin büyü olması gereken bir yanardönerlik kabarcığı ve daha da önemsiz bir şey, bir sis nefesinden biraz daha fazlası, tam tersi yönde yüzüyordu.

de önceki sahiplerini hedef alıyor gibi görünmüyordu.

Bir lanetle, yanardöner yosunu tekrar yakaladım. İlk denemem büyüye ulaştı ve onu baygın fae'ye doğru geri çekmeyi başardı - ama çarpışmadan kaçan ikinci, ürkütücü parça aynı anda daha da inceldi ve bizden daha da uzağa sürüklendi. Onu geri çekmeye çalıştığımda, bunun yerine büyü hızla uzaklaştı.

"Ayrılmışlar. Kalbim çarparak büyüye geri döndüm, ancak onu çektiğimde diğer element üzerindeki hakimiyetimi tekrar kaybettim. "Onun büyüü ve onu bağladığım şey. İkisinin de ona dönmesini sağlayamıyorum... Kahretsin-"

"Sorun değil, Em. Lyn neşesiz bir kıkırdamayla gözlerini ovuşturdu. "Artık güçlerini pek kullanacağından şüpheliyim.

Doğru, kabul ediyorum - ama diğer küçük parçasına daha da az ihtiyacı olacaktı. Bir laneti ısırđım ve büyüü kendime, deneğimize doğru geri çektim, daha önce yanlışlıkla cama gönderdiğim gibi derisinin altına sürükledim.

Geri kaydı, cılız bedenine sızmadan önce son bir an için parıldadı. Aynı anda, derisinin hemen altından çıkardığım o maddesel olmayan unsur, bir daha asla görülmemek üzere nemli sonbahar havasına karıştı.

Bu deneyin sonuçlarına bir an bile inanmaya cesaret edemeyerek, en son bulunduğu noktaya baktım. 'Eğer onu kırarsan - eğer büyüünün yeni kabını kırarsan - sanırım sadece ikisinden birini geri alabilirsin. Bağlanmamış büyü ya da kaybettiğin diğer her neyse.

Tared, "Orin'in lanet olası gözü," diye mırıldandı.

"Ve kendi kendine gerçek sahibine geri dönmüyor," diye ekledim, içimden çığlık atmak geliyordu. "Yani bildiğimiz kadarıyla, siz arkanızı döndüğünüz anda tüm o kalemleri ikiye ayırdı.

Ophion bize bağları tersine çevirebileceğini söyledi ama Creon imzaladı.

"Ah. Evet. Bu düşünceye tutunarak dudağımı ısırđım. "Bu, onları saklamış olabileceğini mi gösteriyor?

"Sadece bu değil," dedi Lyn, rengi solmuş olmasına rağmen. 'Bazı topluluklara, eğer doğurganlıklarını geri alırlarsa, doğurganlıklarını geri alabilecekleri sözünü veriyor.

İmparatorluğa sadık olduklarını kanıtlamak için. Niyetinin tüm sihirli dünyanın yok olmasına izin vermek olduğundan şüpheliyim. Sadece isyancıların ölmesine izin vermek ve onun yönetimine boyun eğmeye istekli soyları tutmak için.

"Ama o zaman depoda on binlerce kalemi -ya da başka bir şeyi- olmalı," dedim yavaşça. *"Bir yerlerde."*

"Evet. Lyn Creon'a baktı. "Bir fikrin var mı?

Başını yavaşça salladı, düşünceleri gözlerinin arkasında dönüyordu.

'Kızıl Saray'da bir yerde olsalardı bilirdin,' dedim, en azından bunun doğru olduğunu umarak. 'Onları saklayacak kadar büyük ve güvenli başka yerler var mı? Gizemli yeraltı mağaraları? Girişinde bir sürü "girilmez" levhası olan kuleler?

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. *Daha önce ne gördüm ne de duydum, ama yine de ...*

"Söyleyeceği ilk kişi sen olmazdın," diye bitirdim sözümü kasvetli bir şekilde. Omuz silkmesi onayladığını gösteriyordu.

Lyn kırık camlara bakarak, "Lanet olsun," dedi. 'Sorabileceğimiz başka biri var mı? Iorgas biliyor olabilir ama...'

Tared acımasız bir kıkırdama çıkardı.

Thysandra'nın bildiğinden şüpheleniyorum, diye imzaladı Creon Naxi'ye belli belirsiz bir bakış atarak. Dalgın kaşları sadece bir anlığına çatıldı. *Bildiğim kadarıyla bağlarla ilgili yönetim işlerinin çoğunu o yaptı. Onun dışında...* Sessiz iniltisi kendi önerisinden pek de memnun olmadığını *ele* veriyordu. *Agenor mu?*

"Sence bize söylemez miydi? Ben söyledim.

Bağlamaların nerede saklandığını bildiğini sanmıyorum. Ama bize son sekiz yüzyıldır girmesine izin verilmeyen, iyi korunan birkaç yer söyleyebilir.

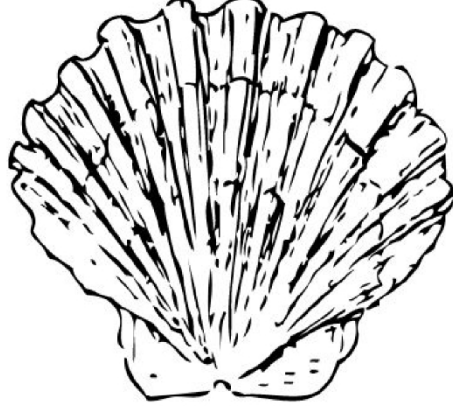
"Eh," dedi Tared soğukkanlılıkla, Sessiz Ölüm'ün önerdiği herhangi bir fikre uymaktan açıkça nefret ederek, "elimizde daha iyi bir kaynak yok gibi. Onu Tolya'ya götürme şansımız var mı? Adanın birkaç saat daha gözden uzak kalmasını tercih etmem.

Lyn inledi. "Onu buraya getirirsek Helenka derimizi canlı canlı yüzer. Naxi neşeyle, 'Birkaç çizikten daha kötüsünü yapacağını sanmıyorum,' dedi, zıplıyor. 'Onunla konuşacağım. Senin hırsızla iyi şanslar, Em - sanırım birkaç dakika içinde onu artık tutmadığım zaman uyanacaktır.

Ve bu yetersiz uyarıyla birlikte, dans eden pembe etekleri bir ya da iki kalp atışı içinde orman tarafından yutularak oradan uzaklaştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 28

Hırsız gerçekten de birkaç dakika içinde uyandı; baş dönmesi ve yönünü kaybetmiş bir halde, kendini ayağa kaldırmak için orman zeminini tırmalıyordu.

Sonra dondu kaldı, bir tutam otun etrafında kıvrılmış halde duran kendi kemikli parmaklarına baktı.

Lyn ve Tared bu küçük şaşkınlık hareketini pek önemsemiyor gibiydiler; isimsiz fae'yi hastalıklı bir akademik merakla inceliyorlardı, sanki her an bağlayıcı büyümün sonuçlarına yenik düşebilirmiş gibi. Ama Creon'un gözleri hırsızın nefesinin kesilmesiyle daraldı, iblis hisleri diğerinin duyuşal algısındaki tuhaflıkları aynı anda fark etti.

Yaralı fae erkeğı sert, sendeleyey hareketlerle otları bıraktı, sonra toprağının kalitesini test eden bir çiftçi gibi avucunu dikkatlice toprağı bastırdı. Bir an daha hareketsiz yattı. Sonra,

Oturur pozisyona geçerek sağ elinin tırnaklarını sol ön koluna üç saniye boyunca bastırdı ve çekildiğinde solgunluk ve sıyrıkların arasında hilal şeklinde kesikler bıraktı.

Başını kaldırıp kan çanağına dönmüş gözleriyle Creon'u aramadan önce bir kalp atışı daha şaşkınlıkla izlere baktı. "Ne... ne *yaptın* sen?"

Creon bana sadece başını salladı, yüzü ifadesizdi.

"Ne? Lyn sert bir sesle söyledi. "Em?"

"*Sen* mi?" diye homurdandı fae hırsız, yarı sürünerek yarı eğilerek bana doğru gelirken ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Görüş alanımın köşelerinde, ağaçların arasından beliren su perisi muhafızları renkli varlıklarını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyorlardı. Muhtemelen hiç uzakta olmamışlardı. İşimizi biliyorlardı ve her an yeşil sarmaşıklar tekrar ortaya çıkabilirdi.

Ayrıntılı açıklamalar için zaman yok o zaman.

"Bilmelerine izin verme," diye tısladım, hem sözlerimin sesini hem de dudaklarımın hareketlerini gizlemek için önümdeki erkeğe doğru eğildim. Durgun su ve sülfür kokuyordu - sanki çoktan çürümeye başlamıştı. 'Anlıyor musun? Eğer ne yaptığımı anlarsa ikimizin de başı belaya girer, tamam mı?"

"Benim... benim leydim. Sesindeki soluksuz minnettarlık derimi kaşındırdı. Donuk bakışları bana yapıştı; kemikli, örümcek gibi elleri bileğimi pençeledi, duyguyla titriyordu. "Teşekkür ederim - Tanrı sizi korusun - *teşekkür* ederim- Arkamda, kırmızı gözlü su perisi "Vedra?" dedi.

Kafamı kaldırmadım. Ellerimi sırayla tutsağın bileğine dolayarak, sanki onu uzaklaştırmak istercesine, "*Anlıyor* musun?" diye nefes aldım.

"Anlıyorum. Kelime fısıltılı bir hıçkırıkla çıktı. "Mezar kadar sessiz olacağım, yemin ederim - ben-

"Güzel. Kendimi onun güçsüz pençesinden çektim, kirden lekelenmiş ellerinin hissini tenimden kazınamak için büyük bir çaba sarf ettim.

Periler yaklaşıyordu, beklediğim gibi ellerinde dikenli sarmaşıklar vardı.

Arkamda, diğerleri kuşkulu bir şekilde sessizdi.

"Vedra," diye tekrarladı kırmızı gözlü su perisi, başını hafifçe eğerek. 'Onunla işin bitti mi? Başka bir taneye ihtiyacın var mı?

"Hayır, teşekkür ederim. Diplomatik davranmak zorunda olduğum sürece, sayılar hakkında düşünmek istemiyordum - eğer isteseydim bu canlı cesetlerden kaç tanesini önümde sergileyeceklerini. 'Şimdilik ihtiyacımız olanı bulduk. Lütfen minnettarlığımı kraliçeye bir kez daha iletin. Bu çok yardımcı oldu.

Başını salladı ve başka bir şey söylemeden tutsaklarına doğru döndü. Sarmaşıklar ellerinden kırbaç gibi fırladı, dikenler fae erkeğinin narin derisine batarken, yeşil çalılar da kollarını ve ayak bileklerini sardı.

Çok inandırıcı bir acıyla çığlık attı.

Yine de diğerlerinin yüzüne bakmaya cesaret edemedim. Kimse konuşmadı. Ancak dakikalar sonra, çığlıkları ve iniltileri ormanın kıpırtısı içinde eridikten sonra, bakışlarıyla tekrar karşılaşacak cesareti buldum, döndüğümde kendimi idam sehпасına çıkan bir mahkûm gibi hissettim. Kıpırdamamışlardı, ancak gözlerindeki gölgeler bunun düşüncesizlikten kaynaklanmadığını kanıtlıyordu.

Kendimi savunmaya hazırladım. "Düşündüm ki-

"Acıyı hissetme yeteneğini elinden aldın," diye sözümü kesti Lyn sessizce - yakındaki perilerin duyamayacağı kadar sessizce. "Herhangi bir şey hissetme yeteneğini.

Her nasılsa, öfkeli görünmüyordu.

Aksine, dayanılmaz derecede üzgün görünüyordu ve Zera'nın istekleri ve müttefiklerimizin tercihleri hakkındaki meydan okuyan konuşmam dilimin ucunda dondu kaldı. Dudaklarımı araladım, sonra artık ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

O güçsüz parmakların dokunuşu tenimde kaldı. Neye dönüşebileceğimin bir hatırlatıcısı gibi - bir suçlama gibi.

Omuzlarım çöktü, direnç yokluğu kemiklerimi kurşuna çevirdi. "Peki...

"Ah, Em," dedi, sesi boğulmuş gibi çıkıyordu. "Bu bir kez daha senin sorumluluğun değildi.

"Naxi'ye söylememek akıllıca olabilir," dedi Tared ve bana neşesiz bir sırıtış gönderdi. Gözlerinde yanan bir öfke de yoktu. 'O hapishaneye gizlice girip adamın parmaklarını kesebilir zaten. Bu noktada zavallı adam bunu hissetmeyecektir ama...'

Lyn neşesiz bir kıkırdama çıkardı. Gözlerimi kırıştıtararak Creon'a baktım, o da gülümsedi - o dayanılmaz, kendini beğenmiş gülümseme, *ben sana demiştim*, diyordu.

Bana seçimler yapabileceğimi söyledi. İnsanları kızdırabileceğimi. Belki de, sadece belki de, Zera bana güvenmekte haklıydı.

Bir minnettarlık dalgası üzerime çöktü ve ardından ağır bir yorgunluk getirdi.

"Biraz kulübemde olacağım," diye zorladım, bu cümleyi söylerken gözlerimi kasıtlı olarak Creon'dan kaçırdım. Tared'in bunun bir tür davet olduğunu düşünmesine izin verirsem lanetlenirdim. "Sevgili babam gelirse bana haber ver.

"Olur," dedi Tared kuru bir sesle. 'Yine de son maskaralıklarınızı duyar duymaz kendini açıklayacağından şüpheleniyorum.

Ya da Alyra onun kanatlarını kesmeye çalışır çalışmaz, diye ekledi Creon.

Bu en azından tükenmiş zihnimden kahkaha gibi bir şey çıkardı. Sonra sendeleyerek uzaklaştım ve öğleden sonrasının geri kalanında yumuşak bir su perisi yatağında uzandım, uzuvlarımı dinlendirdim, örgülü dalların çatısına baktım, artık hissedemeyen ellerimi düşünmekten kendimi alamadım.

Uykuya daldığımı hatırlamıyordum ama Alyra'nın ciyaklaması ve Agenor'un derin sesiyle aniden uyandığım göre bir noktada olmuş olmalıydı.

"O *ne* yaptı..."

Yatağında sıçramam için bana yarım kalp atışı kadar bir süre verildi - "Uyuyor olabilir! Lyn o anda ağladı - babamın 1.80'lik kanatlı boyu, su perisi kubbemin kapısını örten boncuklu perdeden içeri dalmadan önce. Pürüzsüz ipek gömleği ve özenle taranmış saçlarıyla, rutin bir toplantı ve strateji gününden çıkmış gibi görünüyordu - ama tanıdık yeşil-kahverengi gözleri akşamın alçak ışığında fincan tabağı gibi genişti.

Ve onda farklı olan bir şey vardı.

Çenesinin sert duruşu, boynundaki anahtarlar ya da omuzlarının arkasındaki kanatlarının telaşlı yayılışı değil... ama *elleri*. Aşağı doğru inen bakışlarım parmaklarına, daha doğrusu parmak uçlarında parlayan, bakımlı tırnaklarını altın rengiyle örten belli belirsiz parlaklığa takıldı.

Altın - tanrıların kanının rengi.

Bakışları battaniyemin içine kıvrılmış olan ellerime de takılmıştı. Etraflarında o garip parıltıdan eser yoktu ama gözleri inanılmaz derecede büyümüştü.

"Yüce Tanrım. Bu ses tonu daha hafif bir ses için tiz olarak adlandırılabilirdi. "İyi tanrılar.

Alyra peşinden içeri koştı, küçük beyaz-gri kafasını kil boncuklara karşı sinirli bir şekilde salladı. Bana attığı bakış, yorgun bir mürebbiyenin en umutsuz öğrencilerinin ebeveynlerine atabileceği bir bakıştı: *Durumu açıklamak için çok uğraştım, dedi haklı bir öfke havasıyla, ama elbette bu kadar aşırı kanat açıklığına sahip bir aptalın bunu anlamasını bekleyemezsiniz.*

"Oh, güzel," dedi Lyn, tanıdığımın ardından içeri süzülürken biraz nefes nefese. "Uyanmışsın.

"Fazla seçeneğim yok," dedim ekşiyerek, bacaklarımı yere doğru salladım ve gözlerimdeki uykuyu sildim. 'İyi akşamlar, Agenor. Anladığım kadarıyla sana son başarılarımdan bahsetmişler.

Bana boş boş baktı - gerçekten de bir gün Korok'un kanını damarlarından içerek aynı şeyi başarmış bir erkek için makul olduğunu düşündüğümünden biraz daha boş.

"Sadece aile geleneklerine uymaya çalışıyorum," diye ekledim, yüzümü buruşturup yatağın kenarına iterek. Bir fae lordu, bir anka kuşu ve yatağın yanında gezinen bir kuşla, su perisi kubbesi dikiş yerlerinden patlamadan olabileceği kadar doluydu. "Kalkmam için bana biraz izin verebilir misiniz?

Lyn alçakgönüllülükle geri çekildi ama Agenor durduğu yerde kök salmış gibi görünüyordu ve Alyra sadece sabunlarımın ve yıkama kabımın bulunduğu masaya doğru kanat çırpı. Homurdandım ve yine de ayağa kalktım. Dışarıdan kızarmış soğan ve taze ekmek kokuları geliyordu ve şaşkın bir babanın benimle yemek arasına girmesine izin veremezdim.

"Korok sana ne verdi? Çantamdan bulabildiğim ilk kazağı çekiştirirken ona böyle söyledim. Bu fırsatı biraz bir şeyler öğrenmek için de kullanabilirdim.

yaygın ilahi uygulamalar hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz. "Diğer renk büyü türlerine sahip değilsiniz, değil mi?

Şaşkın bir kıkırdama çıkardı. "*Diğer* renk büyü türleri mi?

"Bu bir hayır gibi geliyor. Kazağımı başımın üzerine çektim ve ona gülümsedim. "Zera buna yüzey büyü diyor. Anne'de de var. İnsanları böyle bağlıyor. Sen ne aldın, sadece yılan mı?

"Sadece yılanlar, evet," diye homurdandı, her an bayılacakmış gibi görünüyordu. 'Em, bir fikrin var mı... Zera onlarca yıldır tanımadığı hiç kimseye yemin etmedi. *Hiçbiri* böyle bir şey yapmadı...'

"Şey," dedim pratik bir *şekilde*, "beni onlarca yıldır tanıyor, değil mi? Sadece ben onu tanı mıyordum. Ayrıca, bu oldukça sıra dışı bir durum, bunu kabul etmelisiniz. Ayrıca, sanırım o çantayı taşımamın da yardımı oldu.

Karartılmış ışıpta grileşti - gerçekten *grileşti* -. "Ne yaptın?" "Keder torbasını taşıdım. Omzuma biraz sarı fırlattım Elbise, hafif kumaşı kalın ve sağlam hale getirdi. 'Hadi gidip yemek yiyelim. Alyra?'

Küçük şahin ciyakladı ve masanın üstünden atladı, bana doğru yükseldi ve beceriksizce omzuma kondu. Tüylerle kaplı bedeninin yanağıma değen sıcaklığı beni rahatlattı, aramızdaki anlık bağ o kadar güçlüydü ki neredeyse irkiliyordum.

"Em," dedi Agenor tekrar, sanki hızla çözülen dikişlerle kendini bir arada tutuyormuş gibi bir sesle, "o çantayı kaldırmak imkânsız.

"Evet, öyle oldu. Dışarıdaki hanımeli kokulu dünyaya adım attım ve boncuk kordonlarını onun için bir kenara bıraktım. 'Gerçi ben çoktan yapana kadar bana söylemeyi unuttu. Sana selamlarını yolladı. Ve son zamanlarda ortaya çıkardığın o güzel omurga için de tebriklerini ilettiler.

Lyn yüksek sesle güldü. Agenor beni patikada takip ederken boğuk bir ses çıkardı, sağlıksız bir solgunluk hala bronz rengini köreltiyordu.

Cilt.

"Başka bir şey var mı?" dedi, sanki bir şifacıya, zaten kesilmeleri gerekiyorsa tüm uzuvlarını bir kerede kesebileceğini söylüyormuş gibi bir sesle.

'Zera nerede olduğunu bilmiyordu,' dedim. "Allie.

Kanatları ve omuzları bir parça sarktı. O zaman sormaya cesaret edemediği sorunun bu olduğunu doğru tahmin etmiştim.

"Anlıyorum. Sesi yine düz ve derindi.

"Yine de Korok'un ölümü sırasında sihrinin hâlâ bağlanmamış olduğunu söyledi," diye ekledim hemen. Küçük bir teselliydi, ama sunabileceğim tek şey buydu - bu ve annemin adı her söylendiğinde kalbi iki santim çöken tek kişinin o olmadığı bilgisi. "Yani en azından bunu biliyoruz.

Teşekkür eder gibi bir şeyler mırıldandı ve o anda korkak olmanın pek de umurunda olmadığını anladım - yirmi yıl önce sevdiği ve kaybettiği kadını geri getirecekse, onca yıl Anne'yi durdurmak için adım atmamış olmanın aşağılanmasını ve kendinden nefret etmeyi *hoş karşılayacağını* da.

İkimizden biri bir şeyler hissetmeye başladığında babama ne söyleyeceğimi bilemediğim gibi, daha ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Yolun geri kalanını sessizce yürüdük, Lyn on adım önümüzde kükreyen bir kamp ateşinin yandığı ve diğerlerinin dağınık bir yemek çemberine tabak ve çatal bıçak dağıtmakla meşgul olduğu yere gitti.

"Su perisi ormanlarında ateşe izin veriliyor mu ki? Mırıldandım.

"Ölü odun kullandığınız sürece," dedi Agenor hemen, konuşmamızı canlandırmak için daha az kışkırtıcı bir konudan aynı derecede memnun görünüyordu. 'Ama evet, taze dalları kesmek sizi onların hapishanelerine düşürecektir ki...'

Titredim. "Evet. Hayır.

Bana anlayışlı bir gülümseme verdi, eli omzumu sıkmak üzereymiş gibi birkaç santim yukarı çıktı. Alyra tüylerini kabartarak ofladı ve kolu tekrar indi.

Tared ve Beyla'nın Tolya'nın gelecekteki savunması hakkında hızlıca fikir alışverişinde bulunduğu ve Naxi'nin Creon'a aşırı yüklenmiş sinir sistemlerinin rahatlığı hakkında monolog ateşin etrafında duygular için çok az yer vardı. Alyra'yı omzumdan kaldırdım, uçuşmasına izin verdim ve Creon'un yanına çöktüm, bu da bana Tared ve Agenor'dan alışılmış bir yan bakış kazandırdı. Onları görmezden gelerek Naxi'nin bana uzattığı tabağı kabul ettim ve "Bağlama konusunda yeni bir fikrin var mı?" diye sordum.

Birkaç tane, Creon omuz silkerek imzaladı. Hepsi de saçma sapan. Agenor'a henüz sormadım. Dudakları titreyerek taşı eritebilecek bir gülümsemeye dönüştü. Beyla onu içeri aldığı anda dikkati biraz dağılmış gibiydi.

"Güzel su perisi manzarası yüzünden olmalı," dedim ciddiyetle.

Creon kıkırdadı. Naxi'nin bana sırtması, kimsenin ona henüz fae hırsızından aldığı ödül den bahsetmediğini gösteriyordu.

Dumanlı hurma sosuna batırılmış ızgara sebzeleri yerken ve ateşin üzerinde avuç avuç hamurdan çıtır çıtır rulolar pişirirken Agenor için keşiflerimizi özetledik. Babam sarsılmaz soğukkanlılığını geri kazanmıştı; Zera'nın ormanının hissedebilen doğası karşısında gözünü bile kırpmadı, yaşayan ejderhalardan bahsedildiğinde kaşlarının hafifçe çatılmasına izin verdi ve Iorgas'ın ölüm haberini kaşlarını kaldırıp başını sallayarak kabul etti. Ancak Anne ve kalemleri hakkındaki teorimiz üzerine daha da dikleşti ve sonunda onu kuşatma altındaki Altın Saray'dan uzaklaştırmamıza neden olan soruya geldiğimizde bir lanet mırıldanacak kadar ileri gitti.

Bağlar neredeydi?

"Sanırım çok büyük miktarlarda nesneden bahsediyoruz," dedi yavaşça, gözleri sanki daha fazla bilgi bekliyormuş gibi dairenin içinde geziniyordu. Creon'a takıldılar, da omuz silkip imzaladı: "*Ona sayıları benden daha iyi bildiğini söyle.*"

Mesajı ilettim. Agenor inledi, şakağını ovuşturdu ve şöyle dedi: 'Tüm büyülü halkları bir araya getirdiğimizde yüz binlerce eşyadan bahsediyor olurduk. Achlys ve Melinoë hepinizi bir kum tanesine bağlamadıkça...'

"Tek tek ciltleri tersine çevirebildiği düşünülürse," dedi Lyn, "nesnelerin en azından ayrılabilir kadar büyük olması gerekir.

'Evet. En az zar büyüklüğünde olduğunu varsayalım. Ve sanırım bir tür organizasyona ihtiyaç olacak. Agenor keskin bir konsantrasyonla bir süre ormana baktı. "Kızıl Saray'da bu tür bir koleksiyona elverişli herhangi bir yer düşünemiyorum. Senin de vardığın sonuç buydu sanırım?

"Peki ya onun tahtı? Ben daha düşünemedim fikir dudaklarımdan çoktan geçmişti.

"O şey Son Savaş'tan çok önce zaten ," dedi Agenor, kaşları birbirine yaklaşarak. 'Ve bu kadar çok bağı depolamak için yeterli alan sunacağından şüpheliyim. Her bir kemiği kullanmış olsalar bile... Yeterince olmadığını söyleyebilirim. Yine de ilginç bir fikir.

Şimdi konuyu biraz daha düşününce, ona katılma eğilimindeydim. Önsezim herhangi bir kanıta dayanmıyordu, daha ziyade bu lanet şeye karşı neden bu kadar korumacı davrandığını bilmemenin verdiği sıkıntıdan kaynaklanıyordu. Bir nedeni olmalıydı, Zera söylemiş olsa bile...

Konuyu bir kenara ittim. Başka bir soru, başka bir gün.

"Borython kompleksine ne dersiniz? Lyn bukleleriyle oynayarak konuşuyordu. "Bir bağlayıcı depolama alanı için beklediğim kadar iyi korunuyor.

Agenor başını sallarken, "Oraya sık sık giderim," diye mırıldandı. 'Burayı iyi biliyorum ve aradığımız şeye uyabilecek hiçbir şey fark etmedim. Elbette Khepri mağaraları var ve Achlys ile Melinoë bizi oradan uzak tutmak için her zaman oldukça ketum davranmışlardır...'

"Mağaralar değil," dedi Beyla, ürkütücü sesi ateşin çıtırtısından zor duyuluyordu. "Çoğunlukla boşlar, sanırım Korok'tan miras kalan birkaç eski kan sunağı dışında.

Agenor ona gözlerini kırıştırdı. "nasıl girdin?" "Keskin bir kılıçla," dedi biraz kendini beğenmiş bir tavırla.

Agenor bile biraz şaşkın bir sesle de olsa kıkırdamasına izin verdi. "Peki. Mağaralar değil o zaman. Aklıma başka sıkı korunan yerler gelmiyor - elbette artık kimsenin gitmediği birkaç yer var, ama bunlar genellikle çok daha masum nedenlerden dolayı.

"Herhangi bir örnek var mı? Lyn dedi ki.

Dudaklarını büzdü. 'Oskya birkaç yüzyıl önce volkanik bir patlamayla yok oldu. Castor Thenes'in soyu tükendi ve toprakları lanet bir çöl kadar verimsiz olduğundan, kimse evi tekrar yaşanabilir hale getirmeye çalışmadı. Birkaç ada savaş yüzünden harap oldu ve bir de ...'

Cümlesi olduğu yerde durdu. Sessiz bir kalp atışı boyunca, solgun akşam göğünün altında neşeyle dans eden alevler dışında dünya hareketsiz kaldı.

"Bir de Kobalt Sarayı var tabii," diye yavaşça bitirdi Agenor.

Açıklık boyunca bir başka sessizlik dalgalandı.

Ateşin diğer tarafında Lyn'in gözleri irileşmişti. Tared onun yanında sertleşti. Görüş alanımın bir köşesinde Creon canlanmaktan çok keskinleşti, omuzları ve kanatları, altındaki gerginliğe ihanet eden o aldatıcı kontrollü şekilde gevşedi.

Birden kendimi çileden çıkaracak kadar genç hissettim, etrafım bilen, anlayan, nefeslerinin boğazlarında düğümlenmesine sebep olan insanlarla çevriliydi.

Kobalt Sarayı hakkında bildiğim tek şey... "Savaş sırasında yok edilmemiş miydi?

"Öyleydi. Agenor bir elini saçlarında gezdirdi, çenesi konsantrasyonla gerilmişti. "Kalenin yaklaşık yarısı gitmiş, geri kalanı da harabeye dönmüş. Orayı büyük bir gizliliğe sahip bir yer olarak düşünmemiştim - yani neden kimseyi orada istemediğini *biliyoruz*. Ama gerçek şu ki, yüzyıllardır kimse adaya ayak basmadı ve çok iyi savunulmasa bile-

"Oldukça iyi savunuluyor," diye araya girdi Beyla - sakın, sessiz ama tartışmaya yer bırakmayan bir tonda.

Agenor kaşlarını kaldırdı. "Pardon?

"*Bazı* insanlar adaya ayak bastı, görüyorsunuz. Yine o küçük gülümseme, kederinin solgun maskesi arasından yanan bir gezgin neşesi kıvılcımı. "Birkaç on yıl önce kaleye ulaşmaya çalıştım. Etrafında bir tür kalkan var - havadan başka bir şey yok gibi görünüyor, ama denediğimde içinden geçemedim. O zamanlar bunun o lanet anıtlarıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüştüm ve artık orası hakkında pek düşünmüyordum ama-

"Kimin anıtı? Dedim, içimde yükselen endişeli kuşkularla.

"Oğlu. Agenor kasıtlı olarak Creon'a bakmıyordu. "Kobalt Sarayı, Kıta'ya gitmeden ve insan büyücüler tarafından öldürülmeden önce onu canlı olarak gördüğü son yerdi. O öldüğünden beri kimsenin orayı ziyaret etmesine izin vermedi - gezgin alfler hariç yani.

Beyla sessiz bir kahkaha attı. Creon'a baktım, en ölümcül şekilde hareketsiz kalmıştı, saldırmaya hazırlanan bir yırtıcının cam kenarlı sessizliği. Ne düşünüyordu - aynı kederli annenin onu Altın Saray'da çamurlu bir koyda ölüme terk ettiği ve amacına hizmet ettiğini söylediği günü mü?

"Biz aptalız" dedi Lyn, ben daha nasıl soracağımı bulamadan, acı dolu bir iniltiyle kollarını yüzüne dolayarak. "Buranın bozulmaması ve anıların korunması konusunda o kadar duygusal davranıyor ki, herkesi adadan uzak tutmak için *başka* nedenler olabileceğini hiç düşünmedim bile.

Tared, "Hâlâ sadece anma töreni de olabilir elbette," dedi. İnce parmakları uyluğunun üzerinde yavaş daireler çiziyordu - derin düşüncelere dalmış bir zihnin işaretleri. 'Eğer o küçük pislik için tanrılarla savaşmaya istekliyse, onun anısına yaptığı en garip şey bir iki sihirli kalkan olmazdı.

Yine de bu sadece sihirli bir kalkan değil, diye imzaladı Creon. Hareketlerinin altındaki gerilim akımı yoğunlaşmış, parmaklarının tembel ve zarif hareketlerinde bile kopmak üzere olan bir bobin izlenimi bırakmıştı. En güvendiği insanlara, hatta teknik olarak burayı korumaktan sorumlu olanlara bile bahsetmediği bir sihirli kalkan.

Düzeltilme karşısında Tared'in dudağı kıvrıldı ama soğuk bir "Evet" demekle yetindi.

Lyn babamın yararlanması için konuyu sessizce konuşma diline çevirirken sakın kalmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Creon'un tedirginliği bulaşıcıydı. Biliyordum ki

Kanatlarının omurgasına doğru nasıl gerildiğini, badem gözlerinin soğuk bir konsantrasyonla nasıl kısıldığını biliyordu ve muhteşem atılımlar dışında hiçbir şeyden bu kadar etkilenmesine izin vermiyordu. Kobalt Sarayı - masum bir anıt gibi görünen, sıkı korunan bir kale. Bu garipti, değil mi?

"Hiç oraya gittin mi?" dedim, yavaşça nefes almaya devam etmek için kendimi zorlayarak.

Creon küçük bir omuz silkmeye başını salladı. *Buraya girmesine izin vereceği en son kişi benim.*

Doğru. Bir oğlunu kaybetmişti; her ne kadar ikincisine kendi yarattığı uygun bir araç muamelesi yapmış olsa da, aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktı.

Ya da büyük olasılıkla, zorla bağladığı güçlü büyücüye kendi kayıp güçlerinin sırlarının yakınında bile güvenmemiştir.

"Anıt olsun ya da olmasın," dedim yavaşça, "o zaman gidip bir göz atmamız gerekiyor gibi görünüyor.

Tared yüzünü buruşturarak, "Katiller için yapılan anıtlar beni pek rahatsız etmiyor," dedi. 'Anne, öldürdüğü her insan için uygun bir cenaze töreni düzenleyene kadar mezar sığınağından şikayet edebilir. Yine de o kalkan bir sorun olabilir - onu aşabileceğini düşünüyor musun Em?

"Yeni büyüm üzerine yaptığım uzun ve kapsamlı çalışmadan" dedim, ona bilgin bir yüz ifadesi takınarak. "En ufak bir fikrim bile yok.

Güldü. "Velet.

"Yani, deneyebilirim. Dizlerimi kaldırdım, çenemi dizlerime dayadım ve konu üzerinde ciddi bir şekilde düşündüm. "Yumuşak büyü gibi görünüyor - hareketi sınırlıyor, insanların adım izin vermiyor. Eğer bu mümkünse

"Bundan bir kalkan yaparsam, Anne muhtemelen bunu çözmüştür ve elimde yeterince yanardönerlik varsa, onun büyüünü iptal edebilirim. Şimdi böyle söyleyince kulağa şaşırtıcı derecede yapılabilir gelmeye başladı. Agenor yine de boş gözlerle bana bakıyordu. Yüzümü buruşturdum ve "Sadece denemem gerekecek" diye bitirdim.

"Tek yapabileceğimiz , değil mi? Beyla filozofça konuştu.

Ama daha fazlasını istiyordum. Anne'nin kalkanlarını paramparça etmek istedim. O lanet bağları, kalemleri ya da her neyse onları bulmak istiyordum. İçlerindeki büyüü son damlasına kadar boşaltmak, arkadaşlarımla kaybettiği her şeyi geri getirmek, sonra da lanetli şeylerden geriye kalanları yakıp kül etmek istiyordum. Huzursuz bir sabırsızlık uzuvlarıma yayılıyordu, zıplamak ve gitmek, gitmek, gitmek için umutsuz bir dürtü ...

"Peki ya Tolya? Naxi sesi kısık bir şekilde konuştu. "Şimdi gidersek tekrar saldırmayacağını kim söylüyor?

"Tekrar saldırırlarsa bu hafta içinde olmayacak," dedi Agenor hemen, altın parıltılı parmaklarını şakağına sürterek. 'Bizim tarafımızda tanrıya bağlı olmayan bir büyücüyle ne yapacaklarına karar vermek için biraz zamana ihtiyaçları olacak. Bununla birlikte, planlarını belirledikten sonra...' Küçük, acı bir duraklama. "Daha fazla oyalanmalarını beklemezdim.

Yüzler o sağır edici sessizlikte sert ve acımasız bir hal aldı.

Oyala. Altın Saray'ın etrafındaki gemiler tehdit ediyor ama saldırmıyor. Adalardaki elçiler söylentiler yayıyor ama henüz daha kötü bir şey yok. Ancak şimdi yeni büyüümün tüm kapsamı ortaya çıktığına göre... Anne, geciktiğimiz her günün bize daha fazla güç toplama şansı verdiğini fark edecekti.

Hazırlanmak için daha fazla zaman yok. Bağlayıcı ya da müttefik aramak için zaman yok.

Bir sonraki saldırı gerçek bir saldırı olacaktı.

"Mümkün olan en kısa sürede gitmek için bir neden daha" dedim, uğursuz sessizliği bozarak. Kımılда, uzuvlarım bana tıslıyordu, kımılда, kımılда, *kımılда*. 'Helenka zaten yarın gitmemizi istiyor. Doğruca Kobalt Sarayı'na gitsek iyi olur.

Mırıldanan onaylarda ve anlaşmalarda, pervasızca hareket etmenin eşiğinde sallanan tek kişinin ben olmadığımı anlatmaya yetecek bir rahatlama vardı. Yalnızca Agenor kaşlarını birleştirdi, Creon'un bileğine saplanmış masmavi pazarlık işaretine baktı ve yavaşça, "Onu seni bir dakikalığına içeri almaya nasıl ikna ettin?" dedi.

Creon bir lokma ekmek koparmak için eğilirken omuz silkmekle yetindi; umursamaz, ölçüsüz bir can sıkıntısının resmiydi.

Agenor'un şüphesi kızgınlığa dönüşürken atmosfer soğuk bir rüzgâr gibi değişti. "Umarım onu tehdit etmemişsindir?"

Creon etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırarak ekmeğin yarısını ağzına attı ve geri kalanını Alyra'ya uzattı, parmaklarının arasından heyecanla alırken onu izledi. Lyn sessizce, "Ona gerçeği söyledin mi?" demeden önce, gergin sessizlik iki, üç saniye sürdü. Zoya'nın ölümü hakkında?

Agenor kaşlarını çattı. "Ne gerçeği?"

Creon ona -ya da Lyn'e, hatta bana- bakmadan ayağa kalktı, gömleğindeki kurumuş yaprakları fırçaladı ve koşar adımlarla uzaklaştı.

O kadar hızlı gitmişti ki itiraz edecek zamanım olmadı. Ağaçların arasında kaybolurken Alyra'nın telaşlı çığlığı bile onu durduramadı, alacakaranlığın gölgeleri karanlık kanatlarını doğal olmayan bir hızla sarıyordu. Söyleyecek söz bulamayınca kaybolduğu yere baktım ve bir an için Kızıl Saray'a, sorularım biraz fazla derine indiğinde omuz silkip çekip gittiği pavyona geri döndüğümü hissettim.

İblis güçleri. Basmak için tehlikeli bir zemin.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Tared, işitilebilir bir şekilde gözlerini devirerek.

Gözlerimi alacakaranlık ormandan ayırdım, ayağa fırlayıp peşinden koşmamak için büyük çaba sarf ettim. Bu kaçıışı tetikleyen şey neydi? Her ne sebeple olursa olsun, hikâye özellikle bu şirketten gizli kalmalı mıydı?

"Bağışlayın beni," dedi Agenor sert bir sesle, belli ki birinin *ona* bağışlanma borcu olduğunu düşünüyordu, "ama ne olduğunu anlamıyorum-

"Konu onun iblis büyüleriyle ilgili," diye araya girdi Lyn ve bana özür dileyen bir bakış fırlattı. 'Zoya'yı öldürdüğünde onun acısını dindirmek için güçlerini kullandı. Onun yerine kendine aldı. Sanırım eğer Helenka-'

"Ne? Agenor keskin, kuşkulu bir kahkaha atarak ona göz kırptı. "Aman Tanrım. Lyn, bu çok hoş bir hikâye ama Zoya'yı *parçalara* ayırdı.

Tared soğuk bir tavırla, "Farkında olmadığımızı varsayman büyük cesaret," dedi ve babamın tüm görevin onun komutası altında yürütüldüğünü itiraf ettiğini hatırladım.

"Teşekkür ederim, Thorgedson," diye ısırdı Agenor. 'Benim demek istediğim bu değil... Bak, eğer senin önerdiğin şekilde onun acısına katlansaydı Creon kendini öldürmüştü olurdu. Gerçekten böyle bir fedakarlık yapacağını düşünüyor musunuz? Hangi deli adam...'

Ve işte oradaydı - Kreon'un yürümesinin nedeni. Kafa karışıklığım jilet gibi keskin bir netliğe dönüştü, öyle acı bir his ki irkildim. Bunun olacağını biliyor olmalıydı. Küçümseme, öfke, inançsızlık. Sinir bozucu sözler. Burada, şimdi ya da bu insanlara göstermeyi seçmediği savunmasız bir yaraya yepyeni bıçak darbeleri.

İçimde bir şeyler koptu, pervasız öfke babamın sözlerinin geri kalanını bastırdı. 'Senin her zamanki dürüstlüğünün on katına sahip bir deli.

Belki de

varsayılmıştır?'

Agenor bana baktı.

"Bunu hepsi için yapıyor," diye ekledim sertçe, ayağa kalkmak için tabağımı bir kenara ittim. Babamın iyi düşüncelerine lanet olsun o zaman. 'Sadece Zoya'yı değil, Anne'nin ona öldürttüğü herkesi. Hafifletebilmesinin tek yolu buydu-'

"Em. Ses tonu çok sertti - sert olmaktan başka çaresi olmayan bir erkeğin ses tonu, çünkü bunun alternatifi çırpınan histeriklere kaymaktır. "Son Savaş'tan bu yana binlerce insanı öldürdü.

"Yani?

Hareket etmedi. Ateş çıtırdıyor ve kararan gökyüzüne kıvılcımlar saçıyordu; serin bir gece esintisi açıklıkta esiyor, çıplak kollarımın üzerinde tüylerimi diken diken ediyordu.

Agenor sonunda, hem kendini hem de beni aynı anda ikna etmeye çalışarak, 'O kadar acı çekmedi,' dedi. 'Yanlış anlamış olmalısınız. Bunu belki birkaç kişi için yapmış olabilir, ama-'

Alay ettim. "Dünyanın geri kalanının her şeyi yanlış anladığını varsaymanın hâlâ ilk içgüdün olduğunu görmek güzel.

Sanki yüzüne vurmuşum gibi irkildi. "Kastettiğim bu *değildi*, Em. "O zaman ifadelerinde alışılmadık derecede özensiz davranıyorsun. Huzursuz öfkemle Alyra'nın üzerine basmamaya dikkat ederek ayağa . Etrafımızdaki diğer insanlar sessizdi, gergin ve rahatsız edici bir sessizlik vardı. "Ne

söylemeye çalışıyordun?

o zaman, tüm bilgeliğinizle?"

"Sen..." Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve tekrar açtı. "Em, o isim listelerini görmedin. Raporları okumamışsınız. Kendine bu kadar çok kez ölümüne işkence etmenin fiziksel olarak *mümkün* olduğundan tam olarak emin değilim ve her ne kadar cazibesini görsem de-'

"Doğruluk pazarlığı altında yalan söylemekten daha mı imkânsız?" dedim soğuk bir sesle. Sertleşti. "Anlayamadım?"

'Helenka'nın güzel mavi gözlerine bakarak ona inandığını mı düşündünüz? Bu öğleden sonra ona tüm hikayeyi anlattı, doğruluk pazarlığı altında. Başka birinin sözüne ihtiyacın varsa git ona sor.

Hareket etmedi. Dudaklarını ayırıp kapatırken gözlerinde neredeyse *çaresiz* bir şey titreşti, daha iyi düşünmüş gibi göründü ve ağzını tekrar açtı. Naxi arkamdan kıkırdadı - o acımasız, melodik kahkahası.

"Tanrılar aşkına, benim bundan neden haberim yok? Agenor sonunda sustu.

"Benim sırrım değil," dedim sertçe ve Alyra'yı ayaklarımın yanındaki yerinden almak için çömeldim. Memnun bir ciyaklamayla omzumda dengesini buldu. 'Bunca zamandır aslında ne yaptığını bilmek istiyorsan, belki de benim sana söylememi beklemeyi bırakıp bir kez olsun gidip onunla konuşabilirsin?

Çenesi gerildi. "Anladığım kadarıyla senin yapmak üzere olduğun gibi mi?

İnkâr etmek mantıklı mıydı? Bu refleks korkutucu derecede güçlüydü, haftalarca kalbimin bağımlılık yaratan teklemelerini bastırmaya, en azından halkın gözünde vasilerimin kurallarına göre oynamaya çalışmamın bir kanıtıydı. Ama kimse uyumak üzere olduğuma inanmazdı ve eğer bu onların şüphelerini artıracaksa yalan söylemenin ne anlamı vardı?

Canı cehenneme. Bırakın benimle mutsuz olsunlar. Bırakın benim zavallı masumiyetim için endişelensinler. Creon'un bana ihtiyacı vardı ve seçimler yapılmalıydı.

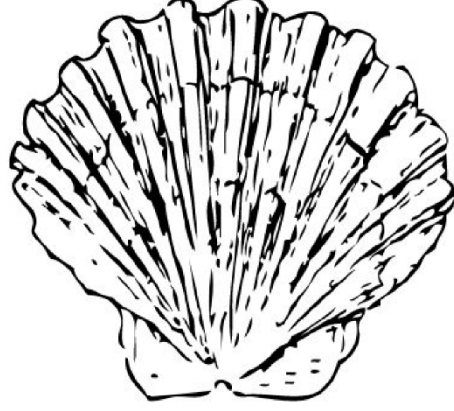
"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum," dedim - akıllara durgunluk verecek kadar basit bir cümle, akıllara durgunluk verecek kadar kolay bir şekilde dudaklarımdan döküldü. "Kobalt Sarayı hakkında başka bir fikrin olursa bana haber ver.

Kararmaya başlayan ormanda yürürken konuşmalarına devam ettiklerini duydum. Benim adımlı, Creon'un adını, Ana'nın anıtının savunmasıyla ilgili bir şeyler duydum. Tared'in sesi mutsuz geliyordu. Agenor'un sesi kibarca kederli geliyordu.

Onların hoşnutsuzluğuyla daha sonra ilgilenirdim. Şimdilik yapacak daha iyi işlerim vardı.

OceanofPDF.com

Ghapter 2G

Creon'un kulübesi benimkinin aynısıydı, ancak yatağı biz gelmeden önce yapılmamıştı ve masasının üzerindeki çamaşır tasının yanında bana verilenden çok daha az sayıda sabun vardı.

O da boştu.

Bir küfür mırıldandım ve dışarı çıktım, bunun onu bulmak için hızla kararan ormanda tökezlemek için yeterli bir acil durum olmadığını düşündüm. Ben bir karara varamadan, Alyra omzumdan fırladı ve örgülü dallardan oluşan kendi küçük kubbeme doğru kanat çırpı, sonra bana "*çok kafa, çok az beyin*" diyen bir bakışla baktı.

Oh. Tabii ki.

Ona gözlerimi devirdim, omzumun üzerinden son bir bakış attım ve beni takip eden kimse görünmeyince kendi boncuklu perdemden içeri süzıldüm.

Creon yatağının yün ve keten döşemesine yığılmıştı, gözleri kapalıydı, saçları çözülmüş ve omuzlarının üzerinde gevşekçe dalgalanıyordu. Kanatları bol miktarda yastık ve battaniyenin üzerine yayılmıştı, siyah kadife alacakaranlıkta o kadar koyuydu ki, duvardan düşen son güneş ışığını emiyor gibiydiler. Parmak uçlarımla içeri girdiğimde başını kaldırıp gülümsedi - ama bu zayıf bir gülümsemeydi, ilk dürtmede paramparça olabilecek kırılgan bir şeydi.

Bunun kuşlar için bir konuşma olmayacağına karar verdim.

"Alyra," dedim sessizce. İnce duvarlar derin bir iç çekişten daha yüksek bir sesi gizleyebilecekleri izlenimini vermiyordu. 'Bana çok önemli bir iyilik yapıp adanın etrafında hızlı bir uçuş yapar mısın? Fae'lerin beklenmedik bir şekilde geri dönmeyeceğinden emin olmak istiyorum.

Alyra gururla ve korkuyla göğsünü kabarttı, sonra zıplayarak dışarı çıktı ve gözden kayboldu. Creon inandırıcı olmayan bir gülümseme daha verdi ama kıpırdamadı. Omuzlarının çökmesi rahatsız edici bir işaretti - yürümesinin nedenlerini hâlâ tam olarak anlamadığımı, bir ya da iki kötü sözden daha fazlasının onu rahatsız ettiğini gösteren bir ipucu.

"Sorun nedir? Fısıldadım, karanlık küçük kubbenin derinliklerine adım atmadan önce boncukları dikkatlice düzenledim.

Sessiz bir iniltiyle doğruldu ve yatakta bana yer açmak için sol kanadını içeri soktu. *Agenor*.

'Anladım, evet, ama tam olarak ne yaptı-'

Lanet olası sorularını sor, diye imzaladı Creon yüzünü buruşturarak. İşaretleri özensiz ve bitkin bir haldeydi; elini battaniyeden bir santimden fazla kaldırmıyordu.

Gözlerimi kırptım. "Soruları mı?

Neden bu piç Helenka'nın burnunun altına bir bıçak dayadığımı düşünüp çenesini kapalı tutamıyor? Alacakaranlıkta yüzünü çevirdi, kanatları yükseldi ve

aldığı derin nefesle düştü. Bu onu pek sakinleştirmişe benzemiyordu; elini kaldırdığında parmakları hâlâ huzursuzca hareket ediyordu, tereddüt etti ve ekledi: *Ona söyledin mi?*

"Lyn yaptı. Yanına oturdum ve bacaklarımı göğsümde birleştirdim. "Ama Lyn'e söyledim, sanırım..."

Ağır bir omuz silkti. .

"Tabii ki endişeleniyorum, seni aptal" dedim ona burnumu kırıstırarak. "Mantıklı konuşmuyorsun. Bir noktada senin her zaman olduğunu varsaydığı duygusuz piç olmadığını fark etmesi *iyi bir* şey, değil mi? Bunun ilerleme olması mı gerekiyor?"

Creon taşaklarını iki tam tur çevirmişim de buna okşamak demişim gibi baktı.

"Bu bir hayır demek," diye alaycı bir şekilde sözümü bitirdim. 'Bana yardım edin, Majesteleri. Son on üç yıldır insanları sadece eğlence olsun diye katletmediğinizi nihayet anladığı için mi panikliyorsunuz? Tanrı aşkına neden-'

Helenka haberi yaymayacaktı, aceleyle imzaladı. Ama Agenor öğrenirse, birkaç gün içinde tüm Altın Saray duyacak. Ve muhtemelen büyümlü dünyanın yarısı da. Bir elini yüzüne götürdü, parmaklarındaki mürekkep izleri çöken karanlıkta ürkütücü solucanlar gibi kıvrılıyordu. Kendimi... çıplak hissediyorum.

Bir kahkaha attım. "Senin çıplaklıktan bu kadar rahatsız olduğunu hiç görmemiştim.

Omuz silkti. *Deri sadece deridir.*

"Sizin durumunuzda oldukça güzel bir cilt. Dudaklarının yukarı doğru seğirme şeklini inceledim, benim yararına bir performans gibi görünen, zar zor algılanabilen bir hareketti,

Gülümseme olarak sayılabilecek en düşük eşiği bile karşılayan bir ifade gibi değil. "Gerçekten korkuyorsun, değil mi?"

Dehşete kapılmış bir şekilde imzaladı, parmaklarının şekillerindeki açık dürüstlük bir an için kelimelerimi kaybetmeme neden oldu. Kendimi toparlayamadan ekledi: "*Sorun yok. Helenka'ya söylediğimde bunun olacağını biliyordum. Ama ne yaptığımı bildiklerini bilmek, birilerinin altta yatana bakmak için beni canlı canlı derimi yüzüyormuş gibi hissettiriyor.*"

Canlı canlı derisinin yüzülmesinin nasıl bir his olduğunu bilen dünyadaki az sayıdaki insandan birinden gelen bu söz, omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti göndermeye yetti. Kollarımı ona dolamayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. O karanlık zihnin kıvrımları burada yüzeye çıkıyorsa, bunların önemli olduğundan şüpheleniyordum; fiziksel temas ona sadece kazara ortaya çıkan her şeyi hızla gölgelere geri itmek için bir bahane verirdi.

Bu kırılma anları yeterince nadirdi. Kendilerini özgür bırakmaları için onlara her fırsatı tanımak daha iyiydi.

"Peki bu neden bu kadar kötü olsun ki?" dedim yavaşça, sessizce. "Eğer aşağıda ne olduğuna bakarlarsa?"

Creon gözlerini kapadı, duvara yaslandı. *Yüzyıllar önce, benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi bildiklerine karar verdiklerinde aramayı bıraktılar. Şimdi ilk sırrı çözdüklerine göre, başlayacaklar... Tereddüt etti. Tekrar düşündü.*

Başımı ona doğru eğdim. "Olması gerektiği gibi. İrkildi - gerçekten irkildi.

"Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor? Tanrılar bana yardım etsin. Sırlarını açıklamaktan hoşlanmadığını, dünyanın geri kalanına karşı duyduğu o soğuk nefreti yumuşatacak her türlü çabayı şiddetle reddettiğini biliyordum... ama ifşaatlar kontrolünden çıkarken *bu* çirkin ve acı korkuyu beklemiyordum. "Sen

Herkesin fikirleri hakkında endişelenmeyi bırakmamı söyleyen kişi, Tanrı aşkına. Burada pek de parlak bir örnek oluşturmuyorsun.

Kıkırdaması soğuk bir kış sabahı kadar neşeliydi. *Bu farklı.*

"Neden?"

Eğer senin hakkında olumsuz bir şey düşünürlerse, en azından ... Parmakları havada tek ama her şeyi anlatan bir an için dondu. En azından yanılacaklardı.

Bu işaretlerin görüntüsü, keskin bir likör yudumu gibi içime işledi ve geride yakıcı, acıtıcı bir anlayış izi bıraktı.

Tabii ki.

Tabii ki.

Olmak bile istemediği zalim bir fae katilini oynadığı aylar, herhangi bir barış umudu ya da yetersiz bir ateşkes bile sunmak yerine müttefiklerimizi çileden çıkardığı aylar... Çünkü denemek başarısızlık olasılığına kapı açacaktı - her zaman bu kadarını anlamıştım. Ancak şimdi bunun başarısızlık olasılığından çok, başarısızlık *beklentisi* olduğunu fark ettim - herhangi biri derisinin altında sakladığı şeye daha yakından bakar bakmaz, kaçınılmaz olarak onun hala iki yüzyıl önceki kadar çürümüş olduğu sonucuna varacaklarına dair tam ve dürüst bir varsayım.

Başka biri olabileceğine dair son umudunu da öldürdü.

Artık ona yaklaşan belirsizlik değildi. Bu kaçınılmaz bir kıyamet duygusuydu. Yine de Helenka'ya söylemişti, orada ateşin yanında oturmuş ve birinin konuyu açmasını beklemişti... Ah, Kreon.

"Anlıyorum," dedim, boğuk fısıltım ince ahşap duvarların dışındaki cırcır böcekleri orkestrasının üzerine çıkabilecek kadar yüksekti. 'Sorun herkesin senden nefret etmesi değil. Sorun senin hala kendinden çok fazla nefret ediyor olman.

Bilmiyorum. Gözlerini kaçırdı, parmakları çöken karanlıkta bir sıkılıp bir açılıyordu. *Sadece kendim hakkında gerçekçi olmaya çalışıyorum.*

Bir kahkaha attım. "Edored kendisi hakkında senden daha gerçekçi.

Yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. *Beni hıyar olmadığımı ikna etmeye çalışmayı bırak, Em. Savunması imkânsız bir duruş seçerek kendine yardımcı olmuyorsun.*

Eğilip bir tutam saçı sivri kulağının arkasına sıkıştırarak, "Sen lanet olası bir pisliksin," dedim. Dokununca ürperdi. 'Aksini hiç iddia etmedim. Sen de kibirli, umursamaz bir aptalsın, melodrama karşı korkunç bir eğilimin var ve insanları tehdit edemediğinde, çileden çıkaramadığında ya da baştan çıkaramadığında onlarla nasıl başa çıkacağına dair en ufak bir fikrin yok. Bunların hiçbirisi yalan değil. Sadece diğer tarafınız hakkında gerçekçi olmayı unutuyorsunuz.

Ah. Başını örgülü dallara yasladı. *Benim güzel yüzüm gibi.*

Alay ettim. "Deri sadece deridir.

Bu sefer sırtışı çok daha gerçek bir sırtışa benziyordu. *Kendi silahlarımı bana karşı kullanmak oldukça kaba bir davranış, kaktüs.*

"O zaman beni eğitmeye başlamamalıydın," dedim ve dilimi çıkardım. Bu da onu beklediğimden daha iyi neşelendirmiş görünüyordu. 'Ama olsun, ısrar edersen kendi silahımı da kullanabilirim. Bana kendin hakkında hoş bir şey söyle.

Ona gidip Tared'e sarılmasını söyleseydim, sulu sırtışı daha hızlı buharlaşamazdı. *Bir şey... ne?*

"Olumlu bir şey. Yumuşak yastıkların bolluğunda doğrulup kollarımı kavuştururken yüzümde bir gülümsemenin büyüdüğünü hissedebiliyordum. "Bilirsin işte, gerçekçilik. Yoksa beni senin hakkında söylenecek tek bir güzel şey olmadığına mı ikna etmek istiyorsun?

Gözlerini kırptırdı. *Şey-*

"Çünkü bu durumda Lyn, Naxi ve benim, senin kurtarılabilir olduğunu düşünecek kadar aptal olduğumuzu varsayman gerekecek," diye araya girdim kısık sesimle, "ve bu da bana pek gerçekçi gelmiyor. Ne olmuş yani?"

Gözlerinin perdeyle kaplı kapı aralığına ve tekrar yüzüme kayması, kaçmak isteyen kapana kısılmış bir hayvanı andırıyordu.

Kaçmayı ciddi ciddi düşünmesi ihtimaline karşı kucağına tırmandım, güçlü kalçalarının üzerine oturdum, böylece kaçmaya çalışırsa en azından işe yaramaz bir sürü gürültüye neden olacaktı. Kasları altımda gerilmiş, onu yerinde tutma çabalarımla alay ediyordu. Kan ve yaz kokuyordu - midemin beklentiyle sıkışmasına neden olan garip, vahşi bir koku. Yutkundum ve içime bastıran sert kaslarının hissi yerine yüzüne odaklanmaya çalıştım, gemideki o sessiz anları ve ellerinin dolaştığı tüm yerleri düşünmemeye çalıştım

...

Kapıya bakmayı bırakmıştı. Gözleri iblis hislerinin tüm yoğunluğuyla yüzüme dönmüştü, içimde yanan her istenmeyen kıvılcımın farkındaydı.

Lanet olsun. Ne kadar cazip olursa olsun, dikkatimi dağıtacak bir an değildi. Başımı ona doğru eğdim, mürekkep siyahı bakışlarını tuttum ve yavaşça tekrarlardım, 'Kendin hakkında hoş bir şey söyle, Creon. Söz veriyorum seni yeterince ödüllendireceğim.

Gözlerinde bir şey parladı - nefes nefese kaldığım bir an beni battaniyenin içinde ters çevirip dudaklarımdaki bir sonraki cümleyi unutulana kadar öpmesini beklememe neden olan bir şey. Ama dikkatimi dağıtmak için herhangi bir baştan çıkarıcı girişimde bulunmadan duvara yaslandı ve düz bir şekilde imzaladı, *Sanırım bazen oldukça zeki olabiliyorum.*

. "?

Evet. Çenesini sıktı. Yetmez mi?

"Sanırım seni seviyorum," dedim yüzümü buruşturarak. "Kulağa ne kadar inandırıcı duydu mu?"

Tanrı aşkına. Dudaklarını zorlayarak sessiz bir kahkaha attı. *Bu işkence, Em.* Muhtemelen çok abartılı değildi - bıçakların ve muştaların acısına gözünü kırpmadan katlanmak için eğitilmiş olabilirdi, ama kendi zihninin pürüzlü kenarları, hayatının büyük bir bölümünde mutlu bir şekilde kaçındığı bir düşmandı. Omuz silktim ve 'En iyisinden öğrendim' dedim. Tekrar dene ve
başar

biraz daha inandırıcı olsun, lütfen.'

Ben... Kararsız bir nefes çekti. Parmakları durakladı, sonunda zayıf bir "*Yeterince akıllı mısın?*" cümlesinde karar kılmadan önce asla bitiremeyecekleri birkaç işarete seğirdi.

Hâlâ zar zor idare ediyordu ama en azından bir ilerlemeydi. Eğilip alnına bir öpücük kondurdum ve vücudunun tanıdık kokusuyla karışan metalik kan kokusunu içime çektim. Tenin tene ilk temasında nefesi kesildi ve yine gömleğini yırtıp atmamak ve kollarında çok daha kolay, çok daha ani bir zevk rahatlığı bulmamak için her şeyimi verdim.

Ama bu rahatlıkla ilgili değildi. Bu kolay yolla ilgili değildi.

Kendimi ondan uzaklaştırdım, yüzlerimizin arasına çok ihtiyaç duyduğumuz serin havayı getirdim ve fısıldadım, "Bana başka bir şey söyle.

Sesli bir şekilde yutkundu. Bakışları şahin bir odaklanmayla beni takip ediyordu ama sanki beni duymamış gibi elleri battaniyenin içinde kıpırdamadan duruyordu.

"Creon. Çürük duvarlar olmasaydı sesim daha da yükselebilirdi. 'Daha savaşmaya başlamadan önce kendini bu savaşı kaybettiğine ikna ettin. Canı cehenneme. Seni sevmemin bir nedeni *var* ve eğer bunu yumruklamak zorunda kalırsam

iç görü, öyle olsun. Kendini benim gözlerimden görmeye çalış. Bana başka bir şey söyle.'

Dudakları bir lanet şeklindeydi ama eli havaya kalktı. *Bana güzel yüzüm ve etkileyici unvanım yüzünden aşık olduğunuzu sanmıyorum.*

Homurdandım. 'Başlığa rağmen, sanırım. Konuşarak kurtulmaya çalışmayı bırak.

Ben... Çenesini sıkarak bir parça yükseldi. *Değer verdiğim insanlara karşı kalleşlik eden bir piç değil miyim? Yani - benim etkilenmemiş kaşımı doğru yorumlamıştı - sanırım sadık olabilirim. Yani-*

Kendimi tutamayarak bir kahkaha patlattım. Bir an sonra o da aynı şeyi yaptı ve kolunu tekrar battaniyenin içine bıraktı - alaycı, özür dileyen bir kahkaha ama yine de onu bulduğum kasvetli çukurdan binlerce kilometre uzakta bir kahkaha. Kıkırdayarak göğsüne yaslandım, kalp atışlarının gümbürtüsünü içime çektim ve onu anlamasını sağlayacak kadar, kendinden nefret etmesinin o insanlık dışı zırhını kıracak kadar çok sevmenin mümkün olup olmadığını merak ettim.

İblis hisleri bunu yapabilir mi?

Parmakları çeneme dolandı ve yüzümü kendine doğru çekti. Birden dudakları tehlikeli bir şekilde yaklaştı, çok hafifçe ayrıldı ve baştan çıkarıcı kıvrımlarından başka hiçbir şeyle beni daha yakına çağırmadı. Gözleri vahşileşmişti - *açlaşmıştı*. Bakışlarının derinliğinde bir fırtına kopuyordu, gök gürültüsü bulutları birbirine yaklaşıyordu... Ama onun kolları etrafımdayken hiçbir fırtına bana zarar veremezdi ve bedenim bu güvenliğe, onun mutluluk veren, her şeyi kuşatan varlığına yaslanmam için çılgık atıyordu.

İşkence girişimlerim buraya kadarmış.

'Bu haksızlık,' diye nefes aldım, teslim olmak istemiyordum, uzaklaşmıyordum. "Sözlerinle elde edemediğini bedenle elde ediyorsun.

Gözlerinde parıldayan muziplik, kalbimin acınası bir şekilde teklemesine neden olan neredeyse çocuksu bir eğlenceydi. *Sadakat konusunda söylediklerimle ikinci bir öpücüğü hak etmemiş miydim?*

Oh. Tanrılar bana yardım etsin. O vardı.

Keskin çenesine tek bir öpücük kondurdum - iffetli bir bakirenin gagası, ama bir an oyalanırsam, bir daha geri çekilebileceğimden . O *biliyordu* elbette. Gözlerinde kendini beğenmişliğe çok yakın bir memnuniyet parlıyordu, kendinden emin bir zafer parıltısı, bunun kendi lanet hayatını kurtarmak için kendine iltifat edemeyen aynı erkek olduğuna inanmayı neredeyse imkansız hale getirdi.

"Bu işler böyle yürümüyor, Ekselansları," dedim boğuk bir fısıltıyla, parmağımı göğsüne koyarak. Bastırılmış kahkahasının titremesi yardımcı olmadı, lanet olsun ona. 'Burada başı dertte olan *sizdiniz*. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadan beni öpmeye başlayamazsın.

Artık kanatları bile titriyordu ama yüzü, dipsiz karanlığı aydınlatan gözlerindeki o pırıltı dışında ciddiyetini koruyordu. *Seni öpmeye başlamaya cesaret edemem. Onuruna ve masumiyetine büyük saygı duyuyorum.*

Onurumun ve masumiyetimin saatler önce pencereden kaçıp gittiğinden ve bir gece boyunca şüpheli mekânlarda eğlenmeye başladığından şüpheleniyordum. En azından, dişlerimi sıkıp çenemi yukarı kaldırdığımda ve sertçe, 'Ben de seni öpmüyorum,' dediğimde hiçbir yerde bulunmuyorlardı.

Çok saygıdeğer bir karar. O duygulu dudakları hiç kıpırdamadığı halde gülüyormuş gibi görünmeyi nasıl başarıyordu? Ve neden bir anda bu oyunu kaybediyormuşum gibi hissettim, oysa zaferi garantilemiş bir pozisyonda başlamıştım?

"Tabii önce kendine bir iltifat daha etmezsen," diye ekledim hızlıca - belki biraz fazla hızlı. İşte. Bu ona biraz daha alçakgönüllü hissetmesi için şey vermeli, değil mi?

Ama hiç de alçakgönüllü görünmedi, ürkmedi ya da o sinir bozucu derecede memnun gülümsemesini kesmedi.

Ortaklar konusunda mükemmel bir zevkim var, diye kuru bir şekilde imzaladı. *Senin aksine, eğer bunu belirtmek için bu kadar özgür olabilirim.*

Bu bir iltifat değil! Bunu yapamazsın-'

Sol eli saçlarımda dolaştı ve sonra dudakları dudaklarımdaydı - iddia ederek, zafer kazanarak. İtiraz etmek için çok geç kalmıştım. Düşünmek için çok geç kalmıştım. Dili alt dudağıma sürtündü, giriş arıyordu ve sağduyumun içgüdülerimi geçersiz kılmasına fırsat vermeden teslim oldum, ağzımı ona açtım. Dili içeri girdi ve dünya bulanıklaştı, sıvıya dönüştü. Kendime engel olamadan inledim, ellerimi çenesinin etrafında kavradım. Tadı özgürlük gibiydi. Yıldızlı geceler ve genişleyen kadife kanatlar gibi ve onu bir bağımlı gibi içime çektim, her bir nefesine ve inlemesine doyamadım.

Saçlarımdaki eli beni geri çekti ve öpüşmemizi kesti.

Kararmaya yüz tutmuş su perisi kubbesinde, örgülü dallar ve hayat dolu bir ormanın kesintisiz sesleriyle çevrili kendime geldiğimde nefes nefese kalmıştım. Ellerim Creon'u altımda zevkle karıştırılmış, saçları dağılmış ve dudakları parlak, pırıl pırıl kırmızı bir halde bırakmıştı - ama yüzündeki o küçük gülümseme çok fazla kontrollü ve çok fazla memnundu.

"Sen dedin ki..." Neredeyse sesimi alçaltmayı unutuyordum. "Beni öpmeyecektin, sen..."

Masum göz kırpması, havada süzülen altın kadar inandırıcıydı. *Ben sadece ödülümü alıyordum.*

"Bu iltifat bahanesi için ödül almayacaktın!"

Bakışlarımı tutarak dilini tembelce dudaklarında gezdirdi. *Eğer etkilenmediğinde böyle öpüşüyorsan, sanırım seni etkilemeye çalışmayı bırakacağım.*

Karnımın alt kısmında bir sıcaklık oluştu, yanaklarıma kadar yayıldı ve öyle bir kızardı ki alacakaranlıkta bile görülebiliyor olmalıydı. Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha döküldü. "Kreon..."

Bana bak. Daha dik oturdu, hareketi bir engerek yılanının saldırısı gibi hızlı ve ani oldu. Sol eli hâlâ saçlarıma dolanmışken geri çekilmek mümkün değildi; bizi ayıran tek şey soluksuz bir hızla kelimeleri imzalayan sağ eliydi. *Kendimi senin gözlerinden göremiyorum, kaktüs. Yalana çok yakın geliyor. Ama beni gördüğünü hissedebiliyorum.*

Oh, Tanrım.

İblis gözleri, yine.

Sirenlerin şarkılarıyla derinliklere çekilen bir denizci gibi gözlerindeki uçuruma doğru çekilirken istesem de kafamı çeviremezdim. Tek bir bakışta o kadar çok çelişki vardı ki... Bir yalvarış ve meydan okuma, kendinden nefret ve kibir... Yutkundum ve kendimi onun görüntüsüne, kaşını kesen zalim yara izine, elmacık kemiklerindeki keskin yarıklara alıştırdım. Dolgun dudakları, görkemli gülümsemeleri. Kollarımda uykuya dalarken oynadığım ipek siyahı saçları. Kulaklarının sivri uçları, uzun okuma günlerinden sonra koyu mavi lekeler , mürekkep lekeli parmaklarıyla koyu renkli telleri biraz fazla sıktağında.

İçimi bir sıcaklık kapladı ve bu sefer bunun şehvetle pek ilgisi yoktu.

Bana bak. Kelimeleri ağzından kaçırdı. Daha yakına eğildiğinde yanan gözleri kalbimin soluksuz çırpınışlarını içine çekti; ılık nefesi dudaklarıma değdi ve ben ödülleri unuttum, iltifatları ve ödülleri unuttum. Sağ eli kalçama dolandı ve beni daha yakına çekti. Sol eli

eli omurgamdan aşığıya işkence dolu bir çizgi çizdi. Zevk yavaş yavaş içime yayılırken bile, bu tapınma dolu okşamaların altında gözlerimi kapatmaya cesaret edemedim.

Ama sonunda dudakları dudaklarımı buldu ve göz kapaklarım çırpınarak kapandı.

Öpücüğü sıcak ve yavaştı ama tehlikeli vaatlerle doluydu. Duygu beni bir kalp atışında yuttu. Dili dudaklarımın kenarını okşadı ve ben inkâr edemeyeceğim bir açgözlülükle ona açıldım - oyunu kaybettiğimden mi yoksa kazandığımdan mı emin değildim ve artık umursayamıyordum. Öpücüğünün derinleşen yoğunluğuna kapılmış, hissetmekten başka bir şey yapamıyordum. İstemekten başka bir şey yapamıyordum. Eli omurgam boyunca saçlarıma kaydı ve bir an için beni çekip tekrar mantıklı düşünmeye zorlayacağından korktum.

Bunun yerine başımı geriye yatırdı ve ağzını çenemin hemen altındaki hassas deriye götürerek boynumun kenarından aşığıya doğru yavaşça bir çizgi öptü.

İçimden bir inilti kaçtı.

Sessiz bir kahkaha atarak geri çekildi ve tek bir güçlü parmağını dudaklarıma dayadı.

Doğru. Sessizlik. Nefesimi yuttum, parmağı ağzıma ağır bir damga gibi yapışmıştı. Bu dal duvarlar çıkardığımız her sese ihanet edecekti - bu koşullar altında tenimin altında titreşen ateşli ihtiyacı takip etmek delilikti... Ama paylaştığımız her dokunuş, günlerdir tuttuğum bir nefesin serbest bırakılması gibiydi, artık kramplı olduğunu bile fark etmediğim kasların gevşemesi gibiydi. Sadece ikimiz - böylesine basit, içgüdüsel bir özgürlük.

"Sessiz olacağım" diye nefes aldım. "Şimdi benden kaçma.

Parmağı çenemden aşığı kaydı, sonra yanağımdan yukarı çıkarak elmacık kemiğimin çizgisini izledi. Bakışları, sanki yüz hatlarımdan her santimini hafızasına kaydetmiş gibi beni takip etti. Neredeyse karanlıkta bile, gözlerinin siyahı çığ bir ışık yayıyordu,

Temkinli bir kırılganlık - sanki perdeler kalkmış ve alttaki her kırık parçayı, her kusuru ve kusuru, her ağrıyan yarayı ortaya çıkarmış gibi.

Bana bak, demişti.

"Beni hissediyor musun?" diye fısıldadım.

İçinden bir ürperti geçti. Elim kaldırdım ve parmak uçlarımı nazıkçe sivri kulaklarının kenarında gezdirdim, bakışlarının tadını kaliteli bir şarabın zengin yakıcılığı gibi çıkardım, onu kanatlarının uçlarına kadar sarsan bir sonraki titremenin tadını çıkardım. Zihnim ılık, tembel bir görüntü karmaşası içinde dönüp duruyordu; kahkahalar, büyüün parıltısı ve etrafımı saran güçlü, boyun eğmez kollar. Bedenim cehennem ateşi gibi yanıyordu, aşk ve günah eşit parçalardı.

"Bir zamanlar senden nefret ediyordum," diye ekledim sessizce, şakağını okşayarak. "Anlıyor musun? Sadece şu anda senin hakkında nasıl hissettiğimi bilmeni istemiyorum. Aradaki farkı hatırlamanı ve hissetmeni istiyorum. Kendini dünyaya en son gösterdiğinde, birileri için dünya olduğunu iliklerine kadar anlamanı istiyorum.

Şimdi titriyordu, sanki yüzüne ayaz ve sert kış rüzgârları üflüyormuşum gibi. Ellerimi gömleğine indirdim ve yavaşça, sonsuz bir yavaşlıkla, gölgeli karanlıkta ilk düğmeyi açtım, parmaklarımı köprücük kemiklerinin hemen altındaki gergin deriye dayadım.

"Unutma ki bir zamanlar ben de senin en kötü halini görmüştüm" diye fısıldadım, yüzünün silüetine doğru eğilerek. 'Sonra senin geri kalanını buldum ve her şey değişti. Ben aptal değilim Creon. Cesareti, adanmışlığı, empatiyi ve özveriyi gördüğümde anlarım. O yüzden sakın bir daha kendine gerçekçi olduğunu, kendinden nefret ettiğini söyleme, çünkü-'

Dudakları beni susturdu.

Beni boğulan bir adam gibi, dipsiz bir uçurumun üzerinde parmaklarının ucunda asılı duran bir ruh gibi öptü. İçindeki o karanlık çukuru Zera'nın

Kollarımdaki torba, yalnızlığın ve suçluluğun uluyan boşluğu; şimdi onu tekrar hissettim, kollarını bana sarıp beni titreyen göğsüne doğru sürüklerken dudaklarındaki uçurumu tattım. Başıma, parmaklarıma, bedenlerimizin birleştiği her yere kan hücum etti. Gömleğini pençeledim ve öpücüğünü karşılamak için ayağa kalktım, sonunda içimi pençeleleyen açlığa teslim oldum.

Onun tekrar düşmesini engelleyecektim, lanet olsun.

Hiçbir uyarıda bulunmadan çeneme, boğazıma ve omzuma yırtıcı öpücükler kondurarak beni bıraktı. Ağlamamak için tek yapabildiğim dudağımı sertçe ısırıyordu. Karanlıkta, gezinen uzuvlar ve sıcak, çılgınca nefeslerden ibarettik; içgüdülerimle hareket ettim, kanatlarına uzanıp ilk denememde pürüzsüz yüzeyi bulduğumda ana hatlardan fazlasını göremiyordum. Creon bir nefes homurdandı ve ben de hareketi tekrarlayarak omzunun hemen arkasında, diğer yerlerden daha hassas olduğunu bildiğim noktaya doğru uzun bir çizgi çizdim.

Beni battaniyenin içinde çevirdi.

Elleri gecenin içinde hararetle hareket etti, eteğimi topladı, kalçalarımı ayırdı. Kaba parmakları iç çamaşırlarımın altına kaydı ve kaygan etimi acımadan okşarken, sanki bizi hiçbir tanrı ya da sihir ayırmamış gibi zevkimin özünü zahmetsizce bulurken inledim. Dişlerimi gıcırdatarak ona doğru, dokunuşunun o cennet gibi sürtünmesine doğru, daha fazlası için çaresizce eğildim. Karşılık olarak ilk parmağını içime bastırdı ve inlemelerim dilimde özgürlük için umutsuz bir savaş verdi.

Dünya, işaretleri ya da dudaklardaki sözcüklerin şekillerini okuyamayacak kadar kararmıştı. Arka plandaki silüetini, örülmüş dalları ve sarmaşıkları, kalçalarımın arasında diz çökmüş şeklini bile zar zor seçebiliyordum. Yüzünü görmemek işkenceydi, düşüncelerini bilmemek işkenceydi ve her nasılsa bu bilinmeyenler hissettiğim duyguları daha da artırıyordu, parmakları giriyordu, başparmağı en hassas noktayı okşuyordu.

Serbest eliyle yarı çıplak popomu okşuyor ve yoğuruyordu. Tırnaklarımı battaniyemin derinliklerine batırdım ve sessiz kalmak için mücadele ettim, vücudumu benden daha iyi tanıyan bir erkeğin rahatlığıyla beni kırılma noktama kadar ikna ederken her hıçkırığı ve ağlamayı yutmak için mücadele ettim.

Boşalırken ellerimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım, durdurulamaz inlemelerimi kendi avuçlarımın sıcaklığında boğdum.

Kendini üzerime bıraktığında, ellerimi kenara çektiğinde ve sanki kendine engel olamıyormuş gibi, sanki iniltilerimin kalıntılarını kendisi için tatmak zorundaymış gibi beni öptüğünde karanlığın içinde kanatlar vızıldadı. Bacaklarımı daha geniş açtım ve kalçalarını tek bir talepkâr yuvarlamayla ereksiyonunun çıkıntısını yarığıma dayadı.

Aklım başıma geldi, öpücüğüne doğru bağırdım.

Alt dudağımı sertçe ısırды, açık bir ceza. Sikeyim. Evet. Sessizlik. Ama bir kez daha kendini bana sürttüğünde ya da elini bedenlerimizin arasına sokup parmaklarının bir hareketiyle zorlanan ereksiyonunu serbest bıraktığında nasıl sessiz kalabilirdim ki? Bedensel refleksler kontrolü ele almıştı ve uzuvlarım ve ciğerlerim sırları ve ittifakları umursamıyordu. Boğazımdaki nefesle savaştım, ayrılan dudaklarımla savaştım, öz kontrolümün çürük kalkanlarına karşı kalabalıklaşan çığlıklar ve bildirilerle savaştım ...

Onun için yapmaları gerektiği gibi.

Nefes nefese kaldığım tek bir an için kaskatı kesildim.

Bu yasaklayıcı sessizlik kafesi, bir asırdan uzun süredir içinde yaşadığı kısıtlamalardan çok mu farklıydı? Bunu daha önce yüz binlerce kez hissetmemiş miydi, kelimelerin geçmesine izin verilmemesinin yarattığı hayal kırıklığını? Belki de bu, oyun alanımızın mükemmel bir şekilde düzleştirilmesiydi, ikimiz *de*

Her türlü içgüdüye ve arzuya karşı gelen bir sessizlik - ve belki de bana, başka hiçbir şey olmasa bile, anlamayı öğretecekti.

Aleti, sıcak, ağır ve uyarılmayla kayganlaşmış bir şekilde iç baldırımını dürttü ve benden kaçmak üzere olan iniltiye karşı çenemi sıktım. Başkalarına karşı sessiz kalmakta zorlanabilirdim ama ona karşı sessiz *kalabilirdim*.

Geniş ucu girişime yerleştiğinde ve zevk vücudumdaki her sinirden geçerken bile.

Tek bir derin hamleyle, sert ve dizginlenemez bir tutkuyla içime girerken bile, beni zar zor nefes alabileceğim kadar dolduruyordu.

Kendimi ayarlamam için bana hiç zaman vermedi. Dışarı çıkıp tekrar içime gömülürken nefesi alçak bir hırıltıya dönüştü, hevesle karşıladığım acımasız bir iddia. Parmaklarım omuzlarını kavradı, saçlarında düğümlendi. Parmakları kalçalarımın derinliklerine gömüldü. Daha hızlı ve daha hızlı hareket etti, beni o güvertede durup bir orduyu deviren canavarın çılgınlığıyla, benim için yüz kat daha kötüsünü yapabilecek bir aşığın öfkesiyle, kendini affedemeyen bir kalbin dipsiz umutsuzluğuyla becerdi. Bu kurtuluştaki hiç tatlılık yoktu. Zarafet ya da kontrol yoktu. Aramızda ham ve vahşi bir şey büyüdü, karanlıkta ortaya çıkan ve kancalarını ve tırnaklarını derimin derinliklerine batıran ve kendimi o mükemmel, korkunç, geçilmez sessizlikte ona teslim ettim.

Vücudumda yukarı doğru tırmandı, parmakları karnımı, göğüslerimi, boğazımı buldu. Bacaklarımı ince kalçalarına doladım ve onun acımasız hamlelerine daha da yaklaştım. Nefes nefese kalmanın ve tenimin birbirine çarpmasının sessiz, çaresiz uyumu kulaklarımı doldurdu, kalp atışlarımın gürültüsüne karıştı; parmaklarının baskısını tadana, gecenin karanlığını koklayana kadar duyular birbirine karıştı. Dişlerini kulağımın üzerinde gezdirdi. Kanadına bir çivi çaktım. Hırladı ve bana daha da sert bir şekilde çarptı.

Vücudumdaki tüm kaslar teslimiyetle kasılırken o okşamayı son bir kez daha tekrarlayacak kadar aklım başımdaydı.

O yumuşak, dar yatakta dişler, tırnaklar ve çırpınan uzuvlardan oluşan sessiz bir yaratık olarak birlikte parçalandık.

Ortak serbest kalışımız boyunca ona sarıldım, dilimi o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım, acı, coşkunun ortasında soluk, uyumsuz bir notadan başka bir şey değildi. Creon'un dudakları tenimi hiç terk etmedi. Ben onun etrafında kenetlenirken o çenemi öptü, boğazımı, omzumu, sonunda doruk noktam azalana kadar ve yavaşça benden çekildi, kendini yanına indirdi ve beni göğsüne öyle sıkıca bastırdı ki gömleğinin ve elbisesinin ince katmanları arasından kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapattım, nefes almak için, sakinleşmek için, vücudunun bana verdiği hissin ötesinde herhangi bir şeyi önemsemek için mücadele ettim. Nefesi kulağıma sertçe çarpıyordu. Kolları sıcak ve güçlüydü. Bir kanadı etrafımda kıvrılmıştı, görünmezdi ama gecenin içinde kadifenin yumuşak fırçasıyla tanınabilirdi ve Yeraltı'nda uyuduğumuz son geceden beri böyle bir anı paylaşmadığımızı fark ettim, şehvetten çok basit, telaşsız bir yakınlık.

Ona daha da sokulurken içimden bir memnuniyet sızısı kaçtı.

Zaman yavaş, şurup kıvamında bir maddeye dönüştü. Uzakta, diğerlerinin seslerini bir süre duyabildim, sonunda onlar da sessizleşti. Cırcır böcekleri uyumaya gitmişti. Onların yerine geceleyin bir ormanın sesleri, baykuşların ötüşü ve küçük hayvanların koşuşturması yükseldi. Zar zor duyulabilen ama yine de son derece güven verici olan denizin uzaktan gelen hışırtısını ayırt edebiliyordum. O ana kadar, sessiz Yeraltı'nda ve uçsuz bucaksız kıtanın ortasındaki eski hayatımın o tanıdık fonunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Eğer şanslıysak," diye mırıldandım uykulu bir şekilde, belime doladığı bileğimi okşayarak, "yarın gece karanlıkta konuşuyor olacağız.

Bir an için sertleşti, sonra uzun, kararsız bir nefes verdi ve yuvarlanmam için beni serbest bıraktı. Karanlıkta el yordamıyla vücudunu aradım ve önce yarı sertleşmiş, hâlâ zevkinin izleriyle yapış yapış olmuş sikini buldum.

'Kahretsin' diye homurdandım ve o da duyulabilir bir kahkaha attı. "Belki de biraz ışığa ihtiyacımız var.

Sarı bir kıvılcım karanlığı yardı ve battaniyem parladı - ışıldama yaratmak için yapılan bir değişiklik, fae saraylarını aydınlatan küreleri yaratmak için kullanılan aynı teknik. Bu ürkütücü, gümüşü parlaklıkta Creon'un yarı çıplak ihtişamı daha da insanlık dışı, daha *öteki* bir hal aldı, keskin yüz hatları gölgeler tarafından vurgulandı. Takdir dolu bakışlarım altında aleti kıpırdandı ve ben de kıkırdayarak, tekrar düğmelerini iliklemeden önce onu okşadım.

Her ne kadar senin iyi düşüncelerine değer versem de, bu görevi bitirdikten sonra kuru bir şekilde imzaladı, yarın dünyayı kurtarmadan önce muhtemelen biraz uyumalısın.

Uyumalıydım. Zera'dan döndükten sonra öğleden sonrayı sabaha çeviren günüm zaten çok uzun sürmüştü; bedenimin yatağında yumuşamasına izin verdiğim anda bir kalp atışı içinde uyuyacağımdan şüpheleniyordum. Ama biraz endişeyle buruşuk battaniyelerime baktım ve 'Burada kalmıyorsun' diye mırıldandım.

Bakışlarını kaçırmadı, o esrarengiz iblis gözleriyle beni izliyordu. Gümüş ışıktaki, gözbebeklerinin siyahı yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi parlıyordu. *Kalmamı istiyor musun?*

Evet. Hayır. Hayır. Her zamanki muamma, istemek ve yapmalı, arzu ve strateji; elbette kalmasını istedim, ama ya Helenka'nın casusları

Yarın sabah onu kubbemden kayarken görebilecek miyim? Yutkundum ve fısıldadım, 'Eğer Kobalt Mahkemesi konusunda haklıysak...'

Bu cümleyi bitirmeye gerek yoktu. Eğer haklıysak, *her şey* değişecekti. Sesine ve büyüüne kavuşacaktı. Bu savaşı kazanma şansımız olacaktı. Ve o gizemli kalkan bize beklediğimizden daha fazla sorun çıkarmazsa, akşam olmadan Yeraltı'na dönmüş olacaktık.

Tared'e, Beyla'ya ve Agenor'a, aynı küçük seyahat şirketinde kim bilir ne kadar zaman geçirmeden açılabilceğim bir yer.

Ayrı geçirdiğimiz onca geceden sonra son bir geceyi idare edebilirdik. 'Yarın', ben sessizce dedim, hangi tarafından hayır demek bir mantıklı

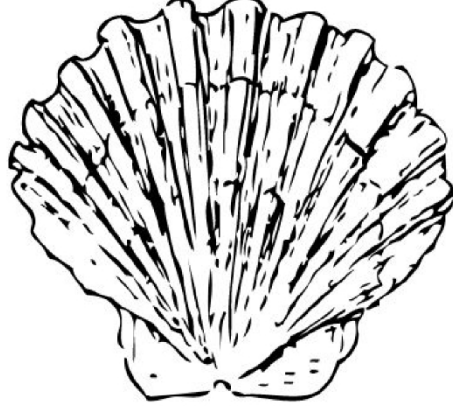
Cümlemin devamını getirdim ama yine dudaklarına küçük bir gülümseme kondurdum. Bana elini uzattı. Kucağına kıvrıldım, kollarımı omuzlarına doladım ve hala düşüncelerimde titreşen o kelimeyle onu öptüm, bir söz gibi sıcak ve ipeksi - *yarın, yarın, yarın*.

Tek bir mükemmel an için, üzerimdeki elleri ve ağzı, altımdaki güçlü bacakları, kalplerimizin sarhoş edici ritminde birlikte dans eden dillerimiz dışında hiçbir şey yoktu. Sadece burada olduğum, sadece onun olduğum, dokunuşların tüm endişeleri ve kaygıları susturduğu, gelecekteki savaşların ve zorlukların düşüncelerini bulanıklaştırdığı bir an ...

Sonra Tared'in sesi, "Em?" dedi. Sen-' Ve sessizlik.

Ölümçül, kahredici bir sessizlik.

Bölüm 30

Bir kova buzlu su bizi ayırmak için daha etkili olamazdı.

Bir solukla Creon'dan ayrıldım ve geriye sıçradım, herhangi bir eğitim seansında övgü sebebi olabilecek yıldırım hızında bir hareketti bu. Yataktan uzaklaştım. Öpüşmemizin o göz kamaştırıcı, suçlayıcı ihlalinden uzakta. Son bir an için yeterince hızlı olduğumu, dünyanın yeterince karanlık olduğunu, Tared'in tanıdık sesinin düşüncelerimin panik dolu telaşında görüldüğü kadar yakın gelmediğini ummaya cesaret ettim - ummak zorundaydım...

Sonra arkamı döndüm ve onu alçak kapı aralığında dikilirken buldum, adımlarının ortasında donup kalmıştı, bakışları ateşlenmek üzere olan bir ok gibi Kreon'a sabitlenmişti.

Olamaz.

Oh hayır oh hayır oh hayır oh-

"Tared? düğümlendi. 'Tared, öyle değil - ben...'

Bana doğru bakmadı bile, daralmış gözleri kulaklarımda kükremeye dönüşen bir sessizlik içinde yatağımdaki fae erkeğini inceliyordu. Dışarıda periler gevezelik ediyordu. Böcekler nemli karanlıkta vızıldıyordu. Hiçbiri bu örgülü duvarlar arasındaki donmuş çıkmazı, şehvet ve felaket arasındaki bu yüksek gerilimli anı bozmuyordu. Gümüşü ışıktayken, Kreon'un yüzü bir heykelinki olabilirdi, dudaklarında mükemmel yontulmuş bir alay, gözleri en derin deniz kadar soğuktu.

Vınlayan bıçakların, yosunların üzerine sıçrayan kanın ve Zera'nın odununda kükreyen ateşin anısı ansızın içimde kabardı.

"Tared," diye tısladım, şimdi daha umutsuzca. 'Lütfen yapma-' 'Çık dışarı,' dedi Tared usulca.

Sesi yükselmedi. Eli sırtındaki kılıca doğru seğirmedi bile. Ama ses tonunda, tıpkı durgun bir su kütesinin altındaki soğuk ve ölümcül akıntılar gibi bir buzluluk vardı ve bu iki kelime beni hedef almamış olsa da ensemdeki tüylerin diken diken olmasına oldu.

'Dışarı çıkmayacak,' diye tersledim.

Tared sonunda döndü, gözleri açık bir uyarıyla kısılmıştı. 'Em -'

"O hiçbir yere gitmiyor. Göğsüm sanki çok sıkı bir korseye bağlanmış gibi daraldı; kelimeler düşünmeden ya da sebepsiz yere döküldü. İçimdeki bir şey hırladı, talep etmekle teslim olmak arasındaki o bıçak sırtı çizgide - yapmak istemediğim ama verdiğim her sözün etkisiyle içgüdüsel olarak yaptığım bir seçim. *Arkanı kollayacağım*. 'Sen öylece içeri dalan birisin! Kimseye bir yere gitmesini söylemek sana düşmez ve-'

Ben kendimi geri çekmeden kolu omzuma dolandı.

Gece ve gümüş etrafımda bulanıklaştı ve dünya kendi renklerine döndüğünde, dışarıdaki boş ormanda duruyorduk, görülecek ya da duyulacak canlı bir ruh yoktu. Yıldızlar tepemizdeki dalların arasında parılıyordu. Gece esintisi yanaklarımı okşadı. Kendimi Tared'in elinden kurtardım ve bir adım geri çekilerek aceleyle etrafıma bakındım - ne bir kulübe, ne bir su perisi, ne de görülebilecek başka bir şey vardı; önümde uzanan alf ve sıra sıra karanlık ağaçlardan başka bir şey yoktu.

Kalbim baş döndürücü bir hızla çarpmaya başladı. "Neredeyiz biz?"

"Yalnız. Sözleri son derece sakın ve sarsıcı bir şekilde tehditkâr değildi. Helenka'nın casuslarından uzakta. Ne-"

"Beni geri götür!"

"Pençelerine mi? Gözleri karanlıkta kısıldı. "Seninle iyice konuşana kadar olmaz. Burada tam olarak neler oluyor, Em?"

Daha diplomatik, daha savunmacı, ilgisine daha minnettar olmalıydım... Ama ne yaptığını sanıyordu, Tanrı aşkına, beni kendi aklı olmayan bir çocuk gibi sürükleyerek? Bir kahkaha attım. "Sana neler olduğunu açıklamama ihtiyacın varsa, aşk hayatının durumu düşündüğümünden çok daha kötü.

Gözünü kırpmadı. "Em, sana ne yapıyordu?"

"Hiçbir şey! Sesim çatlayarak patladım. "En azından yapmasını istemediğim hiçbir şey!"

Tared soğuk bir sesle, "Pek de savunma sayılmaz," dedi, dişlerini gıcırdatarak ilk kez doğal olmayan sükûnetini bozdu. Beyaz ve gri ay ışığında, ince yüzü kar gibi solgundu. 'Bundan faydalanmaması gerektiğini çok daha iyi bilmeli-'

"Öyle bir şey , Tanrı aşkına!"

Birbirimize baktık, nefes nefese kalmıştık, ikimiz de geri adım atmak istemiyorduk. Yüzünü ilk çeviren o oldu, bunu yaparken ağır bir inilti çıkardı ve gözle görülür bir şekilde omuzlarını düşürmek için kendini zorladı. Ağzını açıp kelime ararken, tekrar kapatırken ve kendini toparlamak için bir süre daha çabalarken iki, üç saniye daha geçti.

Sonra düz, doğal olmayan bir soğukkanlılıkla, 'Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum, Em,' dedi.

Birkaç tatsız karşılık daha yuttum. "Neyi nasıl koyacaksın?"

"Creon. Sağındaki ormana doğru keskin bir hareket yaptı ve devam etmeden önce son bir kez tereddüt etti. 'Bak, insanları nasıl manipüle edeceğini biliyor, anlıyor musun? Gerektiğinde kendini nasıl sevimli hale biliyor. Seni suçlamıyorum... hatta *aşık* olmuş gibi hissediyorsun, eğer çaba gösteriyorsa-'

"*Yapmadı.*

'Hayır, tabii ki öyle-'

"Bana lanet olası bir *çocukmuşum* gibi davranmayı keser misin, Tared? Günün her anında diken üstünde yürümekten, yolun her dönemecinde kendi lanet seçimlerimi savunmak zorunda kalmaktan bıkmıştım. "Onun hakkında ne hissettiğime kendim karar verebilirim, çok teşekkür ederim ve-

Şakağında bir şey kıpırdadı. "Em.

"Agenor'u yapmakla suçladığın şeyin aynısını yapıyorsun! Kelimeler artık kendi kendine konuşuyordu, haftalardır dile gelmeyen hayal kırıklığı dudaklarımdan dökülüyordu. "Bunu görmüyor musun? Yetişkin bir kadına nereye gideceğini, ne düşüneceğini, nasıl başa çıkacağını söylemek-'

"Peki başka ne yapmam gerekiyor?" diye tısladı, soğukkanlılık kalkanı kırılmaktan çok dalgalanıyordu. 'Bunu gözlemlememi mi tercih edersin

ve sizi kendi başınızın çaresine bakmak zorunda mı bırakacağız?

"O benim için bir tehdit değil!

Dudaklarından alaycı bir kahkaha döküldü. "O herkes için bir tehdit.

"Tanrı aşkına. Artık sesimi alçaltamıyordum. Sesimi alçaltmak artık umurumda değildi. Benden bir metreden fazla uzakta durmuyordu, her santimi arkadaşımı, her santimi beni neredeyse evine kabul etmiş olan sarsılmaz, huzursuz alfti, ama yine de ona bir uçurumun üzerinden bağırıyormuşum gibi hissettim. "Dinle, sana karşı tam bir pislik olduğunu biliyorum, senin için ne kadar çok şeyi mahvettiğini biliyorum, ama onu her fırsatta tekmelemeyi bırakırsan belki de bu kadar büyük bir tehdit olmayacağını hiç düşündün mü?

Uzun, sakın bir nefes alırken aramızdaki sessizlik yankılandı - beni Yeraltı'na geri sürüklememek ve davetsiz gelen herhangi bir fae prensinden uzağa kilitlemek için umutsuz bir çaba olduğundan şüpheleniyordum.

"Em," dedi. Curt ve kırılmış. "Lütfen bana onun zavallı yanlış anlaşılmış ruhundan bahsetme.

"Ama *bunu* anlamayı reddedersen anlamayacaksın! Onu fiziksel olarak sarsmak bir şeyi iyileştirir miydi? Pek olası değildi ama yine de ellerim denemek için kaşınıyordu. 'Beni baştan çıkarmak için çaba sarf etmedi, tamam mı? *Ben* onu benden kaçmayı bırakmaya zorlayana kadar böyle bir şey olmayacağından emin olmak için benden uzak durdu ve eğer bunu yapmasaydım, asla

...'

Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilemediğim için bocaladım. Aklıma gelen tek seçenek, Tared'in duyması için yüksek sesle konuşmayı hiç ama hiç istemediğim seçeneklerdi. *Asla öpüşmeyecektik. O duvara karşı asla sevişemezdik. Asla aşık olmazdık.*

Sesi yine düzleşti ve alçaldı. "Peki tüm bunlar tam olarak ne zaman oldu?
Oh, lanet olsun.

"Ben..." diye kekeledim. *Aylardır. İlk tanıştığımız andan beri senden sır saklıyorum.* "Bu neye bağlı-

"Altın Saray'dan önce mi sonra mı?" diye araya girdi.

Al beni. Bu konuşmaya hazırlanmayı, olayların genel sonucuna sadık kalmakla birlikte, haftalarca gizlice dolaşmaya biraz daha az vurgu yapacak bir hikaye versiyonu bulmayı planlamıştım. Önce ne kadar zararsız yalanın kabul edilebilir olduğunu bulmayı planlamıştım.

Ama burada, o acımasız sorular karşısında düşünecek zaman yoktu ve daha sonra yalan söylediğimi anlarsa... Bana bir daha güvenir miydi?

"Daha önce," diye fısıldadım zayıfça.

Çenesi gerildi. "Seni Yeraltı'na getirmemizden önce mi sonra mı?

Sesindeki çelik kanımı çekebilirdi. Bakışları altında büzüldüğümü hissettim, acınası bir şekilde ağlamaya başlayıp beni affetmesi için yalvarmak ve sorularına bir son vermesini ummak istedim. Ama *biraz* gururum kalmıştı ve sessizlik aramızdaki gece havasında ölümcül boyutlara ulaşırken bile dizlerimin bağı çözülmedi.

"Daha önce. Kelimeyi dudaklarımdan zorla geçirmek zorunda kaldım. "Anlıyorum.

Yine de öfke kıvılcımı yoktu - en azından biraz bağıramaz mıydı? Her şey bu dayanılmaz düzlükten, tanıdığım ve birlikte şakalaştığım arkadaşımından hiçbir iz olmamasından, o bozulmamış yüzeyin altında neler olduğuna dair hiçbir ipucu olmamasından daha iyiydi.

Ben başladım, 'Tared-'

"Ve siz de," diye araya girdi, her bir kelimeye ayrı bir keskinlik katarak, "bir noktada bizi durumdan haberdar etmenin faydalı olacağını düşünmediniz mi?

Boğuluyormuşum gibi cevabı -*gerçek* cevabı- aradım. "Gidiyordum-

'Bunun bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı, Em? Her şeyden sonra o pisliğin hayatımıza tekrar girmesine izin vermenin? Cevabımın başlangıcını duyduğuna dair hiçbir işaret yoktu ve ancak o zaman sorusunun da gerçek bir soru olmadığını fark ettim. Sıkılmış dişlerinin arkasından gelen patlaması, bir gelgit dalgasının durdurulamaz gücüyle üzerime yıkıldı. 'Orin'in Tanrı aşkına, Yeraltı'na geri döndüğünden beri doğru dürüst tek bir gece bile uyuyamadım - bir dakika bile omzumun üzerinden bakmayı bırakmadım. Senin ve yıldızlı gözlerin için ne kadar endişelendiğimi hiç düşündün mü? Hakkında... hakkında

...'

Sessizliğe gömüldü, ağır ağır nefes alıyordu. İfadesinde kurtsu bir şey kasıldı, gergin dudakları ve sıkılmış çenesi bile gizleyemedi - rahat dış görünüşünün arkasından sürünen, adalet için uluyan bir anlık vahşilik.

Kollarımda Zera'nın çantasıyla dururken, o soğukkanlı sakinliğin ardındaki duyguyu hissetmiştim.

"Lyn hakkında," diye bitirdim uyuşukça.

Gözle görülür bir şekilde yutkundü, çenesi gevşemedi. "Evet.

"Ben... Hala bu konuda endişelendiğini bilmiyordum. Nefes alamıyordum. Anlayış buz gibi bir su gibi içime sızdı ve boğazımı düğümledi. *İyi bir gece uykusu değildi.* Lyn ile konuştuğunu sanıyordum. Ben de-'

"Biri her gün ellerini boynunuza dolasa," diye hırladı, "ciğerlerinizden soluduğunuz havayı sıkmaya hazır olsa, insanların size o piçin kesinlikle zarar vermek istemediğini söylemesi içinizi rahatlatır mıydı? Aylardır kendi mezarımın üzerinde gezinip duruyorum ve sen bana Lyn'i asla avlamadığını *bu şekilde* mi söylemeye karar veriyorsun? Bunun daha önce bahsetmeye değer olabileceğini hiç düşünmediniz mi?"

Sessizliğe gömülmüş bir halde ona bakakaldım. Gözleri ay ışığında soğuk gri parçacıklar halindeydi ve kırağı gibi parlıyordu.

"Ama..." Düşüncelerim rüzgârda savrulan yapraklar gibi dağılmıştı. 'Ama bu sadece ... Naxi bile sana endişelenmene gerek olmadığını söyledi! O bir *iblis*! Fark etmemiştim-'

Gözleri aniden açıldı. "Naxi bunu biliyor muydu?"

Oh, lanet olsun. Söylenecek doğru şey *değil*. "Şey,

o...

'... bir iblis,' diye bitirdi, sesi asit gibi ısıırıyordu. 'Söylediğin başka biri var mı? Yoksa en azından küçük sırrını öğrenen ikinci kişi olma onuruna mı sahibim?

Ve ancak o zaman aptallığımın boyutunu anladım. Çünkü

Lyn biliyordu.

Sırlarım yüzünden ne kadar acı çektiğini fark etmesi gereken Lyn; aileme söylememi nazikçe öneren ama korkumun sınırlarını zorlamayan Lyn. Bir kez daha, yarım dakika öncesine kadar hiç anlamadığım bir şekilde bu karmaşık ağın merkezindeydi.

Ve ona söylememişti.

Kelimeler bulmaya çalışırken sessizlik çok uzadı. Bunu Tared'in yüzünde görebiliyordum - öfke yerini yorgunluğa bırakıyordu, bir erkeğin bakışı

Kendini daha kaç kez desteklemesi gerektiğini merak ediyordu.

"Kim bilirdi, Em?

"BEN - BEN ...

Tanrılar bana yardım etsin, ne diyebilirdim ki? Lyn *neden* ona söylememişti? Benim sorumluluğum değildi, benim omuzlarıma yüklemek istemediği bir yükü - ama bu onun omuzlarına bıraktığı anlamına geliyordu ve bu, akıl sağlığının sınırlarında gezinen bir alfin bir kenara bırakabileceği türden bir sadakatsizlik miydi?

Hissetmiştim, aralarındaki yerine getirilmemiş bağın ham acısını. Yaşanması gereken acı benim acım olsaydı, bunu bir kenara bırakabilir miydim?

Tared sarmal düşüncelerim için çok hızlıydı, sözleri sert ve keskindi, ama yüzeyin altındaki iltihaplı korkuyu gizlemeye yetmiyordu. "Lyn biliyor mu?

Hemen reddetmeliydim.

Ama tereddüt ettim, bir an için ne kadar yalan söylemeyi göze alabileceğimden emin değildim ve o anda onun da bildiğini anladım - cevap aramızda kurşuni bir görünmezlikti, yüksek sesle söylenemeyecek kadar ağırdı. İhanet gözlerinde parıldadı, şok kısa bir an için incinmişliğini ve öfkesini açığa vurdu - duygular bu kez bana, hatta Kreon'a yönelik değildi.

"Kimseye söylememesi için ona söz verdim! Nefes nefese ağzımdan kaçırdım. Hayır. *Hayır*. Şimdi benim aptallığım için Lyn'i suçlayamazdı - belki kendi sırlarımı berbat etmiş olabilirdim, ama aralarında daha fazla soruna neden olmayacaktım, o lanet olası bağa Tared'i kalbi kırık alves'i bekleyen cehenneme sürükleme şansı vermeyecektim. "Onu sessiz kalmaya zorladım! Onu suçlama. Ben... Ben düşündüm ki..."

Cümle dudaklarımda kurudu. Tanrı aşkına ne düşünmüştüm ki? "Özür dilerim," diye nefes aldım, özrümün acı veren yetersizliği dudaklarımdan Her hecede. "Kimseyi incitmeye çalışmıyordum.

Sonsuz bir kalp atışı boyunca bana baktı, yüz ifadesi ay ışığında okunamıyordu. Etrafımızdaki orman da gerilmişti, dallar sessiz nöbetçiler gibi gece yarısı esintisinde hareketsiz duruyordu. Sanki ağaçlar da benimle birlikte nefeslerini tutmuş, onun konuşmasını, dizlerimin bükülmesini bekliyorlardı.

Sonra omuzları aniden çöktü. Bir cesedin dudaklarından dökülmüş gibi görünen bir kıkırdamayla dudaklarını aralayarak geri çekildi.

"Cehenneme git, Emelin.

Ve bir yanıt beklemeden gözden kayboldu.

En yakın ağaca yaslanıp uyuşmuş, görmeyen gözlerle yıldızlarla süslü gökyüzüne baktığımda nemli orman zemini dokunulamayacak kadar soğuktu.

Sikeyim.

Dakikalar boyunca zihnimin oluşturabildiği tek düşünce bu gibi görünüyordu.

Ayağa kalkmalı ve yardım aramalıyım - bu farkındalık hala zihnimin arkasında belli belirsiz bir şekilde mevcuttu. Birinin dikkatini çekmeye çalışmalı ve tanıdık bir bölgeye geri dönmenin yolunu bulmalıyım. Ama vücudum buna izin vermedi, uzuvlarım bilinmeyen bir ormanın ortasında mahsur kalmanın sorunlarımın en kötüsü olmadığına dair yardımcı olmayan bir noktaya parmak bastı.

Aksine...

Cehenneme git, Emelin.

İrkildim, dizlerimi göğsüme doğru kıvrıp yüzümü dizlerimin arasına gömdüğümde karnım şiddetle yuvarlandı ve kısa, sık . Tanrılar yardım etsin

Ben ne yaptım? Ne düşünüyordum ki? Barış uğruna sır saklamakla geçen onca hafta ve bir anlık aptallık, hayal edebileceğimden, dürüstçe yapabileceğimden çok daha fazla belayı ortaya çıkarmıştı. Neden birkaç gün daha Creon'dan uzak duramadım - bu konuşmaya hazır olana kadar rol yapmaya devam edemedim?

Neden bir şekilde *yine* başarısız olmuşum?

Anılar birbirine karışırken içimi bir ürperti kapladı, farklı sesler ve farklı yüzler, ama içimdeki yumruk etkisi o kadar benzerdi ki. *Beni utandırıyor sun, Emelin*. Bir kez daha, çok uğraşmışım. Bir kez daha yanlış hesap yapmışım. Ve işte buradaydım, bir su perisi ormanının çalılıklarında titreyerek ve gözyaşlarına yakın oturuyordum, bir noktada ayağa kalkmak zorunda kalacağım gerçeğinden korkuyordum, hepsiyle tekrar yüzleşmek zorunda kalacaktım ve çok fazla çalınan bir öpücükle ne kadar mahvettiğimi öğrenecektim.

Tared Beyla'ya söyler miydi? Tanrılar olsun, Edored'e söyler ?

Kızıl Saray'daki pavyona geri dönmüştüm, Valter'in mektubu titreyen ellerimdeydi - *Bizi aramayın*. Ya yarın Yeraltı'na döndüğümüzde ailem dediğim insanların artık gözlerimin içine bakmadığını görürsek? Ya Lyn sırra böyle aptalca bir şekilde ihanet ettiğim için bana çok kızdıysa? Ya Agenor bu felaketi duyup aile ismine layık olmadığımı karar verirse ve-

Sessizliği bir gıcırtı bozdu, sadece birkaç adım ötedeydi.

Sarsılarak ayağa kalktım, bir çığlığı ancak bastırabildim. Büyü yaptığının farkına bile varmadan parmak uçlarımdan bir kızılık fişkırdı ve ay ışığının aydınlatığı karanlığı keserek yosunları, ağaç kabuklarını ve yaprakları aydınlatı ve aşağıya doğru dönen çiçeklerden bir telaş gönderdi.

Ancak o zaman ayaklarımın dibine inmiş olan ve bana öfkeyle bakan küçük, tüylü şekli fark ettim.

"Alyra? Elimi geri çekerken sesim tehlikeli bir şekilde titredi. "Oh, Tanrım.

Özür dilerim. Sana saldırmak istememiştim. ... kendimi iyi hissetmiyorum.

Bunu görebiliyordu, etkilenmemiş bakışları bana haber verdi ve gereksiz yere sızlandığımı düşünüyordu. Elbette, kanatları yerine kılıcı olan adamın sonsuza kadar kızgın kalması biraz rahatsız edici olurdu, ama yine de o hala benimleydi. Ve onun bir yere gideceğini düşünmüyordum, değil mi?

Kendi düşüncelerim gibi kabaran düşünce seline karşı gözlerimi kırptım, paniğim yerini şaşkınlığa bıraktı. Onun bir yere gitmesini mi bekliyordum?

"Peki," dedim, savunmacı bir sesle, "sen de benim aptal olduğumu düşünüyorsun.

Tanrı aşkına, tam da bu yüzden beni yalnız bırakmayacaktı; bir kuş sorumluluklarını bilmeliydi ve belli ki ben mecazi yuvadan düşmemek için biraz rehberliğe ihtiyaç duyan küçük bir yavru kuştum.

"Ah," dedim koyun gibi. *Metaforik* mi? Kuşlar metaforların ne olduğunu biliyor muydu, yoksa bu aramızdaki bağa dair kendi zihnimin yorumu muydu?

"Peki. Bu güven verici, sanırım?"

Alyra sabırsızca bir aşağı bir yukarı zıplıyor, benim de kalkıp onu takip etmemi bekliyordu. Dakikalar önce hareket etme fikri bile beni felç etmişti ama şimdi kendimi bu yosun yığınınan kurtulma arzusundan çok onu hayal kırıklığına uğratmama isteğiyle ayağa kalkmaya çabalarken buldum. Moss bana bağıramazdı. Moss benim varlığımdan utanmazdı. Ama haklıydı, gecenin geri kalanında burada oturup debelenemezdim - ve hiç değilse Creon muhtemelen beni arıyor olacaktı.

En azından Tared'in kemiklerini kırmasaydı.

Bir lanet ısırdım ve biraz daha hızlı yürüdüm.

Alyra ya yolu biliyordu ya da kendinden çok emindi; önümde kanat çırparken onu sorgulayacak yüreğim yoktu, beyaz tüyleri en karanlık gölgelerde bile açıkça görülebiliyordu. Peri ormanı geceleri daha sessizdi ama asla tamamen durgun değildi. Ağaçlar etrafımızda dedikodu yapan yaşlı kadınlar gibi fısıldıyor, gece kuşları daldan dala konuyor, şarkıları düzensiz aralıklarla sessizliği bozuyordu. Arada sırada ayak sesleri duyduğumu sanıyordum ama bunlar Helenka'nın casusları mıydı yoksa hayal gücümün ürünü müydü, tahmin etmeye cesaret edemiyordum.

Sonra nihayet, ağaçlar ve ay ışığının gümüş parıltısı arasında beliren, kendi ellerimden daha iyi tanıdığım o kanatlı siluet.

"Creon!

Bir sonraki an beni kollarına çekti, sanki ciğerlerimdeki son nefesi de sıkıştırmak istercesine göğsüne bastırdı. Yüzümü omzuna gömdüm, ellerimi yanlarına gömdüm. Adını ikinci kez söylediğimde, sesim istemsiz hıçkırıklarla doluydu ve vücudundaki her kas bu sesle sertleşmiş gibiydi.

O durgunluğu biliyordum. Şiddeti birazcık yüksek sesle düşünecek olsam, ben bir sonraki nefesimi alamadan bıçağını Tared'in boğazına dayardı.

"Burada kal," diye fısıldadım, kendimi mantıklı olmaya zorlayarak. Şiddet şu anda ihtiyacımız olan son şeydi. "Lütfen. Sana yanımda ihtiyacım var.

Çok olmasa da kolları gevşedi. Benden yarım adım uzaklaşarak sol elinin parmaklarını çeneme doladı ve yüzümü incelemek için yukarı kaldırdı. Sağ eliyle, "*Bu piç ne yaptı?*" diye imzaladı.

El kol hareketleri karanlıkta güçlkle görülebiliyordu ama yine de gergin parmakları arkalarındaki duyguya dair hiçbir şüphe bırakmıyordu: hem endişe hem de öfkesiyle adanın yarısını yerle bir etmemek için kendisiyle gürleşen bir erkeğin sıkı öfkesi.

Gözlerimi kırptırdım ve boğuk bir şekilde "Mutlu değildi" diyebildim.

Em. Çenesi sıkıştı, soğuk ay ışığı yüzünün kenarlarını keskinleştirdi. Ağlıyorsun.

"Ona zarar vermek istemedim! Çenem hala parmaklarının mengenesine sıkışmışken yüzümü çeviremeyerek geveledim. 'Haklıydın, ona haftalar önce söylemeliydim. Yapmalıyım...'

O ne yaptı, Em?

İlk gözyaşları çiseleyen yağmur gibi yüzüme damladı, zavallı ve işe yaramaz. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım dökülmelerini engelleyemiyordum. Alyra yanımda sitem dolu bir sesle gıcırdadı. *Dürüstlüğün her şeyi kolaylaştırdığını hâlâ öğrenemedin mi?* düşüncelerim tercüme etti ve boyun eğdim.

"Lyn'in bildiğini ve ona söylemediğini anladı. Kelimeler durdurulamaz bir şelale gibi döküldü. "Ona beni suçlamasını söyledim, sonra bana cehenneme gitmemi söyledi ve ortadan kayboldu, ve... ve...

Creon benden önce buz gibi hareketsizleşmişti.

"Ya *her şeyi* mahvettiysen? Sözlerimle birlikte hıçkırıklar da döküldü. 'Ya beni bir daha görmek istemezse ve artık onlarla yaşayamazsam ve hakkımda tekrar fısıldaşmaya başlarsa ve-'

Kaktüs. Parmakları yüzümü öyle sert kavradı ki canımı acıttı - nazik değildi ama bu şok, düşüncelerimin tırmanan sarmalını anında durdurdu. Beni dinle. Kızgın olması senden nefret ettiği anlamına gelmez. Akli başına gelecektir ya da Lyn onun aklını başına getirecektir ve o zaman kendini açıklama şansın olacaktır. Ona sakinleşmesi için zaman ver. Öfkeli bir Alfi ikna etmeye çalışmanın faydası yok.

"Ama ya-

Ya bu gece okyanus donarsa?

"Kulağa Tared'in yarın sabah evinde küçük bir fae fahişenin yaşamasından son derece mutlu olduğuna karar vermesinden daha olası geliyor," diye mırıldandım meydan okurcasına.

Creon eğlenmeyen bir kaşını kaldırdı. *Sana böyle bir şey dedi mi?*

"Hayır, ama-

Güzel. Dudağı bir parça yukarı kıvrıldı. Aksi takdirde dizlerinin bükülebileceği tüm farklı yönler üzerinde ayrıntılı deneyler yapmak zorunda kalacaktım. Bu gecelik bu kadar yeter, Em. Yarın sabah her şeyin beklediğinden çok daha kolay halledilebilir olduğunu görebilirsin.

Yarın. Kobalt Mahkemesi. Altınlar bana yardım etsin, o zamana kadar bu kavgayı halletmemiş olsaydım tek bir bağlayıcıyla nasıl başa çıkacaktım?

Ama dizlerim titriyordu. Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluşuyor, kafatasımı kırmakla tehdit ediyordu. Gün çok uzun sürmüştü ve beraberinde çok fazla sorun getirmişti ve içgüdülerim burada harcadığım her saniye hayatımın temellerinin ayaklarımın altından kaymakta olduğunu ne kadar haykırırsa haykırırsın, mantıklı aklım bu durumda denediğim her çözümün her şeyi daha da kötüleştireceğini kabul etmek zorundaydı.

"Şu anda onları görmek istemiyorum," diye fısıldadım.

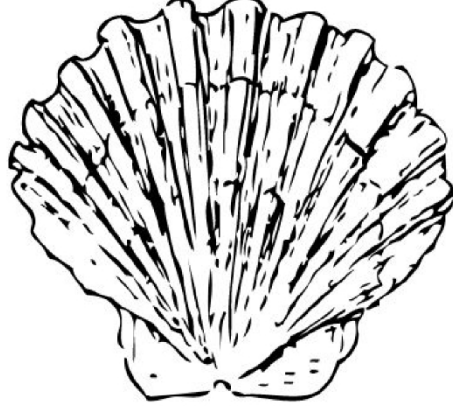
Creon çenemi bıraktı ve tek kelime etmeden beni kollarına aldı. Beni sert göğsüne yaslayarak küçük bir mantar çemberinin üzerinden geçti ve dikenli sarmaşıklardan oluşan karışık bir çalılığın yanından geçerek sırtını sağlam bir meşeye dayamak üzere orman zeminine çöktü. Kanatları bir an huzursuzca kıpırdandı, sonra kucağında bana sarıldı ve gümüş rengi geceyi aşılmaz bir siyaha boyadı.

Belli belirsiz, Alyra'nın bile itiraz etmediğini fark ettim.

Uyku beni kuşkulu bir şekilde kolayca yıkadı. Umursamak için fazla ileri gitmiştim. Bırak iblis büyüü olsun. Bu ormanın sahip olduğı güçler olsun. Etrafımdaki güçlü kollar ve beni her kızgın kelimedenden koruyan kanatlar, Creon'un kalbinin yanağıma çarpması ve erkek teninin sıcak, baharatlı kokusu . Düşüncelerim bulanıklaştı ve dipsizleştı ve geçici unutuşun cazibesine - sabah olduğunda dünyanın gizemli bir şekilde kendini düzelteceğıne dair umutsuz ve temelsiz inanca - teslim oldum.

OceanofPDF.com

Bölüm 31

Dünya sabaha kadar kendini düzeltmemişti.

Karmaşık bir şekilde örülmüş dallardan oluşan bir tavanın altında, kendi yatağında tek başıma uyandım. Creon ortalıkta görünmüyordu. Alyra yatağımın ayakucuna tünemiş, küçük kafasını kanadının altına çevirmiş uyuyordu. Hareket ettiğim anda uyandı, tüylerini karıştırdı, sonra oturduğu yerden zıpladı ve boncuk gözlerinde net bir hareket beklentisiyle bana baktı.

Hareket etmek istemedim.

Ama kendimi sonsuza kadar bu küçük kulübede saklayamazdım ve ne kadar uzun süre beklersem, dünyayla tekrar yüzleşmek o kadar zor olacaktı. Bacaklarımı yataktan çıkardım, son bir kez kendimi destekledim, sonra kendimi ayağa kaldırdım ve çantamdan bulabildiğim ilk az çok temiz elbiseyi aldım. Bugün siyah bir elbise - Kobalt Mahkemesi'nde ne bulacak olursak olalım, renklerimin işe yarayacağından şüpheleniyordum.

Güneş daha yeni doğmuştu ve peri ormanının parlak renkleri derin bir altın ışıltısıyla örtülmüştü. Dün gece birlikte yemek yediğimiz açıklığa doğru temkinli bir şekilde ilerlerken, her yaprak ve taç yaprağında parıldayan çiğ, ışığın ilk ışınlarını göz kamaştırıcı bir gösteriyle yansıtıyordu.

Artık neredeyse terk edilmişti.

Agenor, Tared'in talihsiz keşfinden önce eve gitmiş olmalıydı ya da en azından gitmiş olmasını umuyordum; eğer kaçamaklarımdan haberdar edilmesi gerekiyorsa, bunu kendim yapmayı tercih ederdim. Tared'in kendisi de hiçbir yerde görünmüyordu, bu da beni oldukça rahatlatmıştı. Ama Beyla'yı mis kokulu ağaçların arasındaki o geniş açıklıkta buldum ve sessizce yaklaştığımda bana gönderdiği soğuk bakış, bu haberin darbesini onun için hafifletme konusundaki son umutlarımı da yıktı.

"Günaydın Emelin," dedi ve dikkatini okumakta olduğu buruşuk deftere verdi. Çantası yanında duruyordu ve çoktan toplanmıştı. "Bir an önce yola çıkmaya hazırlansan iyi olur.

Ayrıntılı özür dilemenin değil, diyordu satır aralarındaki göze batan mesaj. Yutkundum, midem bulandı ve yine de akılsızca bir girişimde bulundum.

"Sadece sana söylemediğim için üzgün olduğumu söylemek istedim-

Defterini o kadar hızlı indirdi ki, neredeyse bir tokat gibiydi ve korkmuş bir tavşan gibi geri sıçramamak için kendime hakim olmam gerekiyordu. Bana bakışı şimdiye kadar gördüğüm en keskin bakıştı, soluk mavi gözlerinde her zaman var olan içi boş keder, öfkesinin katıksız gücü tarafından gölgede bırakılmıştı.

"Üzgün müsün?"

'Ben sadece... bilirsiniz, size söylediğimde herkesin biraz daha iyi geçineceğini umuyordum...'

Sesim soluğum kesildi. Tared'in soğuk öfkesinin hatırası karşısında, son haftalardaki umutlarım çok acınası derecede küçük, çok aşağılayıcı derecede çocukça geliyordu. Daha iyi geçinmek mi? Şirketimizin yarısı hâlâ Creon'un her an Lyn'i büyüleyip götürmesini beklerken mi?

"Bir fae celladına aşık oldun," dedi Beyla, zayıf sesi ısırarak, "sonra aylarca bize bundan bahsetmedin. Bunun iyi bitmesini nasıl beklerdin Emelin?"

Son. Bu sözcük zihnimde, örse indirilen bir çekiç darbesinin gücüyle . O zaman bu bir *son* muydu?

"Sessiz kalarak birilerini incittiğimin farkında değildim," diye mırıldandım - kendimi savunmak için söyleyecek tek sözüm kalmıştı. 'Eğer biri bana söyleseydi-'

"Ah, merak etme. Gümüşü örgülerini omuzlarının üzerinde sallayarak alay etti. 'Burada suçladığım tek kişi sen değilsin. Bu da tüm bu durumu daha az saçma yapmıyor. Şimdi git bavullarını topla. Şüpheli yargılarının yapmamız gereken işin önüne geçmesine izin vermeyi reddediyorum.

Kendimi yataktan çıktığım andan çok daha umutsuz hissederek kulübeme çekildim, Alyra tüylü küçük bir refakatçi gibi peşimden fırladı.

Suçladığım tek kişi sen değilsin. Lyn hakkında mı konuşuyordu? Naxi'den mi? Her ikisi de Tared'in ne kadar baskı altında olduğunu bana söyleyebilirdi, sırlarımı ona kendileri açıklamak istemeseler bile. Ama Naxi'nin kendi kuralları vardı, başkalarının iç yaşamları hakkında bilgi yaymasını yasaklıyordu ve Lyn ...

Omzumun üzerinden bir bakış attım, Beyla'yı yine defterinin üzerine eğilmiş buldum ve kendi küçük kubbeme ulaşmadan hemen önce rotamı değiştirdim. Lyn açıklıktan en uzaktaki yapıda uyuyordu. Onu şimdi görmeye gitmek bir riskti - şansım yaver gitmezse Tared'i onun yanında beni beklerken bulabilirdim - ama Kobalt Sarayı'na doğru yola çıktıktan sonra konuşmak için çok az zamanımız olacaktı,

Tüm yolculuğumuzu onun fikirlerini tahmin ederek geçirmek zorunda kalsaydım çıldırabilirdim. Toplanmayı biraz geciktirmek daha iyi bir alternatifti.

İnce dal duvarının arkasından hiçbir ses gelmiyordu. Bu umut verici bir işaret gibiydi.

"Lyn? Sesimi yükseltmeye cesaret edemeyerek fısıldadım.

Bir an için bana sadece sessizlik cevap verdi. Sonra, aynı derecede sessiz ve rahatsız edici bir şekilde, "İçeri gel, Em," dedi.

Boncuk perdeden eğildim. O da toplanmaya başlamıştı; yarı katlanmış giysiler ve arada bir hançer yatağı kaplıyordu. Kendisi de yerde bağdaş kurmuş oturuyordu, üzerinde hâlâ dün giydiği gömlek ve bol keten pantolon vardı, kızıl saçları alışılmadık bir dağınıklık içindeydi. Bana zoraki gülümsemesi tehditkâr bir fırtına kadar neşeliydi.

"Günaydın. Yatağa doğru güçsüz bir el hareketi. "

Birkaç gömleği kenara iterek mecburen oturdum.

Lyn yerden bir saç fırçası aldı, neden burada olduğunu tam olarak hatırlayamıyormuş gibi bir süre ona baktı, sonra onu sıkıca çantasına soktu ve bana döndü. Homurdanarak ekledi: "Pekala.

Birdenbire gözlerimden yine yaşlar akmaya başladı.

"Kendini suçlu hissetme Em," dedi, yüz ifademi sinir bozucu bir doğrulukla okuyarak. Sesi yorgundu. 'Bu kadar uzun süre saklı tutmayı başarman bir mucize. Er ya da geç bir şeyler ters gidecekti.

"Biliyor muydunuz? Konuşmayı planladığım kelimeleri değil, daha diplomatik planlarımı umursamadan dudaklarımdan zorla dökülenleri. "Tared'in hâlâ Creon'un her an seninle kaçmaya çalışabileceğini düşündüğünü?

İnledi. 'Güçlü şüpheler. Kaçınabileceğimiz durumlarda Creon hakkında konuşmama konusunda son derece deneyimli olduğumuzu söylemiştim.

"Neden bana söylemedin?"

Bir an sessiz kaldı, bulanık kırmızı bir kıvrımla kıpırdandı. Sonra yavaşça, "Bu bilgiyle ne yapardınız?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım, şaşırmıştım. "Ben... Emin değilim? Sanırım bilseydim bu sırrı saklamak bana oldukça zalimce gelirdi...'

"Evet," dedi açıkça. "Aslına bakarsanız, bağlı alfler için zalimce sayılabilecek pek çok şey var.

Bu cümlede çok fazla ağırlık, bakışlarında çok fazla anlam vardı. Oh, lanet olsun. "*Senin zalim olduğunu* söylemek istememiştim... bilirsin işte.

"Şimdiye kadar berbat ettiği her şeyden körü körüne sıyrılıp ona şimdiden sonsuz aşkımı ilan etmek değil mi?" diye alaycı bir şekilde önerdi.

"Şey. Evet.' Çaresiz bir omuz silktim. "Açıkçası hiçbir şey hissetmeye zorlanmamalısın.

"Hayır. Bir sınırı olmalı, değil mi?" Gülümsemesi yüzü için çok küçüktü, her zamanki ışıltılı sıcaklığından çok farklı, sıkı sıkıya korunan bir ifadeydi. "Bak, bu onun trajedisi, Em. Belki de bizim trajedimiz. Bunun ötesine geçmeyi reddediyorum - dünyanın geri kalanının sorumluluğunu tüm kişisel tercihleri ortadan kaldırmak ve en başta olmaması gereken bir bağa uyum sağlamak.

Bulmacanın birkaç parçası daha yerine oturdu. Yutkundum ve 'Sanırım Beyla bu konuda seninle aynı fikirde olmayabilir' dedim.

"Ah," dedi ekşiyerek, "Beyla bana çok kızgın tabii ki.

Gözlerimi kırptım, bu ifadenin hazırlığı ve yorgun kabullenışı de aynı derecede şaşırtıcıydı. "Tabii ki mi?

Lyn inandırıcı olmayan bir omuz silkmeye, "Böyle şeyler gündeme geldiğinde hep öyle olur," dedi. "Daha dikkatli olmam gerektiğini, kopmuş bir bağın verdiği mutlak işkenceyi anlamadığımı ve bunun gibi şeyleri savunuyor. Hangi

elbette doğru - ama yine de onun da istemeden bir bağın hedefi olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadığını iddia ediyorum. Bu yüzden biraz çıkmaza girdik.

"*İstemeyerek* mi? Bu kelime kulağa uğursuz geliyordu. Tared'in istemeyen bir ortağı bağ kurmaya zorladığını hayal etmeye çalıştım - beni durdurarak özerkliğini ihlal etmektense vebalı bir kıtaya intihar amaçlı bir yolculuğa katılmayı tercih eden sakın, uysal Tared - ve dün geceki öfke dolu açıklamadan sonra bile başarısız oldum.

"Bunu bilerek yapmadı. Gözlerimin içine bakmadı, onun yerine bakışlarını kucağında iç içe geçmiş küçük ellerine odakladı. Parmakları bile çillenmişti. "Onu suçlamıyorum - bunu o da en az benim kadar istiyordu. Ama yine de bu, bu duruma düşmemek için çok açık bir şekilde çabaladıktan sonra bu pozisyonda olmaktan mutlu olduğum anlamına gelmiyor ve ayrıca hiçbir şeyin kırık Alf kalplerini yatıştırmaktan daha önemli olamayacağı konusunda Beyla'ya katılacağım anlamına da gelmiyor.

Bağırsaklarımda bulantıya yakın bir his olan gerginlik kıpırdadı. Arkadaşlarım arasındaki bu yavaş anlaşmazlık akıntıları hep oradaydı, değil mi? Onları Yeraltı'na ilk geldiğimizde Ylfredanın öfkesinde görmüştüm. Edored'in Creon'u kütüphaneden çıkarma girişimlerinde ve Lyn onu durdurduğunda ona duyduğu öfkede.

Ama yüzyılı aşkın bir süredir alttan alta akıntı halindeydiler ve ben hepsini yüzeye çıkarıyordum. Lyn bana bunun benim sorumluluğum olmadığını yüzlerce kez söyleyebilirdi ama ben olmasaydım bu karmaşanın içinde olmazlardı.

"Kendini suçlamayı bırak Em," dedi Lyn yumuşak bir sesle, o parlak kehribar gözleriyle beni dikkatle izleyerek. 'Sen olmasaydın bu savaşı kazanma şansımız da olmazdı.

Dürüst bir yargıdan ziyade ucuz bir bahane, bir kaçış gibi geldi. Yapabileceğim bir şey olup olmadığını sormak için ağzımı açtım, olsa bile muhtemelen bana söylemeyeceğini fark ettim ve dudaklarımı yakan ikinci soruyla yetindim. "Bunun için beni affedecek mi?"

İçini çekti, çarpan kalbime göre çok uzun bir an tereddüt etti. 'Affetmesi gereken sen değilsin. Bunu anlaması için ona biraz zaman ver.

En ufak bir iz bulunsa bile her zaman ilk güvence veren kişiden gelen bu sözler hiç de rahatlatıcı değildi.

"Doğru," dedim uyuşukça.

"Gidip çantayı hazırlama zamanı. Ve eğer henüz kalkmadıysa Creon'u yatağından kaldır. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "En azından herkesin ve kız kardeşlerinin refakatçi olmak için gönüllü olması konusunda endişelenmene gerek kalmayacak.

Bu bir şekilde tesellinin tam tersiydi. Yine de kendimi gülümsemeye zorladım ve dışarı çıktım, Creon'u kendi kulübesinde uyanık, giyinmiş ve toplanmış halde buldum.

"Günaydın," dedim, neşeli olmaya çalıştım ama başaramadım.

Gülümsemesi de aynı derecede ikna ediciydi. Yanına çöktüğümde havada tedirgin edici bir gariplik vardı, aramızdaki bir metrelik boş havanın neden hâlâ durduğundan, neden henüz Yeraltı'ndaki yatak odalarımızda yaptığım gibi onun kucağına atlamadığımdan tam olarak emin değildim. Tanrı aşkına, burada bizi görececek kimse yoktu! Sırf bu ifşadan mutsuz olacaklarını bildiğim diğer insanlar şu anda vaktimi nerede geçirdiğimi bilmekten hoşlanmayacaklar diye yepyeni bir denge bulmak zorundaymışız gibi hissetmek için hiçbir neden yoktu.

Ve yine de oradaydı, kendimi onun kucağına yuvarlanmaya zorlarken o minimal tereddüt.

Ayrılığın aniden ortadan kaybolduğunu fark ettim. Onunla birlikte olduğum Emelin her zaman bir sırdı, insanların bildiği ve hakkında fikir sahibi olduğu Emelin'den neredeyse farklı bir kişiydi - genel adabı ve diğer baş ağrılarını umursamak zorunda biri. Şimdi Creon'un Emelin'i, en azından benim için önemli olan insanlar için, kamusal Emelin'di - ve bu, her zaman sadece bize ait olan bu küçük dünyaya bir şekilde kamuyu getirdiğim anlamına gelmiyor muydu?

Kalp atışlarım hızlandı, tedirginlikten paniğin ilk aşamalarına doğru hızlandı. Ya bunca zamandır her zaman kolay olan tek şeyi, *bunu* bile bir şekilde mahvetmiş olsaydım?

Kendimi bir sarmalın içine sokmaya çalışıyordum. Öyle olduğumu biliyordum ama yine de derin bir nefes alıp beş saniye tutmak ve kalp atışlarımı yavaşlatmak neredeyse insanlık dışı bir çaba gerektiriyordu. Tanrı aşkına, bundan daha mantıklı olabilirdim. Kobalt Mahkemesi'ne titreyen, Anne'nin büyülu kalkanlarında bir çentik bile açamayan bir karmaşa olarak gelerek birilerinin benim hakkımdaki iyi düşüncelerini geri kazanmayı mı umuyordum?

Ancak başımı kaldırdığımda Creon'un gözlerinin yüzümde olduğunu ve beni sessizce izlediğini fark ettim. Her zamanki gibi her şeyi görüyordu. Her zamanki gibi beni tanıyordu.

"Biraz dağılmış durumdayım," diye nefes aldım ve ona bakmak zorunda kalmamak için bakışlarımı ellerine indirdim.

Sanırım herhangi birine sanatsal işaretler kazımamı istemezsiniz? O kadar dikkatsizce imzaladı ki, bunun kasıtlı bir provokasyon olması gerekiyordu.

Yemi yuttum. Umutsuz hissetmekten daha iyiydi. "Bunun her şeyi daha da kötüleştireceğini çok iyi biliyorsun.

Ses çıkarmadan kıkırdadı, göğsü siyah gömleğine baskı yapıyordu. *Senin sağduyunun ve mantığının benim dramatiğimin önüne geçmesi çok can sıkıcı.*

Ve böylece buzlar kırıldı, aramızdaki garip gerilim yok oldu. Bir kahkaha attım ve başımı onun güçlü kalçasına yasladım. "Evet, yüzünüzdeki sıkıntıyı görebiliyorum, Majesteleri.

Yüzündeki duyguların kızgınlıkla pek ilgisi yoktu - badem gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklıklar, dudaklarında oynayan çarpık sırıtış. Bir parmağını yanağıma dokundurdu, azarlayıcı olduğu kadar şakacı bir hareketti ve yüksek sesle gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Ne istiyorsun? İmzaladı.

Bir gün bu soruya hazır olacaktım. Bugün, her zamanki gibi, .

"Saklan ve bir daha hiçbirinin gözlerinin içine bakma," diye mırıldandım, tüm gülme arzum sönmüştü. "Sanırım bunun önünde bazı pratik engeller var.

Yüzünü buruşturdu. *Senin için gözlerinden kurtulabilirim.*

"Ah, Tanrı aşkına. Ona ters ters baktım, bir kıkırdamayı bastıramadım ama çaresizlik hıçkırığına benzediğini fark ettim. "Bence bu onları savaş alanında engelleyebilir, başka bir şey olmasa bile.

Dudaklarının eğlenerek seğirmesi bana aynı fikirde olduğunu gösterdi.

"Tared'in başkalarına anlatıp anlatmadığını biliyor musun? Beyla hariç, ?"

Hiç sanmıyorum. Dışarıdaki ormana doğru başını salladı. Helenka'ya haber verip ittifakımızı tekrar riske atmaktan daha iyisini biliyor ve eğer alflerin geri kalanı bilseydi, Edored çoktan onurun için benimle düello yapmaya gelirdi.

Kalbimin etrafında soğuk bir yumruk sıkıldı. Elbette Edored'in ilk içgüdüğü Kreon'u suçlamak olacaktı - bu alfler arasında neredeyse milli bir spordu. Ama er ya da geç, o bile burada masum bir kurban olmadığımı kabul etmek zorunda kalacaktı ve eğer Beyla'nın tepkisi ne bekleyebileceğime dair bir işaret verdiyse ...

Önümüzdeki aylarda zamanımın çoğunu kart masalarında geçireceğimden şüpheliydim.

"O zaman biraz ihtiyatlı olalım," dedim, sesim kısıktı. 'Henüz perilere haber yaymaya gerek yok. Ve toplum içinde geçirdiğimiz zamanın yarısını senin yüzüne yapışmış bir şekilde geçirmezsem muhtemelen herkesin sınırları için daha iyi olur.

Başını sallarken bile yüzünde bir gölge belirdi - sadece bir an, kapalı perdelerden içeri sızan soğuk bir hava akımı gibi. Bir anda Zera'nın sözleri aklıma geldi. *Aşk hafife alınmayı sevmez...*

Bu düşünceyi sıkıca bir kenara ittim. Sadece birkaç günlüğüne. Sadece yakın hasarı en aza indirmek için. Sadece müttefiklerimizi mutlu etmek için.

Bu da haftalardır kendi kendime tekrarladığım diğer argümanlara şüpheli bir şekilde benziyordu.

Bu düşünceyi de bir kenara ittim.

"Toparlanmaya başlamalıyım," dedim, doğrulup elimi kalçasına koyarak yatağın kenarına ittim. "Beni beklemelerini istemiyorum.

Gülümsemesinde acı bir yan vardı. *Naxi hala uyuyor. İyi olacaksın.*

Ama Naxi arkadaşlarına aylarca yalan söylememiş, zaten gergin olan ilişkilerini mahvetmemiş ve kopan bağların tüm feci sonuçlarına kapıları açmamıştı. Ellerim titreyerek çantamı hazırladım ve dışarıdan gelen her sestem irkildim. Tared geldi, sesi sertti. Dakikalar sonra kulübesinden Naxi'nin melodik tıkırtısı yükseldi. Elbette Creon hiç ses çıkarmadı ama yine de tam olarak ne zaman dışarı çıktığını açıklığa yayılan sessizlikten anladım - iç içe geçmiş dallar ve boncuklu perdelerden oluşan güvenli kalkanımın içinden bile hissedebildiğim buz gibi bakışlarla dolu bir sessizlik.

Son eşyalarımı da sırt çantama yerleştirip ağzını bağlarken midem yine bulandı.

Dışarı çıkmalıydım - *çıkmalıydım*. Ama bacaklarımı hareket ettirmek, Zera'nın keder dolu çantasını hareket ettirmekten daha mümkün görünmüyordu ve Naxi gitmeye hazır olduğunu yüksek sesle ilan edene kadar erteledim ve gerçekten bir dakika daha bekleyemezdim.

Bakışlar en kötü kısmıydı.

Görüş alanına girdiğim anda Tared ve Beyla'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum - ikisi de derin bir sohbete dalmış gibi davranırken bile beni şahin gibi izliyor, her hareketimi ve her bakışımı yepyeni gözlerle not ediyorlardı. Sanki masum, aşık çocuk Emelin'den ziyade yalancı Emelin'mişim; dünyanın kurtarıcısından ziyade barış yıkıcısı Emelin'mişim gibi beni izliyorlardı. Creon'la aramdaki boş hava fiziksel, canlı bir şeye dönüşmüş gibiydi ve ben nereye bakacağımı, ne söyleyeceğimi ya da nasıl hareket edeceğimi bilemeden kendimi onlara doğru sürüklerken o orman açıklığındaki herkes onu inceliyordu.

"Günaydın, Emelin! Naxi neşeyle - Tanrı onu korusun - dedi.

Alyra da ağaçların arasından kanat çırpıp beceriksizce omzuma konarken hoş geldin diye ciyakladı. Tared bir tür selamlama homurdandı, Lyn'den keskin bir bakış aldı ve çantasındaki düğümleri tekrar kontrol etmek için bakışlarını kaçırırken şüpheli bir şekilde göz kırpmaya yakın bir şey üretti. Lyn'in çilli yüzü karardı ama sessizliğini korudu.

Fitili ateşlemeye yeteceğinden korktuğum için Creon'a doğru bakmaya cesaret edemedim. *Benim hatam. Benim hatam. Benim hatam.* Kelimeler zihnimde bir ninni gibi söyleniyordu.

"Yani," dedi Naxi aynı tedirgin olmayan ses tonuyla. Geçmişte bu rolü kaç kez oynamış olabileceğini merak ettim.

Etrafındaki zihinlerde fırtınalar kopuyor ve bunların hiçbirinden etkilenmiyordu. "Gitmeye hazır mıyız o zaman?"

Tared tek kelime etmeden onun bileğini ve Lyn'in omzunu kavradı, sonra da gözden kayboldu. Beyla onun durduğu yere bir küfür mırıldandı, ince kaşlarını Creon ve bana kaldırdı ve soğuk bir şekilde, "Bir şey mi bekliyorsun?" dedi.

"Bana kılıç saplamayacağına söz ver, çoğunlukla," dedim ona doğru adım atarken.

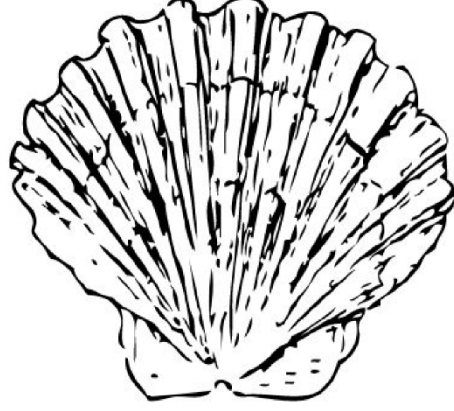
Hiç de hoş olmayan bir homurtu çıkardı ama elini uzattı. Bileğini kavradım, sonra Creon'a dönüp diğer elimi dirseğine doladım.

Beyla'nın gözleri üzerimizdeyken dokunmanın güven verici hiçbir yanı yoktu. *Kendimi çıplak hissediyorum*, demişti Creon ve tanrılar yardımcım olsun, şimdi anlıyordum.

Kimse tek kelime daha etmedi ve Beyla kaybolurken ormanın parlak renkleri etrafımızda bozuldu. Tolya'dan uzağa - su perisi hapishanelerinden, casuslardan ve Güneş filosunun kalıntılarından uzağa - ve umutsuzca yolculuğumuzun son noktası olmasını umduğum yere doğru.

Kobalt Mahkemesi.

Bölüm 32

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir manzarada ortaya çıktık.

Renkler doğal yuvalarına geri döndüğünde ve zemin tekrar ayaklarımın altında katılaştığında, pürüzsüz kayalıklar ve zarif deniz kemerleriyle çevrili mürekkep siyahı bir kumsalda duruyorduk, sis parçaları koyu renkli taşın ince bir ipek gibi yapıştıyordu. Havanın tadı tuz ve okaliptüs kokuyordu. Önümüzde, okyanusun masmavi genişliği ufka doğru uzanıyordu ve burada - gözlerime güvenmeye cesaret edemediğim kadar silik- geniş bir kara parçası soluk güneş ışığında görünüyordu.

Kıta.

Yavaş bir nefes aldım ve arkamı döndüm. Alçak bir dağ silsilesi daha iç kesimlerde yükseliyor ve günün bu saatinde güneşi görüş alanından gizliyordu. Kayalıklardan yuvarlanan şelaleler körfezin o tarafını spreylere bulutlarıyla örtüyordu.

ve bu vahŖi, heybetli kaya oluŖumlarının bulutlardan oluŖan bir gökyüzünden yükseldiği gibi ürkütücü bir izlenim yaratıyor.

Sessiz, neredeyse *dingin* bir yer, dipsiz derinlikleri saklayan bir gln durgun yüzeyi gibi.

Alyra omzumdan kanat ırdı ve kıyı Ŗeridi boyunca szld. Onu takip etmek için döndüğümde, körfezin diğer tarafında birkaç yüz adım ötede beliren Tared, Lyn ve Naxi'yi fark ettim. Beyla çoktan onlara doğru yürümeye baŖlamıŖtı. Yanımdaki Creon'a bakma riskini göze aldım ve onu yumuŖak, neredeyse hüzünlü gözlerle etrafımızdaki kristal kayaları incelerken buldum.

"Buraya hiç gelmedin," diye mırıldandım, huzurlu sessizliği bozmak istemiyordum.

BaŖını salladı, sonra içini çekti ve çenesi gerilerek diğerlerine baŖını salladı. *Onlara buradan çıkacağımızı söyleyelim.*

Gözlerimi kırptım. "Pardon?"

Adayı keŖfetmek için, diye açıklık getirdi yürümeye baŖlarken, iŖaretler uzaktan okunamayacak kadar zensizdi. *Tüm grupta birlikte etrafta dolaŖmamız gerektiğini sanmıyorum ve Tared'in yüzüne gereğinden fazla tahammül edecek havada değilim.*

"Doğru. Evet. Zorla kıkırdadım ve yanımda sadece Creon'la yola çıkacağımı söylesem Tared'in yüzünün alacağı Ŗekli dŖnmemeye alıŖtım.

"Kale kalıntılarını nerede bulabileceğimize dair kabaca bir fikrin var mı?"

Omuz silkti. *Kanatlar yardımcı olur.*

Tabii ki.

Grubun geri kalanına ulaŖtđımızda hala kendimi hazırlıyordum. Buna gerek olmadđı ortaya ıktı. Duyma mesafesine geldiğimiz anda, Lyn

'... yani Em ve Creon gidip o kalkan her neyse ona bir göz atarlarsa...' dedi.

Onu öpebilirdim ama yüz ifademi dikkatle nötr tutmayı başardım. "Onun yerine ne yapardın?

"Bakalım yakın zamandaki fae faaliyetlerine dair bir iz bulabilecek miyiz? Beyla'ya omuz silkti, Beyla soğuk bir şekilde başını salladı. "Sanırım sen de adanın doğu tarafına gitmişsindir?

"Evet. Beyla iç çekti. 'Ben o tarafı alacağım. Naxi, benimle geliyor musun?'

Lyn ve Tared'in o günkü anlaşmazlıklarına rağmen birbirlerinden ayrılmayacaklarını varsayarak makul bir grup oluşturmuştum. Ama Beyla ve Naxi daha fazla tartışmadan kayboldular ve bu beni Creon ve lanetli aşklarını potansiyel olarak havaya uçurduğum iki insanla baş başa bıraktı - dördümüz o ısıltılı siyah kumsalda uzun bir boğucu sessizlik anında duruyorduk, her birimiz arasında dayanılmaz bir gerginlik ipleri ileri geri uzanıyordu.

Bir kez daha özür dilemek için uygun bir an mıydı, yoksa bu her şeyi daha da mı kötüleştirecekti?

"Pekâlâ. Tared, ben dudaklarımı nasıl oynatacağımı hatırlayamadan sessizliği bozdu. "Kalkan konusunda yardıma ihtiyacın olursa bize haber ver, sanırım.

Gözümün önünden defol git, dedi alt ses. Özür dilemenin sırası değil o zaman.

"Olur," demek için kendimi zorladım, çantamı omuzlarımdan kaydırıp kuma bıraktım. "İşimiz bittiğinde seninle burada mı buluşacağız?

Creon beni kollarına alıp soluk mavi sabah göğüne doğru havalanmadan önce başlarını sallayacak zamanları bile olmamıştı, Alyra da kabarık beyaz ve gri bir bulanıklık içinde bizi takip ediyordu. Sonsuz derecede tanıdık kollar , güçlü ve

Her zamanki gibi güven vericiydi ama yine de geride bıraktığımız insanları düşününce içimdeki korkuyu bastıramıyordum - Tared'in beni tutan erkekle paylaştığım her dokunuşu, yalnız geçireceğimiz her anı yeniden değerlendirme şeklini.

Bir hafta önce bu özgürlük anından, onurumu ve masumiyetimi korumak için peşimizden koşan alflerin yokluğundan çok memnun olacaktım. Şimdi ise suçlayıcı bakışların omuzlarımda değirmen taşı gibi ağırlaştığını, ilk dağ sırtını geçtikten ve diğerlerinin görüş alanından kaybolduktan sonra bile devam ettiğini hissediyordum.

Ona zaman ver, demişti Lyn, ama bu ne kadar zaman alacaktı?

Altımızda, adanın nefes kesici manzarası gözler önüne seriliyordu ve bu eşsiz güzellik, endişelerimin boğucu sisini bir anlığına dağıtmaya yetiyordu. Engabeli dağ yamaçları adanın iç kesimlerinin çoğunda uzanıyor, vadiler siyah taştaki derin pençe izleri gibi aralarını kesiyordu. Rüzgârla savrulan zeytin ağaçları ve ara sıra görülen sağlam selviler yamaçları kaplıyordu. Yüksek platolardaki derin havuzlar mavi gökyüzünü yansıtıyordu, etrafları toprağın derinliklerinden yükselen suyun bu noktalarda sıcak olup olmadığını merak etmeme neden olan buhar zerrecikleriyle çevriliydi; bu kuyulardan dereler ve şelaleler akıyor, yamaçlar ve teraslar boyunca kristal bir örümcek ağı gibi parlıyordu.

Titizlikle bakılmış bir bahçenin güzel olabileceği gibi güzel değildi; yemyeşil, renkli ya da tatlı değildi. Ama altımızdaki manzarada bir ihtişam, bir huzur vardı, sanki savaş ve kanla lekelenmemiş son toprak parçasına basıyormuşuz gibi bir his.

En azından kale önümüzde belirene kadar.

Adanın kuzeybatı ucundaki bir uçurumun tepesine tünemiş olan Cobalt Court, geçmiş bir çağın görkemli bir görüntüsüydü - yıkık dökük kuleler ve

Etrafı moloz yığınlarıyla çevrili ve sarmaşıklarla kaplanmış açık kemerler. Bir zamanlar, geniş bahçelerle çevrili koridorlar ve büyük salonlardan oluşan bir labirent gibi pastoral bir yer olmalıydı. Son mavi-gri granit duvarlar ve yüksek, tonozlu pencereler hala ışık ve huzur dolu rahatlatıcı bir yer olduğunu düşündürüyordu - hatta bir şifa yeri ve uzun kütüphane salonları, parlak çiçekler ve fısıldayan denizin üzerinde yavaş gün batımı hayal ettim ... Ama bahçeler vahşi doğaya dönüşmüştü, binanın ancak dörtte biri hala ayakta ve kalan kuleler bile iskelet parmakları gibi gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti, gerginlik ve bu görkemli, unutulmuş yere karşı garip, çarpık bir hayranlık aktı.

"Çok güzel olmalı," diye nefes aldım, uçarken Creon'un yorulan omuzlarını tutarak. "Böyle bir yeri nasıl mahvedebildi?

Yavaş inişine başlarken cevap vermedi, kolları dizlerimin ve koltuk altlarımın altındaydı, bakışları ilerideki harabelere odaklanmıştı. Ama kalenin uçurumunun dibine indiğimizde, hedefimize doğru yukarı doğru kıvrılan dar bir patikada, gözlerini kaçırdı ve imzaladı, "*Güzel şeyleri yok etmek her zaman en iyi yaptığı şeydir.*

Çok fazla ağırlık, çok fazla anlam. Yüzümü ovuşturdum ve "Seni yok etmedi" diye mırıldandım.

Kanatlarını omuzlarına doğru katlayıp bana doğru dönerken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. *Az önce bana güzel mi dedin, kaktüs?*

Bir kahkaha patlattım ve patikadan yukarı doğru yürümeye başlarken elimi sol koluna geçirdim. Burada görünürde başka kimse yoktu ve tanrılar, dünya yine kolaydı. 'Güzel ve kibirli bir hıyar, evet. Neden kaleye yakın bir yere değil de buraya indin?

O kalkanın senin tarafından görülebileceğinden emin değildim, diye imzaladı, kara gözlerinde dans eden bir eğlenceyle. Uçuşun ortasında duvarlara çarpmak dış kaybetmek için iyi bir yoldur.

"Güzel yüz için kötü.

Sessiz bir kahkaha attı. *Oldukça.*

Kademeli yokuşu tırmanırken pek konuşmadık ya da işaretleşmedik, Alyra gezegeninin yörüngesinde dönen tüylü bir ay gibi etrafımızda geniş daireler çiziyordu. Creon kalenin doğusundaki düzlükte bulunan kaplıcaları işaret etti. Ben de yol boyunca yetişen sulu meyvelerin ve küçük kaktüslerin bolluğuna dikkat çektim. Uçurumun tepesindeki platoya ulaştığımızda, tonozlu pencerelerde kalan vitray parçalarını ve kayalık zemindeki çok renkli izlerini ilk fark eden o oldu ve bir kez daha kendimi, kibirli bir yarı tanrının kendini yakınlarda öldürtme gibi akılsızca bir fikre kapılmadan önce, Kobalt Sarayı'nın ihtişamının doruğunda nasıl görüldüğünü merak ederken buldum.

Kalenin bahçeleri olması gereken yerlere geçtik - çamurlu göletler, yıkık dökük çeşmeler ve şaşırtıcı derecede yemyeşil elma ağaçlarından oluşan bir meyve bahçesi. Hâlâ görülebilecek bir kalkan yoktu ve endişelerim düşüncelerime yeniden sızdı. Ya Beyla yanıldıysa? Ya Anne bir sonraki adımımızı tahmin edip bağları çözdüyse? Ya doğruca kalenin ön kapısına - menteşeleri üzerinde eğri duran demir kaplamalı bir dev- yürüdüysen ve arkadaki koridorun örümcek ağları ve tozdan başka bir şeyle dolu olmadığını gördüysek?

Ama orada, dalların ve altın yaprakların arasında... Bir parıltı.

Gözlerimi kısarak erken bir sonbahar öğleden sonrasının bulutlu gökyüzüne çok aldatıcı bir şekilde benzeyen şeye bakarak durdum. İşte yine oradaydı.

Çok ince organzenin yanardönerliği - soluk maviye karşı bir renk titreşimi ve sonra hiçbir şey.

Creon da kıpırdamadan durmuş, beni dikkatle izliyordu.

"Görmüyorsun, değil mi? Cevabı zaten biliyordum. Bu garip yüzey büyüünün hiçbir yoldaşlarım tarafından görülememişti. 'Önünüzde beş, altı adım var- Alyra, lütfen içine uçmamaya dikkat et...'

Etrafımızda bir kez daha dönerken bana kızgın bir bakış fırlattı. *Ben bir kuşum*, dedi o bakış, *aptal değil*.

Böyle bir güven eksikliğinden dolayı yavaşça yürüdüm, yanlışlıkla ön dişlerimden kurtulmadığımdan emin olmak için elimi önüme uzattım. Parmak uçlarımla çarpıştığı anda büyüüyü hissettim - serin ve ipeksi, ama devasa bir kale duvarı kadar aşılmaz. Belki de daha aşılmaz. Elde bol miktarda kırmızı olduğu sürece çoğu duvar yıkılabilirdi. Ama bu...

Bir adım geri çekildim, elimi siyah eteğime götürdüm ve görünmez kalkana deneysel bir kırmızı büyü kıvılcımı gönderdim. Küçük bir çıtırtı, renkli bir şimşek gibi bir parlama ve hiçbir işe yarar sonuç vermedi.

"İlginç," diye mırıldandım, parıldayan duvarı tekrar dürterek.

Creon kıkırdadı. Omzumun üzerinden baktığımda, çimlere oturmuş, bacak bacak üstüne atmış ve kanatlarını tembelce omuzlarının arkasına açmıştı - tıpkı tiyatrodaki merakla beklenen bir gösteri için kendini hazırlayan bir seyirci gibi.

Ona kaşlarımı çattım. "Eğleniyor musun?"

Bana aldırmayın. Gülümsemesi - göz kamaştırıcı, insanlık dışı derecede muhteşem ve etrafımızdaki manzara gibi evcilleşmemiş - aksini söylüyordu. Bir şeyi çözmeye kararlı olduğunuzda sizi çalışırken görmek her zaman bir zevktir.

Bu, yapmayı planladığım saldırının tüm tadını kaçırdı, lanet olsun ona. Hedefime döndüm, büyüün yumuşak ışıltısına başımı eğdim ve seçeneklerimi düşündüm. Kendi yanardönerliğimden bir fırtına çıkarabilir ve bunun Anne'nin burada yarattığı savunmayı kırmasını umabilirdim. Yine de bu pek kurnazca olmazdı ve kaltağı tanıdığım kadarıyla tehlikeli de olabilirdi. Ya kalkan saldırılarımı yüzüme geri yansıtırsa?

Bu yüzden dikkatli olmak zorundaydım - ve kendi şaşkınlığıma rağmen, pek de umursamadım. Sahip olduğum ama çok az anladığım bu büyü uygulamasında son derece ilgi çekici bir şey vardı, bir gün yapabileceklerimin cazip bir tadı.

"Yumuşaklığa ihtiyacım olacak," dedim dalgınca. 'Ve yanardönerlik. Hem de çok.

Sarı bir parıltıyla elbisem inci gibi bir kadifeye dönüştü - daha önce kimsenin hayal etmediğinden emin olduğum bir kumaş.

'Bu savaş bitmeden yeni bir moda başlatabiliriz,' diye ekledim parmaklarımı yüzeyde gezdirirken.

Creon'un nefesinin ritmi bir kahkahayı ele veriyordu ama cevabını görmek için arkamı dönmedim. Hareket için yumuşak bir büyü fırçası kullanarak, yaklaşık on beş metre uzağa düşmüş bir elmayı kaldırdım ve olabildiğince sert bir şekilde Anne'nin kalkanına fırlattım.

Geri sıçradı, çarptığı yer sanki biri üzerine çekiçle vurmuş gibi morardı.

Bu da bariyeri test etmek için yumruklarımı kullanmamamın akıllıca olduğunu gösteriyordu.

Parmaklarımı ve bileklerimi kırmak o öğleden sonrası için planlarımda yoktu.

Annenin güvenlik önlemlerinin özelliklerini hayal edebileceğim her şekilde test ederek iyi bir saat geçirdim. Kalkan çok fazla

Bir süre sonra hareket büyüğü olduğı sonucuna vardım; hiçbir şey, hava bile, onu aşabilecek gibi görünmüyordu. Belli ki benim saldırılarımı da iptal eden bir yanardönerlik vardı, sıradan renk büyülerimin hiçbirinin duvar üzerinde en ufak bir etkisi olmadığı düşünülürse. Yoldan geçenlerin düşünceleri üzerinde herhangi bir etkisi olup olmadığını anlamaya çalıştım - ya Beyla'nın keşfini omuz silkip yolculuğına devam etme kararı tamamen kendisine ait değilse? Ama eğer işin içinde bir zihin büyüğü varsa, ben buna çok da duyarlı görünmüyordum. Hiçbir noktada aniden burada zamanımı boşa harcadığıma dair derin bir inanca kapılmadım.

Zamanını büyü kaynaklarımı tazeleyerek ve elma yiyerek geçiren Creon, bulgularımı onun için özetlediğimde memnun görünüyordu, sonra bana da bir elma uzattı.

"Asıl soru," dedim, ne kadar acıktığımı ancak şimdi fark ederek, "bunu nasıl atlatacağım.

Büyüsünü tamamen iptal etmeyi denediniz mi? diye .

Denedim, denedim, denedim ve çabalarım sırasında inci gibi yanardöner birkaç elbiseyi tükettim. Bir kuyuyu kurutmaya çalışmak gibiydi. Ne zaman kalkanın küçük bir parçasını bloke etmeyi başarsam, büyü dört bir yandan geri akıyor ve yarattığım delikten parmağımı bile sokamadan savunmayı eski haline getiriyordu.

Yarım saat boyunca artan bir güçle kırmaya çalıştıktan sonra yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldım.

"Şelalede delik açmaya çalışmak gibi bir şey," diye homurdandım ve bir elma daha yemek için Creon'un yanına çöktüm. Bu lanet şeyler şaşırtıcı derecede tatlıydı ve hayal kırıklığı beni açlıktan öldürüyordu. 'Başka ne deneyebiliriz? Eğer su gibiyse, onu yönlendirebilir miyim diye bakabilirim... diyelim ki, yönlendirebilir miyim?

Creon'un omuz silkmesi herhangi bir gerginliğe işaret etmiyordu - sanki vücudunun her zerresiyle bu aşılmaz büyü duvarının onu bir asırdan uzun süredir şiddetle özlediği sestten ayıran tek şey olabileceğini fark etmemiş gibiydi. *Senin tahminin de benimki kadar iyi.*

"Benim için büyüğü gizemleri bile çözemeyeceklerse kadim fae prensleri ne işe yarar ki?" dedim ona gözlerimi devirerek.

Bana dramatik bir şekilde acı çekmiş gibi baktı. *Antik mi? Beni yaraladın, Em.*

"Biraz antika," diye kendimi hoşgörüyü düzelttim.

Deneyimli, diye heceledi. "Tarihsel," diye önerdim.

Sert bir kaşını kaldırdı. *Olgun.*

Bir kahkaha attım. 'Çocuk olmasına asla izin verilmemiş herhangi biri kadar olgusun. Tanrı vergisi güçlerle ortaya çıktığım anda benimle düello isteyen kimdi?

Stratejik istihbarat meselesi, diye kuru bir şekilde imzaladı. *Ne kadar tehdit oluşturduğunu bilmem gerek.*

Ama bir saat daha Anne'nin kalkanına bakarken, büyüğü başka bir yere yönlendirmeye çalışırken ve her girişimde umutsuzca başarısız olurken kendimi pek de tehdit gibi hissetmedim. Bariyeri yavaşça içe doğru bükmeye çalıştım - şansım yaver gitmedi. Onu kendime doğru çekmeye ve diğer tarafına geçebilmem için beni sarmasına izin vermeye çalıştım - yine olmadı. İçinden geçebileceğim küçük bir yırtık oluşturmak için büyüğün kenara akmasına izin vermeye çalıştım ve bu stratejinin de boşa çıktığı sonucuna varmadan önce testlerimle bir düzine elmayı daha parçaladım. Koruyucu güç, Kobalt Sarayı'nın üzerine diktiği kubbe benzeri şekle sabitlenmiş gibiydi; o kadar büyük bir yapıydı ki, bu süreçte kaç tane inci kolye kullandığını ancak tahmin edebiliyordum.

Bu sonuca vardığımda güneş en yüksek noktasını geçmiş, yavaşça batıya doğru batmış ve kale kalıntılarından ürkütücü bir siluet oluşturmuştu. Bu sırada bir dere bulmaya gitmiş olan Creon'un yanına çöktüm ve bir avuç sonbahar yaprağı ve bol miktarda sarı sihirle şekillendirilmiş bir sulukta su topladım. Birkaç yudum boğazımdaki kuru ağrıyı hafifletti ama hayal kırıklığımı yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Bu duvarla savaşmak için ne kadar çok zaman harcarsam, arkasında çok önemli bir şeyin saklı olduğundan o kadar emin oluyordum. Neden işin sırrını çözemiyordum, lanet olsun?

Bu işi yanlış yoldan yapıyor olabileceğimizi düşünmeye başladım, diye imzaladı Creon, çabalarımın ortaya çıkardığı çürük elma yığınının bakarken. Alyra neşeyle onları topluyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun? Suratımı ekşiterek söyledim.

Lojistiği çözmeye çalışıyorum. Yaralı elini yüzünde gezdirdi, gözleri konsantrasyonla kısılmıştı. Helenka'yla değiş tokuş ettiği parlak mavi pazarlık işareti gitmişti, ancak o zaman fark ettim - bugün ayrılma sözünü yerine getirdikten sonra çözüldü. *Anne'nin bazı durumlarda bağları tersine çevirdiğini biliyoruz, değil mi?*

"Evet, Ophion da öyle dedi. Sen ... *Oh.*" Ona göz kırptım. "Son Savaş'tan beri Kızıl Saray'dan hiç ayrılmadığını mı söyledin?

Eğer gittiye, en azından bunu sessizce yaptı.

'Ama o zaman - eğer bağlar Kızıl Saray'da saklanmıyorsa - bu durumlarda ihtiyaç duyduklarını alması için başka birini göndermiş olmalı.

Aynen öyle. Gülümsemesi yorgun ama tatmin ediciydi. Nereye gittiğimi anlıyor musun?

"Diğerleri bu kalkanın içinden geçebildiyse, bunu yapmak için ilahi büyüye ihtiyaç duymuş olamazlar," dedim yavaşça. "Anne bu güçlere sahip olan tek kişidir. Bu da hiçbir şey yapmamıza gerek olmadığını gösteriyor.

Çünkü bunu uzaktan yapamazdı.

Parmaklarını saçlarında *gezdirdikten* sonra imzasını attı: "*Gönderdiği elçilerle ilgili herhangi bir şeyi değiştirebilir mi? Onları kalkan tarafından tespit edilemez hale getirmek gibi bir şey?*"

Ayağa fırladığımda damarlarımda enerji dolaşıyordu, sarsılan kararlılığım yerine gelmişti. Kalkanı değiştirmeye çalışmak - o muazzam, anlaşılmaz derecede güçlü büyü gösterisi - küçük boya damlalarıyla okyanusun rengini değiştirmeye çalışmaktan farksızdı. Her ne şekilde olursa olsun bir kişiyi değiştirmek çok daha ulaşılabilir bir hedef gibi görünüyordu.

Yine de elmayla başladım. Daha güvenli test denekleri gibi görünüyorlardı.

Bir buçuk saat boyunca, ne kadar fırlatmaya çalışsam da hareket edemeyen elmalar, havada süzülen elmalar, rahatsız edici cızırtı sesleri çıkaran elmalar ve bana belli belirsiz alf çeliğini hatırlatan bir şekilde büyüyen elmalar yarattım. Ancak bu son kategori bile Anne'nin kalkanından geçmeyi başaramadı.

'Tanrı aşkına' dedim, şimdiye kadarki en umutlu denemem geri sekip neredeyse yüzüme çarpıyordu.

Kendine zaman tanı, diye imzaladı Creon, ekşi bir şekilde eğlenmiş görünerek. *Bu büyü üzerinde yüzyıllarca çalıştı. İki günün var.*

'Yıkımın inşaattan daha kolay olacağını umuyordum,' diye homurdandım. "Pekâlâ. Bunu tekrar düşünmeme yardım et. Kalkan tüm hareketleri durdurur - bundan emin olabiliriz, değil mi?"

Görünmez büyü bariyerine karşı dudaklarını büzerek başını salladı.

"Yani ihtiyacımız olan şey... hareket etmeyen bir şey. Kalkanın onu algılamadığından emin olmak için. Bunun dışında eğer hareket etmezse' - Yarattığım üç hareketsiz elmaya baktım, çimenlere kök salmışlardı ve

ne kadar uğraşırsak uğraşalım bir kenara atılamaz ya da taşınamazdı - 'kalkanın içinden de geçemez'.

Bu yüzden hem hareketli hem de hareketsiz bir şeye ihtiyacımız var.

Uzun bir inilti çıkardım. 'Kulağa peri masallarındaki korkunç bilmecelerden biri gibi geliyor. Sabahları da üç bacağı var mı?

Dört, diye sırtarak düzeltti. Akşam üç.

"Düzenli olarak üç bacakla uyandığını hissettiğime oldukça eminim," dedim homurdanarak.

Başını geriye attı, o lanet olası sessiz kahkaha patladı. *Ben burada dünyayı kurtarmaya çalışıyorum, Em.*

"Oh, tamam. Yanına çöktüm ve bacak bacak üstüne attım. 'Sen bilmecelerde daha iyisin. Bunu nasıl çözeceğiz?'

Belki de... Hareketsiz elmaları gagalayan Alyra'ya görmeyen gözlerle baktı. Belki de hareketsizliği hala hareket edebilen bir şeye bağlayabilirsiniz?

Göz kırptım.

Gezegemizdeki hava gibi, diye ekledi, utangaç bir ifadeyle. Yedi mil kadar yukarıya uçan ve orada nefes alamadığını fark eden Fae araştırmacısı hakkında sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Görünüşe göre oksijen dünyamızın yüzeyine yapışmış durumda, yani bu anlamda hareketsiz. Ama hala güneşin etrafında hareket ediyoruz. Yani...

"Taşınıyorum," diye uyuşukça bitirdim.

Evet.

"Yani eğer elmalardan birinin etrafında bir hareketsizlik kalkanı yaratabilsek - elmanın *üzerinde* değil ama *etrafında...*" Yutkundum. "Yüce Tanrım. Bir de ben deneyeyim.

En zor kısmı, hareket büyüsünü yüzeyin kendisini etkilemeden bir yüzeye nasıl bağlayacağımı öğrenmekti. Kucağımdaki elmayı ne kadar dikkatli sararsam sarayım sabit kalmıyor, sol elimi elbisemin yumuşak kadifesinden çektiğim anda çözülüyordu.

Çabuk ol, Creon önerdi. Tutunup tutunmadığını görmek için bekleme.

Ben de bir kez daha denedim, önümdeki neşeli kırmızı meyvenin etrafına sıkı bir hareketsizlik katmanı ördüm ve "*Şimdi!*" diye tısladım.

Creon elmayı kucağımdan kaptı ve ben daha büyüyü bırakmadan kalkana doğru savurdu.

Bir çatırtı oldu.

Hafif bir emme sesi.

Ve sonra -bakımsız bahçenin güneşten kavrulmuş çimenleri üzerinde küçük bir kırmızı leke- elma kalkanın diğer tarafında, ulaşamaz on adım öteden bize masumca kızarak uzanıyordu.

Yarım dakika boyunca sessizce ona baktık, sanki o lanet şey fikrini değiştirip sırf bize eziyet etmek için kendi başına geri dönebilirmiş gibi. Gözlerimi kırıştıtırıp kendimi çimdikledikten sonra tekrar kırıştırdığımda bile bunu inkâr etmek mümkün değildi - kalkanı geçmişti.

"Sen lanet olası bir dâhisin," diye nefes aldım, gözlerim hâlâ mucizeye kilitlenmişti.

Çoğu berbat olan düzinelerce fikir ürettiğin için mi? İşaretleri beni gözlerimi kaçırmaya zorladı. Burada işi sen yaptın, kaktüs.

Baş döndürücü zafer sonunda göğsüme, boğazıma doğru yol alırken yutkundum. "Ben... Ben sadece bunu bir süre daha sürdürmenin bir yolunu bulmalıyım.

Evet. Şimdi, ilk kez, gerginlik kendini ele verdi, derin nefes alışında sadece küçük bir ürperti. Ve sonra karşıya geçebilirdik.

Sözcükler bir an aramızda kaldı, cazibenin kendisi o yaralı, çevik parmakların işaretlerinde şekillendi.

"Yapmalı mıyız? Fısıldadım. "Yoksa... bilirsin... önce diğerlerini mi uyarmalıyız?"

Gözlerini kapattı, onlardan bahsedince çenesi sıkıştı. Ben de içimde aynı sıkılaşmayı hissettim, korku ve gerginlik arasında bir his - bize suçlayıcı gözlerle bakacak ve aramızdaki her ortak dokunuşu suçlu ve utanç verici bir şeye dönüştürecek olan diğerleri. Ama onlara söylememek, işlerin ters gitmesi ihtimaline karşı kendimizi arka korumasız tehlikeye atmak anlamına geliyordu. Ve kazara kendimi Kobalt Sarayı'nın kalkanının arkasına kilitlemek, almaktan mutlu olacağım bir risk değildi.

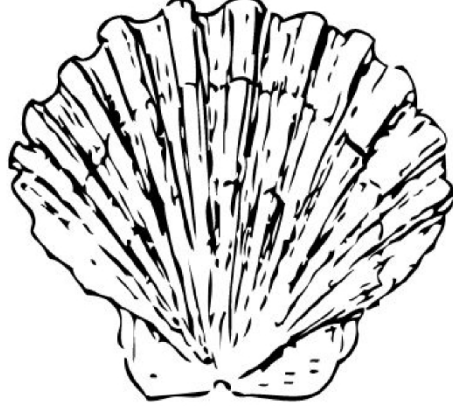
Onlara haber vermeden gizlice içeri girmenin incinmiş duygularını yatıştıracağından şüpheliyim, dedi Creon sonunda.

Evet. O da var.

"Gidip onları uyaralım o zaman. Ayağa kalktım ve güneşin ufkun hemen üzerinde asılı durduğunu görünce şaşırdım. Burada büyülü deneylerden başka bir şey yapmadan yarım gün geçirmiştik ve ben zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim bile. "Her zaman birlikte gitmeye karar verebiliriz, ama o zaman en azından onları tamamen karanlıkta bıraktığımızdan şikayet edemezler.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve ayağa kalkarken ellerini bana uzattı. Bileğini tutup avucuna bir öpücük kondurdum, sonra kucağına girdim ve kendimi uçuşa hazırladım.

Bölüm 33

Elma katliamını arkamızda bıraktık - Alyra hoşnutsuz görünüyordu ama yine de takip etti - ve geldiğimiz siyah kumlu koya doğru süzüldük.

Batan güneşin ışığında ada tamamen farklı bir yer gibi görünüyordu. Vadilerin ve sırtların gölgeleri değişmişti, bu yüzden dağlar öğleden sonra boyunca hareket etmiş gibi görünüyordu; aşağıya bakarken, sabah uçuşumuz sırasında hiç görmediğim mağaraların oyuklarını fark ettim. Şelaleler alacakaranlıkta neredeyse altın renginde görünüyordu, sanki erimiş metal engebeli yamaçlardan akıyordu.

Kayaların ya da suyun büyüğü güçleri var mıydı? Kızıl Saray'da tazılar ve Labirent, Altın Saray'da ise periler vardı; Korok'un bu adayı üçüncü sarayı olarak talep etmesi için mutlaka bir nedeni olmalıydı.

Sonrası için bir soru. Önümüzde, kayalıklar ve yüksek taş kemerlerle çevrili küçük koy belirdi; su masmaviydi ve güneş ışığında bakırımsı köpüklerle kaplıydı.

Boştu.

Neredeyse buranın doğru koy olup olmadığını soracaktım - Beyla son ana kadar keşiflerinden dönmeyecekti elbette, ama Lyn ve Tared'in şimdiye kadar araştırmalarını tamamlamış olmaları gerekmez miydi? Yine de Creon yön bulma konusunda benden daha iyiydi ve aşağı indikçe kaya oluşumlarının tuhaf biçimlerini fark ettim - denizin derinliklerine uzanan, dalgaların arasına dikilmiş şişkin bir yumruğu andıran bir kaya ve etrafındaki sudan yükselen üç sivri tepe.

Sağ bölme. Lyn ve Tared yok.

Batan güneşin ışığını benzer şekilde yansıtan sahile indik - başımı her hareket ettirdiğimde siyah kumların arasında küçük, altın kristaller titreşiyordu. Creon'un diğerlerini nerede bulacağımızı düşündüğünü sormak için ağzımı açtım, sonra gözümün ucuyla bir anlık bir ışık yakaladım ve ona doğru döndüm.

Kaynak, denizden en uzaktaki kayalıkların derinliklerine doğru çekilen başka bir mağaraydı. Lyn ve Tared'den hiçbir iz yoktu ama ateşin parıltısı pürüzsüz, koyu renkli taştan net bir şekilde yansıyor.

Tabii ki. O günkü işlerini bitirmişler ve akşam yemeğini hazırlamaya başlamışlardı. Karnım onaylarcasına guruladı ve bir an için Tared'in hayal kırıklığına uğramış bakışlarını umursamadım bile. Dolu bir mideyle her şeyin üstesinden gelmek daha kolay olacaktı.

"Hazır mısın? Yürümeye başladığımızda Creon'a mırıldandım. Bu sefer gülümsemedi.

Hâlâ uygun bir yüz ifadesi bulmaya çalışıyordum - memnun ve masum? Ama belli ki o kadar da masum değildim ve belki de fazla zorlamak beni sadece öğleden sonramın çoğunu beynimi becererek geçirmişim gibi gösterecekti - ilk konuşma kırıntısı bize ulaştığında.

Daha doğrusu, bir kavgadan.

Lyn'in tiz ve tedirgin sesi mesafeyi ilk aşan ses oldu. '... bunu bu kadar önemsemek! *Korkmuştun*, Tanrı aşkına! Ne yapmam gerekiyordu...'

Öyle aniden donakaldım ki Creon neredeyse bana çarpıyordu. Tared'in daha düşük bir tonda verdiği cevabı anlamak imkânsızdı.

"Bu çok zengin bir laf, değil mi?" diye tersledi Lyn, savunması her ne idiye, "kendi Tanrı'nın belası eşine ona bağlandığını söylemeye cesaret edemeyen birinden bunu duymak?

Sessizlik çeliği bile kesebilirdi.

Kalbim bir an için durdu, sonra kaburgalarımın doğru çılgınca çarpmaya başladı. Görmeyen gözlerle mağaranın girişine baktım, sadece Creon'un elini omzumda hissettim, sadece Tared'in çok daha yüksek sesle verdiği cevabı duydum - 'Konuşmamaya karar vermiştik-'

'Evet, çünkü bu işe karışan sadece bizdik! Siz bunu herkesin sorunu haline getirirken benim dilimi ısırma devam etmemi mi istiyorsunuz?

Creon'un eli beni geri çekiyordu.

"*Lyn*," dedi Tared ve anıyı cehennem ateşinin yoğunluğuyla geri getiren şey bu tek kelimedeki keskinlikti - yüzeyin altında yatan yalvarış, bir şeyin yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça bir kenara doğru eğildiği hissi. Zera'nın çantası kollarımdayken o yakarışı *hissetmiştim*. Deliliğin sınırlarında gezinen o şiddetli, yakıcı ihtiyacı, kendi kalbini söküp atabileceği kadar kolay bırakabileceği bir bağı hissetti. Bunun ne olduğunu biliyordum.

tek bir kelime bilmek istediğimden daha iyisini söylüyordu: *Oraya gitme. O kapıyı açma. Beni öldürebileceğini bilmiyor musun - beni geri alacağını?*

"Biliyorum! Lyn'in çılgılığı neredeyse bir hıçkırıktı. "Inika bana yardım et, biliyorum! Ama yine de götlük yapıyorsun ve ben her şeyi mazur görmekten bıktım-"

"Lyn, lütfen *dur*! Sesinde bir çatlak vardı, kendisine ailem diyen erkeğin o kayıtsız sesinde.

Kırıldım.

Bu olamazdı - *benim yüzümden* değil. Beyla'nın boş gözleri. Lyn'in sonsuzluk kadar önce söylediği sözler - *parçalanacaktı...* Sırf ben saf bir aptal olduğum için bunu riske atmayacaktı, lanet olası tanrılar aşkına! Mecbur kalsaydım onlara bunu söyledim. Hepsinin benim hatam olduğunu, bana öfkelenmeleri ve haklı öfkelerinde birleşmeleri gerektiğini, bunu hak etmediğimi söyledim-

Creon'un kolu belime dolandı.

"Hey! Kelime bir kırbaç darbesi gibi patladı. 'Yapamazsın-'

Parmakları ağzımın üzerine yerleşti.

Beni eski bir paçavra gibi kabaca çekip çıkarırken kurtulmak için mücadele ettim. En şiddetli çabalarım bile boşa çıktı. Ben çırpındıkça kolları gevşemedi, dişlerimi geçirdiğimde bile parmakları kıpırdamadı ve sonunda pes edip öfkeyle, panikle hareketsiz kaldım. Creon aramıza mesafe koyarken arkadaşlarımla sesleri kesildi. Kalbim hâlâ boğazıma tırmanmaya ve beni boğmaya çalışıyordu. Ya Lyn daha fazlasını söylüyorsa? Ya daha kötüsünü söylüyorsa? Ya Tared *şu anda* parçalanıyorsa ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoksa...

Ya *her şeyi* mahvetseydim?

Creon beni öyle aniden serbest bıraktı ki nefesim kesildi ve neredeyse kuma yuvarlanıyordum. Kelimelerim çılgık çılgılığa döküldü: "Tanrılar aşkına, ne *yaptığını* sanıyorsun sen?"

Her zaman benden uzun olmuştu, ama o anda, pembe ve turuncu çizgili gökyüzüne karşı karanlık, uğursuz bir siluet olarak üzerimde yükseliyordu. Şeytani gözleri beni ölçüyor gibiydi, delici bakışları o kadar yoğunlu ki zar zor nefes alabiliyordum.

Başka tarafa bakma dürtüsüne karşı koydum ve "Ee?" diye tersledim.

Creon gözünü kırpmadan bir kaşını kaldırdı. *Ne yaptığını sormayı tercih ederim.*

"Her şeyi kırıp döküyorlar! Dehşet kelimelerimi bulanıklaştırdı; ateşle aydınlatılmış mağaraya doğru vahşi bir hareket salladım. 'Yapamam... Yapamayız-'

Ve gerçekten, diye araya girdi, işaretleri keskin ve ısırgandı, söylenmeden kalan kelimelerin o kusursuz tarzıyla, söyleyeceğiniz ya da yapacağınız herhangi bir şeyin, onlarca yıl sonra onları kendilerinden kurtarmaya yeteceğini düşünüyor musunuz? Hafızalarını silip temizlemekten başka?

"En azından deneyebilirim!"

İç çekti. *Peki bunu nasıl yapmayı planlıyordun?*

"BEN... BEN..."

Bu cümleyi bitirmek mümkün değildi. Zihnim boş bir levhaydı, ya da boş bir levhadan çok, hiçbir mantıklı düşüncenin kaçamadığı çalkantılı bir panik deniziydi. Onları *mahvediyordum*. Bana bir ev ve aile verdikten sonra. Benim için hayatlarını tehlikeye attıktan sonra. Nankör, utanç verici küçük bir kız oluyordum ve yapabileceğim *bir şey* olmalıydı ...

"Kızgın çünkü adam öyle, değil mi? Sözcükler dudaklarımdan dökülürken mantıklı düşüncelerime danışmadan ağzımdan . Belli belirsiz

Gevelediğimin farkındaydım. Bu, dilimin devam etmesine engel olmadı. 'Eğer onu sakinleştirebilirsek - eğer bir anlığına bize kızgın olmasını engelleyebilirsek...'

Creon bana *haftalardır başarmaya çalıştığın şeyin bu olduğunu* hatırlattı.

"Ona... her şeyin bir hata olduğunu söyleyemez miyiz? Zihnim bu düşünceye kancalar ve tırnaklarla yapıştı - Tared'i yatıştırmak. Tared'i kurtarmak. "Ya onlara söylesek! Bu yardımcı olurdu, değil mi? Bu yardımcı olurdu.

..'

Hayır.

Sadece bir işaret, bir ani hareket, yine de söylemeyi planladığım her kelimeyi boğmaya yetti.

Zihnimi korku girdabına çeviren duygularla tam bir tezat oluşturan derin altın ışığında hareketsiz kalmıştı - yüzü keskin bir maske, kasları gergin. Sadece kanatları omuzlarının arkasında çok hafif bir şekilde parlıyordu, bu onun çelik gibi öz kontrolünün bile bastıramadığı istemsiz bir refleksti.

Sikeyim.

Bu söylenecek doğru şey değildi.

"Kastettiğim..." Kum, ayaklarımın altında bir geminin güvertesi gibi sallanıyor gibiydi. Oh, hayır. Oh, *hayır*. 'Creon, ayrılmamızı önermiyordum! Sadece onlara söyle-'

Seni duydum. Çenesinde bir şey kıpırdadı. *Ve ben öneriyi reddediyordum.*

"Ama-

Hayır dedim, Em.

Gözlerimi kırptım, kalbim küt küt atmaya başladı. "Sadece anlamaya çalışıyorum-

-*Bunu daha fazla yapamayacağımı mı? diye bağırdı, bana doğru yarım adım atarken işaretleri geniş, kontrolsüz sallanıyordu. Neyi anlamam gerekiyor - bu yalanlardan bıktığımı mı? Bu gizlilikten bıktığımı mı? Seni severken sanki Tanrı'nın lanetlediği bir suç işliyormuşum gibi gizlice dolaşmaktan bıktığımı mı?*

"Bekle... *bekle*. Sesim yükseldi. 'Yani, bu kadarı açık, ama-'

Eğer öyleyse, neden hala bunu yapıyoruz? Kelimeleri baş döndürücü bir hızla imzaladı, sanki haftalardır derisinin altında kaşınıyorlardı ve sonunda serbest kalana kadar baskı oluşturunyorlardı. Yaşadığın stresi anlıyorum, gerçekten. Hayatınız boyunca kendinizden önce başkalarını önemsemeniz için eğitildiğinizi anlıyorum. Ama bana kendimi savunmasız bırakmamı söyleyip sonra da bana utandığın bir şeymişim gibi davranmaya devam edemezsin, ya da-

"Senden utanmıyorum! Ona doğru sendeleyerek yürüdüm, ellerim gömleğinin yakasını kavramak için yukarı kalktı ve hareketi tamamlayamadan geri düştü. 'Sadece dünyayı kurtarmaya *yaklaşmadan* önce her şeyin dağılmasına izin vermemeye çalışıyorum! Öyle olduğumu *biliyorsun!*

Bu kendini yok etmek için bir bahane değil, diye imzaladı, bana doğru bir santim bile ilerlemeden.

Tiz bir kahkaha attım. 'Sen konuşacak birisin. Bir gün Anne'yi öldürebilme ihtimalini düşünerek yüz otuz yıl boyunca kendine işkence eden kim?

Benim alternatifim ölümdü. Dudağı kıvrıldı. *Senin alternatifin mutluluk.*

"Bunu da berbat edersem mutlu olmayacağımı sana daha kaç kez söylemem gerekiyor! Sesim çatallaştı. 'Madem her şeyi bu kadar iyi biliyorsun, neden bana Anka kuşlarının bizi dışarı atmasını ve perilerin ittifakımızı iptal etmesini nasıl engelleyeceğimi söylemiyorsun ve lanet olası *arkadaşlarım*

"Ben en iyi hayatımı yaşarken ve diğer herkesin istek ve ihtiyaçlarını görmezden gelirken kendilerini yok etmelerini nasıl engelleyebilirim?"

Çınlayan sessizlik.

Aramızdaki iki adımlık mesafe birdenbire kilometrelerce uzakta, kelimelerin bile aşamayacağı bir uçurum gibi göründü. Creon'un elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. Nefesi yavaş, aşırı kontrollü soluk alışlarla geliyor, benim patlamama uygun bir cevabı boğarak geri çekiyordu.

"Creon..."

Yapman gereken şey, diye araya girdi, işaretleri gergin ve doğal olmayan bir şekilde, sonunda bu oyunda bir piyon olmadığının farkına varmak. Onların her biri, hatta umurlarında değilmiş gibi davrananlar, hatta blöf yapanlar ve talepte bulunabilecek bir konumdaymış gibi davrananlar bile, sensiz tamamen kaybolacaklar. Burada kraliçe sensin, Em. Feda edilecek bir parça değilsin. Onların boş tehditlerine boyun eğmek yerine öyle davranmaya başla.

"İyi, ama bu değil-

Ve ayrıca, beni duymamış gibi devam etti, benden ne istediğini anla.

Sıkı bir kafes kaburgalarımı sıkıştırıyor, ciğerlerimdeki havayı sıkıyor gibiydi. "Senden tam olarak ne istediğimi biliyorsun.

Uygun görünmezlikle birleştirilmiş koşulsuz destek mi? Keskin bir şekilde önerdi, kanatları istemsiz bir ürperti daha verdi. Sen o anda işine yarayacağını düşündüğün her yalana sarılırken benim gerçeklerim dünyaya mı açık olacak? Unuttuğum başka bir şey var mı?

Ona baktım.

Başka bir şey
var mı?

Dudaklarımı ayırdığımda hiç ses çıkmadı. Görüş alanımın kenarlarında karanlık noktalar dans ediyordu, gözlerim onun güçlü parmaklarına odaklanmıştı.

O hareketleri bir daha asla zihnimden silemeyecektim. Nasıl konuşacağımı unutmuştum. Nefes almayı da unutmuş olabilirim.

Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor, Em. Bu işaretler bile nasıl oluyor da yüzüme çarpmak üzere olan bir kapı gibi görünebiliyor? *O çirkin siyah kalbimi alıp hayata döndürdün ve artık sensiz atabileceğinden bile emin değilim. Ama senin yarına sahip olamam. Biri bize kötü gözle baktığı her seferinde gitmene izin veremem. Ve kesinlikle - bu işaret geniş bir salınımdı - doğru olsun ya da olmasın, bulduğun herhangi bir dinsiz sebepten dolayı dünyaya ayrıldığımızı söylemeni dinlemeyeceğim.*

Hava ciğerlerimde buz gibiydi, soğuk yavaşça bağırsaklarıma, uzuvlarıma sızıyordu.

Ağzımı zorlayarak açtım ve boğuk bir şekilde "Ben..." demeyi başardım.

Onlara ne istersen söyle. Geri çekildi, dibinde ne olduğunu bilmeden soğuk, derin suya dalmadan önce alınan türden bir nefes çekti. *Ama bunu gerçek olarak kabul edeceğim.*

Ve ben cevap verecek akli kendimde bulamadan - neye cevap vermem gerektiğini anlayamadan - o gitmişti.

Kumsala çöktüğümde, daha doğrusu çöktüğümde, dizlerim kendi ağırlığını bir an daha taşıyamadığında kum hâlâ sıcaktı.

Gerçeği.

Lanet olası gerçek.

Tanrı aşkına, nasıl olmuştu da buraya gelmiştik - nasıl olmuştu da kaybetmeye dayanamadığım tek kişiyi kaybetmekten bir yalanla kurtulmuşum?

Geriye dönüp baktığımda... Tanrım, geriye dönüp baktığımda her şey daha netti. Şimdi geriye dönüp baktığımda, gözlerim kapalı ve başım kollarıma gömülü halde, daha büyük bir iyilik için gösterdiğim gayretle görmezden geldiğim uyarı sinyallerini, bir kenara ittiğim neşesiz gülümsemeleri, tartıştığım rahatsızlıkları görebiliyordum. Her seferinde bir kötü seçim. Her seferinde korkakça bir karar.

Zera, aşkın hafife alınmayı sevmediğini söylemişti ve sonra... sonra ben de gidip tam olarak bunu yaptım, değil mi?

Dudaklarımdan çaresiz, güçsüz bir küfür döküldü.

Sıcak ve yumuşak bir şey çıplak alt bacağıma sürtündü, dokunuşa o rahatsız edici, içgüdüsel şekilde tanıdığım hafif bir cıvıltı eşlik etti. Başımı kaldırdım - başımı kaldırmak istediğimden değil, daha ziyade tanıdığıma gereken ilgiyi göstermezsem bileğime keskin bir gaganın geleceğinden şüphelendiğim için.

Botumun yanındaki kuma yerleşmişti, kanatlarını katlamış ve küçük pençelerini vücudunun altına sokmuştu, neredeyse bir sempati parıltısı içeren koyu gözlerle beni izliyordu. Bu sadece midemdeki çukuru derinleştirdi. *Alyra* bile benim için üzülüyorsa, tahmin ettiğimden daha büyük bir karmaşa içinde olmalıydım.

"Her şeyi , değil mi? Çenemi dizlerime dayayarak ona mırıldandım.

Bu doğrudu, küçük beyaz başını eğerek itiraf etti, ama yine de elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum, fae'ler bu konularda çok dramatikti ve dünyanın omuzlarımdaki ağırlığı ara sıra muhakeme hataları yapmam için iyi bir nedendi.

Yüzümü ovuşturarak inledim. "Lyn gibi konuşmaya başladın.

Lyn küçük ve kanatlıydı, düşüncelerim bana aramızda var olan zihinsel bağ aracılığıyla bilgi veriyordu ve bu nedenle çoğu durumda takip edilecek mükemmel bir danışmandı. Her şeyi onun çözmesini beklemeyi düşünmüş müydüm?

"Kendi sorunlarını çözebileceğinden bile emin değilim," dedim kasvetli bir şekilde. "Bırakın benimkini."

Alyra omuz silkmeye benzer bir hareketle tüylerini karıştırdı ve düşüncelerimin ortaya çıkmasını beklerken küçük başının yan tarafını hafifçe çizmelerime yasladı. Önümde, güneşin yarısı kıtanın o ince çizgisinin ardında çoktan kaybolmuştu ve bakırımsı alevler denizin ve gökyüzünün üzerinde dans ediyordu. Bu sefil öfke ve kalp kırıklığı gecesi için çok fazla güzellik - çok fazla güzellik -.

'Onu kaybedemem,' diye fısıldadım.

Kesin bir şeydi ama yine de rahatlatmıyordu. Çünkü eğer Creon'u istiyorsam -ki gerçekten de istiyordum- bu dikkatli manevralar yapma zamanının geçtiği anlamına geliyordu. Artık diplomatik küçük yalanlar yok. Artık stratejik mesafe yoktu. Tüm dünyanın görmesi için onun olacaktım ve eğer bu onsuz yapamayacağımız insanları kızdırmak anlamına geliyorsa, eğer bu arkadaşlarımdan aşk hayatlarını mahvetmek ve kurtların kurtlara karşı olduğu bu dünyada kendim için yarattığım yuvayı kaybetmek anlamına geliyorsa... Eh, bunlar doğal sonuçlar olmalıydı.

Bu kadar bencillikle yaşayabilir miydim?

Ama alternatifim neydi - onu istemekten vazgeçmek mi? Bu seçeneği düşünmek, dünyamı onsuz hayal etmek ya da daha kötüsü, dünyamı onun olduğu ama *benim* olmadığı bir dünya olarak hayal etmek için kendime acı dolu bir kalp atışı verdim.

Bu düşünce bile beni cinayet işlemiş gibi hissettirdi.

Bu da insanları kızdırmam gerektiği anlamına geliyordu. Bu da her şeye rağmen dostlarımın, müttefiklerimin ve insanlığın bana ihtiyaç duyduğu şeyleri yapacak kadar iyi olmadığım anlamına geliyordu - bu da Valter ve Editta'nın, gençliğimde bir gün onların ölümü olacağımdan şüphelendiklerinde haklı olabilecekleri anlamına geliyordu. Bu da demek oluyor ki-

"Emelin!

Başımı kaldırdım, kalbim boğazıma düğümlendi.

Naxi loş kumsalda bana doğru hızla geliyordu, o kadar hafif adımlarla yürüyordu ki kumda ayak izi bile bırakmıyordu. Sarı saçları deniz melteminde yüzünün etrafında çılgınca dalgalanıyordu, çiçekli pembe etekleri de öyle, Kobalt Sarayının sert ve dingin güzelliğine hiç uymayan bir tatlılıktaydı.

"Sorun nedir? Telaşla sordum. En nazik anda beni rahatsız etmediğini biliyor olmalıydı. Lyn ve Tared'le bir şey mi olmuştu? Creon'la mı?

"Panik yapma," dedi kıkırdayarak, bana doğru son adımlarını atarken saçlarını yüzünden silkeledi. ' böldüğüm için çok üzgünüm, ama az önce adanın diğer tarafına küçük bir fae sürüsünün geldiğini gördük. Onlar hakkında bir şeyler yapılması gerekiyor.

"Ah. Doğru. Midem bulandı. *Bir şeyler vardı.* O zaman Creon'la birlikte peşlerinden gitmem gerekecekti - daha fazla ölüm, daha fazla kan dökülmesi ve ona ne söyleyeceğimi bile düşünmemiştim. "Kaç kişiler?

Omuz silkti. "Yaklaşık otuz.

Bu da bizim için burada olmadıklarını gösteriyordu - Güneş filosuna olanlardan sonra Anne daha büyük bir kuvvet göndermiş olmalıydı. Bastırılmış bir iniltiyle kendimi ayağa kaldırdım, Alyra'yı kucağıma aldım ve omzuma yerleştirdim.

"Bu yapılabilir olmalı, değil mi? Yavaşça söyledim, bu yeni komplikasyona ayıracak beynimin onda birine bile sahip olduğum izlenimini vermeye çalışarak.

"Öyle olmalı," dedi Naxi parlak bir sesle ve Creon'un söylediklerini ürpererek hatırladım. *Çok az empati.* "Önemli olan hiçbirinin kaçmaması.

Çünkü kaçan tek bir fae bile Anne'ye Kobalt Sarayı'nda görüldüğümüzü söyleyebilirdi ve o da bu habere, biz onları ele geçiremeden bağları yok ederek tepki verebilirdi.

"Doğru," dedim kendimi hazırlayarak. 'Bu onların peşinden tüm şirketimizle gideceğimiz anlamına mı geliyor?

Bana bilmiş bir sırtıyla baktı. "Heyecanlı değil misin?

Cevap vermesine gerek yok gibiydi; heyecan seviyemin sıfırın çok altında olduğunu çok iyi biliyordu. Yine de... Şu anda elimde kalan grubun gerçekten tarafsız tek üyesi olabilirdi ve kuralları bana fazla bir şey söylemesini yasaklasa bile, bana biraz yardımcı olabilirdi.

Sahil boyunca, Creon ve Beyla'nın görmezden gelerek durdukları mağaranın girişine doğru düz bir çizgi halinde yürürken boğazımı temizledim. "Naxi?

"Hm? Sesi eğlenmiş gibiydi.

"Sadece sormak istedim - Tared ve Lyn...

"Senin yüzünden savaşmıyorlar," dedi umursamaz bir omuz silkmeyle. 'Onlar yüzünden kavga ediyorlar. Endişelenmen gereken senin sorunun değil.

Bu cümleden bıkmaya başlamıştım. "İyi, ama yine de bir sorun ve endişeliyim.

Biz ahlaklı zavallılar hakkında bir şeyler mırıldandı ve başka bir yanıt vermedi. Mağaraya yüksek gerilimli bir sessizlik içinde vardık, Beyla'nın sabırsız bakışları Creon'un hiç bakmayışının yarısı kadar bile incitici değildi.

Gerçek için alacağım.

Bağırsaklarımdaki düğümler daha da sıkılaştı. Onunla baş başa kalana kadar - onun üstü örtülü ültimatoma tam olarak ne cevap vereceğimi bulana kadar - sözlerime çok dikkat etmem gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedi Beyla, başını sallayarak beni selamladı. "Plan nedir? Plan iki dakika içinde yapıldı ve basit bir "hadi gidip onları bulalım ve indirelim" cümlesine indirgendi. Kimsenin sabrı yok gibiydi ya da daha incelikli bir yaklaşım üzerinde çalışmak için gönül rahatlığı.

Alves bizi Cobalt Court'tan -yeni gelen fae'lerin en olası varış noktası olarak değerlendirilen- bir sırt öteye götürdüğünde, bu yeni tehdidin gerçekliğini hâlâ tam olarak kavrayamamıştım. Zihnimin dörtte üçü o karanlık sahilde geride kalmış, yapmak istemediğim seçimleri yapmak için mücadele ediyordu. Diğerleri arasındaki mırıltılı konuşmalar, çevremizdeki çoğu şey gibi büyük ölçüde gözümünden kaçtı; o anda herhangi bir fae kötü niyetle bir okalıptüs ağacının arkasından fırlamış olsaydı, kendimi kurtarmak için çok yavaş olabilirdim.

Neyse ki gölgelerden üzerimize atlayan kanatlı siluetler yoktu.

Alışkanlık ve içgüdü beni alçak bir tepenin etrafında ve sonra bizi kaleyi tutan uçurumdan ayıran son yamaçta hareket ettiren tek şeydi. Harabeler hızla kararan gökyüzünün altında daha da ıssız görünüyordu. Bakışlarım yırtık pırtık taş duvarlar ve yıkık dökük kulelerdeyken, bir iki an için hedefimizi fark edemedim - uçurumun dibinde duran ve birbirleriyle umursamazca sohbet eden küçük bir grup fae. Biz yaklaşırken meşalelerini yaktılar, bizi izleyen gözlerden habersizdiler.

Acı bir pişmanlık duygusunu yuttum. Onları rahat bırakamaz mıydık? Ama hayır, Anne'nin kalkanını kırma girişimlerimin izlerini ve daha da kötüsü, bunu başarmış olan tek taze elmayı bulacaklardı. Yapabildiklerim için fazlasıyla yeterli kanıt.

Bu da ölmeleri gerektiği anlamına geliyordu.

Yeraltındaki yatağıma girip önümüzdeki beş yıl boyunca battaniyelerimin altında saklanmaktan başka bir şey istemiyordum.

Biz yürürken Tared ve Beyla sessizce kılıçlarını çekmişlerdi; Creon'un kılıcı çoktan elindeydi. Aramızda yüz adım kalmıştı. Doksan. Seksen. Bizi hâlâ fark etmemiş olmaları neredeyse bir mucizeydi, tamamen sohbetlerine ve gece için bitirmeleri gereken işlere ...

Biraz fazla mucize, gerçekten.

'Bekle,' diye tısladı Naxi arkamdan, sesi sessiz ama acıldı. 'Bir sorun var. Yay kırıışleri kadar gerginler. Bu-'

Ve sanki onu duymuşlar gibi, fae grubu dağıldı.

Manevra mükemmel bir şekilde koordine edilmişti; ortadan temiz bir yarılmayı, taç yapraklarını açan bir çiçek gibi geriye doğru hızlı bir hareket izledi. Birdenbire bu gelişigüzel sürü üç sıra savaş düzenine dönüştü, meşaleler düz bir alev hattı oluşturdu. Kılıçlar ve hançerler ateş ışığında parlıyordu. Eller siyah ve kırmızı gömleklere bastırılmıştı. Gözler bizi buldu, otuz çiftin hepsi, sanki sadece bakışlar yaralayabilirmiş gibi bize bakıyorlardı.

Olduğum yerde donup kaldım, düşüncelerim birdenbire şimdi ve buraya geri döndü.

"Tanrı aşkına," diye tısladı Tared, o da durma noktasına gelirken. "Dışarı çıkalım mı?"

"Faydası olmaz," dedi Lyn, sesi kısıktı. 'Burada olduğumuzu ve neden burada olduğumuzu zaten biliyorlar. Eğer Anne duyarsa...'

Tared yine küfretti ama kıpırdamadı, parmakları kılıcının kabzasında sıkışmıştı. Görüş alanımın sol kenarında Creon'un sessiz sedasız bana doğru ilerlediğini görebiliyordum. Aramızda sarı renk titreşti ve siyah elbisemin dokusu hafifçe değişerek pelüş bir kadifeye dönüştü.

Sağ tarafımda Beyla ikinci kılıcını çekti, dudakları incecik bir çizgiydi. "Saldırıyor muyuz?"

"Önce ne yaptıklarını görelim. Lyn konuşurken bize bakmak için dönmedi. "Onları Anne'nin gönderip göndermediğini bilmek istiyorum, çünkü bu durumda-

Cümlesini bitirmedi, bitirmesine de gerek yoktu. Eğer Anne bu fae'leri Kobalt Sarayına gönderdiyse, onların ölümü bile burada olduğumuz gerçeğini gizleyemezdi. Mümkün olduğunca çok sayıda bağı çıkarmak için hızlı, çok hızlı olmalıydık.

Tırnaklarımı avuç içlerime bastırdım ve "Neyi bekliyorlar?" diye fısıldadım. Arkamda, Naxi ciyakladı.

Bir an için yine şeytani hisleri sayesinde yaklaşan bir tehdidi bizden önce fark etmiş olabileceğini düşündüm. Sonra rakiplerimizin safları arasındaki hareketi gördüm, kanatlar ve meşaleler kenara çekilirken yalnız bir figür oluşumun önüne doğru ilerledi.

Tanıdık, uzun boylu, siyah ve altın saçlı bir figür. Oh, Tanrım.

Oh, *Tanrım*.

Panik ve histerik kahkahalar, Thysandra savaşçıların arasından sıyrılıp her zamanki gibi ölümcül ve aynı zamanda ürkütücü derecede güzel görünmeye başladığında tercih için savaştı. Agresif bir kırmızı giymişti; yaralı, altın benekli kanatları sıkıca tutturulmuştu, altın yüzükleri ve bilezikleri teninin koyu umber rengiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Kavisli bir hançer geriye doğru çevrildi ve

Bize buz gibi bir gülümseme göndererek parmaklarının arasından uzattı ve söze başladı: "Senin-

Cümlesinin ortasında duraksadı.

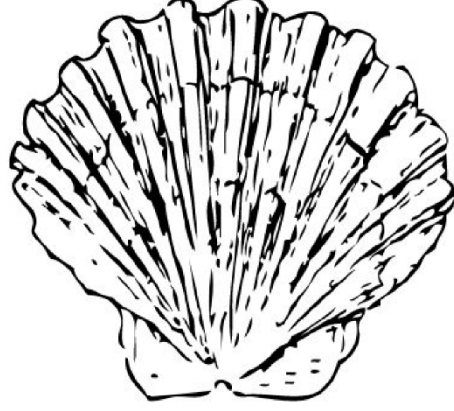
Sessizliğinin ani oluşuna bakılırsa, o da nefes almayı bırakmış olabilir.

Bıçağı dönmeyi bıraktı. Gözleri - o karanlık, hesapçı gözleri - arkamdaki bir şeye doğru genişledi ve yuvarlandı. Ağzı bir parça açıldı, koyu kırmızı dudakları sözcükleri oluşturmakta zorlanıyordu - aramızdaki gerginlik, patlamakla tehdit eden bir savaşın yükü olmasa komik bir görüntü olurdu.

"Thysandra? Arkasında bir fae erkeğinin mırıldandığını duydum.

Tam olarak ne bulacağımı bilmeme rağmen omzumun üzerinden bir bakış atma riskini göze aldım. Meşale ışığında yüzü solgunlaşan Naxi durduğu yerde donmuş, savaş zamanındaki rakibine, müstakbel katiline ve onlarca yıllık tutkulu saplantısına Kobalt Sarayı'nın yıkıntılarından yeni çıkmış bir hayalet gibi bakıyordu.

Bölüm 34

"Ah," dedi Naxi, nefes kesen sessizliği kendi sesine hiç benzemeyen bir sesle bozarak - gergin ve boğuk, sanki biri ellerini boğazında sıkıyormuş gibi. Kıkırdaması da her zamanki melodik kahkahasına hiç benzemiyordu. *"Tabii ki sensin."*

Varlığımız unutulmuş gibiydi. Komutanları sessiz ve hareketsiz kalırken birbirlerine gergin bakışlar atan Thysandra'nın arkasında nöbet tutan fae'lerin varlığı da öyle. Naxi iki adım öne çıktı, aceleyle kenara kaçmasaydım bana çarpacağını fark etmemiş gibiydi; mavi gözleri aynı aç vahşetle hedeflerine sabitlenmişti. Sanki ikisi de onlarca yıl önceki o savaş alanına geri dönmüşlerdi - sanki yanlış bir anda göz kırpmak ölümle sonuçlanabilirmiş gibi.

"Evet," dedi Thysandra yavaşça, buz gibi bir sesle, çenesini yukarı kaldırarak. "Elbette."

Naxi o tüyler ürpertici kıkırdamalardan bir tane daha çıkardı. 'Emelin'in yepyeni güçlerini duydun sanırım? Yaşlı kaltağın sana bahsettiğı g  lere şüpheli bir şekilde benzediklerini fark ettin ve-'

"*Yapma*," diye araya girdi Thysandra, sesi ateşten bir kırbaç gibiydi, "Yüce Leydim hakkında böyle konuşma, seni k  k tehdit.

Benden iki adım ötede, Creon bir of çekti. Bizim tarafımızdan gelen tek tepki buydu. Kimse iki sevgilinin -ya da ölümcül düşmanların ya da her ne iseler- arasına girmeye niyetli görünmüyordu ve muhtemelen bunun iyi bir nedeni vardı. Bireysel olarak yeterince  l mc llerdi. Çatışan güçlerinin arasında kalmak... K  k bir ürpertiye bastırdım.

"Ah," dedi Naxi yumuşak bir sesle ve tonu hâlâ gergin olsa da, her zamanki keskin esprisinin bir kısmı tekrar parıldıadı, "Son Savaş sırasında kusursuz bir şekilde hizmet ettiğın Yüce Leydi'yi mi kastediyorsun? Ya da Emelin kaçtığında?

Thysandra'nın gözleri yüzüme kaydı - sadece bir bakıştı, ama içinde yanan öfke çenesine inen bir yumruk gibiydi. O günkü ihaneti, mesajını iletmem karşılığında beni bırakma kararı yüzünden kaç gece uykusuz kalmıştı?

Soğuk sesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Benim sadakatim asla değışmedi.

'Hayır,' diye karşılık verdi Naxi, başını eğerken neredeyse mırıldanıyordu. 'Ama o sürtük hâlâ senin sadakatinin ne kadar olağ n st  olduğının farkında değıl gibi görünüyor, değıl mi? Onun için ne kadar çok şey yaptığını ya da sana ne kadar güvendiğini hâlâ göremiyor. Yani burada olacağımızı anladığın an, *tabii ki* silahlarını ve adamlarını alıp kimseye söylemeden zafer için ka tın - çünkü kimseye söylemedin, değıl mi sevgilim?

Beyla yanımda bir küfür savurdu. Elli adım ötede, fae savaşçılarının sıralarında gözle görülür bir tedirginlik vardı, fısıltılar ileri geri yayılıyordu

Naxi'ye ve onun ışıldayan yüzüne tedirgin bakışlar fırlattılar.

Thysandra'nın omurgası daha da sertleşti, hasarlı kanatları tehlikeli bir şekilde gerildi. "Hızlı hareket etmek zorundaydım," diye . "Tek endişem buydu. 'Elbette,' dedi Naxi hülyalı bir şekilde. 'Mutlu bir tesadüf olmalı ki, bu aynı zamanda başka hiç kimsenin buraya daha önce gelemeyeceği ve Sıkı çalışmanız. Her zamanki gibi.'

Thysandra'nın yüzündeki acı parıltısı, öfke maskesinin arkasından bile çok net görülebiliyordu - benim de hissettiğim o iltihaplı yaraya, Kızıl Saray'ın isimsiz kahramanının sessiz kızgınlığına doğrudan bir darbe. Belki de o sabah Labirent'in çıkışına gelip adadan kaçmamı engellemeye çalışmasının nedeninin yalnız olması olduğunu fark ettim - zaten gitmeme izin vermeyi planladığı için değil, bir kez olsun kimsenin onun başarılarına sahip çıkamayacağı anlamına geldiği için.

"Kendinden ve şüpheli çıkarımlarından oldukça emin görünüyorsun," diyordu Thysandra, soğukkanlılığının altındaki öfke titremesi *hemen* fark ediliyordu. Tehlikeli bir titreme. Sonunda yaşadığı şoktan sıyrılmaya başlamıştı ve bir karşı atak geliyordu. "Her zamanki gibi.

Naxi omuz silkti. "Yanılıyor muyum?"

"Her şeyden önce beni hafife alıyorsun. Çenesini bir parça yukarı kaldırdı ve bu hareket, içimde ani bir batma hissiyle, Son Savaş sırasında iblis güçleri olan ve empati kuramayan cani küçük bir periyi bir şekilde *alt* ettiğini hatırlamama neden oldu. 'Eğer gerçekten de güzel sözlerin için zaferi teslim edeceğimi düşünüyorsan-'

Naxi kuru bir sesle, "Ah, ," dedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, savaşma kısmını bizim fae büyücülerimize planlıyordum.

Thysandra'nın Kreon'a bakışı açık bir nefretle parlıyordu. "Anlıyorum. Neşesiz bir kakhaha. "Sanırım sesin için buradasın, Hytherion?"

Tepki vermedi, gözünü bile kırpmadı.

"Bundan biraz yorulmaya başladım," dedi Tared kesin bir ifadeyle. 'Eğer hanımefendiyi hayatta tutarsak, Naxi, işe koyulup ayrıntıları daha sonra konuşmamızın bir sakıncası var mı?

Naxi daha ağzını açmadan Thysandra, "Yapmamanızı şiddetle tavsiye ederim," diye araya girdi. Alçak sesi rahatsız edici derecede tatlılaşmıştı. "O anıları geri almak isteyeceğini varsayarsak, Thorgedson.

Sessizliğin içinden bir tedirginlik dalgası geçti.

O anılar. Thysandra'ya baktım - dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemenin en ufak izi beliren zeki, metanetli Thysandra'ya - ve kalbimin yavaş yavaş ayak tabanlarıma doğru battığını hissettim. Burada bizi bekliyordu. Creon ve benim neredeyse tek başımıza Güneş filosunun tüm gücünü alt ettiğimizi biliyordu. Bu da bizim için başka bir şekilde hazırlık yapmış olması gerektiği anlamına geliyordu - *elbette* yapmıştı.

Ve gerçekten de onu hafife almıştık.

"Kobalt Sarayı'nın savunmasının anahtarları var, görüyorsunuz," diye ekledi, her kelimesi zehirli bala bulanmış bir şekilde, "bunlardan biri benim. Biz konuşurken, adamlarımdan biri kalenin içinde, bu hoş sohbeti uzaktan izliyor ve elinin altında iyi bir doz kırmızı bulunduruyor. Bize bir şey olduğu anda' - gülümsemesi bir parça genişledi - 'bağları sonsuza dek kaybedersiniz.

Temiz deniz havası yoğun ve bunaltıcı bir hal almıştı, soluk almadan nefes almaya çalışırken boğazımı yakıyordu. Demek buradaydılar, bağlar. Yani haklıydık - lanet şeylerin fiziksel biçimleri, konumları, hatta kale kalıntılarının etrafındaki kalkanı aşmanın doğru yolu hakkında bile. Yine de şimdi yanlış bir hamle yaparsak, bir an bile yanlış hesap yaparsak...

Bağları yok etmekte tereddüt etmezlerdi. Tüm o büyüğü de götürürler. Tüm o fedakarlıkları da.

"Tüm sihirli dünyayı geri dönülemez bir yok oluşla tehdit ediyorsun," dedi Lyn, sesi titreyerek. "Bunun farkında mısın?"

Thysandra Omuz silkti, etkilenmemiş. 'Şuna olmak adil, sen vardır şu anda halkımı yok olmakla tehdit ediyor.'

"Bu..." diye araya girdi Lyn, titreyen bir nefes alarak. 'Cehennem her birinizi alsın. Ne istiyorsunuz?'

"Teslim oluyorsunuz. Kimse kımıldamadı.

"Kızıl Saray'a ulaştığımız ana kadar güvenliğinizi garanti edebilirim," diye ekledi Thysandra kuru bir sesle - sanki *bu* herhangi birinin en büyük endişesiymiş gibi. 'Merak etmeyin, mahkûmların bağırsaklarını deşmek... ya da derilerini yüzmek... ya da eğlenmek için dillerini ve parmaklarını almak gibi bir alışkanlığım yok...'

"Evet, teşekkür ederim," diye sertçe araya girdi Tared. 'Büyük bir rahatlama. Annenin de aynı şekilde yumuşak davranacağına dair bize herhangi bir güvence verebileceğinizi sanmıyorum.

Kara kaşlarını kaldırdı. "Ben yalancı değilim, Thorgedson.

'Peki, bağları yalnız bırakmak için başka bir uzlaşmayı kabul eder misiniz?

"Seni oracıkta öldürmemek bir uzlaşmaydı," dedi kuru bir sesle ve arkasında bazı savaşçıları kıkırdama ve sırtıma riskini göze aldı. Önceki kafa karışıklığı gitmişti. Bizi en başından beri planladıkları yere getirmişlerdi, komutanları küçük bir iblisin dürtüklemesiyle bir an için dengesini kaybetmeden önce ve zaferin verdiği o yüksek his onlara o belirsizlik anlarını unutturmaya yetmişti.

Naxi, Thysandra suratına bir tokat atmış gibi bakıyordu, yanakları yanıyor ve gözleri ateşle büyüyordu.

"Anlıyorum," dedi Tared ve sesindeki düzlük midemi bulandırdı. *Kabul etmeyecekti*, değil mi? Bu tuzaktan kurtulmak için yapabileceğimiz *bir şey* olmalı. 'O halde...'

Şaşırtıcı bir şekilde, sözleri dağılırken döndüğü kişi Creon'du, kaşları dile getirilmemiş bir soruyla kalkmıştı.

Creon bana bakmadan iki kelimeyi imzaladı. *Em. Anahtar.*

"Evet. Tared iç geçirdi, sesi şimdi daha da yenilmiş geliyordu - bu bir rol müydü? Zorlukla sorabildim, ne de ikisinin ne haltlar karıştırdığını sorabildim. Ben daha Creon'un bakışlarını yakalayamadan Tared sakince ekledi: "Bey, Em'i güvenli bir yere götür.

Parmaklar üst koluma saplandı.

Dünyanın renkleri etrafımda dönüyor, ateş sarısı ile gecenin koyu mavisi birbirine karışıyordu. Bir göz kırpması kadar bile sürmedi. Sonra tanıdık bir dağ yolunda, tepemde yıldızlı gökyüzü, Alyra'nın pençeleri omzuma o kadar sert batıyordu ki, kalın kumaş parçasından bile acıyordu. Uzakta, Thysandra'nın sesine şüpheli bir şekilde benzeyen bir şeyin yankısını duydum; meşalelerin parıltısı hemen önümüzdeki sırtın arkasındaki dağ yamaçlarını aydınlatıyordu.

Beyla aceleyle kolumu bıraktı ve anlamlı bir parmağını dudaklarına bastırdı.

Hissiz bir şekilde başımı salladım, hala umutsuzca diğerlerinin planladığı şeyi yakalamaya çalışıyordum - ipuçları zihinlerine yetersiz bir bakıştan fazlasını sunmuyordu, ama görünüşe göre birlikte yüzyıllar boyunca strateji geliştiren insanlar için yeterliydi. *Em. Anahtar.* Thysandra'nın bağları yok etmesi için Kobalt Sarayı'na gönderdiği kişide bulunan büyümlü anahtar...

Kalkanın arkasında.

Parçalar yerine oturdu.

"Oh, kahretsin," diye nefes aldım. 'Ama hiç denemedim bile-'

Beyla bizi diğerlerinden ayıran alçak tepeye doğru süzülürken omzunun üzerinden bir uyarı işareti yaptı. Artık Thysandra'nın sesini duyabiliyordum: '... onları yok etmek *istemiyorum* ama içinizden biri daha kaybolursa işaret vermekten başka çarem kalmayacak...'

Görünüşe göre Beyla'nın aradığı şey buydu. Topuklarının üzerinde döndü ve hızlı adımlarla bana doğru yürüdü, yine tek kelime açıklama yapmadan kolumu tuttu.

Bu kez zifiri karanlık bir uçurumdan çıktık, batı ufkundaki mor-turuncu parıltı tek ışık kaynağıydı. Bizden dört adım ötede, taşın sivri kenarları keskin bir şekilde denize doğru kırılırken dünya hiçlikte sona eriyor gibiydi. Aşağıda dalgalar, gemileri parçalayan ve insanları bir daha asla görülmemek üzere derinliklerine çeken o gürültülü, ilkel güçle kayalara çarpıyordu.

"Ne yapıyorsun? Gürültüden duyulabilecek kadar sessiz bir şekilde tısladım. Gözlerimi kenardan ayırmam mümkün görünmüyordu.

"Burada konuşabiliriz," dedi Beyla, ürkütücü derecede ince sesi çok yüksek olmasa da. 'Burası Kobalt Mahkemesi'nin diğer tarafı. Orin'in merhametli kalbine şükürler olsun ki adayı son ziyaretimde uçuruma tırmanmak için zaman ayırdım - eğer burada kaybolmasaydım ne yapardık bilmiyorum.

Uçuruma bir bakış attım ve yutkundum, arkamı döndüğümde ondan uzaklaşma isteğimi bastırdım. Diğer tarafta, yıldız ışığında hem görkemli hem de kırık dökük olan Kobalt Sarayı kayalık zeminden yükseliyordu, kalenin bu tarafındaki duvarlar hâlâ çoğunlukla ayakta. Beş adım ötede

Kalkan benimle bağlar arasında, benimle arkadaşlarımın hayatları arasında gümüş gibi parılıyordu.

"Doğru," dedim, kendimi sabitlemek için derin bir nefes alarak. Thysandra'nın sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu - *Teslimiyetin...* Hepimiz karmakarışık aşk hayatlarımızı çözmekle meşgul olmasaydık bizi bu kadar kolay şaşırtabilir miydi? "Planınızı anladığımdan emin olmama izin verin. Buradaki kalkanı kırmaya çalışacağız, bağları yok etmek için işaretlerini bekleyen fae'lerden kurtulacağız, sonra da Thysandra ve diğerlerini indireceğiz, öyle mi?"

"Bu bir plana benziyor, evet. Bütün gün benimle ne kadar anlaşmazlığa düşmüş olursa olsun, şimdi yüzünde kızgınlıktan eser yoktu - sadece sakin, acımasız bir kararlılık vardı. "Creon içeri girebileceğini düşünüyor gibiydi.

"Bir elmayla idare ettim. Sesim, bir elmanın Çatlama. "Bırak iki kişiyi, hiçbir bile olmaz. Alyra öfkeli bir ciyaklamayla kulağımı gagaladı.

"Lanet olsun - üç. Onu omzumdan salladım ve havaya uçarken ona ters ters baktım. 'Ama bana *son derece* sessiz olacağına dair söz vermelisin. Eğer o anahtarlı piçi uyarmak için senden en ufak bir ciyaklama duyarsam, ben... ben...'

"Seni çorbalık tavuk gibi yolmak mı? Beyla gözlerinde hiçbir mizah kıvılcımı olmadan önerdi.

"Gelecekteki maceralarımda bana eşlik edecek daha büyük kanatları olan birini bul," diye bitirdim ve sessiz bir öfke ciyaklamasıyla ödüllendirildim. "Anlıyor musun?"

Alyra huysuzca omzuma doğru kanat çırttı ve kapalı gagasını işaret ederek havaya kaldırdı.

"Güzel. Kalkana yaklaşırken sol elimi elbisemin kadifesine sürttüm. *Hareket için yumuşaklık.* Tanrılara şükürler olsun ki Creon'un

Rakiplerimiz savaşa hazır göründükleri anda bana fazladan büyü kaynağı sağlıyordu. Ama bu sadece tek bir elbiseydi ve pelüş yüzeyi tek başıma eski haline getiremezdim...

Tek deneme. Bunu berbat edecek zaman yok.

Sağ elimi kaldırarak Beyla'ya, 'Hemen arkamda kal,' diye mırıldandım. 'İkimizi de kalkanın içinden geçirmeye çalışacağım. Eğer işe yaramazsa, bavullarımıza dönüp bulabildiğimiz her yünlü giysiyi bir kez daha denemek için almamız gerekecek.

Başını salladı, yüzü neredeyse gümüşü örgüleri kadar solgundu.

"Anlaşıldı. Gözlerimi kapattım ve elmaları düşündüm.

O öğleden sonra, tamamen başka bir dünya gibi görünen bir yerde, kızaran yüzeylerinin etrafına ördüğüm sihri düşündüm - Creon yanımdaydı, gülüyor ve şakalaşıyordu, sanki yarım saat sonra bana laf bıktığını söylemeyecekmiş gibi. Hareketsizlik hakkında düşündüm, kalkanı hareket etmediğimize inandırmak için sihirli bir numara. *Hareketsizlik, hareketsizlik, hareketsizlik ...*

Güç, elbisemin gür kadifesinden koluma doğru süzüldü, büyüyü çekerken sağ elimin parmak uçlarından sızdı.

Bir adım öne çıktım ve hiçbir dirençle karşılaşmadım.

Başka bir adım. Başka bir büyü akışı. Artık anahtar bendim - hareketsiz bir şekilde hareket ediyordum, duvarı aşmaktan çok içeri sızıyordum, etrafımdakiler için olduğu kadar kalkan için de görünmezdim... Bir adım daha attım ve etrafımı sağır edici bir sessizlik kapladı, sanki gök gürültülü deniz ve fısıldayan esinti bir anda yok olmuş gibiydi.

Aynı anda, sihir parmaklarımın altında kurudu.

Sendeleyerek ilerledim ve gözlerimi açtım, ne yaptığıma inanmakta güçlük çekiyordum. Önümde Kobalt Sarayı'nın vahşi bahçeleri uzanıyordu, kalenin yıkılmakta olan duvarlarıyla aramda hiçbir kalkan kalmamıştı. Arkamda, ince, gümüşü bir kubbe, sarayın granit kalıntılarını her taraftan örtmek için tepeye kadar yükseliyordu.

Beyla da diğer tarafında duruyordu.

Hayır! Hayır!

Neredeyse adımı haykıracaktım, sonra tam zamanında aynı hata yüzünden Alyra'yı tehdit ettiğimi hatırladım ve ağzımı kapattım. Kubbenin altındaki bastıran sessizlikte, dişlerin dişlere çarpma sesi sarsıcı bir şekilde yankılandı.

Aşağıya tek bir bakışım korktuğum şeyi doğruladı - elbisemin yumuşaklığı tükenmişti.

Bir dizi küfrü bastırmak için çaba sarf etmem gerekti. Diğer tarafta Beyla'nın dudakları kıpırdıyordu ama tek bir ses bile çıkmıyordu ve ben sadece ağzının şeklinden gevşek kelimeler okuyabiliyordum. *Sana ulaşmak. Çok hızlı. Tek başıma.*

Tek başına.

Bir anlık ilhamla sağ elimi kaldırdım ve parmaklarımla tanıdık şekilleri oluşturdum, pratik yapmadığım için Creon'dan çok daha yavaşım. *Kalkanın içinden seni duyamıyorum.*

Aniden konuşmayı kesti, sonra dudakları gergin bir şekilde başını salladı. İşaretleri daha da yavaştı ve yarısında parmağının konumu ya da yönü yanlıştı - ama genel mesaj yeterince açıktı. *Sana ulaşamadım. Bu şekilde sana daha fazla yumuşak şey veremem.*

Düşüncelerim o kadar hızlı dönüyordu ki korkunun beni yakalaması için zaman yoktu. Bana katılmasına imkan yok. Bana daha fazla büyü yakıtı sağlamasının yolu yok. Ve bu arada, Thysandra sevdiğim insanları zorluyordu.

silahlı kuvvetlerine teslim olmak - burada geçirdiğim her dakika onları Kızıl Saray'a daha da yaklaştırmak.

Yoldayım, geri adım atarak imzaladım. Diğerlerinin yanına saklan. İşim bittiğinde sana haber veririm.

Cevabını beklemeden döndüm ve koşmaya başladım - Alyra omzumda, kalbim boğazımda ve büyüdü dünyanın hayatta kalması bir kez daha her adımına baskı yapıyordu.

Karanlıkta bacaklarımın nereye gittiğini görmek zordu. Granit molozların üzerinde tökezledim, ayaklarım ip gibi kalın sarmaşıklara dolandı, dizimi kırık bir çeşmeye öyle sert çarptım ki çığlık atmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Alyra çoğu zaman önümde uçtu, parlak tüyleri gecenin içinde bir fener gibiydi ama onun rehberliği bile beni bir ya da iki kötü düşüşten kurtaramadı.

İnciklerimde ve dizlerimde yanan sıyrıklara rağmen yavaşlamadım. Sıra sıra dizilmiş meşalelerin görüntüsü zihnime kızgın bir damga gibi saplanmıştı; ben koşarken diğerlerine neler olabileceğine dair hayaller tekrar tekrar canlanıyor, senaryolar her seferinde daha da tatsızlaşıyordu. Creon, bıçaklarını teslim ediyor. Tared, kılıcını teslim ediyor. Naxi, bir kez daha Thysandra'nın merhametine kalmış - ve sahneye tanıklık edecek düzinelerce fae varken, Thysandra onun ikinci kez gitmesine izin vermeyecekti ...

Ayağım bir taş parçasına takıldı ve bir kez daha dengemi kaybettim, refleks olarak kendimi destekledim ve . Keskin çakıl taşları beni karşıladı.

Çıplak tenim yere düştü ve dişlerimi sıkarak ayağı kalktığımda kanın ıslak sıcaklığı dizimden aşağı süzöldü.

Yaralara daha sonra bakacaktım. Burada mavi büyü riskine girmeyecektim; karanlıkta, renk parıltısı varlığını ele verebilirdi.

Yarı koştum, yarı sendeleyerek ilerledim. Kobalt Sarayı çok yakınımdan tepemde belirdi, ana hatları gölgede bıraktığı yıldızlar tarafından görölebiliyordu - kulelerin kütükleri, kırık pencereler, bir zamanlar pürüzsüz olan duvarlar şiddet yüzünden çukurlaşmış ve yara almıştı. Kubbenin altındaki sessizlik boğucuydu; toz, bayat su ve çürüme kokan bir sessizlik.

Bu bir zafer olmalıydı, diye düşündüm acı bir şekilde, parçalanmış ahşap kirişlerden oluşan bir yığından kaçarken, sonra neredeyse yüzüstü ölü bir ağaca çarpıyordum - tadını çıkarmam gereken bir an olmalıydı. Nihayet, bu çılgın maceraya atıldığımızda orada olduğunu bile bilmediğim hedefe ulaşmıştım. Aylar süren bir çalışmanın sonucu olan bağlamalar artık elimdeydi.

Yine de zafer, neşe ya da heyecan yoktu - sadece kum saatinde kayan kum hissi ve zamanım tükenirken bekleyen ölüm hissi vardı.

Thysandra bu noktada onları zincire vurur muydu? Tared'i hepsini Kızıl Saray'a götürmeye zorlar mıydı?

Diğerleri oyalamaya çalışırdı, değil mi?

Önümde, soluk mavi bir parıltı karanlığı vardı. Döndüm ve ona doğru koştum; mesafeyi geçtikçe daha da güçlendi. Granit duvarda çarpık bir kapı boşluğu vardı, ahşap kapı aralıktı ve menteşeleri çürümüştü. Arkasında ...

Nefesimi tutamayarak sendeleyerek durdum.

Bağlar.

Burada, hevesli ellerimden sadece birkaç adım ötede yatıyorlardı... ve bir kez daha, Anne'nin kötü niyetli dehasını hafife almıştık.

Ahşap raflar, ruhların çarpık bir kütüphanesindeki kitaplıklar gibi karanlığa doğru uzanıyordu. Dar koridorlar Kobalt Avlusu'nun tonozlu salonunu dolduruyordu, öyle geniş bir odaydı ki durduğum yerden arka duvarı göremiyordum. Ve bu sonsuz raflarda, bir kış gecesindeki yıldızlar gibi mavi ve gümüş renginde parlayan, binlerce kusursuz kristal küre yatıyordu.

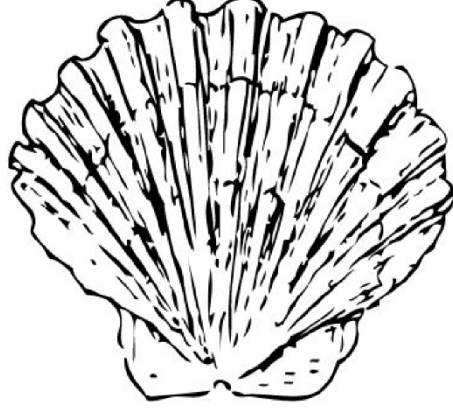
İçi boş küreler.

Anne de en az benim kadar bağların yok olmasının ne kadar büyük bir felaket olacağını biliyordu.

Ve böylece, geleceğini tahmin etmemi gerektirecek kadar acımasız bir kararla, onları olabildiğince kırılğan hale getirmişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 35

Kobalt Sarayı'nın büyük salonuna ilk adımlarımı atarken nefesimi tutuyordum, şiddetli bir iç çekişin bile narin kristali parçalamaya yeteceğinden korkuyordum. Alyra temkinli bir şekilde omzuma kondu ve pençelerini geçirebileceği bir çift göz bulmak için etrafına bakındı.

Kimse bizimle savaşmaya gelmedi. Henüz gelmedi.

Sadece bu oda olmadığını fark ettim. Sağımda, alçak bir kapı daha bu ilk cilt arşivinden uzaklaşıyordu, mavi ışık bir sonraki salonda beni daha da fazla rafın beklediğinin kanıtıydı. Bu odalardan kaç tane olduğunu tanrılar biliyordu - Agenor *yüz binlerce insan* olduğunu söylemişti ve hesap yapmaya çalışırken başımın döndüğünü hissettim. Fae rakibimi bulmak için her odadaki her koridoru aramak zorunda kalsaydım, Thysandra tutsaklarını Ana'ya sunana kadar ben hâlâ bu harabelerin arasında dolaşıyor olabilirdim.

Alyra küçük başının yanağını yanağıma sürttü - bir teklif kadar rahatlatıcıydı.

"Çok dikkatli olun," diye nefes aldım, kelimeleri ağzımda gevelemekten öteye gidemedim. 'Onları telaşlandırmak istemeyiz. Ya da herhangi bir bağlarını koparmak.

Yere atladı ve bana gözlerini devirdi. "Tamam, tamam.

Zorla gülümsedim. "Ben burada bekleyeceğim.

Duyulmayan bir vınlamayla dönerek yavaşça üst rafların yüksekliğine tırmandı. Oraya vardığında, dikkatinden tek bir koridorun bile kaçmayacağından emin olmak için yavaşça ve titizlikle odayı daha büyük daireler çizerek keşfetmeye başladı. Gözümün önünden her uzaklaştığında kalbim bir an duracak gibi oluyor, sonra sonsuz dolapların üzerindeki tonozlu alana geri dönerken çarpmaya devam ediyordu - hala güvende, hala fark edilmeden.

Sonunda, beş saat gibi gelen beş dakikanın ardından bana doğru süzüldü ve sinirli bir ifadeyle pürüzsüz granit zemine indi.

"O zaman bir sonraki odayı bulalım," diye fısıldadım.

Onu gördüğüm küçük kapıya kadar taşımama izin verdi, sonra tekrar havalandı. Bu küçük, çevik kanatlar için tanrılara şükürler olsun, diye düşündüm onu dar koridorlarda tek bir kristal küreye bile çarpmadan ilerlerken gördüğümde. İri yarı bir kartal bana burada asla yardım edemezdi.

Alyra havada dönmeye başlayıp gittiği kadar hızlı bir şekilde bana geri dönmeden önce düşüncemi ancak bitirmiştım. Karmakarışık, heyecanlı düşünceler bağımız aracılığıyla bana hücum etti - fae erkek, pencerenin yanında bekliyor, dışarı bakıyordu. Onu görmemişti, dışarıdaki yoldaşlarının manzarasına odaklanmıştı.

Rahat bir nefes almamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Eğer o hâlâ bakıyorsa, diğerleri de hâlâ orada olmalıydı. Henüz Kızıl Saray'a gitmemişlerdi.

"Bana yol göster," diye mırıldandım.

Mavi ışıklı karanlıkta birlikte gizlice ilerledik, görüş alanımın her köşesinden bana parıldayan cam küreler, zeminin pürüzsüz granitinde safir gibi yansıyor. Bunlardan birinde Kreon'un sesi olmalıydı. Bir tanesinde Agenor'un Korok'un ölümünden sonraki o kader gününe dair anıları; bir tanesinde Tared'in anne ve babasının yüzleri ve sesleri vardı. Ama bunlardan o kadar çok vardı ki, raflarına kazınmış numaralar dışında hiçbir isim levhası ya da etiket yoktu - bu büyü hazinesinde herkesin ciltlerini tek tek nasıl bulacaktık?

Bela sonrası için. Şu anda, anahtarı olan fae erkeğimize ihtiyacımız vardı.

Sıra sıra dizilmiş açık raflar arasında dolaşırken, güney duvarındaki büyük bir pencerenin bahçeye ve diğerlerinin buluşmasına bakan görüntüsünü yakaladım. Alyra'nın düşünceleri bana kanat tarafındaki fae erkeğine yaklaştığımızı söylüyordu ve yine de son köşelerde parmak uçlarımla dolaşırken nefesimi tutuyordum, kırılan camların feci takırtılarının etrafımda bir kükremeye dönüşmesini bekliyordum.

Böyle bir şey olmadı.

Fae büyük kanatlarını bize doğru çevirmiş oturuyordu, mavi ışık kısa siyah saçlarına ve kar gibi solgun ellerine yansıyor. Sağındaki dolabın üst köşesine kalın bir ip bağlanmıştı, diğer ucu parmaklarının arasında sıkılmıştı - en küçük bir sorun belirtisinde bu ilk raf setini aşağı çekecek pozisyondaydı.

Ve onunla

birlikte... Oh,

Tanrım.

Bir dolabın devrilmesi bir sonrakini, bir sonrakini ve bir sonrakini de beraberinde götürecekti, o daha ikinci hamlesini yapmadan odanın en az yarısını parçalara ayıracak ve büyüsunü kaybedecekti. Ben bile istekli olsaydım

Tek bir bağlama dolabını sürpriz etkisine kurban edersem, onunla birlikte binlerce ve binlerce başka kristal küreyi yok etmem kaçınılmaz olurdu.

Nefesimi sık ve sessiz tutmak için her şeyimi harcadım. O zaman hataya yer yoktu. Onu ilk denememde öldürmek zorundaydım, o lanet olası ipi çekmeye bile fırsat bulamadan...

Ama durduğum yerden boğazına ya da kalbine vuramazdım ve boynunun arkası da yeterince hızlı olmazdı. Ölmeden önce hala çekecek zamanı vardı. Her şeyi mahvetmek için hala zamanı vardı.

Sırtımın alt kısmında soğuk terler birikti. Başka ne seçeneğim vardı? İpi kesmek için kırmızı büyü mü kullanacaktım? Ama uyarılacak ve misilleme yapacaktı ve bunu takip edecek kavgada kaç rafın boşalabileceğini tanrılar biliyordu. İpi tutan ele nişan almak mı? Ama eğer biraz akılsa varsa -ki rakibimin bu konuda gerçekten yetenekli olduğunu varsayarak hareket etmek zorundaydım- ben onu da hedef almaya vakit bulamadan diğer eliyle ipi çekerdi ve sonra yine aynı felaketi yaşardık.

Bu arada Thysandra arkadaşlarımı öldürüyordu.

Hay sikeyim. Düşünmeliydim ve hızlı düşünmeliydim - ama zihnim bomboştu, düşüncelerim granit zemine doğru dalışa geçen cam topların görüntüsüyle doluydu. Belki de risk almalıydım ama ya bir şeyi gözden kaçırıyorsam? Ya çözüm aslında son derece basitse ve bunu gözden kaçırdığım için herkes bana kızacaksa ve-

*Sen bu oyunda bir piyon
değilsin. Omurgam kendini
düzeltti.*

Fırtına dindi, düşünceler düzene çağrılan gürültücü çocuklar gibi sakinleşti. Lanet olsun, ben bir piyon *değildim*. Burada günü kurtarıyordum, lanet olsun. Kobalt Sarayı'nın kalbinde, başka hiçbir ölümlü ya da ölümsüzün geçemeyeceği bir kalkanın arkasında duran bendim ve ...

Ve benim sihrim
vardı. Tanrı
tarafından kutsanmış
büyüm.

Bir anda her şey netleşti. Bir riskti, evet, ama güvenli seçimler nadiren zafere götürürdü - ve her tanıdık seçenek muhtemelen kristalin paramparça olması ve büyüünün kaybolmasıyla sonuçlanırken ne gibi alternatiflerim vardı?

Onu olduğu yerde dondurmak işe yarayabilirdi ama hiç yumuşaklığım kalmamıştı ve onu arayacak zamanım da yoktu. Bunun yerine sessizce dizlerimin üzerine çöktüm ve sol parmak uçlarımı granit zemine sıkıca yerleştirdim. *Zihin için pürüzsüzlük.* Sağ elimi benden yirmi metre ötedeki gergin fae erkeğine doğru uzatarak, düşüncelerimi aklıma gelen en yatıştırıcı, sakinleştirici cümlelere, içimde kabaran huzurlu herhangi bir şeye odakladım: *Her şey yolunda. Diğerleri güvende. Artık nöbet tutmama gerek yok. Etrafım arkadaşlarımla çevrili.*

Bırakabilirim.

Büyü parmak uçlarımdan fişkırdı, ipek ve çelik gibi parlayarak önümdeki fae erkeğini sardı. Hiç kıpırdamadı bile. Bu güç onun için görünmezdi, onu kullanamayanlar için tüm ilahi büyüler gibi. Zeminin sonsuz genişliğinden daha fazla pürüzsüzlük çekerken ve bizi bağlayan güç aracılığıyla ona o sessiz ninniye söylerken hiçbir alarm vermedi.

Ben . Hepimiz . Artık bağlardan kurtulabilirim.

Elleri ipin etrafında gerildi. Omuzları sertleşti, fiziksel çabaya hazırlandı.

Nefesimi tutarken büyüüm bozuldu. Lanet olsun. Bunu yanlış bir şekilde mi yapmıştım? Zihin büyüü hiç böyle çalışmıyor muydu? Onu telaşlandırmış, kafasını karıştırmış, bir şekilde o lanet olası ipi çekmesine neden olmuş muydum?

Her şey yolunda, her şey yolunda, her şey yolunda-

Ciğerlerinin en dibinden gelen duyulabilir bir iç çekişle omuzlarını gevşetti ve ipi bıraktı.

Dizlerim neredeyse rahatlamaktan bükülüyordu - ama hayır, henüz gevşemeye başlayamazdım. Onu burada mı öldürecektim? Ama zavallıyı öldürmek *istemiyordum*, kendime kaç kez onun tek başına tüm büyüğü insanları, ama faekind'ı yavaş yavaş yok olmaya mahkum etmek için burada olduğunu söylediysem de - hülyalı, mutlu bir melodi mırıldanmaya başladığında, elleri pantolonunun ceplerinde açık pencereye doğru yürürken değil. Mutlu bir çocuk gibi. Yüzyıllardır Kızıl Saray'daki acımasız kitlelerin arasında olmasaydı, olabileceği bir erkek gibi.

Ölümcul okyanusa doğru sürüklenen Iorgas'ı düşündüm ve gözlerimi sıkarak kapattım. *Dur*.

Uğultu aniden kesildi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hâlâ bir dakika önce durduğu yerde duruyordu, omuzları çökmüş, başı hafifçe yana kaymıştı. Sol elimi dikkatlice pürüzsüz zeminden çektiğimde kıpırdamadı.

Sesimi çıkarmadan ayağa kalktım. Tepki yok.

İleriye doğru temkinli bir adım. İki adım daha. İki adım daha. Hâlâ tepki yok. Üzerine atlayıp gerekirse onu fiziksel olarak zapt edebilecek kadar yaklaşıp birkaç metre daha ilerledim, sonra küçük, kibar bir öksürük çıkardım.

Tepki yok.

Şimdi daha cesurca, yüzünü görebileceğim bir yere doğru kayarak yanından geçtim. Cam gibi, görmeyen gözlerle bana bakıyor, varlığımı ya da hareketimi en ufak bir şekilde bile fark etmiyordu.

Dudaklarımdan tiz, neşesiz bir kahkaha döküldü. Tepki vermedi. Elimi omzuna koyarak onu sakinleştirdim ve fısıldadım: "Ceplerini biraz karıştırmamın sakıncası yok, değil mi?"

Gözlerinde hiçbir anlayış kıvılcımı yoktu - içindekileri önemsemek bir yana, ceplerin ne olduğunu bile hatırladığını gösteren hiçbir şey yoktu. Omzuna hafifçe vurdum ve işe koyuldum, iyi dikilmiş keten ceketinin yanlarını, sonra da geniş kalçalarını yokladım. Sol cebinde, kumaşın parşömene sürtünmesiyle bir şey hışırdadı ve taşıdığı notu almak için elimi içeri kaydardım.

Batı salonu, F413 yazıyordu.

Ve bunun altında, başka, daha dağınık bir elde,
(CH). CH.

Creon Hytherion.

Deliriyor muydum? Burası batıdaki iki salondan biri olmalıydı. F413 - sağındaki cam kürelerden birinin rafında gerçekten de 413 rakamı vardı. Koridorun başına doğru ilerlediğimde, dolabın kenarına büyük, bakır bir F harfi buldum.

Nefesim sığ soluklara doğru hızlandı. Mantıklı geliyordu, değil mi? Creon'un söylediğine göre Thysandra bağlama işleriyle ilgileniyordu - bu yüzden binlerce cam topun hangisinin ona ait olduğunu bilmesi mantıklı geliyordu. Ajanını da o tarafa gönderir miydi? Olabilirdi. Aralarında yeterince eski bir husumet vardı, sesini duyurmak için burada olup olmadığını sorarken sesi özellikle zehirli çıkmıştı ve iş zora girerse tehditlerine daha fazla ağırlık kazandırabilirdi. Sessiz Ölüm'ün dünyanın geri kalanının yaptığı fedakârlıkları pek umursayacağından emin olamazdı. Yine de kendi bağlayıcılığı... Bunun bir etki yaratacağı kesindi.

O da bu notu astına verdi. *Batı salonu, F413*. O da bir şey unutmaktan ya da bir şeyleri karıştırmaktan korktuğu için bu açıklamayı sonradan eklemişti: *Creon Hytherion*.

Notu bir kenara ittim, kalbim şimdi çırpınıyordu. Fae erkeğinin sağ cebinde, aslında aradığım şeyi buldum - ağır bir anahtar, altından dövülmüş ve yayı sedef kakmalı *gerçek* bir anahtar. Konu hapishaneler ve terör saltanatları olduğunda kimse Ana'nın bir tarzı olmadığını iddia edemezdi.

O zaman ihtiyacım olan her şeye sahiptim, değil mi?

Pencereye bir bakış fırlattım. , bir meşale ışığı çemberinin içinde, diğerlerinin uçurumun dibinde dolaştığını görebiliyordum, ben gözlerimi kısarken Fae Lyn'in ellerini arkadan bağlıyordu. Acele etmeliyim. Ama şu lanet not, *CH...*

Onun *sesi*.

"Alyra? Tabii ki tam arkamdaydı. 'Önümden uçup mümkün olduğunca çok dikkat çekebilir misin? Beyla'nın seni gördüğünden emin ol.

Küçük şahin çoktan yola koyulmuştu, pencereden dışarıya, açık havaya doğru fırlarken sevinçle ciyaklıyordu. İki yavaş, derin nefes aldım ve anahtarı elbisemin cebine soktum. Bir kalçamdaki ağırlıkla hafifçe eğildim ve parmaklarımı 413 numaralı topa vurdum.

O paramparça olmadı. Nefesimi yavaşça bırakmaya cesaret ettim.

Malzemeyi güçlendirmek için sarı büyü kullanmalı mıyım? Ama tanrılar bunun ne gibi istenmeyen yan etkileri olabileceğini biliyordu; eğer deney yapacaksam bunu Creon'un büyüünün anahtarı olabilecek bir şeyle yapmamalıydım. Bu da orada dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyordu. Ama küre yolumu aydınlatacak, sürpriz moloz riskini azaltacak ve ...

Onun *sesi*.

Önceliklerimi haftalarca, hatta aylarca karıştırmış olabilirim, ama bunu doğru yapabilirdim.

Camı kaldırıp yeni doğmuş bir çocuk gibi göğsüme yasladığımda çok hafıftı, kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Tek bir damlasını bile dökmemeye çalışarak ağzına kadar dolu bir bardak su taşır gibi yürüdüm; her bir adım bilinçli bir karardı, ayaklarım granitin üzerine her yerleştğinde zeminin güvenliği beni rahatlatıyordu. Koridordan çıktım. Bulduğum ilk kapıdan geçtim. Ufalanmış bir terasa, sağımda yıkılmış odalar, solumda bir sıra hareketsiz ağaç. Kalenin bu tarafındaki uçurumun yamacından aşağı, diğerlerinin beklediği yere.

Daha doğrusu, kavga.

Onlara attığım son bakıştan beri kıyamet kopmuştu, dönen hareketleri bu mesafeden takip etmek zordu. Beyla oradaydı, bir ileri bir geri gidip geliyordu, kılıçlar gümüşü parıltılarla kanatları, uzuvları ve boğazları keserken etrafını kesiyordu. Vahşi jestlere ve çılgınca hareketlere bakılırsa insanlar bağıryordu. Naxi'nin etrafındaki fae'ler sonbahar yaprakları gibi yere düşüyordu. Lyn, Tared'in bileklerini kurtarmak için çılgınca çabalarken bağları yerde yanıyordu ve Creon ellerinin bağını bile çözmeden bir düzine rakibini öldürme yolunda ilerliyor gibiydi. Alyra, Anne'nin kalkanının bizim tarafımızda heyecanlı daireler çizerek koşturuyor, yere düşen her fae ile sevinçli bir zafer çılgılığı atıyordu.

Daha hızlı yürümek için kendimi zor tuttum, koşuya geçmemeye kararlıydım. Ben üzerime düşeni yapmıştım. Bir iki dakika daha bensiz idare edebilirlerdi.

Cam cilt ellerimde yanıyor, ulaşılmış bir hedefin vaadiyle titreşiyordu.

Sonunda ona ulaştığımda Alyra yavaşladı ve sol omzumdaki tanıdık yerine yerleşti. Kalkanın diğer tarafında Creon ve alfler yere düşen her rakibe bıçak saplamakla meşguldü.

Kalp atışlarının durup durmadığını kontrol etti; sadece Thysandra hâlâ ayakta idi, bileklerinde çelik zincir vardı. Naxi yüzünde kurt gibi bir sırıtışla onun yanında duruyordu. Lyn konuşuyor, çılgınca el kol hareketleri yapıyordu.

Cebimdeki anahtarla bariyeri geçmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Bir sihir parıltısı, bir ışık dalgalanması ve dünyanın sesleri tekrar üzerime çöktü. Çılgınca sesler. Çığlık atan bıçaklar. Olgun elma kokusu, yüzüme çarpan serin rüzgâr ve-

"Em!

Lyn'in çığlığı üzerine hepsi birden dönüp baktı ve savaş alanına ani bir sessizlik çöktü.

Onları selamlamalıydım. Geride bıraktığım yüz binlerce bağlamanın akıbeti hakkında biraz güvence, *herhangi bir* güvence vermeliydim. Ama ellerimdeki pürüzsüz cam üç aydır bastırdığım hayal kırıklığıyla dolup taşıyordu ve bakışlarım bir nehrin denizi bulması gibi Creon'a yönelmişti - varlığımın her zerresi sanki dünyada başka hiçbir şeyin bir daha önemi kalmayacakmış gibi onun varlığına odaklanmıştı.

Birkaç adım ötede durmuş, olduğu yerde donmuş, elleri mürekkep ve kanla kaplanmıştı. Gözleri bir an önce vahşi bir öfkeyle parlamıştı, ama şimdi durgunlaşmıştı - savaş, kum saatinden süzülen son kum taneleri gibi içinden sızıyordu. İnançsızlıktan bomboş bir ifade, kalbi ve temkinli, entrikacı zihni gördükleri şey konusunda hemfikir olamıyordu.

Dudakları kıpırdadı. *Em?*

Sırıtışım derinliklerinde bir yerden geldi. "Sana bir şey aldım.

Son bir an için orada öylece durdu, bıçak ellerinde sallanıyordu, deniz melteminde dalgalanan serbest saç tutamları dışında kıpırdamadan duruyordu.

Sonra gülümsedi.

Güneşin doğuşu gibi bir gülümseme, yavaşça, neredeyse ürkek bir ısıltıyla yüzüne yayılıyordu - tüm hüznü merak, tüm içten rahatlama, tüm gurur ya da zalimlik maskelerini eritiyordu. Başkalarının yanında daha önce *hiç* görmediğim bir gülümsemeydi, tanıdıkları Sessiz Ölüm'den eser kalmamıştı. Bu sadece Creon'du, *benim* Creon'um, her bir çarpık, dramatik, savunmasız, karşı konulmaz santimi.

İçimden bir kelime seli geçti, o kanlı kumsalda dile getiremediğim tüm özürler birdenbire mükemmel bir netlikle dudaklarıma döküldü - Özür *dilerim*. *Ne düşünüyordum bilmiyorum. Tabii ki benimsin. Tabii ki ben de seninim. Hadi gidip Anka kuşu büyüklerinin önünde birbirimizin yüzünü yiyelim.*

Ama sahildeki o konuşma bir saat önce gerçekleşmişti ve elimde tuttuğum hazine için yüz otuz yıl beklemişti. Bu yüzden, gülümsememin mesajın çoğunu ileteceğini umarak ona gülümsedim ve "O halde işe koyulayım mı?" derken neredeyse sakın bir ses çıkarmayı başardım.

Thysandra yakın bir yerden 'Hayır,' diye bağırdı. '*Hayır!* Ne olduğun hakkında hiçbir fikrin yok... Öylece...'

"Senden izin istediğini sanmıyorum, Sashka," dedi Naxi, sesi yüz tabak kremaya kilitlemiş bir kedi gibi çıkıyordu.

"Bana öyle deme!

Naxi sadece

kıkırdadı.

"Elinden geleni yap, Em," dedi Lyn, makul işlerin ince cilasının altında parıldayan bir eğlenceyle. 'Geri kalanımızın şimdilik izlerimizi silmeye odaklanmamızı öneririm - eğer Anne'nin Saray'a yaptığım bu ziyaretten henüz haberi yoksa, bu şekilde kalmasını isterim.

Thysandra boğuk, boğuk bir ses çıkardı.

"Başka bir adada savaşmayı ve cesetleri oraya bırakmayı öneriyorum," dedi Beyla, sonunda kılıçlarını kınına sokarak. 'Oskya'ya ne dersin? Görgü tanığı olmayacağı garanti. Sonra da Em'in geride bıraktığı elma pisliğinden kurtulursak, sanki buraya hiç gelmemişiz gibi olur.

Genel bir mutabakat mırıldanmaları vardı. Creon'a dönüp baktım, o da kaşlarını kaldırdı ve kuru bir ifadeyle, "*İstersen gidip cesetlerin temizlenmesine yardım edebilirsin,*" dedi.

"Cehenneme kadar yolun var," dedim ve kristal küreyi ona uzatırken kahkahayı patlattım. 'Şunu tutar mısın? Ellerime ihtiyacım olacak.

Akılsızca elbisemi sedeflerle değiştirdi, sonra parmaklarını yavaş ve özenli bir dikkatle bardağın etrafına doladı. Soluk mavi ışıpta yüzünün keskin açıları gergindi - konsantrasyon, beklenti, korkuya yakın bir titreme. Ama bağlamayı sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi tuttu ve koyu renk gözleri ışıltılı yüzeyden hiç .

"Hazır mısın? Mırıldandım.

Boğazı düğümlendi ama başını salladı.

Sol elimi yanardöner elbiseme götürdüm ve kendimi sakinleştirmek için parmaklarımı pürüzsüz kumaşa bastırdım. Etrafımızdakiler bir vücuttan diğerine koşuşturuyor, birbirlerine gözlemlerini mırıldanıyorlardı; Tared bile kibarca arkasını dönmüştü. Son bir nefes çektim, deniz, taş ve kan kokuları boğazımın arkasında birbirine karıştı ve yanardöner büyüünün sol kolumdan yukarı, yukarı, yukarı izin verdim-

Görüş alanımın kenarında kırmızı bir şey öne doğru

fırladı. Ve sonra her şey çok ama çok hızlı oldu.

Thysandra avlanmış bir hayvanın umutsuz gücüyle üzerimize atladı, kanatlarını açarak parlayan küreyi yakalamak için kollarını uzattı. Creon

Ben daha uyarıda bulunamadan tepki verdi. Yanlara doğru hızlı bir adım atarken boşta kalan elinde bir bıçak belirdi, nişan alıp fırlatmak için kolunu geriye doğru salladı.

Naxi, "*Hayır!*" diye bağırdı.

Creon hamlesinin ortasında gevşedi, dizleri bükülürken hançeri yere düştü.

Ve cam top düştü.

Dehşete düşmüş, felç olmuş bir halde, felaket bir an boyunca ne olduğunu anlayamadan öylece dururken, sonsuza kadar düşecekmiş gibi görünüyordu. İblis büyüsü. Sinir sistemi tıkanmış. Yakala *onu*, yakala *onu*-

Kırılğan cam küre kayalık zeminle buluştuğunda paramparça oldu.

Dünya etrafımda sert ve sarsıntılı bir şekilde hareket ediyordu. Beyla öne atılmıştı, bıçaklar Thysandra'yı benden ve cam parçalarından uzaklaştırıyordu. Lyn Naxi'ye bağıırıyordu. Naxi'nin yüksek sesi hıçkırıklara karışan melodik özürler, savunmayla ilgili bir şeyler, ölümle ilgili bir şeyler feryat ediyordu.

Ne olacağını bildiğim halde buna inanmak istemeyerek kırık bağlamaya baktım.

İşte oradaydılar, tıpkı Tolya'daki kırık camdan yükseldikleri gibi enkazdan yükselen iki küçük sihir kırıntısı. Biri Creon'un bağlanmamış büyüsünü, bu savaşın sonucunu tek başına belirleyebilecek kadar ölümcül güçleri içeriyordu. Bir tanesi ödediğı bedeli içeriyordu - sesini.

Ayrı yönlerle sürükleniyorlar.

"Em! Tared'in sesi kaba ve aceleciydi. *Paniklemişti*. "Kahretsın Em, onun sihrine ihtiyacımız var. Özür dilerim - *özür* dilerim - ama lütfen-"

"Özür dilerim," diye inledi Naxi, sanki onu yankılıyormuş gibi, "*Özür dilerim!*"

"Em? Beyla arkamdan seslendi, uyarılar ismimin sesine yapışmıştı. 'Orin'in gözü, aptallık etme, Em. Anne'yle ölümüne konuşamaz. Onu da öldürmek istiyor, değil mi?"

İyi seçimler yap, Emelin.

Tared daha fazlasını söylüyordu. Lyn'in sesi gittikçe yükseliyordu. Kayalık zeminde yatan Creon'un boş yüzüne bakarken, düşüncelerimin uğultusu her zaman var olan ihtiyaçlar ve beklentiler korosunu uyuşturuyordu. Eteğimin yanardöner kumaşının arasından tırnaklarım uyluğuma derin çizgiler kazıyordu, acı odaklanmamı sağlayan bir nimetti.

İyi seçimler yapın.

O lanetli büyüye ihtiyacımız vardı. Anne'yi öldürmek istiyordu. Bu savaşı kazanmak için bir sesten daha fazlasını feda etmişti. Hepsi doğru, hepsi çok doğru. Umutlu sembol Emelin tereddüt etmeyecekti. Yeraltı'nın mükemmel bağısız büyücüsü görevlerini biliyordu. Ve yine de-

Bu seçimi yapmak istemedim.

Onu koruyacağıma söz vermiştim.

Yeterince acı çekmişti. Şimdiden çok şey kaybetmişti. Seçim yapmadan önceki o saniyeler, saatlerce düşünmenin bile asla rakip olamayacağı bir netlik getirdi - asla umutlu sembol Emelin olmayacağıma dair mükemmel, keskin bir anlayış. Ben itaatkâr bir silah değildim. Herkesin gülümseyen kurtarıcısı .

Ve bu beni başarısız yapmadı.

Kızacaklardı ve bu sorun değildi. Onları kurtarmak için memnun etmeme gerek yoktu. Benim bir aptal olduğumu düşünseler bile, yine de lanet olası dünyayı kurtaracaktım.

Ama bunu *kendi* şartlarımla yapacaktım.

Büyü kendi kendini çekti, öyle güçlü bir yanardönerlik patlaması oldu ki başım döndü. *İyi seçimler yapmalıydım* ve işte benim seçimim de buydu - güçlerim dışarı fırladı ve o bağlayıcı büyü dallarından birini çözülmeden hemen önce yakaladı. Bileğimin tek bir hareketiyle yakaladığım şeyi tüm öfkemle Creon'un boğazına doğru sürükledim.

İnci gibi bir parıltıyla bronz tenine yayıldı, sonra toprak tarafından emilen yağmur damlaları gibi içine gömüldü. Büyünün ikinci zerresi de gitmişti ve ben onun yasını tutmaya cesaret edemedim.

dünya buz gibi sessizleşmişti. Ama ayaklarımın dibinde Creon titriyordu.

Düşünmeden dizlerimin üzerine çöktüm, omzunu tuttum ve salladım. Yanıt olarak kanadı seğirdi. Sertçe, "Creon?" dedim ve yine içinden bir titreme geçti, kirpikleri yanaklarına çarptı.

"*Creon.*"

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa fırladı, iki büklüm olup boğazını tutarken bir ciğer dolusu hava yuttu. Arkamda bir yerde Tared'in küfürlerini duyabiliyordum. Tiz kahkahalar da - Thysandra gülüyordu, manyakça bir ses Beyla'nın öfkeli itirazlarını neredeyse bastırıyordu. Ama Creon buradaydı, yaşıyordu, nefes nefese kalmıştı, ciğerleri öksürüyordu ve kurtarılması gereken dramatik fae prensleri varken neden homurdanan müttefiklerle uğraşayım ki?

"Creon, nefes al. Diğer omzunu da tuttum ve hırıltılı bir nefes daha alarak başını salladı, bir eli dirseğimi kavramak için boğazını serbest bıraktı. Koyu renk saçları şakaklarına dökülüyor, ateşin aydınlattığı karanlıkta yüzünü gizliyordu. 'Her şey yolunda. Bir şeyin yok. Bir yudum su iç ve dene-'

Başını aniden kaldırdı, çılgın bakışları benimkilerle buluştu. Mürekkep siyahı gözleri, ayaklarımızın altındaki çıplak kayayı ateşe verebilecek bir yoğunlukla yüzümde gezindi ve kelimeler toz haline geldiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu

Dudaklarımı. Parmakları kolumu bir mengene gücüyle sıktı. Ellerin titremesini engellemek için mücadele ettiğini fark etmem bir anımı aldı.

"Creon? Bir dua gibi tekrar fısıldadım.

Boğuk, gırtlaktan gelen bir nefes çekti. Dudakları aralandı ve bir kalp atışı boyunca rüzgârın bile nefesini tuttuğuna yemin edebilirdim.

"Em," diye mırıldandı. "Emelin.

Son...
şimdilik

Dördüncü (ve son) Fae Adaları kitabı *olan Sis ve Deliliğin Kraliçeleri* henüz ön siparişe açılmamıştır. Eğer satışa sunulduğunda haberdar olmak istiyorsanız, bunu yapabilirsiniz:

- Kitabı [Goodreads](#)'e ekleyin
- Beni [Amazon'da](#) takip edin (yayın güncellemelerine izin verdiğinizden emin olun)
- Beni [BookBub'da](#) takip edin
- Haber bültenime abone olun (www.lisette_marshall.com/sign-up)
- Beni Instagram'da takip edin (@authorlisette_marshall)

OceanofPDF.com

Teşekkür

Yazarlık kariyerim boyunca, bir kitap ne kadar uzun olursa, yazma süreciyle o kadar çok mücadele ettiğimi fark ettim. *Deniz ve Ruhların Harabeleri* şimdiye kadar yazdığım en uzun kitap, bu yüzden şaşırtıcı olmayan bir şekilde beni yenmeye oldukça yaklaştı.

Bu zaferi, sağlık sorunları, günlük iş stresi ve genel yazar umutsuzluğu ile boğuşurken destek ve tavsiyeleri vazgeçilmez olan bir dizi arkadaşına borçluyum. Özel bir sıralama olmaksızın, Colleen'e (beni yatağa gönderdiği için), Elsie'ye (bana nasıl pislik olunacağını öğrettiği için), Amber'e (geceleri şarkı söyleme konusundaki bilgeliğini paylaştığı için), Vela'ya (bir bakım ayısı ve bazen de yoğun bakım ayısı olduğu için) ve Christine'e (tekrar büyük bir kız çocuğu olduğumda beni tekmelediği için) teşekkür etmek istiyorum.

Ve tabii ki Erin'e (peri tozunu paylaştığı ve dünyanın en sabırlı editörü olduğu için) ve Steph'e (ne zaman kelimelerim tükense hayatıma parıltı bombası gibi giren) özel teşekkürlerimi sunuyorum.

Son olarak, her zaman olduğu gibi, tüm minnettarlığım mutfak dolaplarını kapatmayı ne kadar sık unutursam unutayım beni sevmeye devam eden W.'ye. Tüm kalbim seninle.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

